LEXICON XENOPHONTEVM

VOLVMEN QVARTVM.

LIPSIAE

IN LIBRARIA GLEDITSCHIA

CIↃIↃCCCIIII.

P

ῥάβδος, ¶ 1) *virga.* Ιπ. 8, 4 ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον. 11, 4. οἱ μὲν ῥάβδῳ κρούοντες, οἱ δὲ καὶ βακτηρίᾳ. Cf. ῥαβδωτά. ¶ 2) *hastile.* K. 10, 3. ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβδους δὲ σιφράς. τὰ δὲ προβόλια — τὰς ῥάβδους κρανεΐνας. Poll. 5, 20. τὰ δὲ προβόλια ἔσω κρανείας. K. 10, 16. εἰ μὴ κωλύοιεν οἱ κνώδοντες τῆς λόγχης, ἀφίκοιτ' ἂν διὰ τῆς ῥάβδου.

ῥαβδοφορεῖν, v. ἐπιραβδοφορεῖν.

ῥαβδωτὰ ἱμάτια, *stragulae virgatae,* h. e. in quibus lineae quaedam purpureae intextae erant. A Polluce 7, 53. memorantur αἱ ἐν τοῖς χιτῶσι πορφυραῖ ῥάβδοι. Π. 8, 3, 8. παρήγοντο ἵπποι χρυσοχάλινοι, ῥαβδωτοῖς ἱματίοις καταπεπταμένοι. Ante Leuncl. edebatur ῥάβδωτοῖς.

ῥαδινὸς, *gracilis.* Hesych: ῥαδινόν· λεπτὸν, ἰσχνόν. Λ. 2, 6. τὴν ῥαδινὰ τὰ σώματα ποιοῦσαν τροφήν. Oppon. τὴν διαπλατύνουσαν.

ῥάδιος, ¶ 1) *facilis.* c. inf. actiui, Π. 8, 4 16. κείμενα ὡς μὴ ῥάδια εἶναι ἰδεῖν. Λ. 11, 6. ῥάδιον ταύτην τὴν τάξιν μαθεῖν. Ιερ. 2, 15. οὐ ῥάδιον εἰπεῖν, *difficile dictu est, dici vix potest.* O. 20, 1. c. dat. et inf. Λ. 11, 7. οὐκέτι ῥάδιόν ἐστι μαθεῖν, πλὴν τοῖς πεπαιδευμένοις. E. 3, 5, 16. Aπ. 3, 11, 16. οὐ πάνυ μοι ῥάδιόν ἐστι χολάσαι. c. acc. et inf. E. 6, 2, 10. ὅτι οὐ ῥάδιον εἴη μὴ διδόντα (τινὰ) τὰ ἐπιτήδεια πειθομένους παρέχειν. ¶ 2) ῥάδιον, *moderatius.* v. Valckenar. in Eurip. fragmm. c. 10. p. 113. Π. 8, 6, 1. ῥάδιον φέρειν imperata. Margg. ῥᾷον. Cf. ῥᾷον.

ῥᾳδιουργεῖν, ¶ 1) *ob vitae facilis ac mollis studium segniter et negligenter se gerere.* O. 20, 17. ἐᾶν ῥᾳδιουργεῖν δι' ὅλης

A τῆς

τῆς ἡμέρας τοὺς ἀνθρώπους. §. 19. μὴ ἐργάζεσθαι καὶ ῥᾳδιουργεῖν. Sic de delinquentibus et officium negligentibus, Λ. 2, 2. εἴ τις ῥᾳδιουργοίη, inprimis in exercitiis, κολάζειν, 4, 4. ἐάν τι παρὰ τὰ καλὰ νομιζόμενα ῥᾳδιουργῶσι. ¶ 2) *otio ac desidiae indulgere.* Π. 1, 6, 8. τὸν ἄρχοντα οὐ τῷ ῥᾳδιουργεῖν χρῆναι διαφέρειν τῶν ἀρχομένων, ἀλλὰ τῷ προνοεῖν τε καὶ φιλοπονεῖν. ¶ 3) *tarde agere.* Ιερ. 8, 9. ὅταν τάχους καιρὸς — οὐκ ἐπιτρέπειν τοῖς ῥᾳδιουργοῦσιν. ¶ 4) *improbe agere.* Π. 2, 1, 12. milites e conspectu aliorum remoti dicuntur libenter ῥᾳδιουργεῖν. 8, 4, 3. εἴ τις ῥᾳδιουργοίη. Oppon. ἀγαθοῖς ἔργοις. Σ. 8, 26.

ῥᾳδιουργεῖσθαι, *officium suum negligere.* Λ. 5, 2. γνοὺς ἐν τούτοις πλείσους ῥᾳδιουργεῖσθαι, ἐξήγαγε — ἡγούμενος ἥκιστ' ἂν παραβαίνεσθαι τὰ προσταττόμενα.

ῥᾳδιουργία, ¶ 1) *faciendi facilitas.* Suid. in v. ῥᾳδιουργός· ῥᾳδιουργία, ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία, καὶ εὐκαιρία, θρασύτης. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐπὶ εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει. Thom. Mag. in v. ῥᾳδιουργός· Ξενοφῶν καί τινες ἄλλοι ἐχρήσαντο τῇ λέξει καὶ ἐπὶ εὐκολίας. Cf. ibi Oudendorp. et Abresch. dilucidatt. Thucyd. 6, 18. qui grammaticos respexisse putant ad locum Π. 1, 6, 19. p. 77. περὶ ἀφροδισίων οὐ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους, ἵνα μὴ πρὸς τῇ ἰσχυρᾷ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῖς ῥᾳδιουργίας προσγενομένης, ἀμέτρως αὐτῇ χρῶνται. Sed Hutch. exponit *audacia*, Leuncl. *leuitate.* ¶ 2) *res facilis comparatu et nullius negotii.* Απ. 2, 1, 20. ῥᾳδιουργίαι καὶ αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναί. ¶ 3) *ignauia, studium vitae facilis et mollitiei.* Π. 7, 5, 26. p. 455. εἰ τρεψόμεθα ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν καὶ τὴν τῶν κακῶν ἀνθρώπων ἡδυπάθειαν — σώματι ὁπόταν τις αὐτὰ ἀνῇ ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν. Sic de otio et voluptatibus, Aγ. 11, 6. τῇ βασιλείᾳ προσήκειν οὐ ῥᾳδιουργίαν, ἀλλὰ καλοκἀγαθίαν. Λ. 14, 4.

ῥᾳδιουργός, *leuis, lasciuus.* Σ. 8, 9. sacrificia quae fiunt Veneri πανδήμῳ, vocantur θυσίαι ῥᾳδιουργότεραι. Oppon. ἁγνότεραι.

ῥᾳδίως, ¶ 1) *facile.* Hesych: ῥᾳδίως· εὐκόλως, εὐχερῶς. Π. 4, 5, 3. οὐδὲ βουλόμενος ἂν εὗρες ῥᾳδίως τὸν νύκτωρ πορευόμενον

νον. 7, 5, 26. extr. E. 2, 3. 18. p. 97. Απ. 1, 2, 24. O. 2, 3. 20, 17. ¶ 2) *fine timore.* Απ. 3, 7, 7. ἐν τοῖς πρωτεύουσι ῥαδίως διαλεγόμενος. Oppon. ὀκνεῖς λέγειν. ¶ 3) *fine controuerfia, fine contradictione.* Π. 2, 1, 2. p. 86. ὀλίγοι ὄντες — πολλῶν ὄντων τῶν ἄλλων Περσῶν ῥαδίως ἄρχουσι. ¶ 4) *commode, fine periculo.* Σ. 6, 10. ῥαδίως γ' ἂν, ἃ μὴ δεῖ λέγειν, σιωπᾶς. ¶ 5) *moderate, aequo animo.* Απ. 2, 2, 9. ὅταν ἐν τραγῳδίαις ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγωσιν — ῥαδίως φέρουσιν. 3, 12, 3.

Ῥαθίνης, *Rhathines.* A. 6, 5, 5. dux Perfici exercitus cum Spithridate a Pharnabazo miffi. E. 3, 4. 13. Φαρναβάζου ἱππεῖς οἱ περὶ Ῥαθίνην καὶ Βαγκαῖον.

Ῥαθονίκης, *Rhathonices,* Cadufius. Π. 8, 3, 14. victor in ludis. Margg. Steph. Ῥαθινίκης. Cod. Guelf. Ῥαθίνης.

ῥαθυμεῖν, *focordiae fe dare.* Suid: ῥαθυμεῖν· — ἀργεῖν καὶ τρυφᾶν. παρὰ τὸ ῥᾶστα τῷ θυμῷ διδόναι. Cf. Poll. 3, 123. et Thom. Mag. in v. ῥάθυμος. A. 2, 6. 4. ἐξὸν ῥαθυμεῖν, βούλεται πονεῖν. E. 5, 1, 14. p. 282. οὐ ῥαθυμοῦσα, ἀλλ' ἐθέλουσα πονεῖν καὶ κινδυνεύειν.

ῥαθυμία, *focordia.* Hefych: ῥαθυμία· ἀμέλεια. A. 2, 6, 3. οὐκ ἐπὶ ῥαθυμίαν ἐτράπετο. Απ. 3, 5, 5. θάρσος ἀμέλειάν τε καὶ ῥαθυμίαν καὶ ἀπείθειαν ἐμβάλλει.

ῥαθύμως, v. ἀθύμως.

ῥαΐζειν, *otium agere, requiefcere.* Scil. proprie ῥαΐζειν ii dicuntur, qui fuperato feliciter morbo iam refanefcunt, et praeter leuiffimum languorem refiduum, nihil amplius ex morbis fentiunt. v. Triller ad Thom. Mag. p. 773. et quos laudat. Cf. Poll. 3, 108. et Fifcher. ind. Aefchin. qui contra Trillerum oftendit, ῥαΐζειν dici eos quoque, qui morbo leuentur et melius fe habeant. Π. 7, 5, 24. δορυφόρους, οἳ ἐφύλαττον περὶ τὰ βασίλεια, ὁπότε ἔσω ῥαΐσειεν. ὁπότε δὲ ἔξίοι που etc. All. legunt ἐπὶ χώρας εἴη. Hutch. coniicit ἐπιχωριάζοι.

Ῥαμβάκας, *Rhambacas.* Π. 5. 3, 16. p. 300. Medus dux in exercitu Darii. Cod. Guelf. et Marg. Steph. Ἱεροσομβάτας Zeunio magis placet Phileiphi Ἱεροσομβάτας.

Ῥάμφιος, *Rhamphius.* E. 1, 1,

1, 1, 25. Κλέαρχον τὸν Ῥαμφίου, πρόξενον ὄντα Βυζαντίων.

ῥᾷον, ¶ 1) *facilius.* Π. 2, 2, 8. ἐκ σοῦ πῦρ ῥᾷον ἄν τις ἐκτρίψειεν, ἢ γέλωτα, *citius.* 8, 8, 10. ῥᾷον (Margg. ῥᾴδιον) — ἢ οἱ φίλοι ἀναστρέφονται. Λ. 2, 3. πολὺ ῥᾷον ἂν ὀρθιάδε βαίνειν, *multo minore cum difficultate.* Απ. 1, 6, 9. πότερος στρατεύοιτο ῥᾷον, *minore cum molestia*, quippe non multis indigens. Ο. 1, 23. ῥᾷον βιοτεύειν. Bach. *faciliorem vitam degere.* Fr. Portus: *tranquillius viuere*, np. ſine bellis etc. Cf. ἀπαλλάττειν. ¶ 2) *commodius, minore cum periculo.* Π. 4, 2, 15. τῆς νυκτὸς ὡς ἂν ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψῦχος. ¶ 3) *libentius.* Σ. 4, 14. πονοίην ἂν ῥᾷον ἐκείνῳ, ἢ ἀναπαυοίμην, καὶ κινδυνεύοιμ' ἂν ἥδιον. ¶ 4) *moderatius, animo aequiore.* Π. 1, 5, 7. p. 54. ὑδροποσίαν ῥᾷον τῶν λεόντων φέρετε. Cf. ῥᾴδιος et φέρειν.

ῥάπτειν, *conſuere.* Ιπ. 12, 9. χρὴ τὸ ἔποχον τοιοῦτον ἐῤῥάφθαι, ὡς — καθῆσθαι.

ῥαπτὸν, *puluinus.* Ε. 4, 1, 13. ὑποτιθέντων αὐτῷ τῶν θεραπόντων ῥαπτὰ, ἐφ' ὧν καθίσουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς.

ῥᾷστα, *facillime.* Απ. 2, 7, 10. ἃ ἐπίσανται, ῥᾷστά τε καὶ τάχιστα — καὶ ἥδιστα ἐργάζονται. Απολ. 7 καταλῦσαι τὸν βίον — ἡ ῥᾷστα. Sed Απ. 2, 1, 9. ῥᾷστά τε καὶ ἥδιστα βιοτεύειν dicuntur, qui reip. curis non impliciti vitam otioſam ſuauemque agunt. Quo ſenſu etiam Latine dicitur *vita facilis.* Cf. ἀπαλλάττειν.

ῥᾷστος, *facillimus.* Π. 2, 4, 17. p. 138. τὴν ῥᾴστην (ὁδὸν) ἡγεῖσθαι. στρατιᾷ γὰρ ἡ ῥᾴστη, ταχίστη. Απολ. 7. τελευτὴν ἡ ῥᾴστη κέκριται. §. 32. τῶν θανάτων τὸν ῥᾷστον. Sic ap. Plutarch. de garrulitate c. 14. ii, qui cicutam biberint, ῥᾳδίως καὶ ἀνωδύνως ἀποθανεῖν dicuntur. c. inf. act. Πο. 4, 40. ἧπερ ῥᾷστον, ταύτῃ καὶ ἄριστον — ταῦτα πράττειν. Απ. 1, 6. 9. ὁ τοῖς ῥᾴστοις ῥᾴστως ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, *cui ſufficiunt res paratu facillimae.* Gesnerus aduerbium ῥᾴστως merito ſuspectum habens vncinis incluſit, et Erneſtius, cum abſit a Stobaeo et MS. 1. probante Hindenburgio omiſit. Ο. 6, 9. ἐργασία μαθεῖν ῥᾴστη καὶ ἡδίστη

ἡδίστη ἐργάζεσθαι. 15, 4. 18, 10. Cf. εὐφυὴς nr. 2.

ῥαστωνεύειν, *otio et inertiae indulgere.* Hesych: ῥαστωνεύεται· ῥαθυμεῖ, ἀμελεῖ. A Thoma Mag. in v. ῥαστώνη vocatur hoc verbum ἄχρηστον θέμα. O. 20, 18. ὁ μὲν πράσση ἐφ' ὅπερ ὥρμηται βαδίζων, ὁ δὲ ῥαστωνεύῃ τῇ ψυχῇ — ἀναπαυόμενός τε καὶ θεώμενος. Fr. Portus: *indulget animo recreando.*

ῥαστώνη a Thoma explicatur ἡ νωθρία — καὶ ἡ ἡδονὴ — καὶ ἡ ἄνεσις — καὶ ἡ εὐκολία. Suid: ῥαστώνη· ἀνάπαυσις, τέρψις, τρυφή, εὐκολία, ῥαθυμία, ἡδυπάθεια, γαυνότης, ἀργία. Cf. Hesych. Verti igitur potest ¶ 1) *facilitas.* Aπ. 3, 13, 5. μηκύνειν τὰς ὁδοὺς χαλεπὸν, τὸ δὲ μιᾷ ἡμέρᾳ πλείονας πορευθῆναι, πολλὴν ῥαστώνην παρέχει. ¶ 2) *quies, requies.* A. 5, 8, 7. ὑπολειπόμενον διὰ ῥαστώνην. Iπ. 7, 19. ὅπουπερ καὶ πονεῖν ἀναγκάζεται ὁ ἵππος, ἐνταῦθα καὶ τῆς ῥαστώνης τυγχανέτω. 8, 14. 11, 5. ¶ 3) *otium.* Aγ. 5, 3. πονῶν ἠγάλλετο, ῥαστώνην δὲ πάμπαν οὐ προσίετο.

*ῥᾷστως, *facillime.* v. ῥᾷστος.

ῥάχις, *spina dorsi.* Hesych: ῥάχις· ἄκρα, ὀσφὺς, ἡ ἄκανθα τοῦ νώτου. Iπ. 5, 5. τῶν ἐν τῇ ῥάχει τριχῶν. 7, 2. μήτε τὸ γόνυ ἐπὶ τὴν ῥάχιν τοῦ ἵππου τιθέτω.

ῥάχος, *spina.* Hesych: ῥάχοι· χοιράδες, στοιβαὶ, σάγματα. ἔνιοι τοὺς σφακέλους τῶν ξύλων. ἄλλοι τὰς μυρικίνας ῥάβδους. ἔστι δὲ ἀκανθῶδες φυτὸν, ἀφ' οὗ τὸ περίφραγμα. K. 10, 7. ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ, καὶ μὴ ἐκ ῥάχου — συνέχονται γὰρ αἱ ῥάχοι. Alii vertunt *stipes.*

ῥαψῳδὸς, *rhapsodus, recitator carminum,* inprimis *Homericorum.* Erant autem rhapsodi genus hominum molestum Athenis, vt dicit Valckenar. ad Herodot. 5, 67. Iactabant enim, se non solum carmina Homericis versibus de quacunque re facere posse, sed Homerum etiam melius ipsis grammaticis interpretari. v. Sigism. Fr. Dresigii commentatio critica de rhapsodis, Lips. 1734. 4. Aπ. 4, 2, 10. et Σ. 3, 6. dicuntur didicisse quidem carmina Homeri, sed stultissimi esse. Cf. ad illos locos Ernest. et Bach.

ῥάων, *facilior.* Λ. 9, 2. ἀρετὴ vocatur ῥάων quam κακία.

κακία. Marg. Leuncl. habet ſcholion: τουτέςιν εὐθυμοτέρα. Sic Zeun: *animum auget demto metu.* Fr. Portus dicit: quia facilior virtuti eſt via. Απ. 3, 12, 3. οἶμαι πολλῷ ῥᾷω καὶ ἡδίω τούτων εἶναι, ἃ δεῖ ὑπομένειν. Ιπρ. 1, 6. ῥᾷω ἄσκησιν. Κ. 9, 18. ῥᾷους αἱ μεταδρομαὶ ἔσονται. Neutrum, Ο. 20, 13. πολὺ ῥᾷον — πεῖραν λαμβάνειν, ἢ etc. Vir doctus ad Thom. Mag. p. 779. tres locos laudat e Cyropaedia, vbi legatur τὸ ῥᾷον. Sed eos inuenire non potuimus. Scilicet videtur intellexiſſe aduerbium ῥᾷον, quod v. ſuo loco.

Ῥέα, *Rhea*. Κ. 1, 4. Ζεὺς μητρὸς Ῥέας.

ῥεῖθρον, *flumen*. Heſych: ῥεῖθρον· ῥεῦμα. Suid: ῥεῖθρον· τὸ κῦμα. Thom. Mag. ῥεῖθρον ἐπὶ τοῦ ῥεύματος οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ τόπου, καθ' οὗ ὁ ποταμὸς φέρεται. Κ. 5, 15. τοὺς λειμῶνας, τὰς νάπας, τὰ ῥεῖθρα. §. 34. τὰ νάματα καὶ τὰ ῥεῖθρα. 9. 11.

ῥεῖν ſ. ῥέειν, *fluere*. Π. 7, 5, 5. ὁ ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ. Α. 1, 2, 7. 8. 1, 7. 12. διώρυχες ἀπὸ τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ ῥέουσαι. 6, 4, 3. κρήνη ἡδέος ὕδατος ῥέουσα ἐπ' αὐτῇ τῇ θαλάττῃ. Ε. 5, 4. 58. ἔῤῥει τὸ αἷμα.

ῥεῖν, ¶ 1) *dicere*. Π. 3, 3, 24. extr. λόγος καλῶς ῥηθείς. 6. 1. 13. ὡς δὲ ταῦτα ἐῤῥήθη in concione, οἱ ἄλλοι ἀνιστάμενοι ἔφασαν. 7, 5, 10. ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐῤῥήθη, np. non a ſolo Cyro. 8, 3, 19. τούτων οὕτω ῥηθέντων ταῦτα συνέθεντο. Ε. 4, 1, 3. 7. 6, 3. 5. οὐ πρὸς χάριν ὑμῖν ῥηθήσεται. 7, 1, 20. Σ. 8, 42. περὶ τῶν ῥηθέντων διελέγοντο, *de iis, quae iam dicta fuerant*. Cf. ἐρεῖν et λόγος. ¶ 2) *proponere*. Ε. 3, 4, 6. ἐπὶ τούτοις conditionibus ῥηθεῖσι, Τισσαφέρνης ὤμοσε. ¶ 3) *ſtatuere, praeſtituere, definire*. Π. 8, 3, 1. ἐν τῇ ῥηθείσῃ χώρᾳ.

Ῥεομίθρης, *Rheomithres*. v. Λεομίθρης.

ῥέπειν, *momentum afferre, conferre*. Λ. 4, 1, τούτους, εἰ γένοιντο οἵους δεῖ, πλεῖστον ῥέπειν ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν τῇ πόλει.

ῥεῦμα, ¶ 1) *fluxus, fluxio*. Ε. 5, 4, 58. ἔῤῥει τὸ αἷμα — καὶ οὐκ ἐδύναντο σχεῖν τὸ ῥεῦμα. Edd. vett, αἷμα ¶ 2) *flumen*. Thom. Mag. p. 780. ῥεῦμα — αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Κ. 5, 16. lepores διαβαίνουσι τὰ ῥεύματα. ¶ 3) *impetus flu-*

fluminis. E. 4, 2, 6. ἐπεμβάλλοντες ἕτεροι ποταμοὶ ἰσχυρότερον αὐτῶν τὸ ῥεῦμα ποιοῦσι. O. 17, 12. ψιλωθῆναί τινας ῥίζας ὑπὸ ῥεύματος, *ab exundatione.*

ῥηγνύναι, *rumpere.* Π. 1, 6, 12. p. 66. ἱματίων ῥαγέντων ἀκεσταί. E. 5, 2, 5. ἐῤῥήγνυτο τὸ τεῖχος vi aquae. K. 7, 8. canes ob nifum in currendo ῥήγνυνται. Cf. φλέψ.

ῥῆμα, ¶ 1) *verbum.* Aπ. 2, 1, 34. ἐκόσμησε τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασι. K. 13, 3. ¶ 2) *dictum, fententia, acuta oratio.* Π. 8, 4, 8. ἤκουσας Γωβρύου τὸ ῥῆμα, np. fortuna fecunda efferri homines, aduerfa modeftiam difcere. E. 2, 3, 24.

ῥητὸς, *dictus, praeftitutus.* Hefych: ῥητὴν, τὴν ὡρισμένην ἡμέραν τοῖς θεοῖς εἰς θυσίαν σημαίνει. E. 3, 5, 6. Παυσανίας — ξυνετίθετο παρέσεσθαι ἐς ῥητὴν ἡμέραν. Cf. Poll. 1, 67.

ῥήτρα, *fcitum, lex non fcripta.* Etymol. M. ῥήτρα· συνθήκη, ὁμολογία. Euftath. ad Odyff. ξ, p. 1765. 8. ἔστι δὲ ῥήτρη, συμφωνία καὶ συνθήκη ἐπί τισι ῥητοῖς, ὅ ἐστιν ὡρισμένοις. quae ipfa verba in lexicon fuum transfcripfit Phauorinus. Plutarch. in Lycurgo c. 13. narrat, Lycurgum leges a fe latas vocaffe ῥήτρας, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα καὶ χρησμοὺς ὄντα νομοθετήματα. Cf. Crag. de rep. Laced. 3, 1. Hefych: ῥήτραι· συνθῆκαι διὰ λόγων. v. ad h. l. interpp. Π. 1, 6, 19. p. 77. de inftituto quodam fiue decreto Perfarum: ἐγένετο ῥήτρα (Edd. vett. φρήτρα) — διδάσκειν τοὺς παῖδας. A. 6, 6, 15. παρὰ τὴν ῥήτραν. Hutch. *pactum.* Antea dicebatur δόγμα τῶν στρατιωτῶν, quippe communi confenfu conftitutum.

ῥήτωρ, ¶ 1) *orator.* Aπ. 4, 6, 15. ἔφη Ὅμηρον τῷ Ὀδυσσεῖ ἀναθεῖναι ἀσφαλῆ ῥήτορα εἶναι. Iπ. 1, 8. ἐν τῇ βουλῇ ἔχειν ῥήτορας ἐπιτηδείους. ¶ 2) in malam partem i. q. δημηγόρος. Suid: ῥήτωρ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο ὁ δήμῳ συμβουλεύων καὶ ὁ ἐν δήμῳ ἀγορεύων, εἴτε ἱκανὸς εἴη λέγειν εἴτε καὶ ἀδύνατος. Cf. Thom. Mag. E. 6, 3, 5. Lacedaemonem miffus ab Athenienfibus Αὐτοκλῆς, μάλα δοκῶν ἐπιστρεφὴς εἶναι ῥήτωρ. Aπ. 2, 6, 15. ῥήτορας φαύλους ἀγαθοῖς δημηγόροις φίλους.

ῥῖγος, *frigus.* Π. 2, 3, 5. p. 120. δίψος καὶ ῥῖγος καρτερεῖν.

τερεῖν. 6, 1, 10. *λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος.* A. 5, 8, 2. O. 7, 23. *ῥίγη καὶ θάλπη.*

ῥιγοῦν, *frigere, algere.* v. Thom. Mag. Π. 5, 1, 5. *μηδὲ ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος.* E. 4, 5, 4. *ῥιγούντων αὐτῶν.* Aπ. 2, 1, 17. *εἰ πεινήσουσι — καὶ ῥιγώσουσι*, *frigus perferre debent.* Σ. 4, 37.

ῥίζα. *radix.* O. 17, 12. *ψιλωθῆναί τινας ῥίζας ὑπὸ ῥεύματος.* §. 13. *τῷ ἐψιλωμένῳ σίτῳ τὰς ῥίζας.*

ῥιζοῦσθαι, *radices agere.* O. 19, 9. *τὸ κλῆμα — ἡ γῆ μᾶλλον ἂν ῥιζοῦσθαι.*

ῥίνη, *lima.* Poll. 7, 113. *πρίων, πρίσις, ἡ καλουμένη ῥίνη — ὑπὸ Ξενοφῶντος.* Gloss. vett. *ῥινίον*, *lima.* Π. 6, 2, 11. p. 371. *ἀγαθὸν καὶ ῥίνην φέρεσθαι· ὁ γὰρ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ.*

Ῥίνων a Maussaco ad Harpocrat. in h. v. dicitur vnus e decemuiris fuisse, qui successere triginta tyrannis, laudato eam in rem loco ex Ελ. 2. Verum iam Valesius notauit, Xenophontem ne verbulum quidem de Rhinone habere.

Ῥίον, *Rhium.* Steph. Byz. *Ῥίον, πόλις Μεσσήνης ἢ Ἀχαΐας.* Hesych: *ῥίον· ἀκρωτήριον ὄρους.* Thucyd. 2, 86. *τὸ Ῥίον τὸ Μολυκρικὸν* (in Aetolia) *— τὸ δὲ ἕτερον Ῥίον ἐστὶν ἀντιπέρας τὸ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ.* v. ibi interpp. In Xenophonte intelligendum est promontorium in Aetoliae finibus, quod alias vocatur *Ἀντίῤῥιον*, quippe oppositum Rhio Peloponnesiaco. E. 4, 6, 14. Agesilaus ex Acarnanibus domum reuertens *πεζῇ δι' Αἰτωλίας — ἐπεὶ ἐγένετο κατὰ τὸ Ῥίον, ταύτῃ διαβὰς οἴκαδε ἀπῆλθε.* 4, 8, 11. occupatur a Corinthiis.

ῥιπτεῖν et *ῥίπτειν*, ¶ 1) *iacere sursum.* Σ. 2, 8. *τροχοὺς — ὅσον ἔδει ῥίπτειν ὕψος.* ¶ 2) *coniicere*, c. *εἰς*, A. 3, 3, 1. *τὰ ἄλλα εἰς τὸ πῦρ ἐῤῥίπτουν.* 4, 8, 2. ¶ 3) *proiicere, abiicere.* Π. 4, 2, 16. *τὰ ὅπλα ἐῤῥίπτουν* captiui, *ἀποφέροντες εἰς ἓν χωρίον.* A. 1, 5, 8. *ῥίψαντες τοὺς κάνδυς ἵεντο.* E. 2, 1, 3. Aπ. 3, 1, 7. *λίθοι, πλίνθοι, καὶ ξύλα — ἀτάκτως ἐῤῥιμμένα.* ¶ 4) *seminare.* O. 17, 7. *ἐν τῷ ῥίπτειν τὸ σπέρμα — ἐκ χειρὸς δεῖ ῥίπτεσθαι τὸ σπέρμα — ῥίπτειν οἱ μὲν ὁμαλῶς δύνανται, οἱ δὲ οὔ.* ¶ 5) *praecipitare.* Π. 3, 1, 14. οἱ

οἱ μὲν ῥίπτοῦντες ἑαυτοὺς, οἱ δὲ ἀπαγχόμενοι. A. 4, 7, 9. γυναῖκες ῥίπτουσαι τὰ παιδία de monte — ἰδών τινα ὡς ῥίψοντα ἑαυτόν. Interdum ἑαυτὸν omittitur. v. Doruill. ad Charit. p. 309. it. fupra διαῤῥιπτεῖν, nr. 4. ἐπαναῤῥιπτεῖν et ἐπιῤῥιπτεῖν. K. 9, 20. cerui ῥιπτοῦσι εἰς τὴν θάλασσαν. Sic Act. 27, 43. ἀποῤῥίψαντας. ¶ 6) In var. lect. confunditur cum διαῤῥίπτειν. v. ibi nr. 2.

ῥὶς, et plural. ῥῖνες, *nafus.* Ammonius: ῥὶς μὲν λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου καταγωγὴ μέχρι τοῦ χείλους· μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις, δι' ὧν ἔξεισι τὸ ὑγρὸν ἀπομασσόμενον. Eadem habet Thom. Mag. qui etiam dicit: ῥὶς Ἀττικοὶ, ῥὶν Ἕλληνες. Π. 8. 3. 13. κατέπλεον τὸ γένειον αἵματος· ἐῤῥύει γὰρ αὐτῷ ἐκ τῆς ῥινὸς βληθέντι. A. 7, 4. 2. πολλῶν καὶ ῥῖνες ἀπεκαίοντο. Ιερ. 1, 4. ἡδομένους — διὰ τῶν ῥινῶν, ὀσμαῖς. Aπ. 1, 4, 5. 6. Σ. 5, 6. τῶν ῥινῶν ποτέρα καλλίων, ἡ σὴ, ἢ ἡ ἐμή; — τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί. — τὸ σίμὸν τῆς ῥινὸς — ἡ ὑψηλὴ ῥίς. Nares ibidem dicuntur μυκτῆρες. Iπ. 12, 2. K. 8, 2.

ῥιψοκίνδυνος, *proiectae audaciae homo, qui caput fuum cuique periculo obiicit.* Hefychius interpretatur παράβολος, τολμηρὸς, ἐπικίνδυνος. Cf. Poll. 3, 134. Aπ. 1, 3, 9. προνοητικῶν μᾶλλον ἢ ἀνοήτων τε καὶ ῥιψοκινδύνων. Sic §. 10. Erneftio recte placet fcriptura MS. 2. τὸ ῥιψοκινδύνου ἔργον, pro ῥιψοκίνδυνον ἐ.

Ῥόδιοι, *Rhodii.* A. 3, 3, 11. funt in exercitu Graecorum, longius funda quam alii pertingentes. Cf. 3, 4, 8. A. 3, 5, 5. ἀνήρ τις Ῥόδιος vtribus nouo more colligatis Graecos traiicit trans flumen. E. 1, 5, 11. Δωριέα ὄντα Ῥόδιον. 6, 2, 23. Μελάνιππος ὁ Ῥόδιος eft in claffe Lacedaemoniorum.

Ῥόδος, *Rhodus.* E. 1, 1, 2. Δωριεὺς ὁ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου ἐς Ἑλλήσποντον εἰςέπλει. 1, 3, 1. Lyfander ἀφικόμενος ἐς Ῥόδον, καὶ ναῦς ἐκεῖθεν λαβών. 1, 5, 11. Ἀθηναῖοι Δωριέα captum — πάλαι φυγάδα ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Ῥόδου — ἀφῆκαν. 1, 6, 3. Callicratidas Laco προσεπλήρωσεν (ναῦς) ἐκ Χίου καὶ Ῥόδου. 2, 1, 10. Λύσανδρος — ἀπέπλευσεν ἐς Ῥόδον. §. 11. Λύσανδρος ἐκ τῆς Ῥόδου ἐκπλεῖ. 4, 8,

20

20 — 25. eiecti, quod populi partibus non fauerent, Rhodii Spartam veniunt et folicitant Lacedaemonios, verendum effe dicentes, ne Rhodus in Athenienfium poteftatem veniret. Quare cum claffe reducuntur a Lacedaemoniis. §. 30. Thrafybulus Rhodum petens in itinere interficitur. 5, 1, 6. Lacedaemonii ibi habent claffem. Legitur hoc nomen mox cum articulo, mox fine eo, vt E. 4, 8, 22. ἐν τῇ Ῥόδῳ. §. 23. εἰς τὴν Ῥόδον. 2, 1, 11. ἐκ τῆς Ῥόδου. Sed 4, 8, 24. ἐς Ῥόδον. etc.

Ῥοίτειον, *Rhoeteum*. Alii fcribunt Ῥοίτιον. v. Waff. ad Thucyd. 4, 52. Steph. Byz: Ῥοίτειον· Ὡρος ἄκραν εἶναί φησι. καὶ πόλις δέ ἐστι Τρωάδος. Schol. Apollon. Rhod. 1, 929. Ῥοίτειον καὶ Σίγειον, ἀκρωτήριον τῆς Ἰλίου. E. 1, 1, 2. ὡς ἤνοιγε περὶ τὸ Ῥοίτειον.

ῥόος, v. ῥοῦς.

ῥόπαλον, *claua, ein Streitkolbe*. E. 7, 5, 20. ante proelium τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται ῥόπαλα ἔχοντες ὡς Θηβαῖοι. K. 6, 11. et 17. eft inter arma venatoris, quum lepores venatur. v. Poll. 5, 18. et Ge. d' Arnaud lectt. Graec. 2, 9. et Spanhem. ad Callimach. h. in Dian. Cf. ῥόπτρον.

ῥοπὴ, *momentum*. Π. 4, 2, 8. μὴ μικράν τινα ἑαυτῶν οἴοιτο ῥοπὴν εἶναι.

ῥόπτρον laudat Harpocration e Xenophonte, et explicat τὸν τῆς θύρας κρίκον. Similiter interpretantur alii grammatici, vt Hefych. τὸ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας. ἔνιοι κρίκον. Poll. 10, 22. τὸ ἐπικροῦον τὴν θύραν. Cf. Schol. et Valckenar. ad Eurip. Hippol. 1172. Eft igitur *marculus ianuae*, h. e. annulus ferreus, quo et pulfatur et valuae attrahuntur. Sed in noftris editt. E. 6, 4, 36. legitur ἐπισπάσασα τὴν θύραν εἴχετο τοῦ ῥοπάλου. Poteft tamen nomen ῥοπάλου gloffema videri nominis ῥόπτρου. Saltem ῥόπτρον ab Hefychio explicatur etiam ῥόπαλον. Cf. Valckenar. ad Herodot. 6, 91.

ῥοῦς, ¶ 1) *riuus*. Hefych: ῥόος, ῥοῦς, — ῥεῦμα. K. 6, 5. ἀμφὶ ῥοῦς, χαράδρας, χειμάῤῥους κενταύρους. ¶ 2) *impetus*. Hefych: ῥόος, ῥοῦς· ῥύμη. Ιπ. 9. 5. εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον καὶ τοῦ ῥοῦ. Camerar. *in curfu*. Zeun. coniicit κατὰ

τὰ ſ. μετὰ τοῦ ῥοῦ. Sed Leuncl. emendat τοῦ καιροῦ, quod etiam Gail recepit, quanquam vertit *dans ſa courſe*, et ῥοῦ explicat μετὰ ὁρμῆς.

ῥοφεῖν, *ſorbere*. A. 4, 5, 22. ῥοφοῦντα πιεῖν ὥσπερ βοῦν.

ῥύειν, *fluere*. Π. 8, 3, 13. κατάπλεον αἵματος· ἐῤῥύη γὰρ αὐτῷ ἐκ τῆς ῥινός. E. 5, 4, 58. ἐῤῥύη ἐκ τοῦ σώματος αἷμα.

ῥυθμίζειν, *eleganter componere et ornare*. Π. 8, 8, 10. τοὺς κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς, καὶ τὰ ἄλλα ῥυθμίζουσι.

ῥυθμός, *numerus*. ¶ 1) de ſaltatione et muſica dictum, eſt *ex temporum certo ordine concinnitas*, fere i. q. *modus*. Cf. Ariſtot. problem. 19, 38. Suidas: ῥυθμός· τάξις ἐμμελὸς ἀκολούθου ἁρμονίας, μέλος εὔφωνον. — διαφέρει ῥυθμὸς μέτρου, τῷ τὸν μὲν γενικώτερον εἶναι, τὸ δὲ μέτρον ὑπάρχειν εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ. θεωρεῖται γὰρ ὁ ῥυθμὸς καὶ ἐπὶ τῶν κροτούντων ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσίν. ὅταν γὰρ ἡ ταχεῖα καὶ βραδεῖα τῶν ποδῶν ἄρσις καὶ θέσις λόγον ἔχωσι πρὸς ἄλληλα, ῥυθμὸς γίνεται. — καὶ ἐπὶ αὐλῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ὁ ῥυθμὸς λέγεται, συμμετρία ὢν τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ ἡ κίνησις γίνεται. Phanorin: ῥυθμός· ἁρμονία, ἀκολουθία, παίδευσις, ἢ ἡ τῆς κινήσεως τάξις. A. 7, 3, 16. ῥυθμούς τε καὶ οἷον μαγάδι σαλπίζοντες. Σ. 2, 22. tibicen iubetur θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν, *ad celeriorem temporis menſuram canere*. Saepe legitur ἐν ῥυθμῷ, *ad numerum, numeroſe, nach dem Tact*, vt Π. 1, 3, 10. ὀρχεῖσθαι ἐν ῥυθμῷ. A. 5, 4, 7. ᾄδοντες ἐπορεύοντο aduerſus hoſtem ἐν ῥυθμῷ. (§. 8. eſt νόμῳ) 6, 1, 4. οὗτοι ταῦτ' ἐποίουν (ſcil. ſeminare, iugum agere etc.) ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλόν. §. 5. §. 6. ἦσαν ἐν ῥυθμῷ, πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι, *dum tibia accinebatur illis modus armatae ſaltationi conueniens*. Σ. 2, 8. ἐν ῥυθμῷ δέχεσθαι τροχοὺς in altum proiectos. ¶ 2) de lorica, quae bene ſedet corpori et iuſtum pondus habet, eſt *concinnitas et proportio*. Aπ. 3, 10, 10. τὸν ῥυθμὸν πότερα μέτρῳ ἢ σταθμῷ ἐπιδεικνύων, πλείονος τιμᾷς;

ῥῦμα, *ictus*. Schol. Aeſchyl. Perſ. 147. τόξου ῥῦμα· ὁρμὴ τοῦ τόξου. A. 3, 3, 10.

3, 10. οὐ πεζὸν ἂν καταλάβοι ἐκ τόξου ῥύματος (2 MSS. perperam ἐρύματος), *intra sagittae ictum.* v. Gramm. qui multis illustrat hoc nomen.

ῥύμη, *impetus.* Suid: ῥύμη· ὁρμὴ βιαία. Poll. 5, 24. ῥύμη τοῦ ἅλματος. Π. 7, 1, 16. τῇ ῥύμῃ τῇ τῶν ἵππων παίοντες ἀνετρέποντο. K. 10, 12.

ῥυπαίνεσθαι, *sordes contrahere.* Λ. 11, 3. χαλκῆν ἀσπίδα — χαλαιότατα ῥυπαίνεται, *sordes s. rubiginem haud facile contrahit.*

ῥυταγωγεὺς, *pars freni s. lorum, quo equus ducitur.* Iπ. 7, 1. τὸν ῥυταγωγέα χρὴ ἐκ τῆς ὑποχαλινιδίας ἢ ἐκ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον — εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λαβεῖν, καὶ οὕτω χαλαρὸν, ὡς — μὴ σπᾷν τὸν ἵππον. Cf. Hemsterh. ad Poll. 10, 55. Etiam Iπ. 6, 5. nonnulli legunt ῥυταγωγεῖ pro ἀγωγεῖ.

ῥώμη, ¶ 1) *robur, vires corporis.* Π. 3, 1, 2. foemina pulchra διήνεγκε μεγέθει καὶ ῥώμῃ. Hutch. *vigore.* 3, 3, 9. p. 180. μᾶλλον — ταῖς ψυχαῖς, ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. §. 26. μεσὸν τὸ στράτευμα προθυμίας, ῥώμης, θάρσους etc. 4, 2, 12. ἦν — ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους. 4, 3, 4. p. 232. τὸν ἐναντίον ἀνατρέψομαι τῇ τοῦ ἵππου ῥώμῃ. Aπ. 1, 4, 13. ῥώμην ἀσκεῖν. 3. 3, 13. σωμάτων μεγέθει καὶ ῥώμῃ. 4, 2, 32. O. 11, 8. 11. 12. 13. 19. 21. 8. γνώμῃ διαπρᾶξασθαι μᾶλλον ἢ ῥώμῃ. Σ. 8, 8. ¶ 2) Tribuitur animo, vt sit *fortitudo, animus intrepidus, generosus, promtus.* Poll. 5, 125. ἀνδρεία, γενναιότης, ἀοκνία, ἄδεια, ῥώμη, θυμὸς, εὐθυμία. Schol. Thucyd. 4, 29. ῥώμην παρέχε· προθυμίαν ἐνεποίησεν. Π. 4, 2, 8. τὴν ῥώμην τῆς ψυχῆς ἐθαύμαζον. Aγ. 1, 28. ῥώμην ἐμβαλεῖν πρὸς τὸ μάχεσθαι. 6. 8. τοῖς φίλοις θάρσος καὶ ῥώμην ἐνεποίει, *animum addebat.* 11, 14. ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς — ἡ δὲ τῆς ψυχῆς ῥώμη — τὸ σῶμα φέρειν ἠδύνατο τὴν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ῥώμην. E. 7, 5, 23. ἀθυμίαν ἂν παράσχοι τοῖς μεθ' αὑτοῦ, ῥώμην δὲ τοῖς πολεμίοις. Aπ. 4. 8, 1. Aπολ. 33. ἐπεδείξατο τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην. §. 34. est γενναιότητα. ¶ 3) *potentia.* Aγ. 8, 5. οὐκ ἐκρατήθη οὔθ' ὑπὸ δώρων, οὔθ' ὑπὸ τῆς βασιλείας ῥώμης. Sic confunditur c. δύναμις. v. δύν. nr. 3. ¶ 4) *exerci-*

tius.

tus, copiae. A. 3, 3, 9. οὐ σὺν πολλῇ ῥώμῃ, ἀλλὰ σὺν ὀλίγοις. E. 7, 4, 16. μεγάλην ῥώμην — σύμμαχον ἔχοντες. Sic Π. 5, 5, 10. p. 334. Zeun. recepit: τὴν ἐμὴν χώραν αὔξεις σὺν τῇ ἐμῇ ῥώμῃ, pro σ. τ. ἐμῇ δυνάμει.

Ῥώμη, K. 7. 5. nomen cani imponendum.

ῥωννύναι, *roborare*. Legitur tantum in perfecto passiuo, ἐῤῥῶσθαι, ¶ 1) *robustum esse, viribus pollere*. De corpore, O. 10, 5. τὸ σῶμά μου — ὅπως ὑγιαῖνόν τε καὶ ἐῤῥωμένον ἔσται. 11, 20. De exercitu, Π. 1, 4, 20. τῶν ἐῤῥωμένων ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν. Aγ. 1, 24. τὸ ἱππικὸν ἐῤῥωμένον ἦν καὶ ἐνεργόν. Iπρ. 5, 3. ¶ 2) *valere*. Hesych: ἐῤῥῶσθαι· ὑγιαίνειν. Π. 4, 5, 12. in fine epistolae Cyri ad Cyaxarem est ἔῤῥωσο, ab initio χαίρειν. Cf. Wetsten. ad Act. 15, 23. Raphel. ad Rom. 1, 7. K. 6. 2. canes ὅταν μὴ τὰ προςφερόμενα δέχωνται ἡδέως. τεκμήριον δὲ τοῦτο, ὅτι οὐκ ἔῤῥωνται. ¶ 3) *fortem esse, confirmatum esse*. E. 3, 4, 27. Φιλότιμον καὶ ἐῤῥωμένον τὴν ψυχήν. c. πρὸς, A. 2, 6, 7. τὸ συγνὸν ἐῤῥωμένον πρὸς τοὺς πολεμίους ἐδόκει εἶναι. ¶ 4) *validum esse*. De ferro. Iπρ. 2, 3. διατέμνει σίδηρον, ὅταν τό τε ἡγούμενον, τό τε μέσον ἐῤῥωμένον ᾖ. ¶ 5) *vigere, florere*. O. 5, 17. εὖ Φερομένης τῆς γεωργίας, ἔῤῥωνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι. ¶ 6) *potentem esse*. E. 6, 3, 6. p. 388. ἕως ἐῤῥώμεθα καὶ εὐτυχοῦμεν. O. 21, 7. Sic de diuitibus, O. 11, 10. τὴν πόλιν κοσμεῖν καὶ τοὺς φίλους ἐπικουφίζειν. πῶς τούτους οὐχὶ βαθεῖς τε καὶ ἐῤῥωμένους ἄνδρας χρὴ νομίσαι; ¶ 7) ῥώννυνται est in var. lect. pro κρίνονται. v. κρίνειν nr. 4.

Ῥωπάρας, *Rhoparas*. A. 7, 8, 14. Βαβυλῶνος ἄρχων Ῥωπάρας.

Σ

Σάβαρις, *Sabaris*. Π. 3, 1, 1. natu minor filius regis Armeniorum.

σάγαρις, *securis, bipennis*. Gregor. de diall. p. 141. dicit, σαγάρεις vocari τοὺς πελέκεις. v. ibi Koen. Cf. Poll. 10, 146. Hesychius: σάγαρις· πελέκιον μονόστομον. Suid: σάγαρις· κοπὶς ἢ πέλεκυς. Iisdem verbis exponitur in Glossario biblioth. Coislin. p. 457. 505. Et sane iungitur non raro cum nomine

ne κοπίς. Sed v. κοπίς. Vocabuli originem in Armeniorum dialectis reperisse Guilielmum et Georgium Whistonos fratres (v. praefat. ad Mosis Chorenensis historiam Armeniacam, Lond. 1736. 4. p. 5.), notat Wesseling. ad Herodot. p. 101. Cf. Wahlii Magazin für alte, besonders morgenländische, Literatur, Fascic. II. (Casselae 1786. 8.) nr. III. Tribuitur Persis, Π. 2, 1, 6. p. 93. μάχαιρα ἢ σάγαρις. Reliqui loci laudati sunt in v. κοπίς. Tribuitur etiam Amazonibus, A. 4, 4, 10. ἄνδρα συλλαβὼν ἦκεν ἄγων, ἔχοντα τόξον Περσικὸν, καὶ φαρέτραν, καὶ σάγαριν, οἵανπερ αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσιν. quem locum Suidas ita laudat, vt appareat, eum in suo codice scriptum inuenisse σάγαρι, praesertim cum praemiserit haec verba: λέγεται καὶ σάγαρι χωρὶς τοῦ σ. Et Stephano in thes. teste exemplaria quaedam scripta habent σάγγαριν. Denique A. 5, 4, 6. Mosynoeci habent σαγάρεις σιδηρᾶς.

Σάκαι, *Sacae*. Proprie ita vocabantur populi Paropamisadis et Dahis vicini, atque adeo inter Scythas referebantur. Sed Persae omnes Scythas nominarunt *Sacas*. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 12, 38. et quos laudat, Herodot. 7, 64. et Plin. H. N. 6, 17. Ab Herodoto l. l. iunguntur Bactrianis, et 3, 93. Caspiis, a Xenophonte vero mox Hyrcaniis, mox Hyrcaniis, mox Cadusiis, mox Assyriis. Videtur igitur late patuisse Sacarum nomen et natio. Fortassis neque omnes eodem tempore Persis paruere, neque semper easdem terras incoluerunt. Hutch. coniicit, Sacas apud Xenophontem incoluisse septentrionalem Arabiae partem quam Saccaeam vocat Ptolemaeus. Π. 1, 1, 4. Cyro parent. 5, 2, 12. Hyrcaniis finitimi, et Assyriorum regi infesti sunt, quia eorum regioni inhiabat. 5, 3, 6. contra eos et Hyrcanios castellum habet Gadatas. §. 12. 13. vna cum Hyrcaniis et Cadusiis se cum Cyro coniungunt, inimici Assyriis. 5, 3, 16. p. 299. Θαμβράδας iis praeest in itinere. 8, 3. 8. sunt in Cyri pompa. Eorum princeps intelligendus videtur Π. 6, 1, 1. τῷ Κύρῳ προσῆγον οἱ μὲν Κα-

Καδουσίους — οἱ δὲ Ὑρκανίους, ὁ δέ τις Γωβρύαν, ὁ δέ τις Σάκαν. Sed Zeun. edidit ὁ δέ τις Σάκας, ὁ δέ τις καὶ Γωβρύαν. Π. 8, 3, 11 — 13. miles quidam Sacarum gregarius, qui etiam nominatur ὁ Σάκας, eſt victor in ludis, et Pheraulae, quem gleba vulnerauerat, equum ſuum donat. §. 15 — 20. idem a Pheraula hoſpitio exceptus, admiratur Pheraulae diuitias, qui, vbi de diuitiarum moleſtiis cum eo disputauit, ei donat omnia ſua, vel potius eum curatorem rerum ſuarum conſtituit.

Σάκας, *Sacas*. pocillator Aſtyagis, videtur nomen habere a munere. v. Reland. diſſertt. miſcell. VIII. p. 222. ſq. Cf. Ieſ. 36, 2. 4. Π. 1, 3, 7 — 12. ab Aſtyage honoratus, contemtus a Cyro, qui eum odit, quod ſe ab aditu ad auum ſaepe retinuiſſet. Cyrus eius artem feſtiue imitatur. 1, 4, 6. reconciliatus Sacae Cyrus ab eo amatur. Ibidem de Cyro, qui non auderet adire Aſtyagem, eleganter dicitur: αὐτὸς Σάκας ἑαυτῷ ἐγίγνετο.

σακκίον, *ſacculus*. Grammaticis antiquis non probatur haec forma. Poll. 7, 191. σάκκον καὶ σακκίον εἴρηκεν ἡ κωμῳδία. Thom. Mag: σάκος Ἀττικοί. δι ἑνὸς κ. Ἕλληνες δὲ, διὰ δύο. v. Nunneſ. ad Phrynich. in v. σάκκος. A. 4, 5, 24. περὶ τοὺς πόδας τῶν — ὑποζυγίων σακκία περιδεῖν, ὅταν διὰ χιόνος ἄγωσιν. ἄνευ γὰρ τῶν σακκίων κατεδύοντο.

Σαλαμινία (ναῦς), inquit Schol. Ariſtoph. ad Aues 1204. et ex eo Suidas, τοὺς ἐγκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν. Cf. interpp. ad Heſych. omninoque ſupra πάραλος, quocum iungitur E. 6, 2, 8.

Σαλαμὶς ſ. Σαλαμὶν, *Salamis*, inſula et vrbs Athenis oppoſita. E. 2, 2, 5. Lyſander eam depopulatur.

σαλεύειν, *agitari, iactari*. Dicitur de nauigantibus. v. Poll. 1, 114. O. 8, 17. οἱ ἐν πλοίοις — σαλεύοντες ἰσχυρῶς, ὅμως σώζουσι τὴν τάξιν. Cf. κελεύειν nr. 2.

Σαλμυδησσὸς, *Salmydeſſus*, oppidum Thraciae in ora Ponti Euxini. A. 7, 5, 7. ἀφικνοῦνται διὰ τῶν Μελινοφάγων Θρακῶν εἰς τὸν Σαλμυδησσόν. Cod. Eton. Ἁλμυδησσόν, quae forma reperitur et ipſa apud veteres. v. Hutch. diſſ. p. 36.

σαλπίγγειν et
σαλπίζειν, *tuba clangere, tuba canere.* A. 1, 2, 17. ἐπεὶ ἐσάλπιγξε, ſcil. ὁ σαλπιγκτὴς, vt explicatur ab Hutch. Eodem modo explicant σημαίνειν. v. σημ. Fortaſſis h. l. reddi poſſit *clangi iuſſit.* Thom. Mag: σαλπίζω σαλπίγξω, καὶ σαλπίσω. A. 7, 3, 16. ῥυθμοὺς καὶ οἷον μαγάδι σαλπίζοντες in ſaltatione.

σαλπιγκτὴς, *tubicen.* Eius erat ſignum dare profectionis et praeparationis ad pugnam. v. σημαίνειν. A. 7, 4, 15. Σεύθης τὸν σαλπιγκτὴν ἔχων τὸν Θρᾴκιον — ὅσον περ χρόνον ἐβοήθει, τοσοῦτον καὶ τὸ κέρας ἐφθέγγετο αὐτῷ.

σάλπιγξ, *tuba*, np. ex recto aere facta, vt videtur, κέρας ex recuruo. A. 4, 2, 1. praemiſſi in montem iubentur, ſi eſcenderint, τῇ σάλπιγγι σημαίνειν. 7, 3, 16. poſt coenam ad ſaltationem σημαίνουσιν αὐλοῖς τε καὶ σάλπιγξιν ὠμοβοΐναις. Cf. σημαίνειν dicitur etiam φθέγγεσθαι, A. 4, 2, 5. ἐπεὶ δὲ εἶδον ἀλλήλους, ἥ τε σάλπιγξ ἐφθέγξατο καὶ ἀλαλάξαντες etc. Cod. Eton. ἐπεφθέγξατο. 5, 2, 11. ἐπεὶ δ' ἐπαιάνισαν, καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφθέγξατο. 6, 5, 17. Item σάλπιγγι ἀνακαλέσασθαι et κελεύειν. v. κελεύειν nr. 1. et ἀνακαλ. c. ἀπὸ, Iπp. 3, 12. ἀπὸ σάλπιγγος ἐπελαύνειν, *ad tubae ſignum, ſigno tuba dato.* c. παρὰ, Iπ. 9, 11. παρὰ σάλπιγγα — προσιέναι τῷ ἵππῳ, *tubae ſono audito.*

Σαμβάκας, *Sambacas*, v. Θαμβράδας.

Σαμβαύλας, *Sambaulas.* Π. 2, 2, 16. 17. Perſarum λοχαγὸς, amat adoleſcentem facie turpem.

Σάμιος, *Samius.* E. 3, 1, 1. Lacedaemoniorum nauarchus. v. Mori examen VI. locorum hiſtoriae Graecae Xenoph. p. XXXVI. De gentili Σάμιος v. Σάμος.

Σαμοθρᾴκη, *Samothrace*, inſula Lemno vicina, in Thraciae ora. E. 5, 1, 7. τῶν Ἀθηναίων ϛρατηγοὶ, ἀθροισθέντες ἀπὸ Σαμοθρᾴκης τε καὶ Θάσου καὶ τῶν κατ' ἐκεῖνα τὰ χωρία.

Σαμόλας, *Samolas.* A. 5, 6, 6. Σαμολᾶν Ἀχαιὸν mittunt Graeci inter legatos de nauibus ad Sinopenſes. 6, 5, 7. Σαμόλας Ἀχαιὸς praeeſt vni τάξει. Etiam Hutch. et Zeun. priore loco ediderunt Σαμολᾶν. Sed haec terminatio videtur ignota

ta fuiſſe veteri Graeciae, et per librarios ſerioris aetatis inuecta.

Σάμος, *Samos*, inſula maris Ionii, vbi ſaepe eſt claſſis Athenienſium. E. 1, 2, 1. Thraſylus ibi verſatur. 1, 4, 4. 5. 10. Alcibiades. 1, 5, 8 — 12. et 1, 6, 18. alii duces. 1, 6, 28. Athenienſium praetores ἀπέπλευσαν ἐπὶ Σάμου. 2, 1, 8. Athenienſes parant claſſem in Samo. 4, 8, 23. Teleutias inde naues habet. Legitur mox ſine articulo, E. 1, 2, 1. ἐς Σάμον. it. 1, 5, 8. 9. 10. 1, 6, 18. 2, 3, 3. πρὸς Σάμον, mox cum articulo, E. 1, 4, 4. ἐς τὴν Σάμον. §. 5. ἐκ τῆς Σάμου. 1, 5, 12. 2, 1, 8. ἐν τῇ Σάμῳ. 4, 8, 23. Gentile Σάμιος, E. 1, 6, 21. Σάμιοι ſunt cum Athenienſibus in pugna apud Arginuſas. 2, 2, 3. poſt pugnam apud Aegospotamos in fide Athenienſium permanent, interfectis nobilibus. v. Morus ad h. l. 2, 3, 3 — 5. a Lyſandro expugnati, turpem deditionem facere coguntur. E. 1, 6, 18. Σαμίας ναῦς in claſſe habent Athenienſes. Cf. 1, 7, 10. p. 58.

Σάρδεις, *Sardes*, Lydiae metropolis. E. 3, 2, 9. Ἔφεσον, ἣ ἀπέχει ἀπὸ Σάρδεων τριῶν ἡμερῶν ὁδόν. Π. 7, 2, 4, nominatur πόλις πλουσιωτάτη τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ μετὰ Βαβυλῶνα. O. 4, 20. Cyrus minor habet ἐν Σάρδεσι παράδεισον. Π. 7, 2, 1. Κροῖσος ἐπὶ Σάρδεων ἔφευγε — εὐθὺς ἐπὶ Σάρδεις ἦγεν ὁ Κῦρος. ὡς δ' ἐγένετο πρὸς τῷ τείχει τῷ ἐν Σάρδεσι, τὰς μηχανὰς ἀνίςη ὡς προσβαλῶν πρὸς τὸ τεῖχος. Deinde capit vrbem. §. 5. promittit Croeſus Cyro Lydos oblaturos eſſe πᾶν ὅ τι καλὸν κἀγαθόν ἐςιν ἐν Σάρδεσιν. 7, 2. et 3. Cyrus commoratur in hac vrbe, etſi non nominatur. 7, 4, 1. ὁ Κῦρος αὐτὸς μένων ἐν Σάρδεσι — πέμπει etc. §. 6. Κῦρος ὡρμᾶτο ἐκ Σάρδεων — φρουρὰν καταλιπὼν ἐν Σάρδεσι. 7, 5, 18. Σάρδεις καὶ Κροῖσον ὑποχείριον ἔχομεν. §. 30. τὰ ἐκ Σάρδεων χρήματα (praeda). 8, 4, 13. τὰ χρήματα ὅσα ἐκ Σάρδεων ἔλαβε. A. 1, 2, 3. Ξενίας — παρεγένετο εἰς Σάρδεις. §. 4. οὗτοι εἰς Σάρδεις αὐτῷ ἀφίκοντο. §. 5. Κῦρος ὡρμᾶτο ἀπὸ Σάρδεων. 1, 6, 6. Ὀρόντας — ἔχων τὴν ἐν Σάρδεσιν ἀκρόπολιν. 3, 1, 7. Ξενοφῶν — καταλαμβάνει ἐν Σάρδεσι Πρόξενον καὶ Κῦρον. Αγ. 1, 33. Age-

Agesilaus ἦγεν ἐπὶ Σάρδεις. κἀκεῖ ἔκαιε καὶ ἐπόρθει τὰ περὶ τὸ ἄστυ. E. 1, 1, 6. Tissaphernes Alcibiadem εἷρξεν ἐν Σάρδεσιν — Ἀλκιβιάδης ἐκ Σάρδεων μετὰ Μαντιθέου — ἀπέδρασαν. 1, 5, 1. μέχρις οὗ Κῦρος εἰς Σάρδεις ἀφίκετο. 3, 4, 25. Τισσαφέρνης ἐν Σάρδεσιν ἔτυχεν ὤν. 4, 1, 11. οἱ Παφλαγόνες — ᾤχοντο ἀπιόντες εἰς Σάρδεις πρὸς Ἀριαῖον. 4, 8, 21. Τιγράνην — πορευόμενον εἰς Σάρδεις.

Σαρδιανοὶ, *Sardiani*, *Sardium incolae.* Π. 7, 2, 1. ἀποτομώτατα τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα.

Σαρδιανὸς τόπος, *ager circa Sardes, Sardiana ditio*, siue, vt a Plinio H. N. 5, 29. appellatur, *iurisdictio.* Plutarchus in Agef. c. 10. dicit τὸ περὶ Σάρδεις πεδίον, pro quo paulo ante dixit Λυδίαν. Aγ. 1, 29. et E. 3, 4, 21. εὐθὺς εἰς τὸν Σαρδιανὸν τόπον ἐνέβαλε. Hutch. *Sardianum tractum.* Paulo ante dicitur τὰ κράτιστα τῆς χώρας. Vnde patet, non vniuersam Lydiam esse intelligendam.

σαρδόνιον, *pars retis extrema.* Poll. 5, 31. τούτοις (δικτύοις) σαρδόνες προσπλέκονται, ὅπέρ ἐστιν ὤα τοῦ δικτύου, μετὰ τὸν τελευταῖον βρόχον ἀνέχουσα τὸ δίκτυον, οὗπερ ἦν ὁ περίδρομος, ἢ ἐπίδρομος ταῖς χηλίσι κατὰ τὸ διαιροῦν ἔπεσι. Hesych. habet σάρδονες. K. 6, 9. πηγνύων τὰς χαλίδας μεταξὺ τῶν σαρδονίων. Iungermannus legit σαρδόνων. Leuncl. vertit *oras rete sustollentes.* Vlitius ad Grat. Falisc. 26. *spirulas per quas peridromus transit.*

σαρκώδης, *carnosus.* K. 4, 1. canis habeat ὀσφῦν σαρκώδη. Pollux 5, 58. vocat οὐκ ἄσαρκον. K. 5, 30. lepus habet ὀσφὺν — κοίλην, σαρκώδη. All. pro κοίλην legunt κωλῆν s. κωλῆνα. v. κωλ.

Σάρος, *Sarus.* A. 1, 4, 1. flumen Ciliciae. All. legunt Φάρον, all. Ψάρον. v. Hutch.

σατραπεία, *satrapia, praefectura.* Suid: σατραπεία· ἐπαρχία. E. 3, 1, 8. ἄλλῳ δοῦναι τὴν σατραπείαν.

σατραπεύειν, *satrapam esse, imperio obtinere, satrapae dignitate praeesse.* E. 3, 1, 10. δεῖ τὴν γυναῖκα σατραπεύειν. c. gen. A. 3, 4, 19. συνηγμένα ἦν τῷ σατραπεύοντι (i. e. ὑπὸ τοῦ σατραπεύοντος) τῆς χώρας. All. στρατεύματι, *in vsum exercitus.*

tus. E. 3, 1, 8. ἐσατράπευε αὐτῷ ταύτης τῆς χώρας. c. acc. A. 1, 7, 6. τὰ ἐν μέσῳ ἅπαντα σατραπεύουσιν οἱ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ φίλοι.

σατράπης, *satrapa, praefectus prouinciae.* Poll. 8, 84. ἁρμοστὴν, ὕπαρχον, σατράπην. Hesych: σατράπαι· ἀρχηγοὶ, στρατηλάται. Περσικὴ δὲ ἡ λέξις. Sed cuinam Persico vocabulo nomen Graecum originem debeat, non vna omnium sententia est. Scaliger ad Euseb. chron. nr. MDCXI. ex nomine אֲחַשְׁדַּרְפְּנִים, quod legitur Esther. 9, 3. et Esr. 8, 36. coniicit, σατράπην a Persis vocatum et pronunciatum fuisse Ἀξαδραπάν. Vnde Theopompus ἐξατράπην nominet, qui vulgo σατράπης a Graecis appellatur. Alii aliter. v. Pfeifferi dubia vexata 4, 66. p. 797. ed. 3. et Hutch. diss. ad Cyrop. p. 77. et Simonis lex. Hebr. Sed verisimillima videtur Michaelis in supplem. lexicor. Hebr. P. I. p. 64. ratio, qui Persicum nomen fuisse suspicatur *Schachdarban*, quod significarit *regis ostiarium*, et quod Iudaei perperam scripserint et appellauerint. Constituti autem satrapae primum fuerunt a Cyro, qua de re locus classicus est Π. 8, 6. vbi §. 2. et 5. narrantur eorum officia. §. 4. eorundem et regionum, quibus praepositi erant, nomina. §. 3. dicuntur ἰέναι ἐπὶ τὰς χώρας. Rex eos dicitur ποιεῖν, A. 1, 1, 2. καθιστάναι, E. 3, 1, 9. O. 4, 11. πέμπειν. Π. 7, 4, 1. 4. 8, 6, 1. ἐκπέμπειν, Π. 8, 6, 5. καταπέμπειν, A. 1, 9, 5. E. 3, 1, 2. Alia similis formula est Π. 8, 7, 3. p. 544. σοὶ δὲ σατράπην εἶναι δίδωμι Μήδων τε, καὶ Ἀρμενίων, καὶ τρίτων Καδουσίων. Distinguuntur ab aliis praefectis, Π. 8, 1, 4. πόλεων καὶ ἐθνῶν φύλαξι καὶ σατράπαις. Πο. 3, 11. βασιλέας — τυράννους — σατράπας. Similis locus est in versione Alexandrina Esther. 9. 3. O. 4, 7. τῶν φρουράρχων, καὶ τῶν χιλιάρχων, καὶ τῶν σατραπῶν. Praeterea memorantur satrapae A. 4, 4, 1. 4, 5, 8. Aγ. 8, 5.

σάττειν, ¶ 1) *replere, instruere.* Hesych: σάξασθαι· ὁπλίσασθαι, πλήσασθαι. c. gen. O. 8, 18. τριήρης σεσαγμένη ἀνθρώπων,

πων, *referta*. Σ. 4, 64. σεσαγμένος πλούτου τὴν ψυχήν. ¶ 2) *comprimere*. Hefych: σάξαι· θάπτειν νάξαι. O. 19, 11. σάξαις ἂν (τὴν γῆν) περὶ τὸ φυτόν; σάττοιμι ἂν — εἰ μὲν γὰρ μὴ σεσαγμένον εἴη. Bach. in indice exponit *premere*, *fubigere*. Fr. Portus *calcare*.

σατυρικὰ, *fatyricae fabulae*. Intelligendum enim eft δράματα. v. Cafaub. de fatyr. poef. 1, 1. p. 23. ed. Cren. et Hemfterhuf. ad Lucian. T. I. p. 417. Cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 8. Σ. 4, 19. πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς αἴχιστος ἂν εἴην.

Σάτυρος, ¶ 1) *Satyrus*, i. e. *Silenus*. Saepe enim duo haec nomina inter fe confunduntur a veteribus. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 18. et Dauif. ad Maxim. Tyr. diff. XI, 1. et infra Σειληνοί. A. 1, 2, 13. λέγεται Μίδας τὸν Σάτυρον θηρεῦσαι. Cf. Hutch. ad h. l. ¶ 2) *Satyrus*, nefarius triginta virorum minifter. v. Taylor ad Lyf. p. 476. E. 2, 3, 22. ἐκάλεσε τοὺς ἕνδεκα — σὺν τοῖς ὑπηρέταις, ἡγουμένου αὐτῶν Σατύρου, τοῦ θρασυτάτου αὐτῶν καὶ ἀναιδεστάτου. §. 23. εἷλκε ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ὁ Σάτυρος — ὁρῶσα τοὺς ὁμοίους Σατύρῳ. §. 24. εἶπεν ὁ Σάτυρος ὅτι οἰμώξοιτο.

σαυτοῦ, *tui ipfius*. Π. 1, 6, 10. παρὰ τοῖς σαυτοῦ στρατιώταις. 3, 1, 9. τοὺς σεαυτοῦ, *qui tibi fubiecti funt*, *feruos tuos*. Permutatur cum αὑτοῦ et ἑαυτοῦ. v. αὐτὸς nr. 8. et ἑαυτοῦ nr. 6.

σάφα, *certo*. Hefych: σάφα· σαφῶς, φανερῶς. v. ἴσημι.

σαφηνίζειν, ¶ 1) *declarare*. Π. 8, 7, 3. p. 543. τὴν βασιλείαν σαφηνίσαντα καταλιπεῖν, np. quem fuccedere mihi in regno velim. 8, 4, 2. σαφηνίζεσθαι, ὡς ἕκαστον ἐτίμα, τοῦτο ἐδόκει αὐτῷ ἀγαθὸν εἶναι, *fignis externis declarari*. §. 3. οὕτως ἐσαφήνιζε τοὺς κρατιστεύοντας παρ' ἑαυτῷ. Aπ. 4, 7, 6. ζητεῖν — ἃ οἱ θεοὶ σαφηνίσαι οὐκ ἐβουλήθησαν. c. ὡς, E. 7, 5, 21. τοῦτο πράττων σαφηνίζειν ἐδόκει, ὡς εἰς μάχην παρεσκευάζετο. De terra, O. 20, 13. οὐ γὰρ ἐπὶ ἀπάτῃ δείκνυσι, ἀλλ' ἁπλῶς ἃ δύναται — σαφηνίζει τε καὶ ἀληθεύει, i. e. ἀληθῶς σαφηνίζει, vt interpretatur Raphel. ad Luc. 6, 48. ¶ 2) *indicare*. Aπ. 4, 3,

4, 3, 4. ἥλιος τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας — ἡμῖν σαφηνίζει. ¶ 3) *enarrare, explicare.* Π. 8, 8, 8. σαφηνίσαι βούλομαι τὴν θρύψιν αὐτῶν. Λ. 2, 1.

σαφὴς, ¶ 1) *manifestus, indubitatus.* Cyrilli lex. MS. σαφές. φανερὸν, γνώριμον, ἀσφαλές. Π. 2, 1, 2. p. 86. πῶς τοῦτο σαφές; Λ. 11, 8. ὅτι παλαιότατοι οὗτοι οἱ νόμοι εἰσὶ, σαφές. Πο. 4, 2. ὅτι παλαιὰ ἐνεργά ἐστι, πᾶσι σαφές. Σ. 4, 47. σαφὲς et εὔδηλον sunt synonyma. K. 8, 6. Cf. αἴσθησις. ¶ 2) *certus.* Π. 2, 1, 2. p. 87. οὐδέν πω σαφὲς λέγεται, εἰ ἕπονται. E. 3, 5, 12. Απ. 4, 6, 13. μηδὲν ἔχων σαφὲς λέγειν, ἀλλ' ἄνευ ἀποδείξεως. Cf. σημεῖον et τεκμήριον. Sic O. 8, 2. σαφὴς πενία dicitur *res, cui certo paupertatis nomen conuenit.* v. Henr. Stephani schediasmm. Febr. 5. p. 14. ¶ 3) *probatus, exploratus, verus.* Suid: σαφής· ἀληθής. Cf. Abresch. auctuar. dilucidatt. Thucyd. p. 449. Απ. 2, 4, 1. φίλος σαφὴς καὶ ἀγαθός. Cf. κατήγορος et μάρτυς. 4) Π. 4, 2, 14. ἐπεὶ σαφὲς ἐγένετο vertunt *quum illuxisset.* quae sane est loci sententia, sed melius prodit ex altera lectione φῶς vel φάος. Hesych: φάος· ὄρθρου ἀνατολή.

σαφῶς, ¶ 1) *manifesto, luculenter, plane.* Π. 6, 1, 21. δύο σαφῶς ἔχω ψυχάς. 8, 8, 7. σαφῶς ὁρῶσι νικῶντας in iudicio, ὁπότεροι ἂν πλεῖον διαδῶσιν. A. 1, 4, 17. 4, 5, 7. σαφῶς βουλιμιῶσι. Verti etiam possit: *non dubium esse quin.* Λ. 9, 3. O. 21, 12. τουτὶ τὸ ἀγαθὸν — σαφῶς δίδοται τοῖς τετελεσμένοις, *appareat dari.* Comparatiuus Π. 1, 2, 15. ἵνα σαφέστερον δηλωθῇ πᾶσα ἡ πολιτεία. Αγ. 1, 9. πῶς ἄν τις σαφέστερον ἐπιδείξειεν. Πο. 4. 13. Superlatiuus Π. 5, 5, 5. p. 328. ἵνα σαφέστατα κατίδωμεν. Απ. 4, 2, 40. ¶ 2) *clare.* A. 3, 4, 23. σαφῶς ἀπιόντας ἑώρων. Σ. 4, 21. σαφῶς ἔχω εἴδωλον αὐτοῦ ἐν τῇ ψυχῇ. Vbi verti potest *clarum.* K. 6, 23. ¶ 3) *sine controuersia, haud dubie.* Π. 3, 2, 7. σαφῶς ἀπολωλέναι νομίσαντες. Πο. 1, 5. ὑπάργυγός ἐστι (γῆ) σαφῶς θείᾳ μοίρᾳ. E. 7, 1, 32. εἰ οἱ πλουσιώτατοι σαφῶς ἐγκρατεῖς ἔσοιντο. §. 34. σαφῶς τύραννος ἦν. Σ. 4, 32. σαφῶς δοῦλος ἦν. 8, 15. σαφῶς ἀποτελεῖται ἡ εὐχή. In respondendo,

Σ.

Σ. 4, 60. οὐχ οὗτος ἂν ἀγαθὸς εἴη; σαφῶς γε, νὴ Δία. ¶ 4) *certo*. Π. 1, 6, 16. λέγειν ἃ μὴ σαφῶς εἰδείη. 8, 7, 3. p. 547. σαφῶς δοκεῖτε εἰδέναι. A. 7, 6, 31. K. 6, 17. venatoris vox: σαφῶς γε, ὦ κύνες, *certo ſequimini veſtigia*. ¶ 5) *aperte*. Ita vertit Zeun. Π. 3, 1, 7. et Leuncl Aπ. 1, 2, 34. Sed vtroque loco poteſt reddi *perſpicue*. ¶ 6) *diſerte*. O. 7, 3. οὐδεὶς ζητεῖ τὸν καλόν τε κἀγαθὸν, ἀλλὰ σαφῶς ὀνομάζοντές με Ἰσχόμαχον. ¶ 7) *tuto*. E. 4, 8, 38. νομίζων πρὸς τὸ ἄνακτες οὐκ ἂν δύνασθαι σαφῶς βοηθῆσαι. Morus *recte*. ¶ 8) *prorſus*. Π. 8, 3, 15. ποίων πλουσίων; τῶν μὲν οὖν σαφῶς ἀποχειροβιώτων. Hutch. *ex iis quidem certe*, ¶ 9) In var. lect. permutatur c. ἀσφαλῶς. v. ἀσφ. nr. 5.

σαώτερος (poet. Port.), *magis ſaluus*. Heſych: σαώτερος· ὑγιέστερος. — ἀπὸ πρωτοτύπου τοῦ σάος Αἰολικοῦ. v. Homer. Il. α, 32. Π. 6, 3, 2. παρόντα ἅπαντα, καὶ σαώτερα ἦν, καὶ θᾶσσον τὰ δέοντα εἶχον.

σεαυτοῦ, v. σαυτοῦ.

σέβειν, *colere, venerari*, Proprie deos. v. Poll. 1. 22. Aγ. 1, 27. ὅπου ἄνδρες θεοὺς σέβοιεν. Sed E. 3, 4, 16. eſt σέβοιντο. Aπ. 4, 4, 19. παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις πρῶτον νομίζεται τοὺς θεοὺς σέβειν. Stobaeus εὐσεβεῖν. Verum Valckenar. negat vnquam ſic dici. Eπ. 1, 3.

σέβεσθαι, i. q. σέβειν. Heſych: σέβεσθαι· αἰδεῖσθαι, ἐντρέπεσθαι, προσκυνεῖν. Aγ. 3, 2. τὰ θεῖα ἐσέβετο. 11, 1. τὰ ἱερὰ καὶ ἐν τοῖς πολεμίοις ἐσέβετο. Cf. σέβειν. Π. 8, 8, 1. οἱ ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο. E. 7, 3, 7. hominem poſt mortem ὡς ἀρχηγέτην τῆς πόλεως σέβονται, quia democratiam reſtituerat.

σείειν, ¶ 1) *mouere*. c. dat. K. 3, 4. ἄκρᾳ (Caſtal. Bryll. Zeun. ἄκρα) τῇ οὐρᾷ σείουσι. Alias dicitur ſic διασαίνειν, et Steph. etiam h. l. corrigi iubet σαίνουσι, Brodaeus autem ἄκρα τῆς οὐρᾶς σείουσι, et Leuncl. ἄκραν τὴν οὐρὰν σ. et Codex Brunckianus ap. Zeun. in praefat. ad Aπ. habet omnino ita, vt Brodaeus corrigi iuſſit. Sed ſupra quoque διασείειν erat c. dat. ¶ 2) *terrae motum ciere*. E. 4, 7, 4. ἔσεισεν ὁ θεὸς (Neptunus) — εἰ σείσειε, ſc. ὁ θεός.

Σει-

Σειληνοὶ, *Sileni*, vel potius *Satyri*. Proprie enim videtur non nisi vnus fuisse Silenus, educator ille et comes Bacchi, sed cum Satyris praeesse fingeretur, saepe cum his confusus. Vnde etiam vtrisque figura tribuebatur non admodum diuersa, eo tamen discrimine, vt Sileni putarentur Satyris seniores. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 18. et 40. Gramm. hist. deor. p. 87 — 89. Casaub. de satyr. poes. 1, 2. p. 53. sqq. ed. Cren. et supra Σάτυρος. Σ. 4, 19. comparatur cum iis Socrates, non modo quia omnino Σάτυροι, vt Phauorinus dicit, erant μορφαὶ ἀπρεπεῖς, sed inprimis quia Socrates, vt Silenus et Satyri, erat non solum ventriosus (v. 2, 19.), sed etiam simus et caluus. v. Schol. Aristoph. nubb. 223. qui recte Socratem non cum Silenis, sed cum Sileno, comparatum fuisse auctor est. Cf. Lucret. 4, 1162. Satyri intelligendi quoque sunt Σ. 5, 7. Ναΐδες θεαὶ οὖσαι τοὺς Σειληνοὺς ἐμοὶ ὁμοιοτέρους τίκτουσιν.

Σειρῆνες, *Sirenes*. Απ. 2, 6, 11. ἃ αἱ Σειρῆνες ἐπῆδον τῷ Ὀδυσσεῖ — ταύτην τὴν ἐπῳδὴν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις αἱ Σειρῆνες ἐπάδουσαι κατεῖχον. §. 31. τὰς Σειρῆνας, ὅτι τὰς χεῖρας οὐδενὶ προσέφερον, ἀλλὰ πᾶσι πόῤῥωθεν ἐπῆδον.

σειρὶς, *funiculus sparteus podostrabae adiectus*, cui alligatum est lignum. Poll. 5, 33. ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν στεφάνην βρόχου σειρά τις ἐκτέταται, ἣν καὶ σειράδα (Iungerm. malit σειρίδα) καὶ ἀρπεδόνην καλοῦσι. πλέγμα δ' ἐστὶν ἐκ σπάρτου στερεὸν ἡ σειρὰς, καὶ ταύτης ἀνήρτηται ξύλον, ἐν ἄλλῳ πλησίον ὄντι ὀρύγματι κατακείμενον etc. K. 9, 13. τὸν βρόχον τῆς σειρίδος — πεπλεγμένον σπάρτου, καὶ αὐτὴν τὴν σειρίδα. — ὁ βρόχος αὐτὸς ἔξω στιφρὸς, καὶ ἡ σειρίς. §. 14. τῇ σειρίδι καὶ τῷ ξύλῳ. §. 15. τὸν βρόχον τῆς σειρίδος. §. 19. ἐὰν μὴ ἀποῤῥήξῃ τὴν σειρίδα.

σεισμὸς, *terrae motus*. E. 3, 2, 17. σεισμὸς ἐπιγίγνεται. 3, 3, 2. Ποσειδῶν — ἐκ τοῦ θαλάμου ἐξελάσας σεισμῷ — τὸν πατέρα. 4, 4, 5. 4, 7. 4.

σελήνη, *luna*. E. 5, 1, 9. ναυμαχίας πρὸς τὴν σελήνην γενομένης. Απ. 4, 3, 4. σελήνη οὐ μόνον τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ καὶ τοῦ μηνὸς τὰ μέρη φανερὰ ἡμῖν ποιεῖ. K. 5, 4. ἡ σελήνη ἀμαυροῖ τῷ

τῷ θερμῷ (τὰ ἴχνη), μάλιςα δὲ ὅταν ἡ πανσέληνος. Etiam ap. Plutarch. ſympoſ. 3, 10. et Macrob. ſaturnal. 7, 16. lunae tribuitur non manifeſtus calor, ſed occultus tepor. v. Caſaub. ad Athenae. 7, 1. p. 475. Cf. ἐκλείπειν.

Σελινοῦς, *Selinus*. E. 1, 1, 27. vrbs Siciliae Graeca, quam expugnant Carthaginienſes. Cf. Σελληνοῦς.

Σελινούσιος, *incola Selinuntis*, *Selinuſius*. Steph. Byz: Σελινοῦς, πόλις Σικελίας. ὁ πολίτης Σελινούντιος καὶ Σελινούσιος. E. 1, 2, 5. Σελινούσιαι naues. §. 7. Σελινούσιοι impetrant Epheſi ius ciuitatis.

Σελλασία, *Sellaſia*, a Steph. Byz. aliisque vocatur πόλις Λακωνικῆς, ſed E. 2, 2, 8. legitur ἐν Σελλασίᾳ πλησίον τῆς Λακωνικῆς, atque adeo in finibus Laconiae. Morus hunc diſſenſum componere ita conatur, vt alios fines tempore Xenophontis et Polybii, qui cum illo conſentit de ſitu oppidi, alios aetate Pauſaniae, qui 2, 38. et 3, 1. Sellaſiam in ipſa Laconia ponit, fuiſſe dicat, inprimis quia E. 7, 4, 12. Lacedaemonii Sellaſiam vt hoſtilem expugnant et exſcindunt. 6, 5, 27. a Thebanis incenditur et deuaſtatur. Memoratur etiam 2, 2, 12.

Σελληνοῦς, *Sellenus*. ¶ 1) fluuius Peloponneſi prope Olympiam. A. 5, 3, 9. ἔτυχε διαῤῥέων διὰ τοῦ χωρίου (Σκιλοῦντος) ποταμὸς Σελληνοῦς. ¶ 2) l. l. ἐν Ἐφέσῳ παρὰ τὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος νεὼν Σελληνοῦς ποταμὸς παραῤῥεῖ. καὶ ἰχθύες τε ἐν ἀμφοτέροις εἰσὶ, καὶ κόγχαι. Sed vterque varie ſcribitur, mox Σελινοῦς, mox Σέλινος, Σιλινοῦς, Σεληνοῦς, Σελεινοῦς. Zeun. edidit Σελινοῦς. Cf. Hutch. ad h. l. et Spanhem. ad Callim. h. in Dian. 249.

σεμνὸς, ¶ 1) *auguſtus, venerandus* Π. 7, 5, 14. ὡς σπάνιός τε καὶ σεμνὸς φανείη. Tribuitur ſemideis et diis, E. 3, 3, 1. σεμνοτέρας ἢ κατ' ἄνθρωπον ταφῆς. (A. 15, 9. eſt οὐχ ὡς ἀνθρώπους, ἀλλ' ὡς ἥρωας τοὺς Λακεδαιμονίων βασιλεῖς προτετιμήκασιν.) Σ. 8, 3. τοῖς σεμνοτάτοις θεοῖς. it. ſacrificiis, E. 2, 4, 13. μετεσχήκαμεν — ἱερῶν τῶν σεμνοτάτων καὶ θυσιῶν. Alio modo ἱερὸν σεμνὸν eſt ap. Poll. 1, 23. it. nomini, O. 6, 14. τὸ σεμνὸν ὄνομα

τὸ καλόν τε κἀγαθόν. ¶ 2) *honestus, illustris.* E. 5, 4, 4. γυναῖκας τὰς σεμνοτάτας καὶ καλλίστας, *matronas primores* s. *optimates.* Απ. 1, 2, 24. Ἀλκιβιάδης ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος. ¶ 3) *grauis, serius.* O. 8, 19. oppon. ὁ κομψὸς, qui deridet facile. ¶ 4) *splendidus adspectu, pulcher.* Π. 4, 5, 17. ἴσως ἂν ἡμῶν καταγελῴητε, εἴ τι σεμνὸν ἡμῖν περιτεθείη e praeda. Referendum maxime videtur ad vestes. Ιππ. 3, 11. τὸ διελάσαντας τὸν ἱππόδρομον ἀντίους πάλιν στῆναι ἀλλήλοις, σεμνόν. Leuncl. *plenum splendoris.* Gail. *beau coup - d' oeil.* Camerar. dicit, h. l. esse *elegans,* nisi forte quis *honestum* malit.

σεμνότης, *maiestas.* Π. 8, 3, 1. τῆς ἐξελάσεως ἡ σεμνότης.

σεμνύνεσθαι, *grauitatem quandam affectare, amplitudinem et maiestatem captare.* Αγ. 9, 1. rex Persarum τῷ σπανίως ὁρᾶσθαι ἐσεμνύνετο. §. 2. δυσπρόσοδος εἶναι ἐσεμνύνετο.

σεμνῶς, ¶ 1) *cum grauitate quadam.* O. 10, 13. αἱ γυναῖκες καθήμεναι σεμνῶς. Cf. ἀνασπᾶν. Sed Απ. 3, 5, 20. σεμνότερον — τὰς δίκας δικάζοντας, *grauitati* s. *auctoritati suae conuenientius.* ¶ 2) *cum maiestate.* Π. 8, 1, 15. rex dicitur σεμνῶς προεστάναι. ¶ 3) *splendide.* Π. 6, 1, 4. Κυαξάρης σεμνῶς κεκοσμημένος.

σεσοφισμένως, *more sophistarum.* v. σοφίζειν. K. 13, 5. τοῖς ὀνόμασιν οὐ σεσοφισμένως λέγω.

Σεύθης, *Seuthes.* A. 7, 8, 14. ἄρχων — τῶν ἐν Εὐρώπῃ Θρακῶν Σεύθης. 7, 1, 4. mittit ad Graecos eosque inuitat. 7, 2, 1. donis Cleanorem et Phryniscum in suam sententiam pertraxerat. §. 6. iterum mittit ad Xenophontem, sed frustra. §. 8. sqq. sponte ad eum Xenophon proficiscitur, et de ea re agit. Seuthes deprehenditur in turri diligenter ab hostibus cauens, Atheniensium se cognatum esse dicit, et natales fortunamque suam enarrat. §. 19. 20. paciscitur cum Xenophonte et constituit de stipendio Graecis soluendo. 7, 3, 3 — 6. Graeci ad eum veniunt. §. 7 — 18. describitur conuiuium, vbi Heraclide quodam suadente dona Seuthi dantur, et ritus. §. 19. sqq. sus-

ſuscipitur expeditio. 7, 4. hoſtes ſubigit. 7, 5, 1 — 7. deceptus ab Heraclide ob ſtipendia paulum iraſcitur Xenophonti, ſed mox eum poenitet. §. 8. reliquos hoſtes ſubigit. §. 9. 10. ſuperbus a Xenophontis conſuetudine abſtinet. 7, 6, 1 — 6. legati Lacedaemoniorum ad eum veniunt, arceſſitum copias. Et libenter id Seuthes concedit, ne ſtipendium debitum ſoluere porro teneretur. §. 9 — 27. vituperatur a Xenophonte. §. 28 — 32. varia narrantur ad Seuthen pertinentia, v. c. quod fruſtra vult Xenophontem apud ſe retinere. 7, 7, 8. ſqq. Xenophon ad eum miſſus ingratum ei animum exprobrat ſtipendiumque extorquet, non vero remanet apud Seuthen. E. 3, 2, 2. mittit Dercyllidae auxilia leuis armaturae Odryſas. 3, 3, 8. hoſpitio excipit Dercyllidam. 4, 8, 26. Teleutias ſibi inuicem reconciliat Ἀμάδοκον τὸν Ὀδρυσῶν βασιλέα, καὶ Σεύθην τὸν ἐπὶ θαλάττῃ ἄρχοντα στασιάζοντας. Sed etiam Seuthes appellatur βασιλεὺς, vt A. 7, 7, 13.

σηκάζειν, *includere.* E. 3, 2, 3. ἐν σταυρώματι — ὥσπερ ἐν αὐλίῳ σηκασθέντες. Haud dubie menti Xenophontis, dum haec ſcriberet, obuerſatus eſt locus Homeri Il. θ, 131. καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες. vbi Schol. ὡς εἰς σηκὸν κατεκλείσθησαν. Heſych: σηκάσθησαν· συνεκλείσθησαν.

Σηλυμβρία, *Selymbria,* vrbs Thraciae. v Steph. Byz. et Strabo 7, p. 491. qui interpretantur πόλις Σήλυος, quia βρία apud Thracas ſit πόλις. Scil. vterque ſcribit Σηλυβρία, vt Ptolemaeus 3, 11. aliique. v. Weſſeling. ad Herodot. 6, 33. et ad Diodor. Sicul. 13, 65. qui et ipſe probat hanc ſcripturam vt Leuncl. et Zeun. A. 7, 2, 15. Xenophon dicit: κατὰ Σηλυμβρίαν ἀφίκου. Cod. Eton. Συλαβρίαν. Cod. Guelf. et edd. vett. Σηλυβρίαν. 7, 5, 9. κατηυλίσθησαν ὑπὲρ Σηλυμβρίαν. Codd. Par. et Eton. Σηλυβρίας. E. 1, 1, 14. ἔπλευσεν ἐς Πέρινθον καὶ Σηλυμβρίαν. All. Σηλυβρίαν. 1, 3, 8. Ἀλκιβιάδης — περὶ Σηλυμβρίαν ἦν. ἐκείνην δὲ ἑλὼν, πρὸς τὸ Βυζάντιον ἧκεν.

Σηλυμβριανοὶ, *Selymbriae ciues.* E. 1, 1, 14.

Ση-

Σηλυμβριανοὶ (all. Σηλυβριανοὶ) ἐδέξαντο μὲν οὒ (Alcibiadem), χρήματα δὲ ἔδοσαν.

σῆμα, *signum*. Hesych. et Suid: σήματα· σημεῖα. K. 4, 4. μετάλλαξις τῶν σημάτων, np. quae dat canis venatori lepore inuento. Sed in marg. Leuncl. legitur et χημάτων et σωμάτων, quae posterior scriptura extat etiam in vtroque Gailii codice.

σημαίνειν, ¶ 1) *signum dare*. A. 5, 2, 10. ὁπόταν σημήνῃ ἀκοντίζειν — ὁπόταν σημήνῃ τοξεύειν. Intelligitur ὁ σαλπιγκτής. In seqq. est σάλπιγξ ἐφθέγξατο. Hesych: σημαίνειν· — σαλπίζειν. E. 6, 2, 16. ἀνάγεσθαι, ἐπεὶ σημήνειεν. Possit h. l. de imperatore intelligi, qui signum dari iusserit. In margg. est σημήνειαν. c. dat. instrumenti, Π. 5, 3, 16. p. 301. σημαίνειν τῷ κέρατι. §. 19. ἐν μέσῳ νυκτῶν ἐσήμαινε τῷ κέρατι. Possit h. l. Cyrus intelligi. A. 2, 2, 2. ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι. 3, 4, 3. ἐπεὶ δὲ — τοξεύματα ἐξικνοῦντο, ἐσήμηνε τοῖς Ἕλλησιν τῇ σάλπιγγι. 4, 2, 1. 6, 5, 15. 7, 4, 12. Sed suppleta ellipsi extat A. 4, 3, 22. ἐπειδὰν — ὁ σαλπιγκτὴς σημήνῃ τὸ πολεμικὸν, *cecinerit classicum*. §. 24. ἐν τούτῳ σημαίνει ὁ σαλπιγκτής. Dicitur etiam de aliis rebus, A. 7, 3, 16. εἰσῆλθον Κερασουντιοι, οἳ σημαίνουσι αὐλοῖς τε καὶ σάλπιγξι, *signum dant ad saltationem tibiis* etc. Nisi rectius vertatur *inflant tibias* etc. Sed Zeun. edidit εἰσῆλθον κέρασί τε αὐλοῦντες καὶ σ. Ιπ. 7, 10. ὅταν προχωρεῖν σημήνῃ τῷ ἵππῳ. §. 11. σημαίνοι τῷ ἵππῳ τῷ (all. τὸ) ἐπιρραβδοφορεῖν. 10, 15. ἢν — σημήνῃ τῶν ὁρμητηρίων τι τούτῳ, *signum aliquod equo dederit, quod ad concitandum eum valeat*. Sequitur: ὑπὸ τοῦ ὁρμᾶν σημανθῆναι ἐγείρεται. ¶ 2) *signo dato imperare, iubere, signum dari iubere*. Hesych: σημαίνειν· προστάττειν, ἄρχειν. Π. 1, 2, 8. σιτοῦνται, ὅταν οἱ ἄρχοντες σημήνωσι, fortassis sonitu aeris s. tintinnabulo. 4, 5, 13. τοὺς ἵππους ἐκέλευσε φυλάττειν — ἕως ἄν τι σημανθείη (Margg. σημάνῃ) αὐτοῖς, *bis auf weitere Ordres*. quod et ipsum fieri potuit signo quodam in sensus cadente. c. inf. Π. 1, 4, 18. rex ἐκβοηθεῖ — καὶ τοῖς ἄλλοις ἐσήμαινε ἐκβοηθεῖν. 2, 3, 7. in pu-

pugna ludicra ἐσήμαινεν αὐτοῖς (taxiarchis) μάχεσθαι. 7, 1, 12. Croesus ἐσήμαινεν (Zeun. e Cod. Guelf. ἐσήμηνεν) αὐτοῖς πορεύεσθαι. E. 2, 1, 4. ὁ Ἐτεόνικος — ἐς τὰς ναῦς ἐσήμανεν ἐμβαίνειν. §. 14. Λύσανδρος — ἐσήμηνεν ἐς τὰς ναῦς ἐςβαίνειν. §. 17. 18. Dicitur etiam de minoribus ducibus, A. 5, 3, 2. Myſus, qui cum quatuor militibus latuerat in inſidiis, ἐπεὶ ἐδόκει — ἐσήμηνε φεύγειν. Huc pertinet Iπ. 8, 14. de equo: ὁπότε τὰ σήμαινόμενα πράξει. c. acc. rei, Iπ. 9, 4. ὅ τι δ' ἂν ἐξαίφνης σημήνῃ eques — ταράττει. ¶ 3) *ſignificare, ſigno dato nunciare.* E. 6, 2, 22. ἐπεὶ ἐσημάνθησαν a ſpeculatoribus ſ. cuſtodibus προσπλέουσαι naues hoſtiles. c. dat. Π. 3, 2, 1. σκοποὶ, οἳ σημαίνουσι τοῖς ἄλλοις, ὅ τι ἂν ὁρῶσι. §. 3. ὡς ἔγνωσαν — εὐθὺς ἐσήμαινον τοῖς ἑαυτῶν. A. 7, 2, 10. σημαινόντων ἀλλήλοις τῶν περὶ Σεύθην. E. 1, 1, 2. c. dat. et inf. omiſſo δεῖν, Π. 3, 2, 3. ὁ Κῦρος παρηγγύα, ἡμῖν σημαίνουσι σπεύδειν, *hoſtes eo quod ipſi ſe proelio parant, ſignificant, oſtendunt, declarant, nobis feſtinandum eſſe.* E. 7, 2, 5. οἱ προδιδόντες ἐσήμαινον τοῖς ὑποκαθημένοις ἀναβαίνειν. c. εἰς, E. 6, 2, 21. τοὺς σημαίνοντας εἰς τὴν πόλιν, ſi hoſtes aduenerint. — συνέθετο ὡς δέοι σημαίνειν. c. ὅτι, Π. 4, 2, 7. ἐπειδὰν ἴδητε αὐτοὺς, σημαίνετε ἡμῖν, ὅτι οἱ ὑμέτεροί εἰσιν. E. 5, 1, 24. c. ὡς et genitiuis conſequentiae, E. 7, 2, 5. οἱ σκοποὶ ἐσήμαινον ἀπὸ Τρικράνου ὡς πολεμίων ἐπιόντων, i. e. πολεμίους ἐπιέναι. ¶ 4) *nunciare, certiorem facere per nuncios.* Π. 1, 4, 18. σημανθέντων (Zeun. intelligit τούτων) τῷ Ἀστυάγει, ὅτι — εἰσιν ἐν τῇ χώρᾳ. 5, 3, 21. ¶ 5) *nunciare imperata.* A. 2, 1, 2. ὅτι Κῦρος οὔτε πέμποι ἄλλον σημανοῦντα ὅ τι χρὴ ποιεῖν. ¶ 6) *portendere, futura ſignificare*, per auſpicia, exta et ſimilia. Π. 1, 6, 2. τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημαινόμενα. 8, 7, 1. ἐσημήνατέ μοι ἐν ἱεροῖς — ἃ χρὴ ποιεῖν. A. 6, 1, 21. E. 3, 3, 4. οὕτως μοι σημαίνεται per exta. Aπ. 1, 1, 2. τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν. §. 4. 9. 1, 3, 4. εἴ τι δόξειεν αὐτῷ σημαίνεσθαι παρὰ θεῶν — παρὰ τὰ σημαινόμενα ποιῆσαι — παρὰ τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημαινόμενα ποιοῦσι. Aπολ. 13.

12. θεῦ φωνὴ σημαίνουσα ὅ τι χρὴ ποιεῖν. Σ. 4, 4. c. πρὸ l. περὶ, E. 5, 4, 17. ἄνεμος — ὃν οἰωνίζοντο σημαίνειν πρὸ τῶν μελλόντων. Sed Steph. coniicit περὶ τ. μ. Απ. 1, 1, 19. θεοὺς — σημαίνειν τοῖς ἀνθρώποις περὶ τῶν ἀνθρωπείων πάντων. 4, 7, 10. c. inf. A. 6, 1, 16. θυομένῳ ὁ θεὸς σημαίνει μήτε προσδεῖσθαι etc. 6, 2, 9. ἐσήμηνεν ὁ θεὸς τοῖς ἱεροῖς συστρατεύεσθαι. Supra erat ἐν τοῖς ἱεροῖς. ¶ 7) *indicare*. Π. 1, 4, 6, σημαίνειν αὐτῷ, ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη εἰσιέναι. 2, 4, 3. ἔπεμψε ὑπηρέτας — ὅπως, εἴ τις ἀγνοίη, σημαίνοιεν τὸ δέον ποιεῖν. 4, 2, 13. ἐκέλευσε — ἑκάστον δεκαδάρχοις ταῦτα σημαίνειν imperata — τοὺς δὲ δεκαδάρχους τῇ δεκάδι — παραγγέλλειν. E. 4, 4, 3. De equo, Π. 4, 3, 4. p. 233. πολλά φασιν — ἵππον τοῖς ὀφθαλμοῖς προορῶντα δηλοῦν, πολλὰ δὲ τοῖς ὠσὶ προακούοντα σημαίνειν. De auspiciis, Π. 6, 2, 11. extr. ὅταν τὰ τῶν θεῶν καλῶς ἔχῃ, σημανοῦμεν. c. πρὸς et acc. Π. 6, 2, 11. extr. εἰ δέ τις καὶ ἄλλο δέον ἐξορᾷ, πρὸς ἐμὲ σημαινέτω. ¶ 8) *prodere*. A. 7, 3, 23. μὴ διαφυγὼν σημήνῃ τοῖς πολεμίοις. ¶ 9) *obsignare*. Πο. 4, 21. v. σήμαντρον.

σημαίνεσθαι, *obsignare sigillo*. Π. 8, 2, 10. ταῦτα καὶ γράψας καὶ σημηνάμενος ἐδίδου φέρειν. Cf. Poll. 8, 27. et σήμαντρον.

σήμαντρον, *sigillum*. Hesych: σήμαντρα· σφραγίδες. Λ. 6, 4. ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα, λαβόντας ὅσων ἂν δέωνται, σημηναμένους καταλιπεῖν. Πο. 4, 21. ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ. Quod quomodo factum sit, non apparet. Videtur autem inurendo factum esse.

σημεῖον, ¶ 1) *signum*. K. 6, 21. σημεῖον θέσθαι στοῖχον ἑαυτῷ, quo recurrant canes. Iπ. 9, 3. προκινεῖν τὸν ἵππον ὡς πρᾳοτάτοις σημείοις. c. ἀπὸ pro διὰ, A. 2, 5, 7. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου — συνελαμβάνοντο, *vno signo dato*. E. 6, 2, 16. 18. ἀπὸ σημείων τοτὲ μὲν ἐπὶ κέρως, τοτὲ δὲ ἐπὶ φάλαγγος. Iπ. 11, 6. ¶ 2) *signum in tentoriis ducum*. Π. 8, 5, 6. εἶχον σημεῖα πάντες οἱ ἄρχοντες ἐπὶ ταῖς σκηναῖς. §. 7. οἱ ὑπηρέται τὰ σημεῖα ἐγίγνωσκον. Sic Π. 6, 3, 2. σημεῖον ἔχων τοῦ ταξιάρχου ὁ σκευοφόρος γνωστὸν τοῖς τῆς ἑαυτῶν τάξεως. Vbi genitiuus τοῦ ταξιάρχου pendere videtur a nomine σκευοφόρος. ¶ 3)

¶ 3) *signum militare, vexillum.* Π. 7, 1, 2, παρορᾶν πρὸς τὸ σημεῖον — ἦν δ' αὐτῷ τὸ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς. καὶ νῦν δ' ἔτι τοῦτο τὸ σημεῖον τῷ Περσῶν βασιλεῖ διαμένει. §. 12. ἦγε τοῖς κέρασι σημεῖον, μηκέτι ἄνω πορεύεσθαι. A. 1, 10, 8. ¶ 4) *insigne.* Π. 8, 3, 7. διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ. καὶ οἱ συγγενεῖς δὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ σημεῖον εἶχον. ¶ 5) *indicium.* Αγ. 1, 5. ὡς — ἄξιος τῆς βασιλείας ἐδόκει εἶναι, τάδε τὰ σημεῖα. 6, 2. σαφῆ σημεῖα ἀπενηνεγμένος e pugna τοῦ θυμῷ μάχεσθαι. ¶ 6) *vestigium.* A. 6, 2, 2. οὗ νῦν τὰ σημεῖα δεικνύουσι τῆς καταβάσεως Herculis. ¶ 7) *ostentum, portentum.* Hesych: σημεῖον· τέρας. Π. 1, 6, 1. ἀστραπαὶ et βρονταὶ, τοῦ μεγίστου θεοῦ σημεῖα. §. 2. ἐν οὐρανίοις σημείοις — θείοις σημείοις. 8, 7, 1. ἐσημήνατέ μοι καὶ ἐν ἱεροῖς καὶ ἐν οὐρανίοις σημείοις. A nonnullis perperam abest σημείοις. Sic Π. 2, 4, 14. λαγὼς — ἀετὸς δὲ ἐφιπτάμενος — ἰδὼν οὖν ὁ Κῦρος τὸ σημεῖον, *augurium.* ¶ 8) *designatum spatium, cancelli, carceres.* Π. 8, 3, 9, παρείποντο πολλοὶ ἔξω τῶν σημείων. ¶ 9) *sigillum.* Hesych: σημεῖον· — σφραγίς. Suid: σημεῖα. οὕτω λέγουσι τὰς σφραγίδας Δημοσθένης καὶ ἄλλοι. E. 5, 1, 27. ἐπιδείξας τὰ βασιλέως σημεῖα.

σήπεσθαι, *putrescere.* Απ. 3, 1, 7. τὰ μήτε σηπόμενα, μήτε τηκόμενα. O. 19, 11. K. 9, 12.

σησάμινον, *oleum sesaminum, succus ex sesamo expressus.* Suid: σησαμοῦς καὶ σησαμῆ διαφέρει. σησαμοῦς μὲν γὰρ, εἶδος πλακοῦντος· σησαμῆ δὲ, ἣν ἡμεῖς φαμὲν σησαμίδα, καὶ σησάμινον ἔλαιον, καὶ σύειον, ᾧ ἐβρίοντο οἱ σὺν Κύρῳ στρατευσάμενοι. Respexit haud dubie ad A. 4, 4, 8. χρίσμα ᾧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου, σύειον. καὶ σησάμινον, καὶ ἀμυγδάλινον. Hutch. laudat Plin. H. N. 13, 1. Cf. Curt. 7, 4, 23.

σήσαμον, *sesamum.* Plin. H. N. 18, 10. refert inter aestiua frumenta et addit haec: „Sesama ab Indis venit: ex ea et oleum faciunt." Cf. Theophrast. hist. plant. 3, 2. 8, 1. et 3. Dioscorid. 2, 119 — 121. Inter bellaria principem locum obtinebat. v. Taubmann. ad Plaut. Poenul. 1, 2, 113. A. 1, 2, 22. in Cilicia πολὺ σήσαμον. 6, 4, 6.

3. prope Calpes portum fert terra μελίνας καὶ σήσαμον. Codd. Par. et Eton. σήσαμα. Edd. vett. vtroque loco σίσαμον.

Σ η σ τ ὸ ς, *Sestus*. Steph. Byz: Σηςὸς, πόλις πρὸς τῇ Προποντίδι. λέγεται δὲ ἀρσενικῶς παρ' Ἐφόρῳ. οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Σηςῷ φασιν. Cf. Eustath. ad Dionyſ. Perieg. 516. Αγ. 2, 26. Κότυς Σηςὸν πολιορκῶν, Ἀριοβαρζάνου ἔτι οὖσαν. E. 1, 1, 5. Ἀθηναῖοι ἀπέπλευσαν — ἐς Σηςόν. §. 7. οἱ δ' ἐν Σηςῷ Ἀθηναῖοι — Ἀλκιβιάδης πεζῇ ἦλθεν ἐς Σηςόν. §. 26. αἱ ἄλλαι Lacedaemoniorum naues ἔφυγον ἐς Σηςόν. 1, 2, 9. Thraſylus Athenienſis ἔπλευσεν ἐς τὴν Σηςὸν πρὸς τὸ ἄλλο ςράτευμα. 2, 1, 13. Ἀθηναῖοι — ἀνήχθησαν ἐς Σηςόν. §. 16. Ἀλκιβιάδης κατιδὼν τοὺς Ἀθηναίους — τὰ ἐπιτήδεια ἐκ Σηςοῦ μετιόντας — μεθορμίζαι ἐς Σηςὸν παρῄνει. 4, 8, 3. Φαρνάβαζος τῷ Κόνωνι — εἰς Σηςὸν εἶπεν ἀπαντᾶν. §. 5. Δερκυλλίδας — διαβὰς καὶ εἰς Σηςὸν, καταντικρὺ ὄντα Ἀβύδου — ἔφη· ποῖον ἰσχυρότερον Σηςοῦ λάβοιτε χωρίον; §. 6. ὁ Φαρνάβαζος εὗρε τήν τε Ἄβυδον καὶ τὸν Σηςὸν οὕτως ἔχοντα. Ergo bis vt foeminino, bis vt maſculino vſus eſt Xenophon.

Σ θ ε ν έ λ α ο ς, *Sthenelaus*. E. 2, 2, 1. Laco, Byzantii et Chalcedonis harmoſtes.

σ θ έ ν ο ς, *robur, vires*. De militibus, Π. 6, 1, 22. παντὶ σθένει ἀθροίζοιντο. 8, 5, 12. p. 529. E. 6, 5, 2. ἐάν τις ςρατεύηται — βοηθήσω παντὶ σθένει. Omiſſum eſt σύν. De ſingulis, Λ. 4, 5. καθ' ἕνα ἀρήξουσι τῇ πόλει παντὶ σθένει. Heſych: παντὶ σθένει· ὅλῃ πάσῃ δυνάμει

Σ θ έ ν ω ν, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

σ ι α γ ὼ ν, *mandibula*. Suid: σιαγών· ἡ παρειά. Ιπ. 1, 8. κεφαλὴ ὀςώδης μικρὰν σιαγόνα ἔχοι. Athenaeus 3, 14 extr. p. 94. E. Ξενοφῶν ἐν τῷ περὶ Ἱππικῆς, Σιαγόνα μακρὰν, συνεςαλμένην. Sed Caſaub. dicit, libros melioris notae habere μικράν.

σ ί α λ ο ν, *ſaliua, ſputum*. Απ. 1, 2, 54. τὸ σίαλον ἐκ τοῦ ςόματος ἀποπτύουσιν. Cf. Poll. 2, 103. Thom. Mag: τὸ σίαλον, Ἀττικοί· ὁ σίελος, Ἕλληνες.

σ ι γ ά ζ ε ι ν, *ſilere iubere*. Heſych. et Phauorin: σιγάζοντος· Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσει ἐπὶ τοῦ σιγᾶν λιπαροῦντος. A. 6, 1, 22.

διέβαλεν αὐτὸν — ἐμοῦ αὐτὸν σιγάζοντος. All. δοξάζοντος.

σιγᾷν, *ſilere.* Π. 1, 6, 19. p. 81. αὐτὸς μὲν σὺ ὄπιθεν βοῶν — τοὺς δὲ ἔμπροσθεν σιγᾷν διδάξας. 4, 5, 9. ἐσίγησαν ἀποροῦντες. 5, 1, 12. μή τι θαυμάσῃς, ἂν ἐγὼ σιγῶ. Cod. Guelf. σιωπῶ. A. 5, 6, 14. E. 3, 4, 8. οἱ ἄλλοι — οὐκ ἐσίγων, ἀλλ' ἔλεγον. c. particip. Απ. 3, 5, 6. σιγῶσι καραδοκοῦντες, *cum ſilentio exſpectant.* c. πρὸς, Π. 5, 5, 8. ὁ μὲν δὴ Κυαξάρης πρὸς τοῦτα ἐσίγα quippe conuictus — ὁ δὲ Κῦρος· ἀλλ' ἐπεὶ πρὸς τοῦτο σιωπᾷν ἥδιον σοι. §. 9.

σιγὴ, *ſilentium.* Π. 7, 1, 13. ἦν πανταχόθεν πολλὴ σιγή. Αγ. 2, 10. σιγὴ πολλὴ ἦν ἀπ' ἀμφοτέρων. (E. 4, 3, 10. eſt ἐπ' ἀμφ.) Datiuus Π. 1, 4, 13. σιγῇ ἀπελθὼν, *tacite.* Απ. 1, 1, 19. τὰ σιγῇ βουλευόμενα. A. 4, 3, 5. ἐπορεύοντο σιγῇ, *ſine clamore et ſtrepitu.* Λ. 3, 5. K. 6, 11.

*σίγλος, *ſiclus.* Poll. 9, 82. σίγλος ὄνομα βαρβαρικοῦ νομίσματος. Heſych. et Phauorin: σίγλον· νόμισμα Περσικὸν, δυνάμενον ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικοὺς, καὶ εἶδος ἐνωτίων. Ξενοφῶν ἐν ἕκτῃ (immo ἐν πρώτῃ) Ἀναβάσεως λέγει. A. 1, 5, 6. πρίασθαι τεττάρων σίγλων. ὁ δὲ σίγλος (Cod. Par. σίγκλος) δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιοβόλιον Ἀττικούς. Itaque ſiclus Perſicus minor fuit Hebraico, de quo v. Ioſeph. archaeol. 3, 8, 2.

σίγμα, *ſigma*, litera Σ. Pluralis eſt E. 4, 4, 10. οἱ Ἀργεῖοι, ὁρῶντες τὰ σίγματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων Sicyoniorum — ψεύσει ὔμμε τὰ σίγματα ταῦτα. Vnde ſatis patet, quid tribuendum ſit praecepto Helladii in chreſtomath. p. 963. T. XI. theſ. Gronov. τὰ νῦ φαμεν, καὶ τὰ μῦ, πληθυντικῶς ἐκφωνεῖν ἐθέλοντες τὰ ςοιχεῖα. οὕτω καὶ τὰ σίγμα δεῖ λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ σίγματα. καὶ γὰρ ἄκλιτα τῶν ςοιχείων τὰ ὀνόματα. διὸ καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς εἰρημένον οὐχ ὑφ' ἓν τὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων ἀναγνωςέον, ἀλλὰ δισυλλάβως τὰ σίγμα, καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὰ τῶν ἀσπίδων, κατὰ διάςασιν. v. Meurſ. ad h. l. et Palmer. exercitt. ad auctores graec. p. 70. qui Helladii vanitatem et aliis argumentis demonſtrarunt, et locis Platonis Comici et Eubuli ap. Schol. Eurip. Med. 476.

qui huius nominis plurali numero vſi ſunt.

Σιδαλκὰ, v. Σιτάλκας.

σιδηρεία (ſcil. τέχνη), *ars ferrum effodiendi*. A. 5, 5, 1. βίος ἦν τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας.

σιδήρεος, σιδηροῦς, *ferreus*. Π. 6, 1, 17. δρέπανα σιδήρεα. 6, 2, 7. δρέπανα σιδηρᾶ. A. 5, 4, 6. σαγάρεις σιδηρᾶς. K. 9, 12. ἥλους σιδηροῦς.

σιδηρεὺς, *faber ferrarius*. Poll. 1, 84. χαλκεῖς, σιδηρεῖς. Aγ. 1, 26. et Πο. 4, 6. σιδηρεῖς distinguuntur a χαλκοτύποις. Cf. χαλκεύς.

σίδηρος, ¶ 1) *ferrum*. Π. 3, 1, 13. τῷ ἰσχυροτάτῳ κολάσματι νομιζομένῳ σιδήρῳ παιόμενοι. 5, 1, 6. ἰσχυροτέρᾳ τινὶ ἀνάγκῃ, ἢ εἰ σιδήρῳ ἐδέδεντο. Eſt poetica loquendi forma. (v. Pindar. Pyth. 4, 125. Horat. 1, od. 35, 17. ſqq. 3, 34, 5.) Aϑ. 2, 11. 12. Iπρ. 2, 3. σίδηρος διατέμνει σίδηρον. ¶ 2) *arma*. Π. 6, 4, 5. p. 393. ἵπποις αὐτοὺς δεήσει ἀντέχειν καὶ σιδήρῳ ὑφ' ἵππων ἰσχυριζομένῳ, i. e. falcibus in curribus falcatis, quos trahunt equi. 7, 5, 23. ὁ σίδηρος ἂν ἰσοῖ τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. ¶ 3) *armamentarium, fabrorum ferrariorum officinae*. E. 3, 3, 7. ἀγαγόντα ἐς τὸν σίδηρον, ἐπιδεῖξαι πολλὰς μὲν μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίφη etc.

Σιδοῦς, *Sidus*. A Steph. Byz. vocatur κώμη Κορίνθου, ἢ Μεγαρίδος ἐπίνειον, ab Athenaeo 3, p. 82. plus ſemel κώμη Κορίνθου. E. 4, 4, 13. ἦγε τὴν ἐπὶ Μέγαρα· καὶ αἱρεῖ πρῶτον μὲν Σιδοῦντα, ἔπειτα δὲ Κρομμυῶνα. 4, 5, 19. καθεστηκότων φρουρῶν ἐν Σιδοῦντι (Margg. Σινδοῦντι) καὶ Κρωμμυῶνι.

Σιδὼν τῆς Φοινίκης, ſcil. πόλις. Aγ. 2, 9.

Σικελία, *Sicilia*. E. 1, 1, 27. Καρχηδόνιοι — στρατεύσαντες ἐπὶ Σικελίαν, αἱροῦσι δύο πόλεις Ἑλληνίδας. 1, 6, 13. ſuſcipitur alia expeditio, vbi capiunt Agrigentum. 6, 2, 6. opportunus in Siciliam traiectus e Corcyra. Aϑ. 2, 7. eius deliciae Athenas perueniunt. Legitur etiam Aπ. 1, 4, 17.

Σικελικὸς πόντος, *Siculum mare*. O. 10, 27.

Σικελιῶται, *Siculi* E. 2, 2, 14. Agrigentum relinquunt annonae inopia. Proprie quidem Σικελὸς vocatur ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὤν, Σικελιώτης autem, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὤν, τὴν δὲ χώραν ταύτην οἰκῶν. Sed ſaepe inter ſe permutan-

mutantur. v. Thom. Mag. ibique Hemſterhuſ.

Σικελιῶτις γαςρὸς ἀμέτρου τράπεζα, Επ 1, 8. Siculi enim, inprimisque Syracuſani, fuerunt deliciarum et voluptatum omnis generis, in his opiparorum conuiuiorum, ſtudioſiſſimi. Athenaeus 12, p. 518. C. διαβόητοι εἰσὶν ἐπὶ τρυφῇ καὶ αἱ τῶν Σικελῶν τράπεζαι. v. Eraſmi chiliadd. 2, 2, 68.

Σικυὼν, *Sicyon*, nobilis vrbs Peloponneſi. E. 4, 2, 8. ἦσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐν τῷ Σικυῶνι. 4, 4, 1. Lacedaemonii collectis ibi ſociis contra Thebanos inde (ἐκ Σικυῶνος) exeunt. 4, 4, 7 — 11. Lacedaemonii ibi habent in praeſidiis polemarchum, qui cum ſuis et Sicyoniis Corinthiorum exules reſtituit. §. 14. Lacedaemonii praeſidia illuc mittunt. 7, 1, 7. Thebani vrbi imminent. §. 32. ſqq. cum e legibus Achaeorum resp. regeretur, Euphronis opera democratia inſtituitur, adiuuantibus Argiuis et Arcadibus. 7, 3, 1 — 5. ope Arcadum exules ab Euphrone eiecti, i. e. optimates, reducuntur, pulſo Euphrone, qui portum Lacedaemoniis tradiderat. 7, 4, 1. Sicyonii eripiunt Lacedaemoniis portum. De *agro Sicyonio* capiendum eſt nomen Σικυὼν E. 7, 1, 11. Cf. omnino Σικυώνιοι.

Σικυώνιοι, *Sicyonii*. E. 4, 2, 9. in Lacedaemoniorum exercitu ſunt οἱ Σικυωνίων πεντακόσιοι καὶ χίλιοι. Etiam 3, 1, 15. videntur auxiſſe Dercyllidae exercitum. Memoratur enim ibi λοχαγὸς quidam Sicyonius. 4, 4, 10. in proelio Sicyonii habent literam Σ in clypeis. 6, 4, 18. poſt Leuctricam pugnam copias mittunt Lacedaemoniis. 7, 1, 11. ἐμβάλλουσι οἱ παρὰ Διονυσίου εἰς Σικυῶνα, καὶ μάχῃ νικῶσι τοὺς Σικυωνίους. 7, 2, 1. Sicyonii muniunt Thyamiam contra Phliaſios, Lacedaemoniorum ſocios. §. 11 — 15. habent praefectum Thebanum cum praeſidiis, quocum contra Phliaſios proficiſcuntur, ſed victi recedunt. Cf. Σικυὼν et Σωτηρίδας.

Σιλανὸς, *Silanus*. ¶ 1) Ambraciota, vates, quem Philoſtratus vit. Apollon. 8, p. 349. celebribus vatibus annumerat. A. 1, 7, 14. dat Cyrus ei ter mille

mille daricos, quod bona praedixisset. 5, 6, 8. Ξενοφῶν – Σιλανὸν παρακαλέσας τὸν Κύρου μάντιν γενόμενον τὸν Ἀμβρακιώτην consulturus eum de colonia in Ponto constituenda, sed hic in exercitu rem diuulgat. Cf. §. 16. §. 20. in concione solus in patriam abire cupit, sed prohibetur. 6, 4, 10. tamen aufugerat. ¶ 2) Μακέσιος. A. 7, 4, 12. iuuenis in Graecorum exercitu.

Σιμμίας, *Simmias*. Aπ. 3, 11, 17. Thebis ad Socratem audiendum venit Athenas. Vnde apud Platonem plus semel ὁ Θηβαῖος vocatur. Aπ. 1, 2, 48. recensetur inter Socratis discipulos.

σιμὸς, ¶ 1) *simus, qui depressis est naribus*. Π. 8, 4, 9, mulier σιμὴ opponitur viro γρυπῷ. K. 4, 1. canes habeant κεφαλὰς σιμάς. Sed Σ. 5, 6. τὸ σιμὸν τῆς ῥινὸς est ἡ σιμότης. Oppon. τῷ ὀρθῷ. ¶ 2) *depressus*. Π. 8, 4, 9. ἡ γαστὴρ τῶν ἀδείπνων, σιμή. ¶ 3) *deuexus, decliuis*. Etymol. M. σιμὰ, τὰ κατάντη. Hesych. in v. ἀπεσίμωσε· σιμαὶ γὰρ αἱ μετέωροι προσαναβάσεις. Suid: σιμός· ὁ προσάντης τόπος. Cf. interpp. Hesych. E. 4, 3, 16. ἐπεχείρησαν πρὸς τὸ σιμὸν διώκειν hostes, qui erant in locis ὑπερδεξίοις. Leuncl. *per accliuia loca*. K. 5, 16. lepores ὑπερβαλόντες τὰ σιμά. Sic Alciphron 1, 9. de lepore: ὑπερβὰς τὸ σιμόν. K. 6, 5. ὁδοὺς τραχείας, σιμάς.

σιμότης, ¶ 1) *forma nasi simi*. Π. 8, 4, 9. Oppon. γρυπότης. ¶ 2) K. 10, 13. apro tribuit σιμότητα τῶν ὀδόντων. Zeun. reddit *dentes sursum tendentes*

Σίμων, *Simon*, Atheniensis, videtur statuarius fuisse, et primus de equitatu scripsit. v. Plin. H. N. 34, 8. Memoratur etiam a Polluce 1. 190 et aliis. v. Meurs. biblioth. Attica lib. 5. et Fabric. B. G. Vol. VI. p. 499. Iπ. prooem. συνέγραψε Σίμων περὶ ἱππικῆς. 1, 3. 11, 6.

Σιμωνίδης, *Simonides*, Ceus, poeta lyricus. Ιερ. 1, 1. venit ad Hieronem tyrannum, qui, auctore Aeliano V. H. 9, 1. multis donis eum inuitauerat. v. Bach. ad Ιερ. 1, 1. Colloquitur per totum libellum cum Hierone de tyranno.

Σινδοῦς, v. Σιδοῦς.

σίνεσθαι (poet. Port.), *laedere, nocere*, Suid:

 σίνε-

σίνεσθαι· βλάπτειν ἢ βλάπτεσθαι. Eodem modo Heſych. qui etiam interpretatur verbo κακουργεῖν. Π. 3, 3, 9. p. 179. in tua regione caſtra habentes πολλὰ τῶν σῶν σινόμεσθα ἄκοντες. 5, 5, 2. πολλὰ σινομένους τὴν Μηδικήν. Λ. 12, 5. σίνεσθαι τοὺς πολεμίους. Sed Ιπ. 12, 9. paſſiue poteſt accipi: ὡς — τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι. Legitur etiam ἐσίνοντο pro ἐπέκειντο. v. ἐπικεῖσθαι nr. 2.

Σίννις, *Sinnis*, latro. v. quos laudat Chr. Dan. Beckius in ſpecimine obſeruationum crit. in Euripidis Hippolytum, Lipſ. 1775. 4. p. 13. Απ. 2, 1, 14. In aliis ſcriptoribus legitur Σίνις, vt in Ouid. met. 7, 440. Sed etiam in Plutarchi Theſeo c. 8. ſcribitur Σίννις, vbi tamen Xylander malit Σίνις.

Σινώπη, *Sinope*, eiusque incolae

Σινωπεῖς, *Sinopenſes*. Nobilem iſtam Ponti vrbem Steph. Byz. dicit eſſe κτίσμα Μακριτίου Κώου, pro quo Salmaſius e MS. legit κτ. Κριτίου Κώου. Α. 6, 1, 9. Σινωπεῖς οἰκοῦσι μὲν ἐν τῇ Παφλαγονικῇ, Μιλησίων δ' ἄποικοί εἰσιν. Salmaſ. coniicit, horum Mileſiorum ductorem forſitan fuiſſe Critiam. Ap. Plutarch. in Lucullo c. 23. Sinope narratur condita eſſe ab Autolyco, Herculis in expeditione aduerſus Amazonas ſocio. Cf. Apollon. Rhod. 2, 957. ſqq. Scilicet poſtea videtur Sinope amplificata fuiſſe et maiorem ſplendorem accepiſſe per Mileſios, qui ter illuc colonos miſerunt. v. Cellar. notit. orb. antiq. T. II. p. 315. Hutch. diſſ. p. 31. et Fr. Eberh. Rambach de Mileto eiusque coloniis, Hal. 1790. 4. p. 47. Α. 4, 8, 17. Τραπεζοῦντα — Σινωπέων ἀποικίαν. 5, 3, 4. Κερασοῦντα — Σινωπέων ἄποικον. 5, 5, 3. Κοτύωρα — Σινωπέων ἀποίκους. §. 6. ἔρχονται ἐκ Σινώπης πρέσβεις, deprecaturi pro Cotyoritis, ſed minantes tamen. §. 7. ἡ τῶν Σινωπέων πόλις. §. 8. legatis illis reſpondet Xenophon. §. 13. Graeci conuiuio eos excipiunt. 5, 6, 1. Sinopenſes abundant nauigiis. Legitur ibi forma accuſatiui Σινωπέας, ſed §. 17. Σινωπεῖς. §. 11 — 17. promittunt Graecis, vt Heracleotae, naues et pecuniam.

σιὸς, in dialecto Laconica erat i. q. θεός. Heſych: σίορ· θεός. Λάκωνες. Sic σεῖος quoque Lacones dicebant pro θεῖος. v. Ariſtot. ethic. Nicomach. 7, 1. Cf. Caſaub. ad Athenae. 8, 16. p. 631. Et duali numero τὼ σιὼ appellabantur ab iisdem *Caſtor et Pollux*, (v. Gregor. de dialectis p. 137. ibique Koen.) per quos iurare non ſolum feminae ſolebant, vt tradunt Varro ap. Gell. N. A. 11, 6. et Donatus ad Terent. Andr. 3, 2, 6. ſed etiam viri. Heſych: μὰ τὼ θεὼ, οὐ μόνον γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ ἄνδρες ὤμνυον. v. Meurſ. miſcell. Lacon. 2, 8. inprimisque Valckenar ad Theocrit. Adoniaz. p. 286. it. Schol. Ariſtoph. Pac. 213. et Lyſiſtr. 81. Idem patet e locis Xenophonteis. A. 6, 6, 18. Cleander Lacedaemonius iurat ναὶ μὰ τὼ σιώ. Ed. Iunt. ναὶ τοὺς θεούς. E. 4, 4, 10. Paſimachus Laco iurat ναὶ τὼ σιώ. De quo loco Cf. Palmer. exercitatt. p. 763.

σίσαμον, v. σήσαμον.

Σίσυφος, *Siſyphus*, rex Corinthi egregie vafer. E quo intelligi poteſt E. 3, 1, 6. Δερκυλλίδας — ἀνὴρ δοκῶν μάλα μηχανικὸς, καὶ ἐπεκαλεῖτο δὲ Σίσυφος. v. omnino Mori examen VII. vbi disputatur de loco Athenaei 11, 14. vbi Σκύθος et Σκύφος eſt pro Σίσυφος.

σιταγωγὸς, *frumentarius*, *frumentum vehens*. A. 1, 7, 12. διώρυχες — πλοῖα πλεῖ ἐν αὐταῖς σιταγωγά. E. 5, 4, 61. Cf. Poll. 6, 36.

Σιτάκη, *Sitace*. A. 2, 4, 7. vrbs ad Tigrim in Aſſyria. v. omnino Hutch. diſſ. p. 19.

Σιτάλκας, *Sitalcas*, Thraciae cantionis genus, celebrans haud dubie laudes Sitalcae, regis Thracum, de quo v. Diodor. Sic. 12, 50. et Thucyd. 2, 29. A. 6, 1, 3. vnus Thracum ἐξῇει ᾄδων Σιτάλκαν. Probatur haec lectio Hutchinſono pro vulgata Σιδαλκὰ, ita vt ipſe rex Thracum ſit intelligendus, et ᾄδων ſit *cantu celebrans*.

σιτεῖσθαι, ¶ 1) *edere, veſci*. Heſych: σιτούμενος· ἐσθίων. Π. 8, 2, 2. οἷς ἂν αὐτὸς σιτοῖτο σίτοις. Απ. 1, 6, 2. σιτία σιτῇ — φαυλότατα. ¶ 2) *cibum capere, coenare*. Π 1, 2, 8. οὐ παρὰ μητρὶ σιτοῦνται.

σιτευτὸς, *saginatus*. Probatur vocabulum σιτευτὸς

τὸς Thomae Magiſtro p. 794. A. 5, 4. 18. παῖδας τῶν εὐδαιμόνων σιτευτοὺς, τεθραμμένους καρύοις. Bis laudat hunc locum Pollux 1, 233. et 6, 36. ſed priori loco habet σεσιτευμένους, errore, vt videtur, memoriae.

σιτηρέσιον, *viaticum.* Harpocrat. et Suid: σιτηρέσιον· τὸ διδόμενόν τισιν εἰς τροφήν. Heſych. exponit ἐφόδιον. A. 6, 2, 3. duces οὐ πειρῶνται ἡμῖν ἐκπορίζειν σιτηρέσιον. τὰ μὲν γὰρ ξένια οὐ μὴ γένηται τῇ ϛρατιᾷ τριῶν ἡμερῶν σῖτα. Leuncl. *ſtipendium.*

σίτησις, *victus quotidianus*, (Cic. de orat. 1, 54.) *epulae publicae.* v. Kühn. ad Poll. 8, 140. Λ 5, 7. ἀγαθὰ τάδε ἀπεργάζεται ἡ ἔξω σίτησις. Oppon. οἴκοι. Dicitur etiam ἔξω σκηνεῖν. v. ibi nr. 2.

σιτίζειν, *paſcere, edendum dare.* Moeris: σιτίζειν τὸ παιδίον, Ἀττικῶς· ψωμίζειν, Ἑλληνικῶς. Thom. Mag: σιτίζειν Ἀττικοὶ, οὐ σιτεύειν οὐδὲ ψωμίζειν. v. ibi interpp. Σ. 4, 9. ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας, σκόροδα σιτίσαντες, συμβάλλουσι.

σιτίον, *cibus.* Π. 4, 2, 18. σιτία καὶ ποτὰ παρεσκευασμένα. §. 19. p. 222. τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι, *exquiſite paratis.* Vbi etiam Fiſchero (proluſ. XII. de vitiis lexicor. N. T.) placet lectio Cod. Guelf. σίτοις. Sed A. 1, 10, 11. εἴ τι σιτίον ἢ ποτὸν ἦν, eſt ſine vlla lectionis varietate. E. 2, 1. 17. exercitus dicitur τὰ σιτία πόῤῥωθεν ὠνεῖσθαι. 4, 5, 4. τῶν τῇ μόρᾳ φερόντων τὰ σιτία. Ιερ. 4, 2. σιτία κράτιϛα. 7, 3. σιτίοις τε καὶ ποτοῖς. Απ. 2, 1, 24. κεχαρισμένον ἢ σιτίον (all. σῖτον) ἢ ποτόν. 4, 2, 17. ἐὰν ὡς σιτίον (Stobae. σῖτον) τὸ φάρμακον δῷ. Σ. 8, 15. Tribuitur canibus, K. 7, 11. πρὸς ταῖς ἄρκυσι διδόναι τὰ σιτία αὐταῖς. De loco Λ. 5, 8. v. ἐλάττων nr. 3. Cf. σιτεῖσθαι et σῖτον.

σῖτον, ¶ 1) *cibus.* Π. 6, 2, 10. σῖτον μὲν ἱκανόν· οἶνον δὲ etc. — ἐπὶ τῷ σίτῳ πίνειν ὕδωρ. 8, 2, 4. τὰ παρὰ βασιλεῖ σῖτα πολὺ διαφερόντως ἐκπεπόνηται. A. 1, 4, 18. κῶμαι μεϛαὶ σίτου καὶ οἴνου. 2, 1, 5. ἐπορίζετο σῖτον ἐκ τῶν ὑποζυγίων. 3, 1, 3. σίτου ἐγεύσαντο. Saepe iungitur c. ποτόν. Suid: σῖτα· ἡ τροφή. σῖτα καὶ ποτά. Ξενοφῶν δὲ ἐπιτήδεια καλεῖ. Leg. τὰ ἐπιτ. Π. 4, 2, 17.

17. οὔτε σῖτα οὔτε ποτὰ ἔχοντες. §. 19. p. 224. τοιοῦτον σῖτον προσφέρεσθαι καὶ τοιοῦτον ποτόν. 4, 5, 14. p. 249. ἱκανὰ καὶ σῖτα καὶ ποτά. 7, 5, 26. p. 456. 458. A. 2, 3, 13. 7, 1, 22. παρέξειν σῖτα καὶ ποτά. §. 23. ἔχω — σῖτα καὶ ποτὰ τῇ στρατιᾷ. Vtroque loco Cod. Par. σιτία. Et ſaepius cum hoc nomine confunditur. v. σιτίον. 7, 2, 5. Απ. 1, 3, 5. Σ. 4, 8. De *victu* in vniuerſum poteſt intelligi A. 7, 1, 25. ὥστε ἡμέρας σῖτον ἑκάστῳ γενέσθαι. Ιπρ. 6, 2. ὅπως σῖτον ἕξουσι. ¶ 2) *panis*. Euſtath. ad Odyſſ. α, p. 1401. extr. σῖτον οὐδετέρως, ἐπὶ ἄρτου. ὁ σῖτος γὰρ, ἀκατέργαστος. Π. 1, 2, 11. ὅταν κάρδαμον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ. v. Cic. Tuſc. 5, 34. A. 5, 4, 16. τούτοις (καρύοις) ὡς σίτῳ ἐχρῶντο, ἕψοντες. All. etiam Zeun. addunt καὶ ἄρτους ὀπτῶντες. Απ. 3, 14, 2. ἐσθίουσι πάντες ἐπὶ τῷ σίτῳ ὄψον. §. 3. 4. vbi etiam pro eo dicitur ἄρτος. Cf. ὄψον. ¶ 3) i. q. τὸ ἐσθίειν ſ. σιτεῖσθαι. Π. 8, 8, 5. ἀρχόμενοι τοῦ σίτου. Sic c. ἐν Π. 5, 2, 8. μὴ ἐν σίτῳ ὤν, i. e. μὴ σιτούμενος — ἐν τῷ σίτῳ οἴονται δεῖν μέτριοι φαίνεσθαι, *in coena, in menſa*. 7, 5, 20. c. ἀπὸ, Λ. 5, 8. ἀπὸ τῶν σίτων, *coenati*. Sed Λ. 2, 5. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου, *ſemel tantum cibo ſumto*. ¶ 4) *commeatus, cibaria*. In plurali, A. 6, 2, 3. τριῶν ἡμερῶν σῖτα. E. 1, 6, 13. 14. Omnino cf. σῖτος. ¶ 5) In var. lect. permutatur etiam c. σύσσιτος. v. ibi.

σιτοποιεῖν, *cibum parare*. Π. 4, 4, 2. αἰχμαλώτους — οὐκ ἂν φυλάττειν τούτους ἡμᾶς δέοι, οὐδ' ἂν σιτοποιεῖν τούτους. Sed Hutch. aliique recte praeferunt τούτοις.

σιτοποιεῖσθαι, ¶ 1) *panem* ſ. *cibum ſibi parare*. Π. 6, 2, 11. p. 371. χειρομύλας, αἷς σιτοποιησόμεθα. ¶ 2) *cibum ſumere*. Suid. in v. σιτομετρεῖν· σιτοποιεῖσθαι παρὰ Ξενοφῶντι, τὸ τροφὴν λαμβάνειν. Π. 1, 6, 19. p. 78. σιτοποιεῖσθαί τε ἀνάγκη κοιμᾶσθαί τε ἀμφοτέρους.

σιτοποιΐα, *panis confectio*. O. 7, 21. αἱ ἐκ τοῦ καρποῦ σιτοποιΐαι.

σιτοποιϊκὸς, *ad panem conficiendum pertinens*. Π. 6, 2, 11. p. 371. ὄργανα σιτοποιϊκά. O. 9, 7. ὀργάνων σιτοποιϊκῶν — ὀψοποιϊκῶν. §. 9. σκεύη σιτοποιϊκά.

σιτο-

σιτοποιὸς, *piſtor*. v. interpp. ad Phrynich. p. 95. et Thom. Mag. p. 113. ſq. et Duker. ad Thucyd. 6, 22. Π. 8, 5. 2. σιτοποιοῖς χώραν ἀπέδειξε τὴν δεξιὰν, ὀψοποιοῖς τὴν ἀριστεράν. 8, 8, 10. σιτοποιοὺς καὶ ὀψοποιούς. O. 10, 10.

σῖτος (v. omnino σῖτον), ¶ 1) *fruges, ſeges*. E. 4, 6, 1. hoſtis terram vaſtans dicitur τὸν σῖτον φθείρειν. 5, 3, 8. ἔφθειρε τὸν σῖτον. Leuncl. τὸ σῖτον. O. 17, 12. 13. 14. 18, 2. ὁ κάλαμος τοῦ σίτου. §. 4. Vnde σίτου συγκομιδὴ eſt *meſſis*. v. συγκ. Cf. λαμβάνειν et τέμνειν. ¶ 2) *frumentum*. Π. 6, 2, 8. ὅπου σῖτος πολὺς καὶ πρόβατά ἐστι. A. 1, 5, 6. τὸ στράτευμα ὁ σῖτος ἐπέλιπε. 2, 4, 15. ἐνῆν σῖτος πολὺς καὶ πρόβατα. 3, 4, 10. 5, 4, 16. εὕρισκον θησαυροὺς ἄρτων — τὸν δὲ νέον σῖτον σὺν τῇ καλάμῃ. Πο. 1, 5. γῆ — σῖτον ἔφερε. 4, 6. πολὺς σῖτος καὶ οἶνος. E. 1, 1, 25. πλοῖα πολλὰ σίτου. — ὅθεν ὁ κατὰ θάλατταν σῖτος φοιτᾷ. 1, 3, 12. τὸν ἐνόντα σῖτον. 2, 1, 12. πλουσίαν, καὶ οἴνου καὶ σίτου καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων πλήρη. 2, 2, 6. 3, 2, 9. 4, 3, 15. 5, 2, 4. Aπ. 3, 6, 13. ὁ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενος σῖτος. O. 18, 6. καθαροῦμεν τὸν σῖτον λικμῶντες. Sic Π. 4, 5, 1. πέμπετε τοῦ πεποιημένου σίτου τὸ ἥμισυ· ἱκανὸς δὲ ἀμφοτέροις πεποίηται. ὄψον δὲ μὴ πέμπετε. Intelligitur *panis*. v. ποιεῖν nr. 25. Cf. ξηρός. ¶ 3) *cibus*. Π. 1, 2, 8. φέρονται οἴκοθεν σῖτον μὲν, ἄρτον· ὄψον, δὲ, κάρδαμον. Zeun. *cibi ſolidioris loco*. All. σῖτα. §. 11. μίαν ἡμέραν λογίζονται, ὅτι μιᾶς ἡμέρας σῖτον δαπανῶσι. 6, 2, 10. ἐπὶ τῷ σίτῳ, *inter edendum, vna cum cibo*. §. 11. p. 370. μετὰ τὸν σῖτον. Paulo poſt eſt μετὰ τὸ δεῖπνον. 8, 2, 3. τὸν πάντα σῖτον τῶν οἰκετῶν ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν ἐπετίθετο. Λ. 2, 5. σῖτον τοσοῦτον ἔχοντα. Simpſonus explicat *panem*, quia deinde ſequitur: ἧττον ἂν ὄψου δεῖσθαι. §. 6. τροφὴν — διαπλατύνουσαν τῷ σίτῳ. Aθ. 2, 5. Ιερ. 6, 7. ποῖόν τινα σῖτον ἠροῦ. §. 9. eſt δείπνου τυγχάνειν. Cf. σιτεῖσθαι. ¶ 4) *pabulum*. Π. 8, 1, 13. ἵπποις σῖτον ἐνέβαλλε. (8, 6, 6. eſt χόρτος.) Ιπ. 4, 1. τοῦ ἵππου τὸν σῖτον κλαπῆναι ἐκ τῆς φάτνης. §. 2. τοῦ μὴ κλέπτεσθαι ἕνεκα τὸν σῖτον — ὅταν μὴ ἐκκομίζῃ τὸν σῖτον

ὁ ἵππος. §. 3. 6, 11. ὅταν ἐπὶ τὸν σῖτον ἀπάγηται. ¶ 5) *alimentum rei inanimae.* O. 17, 10. εἰ ἐμβαλὼν τὸ σπέρμα — κατασρέψης αὐτὸ πάλιν, τοῦτο γίγνεται σῖτος τῇ γῇ.

σιὼ, v. σιός.

σιωπᾶν, ¶ 1) *silere.* Π. 1, 4, 3. σιωπῶντι παρεῖναι. 3, 1, 8. ὁ Ἀρμένιος ἐσιώπα ἀπορῶν. A. 1, 3, 2. ἐθαύμαζον καὶ ἐσιώπων. E. 2, 3, 24. Σ. 6, 10. οὐ σιωπῶν οἶδα ὅπως ἄξια τοῦ δείπνου ἐργάσομαι. c. πρὸς, v. σιγᾶν. De plorantibus, Π. 3, 1, 8. σιωπῆσαι κελεύσας. ¶ 2) *tacere, silentio praeterire.* Ammonio enim auctore σιωπὴ est κατάσχεσις λόγου. A. 5, 8, 11. εἴ τινι ἀπηχθόμην, μέμνησθε καὶ οὐ σιωπᾶτε. Quae formula pene ad simplicitatem Hebraicam accedit. c. acc. Σ. 6, 10. ῥᾳδίως ἂν, ἃ μὴ δεῖ λέγειν, σιωπᾷς. Passiuum, Aγ. 8, 1. ἄξιον — αὐτοῦ καὶ τὸ εὔχαρι μὴ σιωπᾶσθαι. ¶ 3) *non audere interrogare.* c. acc. Π. 8, 4, 5. ἀχθεσθείης μοι, εἴ σε ἐροίμην — ἀχθοίμην ἄν σοι, εἰ αἰσθοίμην σιωπῶντα ἃ ἂν βούλοιο ἐρέσθαι. ¶ 4) In var. lect. est pro σιγᾶν. v. ibi.

σιωπὴ, ¶ 1) *silentium.* Π. 6, 1, 4. σιωπὴ ἐγένετο in concione. E. 6, 3, 5. p. 385. ταῦτ' εἰπὼν, σιωπὴν παρὰ πάντων ἐποίησεν. 3, 5, 14. πολλὴν ἔφασαν σιωπήν τε καὶ ταπεινότητα ἐν τῷ σρατεύματι εἶναι. Cf. ἀσκητέος. ¶ 2) Datiuus ponitur fere pro aduerbio. Π. 1, 4, 14. σιωπῇ διῆγεν, *perpetuo silebat.* 7, 3, 4. χρόνον τινὰ σιωπῇ κατεδάκρυσεν, ἔπειτα δὲ ἐφθέγξατο, *ita vt non loqueretur.* E. 1, 6, 26. σιωπῇ ἐκπλεῖν, καὶ μηδενὶ διαλέγεσθαι. Σ. 1, 11. σιωπῇ ἐδείπνουν. Aπ. 3, 3, 11. χρῆναι σιωπῇ ἱππαρχεῖν, *hipparchum non oratorem esse oportere.* Π. 5, 3, 16. p. 300. σιωπῇ πορεύεσθαι, *sine tumultu et strepitu.* §. 20. σιωπῇ ἰόντας Oppon. θορυβουμένους. E. 1, 6, 27. Π. 5, 4, 20. p. 322. ἦν — ἐπεξίωσι σιωπῇ, *ita vt hostes non sentiant.* All. probante Hutch. legunt πη.

σιωπηρὸς, *silens.* Σ. 1, 9. σιωπηρότεροι ἐγίγνοντο. Athenaeus 5, p. 188. habet σιωπηλότεροι. Cf. Poll. 5, 146. et Gramm.

σκαλεὺς, *sarritor.* Ita intelligere videtur Pollux 1, 221. Sed Leuncl. et Bach. interpretantur *sarculum.* O. 17, 12, σκαλέας ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ. §. 15.

σκάπτειν, *fodere, pastinare.* σκάπτων καὶ σπείρων — γήδιον. Ο. 16, 14. εἰ ἄνθρωποι σκάπτοντες τὴν νεὸν ποιοῖεν. 19, 4. ἐξορύττοιτο ἂν τὰ σκαπτόμενα φυτά. Leuncl. *inter pastinandum effoderentur.* 20, 20.

σκαπτὴρ, *fossor.* Pollux 7, 148. οὓς σκαπτῆρας καλεῖ Ξενοφῶν, οὗτοί εἰσιν οἱ σκαπανεῖς. Sane forma eſt Xenophontea. v. γνωςήρ. Sed hodie in Xenophontis libris non legitur. Cf. Pierſon. ad Moerin in v. γνωςήρ.

σκαρδαμύττειν, *conniuere, nictare.* Heſych. explicat τὸ πυκνῶς καταμύειν καὶ ἀναβλέπειν τοῖς ὄμμασι. Suidas: πυκνὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς μύειν· ἤγουν κλείειν καὶ ἀνοίγειν. Cf. Poll. 2, 67. Π. 1, 4, 28. ὅσον σκαρδαμύττω χρόνον, πάνυ πολύς μοι δοκεῖ εἶναι. Σ. 4, 25. εἶδον αὐτὸν σκαρδαμύξαντα, *oculis blande tremulis intuitum,* vt amantes facere ſolent. Opponitur enim ei, qui immotis oculis intuetur ſemper.

σκεδάζεσθαι ſ. σκεδαννύεσθαι ſ. σκεδάννυσθαι, ¶ 1) *ſpargi, palari.* c. κατὰ, Α 3, 5, 2. τινὰς τῶν ἐσκεδασμένων ἐν τῷ πεδίῳ καθ' ἁρπαγήν. Ε. 2, 1, 17. ἐσκεδασμένους κατὰ τὴν Χεῤῥόνησον. c. ἐπὶ, Ιπ. 7, 9. ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐπιμελείᾳ σκεδάννυνται. ¶ 2) *diffundi, a ſe inuicem diſcedere.* Ιπ. 4, 4. λίθους — περιχειλώσας σιδήρῳ, ὡς ἂν μὴ σκεδαννύωνται. ¶ 3) *non intentum ſatis eſſe ad ſcopum.* Κ. 5, 26. ἡ ὄψις leporis ἀμαυρὰ, ἐσκεδασμένη.

Σκειρῖται, v. Σκιρῖται.

Σκείρων, *Sciron,* latro, tyrannus Megarenſis. v. quos laudat Beckius in ſpecim. obſeruatt. crit. in Eurip. Hippol. p. 13. Απ. 2, 1, 14. Ap. Diodor. Sic. 4, 59. ſcribitur etiam Σκίρων. v. ibi Weſſeling. Cf. ſupra Προκρούςης.

σκέλος, *crus,* h. e quicquid a coxendicis oſſe vsque ad extremos pedis digitos pertinet. Ariſtoteles enim (hiſt. animm. 1, 15.) has τοῦ σκέλους partes enumerat: μηρὸς, μύλη, γόνυ, καμπὴ, κνήμη, ἀντικνήμιον, γαςροκνημία, σφυρὸν, ποῦς, πτέρνα, δάκτυλοι πέντε. Tribuitur ¶ 1) homini. Π. 8, 3, 7. ἔχων — περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας. Α. 4, 2, 13. ἑνὸς κατέαξαν τὸ σκέλος. Λ. 5, 9. ἀπὸ τῶν σκελῶν καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν

καὶ

καὶ ἀπὸ τραχήλου γυμνάζονται. quod Σ. 2, 16. ita dicitur: τράχηλος, καὶ σκέλη, καὶ χεῖρες ἐγυμνάζοντο. §. 17. οἱ δολιχοδρόμοι τὰ σκέλη παχύνονται — πύκται τὰ σκέλη λεπτύνονται. §. 20. Ιπ. 7, 5. eques in equo διαβεβηκὼς τοῖν σκελοῖν. §. 6. σκληρὸν σκέλος equitis. Cf. συγκάμπτειν. ¶ 2) equo. Ιπ. 1, 4. τὰ τοιαῦτα σκέλη, np. vbi illa eorum pars, quae eſt inter vngulas et cynepodas, nimis recta eſt. §. 5. 6. §. 7. διὰ πολλοῦ τὰ σκέλη φέρειν. §. 14. τὰ ὄπισθεν σκέλη διὰ πολλοῦ ὑποθήσει. 5, 9. τὴν τῶν σκελῶν κατάπλυσιν. §. 10. ἡ τῶν σκελῶν ψῆξις. 6, 2. ἀντία τῷ ἵππῳ ὁρῶν καὶ ἔξω τοῦ σκέλους, *ſtans propter crus exterius.* — τὰ ὄπισθεν σκέλη. Cf. ἐμπρόσθιος, ὀπίσθιος. σκληρὸς, ὑγρός. ¶ 3) cani. Κ. 4, 1. σκέλη τὰ πρόσθια — σκέλη πολὺ μείζω τὰ ὄπισθεν τῶν ἔμπροσθεν. 7, 4. ¶ 4) lepori. Κ. 5, 10. τὰ πρόσθεν σκέλη συνθεὶς καὶ ἐκτείνας. §. 30. σκέλη τὰ ἐπ' αὐτῶν (np. ὠμοπλατῶν), h. e. τὰ πρόσθεν, ἐλαφρὰ, — σκέλη τὰ ὄπισθεν.

σκεπάζειν, *tegere.* Ιπ. 12, 5. τὸν ὦμον σκεπάζει armatura. §. 12. Απ. 3, 10, 9. τὰ δεόμενα σκέπης τοῦ ἀνθρώπου σκεπάζειν τὸν θώρακα. Paſſiv. Π. 8, 8, 9. σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐσκεπάσθαι.

σκέπη, *tegumentum.* Απ. 3, 10, 9. v. σκεπάζειν.

σκέπτειν, v. σκέπτεσθαι nr. 3.

σκεπτέον, ¶ 1) *conſiderandum, attendendum.* Π. 1, 3, 14. τοῦτο σκεπτέον εἶναι, τίς κτῆσις δικαία. Α. 1, 3, 11. σκεπτέον — ὅπως ἀσφαλέστατα μένωμεν. 4, 6, 7. Σ. 8, 39. Ιπ. 3, 4. σκεπτέον καὶ τόδε, εἰ ἐθέλει ἀποχωρεῖν. ¶ 2) *curandum, prouidendum.* Π. 5, 2, 11. ὁρῶ ὑμῖν σκεπτέον ὂν, ὅπως ὁ Ἀσσύριος μὴ ἐπικρατήσει.

σκέπτεσθαι, ¶ 1) *ſpeculari.* Α. 7, 3, 22. ſq. ἐγὼ σκεψάμενός τι ἥξω — ἐσκέψατο ἐν τῇ ὁδῷ εἰ εἴη ἴχνη. ¶ 2) *explorare, inquirere, inueſtigare.* Π. 7, 5, 8. ἐκέλευσε σκέψασθαι, εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ. §. 10. σκέψασθαι τί εἴη τὸ πρᾶγμα. 8, 3, 13. ᾤχετο σκεψόμενος, τίς εἴη. Α. 4, 5, 16. Ε. 4, 4, 8. ἄνδρα ἐσπέμψαι, σκεψόμενον τὰ ἔνδον. 5, 1, 19. ἔθεον ἔξω, σκεψόμενοι, τίς ἡ κραυγή. Ante Stephanum legebatur σκεπτόμενοι. Praecedente acc. et ſequen-

quente τίς, Π. 1, 1, 5. τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐσκεψάμεθα τίς ποτε ὢν γενεὰν — τοσοῦτον διήνεγκεν. De eo, qui videt quo quis careat, vt procuret, Π. 4, 5, 12. p. 250. τούτους ὑμεῖς σκεψάμενοι τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε. ¶ 3) *confiderare, perpendere.* Π. 4, 5, 12. p. 2?7. σκέψαι δὲ, οἵῳ ὄντι μοι μέμφῃ. Απ. 3, 6, 5. δῆλον ὅτι ἔσκεψαι. §. 13. οὐκ ἠμέληκας, ἀλλ' ἔσκεψαι, πόσον χρόνον ἱκανός ἐστι. c. ἐὰν, Απ. 4, 4, 12. σκέψαι, ἐὰν τόδε σοι μᾶλλον ἀρέσκῃ. c. εἰ, Α. 7, 3, 19. σκέψαι τοίνυν, εἰ κάλλιον ἔχει. Απ. 2, 2, 2. ἤδη δέ ποτε ἐσκέψω, εἰ ἄρα — ἄδικόν ἐστι. Praecedente acc. et fequente ὡς, Α. 7, 6, 23. τὰ ἐκεῖ σκέψασθε ὡς ἔχει. c. περὶ, Π. 2, 1, 2. p. 201. περὶ ὧν ἐγὼ σκεψόμενος ἐν ὁποίῳ χρόνῳ ἐτρώθησαν. c. ἐκ, Απ. 2, 6, 37. εἰ μὴ φανερὸν οὕτω σοι, ἐκ τῶνδε σκέψαι, *his exemplis adhibitis rem confidera.* Caftal. et Gefner. in chreftom. Gr. legunt οὕτως ἔξεστί σοι ἐκ τ. σ. vt σκέψαι fit infinitiuus act. De eo, qui aliquid confiderat, de quo interrogatus erat, et refponfionem ad id meditatur, Απ. 3, 6, 12. εἰς τἀργυρεῖα οὐκ ἀφῖξαι. — οὔ. — αὕτη σοι ἡ πρόφασις ἀρκέσει. Refp. σκέπτομαι. Ern. ex MS. 1. recepit σκέψομαι. Caftal. et Schütz. et Cod. Vatic. 1. habent σκώπτομαι, h. e. *rides me.* Fr. Portus malebat σκήπτομαι f. σκήψομαι, i. e. προφασίζομαι. Eft verentis, Α. 5, 4, 3. εἰ ἡμᾶς ἀφήσετε, σκέψασθε πόθεν αὖθις ἂν τοσαύτην δύναμιν λάβοιτε σύμμαχον. Participium paff. Ε. 3, 3, 8. ἀκούσαντες ταῦτα de coniuratione οἱ Ἔφοροι, ἐσκεμμένα λέγειν ἡγήσαντο αὐτὸν, *rem bene deliberatam et praeparatam.* Minus bene Leuncl. *explorata.* Ο. 9, 2. τὰ οἰκήματα ᾠκοδόμηται πρὸς αὐτὸ τοῦτο ἐσκεμμένα, *hoc ipfo confilio.* ¶ 4) *rationem habere.* Κ. 2, 2. σκεψάμενον τὴν οὐσίαν. ¶ 5) *obferuare, fequi in agendo.* Π. 2, 4, 6. ὅτι τὸ δίκαιον σκεψάμενος φαίη μετὰ τοῦ ἀδικουμένου ἔσεσθαι. ¶ 6) lere i. q. ζητεῖν. v. ζητεῖν nr. 8. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. πυνθάνεσθαι. v. ibi nr. 1.

σκευαγωγὸς, *qui vafa et vtenfilia caftrenfia vehit,* atque adeo *iumenta curat et agit.* Π. 8, 5, 3. οἱ σκευαγωγοί. Pollux 10,

10, 14. habet σκευαγωγοὶ ἅμαξαι.

σκευάζειν, ¶ 1) *parare, coquere.* Poll. 10, 16. τὸ ἥψηται, ἐσκευάσαι ἐν τῷ ἕκτῳ Παιδείας Ξενοφῶν ἔφη. Π. 6, 2, 11. p. 370. τὰ ἑφθὰ πάντα μεθ' ὕδατος ἐσκευάσαι. ¶ 2) *ornare, induere.* Phauorin. in v. μετασκευάζω· σκευὴ λέγεται τὸ ἔνδυμα. ὅθεν καὶ σκευάζομαι, τὸ ἐνδύομαι. A. 6, 1, 7. ὀρχηστρίδα εἰσάγει, σκευάσας ὡς ἐδύνατο κάλλιστα.

σκευή, *vestitus, ornatus.* Suid: σκευή· ὅπλισις ἢ στολή. Cf. σκευάζειν nr. 2. et Poll. 1, 130. it. Thom. Mag. p. 797. A. 4, 7, 19. duci itineris δῶρα δόντες Graeci — σκευὴν Περσικὴν — ᾔτει δὲ μάλιστα τοὺς δακτυλίους.

σκεῦος, ¶ 1) *vas, utensile, supellex.* Aπ. 1, 7, 5. εἴ τις ἀργύριον ἢ σκεῦος παρά του πεισθεὶς λαβὼν etc. 2, 4, 2. οἰκίας, ἀγρούς, ἀνδράποδα, βοσκήματα καὶ σκεύη. O. 8, 12. πάντα σκεύη, ὅσοισπερ ἐν οἰκίᾳ χρῶνται ἄνθρωποι. §. 18. 20. 23. 9, 3. καὶ στρώματα καὶ σκεύη — φαύλως δεόμενα ἔργα καὶ σκεύη· §. 15. ¶ 2) *instrumentum.* Aπ. 1, 7, 2. tibicines σκεύη καλὰ κέκτηνται. O. 9, 9. ὅσοις τῶν σκευῶν χρῶνται, οἷον σιτοποιϊκοῖς, ὀψοποιϊκοῖς, ταλασιουργικοῖς. ¶ 3) σκεύη, *armamenta et machinae in nauibus.* Poll. 10, 13. σκεύη τριηρικὰ καὶ σκεύη ναυτικά, ἐφ' ὧν ὁ Ξενοφῶν σκεύη ξύλινα, καὶ κρεμαστά. Cf. 1, 94. et ibi interpp. et Act. 27, 17. O. 8, 11. καλλίστην — σκευῶν τάξιν ἰδεῖν, εἰσβὰς εἰς τὸ μέγα πλοῖον — πλεῖστα γὰρ σκεύη ἐν μικροτάτῳ ἀγγείῳ. §. 12. διὰ πολλῶν ξυλίνων σκευῶν καὶ πλεκτῶν ὁρμίζεται ναῦς καὶ ἀνάγεται, διὰ πολλῶν δὲ τῶν κρεμαστῶν πλεῖ. ¶ 4) *impedimenta, sarcinae.* Tribuuntur a) iter facienti, Aπ. 3, 13, 6. ἀκόλουθος φέρων τὰ στρώματα καὶ τἄλλα σκεύη. b) exercitui, Π. 5, 3, 16. p. 299. ἄρχοντες (τῶν σκευοφόρων) ἐπιμελέσθωσαν, ὅπως — πρωῒ σὺν τοῖς σκεύεσι παρῶσιν. 6, 1, 28. σκευῶν βάρος ἀμφὶ τὰ εἴκοσι καὶ πέντε τάλαντα. A. 3, 1, 20. σκεύη ἀναθέντας poenae loco, ὡς τοιούτῳ χρῆσθαι. 3, 2, 18. τῶν ἄλλων σκευῶν τὰ περιττὰ — πλὴν ὅσα πολέμου, σίτων ἢ ποτῶν ἔχομεν. 6, 4, 14. 6, 5, 1. τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκεύη. 7, 1, 5. λαβόντας τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκεύη· E. 2, 4, 4. συσκευασάμενοι ὅπλα τε — καὶ σκεύη.

σκεύη. 4, 1, 11. ἐκπώματα καὶ ἄλλα δὴ οἷα Φαρναβάζου κτήματα. πρὸς δὲ τούτοις σκεύη πολλά. 4, 3, 15. c) militibus singulis, Π. 8, 5, 3. συντίθησι ἕκαστος σκεύη — ἀνατίθενται ἐπὶ τὰ ὑποζύγια. A. 5, 8, 3. τὰ ἐμῶν συσκήνων σκεύη. 7, 4, 14. d) alinis. E. 5, 4, 17. ὄνους (σὺν) αὐτοῖς σκεύεσι ¶ 5) *ornamenta.* Π. 4, 5, 18. τὰ τῶν ἵππων σκεύη.

σκευοφορεῖν, *sarcinas portare, calonem esse.* Π. 3, 1, 24. ἀκοῦσαι, ὅτι σκευοφορεῖς. A. 3, 2, 18. ἵν' ὡς πλεῖστοι ἐν τοῖς ὅπλοις ὦσιν, ὡς ἐλάχιστοι δὲ σκευοφορῶσι, np. remotis superfluis impedimentis. 3, 3, 12. ἵππους — σκευοφοροῦντας, *impedimenta vehentes et baiulantes.*

σκευοφορικὸς, ¶ 1) *exercitus impedimenta vel portans vel iumentis vehens.* Λ. 13, 4. στρατοῦ σκευοφορικοῦ ἄρχοντες, *praefecti impedimentis.* ¶ 2) Π. 6, 1, 28. τὸ σκευοφορικὸν βάρος, *quantum impedimentorum imponi iugo solet.*

σκευοφόρος, ¶ 1) *calo sarcinarius.* Π. 3, 1, 24. ἂν σκευοφόρον με δέῃ σοι συνακολουθεῖν. 4, 2, 12. p. 217. qui praedae inhiat, οὐκέτι ἀνήρ ἐστι, ἀλλὰ σκευοφόρος. 5, 3, 16. p. 299. οἱ σκευοφόροι πάντων ἐπέθωσαν. p. 300. 6, 2, 11. p. 372. οἱ ἡγεμόνες τῶν ὁπλοφόρων — οἱ τῶν σκευοφόρων ἄρχοντες. 6, 3, 1. σημεῖον ἔχων τοῦ ταξιάρχου ὁ σκευοφόρος ἡγεῖτο γνωστὸν τοῖς ἑαυτῶν. Bene explicat Hutch. *is cui vectura curae erat.* A. 1, 10, 2. ἐν τοῖς σκευοφόροις ὅπλα ἔχοντας. Leuncl. *apud impedimenta.* §. 3. 3, 2, 18. τοὺς πολεμίους δεῖ σκευοφόρους ἡμετέρους νομίζειν. Aγ. 1, 30. et E. 3, 4, 22. τῷ ἄρχοντι τῶν σκευοφόρων εἶπε, διαβάντι τὸν ποταμὸν στρατοπεδεύεσθαι. Perizon. ad Aelian. V. H. 9, 30. intelligi iubet ἁμαξῶν. Aγ. 2, 11. et E. 4, 3, 11. E. 2, 4, 3. O. 8, 4. ὄνος, ὁπλίτης, σκευοφόρος, ἱππεὺς, ἅμαξα. ¶ 2) *impedimenta siue sarcinas vel portans vel vehens.* Π. 6, 3, 11. p. 385. ὃς ἄρχεις τῶν σκευοφόρων ἁρμαμαξῶν. Sed Wells. et Zeun. recte ἁρμ. omiserunt. Nam τὰ σκευοφόρα saepe elliptice dicuntur *iumenta* vel *vehicula portandis sarcinis,* s. *sarcinis onusta,* non ipsa impedimenta, vt saepe cum Gloss. vett. vertit Leunclauius. Herodi-

rodianus 8, 1. quem locum iam Perizon. l. l. laudauit: τὰ σκευοφόρα πάντα κτήνη τε καὶ ὀχήματα. Sic E. 4, 1, 11. σκεύη πολλὰ καὶ ὑποζύγια σκευοφόρα, np. muli et equi inprimis. Π. 7, 1, 22. αἱ κάμηλοι — ἐν τοῖς σκευοφόροις διάγουσι. 6, 3, 1. distinguuntur τῶν ἁμαξῶν καὶ τῶν σκευοφόρων. Sed plauſtra videntur intelligenda eſſe Π. 5, 4, 20. ἐκτεταμέναις μὲν ταῖς ἁμάξαις, ἀνειμένοις δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις. it. A. 3, 3, 12. et 4, 3, 23. vbi ἵπποι et ὑποζύγια diſtinguuntur a σκευοφόροις. Plauſtra cum iumentis intelligi poſſunt Π. 5, 4, 20. οὐ χρὴ γυμνὰ ὅπλων τὰ σκευοφόρα φαίνεσθαι. 6, 3, 1. μετὰ τούτους τὰ σκευοφόρα — εἴ τι τῶν σκευοφόρων ὑπολείποιτο. §. 2. διὰ μέσου ποιούμενοι τὰ σκευοφόρα — παρ' ἑαυταῖς ἔχουσαι τὰ σκευοφόρα — ἐπετέτακτο πᾶσι τοῖς σκευοφόροις κατὰ τὴν ἑαυτῶν τάξιν ἕκαστον ἰέναι. niſi vltimo loco intelligendum eſt maſculinum. A. 1, 3, 7. 1, 10, 10. 3, 2, 24. 4, 3, 18. 19. 7, 2, 12.

σκέψις, *conſideratio* Ιερ. 9, 9. οὐδὲ αὕτη ἂν ἡ σκέψις ἀργοῖτο, *conſiderandi conatus, conſilium*. O. 6, 13. ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὴν σκέψιν αὐτοῦ. §. 14. eſt σκέψασθαι. Sed E. 7, 1, 2. p. 436. περὶ τῆς ἡγεμονίας νῦν ἡ σκέψις. *conſiderandum* ſ. *dicendum eſt.*

σκηνᾶν, *caſtra habere.* A. 7, 4, 8. ὅτι ἐν πονηροῖς τόποις σκηνῷεν. Cod. Guelf. σκηνοῖεν.

σκηνεῖν, ¶ 1) *in tentorio eſſe, in tabernaculis degere.* Π. 2, 1, 12. ἐσκήνουν μὲν δὴ οὕτω κατὰ τάξεις. 4, 2, 6. ὅσοι σὺν Κυαξάρει ἔτυχον σκηνοῦντες. ¶ 2) *conuiuari.* v. Raphel. ad Ioh. 1, 14. A. 4, 5, 23. κατελάμβανον ἐκείνους σκηνοῦντας, ἐστεφανωμένους. §. 21. erat εὐωχουμένους. 5. 3, 10. πάντες μετεῖχον τῆς ἑορτῆς. παρέχει δὲ ἡ θεὸς τοῖς σκηνοῦσιν ἄλφιτα, ἄρτους etc. 7, 3, 7. κατὰ τάξεις ἐσκήνησαν. Λ. 5, 2. παραλαβὼν τοὺς Σπαρτιάτας — οἴκοι σκηνοῦντας — εἰς φανερὸν ἐξήγαγε, *cibum capientes.* §. 4. οὕτω γε μὴν σκηνούντων. All. συσκηνούντων. 15. 4. ὅπως καὶ οἱ βασιλεῖς ἔξω σκηνοῖεν, i. e. non domi, ſed in phiditiis. ¶ 3) *caſtra habere.* A. 4, 8, 18. ἐν τῷ ὄρει, ἔνθα περ ἐσκήνουν. 6, 1, 1. τοὺς πρόσω σκηνοῦντας. 6, 4, 5. ἐσκήνουν ἐν τῷ αἰγιαλῷ.

λῷ.

λῷ. 6, 5, 12. ὅπου ἂν ἐθέλωσι σκηνῆσαι. E. 4, 6, 7. πρὸς τῷ ὄρει σκηνοῦντος τοῦ Ἀγησιλάου. ¶ 4) *commorari.* Suid: ἐσκήνησαν ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν. A. 4, 7, 19. κώμην δείξας αὐτοῖς, οὗ σκηνήσουσι. E. 5, 1, 17. ἄλλος ἄλλῃ (in vrbe et per agros) σκηνήσοιεν. 5, 4, 56. ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗπερ αὐτὸς ἐσκήνου. c. ἐν, A. 1, 4, 9. αἱ κῶμαι, ἐν αἷς ἐσκήνουν. 4, 2, 14. ἐσκήνησαν ἐν πολλαῖς καὶ καλαῖς οἰκίαις. c. κατὰ, E. 5, 1, 17. κατὰ νᾶυν σκηνήσειν. De iis, qui ſine tentoriis ſub dio degunt, A. 4, 4, 9. ὑπὸ τῆς αἰθρίας κακῶς σκηνοῦντες. 5, 5, 10. ¶ 5) *deuerti.* c. εἰς, A. 7, 7, 1. ἐσκήνησαν εἰς κώμας. Cf. κατασκηνοῦν, et omnino σκηνοῦν.

σκηνὴ, ¶ 1) *tabernaculum.* Π. 2, 1, 12. σκηνὰς αὐτοῖς κατεσκεύασε. §. 15. αὐτῷ σκηνὴν κατεσκευάσατο, ὥστε ἱκανὴν (Cod. Bud. ὡς ἱκανὴ εἴη) ἔχειν οὓς καλοίη ἐπὶ τὸ δεῖπνον. 4, 2, 17. ὅτῳ καὶ σκηνῆς μελήσει, καὶ ὅπως τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευασμένα ἔσται. 4, 5, 14. p. 249. τἆλλα οἷς οἰκεῖται σκηνὴ στρατιωτική. 5, 5, 1. τὴν γυναικῶνα τῆς σκηνῆς. 8, 5, 2. 3. A. 3, 3, 1. κατέκαιον σκηνάς. 3, 5, 5. ἐπὶ τὰς σκηνὰς ἀπῆλθον. Zeun. *tecta vici,* quia antea combuſta dicebantur tentoria. 4, 4, 13. E. 7, 2, 8. πῦρ εὑρόντες ἐν ταῖς σκηναῖς, quae erant in arce. Cf. ἀκέρχιος. ¶ 2) *conuiuium.* Π. 2, 2, 4. ἐν τῇ σκηνῇ ἐτύγχανέ τις ὢν apud Cyrum. §. 13. συνεδόκει τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ. 2, 3, 1. τοιαῦτα γελοῖα — ἐπράττετο ἐν τῇ σκηνῇ — τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον. §. 8. ἐκάλεσε ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ἐν τῇ σκηνῇ ἰδών τινας. §. 10. τὴν ἐμὴν τάξιν οὐ καλεῖς εἰς τὴν σκηνήν; — ὅταν τέλος ἡ σκηνὴ ἔχῃ. §. 11. τέλος τῆς σκηνῆς ἐποιήσαντο. 3, 2, 1. διαλύσαντες τὴν σκηνὴν ἀνεπαύοντο. 8, 4, 12. ἔληξεν ἡ σκηνή. A. 15, 4. regibus σκηνὴν δημοσίαν ἀπέδειξε, *conuictum publicum.* ¶ 3) *ſcena, pars ſ. potius machina theatri.* Π. 6, 1, 28. τοῦ πύργου in curribus ὥσπερ τραγικῆς σκηνῆς τῶν ξύλων πάχος ἐχόντων. Suid: τραγικὴ σκηνή. πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεῶν σκηναῖς τινες παρόντες ἔλεγον. Eodem modo Morus ex hac machina apparuiſſe putat, qui ſecundum fabulas in aëre verſati eſſe dicuntur, vt Perſeum et Bellerophontem. Cf.

Cf. Suid. in v. ἀπὸ μηχανῆς. ¶ 4) Pollux 10, 52. Ξενοφῶν ἐν τῇ Παιδείᾳ τὸ ἐστεγασμένον μέρος τῆς ἁμάξης ὑποσημαίνων ἔφη· καὶ κατέκλιναν famuli Pantheam in curru καὶ κατεκάλυψαν τὴν σκηνήν. Locus est Π. 6, 4, 4. Sed Xenophontis codices habent τῇ σκηνῇ. Et rectius quidem, quanquam Hemsterhus. ad Poll. l. l. et Dorvill. ad Charit. p. 444. etiam in Xenophonte legi iubent τὴν σκηνήν. Nam Polluce interprete σκηνὴ h. l. est *pars carpenti operta, velum currus, pars currus coriis et pellibus tecta.* Huic autem interpretationi aptior est lectio τῇ σκηνῇ, quam τὴν σκηνήν. Cf. Scheffer. de re vehic. 2, 17. p. 217.

σκήνημα, *tentorium.* E. 5. 3, 19. ἔρως αὐτὸν ἔχε τῶν σκιερῶν σκηνημάτων.

σκηνοῦν, ¶ 1) *castra locare et ibi commorari.* Thom. Mag. σκηνόω σκηνῶ μόνον παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ· παρὰ δὲ ῥήτορσι, σκηνέω σκηνῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Eustath. ad Il. α, p. 70. ἡ διάφορος σημασία τῶν ῥημάτων, διαφόρους πολλάκις συζυγίας ποιεῖ. δηλῶ μὲν γὰρ δηλώσω, τὸ φανερὸν ποιήσω. δηλῶ δὲ δηλήσω, τὸ βλάψω. οὕτω καὶ νοῶ νοήσω, τὸ εἰς νοῦν λήψομαι· νοώσω δὲ, τὸ ἐμβαλῶ νοῦν. καὶ πολεμήσω μὲν, τὸ μαχήσομαι· πολεμώσω δὲ, τὸ κινήσω ἕτερον εἰς μάχην. — καὶ τὸ σκηνῶ δὲ σκηνώσω, ἐξ οὗ καὶ σκήνωμα· καὶ τὸ σκηνῶ σκηνήσω, ἀφ' οὗ οἱ σκηνῆται, διαφορὰν ἔχουσι φανεράν. etc. A. 2, 4, 8. οἱ Ἕλληνες ἐσκήνωσαν (2 MSS. ἐσκήνησαν) ἐγγὺς παραδείσου. 7, 4, 7. αὐτὸς ἐν τῷ πεδίῳ ἐσκήνου. ¶ 2) *tentoria habere.* Π. 8, 5, 2. ἔταξε ἀπολιπόντας σκηνοῦν — τῆς βασιλικῆς σκηνῆς. ¶ 3) *deuerti, commorari.* c. ἐν, A. 5, 5, 7. σκηνοῦν ἐν ταῖς οἰκίαις. §. 10. βίᾳ παρελθόντας σκηνοῦν in vrbe — σκηνοῦσι ἐν ταῖς στέγαις οἱ κάμνοντες. c. κατὰ, Π. 8, 3, 4. ἀφικνοῦνται ἐς τὴν πόλιν, καὶ ἐσκήνωσαν κατ' οἰκίας. A. 4, 5, 18. ¶ 4) *militare.* A. 5, 7, 18. τὰ ἐρυμνὰ ὑπερδέξια πειρᾶται ἔχων σκηνοῦν. ¶ 5) *conuiuari.* Π. 6, 1, 25. σὺν τῇ γυναικὶ δειπνεῖν — αὖθις δὲ καὶ παρ' ἐμοὶ δεήσει σε σκηνοῦν.

σκηνοφύλαξ, *custos tentoriorum* s. *castrorum.* E. 3, 2, 4. τοὺς σκηνοφύλακας τῶν Ὀδρυσῶν ἀποκτείναντες.

σκήνωμα, ¶ 1) *tabernaculum.* Thomae minus probatur hoc nomen, quam σκηνή. Cf. σκηνοῦν. A. 2, 2, 9. ἔφυγον ἐκ τῶν σκηνωμάτων. E. 7, 4, 22. ἐκκόπτοντες τὰ διαπεπονημένα σκηνώματα, np. prope vrbem. ¶ 2) *domicilium, domus.* Hesych: σκήνωμα· οἴκημα, οἶκος. A. 7, 4, 12. ἐκπηδῶσιν — ἐκ τῶν ἄλλων σκηνωμάτων, vbi noctu erant.

σκηπτὸς, *fulmen.* Aristot. de mundo c. 4. τὸ ἀςράψαν, ἀναπυρωθὲν, βιαίως ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται· ἐὰν δὲ ἡμίπυρον ᾖ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως καὶ ἀθρόον, πρηςὴρ· ἐὰν δὲ ἄπυρον ᾖ παντελῶς, τυφών· ἕκαςον δὲ τούτων, κατασκῆψαν εἰς τὴν γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται. Schol. Lycophr. 383. σκηπτὸς ὁ κάτω φερόμενος καὶ πληκτικὸς καὶ αἰφνίδιος κεραυνὸς, ὃς γίνεται παχυνθέντος τοῦ πυρώδους πνεύματος. Cf. Hesych. A. 3, 1, 9. βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν οἰκίαν.

σκηπτοῦχος, *eunuchus sceptrifer.* Π. 7, 3, 6. Leuncl. et Hutch. defendunt lectionem σκηπτούχων pro εὐνούχων Stephani, quod e praecedentibus huc irrepsit, vbi iidem saepe nominantur εὐνοῦχοι. 8, 1, 13. συμπαρεκάλεσε εἰς τὴν θήραν τοὺς περὶ αὐτὸν σκηπτούχους. 8, 3, 8 — 10. in pompa regis et itinere adhibentur. 8, 4, 1. Gadatas eunuchus est eorum praefectus. A. 1, 6, 11. 1, 8, 20.

σκῆπτρον, *sceptrum.* Απ. 3, 9, 10. βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας οὐ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας. Eleganter de amicis, Π. 8, 7, 3. p. 545. οὐ τόδε τὸ χρυσοῦν σκῆπτρον, τὸ τὴν βασιλείαν διασῶζόν ἐςιν, ἀλλ' οἱ πιςοὶ φίλοι σκῆπτρον βασιλεῦσιν ἀληθέςατον καὶ ἀσφαλέςατον. Fortassis allusum est ad etymon nominis.

Σκῆψις, *Scepsis,* πόλις Τρωϊκή, Steph. Byz. qui addit: Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν τρίτῳ. E. 3, 1, 12. 16. 17. occupatur a Midia, cuius patria vocatur §. 25. Eodem Stephano auctore gentile est Σκήψιος. Sed E. 3, 1, 18. et 22. male legitur τῶν Σκήψεων, pro quo Morus edidit Σκηψίων.

σκιὰ, *vmbra.* Π. 8, 8, 9. ἀρκοῦσιν οὐθ' αἱ τῶν δένδρων, οὐθ' αἱ τῶν πετρῶν σκιαὶ, ἀλλ' ἐν ταύταις ἑτέρας σκιὰς μηχανώμενοι. Margg. σκιάδας. E. 7, 1, 26. χρυσῆν πλάτανον οὐχ ἱκα-

ἱκανὴν εἶναι τέττιγι σκιὰν παρέχειν. Ar. 1, 6, 6. ἧσθου ἐμὲ — διὰ θάλπος μαχόμενόν τῳ περὶ σκιᾶς. Fr. Portus dicit, respici ad prouerbium ὄνου σκιᾶς, de quo v. Suid. 2, 1, 22. εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπειν. 3, 8, 9. ἥλιος — ὑπὲρ τῶν ςεγῶν πορευόμενος σκιὰν παρέχει. O. 5, 9. θερίσαι — σκιαῖς. 20, 18. ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος. Σ. 2, 18. γυμνάσομαι χειμῶνος ἐν ςέγῃ, ὅταν δὲ ἄγαν καῦμα ᾖ, ἐν σκιᾷ, np. quae est in domo. K. 3, 3.

σκιάζειν, *vmbram facere, contra solis aestum munire.* O. 19, 18. περιπεταννύουσα — διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα.

σκιὰς, *vmbraculum*, v. σκιά.

σκιατραφεῖσθαι, *in vmbra molliter degere.* Poll. 6, 185. περὶ τοῦ τρυφᾶν differens dicit, ἐσκιατραφῆσθαι s. ἐσκιατροφῆσθαι durum esse. v. ibi interpp. O. 4, 2. καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι.

σκιερὸς, *vmbrosus, opacus.* E. 5, 3, 19. v. σκήνημα.

Σκιλοῦς, *Scilus*, vrbs Triphyliae. v. Steph. Byz. ibique Holsten. Alii scribunt Σκιλλοῦς, et sic Zeun. quoque edidit. Situs eius definitur inter Lacedaemonem et Olympiam A. 5, 3, 12. Xenophon ibi exul habitauit, et Dianae agrum cum templo dedicauit. Cf. Plutarch. de exilio c. 10. A. 5, 3, 8. ἔφυγε Ξενοφῶν, κατοικοῦντος αὐτοῦ ἐν Σκιλοῦντι, ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων οἰκισθέντι παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν. §. 9. ἐν τῷ Σκιλοῦντι χωρίῳ. All. ἐν iterum ponunt ante Σκιλ.

Σκιλλούντιοι, *Scilluntii.* E. 6, 5, 2. Eleenses eos nolunt libertati reddere, suos esse dicentes.

σκίμπους, *lectus humilis.* Hesych. et Suid: σκίμπους· κράββατος. Cf. Schol. Aristoph. nubb. 253. et Phauorin. in v. σκίμποδα. it. interpp. Poll. 10. 35. et Thomae Mag. p. 799. A. 6, 1, 2. v. ςιβάς.

Σκιρῖται, *Sciritae*, cohors quaedam egregie fortis et ex incolis oppidi Arcadici Σκῖρος collecta, in Lacedaemoniorum exercitu militans. Diodorus Sicul. 15, 63. ὁ Σκιρίτης καλούμενος λόχος παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις οὐ συντάττεται μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἰδίαν ἔχων σύςασιν μετὰ τοῦ βασιλέως ἵςαται, καὶ παραβοηθεῖ τοῖς ἀεὶ θλιβομένοις μέρεσι συνα-

συνεςῶς δ' ἐξ ἐπιλέκτων ἀνθρώπων μεγάλας ποιεῖται ῥοπὰς ἐν ταῖς παρατάξεσι, καὶ κατὰ τὸ πλεῖςον αἴτιος γίνεται τῆς νίκης. Schol. Thucyd. 5, 67. Σκιρῖται· λόχος Λακωνικὸς οὕτω λεγόμενος. Etymol. M. Σκίρτης (leg. Σκιρίτης) λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων, οἳ αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς ἐςρατεύοντο, καὶ οὐχ ἅμα τοῖς ἄλλοις Λακεδαιμονίοις. Sed Hefych: Σκειρίτης λόχος οὕτω καλούμενος, ὁ προκινδυνεύων. ἦν δὲ Ἀρκαδικός. Timaeus et Suid: Σκιωρῖται· λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων Ἀρκαδικὸς, ὁ ἀρχόμενός τε ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ τελευταῖος ἀναχωρῶν. Kufterus in Suida legi volebat Λακωνικός. At iam Brodaeus obfernauit, hunc λόχον vocari Ἀρκαδικὸν, quia collectus fuit e Sciritis proprie dictis. Steph. Byz: Σκῖρος, Ἀρκαδίας κατοικία, πλησίον Μαιναλίων καὶ Παῤῥασίων. οἱ κατοικοῦντες, Σκιρῖται. Cf. Ruhnken. ad Timae. l. l. qui etiam Σκιρῖται vnice fcribendum contendit, et Meurf. lectt. Att. I, 16. Quod vero Cragius de rep. Lac. 4, 4. eumque fecuti Holften. ad Steph. Byz. et Hutch. atque Zeun. ad Π. 4, 2, 1. dicunt, Sciritas fuiffe equites, id minus verum videtur. v. Abrefch. dilucidatt. Thucyd. 5, 67. qui etiam illam Cragii opinionem, qua Sciritas femper finiftrum cornu in exercitu tenuiffe putat, bene refellit. Π. 4, 2, 1. Ὑρκάνιοι — ἔφιπποι — διὸ καὶ ἐχρῶντο αὐτοῖς οἱ Ἀσσύριοι, ὥσπερ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς Σκιρίταις (edd. vett. Σκειρ.), οὐδὲν φειδόμενοι αὐτῶν οὔτ' ἐν πόνοις, οὔτ' ἐν κινδύνοις. Λ. 12, 3. εἴ τις προΐοι νύκτωρ ἔξω τῆς φάλαγγος, ἐνόμισεν ὑπὸ Σκιριτῶν προφυλάττεσθαι. E quo loco patet, eos ex inftituto Lycurgi etiam noctu excubias ante caftra egiffe. Λ. 13, 6. nemo regem in itinere praecedit, πλὴν Σκιρῖται, καὶ οἱ προερευνώμενοι ἱππεῖς. Vbi videmus, Sciritas fuiffe pedites. E. 5, 2, 16. 5, 4, 52. 53.

Σκιρῖτις, *Sciritis, ager Sciriticus*. Steph. Byz. Σκῖρος, Ἀρκαδίας κατοικία, etc. v. Σκιρῖται. E. 6, 5, 24. ἐν Ἰῷ τῆς Σκιρίτιδος. §. 26. 7, 4, 21. ἐδῄου καὶ τῆς Ἀρκαδίας ὅτα ἐδύνατο, καὶ τῆς Σκιρίτιδος. Palmerius in exercitatt. p. 76. „ergo, inquit, Sciritae ad Arcadas defecerant.“

Σκῖρος, *Scirus.* v. Σκιρῖται. E. 4, 8. 15. Ἀθηναῖοι — μὴ Λήμνου καὶ Ἴμβρου καὶ Σκίρου στερηθεῖεν. 5, 1, 28. Vtroque in loco Schneiderus correxit Σκύρου.

σκίῤῥος, *tumor callosus.* Iπ. 1, 5. ἀνάγκη αἵματος ταῦτα πληροῦσθαι, καὶ σκίῤῥους γίγνεσθαι. Ita emendauit Leuncl. Olim legebatur κρείσσους, quod Steph. mutauit in χείρους. Hoc ferri non posse videns Camerarius vertit *nodos.* Zeun. e Polluce 1, 191. recepit κιρσούς. Sed aeque vera videri potest scriptura κρισσοὺς, quae est in margine Cod. Lips. Significat enim *varices,* et omnium minime recedit a lectione κρείσσους. Hesych: κριςσός· — ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις διάφυσις σκληρὰ καὶ ὀζώδης. Cf. Foes. Oecon. Hippocrat. in v. κιρσός.

σκιρωθῆναι, inquit auctor Etymol. M. Φαμὲν ἐπὶ τοῦ ῥύπου τοῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτου. Σώφρων ἐν τοῖς γυναικείοις τροπαίοις· πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον εἰς τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι. σκίρον δὲ τὸν ἀειδῆ ῥύπον καὶ Κρατῖνος λέγει, καὶ Εὔπολις ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ τυρῷ ῥύπου. ἀλλὰ καὶ Ξενοφῶν ἐν τῷ περὶ ἱππικῆς οὕτω λέγει. Respicit haud dubie ad Iπ. 4, 2. v. ἐνσκιῤῥοῦσθαι.

Σκιωναῖοι, *Scionaei.* Steph. Byz: Σκιώνη, πόλις Θρᾴκης — ὁ πολίτης Σκιωναῖος καὶ Σκιωνεύς. E. 2, 2, 2. victi ab Atheniensibus male tractantur.

σκληρὸς, ¶ 1) *durus.* Iερ. 1, 5. σκληρὰ καὶ μαλακά. Aπ. 3, 10, 1. O. 16, 10. σκληρὰ ἐστι ἡ γῆ κινεῖν τῷ ζεύγει. Hindenb. ad Aπ. 3, 13, 3. dicit positum esse pro σκληροτέρα s. σκληρὰ μᾶλλον — ἢ ὥστε κιν. τ. ζ. 19, 8. εἰς τὸ σκληρὸν, *terram fodiendo non praeparatam.* Cf. Mosche, qui e praecedentibus intelligi iubet verba βαλὼν τὸ κλῆμα. ¶ 2) *asper.* A 4, 8, 19. παλαίειν ἐν σκληρῷ καὶ δασεῖ, scil. τόπῳ. Iπ. 1, 5. ¶ 3) *ingratus, molestus.* Aπ. 2, 1, 20. ex Epicharmo: μὴ τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκλῆρ' ἔχῃς. ¶ 4) *rigidus.* Iπ. 1, 6. σκέλη σκληρά. Oppon. ὑγρά. 7, 6. σκληρὸν σκέλος. Oppon. χαλαρός. 10, 8. χαλινὸς σκληρὸς opponitur ὑγρῷ. §. 10. 11. describitur τὸ σκληρὸν τοῦ χαλινοῦ. K. 3, 2. vituperantur canes σκληραί. §. 3. αἱ σκληραὶ τὰ εἴδη χαλεπῶς ἀπὸ τῶν κυνηγεσιῶν ἀπαλλάττουσι. Fr.

Fr. Portus *strigosae duro corio*. Poll. 5, 62. σκληραὶ τοὺς αὐχένας. K. 4, 1. μήτε ὑγρὰς λίαν μήτε σκληρὰς λαγόνας — μηριαίας μὴ σκληράς. 5, 30. lepus habet τράχηλον οὐ σκληρόν. Poll. 5, 69. pro οὐ σκλ. ponit ὑγρόν. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. ἄκληρος. v. ibi.

σκληρῶς, *duriter*. K. 12, 2. εὐνάζεσθαι σκληρῶς. Cf. ἄκληρος, quocum confunditur.

σκόλοψ, *sudes, vallus*. A. 5, 2, 5. τάφρος ἦν — καὶ σκόλοπες ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς.

σκοπάρχης, *speculatorum praefectus*. Π. 6, 3, 3. ὡς οἱ προϊόντες σκοποὶ ἔδοξαν ὁρᾶν — εὐθὺς οὖν πέμπει ὁ σκοπάρχης τινὰ ἀγγελοῦντα. §. 6.

Σκόπας, *Scopas*, tagus Thessaliae. E. 6, 1, 7. τὸν φόρον, ὥσπερ ἐπὶ Σκόπα τεταγμένος ἦν.

σκοπεῖν, ¶ 1) *speculari, in speculis esse*. A. 5, 1, 6. ἐὰν κατὰ μέρος φυλάττωμεν καὶ σκοπῶμεν. 6, 3, 8. E. 6, 2, 17. αἱρόμενος τοὺς ἴσους, ἀπὸ τούτων ἐσκόπει. ¶ 2) *circumspicere*. K. 3, 7. malae canes θαμινὰ σκοποῦσαι. Zeun. in indice in v. θαμινὰ non male coniicit ἀνασιμοῦσαι. E. 1, 4, 7. ἐσκόπει τοὺς ἐπιτηδείους εἰ παρείησαν. ¶ 3) *considerare, perpendere*. Π. 5, 2, 15. p. 284. σκοπῶν οὐ δύναμαι ἐννοῆσαι. A. 2, 5, 2. σκοπῶν οὐδὲν δύναμαι αἰσθάνεσθαι, *omni diligentia adhibita*. Πο. 5, 12. γνώσεται ἣν σκοπῇ. c. acc. Π. 2, 2, 10. σκοποῦντας τὰ ἔργα ἑκάστου — τιμὰς προτιθέναι. A. 5, 7, 18. Πο. 1, 2. σκοποῦντι δέ μοι ἃ ἐπενόησα. Απ. 1, 1, 12. τὰ δαιμόνια σκοποῦντες, *contemplantes*. 2, 5, 5. τὰ τοιαῦτα πάντα σκοπῶ, μὴ (i. e. μήποτε) ἐπαγωγὸν ᾖ. 3, 7, 9. Ιπ. 1, 2. 3. c. acc. absoluto, Απ. 3, 9, 8. φθόνον σκοπῶν ὅ τι εἴη. §. 9. σχολὴν σκοπῶν τί εἴη. c. acc. et gen. Απ. 1, 1, 12. πρῶτον μὲν αὐτῶν ἐσκόπει. Fr. Portus dicit, aut intelligi περὶ, quod addit Eusebius praep. euangel. 15, 62. p. 853. C. vbi hunc locum laudat, aut αὐτῶν pendere a πρῶτον atque adeo redundare. c. ὅπως, Π. 2, 2, 15. p. 112. μηδὲ σκοπῆτε, ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀντιπληρώσετε τὰς τάξεις. 7, 5, 25. c. περὶ, Π. 1, 6, 19. p. 71. περὶ τούτων σκοπῶν γνώσῃ. Απ. 1, 1, 15. ἐσκόπει περὶ αὐτῶν καὶ τάδε. 4, 6, 2. c. τίς, Π. 7, 5, 20. ἐσκόπει τίνας

τίνας ἂν — πιστοτάτους λάβοι. §. 24. Leuncl. vtroque loco vertit *circumspiciebat.* Απ. 1, 1, 16. διελέγετο σκοπῶν τί εὐσεβές. 4, 6, 1. ¶ 4) *videndo considerare.* Π. 3, 2, 1. περιελαύνων τὴν χώραν κατεθεᾶτο, σκοπῶν οὗ τειχισθείη φρούριον. Ε. 2, 4, 22. παρῆλθεν σκοπῶν πῇ εὐαποτείχιστος εἴη ὁ Πειραιεύς. Cf. Π. 4, 2, 10. ¶ 5) *meditari.* Απ. 4, 2, 10. διεσιώπησεν, σκοπῶν ὅ τι ἀποκρίναιτο. 4, 8, 4. σκοπεῖν ὅ τι ἀπολογήσεται. Απολ. 3. σκοπεῖν ὅ τι ἀπολογήσῃ. §. 4. σκοπεῖν περὶ τῆς ἀπολογίας. Synonymum ibi est μελετᾶν. ¶ 6) *rationem habere, respicere.* Π. 8, 6, 3. τοὺς σατράπας — τοιούτους σκοπεῖν in eligendo. c. πρὸς, Π. 1, 6, 8. ὅταν πρὸς τὸ ἄρχειν σκοπῶν λογίζωμαι. Α. 1, 9, 13. δῶρα ἐδίδου — πρὸς τὸν τρόπον ἑκάστου σκοπῶν. Ιπρ. 9, 1. ¶ 7) *prouidere, id agere.* Απ. 2, 10, 6. ἔργον εἶχεν σκοπεῖν ὅ τι ἂν ὠφελοίη. c. ὅπως, Π. 2, 4, 8. σκοπεῖν κοινῇ — ὅπως σε μὴ ἐπιλείψῃ. Ε. 1, 5, 5. Ο. 3, 9. 9, 11. c. acc. et ὅπως, Π. 8, 1, 3. τούτους, ὅπως ὡς βέλτιστοι ἔσοιντο, αὐτὸς ἐσκόπει. Ε. 7, 1, 2. p. 436. ¶ 8) *deliberare.* Π. 8, 3, 3. σκοποῦντοιν αὐτοῖν τὰ αὐτὰ ἔδοξε. Σ. 7, 2. ¶ 9) *spectare, sequi.* a) in deliberando, Π. 5, 4, 16. p. 318. ψυχή-μου — οὐ τὸ ἀσφαλέστατον σκοποῦσα, ἀλλ' ἀεὶ τοῦτο κύουσα. b) in agendo, Α. 7, 4, 5. λόχον συνελέξατο, σκοπῶν οὐδὲν ἄλλο ἢ εἴ τινες (All. ἄλλο ἢ τίνες) εἶεν καλοί. ¶ 10) *appetere, consequi studere.* Απ. 4, 5, 11. ὅστις τὰ μὲν κράτιστα μὴ σκοπεῖ, τὰ δ' ἥδιστα ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖ ποιεῖν. — τοῖς ἐγκρατέσι μόνοις ἔξεστι σκοπεῖν τὰ κράτιστα τῶν πραγμάτων. Σ. 4, 42. εὐτέλειαν ἢ πολυχρηματίαν σκοποῦντας. ¶ 11) *iudicare, intelligere.* Α. 2, 1, 5. ὁποῖόν τι ἐστὶ τὸ τοιοῦτον ὄναρ ἰδεῖν, ἔξεστι σκοπεῖν ἐκ τῶν συμβάντων. ¶ 12) *statuere.* Πο. 5, 1. εἴ τινες γιγνώσκουσιν ὡς ἡ πόλις — ὀνομαστὴ ἐστι — οὗτοι παραλόγως σκοποῦσι. ¶ 13) *cauere.* Ιππ. 7, 15. τὰς ἀποχωρήσεις σκοπεῖν ὅπως μὴ ἐναντία ἔσονται. Cf. ἐπισκοπεῖν, et σκοπεῖσθαι.

σκοπεῖσθαι, ¶ 1) *considerare.* Phauorin: ὑπηρετῶ, καὶ ὑπηρετοῦμαι, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ὧν τὸ μὲν λέγεται κοινῶς τὸ δὲ ὑπηρετοῦμαι, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. — ὡσαύτως καὶ σκοπῶ

σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι. εἰ γὰρ καὶ αὐτὰ παθητικῶς προφέρονται, ἀλλ' οὖν ἐνεργητικὴν ἔχουσι σημασίαν. Π. 3, 3, 6. σκοπούμενοι εὑρήσετε. Α. 5, 2, 7. διαβὰς ἐσκοπεῖτο, πότερον εἴη κρεῖττον ἀπάγειν. §. 15. ἐσκόπουν εἰ οἷόν τ' εἴη — σκοπουμένοις δ' αὐτοῖς ἔδοξε. Απ. 1, 4, 7. 2, 1, 24. σκοπούμενος διέσῃ τί ἂν εὕροις. 2, 2, 4. 2, 6, 39. σκοπούμενος εὑρήσεις. 4, 1, 1. ¶ 2) *dubitare*. Απ. 2, 5, 2. σκοποῦμαι δὴ τοῦτο, *de hoc igitur dubito*. Sunt verba ſatis digna Socratis perſona. Steph. tamen et Leuncl. malunt σκοπῶμεν, quod recepit Schneiderus, putans haec eſſe potius verba Antiſthenis. ¶ 3) *attendere*. K. 9, 18. μεταθεῖν — σκοπούμενον ὅπου ἂν φέρηται. ¶ 4) *inuenire, excogitare*. Ιερ. 9, 10. σκοπεῖσθαί τι ἀγαθόν. Haec eſt Stobaei lectio. Sed Zeun. praefert vulgatam σκοπεῖν, quod h. l. opus ſit notione verbi actiui: *in vſum aliorum inuenire*. ¶ 5) *iudicare*. Ιερ. 1, 10. ἄπειροι ἀμφοτέρων — σκοποῦνται περὶ αὐτοῦ. ¶ 6) *curare*. Π. 1, 6, 10. ἃ χρή σε κοινῇ σὺν Κυαξάρῃ σκοπεῖσθαι, μήποτε ἐπιλίπῃ τι ὑμᾶς. Ιππ. 1, 6. δεῖ σκοπεῖσθαι ὅπως ἀκοντιοῦσι.

σκοπεύειν, *ſpeculari*. Ιππ. 7, 6. σκοπεύειν τοὺς πολεμίους, *explorare*.

σκοπὴ, *ſpecula*. Heſych: σκοπιή· ὑψηλὸς τόπος, ἀφ' οὗ ἐςιν ἰδεῖν καὶ περισκέψασθαι. Poll. 4, 129. ἡ σκοπὴ πεποίηται κατασκόποις, ἢ τοῖς ἄλλοις ὅσοι προσκοποῦσι. Π. 3, 2, 6. ἔνθα σκοπαὶ (all. σκοπιαὶ) ἦσαν τῶν Χαλδαίων. 6, 3, 3. ἐκέλευσε μένοντας ἐπὶ ταύταις ταῖς σκοπαῖς — ἐξαγγέλλειν, *tumulis excelſioribus*. §. 6. 6, 4, 4.

σκοπιὰ, ¶ 1) *ſpecula*. v. σκοπή. ¶ 2) *ſpeculatio*. Ιππ. 4, 10. κρυπτὰς σκοπιάς τε καὶ φυλακάς.

σκοπιωρεῖσθαι, *de ſpecula proſpicere*. Suid: σκοπιωροῦντα· φυλακτικῶς σκοποῦντα ἀπὸ μετεώρου. K. 9, 2. αὐτὸν (venatorem) σκοπιωρεῖσθαι. Cf. Poll. 5, 17.

σκοπὸς (poet. Port.), ¶ *ſpeculator*. Schol. Hom. Il. β, 792. σκοπός· κατάσκοπος. Quae tamen vocabula videntur ita differre, vt σκοπὸς ſignificet eum, qui in ſublimi aliquo loco eſt conſtitutus, κατάσκοπος autem dicatur, qui praemittitur exploraturus, quid rerum agatur. Π. 6, 3, 7. ἀπαγ-

ἀπαντᾷ αὐτοῖς ἐντὸς τῶν σκοπῶν — ὁ πεμφθεὶς πάλαι κατάσκοπος. Cf. Casaub. ad Aene. tact. p. 1724. Π. 3, 2, 1. ἀεὶ σκοποί εἰσιν in montibus — οἳ σημαίνουσιν τοῖς ἄλλοις. 6, 1, 24. ἦν πρὸς τοῖς τῶν Περσῶν σκοποῖς, qui procul a caſtris erant conſtituti. 6, 3, 3. οἱ προϊόντες σκοποὶ, np. in locis editioribus. Nam opponitur ἐν τῷ πεδίῳ. A. 6, 3, 7. σκοποὺς καταστήσας δέκα. E. 5, 1, 24. οἱ σκοποὶ ἐσήμηναν. 6, 2, 21. ἐνταῦθα κατέστησε τοὺς σκοπούς. 7, 2, 5. Ιπρ. 7, 13. σκοποῖς καὶ προφυλακαῖς. Sic in re venatica, c. gen. Π. 1, 6, 19. p. 81. τοῦ μηδ' ἐντεῦθεν διαφεύγειν, σκοποὺς τοῦ γιγνομένου καθίστης, *rei ſpectatores et obſeruatores.* Interdum tamen σκοποὶ videntur vocari, qui alias κατάσκοποι, vt Π. 4, 1, 1. σκοποὺς προπέμψας. A. 2, 2, 7. οἱ προπεμφθέντες σκοποί. E. 6, 5, 42. ¶ 2) *ſpecula.* E. 3, 2, 12. ὁρῶσιν ἐκ τοῦ ἀντιπέρας σκοποῦ ἐπὶ τῶν μνημάτων. Sed haud dubie cum Palmerio in emendatt. p. 68. legendum eſt σκοποὺς, *ſpeculatores.* ¶ 3) *ſcopus, locus qui petitur iaculando.* Π. 1, 6, 19. p. 75. ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν. Ιπ. 12, 14. κατὰ σκοπὸν ἀφιεμένη ὁρᾷ ἡ λόγχη. ¶ 4) *conſilium propoſitum.* Σ. 2, 11. οὐκ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἔδοξεν εἰρῆσθαι. Suid: ἀπὸ σκοποῦ· μάτην, ἢ περιττῶς, ἢ ἐναντίως. Heſych: ἄπο σκοποῦ. (leg. οὐκ ἄπο σκοποῦ·) οὐκ ἐκτὸς σκοποῦ ἢ ἀποσκέπτως. Steph. in Xenophonte ſcribit ἄπο, vt Vigerus de idiotiſm. 9, 1, 17. Senſus eſt: *non a conſilio alienum dictum videbatur.*

σκόροδον, *allium.* A. 7, 1, 23. affertur exercitui σκορόδων φορτίον. Σ. 4, 9. galli gallinacei allio nutriti alacriores ad pugnam fiunt. Heſych: σκοροδίσαι τὸ πρὸ τῆς μάχης σκορόδοις ἀνατρίψαι τοὺς ἀλεκτρυόνας.

σκοταῖος et σκοτιαῖος, ¶ 1) *noctu, cum nondum illuxit.* Suid: σκοτιαῖος ἦλθεν· ἀντὶ τοῦ ἔτι σκοτίας οὔσης. Cf. Toup. emendatt. in Suidam p. 33. ed. Lipſ. A. 4, 1, 4. ἐλείπετο τῆς νυκτὸς, ὅσον σκοταίους διελθεῖν, *ſub tenebras.* E. 4, 5, 18. ὄρθρου ἀναστὰς, ἔτι σκοτιαῖος παρῆλθε. Margg. σκοταῖος. ¶ 2) *nocte ingruente, nocte oppresſus.* Π. 7, 1, 21. ἤδη σκοταῖος ἀναγαγών,

γών. (4, 2, 12. extr. erat σκότους γενομένου.) A. 2, 2, 9. οἱ δ' ὕστεροι σκοταῖοι προσιόντες ηὐλίζοντο. Suidas habet σκοτιαῖοι. A. 4, 1, 7. οἱ τελευταῖοι κατέβαινον ἤδη σκοταῖοι.

σκοτεινὸς, *tenebricosus, obscurus.* Απ. 3, 10, 1. pictor exprimit τὰ σκοτεινὰ καὶ τὰ φωτεινὰ σώματα. 4, 3, 4. νὺξ, διὰ τὸ σκοτεινὴ εἶναι, ἀσαφεστέρα ἐστίν. K. 6, 5. ὁδοὺς σκοτεινὰς ob syluas. Sic K. 5, 21. τὸ σκοτεινὸν sunt *syluarum tenebrae.*

σκοτιαῖος, v. σκοταῖος.

σκότος, ¶ 1) *tenebrae,* inprimis *noctis.* Dicitur et masculino et neutro genere, praecipiente quoque Thoma Magistro. Sed Moschopulus, τὸ σκότος, inquit, λέγεται κοινῶς, ὁ σκότος δὲ Ἀττικῶς. Π. 1, 6, 19. p. 80. ἐν σκότει νέμεται, τὴν δ' ἡμέραν ἀποδιδράσκει. 4, 2, 12. σκότους γενομένου. A. 2, 2, 4. ἐπεὶ σκότος ἐγένετο. 4, 2, 3. μέχρι σκότος ἐγένετο. 4, 5, 14. ἦν σκότος. E. 4, 1, 10. ¶ 2) *occultus locus, obscurus locus, latebrae.* A. 2, 5, 2. p. 109. εἰς ποῖον ἂν σκότος ἀποδραίη ob iram deorum. ¶ 3) Metaphorice Π. 8, 7, 3. p. 549. οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ὑμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτονται, *in obscuro.* Qui locus explicatur per Π. 2, 1, 12. οἱ ἀγνοούμενοι ῥᾳδιουργεῖν μᾶλλον δοκοῦσιν ὥσπερ οἱ ἐν σκότει ὄντες. Etsi enim σκότος h. l. proprie de tenebris accipiendum videtur, tamen verba prioris loci, ἐν σκότῳ, recte intelligi possunt pro ἀγνοουμένους. Cf. Wetsten. ad Ioh. 3, 21. A. 2, 5, 2. p. 110. ἄνευ σου πᾶσα ἡ ὁδὸς διὰ σκότους, *iter tenebricosum,* i. e. *incertum nec vllo modo tutum.* Raphelius comparat cum Rom. 2, 19. ¶ 4) *occultatio, simulatio.* Π. 4, 6, 2. p. 257. κατέχεν ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον, *dissimulabat inuidiam.*

Σκοτουσσαῖοι, *Scotusaei,* ciues Scotusae siue Scotussae. Vtroque enim modo scribitur apud auctores, sed in Xenophonte per σ simplex. Steph. Byz: Σκότουσσα, πόλις καὶ χωρίον τῆς ἐν Θετταλίᾳ Πελασγίας — καὶ τὸ ἐθνικὸν Σκοτουσσαῖος καὶ Σκοτουσσαῖα. Αγ. 2, 2. et E. 4, 3, 2. adsunt Thebanis contra Lacedaemonios.

Σκύθαι, *Scythae.* Π. 1, 1, 4. gens copiosa. Απ. 2, 1, 10. imperant Maeotis.

tis. 3, 9, 2. Σκύθαι καὶ Θρᾷκες οὐκ ἂν τολμήσειαν ἀσπίδας καὶ δόρατα λαβόντες Λακεδαιμονίοις διαμάχεσθαι — Λακεδαιμόνιοι οὔτ' ἂν Θρᾳξὶν ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις, οὔτε Σκύθαις ἐν τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι.

Σκύθης, *Scytha.* ¶ 1) *rex Scytharum.* Π. 1, 1, 4. imperium non vltra fines suos extendit. ¶ 2) E. 3, 4, 20. dux Lacedaemoniorum.

Σκυθινοί, *Scythini.* Steph. Byz: Σκυθηνοί (non Σκυθινοί), ἔθνος οὐ πόῤῥω τῶν Μακρώνων, ὡς Ξενοφῶν ἀναβάσεως τετάρτῳ. A. 4, 7, 13. ἐπορεύθησαν διὰ Σκυθινῶν, *per fines* s. *regionem Scythinorum.* All. Σκυθίνων. 4, 8, 1.

σκυθοτοξόται, *sagittarii Scythas imitantes.* De ratione nominis, quod in lexicis auctoritate carere Grammius obseruauit, v. Schol. Aristoph. Acharnn. 54. A. 3, 4, 8. in exercitu Graecorum οἱ Ῥόδιοι ἐσφενδόνησαν καὶ οἱ σκυθοτοξόται ἐτόξευσαν.

σκυθρωπάζειν, *moestitiam vultu prae se ferre.* Π. 6, 2, 8. μὴ θαύμαζε εἴ τινες ἐσκυθρώπασαν, ἀκούσαντες τῶν ἀγγελλομένων. Leuncl. *tristes visos esse.*

σκυθρωπός, *tristis, vultu moestitiam ostendens.* Thomas Magister p. 143. parum recte: βαρὺς τὴν ὀφρῦν κάλλιον ἢ σκυθρωπός. Phauorin: σκυθρωπός· συγνός, λυπηρός. Π. 1, 4, 14. ἀνιαρὸς καὶ σκυθρωπός. E. 4, 5, 7. 6, 4, 16. σκυθρωπούς καὶ ταπεινούς. Aπ. 2, 7, 12. ἱλαροὶ ἀντὶ σκυθρωπῶν. c. ἐπί, Aπ. 3, 10, 4. ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς φαιδροί, ἐπὶ δὲ τοῖς κακοῖς σκυθρωποί.

σκυθρωπῶς ἔχειν, *animi aegritudinem vultu praeferre.* Aπ. 2, 7, 1. ὁρῶν σκυθρωπῶς ἔχοντα.

σκυλακεύειν, *canes admittere ad catulorum procreationem.* Poll. 5, 51. σκυλακεύειν — ἐστὶν ἐμπιμπλάναι σκυλάκων καὶ ὀχεύειν. K. 7, 1. σκυλακεύειν αὐτὰς — τοῦ χειμῶνος.

σκυλάκιον, *catulus recens natus.* K. 7, 3, 4. Sed σκύλαξ dicitur, *qui venatum educi potest.*

τὸ σκυλακῶδες Π. 1, 4, 4. *mos catulorum.* Omissum est ἦθος. Intelligitur *blanda quaedam temeritas.* v. προσπίπτειν nr. 3.

σκύλαξ, *catulus.* v. σκυλάκιον. Π. 1, 4, 15. σκύλακι γενναίῳ ἀνακλάζοντι. K. 7, 6. 7.

σκυλεύειν, *spoliare.* v. Phauorin. in v. σκυλεῦσαι, et Poll. 1, 166. A. 6, 1, 3. σκυλεύσας τὰ ὅπλα τοῦ ἑτέρου. E. 2, 4, 12. τοὺς χιτῶνας οὐδενὸς τῶν πολιτῶν ἐσκύλευσαν. Cornel. Nepos de eodem (Thrasybul. 2, 6.): *neminem iacentem veste spoliauit.*

Σκύλλα, *Scylla,* monstrum marinum. Suid: Σκύλλα, ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ πελάγει, θηρίον ἐμυθεύετο εἶναι, μέχρι μὲν ὀφθαλμῶν, γυναικὸς περικαλλοῦς σχῆμα ἔχον· ἑκατέρωθεν δὲ κυνῶν κεφαλὰς ς´· τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὀφιῶδες. Απ. 2, 6, 31. πέπεισμαι ἀπὸ τῆς Σκύλλης διὰ τοῦτο φεύγειν τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι τὰς χεῖρας αὐτοῖς προσέφερε. Huic loco similes sunt loci Athenaei 13, p. 558. A. et Alciphronis p. 70. vbi Scylla est symbolum meretricis.

Σκύρος, *Scyros,* vna ex Cycladibus insulis. v. Σκῖρος.

σκυτάλη, *scytale, clandestinae literae,* quibus ad duces suos Lacedaemonii vtebantur. Describitur ab Hesychio, a Schol. Thucyd. 1, 131. et a Gellio N. A. 17, 9. Cf. quos laudant interpp. ad Cornel. Nep. Pausan. 3, 4. et Lud. Chr. Crellii peculiaris diss. de scytala Laconica, Lips. 1697. 4 E. 3, 3, 8. οἱ Ἔφοροι — ἐβουλεύσαντο πέμψαι τὸν Κινάδωνα — καὶ κελεῦσαι ἥκειν ἄγοντα — τοὺς ἐν τῇ σκυτάλῃ γεγραμμένους. §. 9. 5, 2, 24. Leontiades coram Ephoris dicit: ἀρκέσει ὑμῖν μικρὰ σκυτάλη, np. vt hostes ex Thebanis Thebis a praefecto comprehendantur. §. 27.

σκύταλον, *claua, fustis.* Suid: σκύταλον τὸ ῥόπαλον. A. 7, 4, 11. οἱ δὲ τοῖς σκυτάλοις ἔβαλλον, ἃ ἔχειν ἔφασαν ὡς ἀποκόψοντες τῶν δοράτων τὰς λόγχας.

σκυτεύειν, *cerdonem esse.* Απ. 4, 2, 22. τὴν τοῦ σκυτεύειν ἀμαθίαν, *artis sutoriae.*

σκυτεὺς, *coriarius, sutor.* Hesych: σκυτεύς· σαγγάριος, καὶ καλιγάριος. Ag. 1, 26. σκυτεῖς. Sed E. 3, 4, 17. dicuntur σκυτοτόμοι. Απ. 1, 2, 37. σκυτεῖς, vbi annumerantur aliis ignobilibus artificibus. 4, 4, 5. σκυτέα διδάξασθαί τινα.

σκύτινος, *coriaceus.* Suid: σκύτινος· δερμάτινος. Deinde laudat A. 5, 4, 6. κράνη σκύτινα, οἷά περ τὰ Παφλαγονικά.

σκύτος, *pellis, corium.* Suid. et Hesych: σκύτος· πᾶν δέρμα. Iπ. 12, 10. εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους, ἐξ οἵουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται. Est genitiuus materiae.

σκυτοτόμος, *coriarius.* Π. 6, 2, 11. p. 373. memorantur σκυτοτόμοι in exercitu. Cf. σκυτεύς.

Σκῶλος, *Scolus,* oppidum Boeotiae. Steph. Byz: Σκῶλος, πόλις Βοιωτίας, ἀρσενικῶς δὲ, κώμη τις. v. ibi Holsten. Cf. Paulan. 9, 4. p. 718. Ἀγ. 2. 22. et E. 5, 4, 49. ἐστράτευε — ἐπὶ Θήβας, καὶ ὑπερβὰς τὰ κατὰ Σκῶλον σταυρώματα καὶ τάφρους, ἐδῄωσε τὰ λοιπὰ τῆς Βοιωτίας.

σκῶμμα, *dicterium, cauillatio.* Ammon. et Thom. Mag: σκῶμμα ἐστὶ, τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον. Hesych: σκώμματα· λοιδορήματα γέλωτος χάριν. Macrobius Saturnn. 7, 3. „*scomma pene dixerim morsum figuratum,* quia saepe fraude vel vrbanitate tegitur, vt aliud sonet, aliud intelligas. Nec tamen semper ad amaritudinem pergit, sed nonnunquam his in quos iacitur et dulce est, quod genus maxime vel sapiens vel alias vrbanus exercet, praecipue inter mensas et pocula, vbi facilis est ad iracundiam prouocatio.“ Cf. cap. 2. Π. 2, 2, 16. σκώμματος ἦρχεν ὁ Κῦρος in conuiuio: — ἦ καὶ σὺ, κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον, περιάγεις τὸ μειράκιον; Ἀγ. 11, 11. τὸ εὔχαρι οὐ σκώμμασι, ἀλλὰ τρόπῳ. Σ. 1, 12. tribuitur scurrae, itidem in conuiuio.

σκώπτειν, ¶ 1) *cauillari, dicteria iacere.* c. acc. rei, Π. 5. 2, 9. ἔσκωπτον οἷα σκωφθῆναι ἥδιον ἦν, ἅ τε ἔπαιζον. Σ. 6, 1. οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἔσκωπτον. c. acc. pers. Π. 1, 5. ἔσκωπτον αὐτὸν ὡς — ἥκοι ἡδυπαθεῖν μεμαθηκώς. ¶ 2) *iocari.* Hesych: σκώπτει· γελοιάζει, παίζει. Π. 1, 3, 7. σκώψαντα εἰπεῖν. Σ. 4, 29. ἀναμὶξ ἔσκωψάν τε καὶ ἐσπούδασαν. 9, 5. οὐ σκώπτοντας, ἀλλ' ἀληθινῶς σόματι φιλοῦντας, *non se osculari simulantes.* ¶ 3) σκώπτομαι legitur pro σκέπτομαι. v. σκέπτεσθαι nr. 3.

σμῆνος, *alueare.* v. Dorvill. ad Charit. p. 175. Hesych: σμῆνος τὸ μελισσῶν καὶ σφηκῶν ἄθροισμα. τὰ δὲ ἀγγεῖα, σμήνη. Suid: σμήνη· τὰ τῶν μελισσῶν πλήθη. Deinde laudat locum

cum A. 4, 8, 16. τὰ σμήνη πολλὰ ἦν αὐτόθι. Sed etiam h. l. recte intelligi possunt aluearia. O. 7, 33. ἐκείνη (ἡγεμὼν) ἐν τῷ σμήνει μένουσα. 17, 14. τοὺς κηφῆνας ἐκ τῶν σμηνῶν ἀφαιρεῖν. Cf. μέλιττα.

Σμίκρης, *Smicres*. A. 6, 3, 2. τῷ Σμίκρητος λόχῳ, ἑνὸς τῶν Ἀρκάδων στρατηγῶν. §. 3. τὸν Σμίκρητα ἀποκτιννύουσι.

σμῖλαξ, *taxus*. K. 9, 12. podostrabae σμίλακος πεπλεγμέναι, ἵνα μὴ σήπωνται.

*σμινύη, *ligo*. Moeris: σμινύη, Ἀττικῶς, σκαφεῖον, ἀξινοπλατεῖαν. Hudsonus legi iubet ἀξίνη πλατεῖα. Thomas: σμινύη, καὶ δίκελλα, οὐ σκαφεῖον. Timaeus: σμινύην οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην καλοῦσιν. Cf. Hesych. Π. 6, 2, 11. p. 372. ἔχειν καὶ ἄμην καὶ σμινύην κατὰ ἅμαξαν ἑκάστην. p. 373. ad viam sternendam adhibetur.

σοβαρὸς, *ferox*, *fastuosus*. Hesych. Suid. et Phauorin. interpretantur ὑπερήφανος, αὐθάδης, ἐπηρμένος, μέγα φρονῶν, σεμνός. Ιπ. 10, 17. ἵππου — θυμοειδῆ καὶ σοβαρόν. Cf. Poll. 1, 195.

σοβεῖν, *detergere*, *excutere*. c. duplici acc. Ιπ. 5, 5. τὴν τρίχα σοβεῖν τὴν κόνιν κατὰ φύσιν τῆς τριχός. Etiam Pollux 1, 199. habet ἐκσοβεῖν τὴν κόνιν, et 1, 183. ἀποσοβεῖν.

Σόλοι, *Soli*, vrbs Ciliciae. A. 1, 2, 24. παρὰ τὴν θάλατταν οἰκοῦντες ἐν Σόλοις.

σόλοικος, *incultus*, *asperae indolis*. Hesych. et Phauorin: σόλοικος· ἐπισεσυρμένος, ἀδιάφορος. Π. 8, 3, 10. Δαϊφάρνης τις, σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ, ὃς ᾤετο, εἰ μὴ ταχὺ ὑπακούοι a Cyro vocatus, ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι.

Σόλων, *Solon*. O. 14, 3. τὰ μὲν ἐκ τῶν Δράκοντος νόμων, τὰ δὲ ἐκ τῶν Σόλωνος. Σ. 8, 39. πῶς ποτε Σόλων φιλοσοφήσας νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκε.

σὸς, ¶ 1) *tuus*. Π. 2, 1, 2. p. 88. τῆς σῆς δυνάμεως. Cod. Guelf. τῆς δυν. τῆς σῆς. 3, 3, 9. p. 179. τὴν σὴν χώραν. 5, 4, 14. νόμιζε — πάντα τὰ ἐμὰ σὰ εἶναι. O. 2, 8. οἱ σοὶ φίλοι. Σ. 5, 5. 6. 7. 8. 10. 6, 4. 7, 2. etc. ¶ 2) *de te*. v. δόξα. ¶ 3) ἡ σὴ, *vxor tua*. Π. 3, 1, 20. ἀπάγου τὴν σήν. 4) οἱ σοὶ, a) *familia tua*. O. 12, 5. ἐπίτροπον εὔνοιαν δεήσει ἔχειν σοὶ καὶ τοῖς σοῖς. §. 6. b)

b) *milites tui, exercitus*. Π. 4, 5, 15. πῶς ἂν ἄνευ σοῦ καὶ τῶν σῶν διανέμοιμεν. ¶ 5) τὰ σὰ, a) *res tuae, res familiaris*. Π. 5, 4, 17. ὅ τι ἡδύ σοι ὁρᾷν τῶν σῶν. Ἀπ. 2, 3, 12. ὁπότε ἀποδημοίης, ἐπιμελεῖσθαι τῶν σῶν. Ο. 2, 9. Sic Π. 3, 3, 9. p. 179. πολλὰ τῶν σῶν σινόμεθα, *multa eorum quae in regione possides*. b) *status tuus, conditio tua*. Π. 1, 6, 19. p. 83. ὅπως τὰ σὰ ἥκιστα οἱ πολέμιοι εἰδεῖεν. c) *commoda tua*. A. 7, 7, 25. μᾶλλον ἑλοίμην, ὅπως τὰ σὰ καλῶς ἔχοι, ἢ ὅπως τὰ ἑαυτῶν. ¶ 6) Perperam a Leuncl. σῆς ponitur pro ἐμῆς. v. δωρεά.

Σούνιον, *Sunium*, Atticae promontorium. E. 5, 1, 20.

Σοῦσα, *Susa*, vrbs regionis Susianae praecipua. Putatur nomen habere ab loci amoenitate et floriditate. σοῦσα γὰρ ἐγχωρίοις τὰ κρίνα. v. Eustath. ad Dionys. Perieg. 1074. et Steph. Byz. Π. 8, 6, 11. Cyrus διῆγεν — ἀμφὶ τὸ ἔαρ τρεῖς μῆνας ἐν Σούσοις. A. 3, 5, 9. Σοῦσα — ἔνθα ἐαρίζειν λέγεται βασιλεύς. Π. 5, 1, 1. Ἀβραδάτα τοῦ Σούσων (Margg. τοῦ Σουσίου) βασιλέως. 6, 3, 12. Ἀβραδάτης ὁ Σούσων βασιλεύς. A. 2, 4, 13. ὁ Ἀρταξέρξου νόθος ἀδελφὸς, ἀπὸ Σούσων καὶ Ἐκβατάνων στρατιὰν πολλὴν ἄγων.

Σούσιος, *Susorum rex*. Π. 6, 2, 4. ὁ Ἀβραδάτης ὁ Σούσιος. Cf. Σοῦσα.

Σουσὶς, *mulier Susiana*. Π. 4, 6, 6. τὴν Σουσίδα γυναῖκα. 6, 3, 7. φύλαξ τῆς Σουσίδος γυναικός.

Σοφαίνετος, *Sophaenetus*. A. 1, 1, 11. ὁ Στυμφάλιος, hospes Cyri minoris, cum copiis ei adest, np. 1, 2, 3. ὁπλίτας ἔχων χιλίους. §. 9. nominatur Ἀρκάς. 2, 5, 10. est στρατηγὸς Graecorum. 5, 3, 3. cum Philesio dicitur πρεσβύτατος τῶν στρατηγῶν. Cf. 6, 5, 8. et 4, 4, 12. 5, 8, 1. mulctatur pecunia ob peculatum.

σοφία, ¶ 1) *sapientia*. Ἀπ. 3, 9, 4. Socrates σοφίαν καὶ σωφροσύνην οὐ διώριζεν. Scil. altera alteram sequitur, et vtraque coniuncta esse debet. §. 5. ἔφη δὲ καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἄλλην πᾶσαν ἀρετὴν σοφίαν εἶναι, quia sunt καλὰ καὶ ἀγαθά. §. 6. μανίαν ἔφη ἐναντίον εἶναι σοφίᾳ. 4, 6, 7. definitur per ἐπιστήμη. Sic Σ. 3, 3. dicitur σοφία, sed §. 5. ἐπιστή-

πιςήμη, et laudatur vt ὠφέλιμόν τι et ἀγαθόν. Laudatur etiam Απ. 4, 5, 6. σοφίαν, τὸ μέγιςον ἀγαθὸν, ἀπείργουσα τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀκρασία. Sed Απ. 1, 6, 13. et Σ. 3, 4. dicitur interdum noxia fieri, si quis ea parum recte vtatur. Dicitur ἀσκεῖσθαι, Αγ. 11, 9. σοφίαν ἔργῳ μᾶλλον ἢ λόγῳ ἤσκει. Tribuitur sophistae, Σ. 1, 5. ἐπὶ σοφίᾳ ἀργύριον διδόναι. ¶ 2) *philosophia*. Απ. 1, 6, 2. δοκεῖς τἀναντία τῆς σοφίας ἀπολελαυκέναι. ¶ 3) *scientia, ars*. Hesych: σοφία· πᾶσα τέχνη καὶ ἐπιςήμη. Suid: σοφίαν κοινῶς ἁπάντων μάθησιν, καὶ τὴν τέχνην, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ ἐπιςήμην, καὶ τὸν νοῦν. Cf. Act. 7, 22. et Poll. 5, 164. Απ. 2, 3, 10. δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν, ὥςε Χαιρεφῶντα ποιῆσαι πρὸς ἐμὲ οἷον δεῖ. 4, 2, 22. ἀνδραποδώδεις καλουμένους, πότερον διὰ σοφίαν, ἢ δι' ἀμαθίαν; §. 33. tribuitur Daedalo et Palamedi. Cf. K. 1, 11. Inprimis dicitur de *poetica et musica*. v. Hesych. in v. σοφιςήν. A. 1, 2, 8. Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν — ἐρίζοντα οἱ περὶ σοφίας. Liuius 38, 13. pro eo dicit *tibiarum cantu*, vt Plinius H. N. 5, 29. Cf. Ouid. met. 6, 384. Sic Απ. 1, 4, 2. tribuitur poetis et artificibus. 4, 2, 1. τοῖς νομίζουσι παιδείας ἀρίςης τετυχηκέναι καὶ μέγα φρονοῦσι ἐπὶ σοφίᾳ, np. quam quis hausit e libris sophistarum et poetarum.

σοφίζεσθαι, ¶ 1) *argute colligere ac disputare*. Hesych: σοφίζεται· σοφόν τι λέγει, καὶ παρακρούεται λόγῳ. Απ. 1, 2, 46. τοιαῦτα καὶ ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα. Fr. Portus ait, h. l. in bonam partem dictum esse; ¶ 2) *disputando circumuenire*. Suid: σοφίζω· λόγοις ἀπατῶ. Cf. Thom. Mag. K. 13, 6. τοὺς σοφιςὰς — ὅτι ἐν τοῖς ὀνόμασι σοφίζονται, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασι. Raphel. ad 1 Cor. 2, 13. intelligit de tumido et declamatorio dicendi genere. Leuncl. et Zeun. de affectato ingenii sapientiaeque acumine.

σοφίσματα Ιερ. 1, 23. Bachius recte vertit *exquisita et excogitata ciborum condimenta*. Paulo ante nominantur μηχανήματα. Cf. Markland. ad Eurip. Suppl. 1110.

σοφιστὴς, ¶ 1) *sapiens, idemque sapientiam profitens*. Phauorin. in v. σοφί-

σοφίζομαι· σοφιςὴς σημαίνει τέσσαρα, τὸν φιλόσοφον, τὸν διδάσκαλον, τὸν ῥήτορα, καὶ τὸν ἀπατεῶνα. Suid: λέγεται σοφιςὴς, καὶ ὁ διδάσκαλος, ὡς σοφίζων. τὸ δὲ παλαιὸν, σοφιςὴς ὁ σοφὸς ἐκαλεῖτο. Cf. Thom. Mag. p. 803. Π. 3, 1, 8. Tigranis filius delectatur ſophiſta quodam. Cf. ſequu. vbi disputat cum Cyro. Απ. 1, 1, 11. ὅπως ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν σοφιςῶν κόσμος ἔφυ, *a philoſophis.* 4, 2, 1. γράμματα ποιητῶν καὶ σοφιςῶν τῶν εὐδοκιμησάντων. Vbi iterum *philoſophi* intelligendi videntur. §. 8. vtrique nominantur σοφοί. Eleganter transfertur ad amorem Π. 6, 1, 21. νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιςοῦ, τοῦ Ἔρωτος. Leuncl. *magiſtrum.* ¶ 2) *ſophiſta.* Ariſtoteles περὶ σοφιςικῶν ἐλέγχων 1, 2. ἔςι γὰρ — ὁ σοφιςὴς, χρηματιςὴς ἀπὸ φαινομένης σοφίας, ἀλλ' οὐκ οὔσης. Fere eadem habet Suidas in v. δύναμις et σοφιςής. Thom. Mag. l. l. ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ σοφιςὰς καὶ τοὺς ἐννοίαις μὲν φιλοσόφοις χρωμένους, δι' εὐγλωττίαν δὲ σοφιςικὴν θαυμασθέντας. Cic. Acad. 4, 23. ſophiſtas appellari dicit eos, qui oſtentationis aut quaeſtus cauſa philoſophantur. Scil. non ſolum gloriabantur, ſe cognitionem omnium artium, quibus liberales doctrinae atque ingenuae continerentur, geometriae, muſicae, grammaticae, atque illorum, quae de naturis rerum, quae de hominum moribus, quae de rebus publicis, dicerentur, comprehendiſſe, ſed etiam profitebantur, ſe de omni re, quaecunque in disceptationem quaeſtionemque vocaretur, etiam abditiſſima maximeque retruſa et difficillima, dicturos eſſe, atque ita gloriabantur et profitebantur, vt in disputationibus ipſis, cura veritatis omni abiecta, genere dicendi vterentur, cuius copia et ornatu omnia vanitatis argumenta atque indicia occultarentur obtegerenturque. Ita ſophiſtarum oſtentationem, ducibus antiquis ſcriptoribus multis, praeclare deſcribit Fiſcherus in proluſione V. ad Platonis Cratylum (Lipſ. 1794. 4.) p. 4. ſq. Cf. Perizon. praefat. ad Aelian. V. H. et Anonymi diſſ. de homonymia vocum σοφὸς et σοφία, *philoſo-*

losophus et *philosophia*, itemque *sophista*, in Heumanni actis philosophor. T. l. p. 65 — 89. Απ. 1, 6, 13. τὴν σοφίαν — ἀργυρίου πωλοῦντας, σοφιςὰς — ἀποκαλοῦσιν. Disputat hoc capite Socrates cum Antiphonte sophista. Πο. 5, 4. et K. 13, 6. et 9. distinguuntur σοφιςαὶ et φιλόσοφοι. §. 8. σοφιςαὶ et σοφοί. Omnino toto illo capite K. 13. exagitantur sophistae et eorum mores depinguntur. Σ. 4, 4. Callias ad Antisthenem, qui multa disputauerat contra, conuicii loco dicit: ἀνάσχου μέντοι, ὦ σοφιςὰ, ἐλεγχόμενος.

σοφιστικὸς, *sapientiam iactitans*. K. 13, 7. μὴ σοφιςικοὺς, ἀλλὰ σοφοὺς καὶ ἀγαθούς.

Σοφοκλῆς, *Sophocles*. ¶ 1) poeta tragicus, Απ. 1, 4, 3. dicitur principatum habere in tragoedia, vt ap. Cic. Orat. 1. ¶ 2) vnus e triginta tyrannis. E. 2, 3, 2.

σοφὸς, ¶ 1) *doctus, peritus*. v. Anonymi diss. quam in v. σοφιστὴς laudaui. Ἱερ. 1, 1. Simonides poeta σοφὸς vocatur. Απ. 1, 6, 11. sq. non σοφὸς esse dicitur Socrates μηδενὸς ἄξια ἐπιςάμενος, nullum doctrinae suae pretium postulans. 4. 2, 33. ποῖον ἄν τις πρᾶγμα οὐ βέλτιον πράττοι σοφὸς ὢν, ἢ ἀμαθής; Σ. 4, 6. Ὅμηρος ὁ σοφώτατος. §. 13. κτᾶσθαι τἀγαθὰ τὸν ἀνδρεῖον κινδυνεύοντα, τὸν δὲ γε σοφὸν λέγοντα. c. acc. rei, Απ. 4, 6, 7. οἱ σοφοὶ, ἃ ἐπίςανται, ταῦτα σοφοὶ εἶναι, *in his excellere* — οἱ σοφοὶ ἐπιςήμῃ σοφοί εἰσι — πάντα σοφὸν εἶναι, i. e. πάντα ἐπίςασθαι. ¶ 2) *sapiens, philosophus*. Απ. 3, 9. 5. τοὺς σοφοὺς τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ πράττειν. Απολ. 16. Cf. σώφρων, a quo σοφὸν differre negabat Socrates. c. ἀνὴρ, Απ. 1, 6, 14. τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες. Opponitur sophistis. v. σοφιςὴς et σοφιςικός. Sed interdum commutatur c. σοφιςὴς, Απ. 4, 2, 8. γράμματα τῶν λεγομένων σοφῶν ἀνδρῶν. §. 9. τὰς τῶν σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας. §. 1. erat ποιητῶν καὶ σοφιςῶν. Sic Prodicus sophista vocatur σοφὸς Απ. 2, 1, 21. Σ. 4, 62. ¶ 3) *sapiente dignus*. Αγ. 11, 4. τοὺς ἀπιςοῦντας ἐξαπατᾶν σοφὸν ἔκρινε. Σ. 1, 6. ἔχων πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν.

λέγειν. 4, 18. 8, 30. σοφὰ βουλεύματα. Poſſis etiam vertere *prudentia*. ¶ 4) *ad ſapientiam et eruditionem pertinens*. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 14, 37. Σ. 5, 2. δίδασκε, εἴ τι ἔχεις σοφὸν, *quod meliora docere me queat*. Sic de arte, Ιερ. 11, 10. τῶν βουλομένων ἐπιδεικνύναι, εἴτις τι σοφὸν ἢ καλὸν ἢ ἀγαθὸν ἔχοι. c. εἰς, Ο. 20, 5. σοφόν τι εὑρηκέναι εἰς τὰ ἔργα, *aliquod artificium, quod valeat ad rectius diſcendam et exercendam agriculturam*. ¶ 5) *prudens*. Heſych: σοφός· φρόνιμος. Π. 1, 1, 1. σοφοί τε καὶ εὐτυχεῖς ἄνδρες. Α. 1, 10, 2. τὴν Κύρου παλλακίδα, τὴν σοφὴν καὶ καλὴν λεγομένην εἶναι. Ιερ. 5, 1. τοὺς σοφοὺς (φοβοῦνται) μή τι μηχανήσωνται. ¶ 6) *catus*. v. Hermogen. form. orat. 2, p. 238. et Rittershuſ. ad Oppian. 478. Κ. 3, 7. οὐκ ἐῶσι τὰς σοφὰς τῶν κυνῶν εἰς τὸ πρόσθεν ἰέναι. 6, 13. λῦσαι μίαν κύνα, ἥ τις ἂν ᾖ σοφωτάτη ἰχνεύειν.

σπᾷν, *trahere, conuellere*. Ιπ. 7, 1. μήτε — σπᾷν τὸν ἵππον freno et iuba apprehenſa. μηδὲ καθ' ἕνα τρόπον ἀναβαίνων σπάσῃ τῷ χαλινῷ τὸ ϛόμα τοῦ ἵππου. 9, 5. οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾷν.

σπανία, v. σπάνις.

σπανίζειν et σπανίζεσθαι, ¶ 1) *carere, inopia laborare*. c. gen. Π. 3, 2, 8. γῆς σπανίζειν ἀγαθῆς. 8, 6, 11. ἀντιδίδου ὧν σπανίζοντας αὐτοὺς αἰσθάνοιτο. Α. 2, 2, 5. τῶν ἐπιτηδείων σπανιεῖ. Habet hanc formulam Pollux 3, 110. Α. 7, 7, 24. σπανίζει τῶν βοηθησόντων. Ε. 7, 2, 1. ἐσπανίζοντο (Margg. ἐσπάνιζον) τῶν ἐπιτηδείων. §. 16. πάντων σπανιζόμενοι. 7, 3, 1. πάντων σπανίζοντες. Ιερ. 1, 14. ἐπαίνου οὔποτε σπανίζετε. Κ. 12, 6. σπανίζοντες καρπῶν. ¶ 2) *raro nanciſci*. Ιερ. 1, 25. ὁ σπανίσας τινός. Oppon. ὁ ἔχων ἀεί.

σπάνιος, ¶ 1) *rarus*. Π. 6, 3, 4. διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ϛρατοῦ σπάνια πάντα εἶναι, πρ. τὰ ἐπιτήδεια. Α. 1, 9, 1. ὅπου χιλὸς σπάνιος πάνυ εἴη. 7, 6, 17. σπάνια ὁρῶντες τὰ ὤνια, σπάνια δ' ἔχοντες ὅτων ὠνήσεσθε. Ε. 6, 5, 40. σπανιώτερα τὰ ἐπιτήδεια ἦν. 7, 5, 19. Απ. 1, 6, 5. Σ. 7, 4. οὐδὲ πάνυ τι σπάνιον τό γε θαυμασίοις ἐντυχεῖν. c. inf. Π. 7, 5, 17. τοὺς σπανίους ἰδεῖν, *qui raro in publico conſpiciuntur*,

tur. Sed Π. 1, 3, 3. ἰδεῖν ἵππον πάνυ σπάνιον ἦν. ¶ 2) Pro aduerbio ponitur. Π. 7, 5, 14. ὡς σπάνιος — φανείη.

σπάνις, *inopia, penuria.* A. 6, 4, 5. σπάνει βίου. 7, 2, 8. ἐν πολλῇ σπάνει πάντων γενέσθαι. E. 2, 2, 14. σπάνει σίτου. Cf. Poll. 1, 52. Aπ. 2, 1, 25. ὑποψία σπάνεως ἀφ' ὧν ἔσαι ταῦτα. Edd. vett. σπανίως. Caſtal. σπανίας. Heſych: σπανίαν· τὴν σπανιότητα, ὡς ὁσίαν, τὴν ὁσιότητα. Valckenar. nomen σπ. ſi abeſſet, non deſiderari putat. Sed poſt σπ. commode intelligi poteſt ἐκείνων ſ. τούτων.

σπανίως, *raro.* Aγ. 9, 1. rex Perſarum τῷ σπανίως ὁρᾶσθαι ἐσεμνύνετο. Cf. σπάνις.

σπανοσιτία, *annonae penuria.* Phauorin: ἀποσυσσιτεῖν· Ξενοφῶν ἔφη τὴν σπανοσιτίαν. Sed deeſt haec gloſſa in antiquis Phauorini editionibus, et efficta eſt ex male intellecto loco Pollucis 6, 36. E. 4, 8, 7. φοβούμενος τὰ τῆς σπανοσιτίας. Margg. τὴν σπανοσιτείαν. All. τῆς σπανοσιτείας.

Σπάρτη, *Sparta.* Λ. 1, 1. ἡ Σπάρτη τῶν ὀλιγανθρωποτάτων πόλεων οὖσα, δυνατωτάτη τε καὶ ὀνομασοτάτη ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐφάνη. Aπ. 4, 4, 15. Lycurgus οὐδὲν ἂν διάφορον τῶν ἄλλων πόλεων τὴν Σπάρτην ἐποίησεν, εἰ μὴ etc. A. 2, 6, 2. ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν τῇ Σπάρτῃ τελῶν.

Σπαρτιάτης, *Spartanus, ciuis Spartae.* Lacedaemonii enim a Spartanis proprie differunt, vt a parte totum. v. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 11, 4. et Morus ad Iſocr. paneg. 25. Cf. Λακεδαιμόνιος et περίοικοι. Aγ. 2, 24. ἀφεστηκότων — περιοικίδων πόλεων, καὶ αὐτῶν Σπαρτιατῶν ἀπολωλότων. v. Zeun. ad h. l. E. 6, 4, 15. συμπάντων Λακεδαιμονίων τεθνεῶτας ἐγγὺς χιλίους — αὐτῶν δὲ Σπαρτιατῶν ὄντων τῶν ἐκεῖ ὡς ἑπτακοσίων τεθνηκότας περὶ τετρακοσίους. Λ. 1, 1. τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν Σπαρτιατῶν. E. 3, 3, 5. ὁπόσοι εἶεν Σπαρτιᾶται ἐν τῇ ἀγορᾷ — ὅσοι ἐν τοῖς χωρίοις Σπαρτιατῶν. §. 6. εἵλωσι καὶ νεοδαμώδεσι, καὶ τοῖς ὑπομείοσι, καὶ τοῖς περιοίκοις· ὅπου γὰρ ἐν τούτοις τὶς λόγος γένοιτο περὶ Σπαρτιατῶν. 6, 5, 25. καλούμενοι οἱ περίοικοι ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν οὐκ ἐθέλοιεν βοηθεῖν. 5, 1, 11. ἐβοήθει μετὰ τῶν Αἰγινητῶν — καὶ Σπαρτιατῶν, οἳ ἔτυχον

αὐτόθι παρόντες ὀκτώ. 4, 3, 16. pro Σπαρτιατῶν alii rectius habent ϛρατιωτῶν. Cf. Δρακόντιος, νόθος, τριάκοντα.

σπάρτον, funis sparteus. Schol. Homer. Il. β, 135. σπάρτα· σπαρτία, χοινία. Cf. Hesych. A. 4, 7, 10. ἀντὶ τῶν πτερυγίων σπάρτα πυκνὰ ἐϛραμμένα. Sed illa herba ipsa, quae σπάρτον vocatur, et a Plinio H. N. 19, 2. eiusque interpretibus describitur, intelligenda est K. 9, 13. τὸν βρόχον τῆς σειρίδος — πεπλεγμένον σπάρτου — ἔϛι γὰρ ἀσηπότατον τοῦτο. Poll. 5, 33. πλέγμα δ' ἔϛιν ἐκ σπάρτου ϛερεόν.

Σπαρτωλὸς, Spartolus. Steph. Byz: Σπαρτωλὸς, πόλις Μακεδονίας, ὡς Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Scil. Thucydides 2, 79. dicit Σπάρτωλον τὴν Βοττικήν. vbi Scholiastes: ἡ Σπάρτωλος, προπαροξύτονον. τὴν Βοττικὴν, ὅτι Βοττιαῖοι ἄποικοι Μακεδόνων. εἰσὶ δὲ ἐν τῇ Θρᾴκῃ, πλησίον Χαλκιδέων. Cf. ibi interpp. et Suid. et Harpocrat. ibique Vales. E. 5, 3, 6. ἔφευγον, οἱ μὲν ἐπὶ Σπαρτωλοῦ (all. Σπαρτώλῃ), οἱ δὲ ἐπὶ Ἀκάνθου, οἱ δὲ ἐς Ἀπολλωνίαν, οἱ πλεῖϛοι δὲ ἐς Ποτίδαιαν.

σπᾶσθαι, stringere. Π. 7, 3, 6. σπασάμενοι — τοὺς ἀκινάκας. 7, 5, 11. σπασάμενον (all. ἐσπασμένον) ὃν εἶχεν ἀκινάκην. A. 7, 4, 12. ἐσπασμένοι τὰ ξίφη. E. 4, 4, 3. σπασάμενοι τὰ ξίφη. Cf. ἀκινάκης.

σπείρειν, ¶ 1) semen spargere. Π. 1, 5, 7. p. 53. εὖ σπείρων. Απ. 2, 1, 13. ἄλλων σπειράντων καὶ φυτευσάντων. O. 11, 16. ἤντε φυτεύοντες τυγχάνωσιν — ἤντε σπείροντες. 15, 11. ὁ κάλλιϛα φυτεύων — ὁ κάλλιϛα σπείρων. 17, 2. 20, 3. οὐχ ὁμαλῶς ὁ σπορεὺς ἔσπειρε. §. 4. οὐ γὰρ ἐπιμελεῖται, ὡς σπείρηται αὐτῷ. ¶ 2) seminare, spargere. c. acc. seminis, Π. 1, 6, 6. σπείροντες σῖτον. O. 16, 2. οὐδὲ ὅ τι σπείρειν, οὐδὲ ὅ τι φυτεύειν δεῖ. §. 3. 17, 5. ἐάν τε πολὺ, ἐάν τε ὀλίγον σπέρμα σπείρῃ τις. ¶ 3) conserere, colere. c. acc. agri, Π. 8, 3, 15. σκάπτων καὶ σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον. Passiuum: Αγ. 1, 20. χώρα — σπειρομένη. Oppon. πορθουμένη. Πο. 1, 5. γῆ σπειρομένη οὐ φέρει καρπὸν, ὀρυσσομένη δὲ πολλαπλασίους τρέφει.

σπείρεσθαι, dispergi, palari. Poll. 6, 194. σπείρεσθαι, διασπείρεσθαι, διασκεδάννυσθαι. E. 3, 4 22. ἐσπαρ-

ἐσπαρμένους ἐς ἁρπαγήν. Oppon. ἠθροίσθησαν. Ag. 1, 30. male pro eo legitur ἐσπαρμένους. E. 4, 1, 9. ἐπέτυχεν αὐτοῖς κατὰ τὸ πεδίον ἐσπαρμένοις. 4, 5, 15. ἀνεχώρουν ἐσπαρμένοι, ὥστε διώξαντες. 6, 2, 10. ἐσπαρμένους κατὰ χώραν.

*σπειρίον ignoratur a lexicographis. Quid ſit, intelligi debet e nomine σπεῖρον, quod ab Homero Odyſſ. β, 102, et 97. commutatur cum nomine φᾶρος, vbi Schol. et Euſtath. p. 1436, 46. σπεῖρον interpretantur ὕφασμα, δυνάμενον σπειροῦν, ὅ ἐστι σπαργανοῦν καὶ περιέχειν τὸν αὐτὸ περιτιθέμενον, ἢ καὶ ὡς λυσιτελοῦν εἰς ἱμάτιον. et p. 1437, 6. φασὶ τριχῶς τὸ σπεῖρον· πολυτελὲς ἱμάτιον, ῥάκος καὶ ἱςίον. ὅθεν δὲ ἡ τοῦ ὄφεως σπεῖρα, καὶ τὸ σπειρᾶσθαι, ἤτοι σπαργανοῦσθαι, συσφίγγεσθαι. ἐκεῖθεν καὶ τὸ σπεῖρον. Conſentiunt Pollux 7. 78. σπεῖρα οὐ τὰ ῥάκη μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀμείνους (ἐσθῆτας). et Heſych: σπεῖρον· τὸ καλὸν ἱμάτιον καὶ τὸ ῥακῶδες. Videtur igitur proprie *velamen* ſ. *veſtimentum funebre* fuiſſe, *ſubtiliter illud textum et magni pretii.* Sed Odyſſ. δ, 245. σπεῖρα ab Euſtath. p. 1494, 46. explicantur πτωχικὰ ἀμφιβλήματα, ἤτοι ῥάκη, *veſtes valde vſu detritae et lacerae.* Schol tamen haec habet: σπεῖρα κακά· ἱμάτια. προςέθηκε δὲ κακὰ, ἵνα δηλώσῃ ῥάκη. Denique, vt φᾶρος, ſignificat *velum nauis*, vt Odyſſ. ε, 318. Itaque vbique huic nomini ſubiecta eſt *pellucidi* notio, quippe quae et in lacera cadit, et in ſubtiliter texta aeque ac in craſſa. In Xenophonte σπειρίον cum Salmaſio vertendum eſt *aeſtiuum veſtimentum*, vel cum Moro *tenuior veſtis ad vſum aeſtatis.* E. 4, 5, 4. ἔχοντες, οἷα δὴ θέρους, σπειρία. Leuncl. *tenuibus induti pannis.* Gramm. *lineas veſtes.* In Etymol. M. eſt forma σπίριον.

σπένδειν, *libare.* Heſych: σπεῖσαι· ἐκχῦσαι, προσενέγκαι, θῦσαι θεῷ. Π. 7, 1, 1. ἀπαρξάμενος ἠρίςα — σπείσας καὶ εὐξάμενος ἔπιε. A. 4, 3, 10. Ξενοφῶν laeto nuncio accepto αὐτός τε ἔσπενδε, καὶ τοῖς νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευσε καὶ εὔχεσθαι τοῖς φήνασι θεοῖς — σπείσας δὲ etc. §. 11. σπείσαντες. E. 7, 2, 23. vrbe capta hoſtili δειπνήσαντες — ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ σπεί-

σπείσαντες καὶ παιανίσαντες.

σπένδεσθαι, ¶ 1) *libare.* Hesych. et Suid: σπένδομαι· θύομαι. Σ. 2, 1. post mensam ἐσπείσαντο. ¶ 2) *foedus inire.* Suid: σπένδομαι· — τὸ φιλιοῦσθαι. οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὰς ἐπὶ τῶν πολεμίων συμβάσεις. Ammonius in v. σπονδαὶ ita disputat, vt videatur maxime de induciis intelligendum esse. Cf. Kuster. de V. M. 1, 39. A. 1, 9, 5. εἴ τῳ σπείσαιτο, καὶ εἴ τῳ συνθεῖτο, καὶ εἴ τῳ ὑπόσχοιτό τι — εἴτις πολέμιος ἐγένετο σπεισαμένου Κύρου, ἐπίστευε μηδὲν ἂν παρὰ τὰς σπονδὰς παθεῖν. 4, 1, 1. ταῖς σπονδαῖς, ἃς — ἐσπείσαντο. All. ἐποιήσαντο. 4, 4, 3. ἔλεγεν ὅτι σπείσασθαι βούλοιτο ἐφ' ᾧ μήτ' αὐτὸς ἀδικεῖν — καὶ ἐσπείσαντο ἐπὶ τούτοις. E. 5, 4, 11. σπεισάμενοι καὶ ὅρκους ὀμόσαντες ἐπὶ τούτοις. Inprimis ad inducias referimus A. 3, 5, 4. ὅτε ἐσπένδοντο. Αγ. 1, 10. εἰ σπείσαιτο ἕως ἔλθοιεν. pro quo E. 3, 4, 5. est εἰ θέλεις σπείσασθαι. c. πρὸς, A. 3, 5, 10. ὁπότε πρὸς τὸν σατράπην σπείσαιντο. De pace intelligi potest A. 7, 4, 17. ἱκέτευον σπείσασθαι — οὐκ ἂν ἔφη σπείσεσθαι. c. dat. E. 2, 2, 12. περὶ εἰρήνης. — ἀντέλεγον μὴ σπένδεσθαι Ἀθηναίοις. 2, 3, 17. p. 92. πολέμιοι καὶ σπένδονται αὖθις, καὶ πιστοὶ γίγνονται· ὃν δ' ἂν προδιδόντα λαμβάνωσι, τούτῳ οὔτε ἐσπείσατο πώποτε οὐδεὶς, οὔτ' ἂν σπείσαιτο τοῦ λοιποῦ. Marg. Leuncl. pro σπείσαιτο habet πιστεῦσαι, quod, ob concinnitatem quidem, non spernendum videtur. ¶ 3) *foedus polliceri, beneficium foederis concedere.* A. 2, 3, 4. εἰ αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι σπένδοιτο ἰοῦσι καὶ ἀπιοῦσιν, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις ἔσονται σπονδαί. Sic E. 5, 3, 23. 24. Leuncl. vertit *inducias concedere.*

σπέρμα, *semen.* ¶ a) frugum et herbarum. O. 17, 10. χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος — ἐκτρέφειν ἐᾶς τὴν γῆν τὸ σπέρμα εἰς καρπόν. Π. 8, 3, 15. ὅ τι ἂν terra λάβοι σπέρμα, καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου. E. 6, 3, 4. p. 3[illegible]3. τοῦ Δήμητρος καρποῦ σπέρμα. O. 17, 8. πότερον ἴσον ἂν ἑκατέρᾳ τῇ γῇ σπέρμα διδοίης. Cf. ἐμβάλλειν, ῥίπτειν, σπείρειν. ¶ b) parentum. Π. 8, 7, 3. p. 545. fratres dicuntur οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος φύντες. Απ. 4, 4, 23.

Σπέρχων, *Sperchon.* K. 7, 5. nomen cani imponendum.

σπεύδειν, ¶ 1) *festinare.* Π. 5, 3, 14. σπεύσει ὅσω σὺ πρόσω δοκεῖς ἰέναι. A. 2, 3, 8. permutatur vt synonymum c. σπουδάζειν. 3, 4, 30. καταλιπὼν τὸν ἵππον, ἔσπευδε πεζῇ. 4, 1, 15. ταῦτα ἐγὼ ἔσπευδον, *propterea festinabam.* E. 3, 1, 1. ἔσπευδε, πρὶν Φαρνάβαζον βοηθῆσαι, ἐγκρατὴς γενέσθαι τῆς Αἰολίδος. 4, 3, 1. σπεύδων ἐκ τῆς Ἀσίας ἐβοήθει. 5, 2. 28. σπεύδων οὐ μάλα ἐπορεύετο. c. ἔνθα, *quo,* A. 4, 8, 12. μὴ εἶναι — ἔνθα πάλαι σπεύδομεν. Sic metaphorice c. εἰς, Π. 1, 3, 4. εἰς τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε — πλανώμενοι, *multo labore saturari cupitis.* E. 4, 8, 38. σπεύδετε ἐς τὴν σωτηρίαν. ¶ 2) *accelerare.* c. acc. A. 1, 5, 9. σπεύδων πᾶσαν τὴν ὁδόν. E. 6, 5, 20. σπεύδειν τὴν ἄφοδον. ¶ 3) *studere, serio velle.* c. inf. A. 1, 3, 14. σπεύδειν ὡς τάχιστα πορεύεσθαι. 4, 8, 2. σπεύδοντες ὡς τάχιστα ἐξελθεῖν. E. 4, 8, 30. Σ. 8, 19. c. inf. passiv. Aπ. 4, 3, 1. λεκτικοὺς — γίγνεσθαι τοὺς συνόντας οὐκ ἔσπευδεν, *non festinanter efficere studebat, vt existerent.* ¶ 4) In var. lect. est σπευσομενοι pro νευσούμενοι. v. νεῖσθαι.

Σπιθριδάτης, *Spithridates,* nobilis Persa. A. 6, 5, 5. a Pharnabazo mittitur ad persequendos Graecos. Aγ. 3, 3. et E. 3, 4, 10. suadente Lysandro deficit a Pharnabazo, cui ob contumeliam filiae suae illatam infestus erat, et Agesilao se tradit E. 4, 1, 1. est in exercitu Agesilai. §. 2 — 8. Agesilao auctore Cotys in matrimonium ducit eius filiam. §. 10 — 12. in expeditione contra Pharnabazum est cum Herippida Lacedaemonio, sed praeda priuatus ab Herippida, desertis Lacedaemoniis abit ad Ariaeum Persam. Aγ. 5, 4. eius filius est Megabates. E. 4, 1, 2. et 7. est vocatiuus ὦ Σπιθριδάτα.

σπολάς, v. στολάς.

σπονδή, ¶ 1) *libatio.* Hesych. et Phauorin: σπονδή· ὁ ἐπιχεόμενος ταῖς θυσίαις οἶνος. it. σπονδάς· — θυσίας, καὶ ἐκχύσεις οἴνου. Suid: σπονδή· οἴνου ἔκχυσις ἐπὶ τιμῇ τῶν δαιμόνων. Cf. Stuck. antiquitt. conuiuales p. 272. b. Π. 2, 3, 1. τὰς τρίτας σπονδὰς ποιη-

ποιήσαντες, καὶ εὐξάμενοι — τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον. Tertia libatio fiebat Ioui Seruatori, cui ſacratum erat tertium poculum. Π. 3, 3, 19. εἶπεν ἀριστᾶν — καὶ σπονδὰς ποιησαμένους (i. e. σπεισαμένους) ἥκειν εἰς τὰς τάξεις. 4, 1, 2. δειπνοποιεῖσθε, καὶ σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθε. vbi Brodaeus: an ποιεῖτε? 6, 4, 1. ὁ στρατὸς ἀριστήσας καὶ σπονδὰς ποιησάμενος ἐξωπλίζετο. A. 4, 3, 11. σπονδὰς ἐποίει, i. e. ἔσπενδε, np. gratias acturus diis ob caſum quendam, qui oſtendebat tranſitum per fluuium. E. 4, 7, 4. σπονδῶν τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον ἤδη γενομένων. Cf. παιάν. ¶ 2) *foedus*, inprimis *induciae*. Fiebant enim cum libationibus. Suid: σπονδή· φιλία. Heſych: σπονδαί· εὐχαί, συνθῆκαι. Phauor: σπονδάς· συνθήκας, ὅρκια. Sed Ammonius: σπονδαί, ἃς ἐκ πολέμου συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, ἃς ἀναγράφονται, ἐφ' οἷς διακρίνονται. οἷον συντιθέμενοι μὴ πολεμήσειν μηδ' ἀδικήσειν ἀλλήλους· συντίθενται δὲ εἰρήνην καὶ φιλίαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ τὸ παρὰ ταύτας πραχθὲν ἀρχὴ γίνεται πολέμου. A. 1, 9, 5. ἐπίστευε μηδὲν ἂν παρὰ τὰς σπονδὰς παθεῖν. 2, 1, 15. μένουσι μὲν ὑμῖν, σπονδαὶ — προϊοῦσι δὲ καὶ ἀπιοῦσι, πόλεμος. §. 16. 2, 3, 1. ἔπεμψε περὶ σπονδῶν. §. 3. §. 13. σπονδαὶ μενόντων. 2, 4, 3. παρὰ τὰς σπονδὰς ποιεῖν. 2, 5, 11. τὰς σπονδὰς λύων. §. 13. 3, 1, 18. ἔπεμπεν σπονδὰς αἰτῶν. 3, 2, 6. σπονδὰς καὶ τοὺς ὅρκους λελύκασιν. 6, 1, 3. αἱ σπονδαὶ ἐγένοντο. Ay. 2, 16. et E. 4, 3, 14. E. 2, 3, 7. 4, 7, 2. μὴ δεχομένῳ τὰς σπονδὰς τῶν Ἀργείων. §. 3. κήρυκας, ὑποφέροντας σπονδάς. 5, 2, 2. ἐλέγοντο αἱ σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι τοῖς Μαντινεῦσι — αἱ τριακονταετεῖς γενόμεναι. Ιερ. 2, 11. διὰ σπονδῶν καὶ δι' εἰρήνης γίγνεται πολέμου ἀνάπαυσις — τοῖς τυράννοις. οὔτε εἰρήνη γίγνεται, οὔτε σπονδαῖς ἄν ποτε πιστεύσας. c. πρὸς, E. 3, 5, 3. λύειν τὰς σπονδὰς πρὸς τοὺς συμμάχους. c. ἐν, A. 3, 1, 1. ἀπιόντων τῶν Ἑλλήνων — ἐν ταῖς σπονδαῖς, *dum erant induciae, durantibus induciis*. 4, 1, 1. E. 3, 4, 5. Improprius huius nominis vſus eſt E. 7, 3, 7. p. 477. ἔχων Ἕλλησι σπονδὰς ἀποδεῖξαι ἢ προδόταις, ἢ πάλιν αὐτομόλοις, ἢ τυράννοις. Tribuitur homini priuato,

to, E. 4, 1, 12. Ἀπολλοφάνης τις — σπονδὰς λαβὼν καὶ δεξιὰν ab Agefilao. Cf. ἄγειν, ἀνοχὴ, διαλέγεσθαι, ἐμμένειν, ἐμπεδοῦν, ἐπιμένειν, λύειν, παραβαίνειν, σπένδεσθαι. ¶ 3) *pax.* A. 2, 3, 5. τὰς σπονδὰς ποιεῖσθαι. §. 6. E. 3, 2, 2. πότερον εἰρήνην ἢ πόλεμον ἔχειν βούλοιτο — σπονδὰς εἵλετο. 4, 8, 15. τοιούτων συνθηκῶν καὶ σπονδῶν γενομένων. In fqq. dicitur εἰρήνη, 6, 3, 8. ἐν ταῖς σπονδαῖς εἶναι, *participes pacis effe.* 6, 4, 24. 25. 7, 4, 35. ¶ 4) *formula pacis.* E. 2, 4, 26. ἐς τὴν Λακεδαίμονα ἔπεμπον ἔχοντας τὰς πρὸς Λακεδαιμονίους σπονδάς. Fr. Portus exponit ἀσφάλειαν, *ficher Geleit,* a Lyfandro Lacedaemoniis datam.

σπορεὺς, *feminator.* O. 20, 3. Cf. Poll. 1, 221.

σπορητὸς, *fatio.* E. 4, 6, 13. ἕως τὸν σπορητὸν διακωλύσῃ.

σπόριμος, *frumentarius, qui coli et conferi poteft.* E. 3, 2, 8. πολλὴν καὶ ἀγαθὴν γῆν σπόριμον. §. 7. erat ἀγαθὴν ἐργάζεσθαι.

σπόρος, *fatio.* O. 7, 20. σπόρος καὶ φυτεία — ἔργα ἐςίν. 16, 10. et 20, 3. τῷ σπόρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι et προεργάζεσθαι. 17, 1. περὶ σπόρου ὥρας. §. 4. περὶ τοῦ σπόρου, πότερον ὁ πρώϊμος, ἢ ὁ μέσος, ἢ ὁ ὀψιμώτατος. Cf. §. 5. 6. Scil. πρώϊμος eft a Vergiliarum occafu, ὀψιμώτατος circa brumam. v. Salmaf. ad Solin. p. 517. (p. 735.) O. 20, 12. γῆ ὑγροτέρα πρὸς τὸν σπόρον, ἁλμωδεςέρα πρὸς φυτείαν. Sed τὰ ἀμφὶ σπόρον, O. 18, 10. et 19, 1. eft *ratio faciendae fementis.*

σπουδάζειν, ¶ 1) *ferio agere et loqui.* Thom. Mag. et Phauor: σπουδάζειν· τὸ ἐναντίον τῷ παίζειν. Suid: σπουδάζω· — ἐπὶ τοῦ σεμνολογεῖν, τὸ σπουδαιολογῆσαι, Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ. Σ. 1, 15. σπουδάσαι non poteft γελωτοποιός. 2, 17. ἐγέλασαν ἅπαντες. καὶ ὁ Σωκράτης μάλα ἐσπουδακότι προσώπῳ. Απ. 1, 3, 7. περὶ τούτων ἔπαιζε ἅμα σπουδάζων. c. πρὸς, Π. 1, 3, 10. σπουδάζει πρός τινας, *agit cum quibusdam de feriis rebus.* Cf. παίζειν et σκώπτειν. ¶ 2) *intentum effe, ftudiofe curare.* c. acc. Π. 6, 1, 25. ὅσα ἂν ὁρῶ σε σπουδάζοντα. Σ. 8, 17. σπουδάζοντα τὰ ἑαυτοῦ ἡδέα. c. ἐπὶ, Απ. 1, 3, 11. σπουδάζειν ἐφ' οἷς οὐδ' ἂν μαινόμενος σπουδάσειεν. c. περὶ et acc.

Pha-

Phauorin: σπουδάζω περὶ σὲ, ὅταν ἐπιμελοῦμαι περὶ σε πραγμάτων. Π. 5, 4, 7. τοσοῦτοι ἐσπούδασαν περὶ σε accurrentes, vt te pressum ab hoste eriperent. 6, 1, 26. Απ. 4, 5, 10. ¶ 3) *efficere studere, operam dare*. Λ. 14, 4. ἐσπουδακότας, ὡς μήποτε παύσωντα. ἁρμόζοντες. Ιπ. 11, 10. οὐ τοῦτο μόνον σπουδάζειν, ὅπως αὐτὸς μόνος λαμπρὸς ἔσαι. ¶ 4) *studium ac diligentiam adhibere*. c. περὶ et gen. Λ. 4, 1. περὶ τῶν ἡβώντων πολὺ μάλισα ἐσπούδασε. ¶ 5) *studiose agere*. Λ. 10, 3. σπουδάζεται οὗτος ἀγὼν μάλισα τῶν ἀνθρώπων, *ambitiosissime certatur*. ¶ 6) *studiose et impigre laborare, festinare*. A. 2, 3, 7. oppon. βλακεύειν. §. 8. synonymum est σπεύδειν. Cf. συσπουδάζειν, quod §. 7. in nonnullis legitur pro simplici. c. particip. O. 9, 1. ἐπακούειν ὧν σοι ἐσπούδαζες διδάσκων, *studiose diligenterque docebas*. ¶ 7) *studiose quaerere*. Λ. 7, 6. τί ἂν χρηματισμὸς σπουδάζοιτο; ¶ 8) *ambitiose* f. *vehementer cupere*. Π. 1, 3. 10. εἰ δὲ σπουδάζοι φαγεῖν. E. 6, 3, 6. p. 386. ἐσπουδάσατε αὐτονόμους τὰς πόλεις γενέσθαι. Απολ. 22. οὐ τὰ πάντα εἰπεῖν — ἐσπούδασα. ¶ 9) *studiose et exquisite parare*. Π. 4, 2, 19. p. 222. τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. ¶ 10) Pollux postquam varia verba de vento laudauit, quae impellere aut resistere etc. significant, 1, 112. dicit: ὑπαινίττεται δέ τι τοιοῦτον καὶ τὸ Ξενοφώντειον, τὸ, σπουδάζοντος τοῦ θεοῦ, εἰ μὴ ἄρα τὸ πνεῖν ἐκ γῆς ἄνεμον οὕτως εἴρηκεν, ὡς εἰς ἀναγωγὴν καιρὸν εἶναι. Sed hodie verba illa in Xenophontis libris non extant.

σπουδαιολογεῖν, *serio agere de aliqua re, serio differere*. Cf. σπουδάζειν nr. 1. Σ. 4, 49. οὗτος ὁ λόγος de virtute οὕτως ἐσπουδαιολογήθη, np. priusquam cum scurra loquerentur. 8, 41. ὑμῖν δοκῶ σπουδαιολογῆσαι μᾶλλον, ἢ παρὰ πότον πρέπει.

σπουδαιολογεῖσθαι, *de rebus seriis et grauibus agere, grauia deliberare*. A. 1, 9, 15. Cyrus ἐσπουδαιολογεῖτο, ὡς δηλοίη οὓς τιμᾷ. Laudat hunc locum Suidas in v. σπουδαιολογῶ. sed nullo glossemate addito.

σπουδαῖος, ¶ 1) *grauis, ferius.* Π. 2, 2, 9. ἄνδρα τὸν σπουδαιότατον διαφθείρεις, γελᾶν ἀναπείθων. 2, 3, 8. ὁπότε μὴ ἄλλο τι σπουδαιότερον πράττοιεν, ταύτῃ τῇ παιδιᾷ ἐχρῶντο. Comparatiuus eſt pro poſitiuo. v. Fiſcher. ad Plat. Euthyphr. 1. Σ. 8, 3. σπουδαῖαι αἱ ὀφρύες. Cf. γελοῖος. Sic Απ. 3, 3, 11. οἱ τὰ σπουδαιότατα ἐπιστάμενοι ſunt *philoſophi.* Phauorin. in v. σπουδάζειν· σπουδαῖος, ὁ φιλόσοφος. Etiam Fr. Portus τὰ σπουδ. exponit *philoſophiam.* ¶ 2) *vonus, probus, grauis.* Suid: σπουδαῖος· — ἐνάρετος. εὐδόκιμος, ὁ ἀντιδιαστελλόμενος τῷ φαύλῳ. Π. 2, 2, 15. p. 111. οἱ φαῦλοι ἢ οἱ σπουδαῖοι. Ε. 2, 3, 13. σπουδαῖοι vocantur, qui paulo ante καλοὶ κἀγαθοί. 3, 1, 7. Απολ. 30. ¶ 3) *grauis et rei gerendae peritus.* Π. 4, 2, 20. πέμψατε ἄνδρας — τῶν σπουδαιοτάτων. Απ. 4, 2, 2. ὥστε πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαίου ἀνδρὸς δεηθείη· ¶ 4) *peritus.* c. acc. Απ. 4, 2, 2. τὰς ὀλίγου ἀξίας τέχνας μὴ γίγνεσθαι σπουδαίους ἄνευ διδασκάλων. Hanc lectionem defendit Reiskius, non improbante Hindenburgio, qui laudat παιδία σπουδαῖα τοὺς τρόπους e Plutarcho de pueror. educ. 6, 1. Fortaſſis etiam iuuerit gloſſa Suidae: σπουδαῖος· σοφός. Sed Leuncl. et Well. legunt σπουδαίοις, *ſtudioſis,* et Erneſtio vtrumque durum videtur. ¶ 5) *magni faciendus.* Απ. 4, 4, 14. νόμους πῶς ἄν τις ἡγήσαιτο σπουδαῖον πρᾶγμα εἶναι — οὕς γε πολλάκις οἱ θέμενοι — μετατίθενται. ¶ 6) *magni momenti.* Ε. 1, 4, 5. οὐδεὶς ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ οὐδενὸς σπουδαίου ἔργου τολμήσαι ἂν ἅψασθαι. Eſt periphraſis diei nefaſti, qualem Plutarch. in Alcib. 34. vocat ἀποφράδα et ἄπρακτον. Ο. 3, 12. ¶ 7) *bonus, probatus.* Απ. 4, 4, 23. σπέρματα parentum σπουδαῖα.

σπουδαίως. Π. 1, 3, 8. στήσαντα τὸ πρόσωπον σπουδαίως καὶ εὐσχημόνως πως προσενεγκεῖν. Zeun. verba στήσ. τ. πρ. interpunctione ſeiungit a ſequentibus, et explicat *vultu conſtanti modeſtoque, ad ſeueritatem et habitum decentem compoſito,* et σπουδαίως vertit *compoſite, cum grauitate quadam, non pueriliter.* Ipſa tamen eius verſio ver-

verborum ςῆσ. τ. πρ. credere nos iubet, comma f. interpunctionis fignum poft πρόσωπον, operarum errori deberi, et σπουδ. verti potius debet *fedulo, ftudiofe,* ita vt ad nullam rem aliam attendere videretur.

σπουδάρχαι, *magiftratum ambientes.* Schol. Ariftoph. ad Acharnn. 595. et ex eo Suid: σπουδαρχιάτας· ἐπιθυμήσας ἄρξαι. — σπουδαρχίδης, σπουδάζων περὶ τῆς ἀρχῆς. Hefych. et Phauorin: σπουδαρχίαι· κατὰ σπουδὴν ἄρχοντες. Σ. 1, 4.

σπουδαστέος, *anxie quaerendus.* Λ. 7, 3. τί πλοῦτος σπουδαστέος;

σπουδή, ¶ 1) *grauitas.* Σ. 1, 13. σπουδῆς — μεστοὶ, *nimis ferii,* γέλωτος ἐνδεέστεροι. c. μετὰ, Σ. 1, 1. οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς, *ferio.* ¶ 2) *feftinatio.* Π. 2, 4, 5. ἱδρῶτι καὶ σπουδῇ κεκοσμημένος. §. 17. p. 138. τῷ μέσῳ τῆς σπουδῆς ἡγοῦ. 4, 3. 3. p. 230. A. 4, 1, 13. c. διὰ, E. 6, 2. 16. καθ' ἡσυχίαν ἅπαντα ποιεῖν, τοῖς δὲ — διὰ σπουδῆς, *cum feftinatione.* c. κατὰ, A. 7. 6, 19. κατὰ σπουδὴν μᾶλλον φεύγειν, h. e. σπουδαιότερον. ¶ 3) *ftudium, contentio, celeritas.* Poll. 1, 43. προθυμία, σπουδὴ, τάχος. Π. 4, 2, 19. p. 222. πολλῇ σπουδῇ τὰ παρηγγελμένα ἔπραττον. 4, 5, 6. πολλῇ σπουδῇ μᾶλλον ἔπεμπεν, *maiori ftudio* f. *contentione.* c. σὺν, A. 1, 8, 3. σὺν πολλῇ σπουδῇ καθίσαντο, *valde impigre.* ¶ 4) *ftudium, attentio.* Σ. 1, 6. ἐπιδείξω ὑμῖν ἐμαυτὸν πάνυ πολλῆς σπουδῆς ἄξιον ὄντα. Paulo ante erat ἔχειν πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν, et 3, 3. ἐπιδεῖξαι τὴν σοφίαν.

σπουδῇ, ¶ 1) *ferio.* Π. 6, 1, 4. τοιαῦτα ἔπαιζον σπουδῇ. 8, 3, 18. παίζεις, ἔφη — ὀμόσας εἶπεν, ἦ μὴν σπουδῇ λέγειν. ¶ 2) *celeriter, illico.* A. 6, 5, 8. ὁ Ξενοφῶν σπουδῇ ὑπολαβὼν ἔλεξεν. E. 4, 5, 8. οἱ δορυφόροι παρηκολούθουν σπουδῇ. Hic poffit explicari per προθύμως. 5, 2, 32. ἀνεχώρουν πολλῇ σπουδῇ. 6, 4, 20.

Σπουδή, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

Στάγης, *Stages.* E. 1, 2, 3. Στάγης ὁ Πέρσης cum equitibus Athenienfes fparfos caedit.

στάδιον et

στάδιος, *ftadium.* Vtrumque enim recte dici, obferuauit iam Euftathius

ad

ad Odyff. α. p. 1390, 58. ¶ 1) menfura longitudinis et diftantiae. Herodot. 2, 149. ἑκατὸν ὀργυιαὶ, δίκαιαι εἰσὶ ϛάδιον ἑξάπλεθρον, ἑξαπόδου μὲν τῆς ὀργυιῆς μετρεομένης, καὶ τετραπήχεος, τῶν ποδῶν μὲν τετραπαλαίϛων ἐόντων, τοῦ δὲ πήχεος ἑξαπαλαίϛου. Etiam Gellius N. A. 1, 1. ftadio tribuit fexcentos pedes. Sed Plinius H. N. 2, 23. ftadium, inquit, centum et viginti quinque noftros efficit paffus, hoc eft, pedes fexcentos viginti quinque. Quam rationem fi fequimur, non fatis accurate definiuiffe putandus eft Suidas: ϛάδιον· ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ λεγομένου μιλίου· ἑπτὰ γὰρ ἥμισυ ϛάδια ποιοῦσι μίλιον. Debebat enim fcribere ὀκτὼ ϛάδια. Cf. Phauorin. in h. v. Strabo 7, p. 497. ibique Cafaub. it. Gronov. ad Gell. l. l. et qui de ponderibus et menfuris fcripferunt. Π. 6, 3, 8. ἀπέχουσιν ἀμφὶ τὰ τετταράκοντα ϛάδια. 8, 3, 11. ἔδειξε τέρμα ὡς ἐπὶ πέντε ϛαδίων χωρίου. A. 1, 4, 1. §. 11. Εὐφράτην — ὄντα τὸ εὖρος τεττάρων ϛαδίων. 4, 3, 12. ὁδὸς — ὡς τέτταρα ϛάδια. All. τέτταρες ϛάδιοι. 5, 6, 3. p. 291. οὐ μεῖον δυοῖν ϛαδίοιν. Αγ. 2, 10. E. 2, 4, 3. 4. 24. 3, 2, 8. 4, 1, 10. 4, 2, 8. 12. 4, 3, 10. Απ. 1, 4, 17. O. 20, 18. παρὰ ϛάδια διακόσια, ἔϛιν ὅτε τοῖς ἑκατὸν ϛαδίοις διήνεγκαν ἀλλήλων ἄνθρωποι τῷ τάχει. Mafculinum Π. 7, 1, 3. προεληλύθεισαν ὡς εἴκοσι ϛαδίους. A. 1, 4, 4. τὸ μέσον τῶν τειχῶν ἦσαν ϛάδιοι τρεῖς. 2, 2, 3. comparantur ϛάδιοι cum parafangis. v. παρασάγγης. 2, 4, 7. 3, 4, 2. 23. 4, 4, 4. 4, 6, 4. 5, 3, 12. ἔϛι ὁ τόπος — ὡς εἴκοσι ϛάδιοι ἀπὸ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Διὸς ἱεροῦ. 5, 5, 4. v. ϛαθμός. 6, 4, 3. τὸ ὄρος — ἀνήκει ὅσον ἐπὶ εἴκοσι ϛαδίους — πλέον ἢ ἐπὶ εἴκοσι ϛαδίους. E. 2, 1, 13. 16. 2, 2, 9. ¶ 2) *curfus in ftadio*, vel etiam omnino *certamen curfus*, fiue contineatur ftadii terminis, fiue eos excedat. A. 4, 8, 20. ἠγωνίζοντο παῖδες ϛάδιον, De ftadio Olympiaco E. 1, 2, 1. τὸ ϛάδιον ἐνίκα Εὐβότας. Scil. nomen victoris in ftadio fcriptores plerumque folent addere numero Olympiadis. v. Duker. ad Thucyd. 5, 49.

στάθμη, *amuffis, rubrica* (Perf. fat. 1, 66.) Phauorin:

uorin: σάθμη, σπαρτίον ἐςὶ λεπτὸν, ὃ μίλτῳ κεχρισμένον ἢ ἑτέρῳ χρώματι γραμμὰς ἄγει τῇ ἑκατέρωθεν τάσει, δι' ὧν τὰ ξύλα εὐθύνονται. — ςάθμη, κανὼν ἐςὶ τεκτονικὸς, ἤτοι σχοινίον μεμιλτωμένον ὡς τὰ πολλὰ, οὗ ἔργον τὸ ἰθύνειν. οὐκ ἀεὶ δὲ μιλτοῦται, ἀλλὰ καὶ μελαίνεται. Cf. Hesych. in h. v. et Schol. et Eustath. ad Homer. Il. ο. 410. Ag. 10, 2. καλὸν εὕρημα ἀνθρώποις ςάθμη καὶ κανὼν πρὸς τὸ ἀγαθὰ ἐργάζεσθαι.

σταθμὸς, ¶ 1) *statio, castra, mansio.* Hesych. et Suid: ςαθμός· ςρατιωτικὴ κατάλυσις. Cf. Eustath. ad Hom Il. ε. p. 531. et Salmas ad Solin. T. I. p. 351. sq. (p. 494. sq.) A. 1, 8, 1. πλησίον ἦν ὁ ςαθμὸς, ἔνθα ἔμελλε καταλύσειν. 1, 10, 1. οἱ μετὰ Ἀριαίου — φεύγουσι εἰς τὸν ςαθμὸν, ἐξ οὗ ὥρμηντο. τέτταρες δὲ ἐλέγοντο παρασάγγαι τῆς ὁδοῦ εἶναι. 2, 1, 3. 2, 2, 5. ἑπτακαίδεκα ςαθμῶν τῶν ἐγγυτάτω — οὐδὲν εἴχομεν λαμβάνειν, *in proximis septendecim stationibus.* 3, 4, 7. 4, 1, 14. 4, 5, 4. 4, 6, 2. ἤδη ἦν ἐν τῷ τρίτῳ ςαθμῷ. ¶ 2) *iter vnius diei, iter inter binas stationes.* Zonaras in lexico MS. ςαθμὸς, κατὰ Ἡρόδοτον καὶ Ξενοφῶντα, μίλια εἴκοσι ὀκτὼ ἥμισυ. a) Iungitur variis verbis iter significantibus, inprimis ἤλασε et ἐξελαύνει. A. 1, 5, 7. ἦν τούτων τῶν ςαθμῶν, οὓς πάνυ μακροὺς ἤλασεν. §. 10. κατὰ τοὺς ἐρήμους ςαθμοὺς ἦν πόλις. 1, 7, 11. 2, 2, 5. πορευτέον τοὺς πρώτους ςαθμοὺς ὡς ἂν δυνώμεθα μακροτάτους. 3, 4, 14. ἐπορεύθησαν ςαθμοὺς τέτταρας. §. 15. 5, 5, 1. b) Quot parasangas contineat stathmus, accurate definiri non potest, quia, vt recte monet Salmasius l. l. itinerum commoditatibus et regionum naturae inseruiendum erat, nec exacte licebat in omnibus eandem legem ac rationem obseruare. Plerumque tamen quinque parasangas efficere vnum ςαθμὸν statuunt. v. Hutch. ad A. 1, 2, 19. et Valckenar. ad Herodot. 5, 52. Ipse Xenophon confirmat hanc rationem multis in locis, vt A. 4, 6, 3. ςαθμοὺς ἑπτὰ ἐπορεύθησαν, ἀνὰ πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας — ἐπορεύθησαν ςαθμοὺς δύο, παρασάγγας δέκα. Sic A. 1, 2, 10. ςαθμοὺς δύο, παρασάγγας δέκα.

κα. §. 13. 14. 1, 4, 1. ςαθμὸν ἕνα, παρασάγγας πέντε. §. 4. 6. §. 9. ἐξελαύνει ςαθμοὺς τέσσαρας, παρασάγγας εἴκοσιν. §. 11. ςαθμοὺς τρεῖς, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. 2, 4, 13. §. 15. ςαθμοὺς ἐρήμους ἕξ, παρασάγγας τριάκοντα. 4, 4, 2. ἐπορεύθησαν ςαθμοὺς δύο, παρασάγγας δέκα. All. perperam pro δέκα habent τρεῖς. ibid. ἐπορεύθησαν ςαθμοὺς τρεῖς, παρασάγγας πέντε καὶ δέκα. §. 4. 4, 5, 2. ἐπορεύθησαν ςαθμοὺς ἐρήμους τρεῖς. (Margg. addunt παρασάγγας ιέ.) — ἐπορεύοντο ςαθμοὺς τρεῖς, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. ὁ δὲ τρίτος ἐγένετο χαλεπός. 4, 7, 13. §. 14. ἦλθον (all. διῆλθον) ςαθμοὺς τέτταρας, παρασάγγας εἴκοσι. c) Sed nec pauci reperiuntur loci, vbi vni ςαθμῷ vel plures quam quinque parafangae tribuuntur, vel pauciores. Prioris generis hi funt: A. 1, 2, 5. ἐξελαύνει ςαθμοὺς τρεῖς, παρασάγγας εἴκοσι καὶ δύο. §. 6. ςαθμὸν ἕνα, παρασάγγας ὀκτώ. §. 7. ςαθμοὺς τρεῖς, παρασάγγας εἴκοσι. §. 10. ςαθμοὺς δύο, παρασάγγας δώδεκα. §. 11. ςαθμοὺς τρεῖς, παρασάγγας τριάκοντα. §. 19. §. 20. ςαθμοὺς τέσσαρας, παρασάγγας εἴκοσι καὶ πέντε. §. 23. 1, 4, 1. ςαθμοὺς δύο, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. §. 18. ςαθμοὺς ἐννέα, παρασάγγας πεντήκοντα. 1, 5, 5. ςαθμοὺς ἐρήμους τρεισκαίδεκα, παρασάγγας ἐνενήκοντα. 1, 7, 1. 3, 4, 6. ἐπορεύθησαν ςαθμὸν ἕνα, παρασάγγας ἕξ. 4, 7, 10. ἐπορεύθησαν ςαθμοὺς ἑπτὰ, παρασάγγας πεντήκοντα. MS. A. ap. Larcherum habet τετταράκοντα. Diodorus Sic. 14, p. 259. fimpliciter dicit: διῆλθον ἐν ἡμέραις ἑπτά. A. 5, 5. 4. πλῆθος τῆς ὁδοῦ — ςαθμοὶ ἑκατὸν εἴκοσι δύο, παρασάγγαι ἑξακόσιοι εἴκοσι, ςάδιοι μύριοι ὀκτακισχίλιοι εἴκοσι. Pro hoc εἴκοσι all. legunt ἑξακόσιοι. 7, 8, 15. ἀριθμὸς συμπάσης τῆς ὁδοῦ — ςαθμοὶ διακόσιοι δεκαπέντε, παρασάγγαι χίλιοι ἑκατὸν πεντήκοντα πέντε, ςάδια τρισμύρια τετρακισχίλια διακόσια πεντήκοντα πέντε. E quibus duobus locis fimul patet, non vera praecepiffe Zonaram in loco fupra laudato, ftathmum efficere duodetriginta milliaria. Vix enim viginti milliaria continet ftathmus, e ratione quidem Xenophontea. Caeterum inprimis notandum videtut, quod quin-

quinque ſtathmis cum conſtantia quadam nunquam viginti quinque paraſangae tribuuntur, A. 1, 2, 19. ϲαθμοὺς πέντε, παρασάγγας τριάκοντα. et ſic 1, 4, 10. et 4, 7, 1. vbi all. pro τριάκοντα habent πεντήκοντα. 1, 5, 1. ϲαθμοὺς ἐρήμους πέντε, παρασάγγας τριάκοντα καὶ πέντε. d) Pauciores quam quinque paraſangae tribuuntur ſtathmo A. 1, 7, 11. ϲαθμὸν ἕνα, παρασάγγας τρεῖς. 2, 2, 3. ἀριθμὸς τῆς ὁδοῦ — ϲαθμοὶ τρεῖς καὶ ἐνενήκοντα, παρασάγγαι πέντε καὶ τριάκοντα καὶ πεντακόσιοι, ϲάδιοι πεντήκοντα καὶ ἑξακισχίλιοι καὶ μύριοι. 2, 4, 7. ἐπορεύθησαν ϲαθμοὺς δύο, παρασάγγας ὀκτώ. 3, 4, 7. ἐπορεύοντο ϲαθμὸν ἕνα, παρασάγγας τέτταρας. 4, 8, 1. ἐπορεύθησαν ϲαθμοὺς τρεῖς, παρασάγγας δέκα. §. 17. ἐπορεύθησαν δύο ϲαθμοὺς, ἑπτὰ παρασάγγας. ¶ 3) *ſtabulum.* Heſych: ϲαθμοί· ἐπαύλεις, ὅπου ἵϲανται ἵπποι καὶ βόες. Euſtath. ad Il. ε. p. 531. ϲαθμοὶ, τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς ζωοϲάσια, αἱ ἐπαύλεις. Eadem et plura leguntur etiam ap. Phauorin. Cf. Poll. 1, 184. et 9, 50. Iπ. 4, 1. καλὸν ἐν τοιούτῳ τῆς οἰκίας τὸν ϲαθμὸν εἶναι, ὅποι πλειϲάκις ὁ δεσπότης ὄψεται τὸν ἵππον. §. 4. ὁ ἔξω ϲαθμὸς, *area exterior ſtabuli,* vbi equus deſtringitur. v. Gesneri lexicon ruſticum in v. Solea. Pluralis τὰ ϲαθμὰ, Iπ. 4, 3. τὰ ὑγρά τε καὶ λεῖα τῶν ϲαθμῶν — τὰ τοιαῦτα ϲαθμά. ¶ 4) *pondus.* Aπ. 3, 10, 10. τὸν ῥυθμὸν τοῦ θώρακος πότερον τῷ μέτρῳ ἢ ϲαθμῷ ἐπιδεικνύων — τιμᾷς. §. 13. βάρει πιέζουσιν οἱ τὸν αὐτὸν ϲαθμὸν ἔχοντες.

σ τ ά λ ι ξ et

σ τ α λ ὶ ς, v. ϲαλίς.

Σ τ ά λ κ α ς, *Stalcas.* E. 7, 4, 15. Elide eſt inter duces factionis optimatum.

σ τ α σ ι ά ζ ε ι ν, ¶ 1) *ſeditionem mouere, inobedientem eſſe.* Heſych: ϲαϲιάζει· θόρυβον κινεῖ, ἀτακτεῖ. A. 6, 1, 19. ἄλλον ἑλόμενοι οὐχ εὑρήσετέ με ϲαϲιάζοντα. §. 22. Aπ. 4, 4, 8. c. πρὸς, A. 6, 1, 19. ὅϲις ἐν πολέμῳ ὢν ϲαϲιάζει πρὸς ἄρχοντα, πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν ϲαϲιάζειν. E. 1, 1, 19. ϲαϲιάζειν πρὸς τὴν ἑαυτῶν πόλιν. ¶ 2) *diſſidere.* Π. 8, 8, 1. ἐπεὶ Κῦρος ἐτελεύτησε, εὐθὺς αὐτοὶ οἱ παῖδες ἐϲασίαζον. A. 7, 2, 1. ἐϲασίαζον Κλεάνωρ καὶ Φρυνίσκος — βουλόμενοι ἄγειν. Aγ. 1, 37. παραλαβὼν

λαβὼν πόλεις στασιαζούσας — ἐποίησε ὁμονόως πολιτευομένας. Πο. 5, 8. συναλλάττειν, εἴ τινες ἐν ταῖς πόλεσιν στασιάζουσιν. E. 4, 8, 26. 5, 2, 17. Aπ. 2, 6, 20. οἱ ἀρετὴν ἀσκοῦντες στασιάζουσι περὶ τοῦ πρωτεύειν ἐν ταῖς πόλεσι. c. dat. A. 2, 5, 5. Μένωνα — στασιάζοντα αὐτῷ. Aϑ. 2, 15. Aπ. 2, 6, 17. στασιάζοντας ἀλλήλοις. c. ἐν, E. 1, 5, 5. Ἕλληνες — αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στασιάζοντες, *inter ſe.* Dicitur de bello ciuili, Π. 7, 4, 1. στασιάζοντες οἱ Κᾶρες καὶ πολεμοῦντες πρὸς ἀλλήλους. Aϑ. 3, 10. ἐν ταῖς πόλεσι ταῖς στασιαζούσαις. Aπ. 2, 7, 2. ἐστασίασεν ἡ πόλις, np. cum Thraſybulus e Piraeeo contra ciues bellum geſſit.

στάσιμος, *ſtans.* O. 20, 11. γῆ ἐν ὕδατι στασίμῳ κόπρος γίνεται, *in ſtagno.*

Στάσιππος, *Staſippus.* E. 6, 4, 18. Τεγεᾶται — οἱ περὶ Στάσιππον λακωνίζοντες. Haec factio 6, 5, 6 — 10. cum factione Proxeni et Callibii manus conferit, et victa Lacedaemonem fugit. §. 36.

στάσις, ¶ 1) *ſtatio, quies.* Heſych. et Phauorin: στάσις· ϑέσις. K. 2, 9. τὰ δίκτυα — τείνηται ἐν τῇ στάσει, *dum ſtant.* ¶ 2) *locus vbi rete extenſum ſtat.* K. 9, 16. ἵνα ᾖ — ἄδηλος ἡ στάσις. ¶ 3) *ſeditio, tumultus.* Suid: στάσις· ἡ ἐμφύλιος μάχη. πόλεμος δὲ, ὁ τῶν ἀλλοτρίων. v. Poll. 8, 153. E. 1, 1, 23. ἐν Θάσσῳ — στάσεως γενομένης. ἐκπίπτουσιν οἱ Λακωνισταί. 1, 4, 4. Θάσον ἔχουσαν κακῶς ὑπό τε τῶν πολέμων καὶ στάσεων. 1, 7, 12. στάσεως γενομένης, ἐν ᾗ Κλεοφῶν ἀπέθανεν. 3, 1, 1. Aπ. 1, 2, 63. τῇ πόλει οὔτε πολέμου — οὔτε στάσεως αἴτιος. ¶ 4) *diſſidium, diſcordia.* A. 6, 1, 19. ἧττον ἂν στάσις εἴη, ἑνὸς ἄρχοντος. Aπ. 4, 4, 11. ἢ φίλους ἢ πόλιν εἰς στάσεις ἐμβάλλοντος. 4, 6, 14.

στασιάδης, *ſeditioſus, contentioſus.* Poll. 8, 153. ὁ στασιώδης, ὑπὸ Φαύλον. Aπ. 2, 6, 4. ὅστις στασιώδης ἐστὶ καὶ ϑέλων πολλοὺς τοῖς φίλοις ἐχϑροὺς παρέχειν.

στασιώτης, *qui eiusdem factionis eſt in ciuilibus diſſidiis.* v. ἀντιστασιώτης et στρατιώτης.

στατὴρ, *ſtater.* Erat numus vel aureus vel argenteus. Ille pondere aequabat duas drachmas Atticas, vt etiam Fr. Por-

Portus annotauit, pretio viginti drachmas argenteas siue Romanorum denarios. Argenteus continebat drachmas f. denarios quatuor. Et hic intelligendus est E. 5, 2, 14. εἴ τις τῶν πόλεων ἐκλίποι τὴν ϛρατείαν — ἐπιζημιοῦν ϛατῆρι κατὰ τὸν ἄνδρα τῆς ἡμέρας.

σταυρὸς, *palus, vallus.* Hesych: ϛαυροί· οἱ καταπεπηγότες σκόλοπες, χάρακες, καὶ πάντα τὰ ἑϛῶτα ξύλα. Cf. Suid. Thom. Mag. et Phauorin. A. 5, 2, 15. τοὺς ϛαυροὺς — διήρουν. 7, 4, 10. αἱ οἰκίαι περιεϛαύρωντο μεγάλοις ϛαυροῖς τῶν προβάτων ἕνεκα. §. 13.

σταύρωμα, *circumuallatio, vallum.* A. 5, 2, 12. ἔλιπον οἱ πολέμιοι τά τε ϛαυρώματα καὶ τὰς τύρσεις. §. 14. περὶ τὸ ϛαύρωμα. All. τὰ ϛαυρώματα. Ag. 2, 22. τὰ κατὰ Σκῶλον ϛαυρώματα καὶ τάφρους. quod E. 5, 4, 49. simpliciter dicitur ϛαύρωμα. E. 3, 2, 3. 4, 4, 9. ϛαύρωμά τ' ἐποιήσαντο καὶ τάφρον. §. 10. 11. 5, 4, 38. ἔξω τῶν ϛαυρωμάτων καὶ τῆς τάφρου. §. 50. τήν τε τάφρον καὶ τὸ ϛαύρωμα. 7, 4, 21. vrbem oppugnandam περιεϛαύρωσαν — διπλῷ ϛαυρώματι. §. 22.

σταφὶς, v. ἀϛαφίς.

σταφυλὴ, *vua.* Phauorin: ϛαφυλή· ὁ βότρυς. O. 19, 19. γλυκαίνεσθαι τὰς ϛαφυλάς.

στέαρ, *seuum.* Poll. 2, 233. ἡ πιμελὴ, λευκὴ μέν ἐϛι τὴν χρόαν. προσπέφυκε δὲ τῇ σαρκὶ, καὶ καλεῖται ϛέαρ. Hesych: ϛέαρ· λίπος. Phauorin: ϛέαρ, τὸ τῶν κερασφόρων, ὃ καὶ θρύπτεται ψυχθέν· πιμελὴ δὲ, ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων κέρατα Luculentius et prolixius hoc explicatur ab Aristot. de partib. animall. 2, 5. A. 5, 4, 16. ϛέαρ ἐν τεύχεσι τῶν δελφίνων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ Μοσύνοικοι καθάπερ οἱ Ἕλληνες τῷ ἐλαίῳ.

στεγάζειν, *tegere.* O. 19, 13. πάντων τῶν φυτῶν ἐϛεγασμένον τὸ ἄιω. Ιπ. 12, 3. Cf. ϛέγειν, quocum permutatur.

στεγανὸς, *aptus ad tegendum, impenetrabilis.* Suid: ϛεγανὰ πλοῖα· ϛερεά. it. ϛεγανόν· πυκνὸν, σφιγκτόν. K. 5, 10. ἔχει τὴν τρίχα ϛεγανήν. πυκνὴ γὰρ καὶ μαλακή. *aquas non transmittentem.* Cf. ϛεγνόν.

στέγασμα, *tegumentum.* A. 1, 5, 10. διφθέρας ἃς εἶχον ϛεγάσματα. Incertum, vtrum vestium loco, an in tentoriis. Ιπ. 12, 2.

στεγαστέον, *tegendum est.* Ιπ. 12, 7. τὸ ψιλούμενον — ϛεγαϛέον ἐγγὺς τοῦ θώρακος ἢ μοχείῳ, ἢ χαλκείῳ.

στέγειν, *tegere.* Π. 7, 1, 17. ἀσπίδες — ϛέγουσι τὰ σώματα. Margg. Steph. ϛεγάζουσι, quod praetulit Zeunius. Confunditur etiam c. ἄγειν. v. ἄγειν nr. 29. κ.

στέγη, ¶ 1) *tectum.* Π. 6, 1, 10. ϛέγαι εἰ καὶ ἡμῖν εἰσιν, ἀλλὰ μὰ Δί' οὐχ ἵπποις οὐδὲ θεράπουσιν. His ergo sub dio degendum erit. Α. 4, 4, 8. διασκηνητέον εἰς ϛέγας — ᾖεσαν ἐπὶ τὰς ϛέγας. 5. 5, 10. τοὺς κάμνοντας εἰς τὰς ϛέγας in castris δέξασθαι — σκηνοῦσι ἐν ταῖς ϛέγαις οἱ κάμνοντες. De tecto domus, Π. 6, 3, 11. p. 384. οἱ ϛέγην ποιοῦντες. Απ. 3, 8, 9. ὁ ἥλιος — ὑπὲρ τῶν ϛεγῶν τοῦ θέρους πορευόμενος. ¶ 2) *domus.* Σ. 1, 12. αἰσχρὸν ϛέγης γε φθονῆσαι, *parasitum non intromittere.* 2, 18. χειμῶνος ἐν ϛέγῃ γυμνάσομαι. ¶ 3) *conclaue.* Ο. 8, 13. ἐν δεκακλίνῳ ϛέγῃ. Cf. ϛεγνόν.

στεγνὸν, *tectum, domus.* Esse vocabulum Xenophonteum dicit Pollux 1, 80. si quidem recte ibi viri docti ϛεγνὰ legi iubent pro ϛεγανά. Ο. 7, 19. ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐκ — ἐϛὶν ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ ϛεγνῶν δεῖται. Margg. et Cod. Lips. aliique habent ϛεγῶν. §. 20. et 21. saepius legitur ϛεγνόν. 9, 3. τὰ ξηρὰ τῶν ϛεγῶν. Margg. ϛεγνῶν. Pollux l. l. videtur legisse ϛεγανῶν. Sic Zeunius Α. 7, 4, 8. pro ἐν τοῖς ϛενοῖς e Cod. Guelf. edidit ἐν τ. ϛεγνοῖς.

στείβειν, *terere eundo.* Hesych: ϛείβει· ὁδεύει, πατεῖ. it. ϛειβομένη· πατουμένη. Α. 1, 9, 8. παρὰ τὰς ϛειβομένας ὁδοὺς, *tritas.*

Στειριεὺς, v. Στυρεύς.

στέλλειν, *mittere.* Hesych: ϛέλλει· πέμπει. Α. 5, 1, 4. Χειρίσοφος ἤδη ἐπὶ πλοῖα ϛέλλεται, ad arcessenda. ¶ 2) *ornare, induere.* Hesych: ϛέλλει· ϛολίζει. Phauorin: ϛέλλω· τὸ εὐτρεπίζω καὶ κοσμῶ. v. Bergler. ad Alciphr. 1, 39. Reitz ad Lucian. T. I. p. 863. inprimisque Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 24. Α. 3, 2, 4. ἐϛαλμένος εἰς (all. ἐπὶ) πόλεμον ὡς κάλλιϛα — νομίζων τὸν κάλλιϛον κόσμον τῷ νικᾶν πρέπειν. Ε. 5, 4, 5. ἑταίρας ἤγαγε — τρεῖς μὲν ϛείλας ὡς δεσποίνας, τοὺς δ' ἄλλους ὡς θεραπαίνας.

στέλ-

στέλλεσθαι (poet. Port.), *iter facere.* Hefych: ϛειλάμενοι· — πλεύσαντες. Phauorin: ϛέλλομαι ἐπὶ θαλάττης, τὸ πορεύομαι. Απ. 4, 3, 8. in additamento Cod. Meermann. πελάγη περᾷν, καὶ τὰ ἐπιτήδεια — ϛελλόμενος πορίζεσθαι. Improprie. A. 5, 6, 3. p. 290. ἢν κατὰ γῆς ϛέλλησθε. 6, 2, 8. ἐβούλετο κοινῇ — τὴν πορείαν ποιεῖσθαι — ἢ ἰδίᾳ ἕκαϛον ϛέλλεσθαι. Nec hic necesſario de itinere maritimo intelligitur.

στελμονία, *cinctus canum circa latera,* quo aduerſus feras armantur. Hefych: ϛελμόνια· ζώματα. v. omnino Lamb. Bos obſ. crit. p. 134. K. 6, 1. κυνῶν κόσμος — ϛελμονίαι· – αἱ δὲ ϛελμονίαι ſint πλατεῖς τοὺς ἱμάντας, ἵνα μὴ τρίβωσι τὰς λαγόνας αὐτῶν· ἐγκατεῤῥαμμέναι δὲ ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γένη φυλάττωσι. Margg. τελαμωνίαι, haud dubie e Polluce 5, 55. cuius haec ſunt verba: τελαμωνία — πλατὺς ἱμὰς ἑκατέρωθεν ἀπὸ τοῦ δερρίου περὶ τὰς πλευρὰς παρήκων ἐναλλὰξ, ὡς τῶν τενόντων τὰ μετὰ τὰς ὠμοπλάτας ἄκρας καὶ τὰς λαγόνας ϛεγόντων. ἧλοι δὲ ἢ ἐγκεντρίδες ἔπεισι ταῖς τελαμωνίαις. Vlitius ad Grat. Faliſc, 401. in Xenophonte ſcribi malit τελαμωνίαι. Cf. Poll. 10, 142.

*στενοπορία bis in Margg. legitur pro ϛενοχωρία. V. ϛενοχ.

στενόπορος, *anguſtus.* E. 4, 6, 9. διὰ ϛενοπόρου ἐξελθεῖν, *per fauces* ſ. *anguſtias* inter Acarnaniae montes. O. 20, 9. ὅταν διὰ ϛενοπόρων ἴωσιν, ſcil. χωρίων. Αθ. 2, 13. παρὰ ἤπειρόν ἐϛι ἢ ἀκτὴ προέχουσα, ἢ ϛενόπορόν τι, *fretum.*

στενὸς, ¶ 1) *anguſtus.* Iπ. 12, 1. τὸν ἄγαν χαλαρὸν θώρακα — λίαν ϛενός. K. 5, 30. lepus ἔχει κεφαλὴν — ϛενὴν ἐκ τοῦ πρόσθεν, (Poll. 5, 69. εἰς ϛενὸν καταλήγουσαν.) — πόδας τοὺς πρόσθεν ϛενούς. Sic Poll. 5, 70. Inprimis dicitur de via et regione, Π. 2, 4, 2. τὴν ἀγυιὰν — ϛενοτέραν οὖσαν ἢ etc. Iunt. Ald. et Cod. Guelf. rectius ϛενωτέραν. vt 6, 3, 2. A. 4, 1, 12. ϛενῶν χωρίων. 4, 2, 15. ϛενὸν χωρίον. 5, 3, 1. τὴν κατάβασιν ἐφοβοῦντο. τραχὺς γὰρ ἦν καὶ ϛενή. Ay. 2, 24. ἐν τοῖς ϛενοῖς καὶ ὑπερδεξίοις τόποις. Απ. 3, 5, 25. ὄρη — δι᾽ ὧν εἴσοδοι ϛεναί. O. 18, 8 πρὸς τὸν πόλον ὡς εἰς ϛενώτατον. Mi-

Minus recte all. στενότατον. Cf. ὁδός. ¶ 2) τὸ στενὸν, *angustiae, fauces.* A. 4, 1, 3. ἔστιν οὗ τὸ στενόν. §. 11. ἐν στενῷ. E. 4, 8, 38. 6, 4, 3. 27. 7, 1, 19. ἐπὶ στενὸν τῆς ὁδοῦ. Pluralis A. 4, 4, 11. ἐν τοῖς στενοῖς. 4, 5, 1. καταλαβεῖν τὰ στενά. 7, 4, 8. v. στεγνόν. Aγ. 2, 17. et E. 4, 2, 19. ὑπερβαλὼν κατὰ τὰ στενὰ εἰς Κόρινθον. Sed in E. l. l. alii habent κατὰ Τεγέαν, et Leuncl. ex Aγ. l. l. reposuit κατὰ τὰ στενά. Koeppen malebat Τενέαν, quae est κώμη τῆς Κορινθίας, auctore Strab. 8, p. 380. C. Aγ. 2, 20.

στενότης, *angustia.* K. 9, 14. tribuitur foueae.

στενοχωρία, ¶ 1) *locus angustus, angustiae.* A. 1, 5, 7. στενοχωρίας καὶ πηλοῦ φανέντος ταῖς ἁμάξαις δυσπορεύτου. E. 3, 5, 13. ἄνω ἦσαν διώκοντες, καὶ στενοχωρία τε καὶ δυσπορία ἐλάμβανεν αὐτοὺς, quo minus persequi amplius et pugnare possent. Margg. habent δυσχωρία τε καὶ στενοπορία. ¶ 2) *angustus aditus* vel *transitus, difficultas transeundi.* E. 1, 3, 6. Φαρνάβαζος οὐ δυνάμενος συμμίξαι πρὸς τὸν Ἱπποκράτην διὰ τὴν στενοχωρίαν τοῦ ποταμοῦ. Fr. Porto suspectum erat vocabulum, et in Margg. est στενοπορίας. Sed possit etiam στενοχωρία cum Moro explicari *angustiae circa flumen, quas cursus fluminis efficit.* Schneiderus auctore Koeppenio verba τοῦ ποτ. refert ad sequentia, non ad στενοχωρίαν.

στέργειν, *amare, diligere animo.* Hesych: στέργει· φιλεῖ, ἀγαπᾷ. Dicitur autem proprie de mutuo parentum et liberorum amore, a natura indito. Phauorin: στέργω κυρίως ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ φίλτρου, καὶ μὴ ῥαδίως καταλυομένου. ἀφ' οὗ στοργὴ, καὶ φιλοστοργία, ἐπὶ πατέρων, καὶ μητέρων, καὶ παίδων. O. 7, 24. ὁ θεὸς — τῇ γυναικὶ τοῦ στέργειν τὰ νεογνὰ βρέφη πλεῖον ἐδάσατο, ἢ τῷ ἀνδρί. Deinde de quocunque alio vehementi amore, vt amicorum, Π. 1, 6, 19. p. 72. φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων — στέργεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων. A. 2, 6, 12. it. de impuro corporum amore, Σ. 8, 14, 21. Tribuitur etiam canibus, K. 7, 11. τὸν διδόντα τὰ ἐπιτήδεια στέργουσι.

στερεῖν, et

στέρειν, *priuare*, c. gen. Π. 4, 2, 16. τῆς κεφαλῆς στερηθήσεσθαι. 5, 5, 9. p. 331. πολλοὶ μὲν ὅπλων ἐστέρηνται, πολλοὶ δὲ ἵππων, np. per mortem. 7, 5, 26. p. 458. οὐ τὸ μὴ λαβεῖν οὕτω χαλεπὸν, ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι, *amittere*. E. 3, 5, 8. p. 182. ἐστερημένοι χώρας πολλῆς καὶ πόλεων. 4, 8, 15. μὴ Λήμνου — στερηθεῖεν. A. 1, 9, 8. ποδῶν καὶ χειρῶν καὶ ὀφθαλμῶν στερουμένους ἀνθρώπους in poenam. 2, 1, 10. καὶ τῶν σωμάτων στερηθῆναι. 2, 5, 2. p. 110. οἵων ἐλπίδων ἐμαυτὸν στερήσαιμι. Πο. 5, 6. ἡ πόλις ἐστερήθη τῆς ἀρχῆς. E. 1, 4, 6. p. 28. ἀπόντα αὐτὸν ἐστέρησαν τῆς πατρίδος, *exulem fecerunt*. Απ. 4, 2, 33. Δαίδαλος διὰ σοφίαν τῆς πατρίδος ἅμα καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐστερήθη. O. 5, 13.

στερεῖσθαι et

στέρεσθαι, ¶ 1) *iacturam facere, amittere*. Phauorin: στέρεσθαι καὶ στερεῖσθαι, ὡς ξύρεσθαι καὶ ξυρεῖσθαι λέγομεν. Illud tamen, στέρεσθαι, poeticum appellat Hutch. alii Atticum, στερεῖσθαι commune. c. gen. Π. 6, 2, 11. p. 373. ἤν τι πωλῶν ἁλίσκηται, πάντων στερήσεται. 7, 5, 26. p. 455. πάντων τῶν ἀγαθῶν στερήσεσθαι. A. 7, 6, 13. Aθ. 2, 16. ¶ 2) *carere*. Π. 5, 1, 6. διδόντας πολλὰ, ὧν οὐ βέλτιον αὐτοῖς στέρεσθαι. 7, 3, 5. οἵου ἀνδρὸς στέροιτο. 7, 5, 21. παῖδας, ἢ γυναῖκας, ἢ παιδικὰ — τοὺς δὲ εὐνούχους τούτων στερομένους, np. facultate naturae ademta. A. 3, 2, 2. στρατηγῶν τοιούτων στερόμεθα, *orbati per necem caremus*. 7, 1, 20. τῆς Ἑλλάδος μὴ στέρεσθαι, *exulare*. E. 2, 2, 5. ἀπέδωκε τὴν πόλιν τοῖς Αἰγινήταις — ὡς δ' αὔτως καὶ Μηλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοι τῶν αὐτῶν ἐστέροντο, scil. πόλεων, *qui et ipsi exules erant*. Ιερ. 6, 1. Απ. 1, 1, 8. διὰ τούτους στερήσεται τῆς πόλεως exul. Σ. 4, 31. τῶν ὑπερορίων στέρομαι, *non possideo*. ¶ 3) Passiue: *priuari*. Π. 8, 1, 6. οἱ στερόμενοι, *rebus suis iniuste et vi ab aliis priuati*. c. acc. Aγ 4, 1. ὑπὸ Ἀγησιλάου στέρεσθαι μὲν οὐδεὶς οὐδὲν — εὖ δὲ πεπονθέναι, *sibi quicquam iniuste ademtum fuisse*. Sic fut. med. pro passiuo, A. 1, 4, 8. οὐδὲ τούτων (liberis et vxoribus) στερήσονται a me. 4, 5. 20. λέγων ὅτι οὔτε τῶν τέκνων στερήσοιτο.

στερεὸς, *solidus, compactus.* Iπ. 1, 13. ἣν πάντα στερεὰ ᾖ, κουφότερα ἂν τὰ πρὸς τὸν δρόμον εἴη. K. 5. 30. leporis πόδας τοὺς ὄπισθεν στερεοὺς πλατεῖς. 9, 16. γῆ στερεὰ, *fodiendo non comminuta.* Oppon. κεκινημένη.

στερεοῦν, *firmare.* Iπ. 4, 3. τὰ τοιαῦτα σταθμὰ καὶ ἐφιστηκότων ἅμα στερεοῖ τοὺς πόδας. §. 5.

στερεοῦσθαι, *sibi firmum reddere, roborare.* Π. 8, 8, 5. βουλόμενοι διὰ πόνων καὶ ἱδρώτων τὰ σώματα στερεοῦσθαι.

στέρεσθαι, v. στερεῖσθαι.

στερίσκειν, i. q. στερεῖν. Hesych: στερίσκω· ἀποστερῶ. Phauorin: στερίσκω· νοσφίζω, χηρῶ, ἀποστερῶ. Aγ. 11, 5. μείζω ζημίαν — φίλων ἢ χρημάτων στερίσκεσθαι. Iπρ. 8, 8. Π. 7, 5, 82.

στέρνον, *pectus.* A. 1, 8, 18. παίει κατὰ τὸ στέρνον. 7, 4, 2. χιτῶνας οὐ μόνον περὶ τοῖς στέρνοις, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῖς μηροῖς. Tribuitur equo, Iπ. 1, 8. ἀπὸ τοῦ στέρνου ὁ αὐχὴν — ἥκοι. Pluralis de vno, Π. 4, 6, 2. p. 257. παίσας εἰς τὰ στέρνα τὸν υἱόν. 7, 3, 5. ἐπιθεῖσα ἐπὶ τὰ στέρνα τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἑαυτῆς κεφαλήν. In equo Iπ. 1, 7. laudantur στέρνα πλατύτερα. §. 13. 10, 15. Cf. Poll. 1, 190. et θώραξ.

Στεῤῥὸς, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

*στεῤῥῶς, *constanti et inuicto animo.* A. 3, 1, 14. ὁρῶντες ἀγαθὰ, στεῤῥῶς αὐτῶν ἀπειχόμεθα.

στεφάνη, *corona s. circulus, quo fera inserto collo capitur.* Pollux 5, 32. ποδοστράβη· κύκλος δέ ἐστι σμιλακίνου ξύλου. καὶ ὁ κύκλος, στεφάνη καλεῖται. K. 9, 12. ποδοστράβας — τὰς στεφάνας εὐκύκλους ἐχούσας. §. 13. τὸν βρόχον τῆς σειρίδος τὸν ἐπὶ τὴν στεφάνην ἐπιτεθησόμενον. §. 14. τῆς γῆς βάθος — ἄνωθεν ἴσον ταῖς στεφάναις τῶν ποδοστραβῶν. §. 15. ἐπιθεῖναι — περὶ τὴν στεφάνην τὸν βρόχον τῆς σειρίδος — τῇ στεφάνῃ ἐπιθεῖναι ἀκίδας ἀτρακτυλίδος. Ex his videtur apparere, στεφάνην fuisse in podostrabae parte superiore.

στεφανίτης ἀγὼν, Aπ. 3, 7, 1. v. ἀγὼν, et inprimis Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 810.

στέφανος, *corona, sertum.* ¶ a) Est praemium rei bene gestae, Π. 8, 5, 9. Cyaxares Cyro προσέπεμψε τὴν θυγατέρα, στέφανόν τε χρυσοῦν καὶ ψέλλια φέρουσαν καὶ στρεπτὸν etc. ἡ μὲν δὴ παῖς ἐστεφάνου τὸν

τὸν Κῦρον. A. 1, 7, 6. si vicero, ὑμῶν — στέφανον ἑκάστῳ χρυσοῦν δώσω. E. 1, 7, 10. extr. στεφάνοις γεραίρειν τοὺς νικῶντας. 2, 3, 6. στεφάνους οὓς παρὰ τῶν πόλεων ἐλάμβανε Lysander δῶρα ἰδίᾳ. Cf. στεφανοῦν nr. 1. a. ¶ b) Est ornatus conuiuarum. v. στεφανοῦν nr. 1. c. Π. 3, 3, 19. Cyrus homotimos e conuiuio venientes iussit ἥκειν εἰς τὰς τάξεις (σὺν) αὐτοῖς τοῖς στεφάνοις. ¶ c) Imponitur tumulis mortuorum, A. 6, 4, 6. Ἀρκάδες τοὺς νεκροὺς — ἔθαψαν — οὓς δὲ μὴ εὕρισκον, κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα, καὶ πυρὰν μεγάλην, καὶ στεφάνους ἐπέθεσαν. v. ibi Hutch. et, quem laudat, Brouckhus. ad Tibull. 2, 4, 47. sq. ¶ d) Consecratur in templo Dianae, Ἀγ. 1, 27. et E. 3, 4, 18. v. ἀνατιθέναι.

στεφανοῦν, ¶ 1) *coronare, coronis* vel *sertis redimire.* a) honoris gratia, Ἀγ. 2, 11. et E. 4, 3, 11. τινὲς τῶν ξένων ἐστεφάνουν ἤδη τὸν Ἀγησίλαον. Ἱερ. 7, 9. viros principes et bene de rep. meritos στεφανῶσι κοινῆς ἀρετῆς καὶ εὐεργεσίας ἕνεκα. E. 5, 1, 3. ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν abeuntem imperatorem — οἱ δὲ ὑστερήσαντες ὅμως ἐρρίπτουν ἐς τὴν θάλατταν στεφάνους. 4, 7, 3. ἔπεμψαν, ὥσπερ εἰώθεσαν, ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας. Sic ob victoriam. Cf. Poll. 3, 152. Ἀγ. 6, 3. ἐν τοῖς ἀγῶσιν οὐδὲν ἧττον τοὺς ἀκονιτὶ ἢ τοὺς διὰ μάχης νικῶντας στεφανοῦσι, sc. ἀθλοθέται vel κήρυκες. E. 1, 6, 26. πλεῖν ἐς τὸ ἑαυτῶν στρατόπεδον ἐστεφανωμένους, καὶ βοῶντας, ὅτι Καλλικρατίδας νενίκηκε. 3, 2, 16. 6, 4, 19. ἔπεμψαν ἄγγελον victoriae ἐστεφανωμένον. b) ad testificandam animi laetitiam, Ἀγ. 1, 27. et E. 3, 4, 18. Ἀγησίλαον καὶ τοὺς ἄλλους στρατιώτας ἐστεφανωμένους, ὅπου ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἴοιεν. c) in conuiuio. Suid. in v. στέφανος· τὸ παλαιὸν τοῖς εὐωχουμένοις περιέκειντο στέφανοι, καταψύχοντες τὸ κρανίον ἀπὸ τῆς τοῦ οἴνου θέρμης. Π. 3, 3, 19. ante proelium iussit Cyrus homotimos ἀριστῶν ἐστεφανωμένους — ἥκετε σὺν τοῖς ἄλλοις ἐστεφανωμένοι εἰς τὰς τάξεις. A. 4, 5, 23. σκηνοῦντας ἐστεφανωμένους (ἐκ) τοῦ ξηροῦ χιλοῦ στεφάνους. In nonnullis deest στεφάνους. Cod. Paris. habet στεφάνοις. Hermogenes legit ἐστέψαντο χιλόν. d) ante sacrificium. v. Valckenar. ad Herodot. 1, 38.

38. et Doruill. ad Charit. p. 247. A. 4, 3, 13. ἀντιπαρῄεσαν αἱ τάξεις τῶν ἱππέων — καὶ Χειρίσοφος ἐςεφανωμένος (all. ςεφανωσάμενος) ἐλάμβανε τὰ ὅπλα — καὶ οἱ μάντεις ἐσφαγιάζοντο. 7, 1. 25. Sic de Perfis, Π. 3, 3, 18. Κῦρος μὲν ἐςεφανωμένος ἔθυε, παρῆ[illegible] δὲ τοῖς ἄλλοις ὁμοτίμοις ἐςεφανωμένοις πρὸς τὰ ἱερὰ παρεῖναι. ¶ 2) *honorare, ornare.* Ιπρ. 8, 7. ἐπὶ τῇ τοῦ πολέμου νίκῃ καὶ εὐδαιμονίᾳ οἱ θεοὶ τὰς πόλεις ςεφανοῦσι. Cf. ἐπὶ c. dat. nr. 9. et Pfalm. 8, 6.

στεφανοῦσθαι, *fertis fe redimire.* c. dat. dei, in cuius honorem fit coronatio. v. Valckenar. ad Herodot. 2, 61. Αγ. 2, 15. et E. 4, 3, 14. Agefilaus iuffit poft victoriam τρόπαιον ἵςασθαι, καὶ ςεφανοῦσθαι πάντας τῷ θεῷ, *in honorem Apollinis.* Cf. ςεφανοῦν nr. 1. d.

στέφειν, *coronare.* Π. 8, 3, 6. in pompa ἅρμα λευκὸν — ἐςεμμένον, Διὸς ἱερὸν — ἕτερον ἡλίου ἅρμα — καὶ τοῦτο ἐςεμμένον. Cf. ςεφανοῦν nr. 1. c.

στῆθος, *pectus.* K. 4, 1. canes habeant ςήθη πλατέα. 5, 30.

στήλη, ¶ 1) *columna, cippus.* Π. 7, 3, 6. ἐπὶ τῇ ςήλῃ fepulcro impofita ἐπιγεγράφθαι τὰ ὀνόματα mortuorum — τρεῖς ςήλας, καὶ ἐπιγεγράφθαι, εὐνούχων. Cf. Poll. 8, 146. A. 5, 3, 13. ςήλη ἕςηκε παρὰ τὸν ναὸν, γράμματα ἔχουσα. ¶ 2) *limes, terminus, cippus.* v. ὁρίζεσθαι. ¶ 3) *meta, ad quam flectunt aurigae currum.* Dicitur etiam τέρμα. Σ. 4, 6. ἁρματηλοῦντα ἐγγὺς τῆς ςήλης κάμψαι.

στήμων, *plaga, rete.* v. τάττειν nr. 3. et ςόμα nr. 2. b.

στήριγξ, *fulcrum.* Hefych. et Phauor: ςήριγγες· ἐρείσματα. Pollux 1, 220. αἱ κνῆμαι, ἃς Ξενοφῶν καλεῖ ςήριγγας τοῦ σώματος. Ιπ. 1, 5. τῶν κνημῶν τὰ ὀςᾶ — ταῦτα γάρ ἐςι ςήριγγες τοῦ σώματος.

Στησικλῆς, *Steficles.* E. 6, 2, 7. mittitur tagus ab Athenienfibus Corcyram. Cf. Diodor. Sic. 15, 47.

Στησίμβροτος, *Stefimbrotus.* Σ. 3, 6. interpres, vt videtur, Homeri.

στιβὰς, *torus* f. *lectus ex foliis et gramine, torus gramineus* f. *herbaceus,* in quo humi vel dormituri cubabant, vel difcum-

cumbebant coenaturi. Suid: στιβάδες· τράπεζαι, ἢ στρωμναί. Hesych. et Phauorin: στιβὰς· ἀπὸ ῥάβδων καὶ χλωρῶν χόρτων στρῶσις καὶ φύλλων· ἢ χαμαικοίτη. Similia tradit Schol. Theocrit. 7. 67. et 13. 34. it. Schol. Aristoph. Pac. 347. ἰδίως στιβάδας τὰς χαμευνίδας ἐκάλουν, ὅπερ ἦν πάσχειν ἐπάναγκες τοῖς πολεμοῦσιν, ὑπαιθρίους ταλαιπωρεῖν καὶ χαμαικοιτεῖν. Cf. Poll. 6, 9. Eustath. ad Hom. Il. γ, p. 434. deriuat ab aoristo secundo ἔστιβον, et aliis in locis explicat. Omnino v. Wetsten. ad Marc. 11, 8. Π. 5, 2, 7. Cyrus ἐπὶ στιβάδος κατακλιθείς. Refertur ibi inter στρώματα. In seqq. dicuntur φρύγανα. A. 6, 1, 2. κατακείμενοι ἐν στιβάσιν ἐδείπνουν Graeci, Paphlagonum legatos excipientes hospitio. All. ἐν σκίμποσιν. E. 7, 1, 5. ἡνίκα αἱ μὲν νυκτεριναὶ φυλακαὶ ἤδη ἔληγον, ἐκ δὲ τῶν στιβάδων ἀνίσταντο, 7, 2, 22.

στίβος, *vestigia*. Hesych: στίβος· τρίβος, ὁδὸς, καὶ ἡ τοῦ ἴχνους ζήτησις. Etiam Etymol. M. interpretatur nomine ὁδός. A. 1, 6, 1. ἐφαίνετο ἴχνη — εἰκάζετο δὲ εἶναι ὁ στίβος ὡς δισχιλίων ἵππων. A. 6, 3, 15. πορευόμενοι ἑώρων τὸν στίβον τῶν Ἀρκάδων. 7, 3, 23. τῷ στίβῳ τῶν ἵππων ἕπεσθε. Cf. στίφος.

στιβρός, v. στιφρός.

Στίβων, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

στιγματίας, *literatus, cui poenae loco inusta est nota s. litera.* Quod inprimis in fronte solebat fieri. Erat autem inprimis poena seruorum. Pollux 3, 79. serui οἱ στιζόμενοι, στιγματίαι καὶ στιγῶνες, ὥσπερ οἱ μαστιγούμενοι, μαστιγίαι. Etymol. M. στιγματίας καλοῦσι τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους. Cf. Plutarch. in Pericle c. 26. Parei lexicon crit. p. 684. et Gramm. qui ostendit, legi hoc nomen ap. Aristoph Lysistr. 331. sed Kusterum miro quodam errore edidisse μαστιγίαις. E. 5, 3, 24. ex vrbe Phliunte obsessa ὁ Δελφίων, καὶ στιγματίας τις μετ' αὐτοῦ, ὃς πολλὰ ὑφείλετο ὅπλα — ἀπέδρασαν νύκτωρ.

στίζειν, *notare, signare.* A. 5, 4, 18. ποικίλους τὰ νῶτα, καὶ τὰ ἔμπροσθεν πάντα ἐστιγμένους ἀνθέμιον. In cod. Eton. deest hoc participium.

στίφος, *globus, caterua, densum agmen.* Hesych: στίφος· τάξις πολεμική. ἢ ὄχλος,

ὄχλος, σύστεμμα. Suid: στίφος· τάξις πολεμικὴ, ἢ φάλαγξ, συστροφὴ, πλῆθος συστάσεων. Π. 1, 4, 1. στίφος τῶν ἱππέων — συντεταγμένον. §. 21. προὐκίνησαν τὸ στίφος. 7, 1, 15. ὡς εἶδον ὑπομένοντας πολλῷ στίφει τοὺς Αἰγυπτίους, ἐξέκλιναν. 7, 3, 1. A. 1, 8, 9. 18. 6, 5. 16. οἱ ἱππεῖς καὶ τὸ στίφος (all. στίβος) τῶν Βιθυνῶν.

στιφρὸς, *firmus, denſus, ſolidus.* Heſych. et Phauorin: στιφρός· πυκνός. v. Ruhnken. ad Timae. p. 169. 170. Moeris: στιφρὸν, Ἀττικῶς· στριφνὸν, Ἕλληνες. K. 4, 1. σκέλη στιφρά. (Sic Poll. 5, 58.) Edd. vett. στιβρά. 5, 30. ὑποκώλια στιφρά. (Sic Poll. 5, 70 quanquam in vtroque Pollucis loco all. habent στρυφνά.) 9, 13. βρόχος ἔσω στιφρός. (Poll. 5, 33. στερεός.) 10, 3. ἀκόντια ἔχοντα — ῥάβδους στιφρὰς (Poll. 5, 20. στρεφνὰ l. στριφνά) — κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους στιφρούς. Poll. 5, 22. σιδήρου στερεοῦ.

στίχος, *ordo, ſeries.* ¶ 1) arborum. Poll. 7, 142. στίχον δένδρων λέγει Ξενοφῶν. O. 4, 21. ὀρθοὶ οἱ στίχοι τῶν δένδρων. Cic. de ſenect. 17. vertit *directos in quincuncem ordines*, h. e. arbores ita poſitas, vt, in quamcunque partem ſpectaueris, non ſolum rectus ſit ordo, ſed etiam notae quincuncialis V decuſſatim poſitae figuram referat. v. Ald. Manutius et Wetzel. ad Cic. l. l. Cf. Gail ad O. 4, 21. p. 337. ſq. ¶ 2) militum. Π. 8, 3. 5. στίχοι εἱστήκεσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ. All. στοῖχοι, vt Budaeus, Steph. Hutch. Poſſit fortaſſis h. l. de cancellis intelligi. Ιπρ. 3, 9. ἣν ὁ ἡγούμενος ἐν τῷ ἔξωθεν ἀεὶ στίχῳ περιφέρηται, *in ſerie equitum a centro maxime remota.* Scil. agitur de agitatione in orbem. Λ. 11, 5. et 8. eſt *ordo aciei qua altitudinem ſ. longitudinem*, poſt primum ſecundus, poſt ſecundum tertius, etc. v. Morus.

Στίχων, K. 7, 5 nomen cani imponendum.

στλεγγὶς, *ſtrigilis*, cuius in balneis erat vſus. Suid. στλεγγίς· ἡ ξύστρα. (Cf. Poll. 3, 154. et Hemſterhuſ. ad 10, 62.) — τῇ στλεγγίδι οὐ πρὸς τὸ περιξύεσθαι μόνον χρήσαιτο ἄν τις, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι. Phauorin: στλεγγίδες· τὰ τρίπλευρα, οἷς ἐν τοῖς βαλανείοις τριβόμενοι τὸν ῥύπον ἐκξέομεν. v. Mercurial.

curial. de arte gymnaſt. I, 8. A. 1, 2, 10. quem locum etiam Suidas laudauit: τὰ δὲ ἆθλα ἦσαν ϛλεγγίδες χρυσαῖ.

στοὰ, *porticus.* E. 5, 2, 20. Thebis ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾶς ϛοᾷ διὰ τὸ τὰς γυναῖκας ἐν τῇ Καδμείᾳ θεσμοφοριάζειν. 5, 4, 3. 5, 4, 8. ἀπὸ τῶν ϛοῶν τε καὶ τοῦ βουλευτηρίου, καὶ τοῦ μεγάλου ναοῦ Olympiae. O. 7, 1. Athenis ἐν τῇ τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου ϛοᾷ. Harpocrat. Heſych. Suid et Phanorin βασίλειος ϛοά· δύο εἰσὶν Ἀθήνησιν βασίλειοι ϛοαί, ἥ τε τοῦ λεγομένου Βασιλέως Διὸς, καὶ ἡ τοῦ Ἐλευθερίου.

στοιχεῖν (poet. Port.), *ordine incedere.* Poll. 1, 127. τὸ ἐφεξῆς εἶναι κατὰ βάθος, ϛοιχεῖν καλεῖται. Π. 6, 3, 11. extr. αἱ δ' ἕτεραι ἑκατοϛύες τῶν ἁρμάτων, ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς ϛρατιᾶς ϛοιχοῦσα ἑπέσθω, *longo ordine procedens.* Ιπ. 5, 7. δεκάδας ϛοιχούσας, *vna ſerie decadem poſt decadem incedentem.*

στοιχεῖον, *elementum.* Απ. 2, 1, 1. σκοπῶμεν ἀρξάμενοι ἀπὸ τῆς τροφῆς ὥσπερ ἀπὸ τῶν ϛοιχείων — δοκεῖ μοι ἡ τροχὴ ἀρχὴ εἶναι.

στοιχίζειν, *retia tendere, indagine cingere.* K. 6, 8. ϛοιχιζέτω δὲ μακρὰ, ὑψηλὰ, ὅπως ἂν μὴ ὑπερπηδᾷ.

στοῖχος, ¶ 1) *ordo, ſeries.* Aγ. 1, 25. τοὺς τοξότας ἐπὶ ϛοίχων ἰόντας. Ail. ἰέντας. E. 3, 4, 16. eſt ſimpliciter μελετῶντας. ¶ 2) *indago, ſeries plagarum in perticas ſ. varos arrectarum,* quibus ſaltus ac ſtabula ferarum cinguntur. Harpocrat. et Suid. in v. περιϛοιχίζεται· κατὰ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἱϛᾶσιν, ἃ καλοῦσι ϛίχους, ἤγουν ϛοίχους, καταπεταννύντες αὐτῶν δίκτυα, ἵν' ἐὰν αὐτοὺς ἐκφύγῃ τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσῃ, ὡς ὑποσημαίνει Ξενοφῶν ἐν τῷ Κυνηγετικῷ. Sed Etymol. M. ϛοῖχοι εἰσὶ αἱ λεγόμεναι ϛάλικες, ἀφ' ὧν τὰ δίκτυα καθίεται. Poſſit igitur etiam verti *palus, paxillus, varus.* K. 6, 10. ἐὰν δὲ ἐκκλίνῃ ϛοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιϛάτω. §. 21. ὅπου δ' ἂν ᾖ ἀμαυρὸν τὸ ἴχνος, σημεῖον θέσθαι ϛοῖχον ἑαυτῷ, καὶ ἀπὸ τούτου συνείρειν. Fr. Portus adſcripſit: „N. L. ἴσως quaſi ordinem quendam." Omnibonus vertit *limitem*, Leuncl. *indaginem.* Gail: *ipſum veſti-*

vestigandi initium, f. *l' endroit d' où le change est parti.* ¶ 3) In var. lect. permutatur c. σίχος. v. ibi.

στολὰς, *vestis coriacea*, praestans simul loricae vsum. Suidas habet quidem hoc nomen, et laudat locum A. 4, 1, 13. sed nihil interpretationis adiecit. In Polluce 1, 135. varie legitur, σπιλὰς, σολὴ, σπολὰς, σολάς. Sed in reliquis veterum libris omnibus legitur σπολὰς, vt ap. Aristoph. auu. 934. Hesych: σπολάς· χιτωνίσκος βαθὺς, σκύτινος, ὁ βύρσινας θώραξ. Poll. l. l. σπολὰς ἀντὶ θώρακος. 7, 70. σπολὰς δὲ, θώραξ ἐκ δέρματος, κατὰ τοὺς ὤμους ἐφαπτόμενος, ὡς Ξενοφῶν ἔφη. καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος. 10, 143. ςρατιώτου δὲ σκεύη, ἀσπὶς, πέλτη, θώραξ, ἡμιθωράκιον, σπολὰς etc. Cf. Suid. et Phauorin. in v. σπολάς. Itaque etiam in Xenophonte legere σπολὰς malint interpretes eius et Pollucis 7, 70. Sed Koen. ad Gregor. de dialectt. p. 167. nomen σπολὰς dicit a Doriensibus et Aeolibus ad Atticos venisse. Et sane sic σπάδιον, auctore Phauorino, ἀντὶ τοῦ ςάδιον λέγουσι Δωριεῖς. A. 3, 3, 12. equitibus Graecorum datae sunt ςολάδες καὶ θώρακες. Aem. Portus in indice vertit *tunicae striatae*. 4, 1, 13. Laco quidam τοξευθεὶς διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς ςολάδος εἰς τὰς πλευράς.

στολὴ, ¶ 1) *stola, palla.* Thomas: ἐσθῆτα ἐπὶ τῶν ἁπλῶς ἐνδυμάτων, τὴν δὲ ςολὴν ἐπὶ τῶν διαφόρων σχημάτων τῶν ἐσθήτων, οἷον ἄλλη ςολὴ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἄλλη τῶν βαρβάρων. Scil. erat *vestis virilis ad talos vsque demissa*, gestanti concilians venerabilem quandam speciem, et inprimis Orientalibus vsitata. v. Wetsten. ad Marc. 12, 38 Π. 1, 3, 3, Astyages Cyro ςολὴν καλὴν ἐνέδυσε. 1, 4, 26. Cyrus donat cuidam ςολὴν τὴν Μηδικὴν ἣν εἶχε. 2, 4, 1. Φέρω σοι (Cyro) ςολὴν τὴν καλλίςην παρὰ Κυαξάρους. Sed tamen Cyrus §. 4. εἰσήει ἐν τῇ Περσικῇ ςολῇ οὐδέν τι ὑβρισμένῃ — ὁ Κυαξάρης τῇ φαυλότητι τῆς ςολῆς ἤχθέσθη. 5, 1, 1. 8, 1, 14. Cyrus ᾤετο χρῆναι αὐτοὺς (scil. τοὺς ἀρχομένους) καταγοητεύειν. ςολήν τε γοῦν εἵλετο τὴν Μηδικὴν φορεῖν. αὐτὴ γὰρ αὐτῷ συγκρυ-

συγκρύπτειν ἐδόκει, εἴ τις τὶ ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι, καὶ καλλίσους καὶ μεγίσους ἐπιδεικνύναι τοὺς Φοροῦντας. 8, 2, 6. 8, 3, 1. 2. 3. 8, 5, 9. 8, 8, 8. E quibus locis apparet, Medicam ſtolam fuiſſe multo Perſica ſplendidiorem. A. 1, 2, 27. Cyrus minor donat Syenneſi praeter alia σολὴν Περσικήν. 4, 5, 23. διακονοῦντας παῖδας Ἀρμενίους σὺν ταῖς βαρβαρικαῖς σολαῖς. 4, 7, 9. in pugna cum Taochis ἰδών τινα — σολὴν ἔχοντα καλήν. 6, 1, 2. Paphlagonum rex mittit Graecis σολὰς καλάς. E. 4. 1, 13. ¶ 2) *veſtis.* Π. 2, 4, 17. p. 137. λῃσαῖς ἐοικότας καὶ τὸ πλῆθος καὶ τὰς σολάς. Λ. 11, 3. Lacedaemonii in bello habent σολὴν Φοινικίδα. K. 6, 5. ¶ 3) *ornatus,* maxime *arma.* v. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 24. Π. 3, 3, 19. συμφέρει ὑμῖν τὸ νικᾶν καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ διὰ τὸ βάρος τῆς σολῆς. Ἱππ. 1, 22.

στολιδωτὸς, *ſimilis pallae plicas habenti.* σολίδες enim ſunt rugae in veſtium fimbriis ad ornatum. Poll. 7, 54. σολιδωτὸς χιτών. σολίδες δέ εἰσιν αἱ ἐξεπίτηδες ὑπὸ δεσμοῦ γιγνόμεναι κατὰ τέλη τοῖς χιτῶσιν ἐπιπτυχαί· μάλισα ἐπὶ λινῶν χιτωνίσκων. Cf. Salmaſ. ad Tertullian. de pallio p. 334. Π. 6, 4, 1. Panthea donat marito in proelium ituro χιτῶνα πορφυροῦν, ποδήρη, σολιδωτὸν τὰ κάτω. Cod. Guelf. Φολιδωτόν.

στόλος (poet. Port.), ¶ 1) *iter.* a) *maritimum.* Thom. Mag. et Phauorin: σόλος· ἡ διὰ θαλάσσης πορεία. Heſych: σόλος· πλοῦς. A. 1, 3, 16. τὰ πλοῖα αἰτεῖν, ὥσπερ πάλιν σόλον Κύρου μὴ ποιουμένου, in itinere non pergente. E. 3, 4, 4. b) *terreſtre.* Thom. Mag. et Phauorin: σόλος· καὶ ἡ διὰ γῆς πορεία. A. 2, 2, 5. ἐπείπερ ὁ αὐτὸς ἡμῖν σόλος ἐσὶ καὶ ὑμῖν, εἰπὲ τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς πορείας. 3, 3, 2. κοινῇ σὺν ὑμῖν τὸν σόλον ποιεῖσθαι. ¶ 2) *expeditio.* A. 3, 1, 7. ἐλέγετο ὁ σόλος εἶναι εἰς Πεισίδας. §. 8. ὅτι ὁ σόλος εἴη ἐπὶ βασιλέα. ¶ 3) *agmen, comitatus armatorum.* Π. 8, 5, 1. πολὺς σόλος (Margg. πολύσολος), *magnum agmen* quod Cyrum in itineribus comitabatur. E. 3, 1, 8. Mania ſatrapiam rogatura, vt oſtenderet Pharnabazo virilem animum, ἀναζεύξασα σόλον, καὶ χρήματα λαβοῦ-

λαβοῦσα — ἐπορεύετο. ¶ 4) *exercitus.* Suid: ϛόλος· καὶ τὸ πεζικὸν ϛράτευμα. Thom. Mag. et Phauorin: ϛόλος· καὶ αὐτὴ ἡ ϛρατιά. Π. 3, 1, 11. ἐλθὼν σὺν πολλῷ ϛόλῳ. A. 1, 2, 5. βασιλεὺς ἐπεὶ ἤκουσε τὸν Κύρου ϛόλον, ἀντιπαρεσκευάζετο. Poſſis etiam h. l. vertere *apparatum.* 2, 2, 5. ὀλίγῳ ϛρατεύματι οὐ τολμήσει — πολὺν δ' ἔχων ϛόλον. 3, 2, 7. ἐλθόντων — σὺν αὐτοῖς παμπληθεῖ ϛόλῳ. Aγ. 2, 1. ¶ 5) *claſſis.* Heſych: ϛόλος· πλοῖα πολλά. Thom. Mag. et Phauorin: ϛόλος· καὶ τὸ τῶν νεῶν πλῆθος. Cf. Schol. Apollon. Rhod. 1. 704. E. 3, 4, 1. ἰδὼν τριήρεις — ἐξήγγειλε — ὡς βασιλέως καὶ Τισσαφέρνους τὸν ϛόλον τοῦτον παρασκευαζομένων.

στόμα. ¶ 1) *os.* Aπ. 2, 6, 39. οὐδὲ τὸ ϛόμα πρὸς τὸ ϛόμα προσθήσεις, i. e. oſculaberis. — οὐδὲ τὸ ϛόμα πρὸς τὸ ϛόμα προσοίσω. 3, 14. 5. ἅμα παντοδαπὰ ἡδύσματα εἰς τὸ ϛόμα λαμβάνων. Σ. 5, 7. De equo, Iπ. 6, 9. ὁ ἄγαν εἰς ἄκρον τὸ ϛόμα καθιέμενος. Cf. ἕλκειν et ὑπερβαίνειν. Parit varias formulas, vt ἀπὸ ϛόματος εἰπεῖν, Aπ. 3, 6, 9. Σ. 3, 5. *ex tempore* ſ. *memoriter dicere et recitare.* Suid: ἀποϛοματίζειν· ἀπὸ μνήμης λέγειν. καὶ ἀπὸ ϛόματος, ἄνευ γραμμάτων. Cf. Poll. 2, 102. et Wetſten. ad Luc. 11. 54. Π. 1, 4, 25. καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς Κῦρον διὰ ϛόματος εἶχον, *celebrabant, laudabant.* Etiam Latine ita dicitur *in ore habere.* Sic Iερ. 7, 9. τοῦτον ἀνὰ ϛόμα ἔχωσιν ἐπαινοῦντες, *frequenter huius laudes recitant.* ¶ 2) *aditus, introitus.* a) aedium, A. 4, 5, 19. αἱ οἰκίαι κατάγειοι τὸ μὲν ϛόμα ὥσπερ Φρέατος, np. ſuperne. Opponitur enim κάτω. b) viae. Π. 2, 4, 2. ϛόμα τῆς ἀγυιᾶς. Sic §. 17. p. 137. pro τοὺς ἐπὶ τούτοις τεταγμένους in Margg. Steph. eſt τοὺς ἐπὶ τοῖς ϛόμασιν, quod Zeun. exponit *ad aditus, per quos fera ingreſſa impeditur retibus.* Margg. Leuncl. ϛήμοσιν. c) portus. v. Poll. 2, 100. 9, 28. E. 1, 5, 9. ἐπὶ τὸν λιμένα, καὶ πρὸ τοῦ ϛόματος παρέταξεν naues ¶ 3) *frons* ſ. *anterior pars exercitus.* Suid: ϛόμα· τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ϛρατοῦ. Cf. οὐρὰ et Phauorin. A. 5, 2, 18. οἱ κατὰ ϛόμα. Amaſaeus: *qui in fronte erant, in ipſis viae faucibus.*

cibus. 5, 4, 11. E. 3, 1, 20. Sic de *primo agmine*, A. 3, 4, 26. quem locum Suidas laudauit: ἀπὸ τοῦ ϛόματος ἄνδρας, μακρὰν γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς οὐρᾶς — ἀπὸ τοῦ ϛόματος — ἐπὶ τῷ ϛόματι. E. 4, 3, 2. παραπέμπει ἐπ᾽ οὐρὰν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ϛόματος ἱππικόν. Pro quo Αγ. 2, 2. eſt ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ϛρατεύματος. ¶ 4) *oſtium.* a) Ponti. A. 6. 4. 1. ἀπὸ τοῦ ϛόματος τοῦ Πόντου. 7, 1, 1. b) fluuii. A. 6, 2, 1. τῶν ποταμῶν τὰ ϛόματα. E. 6, 2, 19. ¶ 5) *terminus, finis, exitus.* Αγ. 11, 15. πρὸς τῷ ϛόματι τοῦ βίου ὤν, *morti vicinus.* Hutch. e Plutarcho praefert τέρματ. Cf. Car. Gottlob Kühn ind. ad Aelian. V. H. in v. τέρμα.

στόμιον, *lupus, pars freni quae ori equi inſeritur.* Poll. 2, 100. ϛόμιον δὲ καὶ χαλινοῦ τι μέρος καὶ ὑποϛόμιον. §. 101. ϛόμια μέντοι οἱ τῶν ἵππων χαλινοί. Cf. Hemſterh. ad Poll. 10, 56. Ιπ. 6, 1. ἡνίας περιβαλὼν περὶ τὴν κεφαλὴν — τὸ δὲ ϛόμιον τῇ ἀριϛερᾷ προσφερέτω. §. 9. συνδάκνοντι τὸ ϛόμιον. 10, 7. ἵνα ἐφείῃ (all. ἀφείῃ) τὸ ϛόμιον. (v. ἀφιέναι nr. 7.) §. 9. ἀφίησιν ἀπὸ τῶν γνάθων τὸ ϛόμιον. §. 16.

στοχάζεσθαι, ¶ 1) *ictu petere, collineare.* Heſych: ϛοχάζεται· — βάλλει. Π. 1, 6, 19. p. 75. ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν — εἴ ποτε πόλεμος γένοιτο, δύναισθε καὶ ἀνθρώπων ϛοχάζεσθαι. ¶ 2) *coniicere, coniectando colligere.* Heſych: ϛοχαζόμεθα· τεκμαιρόμεθα. Π. 8, 2, 13. ἐϛοχάζοντο ἀμφότεροι τῶν κρατίϛων κριτῶν, *coniectando currebant ad optimos iudices.* Απ. 2, 2, 5. mater ϛοχαζομένη τὰ συμφέροντα infanti πειρᾶται ἐκπληροῦν.

στρατεία, *expeditio.* Ammonius: ϛρατεία ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα· ϛρατιὰ συνεϛαλμένως, τὸ τῶν ϛρατιωτῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει. Sed Ruhnken. ad Timae. lex. Plat. p. 171. docet rectius, hanc permutationem nominum vel potius confuſionem indoctis librariis tribuendam eſſe. Cf. Doruill. ad Charit. p. 540. et Hudſon. ad Thucyd. 7, 55. Sic Π. 5, 2, 4. ἐν ϛρατείᾳ ὄντας, *in expeditione occupatos* ſ. *verſantes.* Steph. malit ϛρατιᾷ. 8, 6, 10. v. ὁρμᾶν nr. 4. A. 5, 4, 9. ὃ οὔπω πρόσθεν ἐπεποιή-

ποιήσεται ἐν τῇ στρατείᾳ. All. στρατιᾷ. Cf. στρατιὰ nr. 4. Sed E. 7, 5, 8. εὐτυχῆ τὴν στρατείαν αὐτῷ (Epaminondae) γενέσθαι. Margg. τὴν στρατηγίαν. II. 2, 2. 11. τὴν ἀρχὴν τῆς στρατείας. 5, 1, 11. ὅτε τῆς δεῦρο στρατείας ἐπεθύμησας e castris ad persequendos hostes. 8, 6, 7. ὡς εἰς νέωτα στρατείας ἐσομένης. E. 4, 1, 12. Απ. 4, 2, 32. c. εἰς, Π. 8, 6, 10. ἡ εἰς Αἴγυπτον στρατεία λέγεται γενέσθαι. E. 7, 4, 18. ποιοῦνται ἄλλην στρατείαν εἰς τὴν Ἦλιν. §. 21. Et aliter c. εἰς, Π. 8, 8, 4. ἀθροίζεσθαι εἰς βασιλικὴν στρατείαν, *ad suscipiendam expeditionem.* Nisi quis malit στρατιὰν, *copiis regis adscribi.* E. 3, 4, 11. τοῖς στρατιώταις παρήγγειλε συσκευάζεσθαι ὡς ἐς στρατείαν. Cf. λήγειν nr. 2. In var. lect. permutatur c. θεραπεία. v. ibi nr. 1.

στρατεύειν, ¶ 1) *expeditionem suscipere.* De imperatore, Π. 4, 6, 4. ὅπου ἂν δεήσοι σε στρατεύειν, συστρατεύσομαί σοι. Αγ. 2, 23. c. ἐπὶ, A. 2, 1, 11. rex βούλεται ἐπ' Αἴγυπτον στρατεύειν. 2, 6, 16. τῶν στρατηγῶν, ὅτε ἐστράτευσαν ἐπὶ βασιλέα. 3, 1, 12. Αγ. 1, 7. 2, 17. 18. 22. E. 2, 1, 8. Καδουσίων, ἐφ' οὓς ἐστράτευσεν ἀφεστῶτας. 6, 4, 3. 7, 2, 11. Sic de di[?], Σ [?]. 40. θεῶν — οἳ καὶ ἐπὶ τὸν βάρβαρον σὺν Ἰάκχῳ ἐστράτευσαν. ¶ 2) *bellum suscipere, bellum gerere.* De natione, E. 7, 4, [?]. διδάσκουσι, ὡς εἰ μὴ στρατεύσειαν, κινδυνεύσειν [?]. εἰς, *contra*, E. 1, 5, 13. Καρχηδόνιοι ἐς Σικελίαν στρατεύσαντες. 6, 1, [?]. Ιερ. 2, 10. c. ἐπὶ, A. 2, 3, 11. τίνος ἕνεκα ἐστρατεύσατε ἐπ' αὐτόν. 2, 4, 2. τοῖς Ἕλλησι φόβος ἦ ἐπὶ βασιλέα στρατεύειν. Αγ. 1, 36. τὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσασαν πρότερον ἀρχὴν, i. e. Persas. E. 3, 5, 5. 4, 7, 2. 5, 4, 42. Sic de rege, Π. 5, 2, 11. στρατεύει διὰ τοῦτο ἐφ' ἡμᾶς. ¶ 3) *militatum ire, militare, stipendia merere.* De militibus, Π. 4, 4, 3. ὅπως μηδ' ἐπαγγέλλῃ μηδεὶς ὑμῖν στρατεύειν. 7, 4, 5. c. πρὸς, E. 1, 2, 10. ἐστράτευσαν πρὸς Ἄβυδον.

στρατεύεσθαι, ¶ 1) *expeditionem suscipere.* De imperatore, Π. 5, 4, 10. p. 313. οὐδέν τι διάφορον — ἢ εἰ μόνος ἐστρατεύετο. 8, 8, 10. εἰ δέοι στρατεύεσθαι πρὸ τῆς χώρας. A. 5, 6,

5, 6, 12. ἔμπειρος — τῆς χώρας, διὰ τὸ ἐστρατεῦσθαι ἐν αὐτῇ, *expeditioni interfui*. E. 5, 4, 13. οὐκ ἐστρατεύετο. Mox sequitur εἰ στρατηγοίη. 4, 6, 13. 4, 7, 7. c. εἰς, *in*, E. 3, 4, 2. Ἀγησίλαος ὑπέστη — στρατεύεσθαι ἐς τὴν Ἀσίαν. Αγ. 1, 7. est διαβήσεσθαι. c. ἐπὶ, A. 1, 2, 2. εἰ — καταπράξειε ἐφ' ἃ ἐστρατεύετο, *ad quae peragenda*. c. ἐπὶ, *contra*, A. 2, 1, 1. Κῦρος ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἐστρατεύετο. Αγ. 1, 14. et E. 3, 4, 11. στρατευομένῳ ἐπὶ Καρίαν. E. 3, 1, 5. 4, 1, 17. c. πρὸς, E. 5, 3, 3. Τελευτίου ἐστρατευμένου πρὸς τὴν Ὀλυνθίων πόλιν. c. μετὰ, Αγ. 2, 30. στρατευσάμενος μετὰ τούτου, *cum hoc coniunctus*. c. σὺν, Π. 5, 4, 17. αὐτὸς σὺν ἡμῖν στρατεύῃ. Αγ. 3, 4. ¶ 2) *bellum suscipere, bellum gerere*. De gente, Απ. 3, 2, 3. στρατεύονται πάντες, ἵνα ὁ βίος αὐτοῖς ὡς βέλτιστος ᾖ, καὶ στρατηγοὺς αἱροῦνται. E. 6, 1, 4. p. 357. ὑμῶν σὺν αὐταῖς τὰ ἐναντία ἐμοὶ στρατεύεσθαι, *aduersus me*. 7, 4, 35. c. εἰς, E. 5, 4, 46. Thebani ἐστρατεύοντο εἰς Θεσπιάς. c. ἐπὶ, A. 7, 1, 19. ταῖς πόλεσιν — ταῖς ἐφ' ἡμᾶς στρατευομέναις. 7, 6, 1. στρατεύεσθαι ὡς ἐπὶ Τισσαφέρνην. §. 6. est πολεμεῖν Τισσαφέρνει. Αγ. 2, 24. E. 2, 4, 20. 30. c. μετὰ, E. 4, 6, 3. στρατεύεσθαι μετὰ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τοὺς Ἀκαρνᾶνας. De rege et imperatore, Π. 2, 4, 8. πότερόν μοι κρεῖττον στρατεύεσθαι. 4, 2, 3. 5, 4. 18. ὡς ἀεὶ ἐν τοῖς ἀφθονωτάτοις στρατεύοιτο. Leuncl. et Hutch. στρατοπεδεύοιτο. Zeun. στρατοπεδεύεσθαι. 6, 1, 4. πότερον στρατεύεσθαι δοκεῖ ἔτι, *bellum continuandum*. §. 6. 10. 11. Αγ. 1, 34. E. 3, 4. 15 οὐ δυνήσοιτο κατὰ τὰ πεδία στρατεύεσθαι. ¶ 3) *militare, in expeditione esse, militatum ire*. De militibus, Π. 1. 2, 13. ἥν που δεήσῃ στρατεύεσθαι, τόξα — οὐκέτι ἔχοντες στρατεύονται. §. 14. 3, 2, 13. τιμᾶν — τῶν στρατευομένων τοὺς ἀξίους. Margg. συστρατευομένων. 3, 3, 8. 6, 1, 7. 6, 2, 11. p. 373. 8, 5, 1. ὅπου στρατοπεδεύηται βασιλεὺς, σκηνὰς ἔχοντες πάντες — στρατεύονται καὶ θέρους καὶ χειμῶνος. A. 5, 4, 19. Λ. 12, 5. E. 3, 4, 15. ὅστις παρέχοι — ἄνδρα δόκιμον, ἐξεῖναι αὐτῷ μὴ στρατεύεσθαι. 3, 5, 16. Απ. 1, 6, 9. 3, 2, 1. 3, 4,

3, 4, 1. τὸν οὔτε πώποτε ὁπλίτην στρατευσάμενον. c. ἀμφὶ, A. 1, 2, 3. τῶν ἀμφὶ Μίλητον στρατευομένων. Antea dicebantur πολιορκοῦντες. c. εἰς, contra. E. 7, 1, 7. στρατευσάμενοι εἰς Ἐπίδαυρον, ἐδῄωσαν αὐτῶν πᾶσαν τὴν χώραν. Leuncl. *cum Epidaurum cum exercitu petiissent.* §. 14. Ιερ. 2, 9. Aliter c. εἰς, Λ. 11, 1. οἱ Ἔφοροι προκηρύττουσι τὰ ἔτη, εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι. c. ἐπὶ, A. 2, 3, 13. τοὺς ἐφ' ἑαυτὸν στρατευσαμένους. De ciuibus, Πο. 2, 3. εἰ οἱ πολῖται μετ' ἀλλήλων στρατεύοιντο μᾶλλον, ἢ συντάττοιντο αὐτοῖς Λυδοὶ etc. ¶ 4) *exercitum ducere, cum copiis proficisci.* a) aduerſus hoſtem, ad impugnandum. E. 4, 7, 5. τοῦ Ἀγησιλάου ἐστρατευμένου εἰς τὸ Ἄργος. 7, 1, 18. ἐκεῖθεν εὐθὺς στρατευσάμενος εἰς Παῤῥασίας — ἐδῄου τὴν χώραν. A. 1, 9, 9. b) in regionem pacatam, ad defendendum. E. 6, 4, 17. εἰς τοὺς Φωκέας ἐστρατεύοντο, quorum amici erant. 7, 1, 4. στρατευομένων αὐτῶν εἰς Κόρινθον, vt tuerentur a Thebanis. ¶ 5) *in expeditionibus merere.* c. acc. Aγ. 6, 3. τρόπαια οὐχ ὅσα ἐστήσατο, ἀλλ' ὅσα ἐστρατεύσατο. Leuncl. *quae in expeditionibus promeruit.* Sed poteſt etiam explicari *omnes expeditiones,* ſiue, vt Hutch. interpretatur, ὅσα ἐν ταῖς στρατείαις ſ. στρατευόμενος ἔπραξε. ¶ In var. lect. eſt pro πορεύεσθαι. v. πορεύεσθαι nr. 6.

στράτευμα, ¶ 1) *exercitus.* Π. 1, 6, 13. τοῦ μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα, τούτου σοι δεῖ μέλειν. 2, 1, 2. p. 89. αἰτεῖν πλεῖον στράτευμα. 3, 3, 14. ἐγγὺς ἀλλήλων τὰ στρατεύματα ἐγίγνετο. 4, 5, 18. 7, 5, 1. ἀπάγειν τὴν στρατιὰν — ὁπότε ἀπάγοι τὸ στράτευμα. A. 1, 2, 18. 1, 8, 1. βασιλεὺς σὺν στρατεύματι πολλῷ προσέρχεται. 2, 2, 5. στρατεύματι ὀλίγῳ. 4, 1, 8. διαφθαρῆναι πολλὰ τοῦ στρατεύματος. 4, 7, 7. τὸ στράτευμα πᾶν θεώμενος. 5, 7, 9. εἰς στράτευμα μηκέτι ἐλθεῖν. 7, 5, 9. στράτευμα πλέον τοῦ Ἑλληνικοῦ. E. 3, 4, 23. αὐτοῦ τε καὶ παντὸς τοῦ στρατεύματος ἑπομένου. Singularem ſequitur pluralis, Π. 2, 4, 16. τὸ στράτευμα ὡς ᾔσθετο — ὑποπέμψας πρὸς αὐτούς. 6, 3, 4. τὰ ἄλλο στράτευμα — ὅπως παρασκευάσαιντο. A. 2, 1, 5. στράτευμα

μα ἐπορίζετο σῖτον — κόπτοντες. Hutch. ad h. l. laudat Cortium ad Sallust. Catil. 23, 6. A. 3, 4, 27. 6, 5, 13. E. 3, 2, 14. Pluralis ponitur de vno exercitu, cum e variis gentibus compositus est, Π. 3, 3, 15. ἀνέπαυον τὰ στρατεύματα Assyriorum et sociorum. 5, 3, 9. §. 16. p. 299. 6, 2, 6. O. 5, 13. ἐὰν ὑπὸ πλήθους στρατευμάτων τῶν ἔργων στερηθῶσι. Cf. ἄγειν, διαλύειν, ἔχειν, ἱππικὸς, τρέφειν. ¶ 2) manus vnius ducis. A. 1, 5, 11. ἐλθὼν πρὸς τὸ ἑαυτοῦ στράτευμα. §. 12. ἀφιππεύει — διὰ τοῦ Μένωνος στρατεύματος. Leuncl. castra. Et sane sic verti potest, quanquam §. 11. erat τῶν τοῦ Μένωνος στρατιωτῶν. 6, 1, 22. ¶ 3) castra. A. 1, 5, 13. ὁ δὲ καταφεύγει εἰς τὸ ἑαυτοῦ στράτευμα etc. ¶ 4) In var. lect. permutatur στρατεύματι c. σατραπεύοντι. v. σατραπεύειν. Confunditur item c. στρατόπεδον. v. ibi nr. 3. it. c. στρατός. v. ibi nr. 1.

στρατεύσιμος, *militaris, militiae maturus.* Π. 1, 2, 4. στρατεύσιμα ἔτη. E. 6, 5, 12. τοὺς ἐν τῇ στρατευσίμῳ ἡλικίᾳ. v. Doruill. ad Charit. 6, 9. p. 578. Poll. 1, 177. 2, 11.

στρατευτέον, *suscipienda est expeditio.* E. 7, 1, 29. Epaminondas ἔγνωκε στρατευτέον ἐπὶ τὴν Ἀχαΐαν.

στρατηγεῖν, ¶ 1) *exercitum ducere, imperatorem esse, fungi munere imperatorio,* Π. 6, 1, 3. οὐδὲ ἄπειμι, ἀλλὰ μένων στρατηγήσω, ἔς ἂν ποιήσω Γαδάταν δεσπότην τοῦ Ἀσσυρίου. E. 1, 7, 3. τῶν τριηράρχων ἀνδράσιν ἱκανοῖς καὶ ἐστρατηγηκόσιν ἤδη. 2, 1, 16. 7, 1, 29. Πεισίαν τὸν Ἀργεῖον στρατηγοῦντα ἐν τῷ Ἄργει. 7, 4, 40. Ἐπαμινώνδαν — καὶ γὰρ στρατηγῶν τότε ἐτύγχανε in pace, vt videtur. Aπ. 1, 1, 8. 1, 7, 3. 3, 1, 6. τὸν εὖ στρατηγήσοντα. 3, 2, 1. ἐντυχὼν στρατηγεῖν ᾑρημένῳ τῳ. Infra est τοῖς ἑλομένοις αὐτὸν στρατηγόν. 3, 5, 24. τὸν μέλλοντα στρατηγεῖν. Participium pro στρατηγὸς, Aπ. 3, 2, 4. δεῖ τὸν στρατηγοῦντα τοῦτο παρασκευάζειν. E. 2, 3, 18. p. 99. οἱ ἀμφὶ Ἀρισοτέλην, καὶ Μελάνθιον, καὶ Ἀρίσαρχον στρατηγοῦντες. Infinitiuus i. q. στρατηγία, *ars imperatoria,* Π. 1, 6. v. c. §. 12. p. 64. στρατηγεῖν πεπαιδευκέναι. Aπ. 3, 1,

3, 1, 1. ϛρατηγεῖν διδάξειν. §. 4. ϛρατηγεῖν μαθών v. totum caput. c. acc. A. 1, 3, 15. ϛρατηγήσοντα ἐμὲ ταύτην τὴν ϛρατηγίαν. ¶ 2) *imperare, praeesse.* c. gen. A. 1. 4, 3. ἔχων ὁπλίτας, ὧν ἐϛρατήγει. 2, 6, 15. ϛρατηγεῖν τῶν ξένων. E. 1, 6. 21. 4, 5, 13. τῶν ὁπλιτῶν ϛρατηγῶν, καὶ τῶν πελταϛῶν ἄρχων. ¶ 3) *rem gerere.* E. 6, 5, 41. εἰ μὲν οὖν ἄλλο τι (*alio tempore*) καλῶς τι ἐϛρατήγησεν, οὐ ψέγω, *imperator praeclare quid gessit.* ¶ 4) *imperio efficere.* A. 7, 6, 29. τοῦτο ὑμᾶς πρῶτον ἡμῶν ϛρατηγῆσαι — τὸν μισθὸν πρᾶξαι, *vestro in nos imperio hoc vos efficere, vt — stipendium exigatis.* ¶ 5) Improprie legitur A. 2, 2. 6. ἡ δὲ τύχη ἐϛρατήγησε κάλλιον, *honestius consilium suppeditauit.* Est i. q. ἐμηχανήσατο. A. 3, 2, 17. κατακαῦσαι τὰς ἁμάξας, ἵνα μὴ τὰ ζεύγη ἡμῶν ϛρατηγῇ, *ne nos cogant illud iter eligere, in quo iumenta incedere possint.* ¶ 6) In var. lect. confunditur c. ϛρατηγιᾶν. v. ibi

στρατήγημα, *consilium imperotoris.* v. Cic. de N. D. 3, 6. Suid: ϛρατήγημα· σόφισμα, ἡ τοῦ ϛρατοῦ ἡγεμονία. Sed Aπ. 3, 5, 22. πολλὰ οἶμαί σε τῶν πατρῴων ϛρατηγημάτων παρειληφότα, vertendum videtur *praecepta imperatoria a patre tuo esse edoctum.*

στρατηγία, ¶ 1) *munus imperatorium.* Π. 1, 6, 12. p. 64 ὡς δεήσοι καὶ τούτων, ὥσπερ καὶ ὑπὲρ τῆς ϛρατηγίας, τὸν ϛρατηγὸν ἐπιμελεῖσθαι. 7, 2, 7. p. 419. ὡς εἵλοντό με — ὑπεδεξάμην τὴν ϛρατηγίαν. A. 5, 6, 13. 7, 1, 25. τὴν ϛρατηγίαν ἀπειπών. De imperio maritimo, in classe, E. 6, 2, 8. παύσαντες αὐτὸν τῆς ϛρατηγίας. §. 27. ¶ 2) *ars imperatoria.* Π. 1, 6, 12. p. 65. ϛρατηγίαν με διδάσκειν — ὅτι μικρόν τι μέρος εἴη ϛρατηγίας τὰ τακτικά. 8, 4, 4. Aπ. 3, 1, 5. ¶ 3) *consilium imperatoris.* A. 2, 2, 6. ἦν δὲ αὕτη ἡ ϛρατηγία οὐδὲν ἄλλο δυναμένη, ἢ ἀποδρᾶναι ἢ ἀποφυγεῖν. ¶ 4) Permutatur in libris c. ϛρατεία. v. ibi. it. c. ϛρατιά. Π. 1, 6, 12. p. 65 τί εἴη ὄφελος ϛρατηγία τῶν τακτικῶν. Hutch. praefert alteram lectionem ϛρατιᾷ. Aγ. 3, 5. εἰ μὴ πάσης τῆς ϛρατηγίας ϛρατηγὸς καταϛαθείη. All. ϛρατιᾶς. Aπ. 3, 4, 4. ἐν

ἐν τῇ στρατιᾷ ἄλλους αὐρήσει τάξαντας. Margg. στρατηγίᾳ. Cf. στρατιᾷ.

στρατηγιᾶν, *muneris imperatorii cupidum esse* Suid: στρατηγιᾶν· ἐπιθυμεῖν τῆς στρατηγίας. (Sic quoque Hesych.) καὶ στρατηγιῶντα· στρατηγίας ὀρεγόμενον. A. 7, 1, 21. στρατηγιῶν, καὶ ἐπαγγελλόμενος, εἴ τις — στρατηγοῦ δέοιτο — ἡγεῖσθαι. Cod. Eton et Paril. male στρατηγῶν.

στρατηγικὸς, ¶ 1) *artis imperatoriae peritus.* v. Poll. 1, 178. Π. 8, 4. 4. διαφέρειν τῷ στρατηγικώτατον εἶναι. Απ. 1, 1, 8. Σ. 4. 6. c. ἀνὴρ, Π. 1, 6, 12. p. 65. στρατηγικοῖς ἀνδράσιν. Qui quales sint, ibi explicatur. Απ. 2, 6, 15. στρατηγεῖν οὐχ ἱκανοὺς πάνυ στρατηγικοῖς ἀνδράσιν ἑταίρους. De eo, qui scientiam imperatoriam factis declarat, Αγ. 10, 1 εἰ νόσου πολεμίοις ἐμπεσούτης κρατήσειεν, εὐτυχέστερος μὲν ἂν εἴη, στρατηγικώτερος δὲ οὐδὲν ἄν. ¶ 2) *ad imperatorem pertinens, imperatorem decens.* Π. 1, 6, 12. p. 64. ἐν τοῖς στρατηγικοῖς ἔργοις, *officiis imperatoris.* O. 20, 6. οἱ στρατηγοὶ τῶν στρατηγικῶν ἔργων διαφέροντες ἀλλήλων, *scientiae imperatoriae.* Sic Αγ. 1, 17. στρατηγικὸν οὖν καὶ τοῦτο ἐδόκει διαπράξασθαι, np. dolis superans Tissaphernem. Cf. κλῆρος.

στρατηγὸς. ¶ 1) *imperator*, qui Π. 1, 5, 5. ἄρχων τῆς στρατείας dicitur. a) Ordo apud Xenophontem videtur esse hic: Princeps est στρατηγός. Deinde sequuntur ὑποστρατηγὸς, χιλίαρχοι, ταξίαρχοι, λοχαγοὶ ἐνωμοτάρχαι. v. suis locis. Sed alius ordo est apud Thucyd. 5, 66. et 68. v. Spanhem. ad Iulian. 1, p. 36. e lexico tactico, quod Montfaucon inseruit Bibliothecae Coislinianae. Perizon. ad Aelian. V H. 2, 44. Duker. ad Thucyd. 7, 60. et quos laudat Dorvill. ad Charit. p. 455. b) De officiis et virtutibus στρατηγοῦ differitur Απ. 3. 1. et 2. et 4. c) Π. 3. 3. 8. ὑπακούειν τῷ στρατηγῷ. Marg. Steph. τῶν στρατηγῶν. Αγ. 3, 5. πάσης τῆς στρατιᾶς στρατηγὸς constitui volebat Pharnabazus. Λ. 13, 11. E. 1, 4, 5. Alcibiades ἔφρα — στρατηγὸν αὐτὸν ᾑρημένους Athenienses, qui imperatores forte legebant. v. κλῆρος. E. 3, 2. 11. στρατηγὸς τῶν πάντων ἀπεδέδεικτο Τισσαφέρνης. Cf. ἀπο-

ἀποδεικνύναι. d) c. ἀνὴρ, Αγ. 3, 5. τοῖς τε ἄλλοις, καὶ ἀνδρὶ δὴ στρατηγῷ. Sic A. 2, 1, 7. Clearchus ad collegas: ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες στρατηγοὶ, ἀποκρίνασθε. 3, 1. 23. Cf. ἀνήρ. e Saepe enim commemorantur plures Graecorum στρατηγοὶ, *duces, praetores*, vt Π. 8, 8, 2. οἱ τῶν σὺν Κύρῳ ἀναβάντων στρατηγοί. A. 2, 6, 5. πέντε στρατηγοὺς, εἴκοσι λοχαγούς. §. 16. τῶν ἄλλων στρατηγῶν. Ibid paulo ante pro ἀποθνησκόντων τῶν στρατηγῶν 2 MSS. et marg. Steph. habent ἀπ. τ. συστρατηγῶν. 3, 2, 25. δύο στρατηγώ. 5, 5, 2. οἱ στρατηγοὶ (Margg. στρατιῶται) ἔχρηζον — προσβάλλειν. Cf. στρατιώτης. 7, 2, 19. et 7, 6, 6. quilibet στρατηγὸς accipit quadruplo maiorem partem ſtipendii, quam miles. E. 1, 4, 4. §. 9. οἱ ᾑρημένοι κατὰ γῆν στρατηγοί. 2, 4, 28. 30. 5, 4, 19. τὼ δύω στρατηγώ. Aπ. 3, 4, 1. item in pace, E. 7, 1. 33. Εὔφρων στρατηγοὺς ἐκέλευσεν ἑλέσθαι, οὕστινας αὐτοῖς δοκοίη. §. 34. nominantur συνάρχοντες. f) Inprimis noti ſunt *decem illi Atheniensium praetores, qui Alcibiadi*, cum ſummum imperium ei abrogatum eſſet, *ſucceſſerunt pari imperio.* Harpocrat. et Suid: οἱ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν χειροτονούμενοι, στρατηγοὶ δέκα ἦσαν. Hi igitur non ſorte legebantur. v. omnino Ern. et Hindenb. ad Aπ. 1, 1, 18. E. 1, 5, 10. χαλεπῶς εἶχον τῷ Ἀλκιβιάδῃ — καὶ στρατηγοὺς εἵλοντο ἄλλους δέκα. Deinde nominatim recenſentur. 1, 6, 11. 25. 2, 3, 18. p. 95. 1, 7, 1. vocantur οἱ ναυμαχήσαντες στρατηγοὶ, et Aπ. 1, 1, 18. nominantur tantum ἐννέα στρατηγοὶ, np. Conone non annumerato. g) Etiam *alii nauium duces* dicuntur στρατηγοὶ, Aθ. 1, 18. τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς τριηράρχους. E. 1, 1, 14. Φυλακὴν ἐγκαταλιπόντες ναῦς τριάκοντα, καὶ στρατηγὼ δύω. 5, 4, 63. 6, 2, 7. 8. h) Sed E. 1, 1, 17. οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων στρατηγοὶ ſunt *duces, qui vrbibus defendendis praefecti erant.* Cf. omnino ἡγεμών. ¶ 2) *rei militaris et artis imperatoriae peritus.* E. 6, 2, 27. Χαβρίαν μάλα στρατηγὸν νομιζόμενον. Sed vir doctus in Biblioth. crit. P. V. p. 102. ſq. legi iubet στρατηγικόν. Aπ. 3, 1,

3, 1, 4. ὥσπερ ὁ κιθαρίζειν μαθὼν, κἂν μὴ κιθαρίζῃ, κιθαριστής ἐστι — οὕτω καὶ ὅδε — διατελεῖ στρατηγὸς ὢν, κἂν μηδεὶς αὐτὸν ἕληται. Iocose pro στρατηγικός. ¶ 3) *auctor*, *caput*, *dux*. E. 5, 2, 17. στρατηγὸς τῶν ἑταιριῶν. Margg. ἀρχηγός. ¶ 4) A. 3, 1, 10. Stephano auctore Hutch. et Zeun. στρατὸν mutarunt in στρατηγόν.

στρατιὰ. ¶ 1) *exercitus*. Suid: στρατιὰ· τὸ τῶν στρατιωτῶν ὑπὸ ἕνα ἔπαρχον τάγμα. Phauorin. in v. στρατεία interpretatur nomine στράτευμα. Π. 1, 4, 17. ἡ διαδοχὴ τῇ πρόσθεν φυλακῇ ἔρχεται, καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς. ἔδοξεν οὖν αὐτῷ πολλὴ στρατιὰ παρεῖναι. 1, 6, 9. πῶς σοι ἕξει τὰ τῆς στρατιᾶς, *status copiarum*. 5, 5, 13. 6, 1, 4. v. διαλύειν. 7, 1, 8. ἅρμασι καὶ παντοδαπῇ στρατιᾷ. 7, 5, 1. synonymum est στράτευμα. 8, 6, 10. συνήγειρε στρατιάν. A. 1, 4, 5. ἔχων τριάκοντα μυριάδας στρατιᾶς. E. 1, 1, 27. δέκα μυριάσι στρατιᾶς. 1, 3, 4. προσεβοήθει στρατιᾷ τε καὶ ἵπποις πολλοῖς. 5, 4, 37. εἴ τις πόλις στρατιᾶς οὔσης ἔξω ἐπὶ πόλιν στρατεύοι. c. ἐν, Ιερ. 6, 9. ὅταν ὦμεν ἐν στρατιᾷ. Leuncl. *quum militamus*. c. ἐπὶ, Λ. 11, 2. ὅσοις ἐπὶ πόλεως χρῶνται — τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς, *domi* — *foris*. Leuncl. *in castris*. Cf. Wesseling. ad Herodot. 6, 56. Λ. 13, 1. Singularem sequitur pluralis, A. 6, 3, 12. ὁπλῖται — ἱππεῖς — ἔκαιον — καὶ οἱ πελτασταὶ — καὶ ἡ στρατιὰ εἴ τινι παραλειπομένῳ ἐντυγχάνοιεν. 6, 6, 17. στρατιά σοι ἐφεῖτο — νῦν δέ σε αἰτοῦνται. 7, 7, 8. Sic A. 6, 6, 12. ἔπεμψε — ἡ στρατιὰ — καὶ ἐκέλευσε. All. κελεύουσι. ¶ 2) *milites gregarii*. A. 7, 2, 19. τῇ στρατιᾷ διδόναι, καὶ τοῖς λοχαγοῖς, καὶ τοῖς στρατηγοῖς. In sqq. est τῷ στρατιώτῃ. ¶ 3) *castra*. Ιπρ. 7, 7. εἴ τις στρατιὰν ἔχειν ἡγήσεται, ὀλίγη αὐτῷ φανεῖται. Zeun. *castra ponere*. Sed potest etiam de exercitu explicari. Cf. nr. 1. ¶ 4) Confunditur cum στρατεία, Π. 5, 4, 13. ὅπως ἡ στρατεία ἡδίων — κουφοτέραν τὴν στρατείαν παρέχειν. Olim perperam legebatur στρατιὰ et στρατιάν. 6, 1, 7. τὰ μὲν στρατιὰν οὖσαν, τὰ δ' ἑορτήν. Steph. et Hutch. emendant στρατείαν. 7, 4, 4. ἐρωτῶντες, εἴ τι στρατιᾶς προσδέοιτο, ἢ μηχανημάτων. Margg. male στρατείας.

τείας. A. 11, 1. εἰς τὰς στρατιὰς βέλτιον τῶν ἄλλων ἐμηχανήσατο. Fr. Portus *res bellicas.* Sed Steph. et Zeun. recepere Leunclauii coniecturam στρατείας. E. 3, 2, 19. ἐγένετο αὕτη ἡ στρατιὰ ὥσπερ ἐπισιτισμός. Leuncl. Steph. Well. Morus, Schneiderus ediderunt στρατεία. 3, 4, 3. ἐπαγγειλαμένου τοῦ Ἀγησιλάου τὴν στρατιάν. Leuncl. emendat στρατείαν, quod recepit Steph. Well. etc. 3, 5, 17. αὕτη μὲν δὴ οὕτως ἡ στρατιὰ — διελύθη. Steph. dicit, positum videri pro στρατεία, quod etiam Morus malit. 4, 4, 14. στρατιαὶ μὲν μεγάλαι διεπέπαυντο. Φρουροὺς δὲ πέμπουσαι αἱ πόλεις. In addendis Leuncl. στρατεῖαι. 5, 2, 4. τρύχειν τὴν πόλιν στρατιαῖς. Steph. et Leuncl. malunt στρατείαις, quod contra Mori sententiam recepit Schneiderus. §. 13. edidere ξυνηγόρευον στρατείαν ποιεῖν, cum antea legeretur στρατιὰν π. Leuncl. enim sic loqui ait veteres. At debebat etiam scribere ποιεῖσθαι. §. 14. εἴ τις τῶν πόλεων ἐκλίποι τὴν στρατείαν Steph. et Leuncl. pro στρατιάν. § 27. τὴν στρατιὰν ξυγκατέστελλον. Marg. Leuncl. στρατείαν, qua lectione non videtur opus esse. 5, 3, 10. χρήματα εἰς τὴν στρατιὰν ἔδοσαν. Leuncl. mauult στρατείαν. 5, 4, 37. ἕως στρατιὰ εἴη, παύσασθαι τοῦ πολέμου. Portus et Leuncl. reponunt στρατεία: *quamdiu haec expeditio futura sit.* Morus quoque tacite sic edidit. 6, 2, 9. ἀργύριον ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν ἔπεμπον, ἅτε καὶ διαποντίου τῆς στρατείας οὔσης. Marg. Leuncl. στρατιᾶς. Versio *expeditio.* Ιερ. 10, 6. ἐν τῇ στρατείᾳ — τί ἐστιν ὠφελιμώτερον μισθοφόρων. Ita Leuncl. et Erasmo iubentibus ediderunt Well. et Bach. pro στρατιᾷ. Cf. στρατεία. Confunditur etiam c. στρατηγία. v. στρατηγία nr. 4. Sic E. 3, 2, 11. Φαρνάβαζος — ὑπεφθόνει τῇ στρατιᾷ τῷ Τισσαφέρνει. Leuncl. bene emendat τῆς στρατηγίας.

*στρατίαρχος, *dux militum.* A. 13, 4. ξένων στρατίαρχοι.

στρατιώτης, *miles gregarius.* A. 7, 1, 2. μετεπέμψατο τοὺς στρατηγοὺς καὶ λοχαγοὺς τῶν στρατιωτῶν. In Cod. Eton. deest τῶν στρ. Et sane superfluum videri poterat. 7, 2, 19. τῷ μὲν στρατιώτῃ — τῷ δὲ λοχαγῷ — τῷ δὲ στρατηγῷ. Opponitur equitibus, E. 1, 3,

1, 3, 8. ςρατιώτας, καὶ ἱππεῖς. Sed καὶ verti h. l. poteſt *in his, inprimis.* Eſt pro plurali, A. 2. 6, 6. ἔφασαν, ὡς δέοι τὸν ςρατιώτην φοβεῖσθαι. Videtur etiam imperator ita nominari, A. 2, 5, 6. πέντε ςρατηγοὺς εἴκοσι λοχαγοὺς, καὶ τῶν ἄλλων ςρατιωτῶν ὡς διακόσιοι. Ag. 1, 27. et E. 3, 4, 18. Ἀγησίλαον μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ςρατιώτας. Confunditur cum ςρατηγὸς, A. 4, 1, 2. ἐδόκει τοῖς ςρατιώταις πορευτέον εἶναι. Leuncl. et Hutch. τοῖς ςρατηγοῖς. Cf. ςρατηγὸς nr. 1. e. Sed A 6, 6. 5. pro ςρατιωτῶν Zeun. ex ed. Iunt. et Cod. Guelf. edidit ςασιωτῶν, h. e. *eorum militum, qui decretum exercitus defendebant et aduerſabantur ſecus ſentientibus.* Pro ςρατιῶται legitur etiam ναῦται. v. ναύτης. it. Σπαρτιατῶν pro ςρατιωτῶν, v. Σπαρτιάτης.

στρατιωτικὸς, ¶ 1) *militaris, ad milites pertinens.* Π. 4, 5, 14. p. 249. σκηνὴ ςρατιωτική. Cf. πόνος et σύνταξις. ¶ 2) *militiae idoneus*, i. q. ςρατεύσιμος. Π. 6, 2, 11. p. 373. τοὺς ἐν τῇ ςρατιωτικῇ ἡλικίᾳ — χαλκέας. ¶ 3) τὰ ςρατιωτικὰ, *res militares, res bellicae.* Π. 2, 1, 9. ἐπισήμονα τῶν ςρατιωτικῶν. Sic §. 16. vbi etiam τοὺς ἀμφὶ τὰ ςρατιωτικὰ ὑπηρέτας reperias. Λ. 12, 7. ὅσα δεῖ ἐπιμελείας ἐν τοῖς ςρατιωτικοῖς. 13, 5. αὐτοσχεδιαςὰς τῶν ςρατιωτικῶν — τεχνίτας τῶν πολεμικῶν. Απ. 3, 5, 18.

***στρατιῶτις**, *militi vehendo idonea.* v. Morus in indice, qui intelligit nauem maiorem, tardius vectam, quae magnum militum numerum caperet, transfretandis militibus comparatam. E. 1, 1, 26. νεῶν ςρατιωτίδων μᾶλλον ἢ ταχειῶν. Cf. Poll. 1, 83. Schol. Thucyd. 1, 116. ςρατιώτιδες· ςρατιώτας ἄγουσαι τοὺς μέλλοντας πεζομαχεῖν.

Στρατοκλῆς Κρὴς, *Stratocles Cretenſis.* A. 4, 2, 16. praefectus ſagittariorum Cretenſium.

Στρατόλας, *Stratolas.* E. 7, 4, 15. Elide eſt inter duces factionis optimatium. §. 31. praefectus trecentorum cadit in pugna.

στρατοπεδεία, *caſtra.* E. 4, 1, 11. ἐπιπεσὼν τῇ Φαρναβάζου ςρατοπεδείᾳ — τὸ ςρατόπεδον ἁλίσκεται.

στρατοπεδεύειν, *caſtra metari, caſtra locare.*

Π.

Π. 4, 2, 3. μικρὸν πορευθέντες ἐστρατοπεδεύκασι. Α. 7, 6, 17. ὑπαίθριοι δὲ ἔξω ἐστρατοπεδεύετε. Ε. 2, 2, 5. πρὸς τὴν πόλιν ἐστρατοπέδευσεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ.

στρατοπεδεύεσθαι, ¶ 1) *castra metari, castra ponere.* Π. 1, 6, 19. p. 82. ὅπως χρὴ στρατοπεδεύεσθαι. 3, 3, 14. οἱ βάρβαροι βασιλεῖς, ὁπόταν στρατοπεδεύωνται, τάφρον περιβάλλονται. Α. 2, 4, 1. ἐγγὺς ἀλλήλων ἐστρατοπεδευμένοι. §. 5. Αγ. 1, 30. et Ε. 3, 4, 22. Λ. 12, 1. ἣ στρατοπεδεύεσθαι ἐνόμισε. 13, 10. Ε. 3, 2, 2. 4. 4, 2, 8. 6, 5, 15. 16. 20. 27. 30. Ιππ. 7, 12. c. εἰς, Ε. 6, 5, 17. στρατοπεδευσάμενος εἰς τὸν ὄπισθεν κόλπον. c. ἐν, Ε. 2, 4, 3. στρατοπεδευσάμενοι ἐν χωρίῳ λασίῳ. §. 21. 6, 4, 4. c. πρός, Ε. 4, 5, 3. πρὸς τοῖς θερμοῖς ἐστρατοπεδεύετο. ¶ 2) *castra poni iubere.* Λ. 12, 1. Lycurgus κύκλον ἐστρατοπεδεύσατο. ¶ 3) *castra habere, in castris esse.* Π. 8, 5, 1. ὅπου ἂν στρατοπεδεύηται βασιλεύς, σκηνὰς ἔχοντες. Α. 2, 2, 7. 4, 4, 5. στρατοπεδευομένων αὐτῶν γίνεται χιὼν — καὶ ἔδοξε διασκηνῆσαι κατὰ τὰς κώμας. ¶ 4) *castra sequi, militare.* c. παρά, Α. 1, 3, 7. παρὰ Ξενίου — δισχίλιοι, λαβόντες τὰ ὅπλα, ἐστρατοπεδεύσαντο παρὰ Κλεάρχῳ. ¶ 5) *commorari in vicis.* Α. 2, 2, 9. οἱ μὲν οὖν πρῶτοι — ἐστρατοπεδεύοντο. §. 8. erat εἰς τὰς κώμας τοὺς πρώτους ἔχων κατεσκήνωσεν. 4, 5, 9. 6, 4, 5. c. ἐν, Α. 3, 5, 1. ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν κώμῃ μεστῇ πολλῶν ἀγαθῶν. 4, 8, 16. Ε. 4, 1, 10. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. στρατεύεσθαι. v. ibi nr. 2.

στρατοπέδευσις, *castrorum metatio.* Π. 8, 5, 3. οἱ ὁπλοφόροι ἐν τῇ στρατοπεδεύσει χώραν εἶχον ἐπιτηδείαν, *sicubi castra ponerentur, quando erant in castris.* §. 8. Ε. 4, 1, 11. μάλα ἀφανίζων τὰς στρατοπεδεύσεις.

στρατόπεδον, ¶ 1) *castra.* Π. 3, 3, 14. ἐφ' ἵππων ἐλάσαι διὰ τοῦ στρατοπέδου. 4, 1, 3. ἀπεδίδρασκον τῆς νυκτὸς ἐκ τοῦ στρατοπέδου. Α. 6, 5, 3. τούτων φύλακα καταλιπεῖν τῶν ἐπὶ στρατοπέδῳ, i. e. τοῦ στρατοπέδου, vt est in Cod. Par. Ε. 3, 2, 3. 4. 6, 4, 9. §. 14. τὴν τάφρον, ἣ πρὸ τοῦ στρατοπέδου ἔτυχεν οὖσα. 6, 5, 17. Ιππ. 7, 10. ταῦτα ἁμαρτήματα οὐ χρὴ παριέναι ἀκόλαστα. εἰ δὲ μή, ὅλη ἡ

χώρα

χώρα ϛρατόπεδον ἔϛαι, i. e. *per totam regionem di-ſperſi erunt milites.* Cf. κινεῖν. Pluralis pro ſingulari, A. 7, 3, 17. ὅπως εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ϛρατόπεδα μηδεὶς τῶν Θρᾳκῶν εἴσεισι νυκτός. ¶ 2) *locus caſtrorum.* Π. 1, 6, 13. ὑγιεινοῦ ϛρατοπέδου. ¶ 3) *exercitus.* Timaeus lex. Plat: ϛρατόπεδον· — καὶ τὸ πλῆθος τῶν ϛρατιωτῶν, καὶ τόπος ἐν ᾧ αὐτοὺς ἀθροίζεσθαι ἐπιτήδειον. Phauorin: ϛρατόπεδον κυρίως, ἔνθα διάγει ὁ ϛρατὸς, ἀπὸ τοῦ ϛρατὸς, καὶ τοῦ πέδον ἡ γῆ. λέγεται δὲ ϛρατόπεδον, καὶ αὐτὸ τὸ ϛράτευμα. Cf. in v. ϛρατεία, et Suid. in v. ϛρατοπεδεία. Π. 3, 2, 1. ἀπῆλθον ἐπὶ τὸ ϛρατόπεδον, καὶ δειπνήσαντες ἐκοιμήθησαν. vbi tamen etiam caſtra poſſunt intelligi. 4, 2, 12. p. 217. μένων παρὰ τὸ ϛρατόπεδον. 5, 3, 21. ἐν νυκτὶ πρὸ παντὸς τοῦ ϛρατοπέδου πεζοὺς προέπεμπε. Margg. ϛρατεύματος. A. 1, 10, 11. εἴ ποτε λάβοι τὸ ϛρατόπεδον (Cod. Eton. ϛράτευμα) ἔνδεια. 4, 4, 6. τῶν δὲ ἀποσκεδαννυμένων τινὲς ἀπὸ τοῦ ϛρατοπέδου, cum eſſent in vicis. 5, 2, 1. ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ τὸ ϛρατόπεδον. Suid. in v. ἀπαυθ. legit ϛράτευμα. 7, 7, 35. pro ἐν τῷ ϛρατεύματι in 2 codd. eſt ἐ. τ. ϛρατοπέδῳ. E. 1, 1, 2. ἀπέπλευσαν πρὸς τὸ ἄλλο ϛρατόπεδον. §. 14. εἰςεδέξαντο εἰς τὸ ἄϛυ τὸ ϛρατόπεδον. 1, 2, 4. προςῆγε δύο ϛρατόπεδα ad vrbem oppugnandam. 1, 3, 1. 3, 11, 1, 4, 3. 4, 4, 13. ὥϛε δίοδον ϛρατοπέδῳ ἱκανὴν εἶναι. 4, 6, 7. κατεβίβασαν ἐς τὸ ὁμαλὸν τὸ ϛράτευμα. Margg. ϛρατόπεδον. 6, 3, 6. p. 389. τὰ ϛρατόπεδα διαλύειν, καὶ τὰ ναυτικὰ καὶ τὰ πεζικά. 7, 5, 8. τὸ ϛρατόπεδον ἐν τῷ τείχει τῶν Τεγεατῶν ἐποιήσατο, *collocauit, commorari iuſſit.* Aπ. 3, 2, 2. Iπ. 8, 12, K. 12, 4. Hutch. de exercitu explicat etiam A. 4, 8, 17. ἀγορὰν παρεῖχον ἐν τῷ ϛρατοπέδῳ Τραπεζούντιοι. ¶ 4) *claſſis.* E. 1, 6, 15. ναῦν — ἀναδησάμενοι ἀπῆγον εἰς τὸ ϛρατόπεδον. §. 26. πλεῖν εἰς τὸ ἑαυτῶν ϛρατόπεδον.

στρατὸς, ¶ 1) *exercitus.* Suid: ϛρατός· τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων. Cf. Heſych. et Phauorin. Π. 1, 4, 17. ἦγε τὸν ϛρατόν. Marg. Steph. ϛράτευμα. 2, 2, 10. ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλὴν εἰς τὸν ϛρατόν. Margg. τὸ ϛράτευμα. 2, 4, 17. p. 138. ὡς ἂν δύνηταί σοι ὁ ϛρατὸς ἕπεσθαι.

5, 5,

5, 5, 2. ὁ ἄγων τὸν στρατὸν — ἄγων τὸ στράτευμα. 7, 1, 13. A. 3, 1, 10. ποίας πόλεως στρατόν. Sed emendant στρατηγόν. ¶ 2) *milites.* Π. 6, 2, 4. πλεῖστος στρατὸς οὕτως εἶχε τὴν γνώμην. §. 6. ¶ 3) *multitudo eorum, qui pertinent ad impedimenta.* Π. 6, 3, 11. p. 385. ὃς ἄρχεις τῶν σκευοφόρων — ἄγε πάντα τὸν τοιοῦτον στρατόν. Λ. 13, 4.

Στρατὸς, *Stratus*, metropolis Acarnaniae. Steph. Byz: Στρατὸς, πόλις Ἀκαρνανίας. Cf. Palmerii Graecia antiqua 3, 5. qui dicit, fuisse commune Prytaneum Acarnanum. Ε. 4, 6, 4. πέμψας ἐς Στρατὸν παρὰ τὸ κοινὸν τῶν Ἀκαρνάνων.

στρεπτὸς, *torques.* Suid: στρεπτός· περιδέραιος κόσμος. Hesych: στρεπτοί· ὅρμοι. Cf. Poll. 5, 98. Π. 1, 3, 2. στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ. 2, 4, 5. στρεπτὸν περιθέμενος. v. omnino ψέλλιον.

στρέφειν, ¶ 1) *vertere, conuertere.* A. 4, 3, 19. Ξενοφῶν δὲ στρέψας καὶ τοὺς Καρδούχους. Sed Hutch. dicit, meliores libros habere πρὸς pro καὶ, atque adeo στρέψας dictum esse pro στρεψάμενος vel στραφείς. Etiam. Zeun. edidit πρὸς τοὺς K. Λ. 11, 9. στρέψαντες τὸ ἄγημα ἐπὶ κέρας. §. 10. ¶ 2) *inuertere.* O. 6, 14. τὴν γῆν στρέφειν. In sqq. dicitur κινεῖν. Sic fere O. 18, 5. στρέφοντες τὰ ἄτριπτα, καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας ὑποβάλλοντες. ¶ 3) *flectere.* Iπ. 7, 12. ἵππος εἰς τὰ δεξιὰ στρεφόμενος. §. 17. στραφέντα equum ταχύνειν. §. 18. ἐκ τοῦ ἑστάναι στρέψαντα — ὁρμᾶν. ¶ 4) *contorquere.* A. 4, 7, 10. σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα. ¶ 5) *conuertere se.* A. 4, 3, 24. οἱ Ἕλληνες τὰ ἐναντία στρέψαντες ἔφυγον. Hutch. suspicatur, fortassis ἐς ante τὰ ἐναντία a praecedente Ἕλληνες absorptum esse. Ε. 4, 3, 3. Θετταλοὶ στρέψαντες βάδην ἀπεχώρουν. Sed Aγ. 2, 3. Wells, cum aliis edidit τρέψαντες· Leuncl. tamen et Hutch. reposuerunt στρέψαντες. Simili modo erratum est in ἀναστρέφειν. Cf. τρέπειν nr. 2. In var. lect. est etiam pro μεταστρέφειν. v. ibi. it. pro συστρέφειν. v. συστρ.

στρέφεσθαι, *conuertere se, conuerti.* Π. 6, 3, 11. p. 385. ἢν δέ τις στρέφηται, *tergum vertat.* 7, 1, 4. κέρατα — στραφέντες ὡς εἰς φάλαγγα. §. 12. §. 18. ὄπισθεν οἱ πολέμιοι,

λέμιοι, καὶ ἐστρέφοντο, sup. vt a tergo cum iis pugnarent. A. 3, 5, 1. οἱ βάρβαροι στραφέντες ἔφευγον. Cf. φεύγειν. De equo, Iπ. 7, 13. ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς γνάθους στρέφεσθαι ἐθίζει.

στρογγύλος, ¶ 1) teres. Iπ. 1, 16. στρογγύλους τοὺς πόδας τοῦ ἵππου. K. 4, 1. canum σκέλη πρόσθια στρογγύλα. Cf. ἰσχίον et πλεῖον. ¶ 2) rotundus. Iπ. 4, 4. λίθων στρογγύλων ἀμφιτόμων.

Στρομβιχίδης, Strombichides. E. 6, 3, 2. Αὐτοκλῆς Στρομβιχίδου. All. Στρομβιχίδης. De forma huius nominis v. Koen. ad Gregor. de dialectis p. 135.

Στρούθας, Struthas, satrapes regis. E. 4, 8, 17 — 21. mittitur a rege Tiribazi loco ad oram maritimam. caedit Thimbronem. Filia Struthae, quam Tigranes vxorem habebat, capitur a Diphrida.

στρουθὸς, μεγάλη, struthiocamelus. v. Bochart. hieroz. T. I. lib. 2. c. 14. p. 217 — 262. A. 1, 5, 2. οὐκ ὀλίγαι (all. οὐκ ὀλίγοι) δὲ στρουθοὶ αἱ μεγάλαι in Arabia Mesopotamiae. § 3. στρουθὸν δὲ οὐδεὶς ἔλαβεν· οἱ δὲ διώξαντες τῶν ἱππέων ταχὺ ἐπαύοντο. De mira illarum be[stiarum] celeritate consentiunt Plin. H. N. 10, 1. aliique veteres.

στροφεῖον varie explicatur. In Luciani nauigio c. 5. Solanus στροφεῖα vertit cylindros, quorum ope anchorarum funes et anchorae tolluntur. In plerisque lexicis locus ille Luciani ponitur sine interpretatione. K. 2, 7. τὰ δίκτυα (ἐχέτω) δακτυλίους· τοὺς δὲ περιστρόφους, ἀπὸ στροφείων. Vertunt: circumactores de funiculis tortis conficiantur. Pollux 5, 29. habet haec: περίδρομοι προβάλλονται τοῖς δικτύοις ἀπὸ στροφίων. Ita enim ibi scribitur. In Polluce vertunt: per vertebras retibus ipsis immittuntur.

στροφή, inflexio. Iπ. 7, 15. ὑπολαμβάνειν equum ἐν ταῖς στροφαῖς, dum flectis s. antequam flectas. §. 17. ἐπειδὰν ἐκ τῆς στροφῆς εἰς τὸ εὐθὺ βλέπῃ — ἐν τοῖς πολεμίοις αἱ στροφαί εἰσιν ἢ τοῦ διώκειν ἢ τοῦ ἀποχωρεῖν ἕνεκα. 10, 15.

στρυφνὸς, ¶ 1) acerbus, adstringens. Hesych: στρυφνόν· — αὐστηρόν, ἐπεστυμμένον. Phauorin: στρυφνός· ὁ στύφων. Iερ. 1, 22.

1, 22. ciborum genera ὀξέα, καὶ δριμέα, καὶ στρυφνά. Cod. Lipſ. στριφνά. Heſych: στρυφνός· σφιγγητός, πυκνός, στερεός. ¶ 2) *auſterus, ſeuerus.* Suid: στρυφνόν· σκληρόν. v. interpp. ad Heſych. Π. 2, 2, 4. de eo, qui ferre non vult riſum: ἀνὴρ τὸν τρόπον τῶν στρυφνοτέρων ἀνθρώπων. Al. συφνοτέρων, de qua confuſione v. Ruhnken. ad Timaeum. Cf. στιφρός.

στρώματα, *veſtes ſtragulae* vel *colligata lecti ſtragula.* Π. 5, 2, 7. στρώματα νομίζετε, οὐχ ὁπόσα πρόβατα φύει ἔρια, ἀλλ' ὁπόσα φρύγανα ὄρη τε καὶ πεδία ἀνίησι — στρώματα καὶ κλίναι. 6, 2. 11. p. 370. τὸ τῶν στρωμάτων βάρος — στρωμάτων ἐνδεηθέντες μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε. Mox diſtinguitur ab iis ἐσθής. Ἀπ. 3, 13, 6. ἀκόλουθος in itinere φέρων τὰ στρώματα καὶ τἄλλα σκεύη. Ο. 8, 19. diſtinguuntur ἱμάτια et στρώματα. 9, 3. 6. 10, 11. στρώματα ἀνασεῖσαι καὶ συνθεῖναι. In equis, Π. 8, 8, 9. στρώματα πλείω ἐπὶ τῶν ἵππων, ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν.

στρωματόδεσμος, *ſtragulorum inuolucrum, ſaccus in quo loris conſtricto veſtes ſtragulae* vel *ſtragula lecti reconduntur.* Phrynichus: στρωματεὺς, ἀδόκιμον· στρωματόδεσμος, ἀρχαῖον καὶ δόκιμον. λέγε οὖν ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως. Eadem praecipiunt Thomas Magiſter et Moeris. Cf. Poll. 7, 79. 10, 137 et Caſaub. ad Athenae. 1, 4. A. 5, 4, 6. Moſynoeci habebant χιτωνίσκους — ὑπὲρ γονάτων, πάχος ὡς λινοῦ στρωματοδέσμου.

στρωμνή, *veſtis ſtragula.* Ἀπ. 2, 1, 30. οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς — ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις παρασκευάζεις. Π. 8, 3, 15. Cf. ἐσθής. De ipſo *ſtrato* ſ. *lecto* intelligendum videtur Σ. 4, 38. στρωμνὴν οὕτως ἀρκοῦσαν ἔχω, ὥστε ἔργον μέ ἐστι καὶ ἀνεγεῖραι. Heſych: στρωμνή· κοίτη.

στρωννύναι, *ſternere, ſtruere.* Π. 8, 2, 5. ὁ αὐτὸς κλίνην στρώννυσι, τράπεζαν κοσμεῖ.

στυγνός, *ſeuerus, toruus.* Heſych: στυγνόν· ὠμόν, χαλεπόν. Phauorin: στυγνός· κατηφής. A. 2, 6, 6. ὁρᾶν στυγνὸς ἦν. §. 7. τὸ στυγνόν. Oppon. φαιδρόν. Cf. Kypke Obſ. in N. T. tom. I. p. 180.

Στυμφάλιος, *Stymphalius, oriundus Stymphalo*

so Arcadiae oppido. v. Αἰνέας et Σοφαίνετος.

στυππεῖον, *stuppa.* v. Suid. et Phauorin. Π. 7. 5, 9. p. 439. πίτταν καὶ στυππεῖον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα.

στύραξ, *pars ima hastae, ferro vel metallo munita, qua hasta solo defigitur.* Ammonius: στύραξ· τὸ ξύλον τοῦ ἀκοντίου. Etymol. M. στύραξ· τὸ κάτω τοῦ δόρατος τραχήλιον, ὃ καταπηγνύειν εἰς τὴν γῆν εἰώθασι — ἢ ὁ σαυρωτὴρ καλούμενος, ἢ τοῦ δόρατος ἀρχὴ (Grammius legi iubet αἰχμὴ), ἐφ' ἧ στηρίζεται τὸ δόρυ. Fere eadem tradunt Hesychius, Timaeus in lex. Plat. et Suidas, it. Phauorin. et Schol. Thucyd. 2, 4. vbi v. interpp. Cf. Thom. Mag. et Poll. 1, 136. et 10, 143. qui paulo aliter explicant. E. 6, 2, 10. dux militum recusantes τὸν μὲν βακτηρίᾳ, τὸν δὲ τῷ στύρακι ἐπάταξεν.

Στύραξ, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

Στυρεὺς, *Styrensis.* E. 4, 8. 25. Θρασύβουλον τὸν Στυρέα. Marg. Leuncl. Τυριέα. Sed viri docti emendant Στειριέα. Nam pagus Atticus fuit Stiria, non Styra. v. Markland. ad Lys. p. 576. Wesseling. ad Diodor. Sic. 14, 32. et quos praeterea laudat Morus.

στυφνὸς, v. στρυφνός.

σὺ, ¶ 1) *tu.* a) Iungitur interdum nominatiuo, vbi videbatur vocatiuo opus esse, Π. 4, 5, 8. ἴθι μὲν οὖν, ἔφη, σὺ ὁ πρεσβύτατος. Brodaeus dicit, alios codd. habere ὦ πρεσβύτατος. b) Non raro redundat, v. Hindenburg. ad Απ. 1, 4, 15. Π. 1, 6, 19. p. 73. λέγεις σὺ, ὡς δεῖ. p. 74. οἷον σὺ λέγεις — δεῖν ἄνδρα με γενέσθαι. Vtroque loco Stobaeus pro σὺ habet αὖ. 3, 1, 6. κολάζω, ἔφη, οὐ γὰρ ἐᾷς σὺ ψεύδεσθαι. Ιερ. 1, 13. εἴποις οὖν ἂν ἴσως σύ. Απ. 1, 4, 15. ὥσπερ σὺ φῄς. 2, 2, 12. καὶ τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν. All. βουλήσῃ. Ern. delendum censet σὺ et retinendum βούλει. 2, 6. 20. ὥσπερ σὺ λέγεις. O. 10, 4. μὴ γένοιο σὺ τοιοῦτος. Απολ. 19. ἀλλ' ὅμως σύ με φῄς. §. 28. σὺ δὲ, ὦ φίλτατε, μᾶλλον ἂν ἐβούλου ὁρᾷν; Cf. λέγειν nr. 6. 10. 15. etc. c) Sic redundat datiuus σοὶ, Π. 1, 3. 13. οἶμαί σοι νικήσειν. §. 14. ἐγώ σοι — τά γε δίκαια οἶδα. 1, 4, 13. ἥν σοι ἐπέλθῃ feruus fugitiuus. Nisi h. l. malis *ad te.* 2, 2, 2.

p.

p. 103. 104. Ἀπ. 3, 1, 5. λοχαγῇ σοι. Steph. λοχαγήσῃ. 4, 4, 10. ποῖος δή σοι οὗτος ὁ λόγος ἐςί. Poteſt tamen h. l. etiam accipi pro σου. O. 3, 15. οἶμαι δέ σοι — ἔχειν ἂν ἐπιδεῖξαί σοι. d) it. acc. σὲ, O. 10, 4. οὐ γὰρ ἂν ἔγωγέ σε δυναίμην — ἀσπάσασθαί σε. Prius σε delet Leuncl. ſed Zeun. cum cod. Guelf. delet poſterius. e) Sic ὑμεῖς, E. 1, 7, 10. p. 57. τί οὕτως ἐπείγεσθε; ἢ μὴ οὐχ ὑμεῖς — ἀποκτείνητε. p. 58. μὴ ὑμεῖς γε, *nolite haec facere.* Ἀπολ. 20. it. ὑμῖν, E. 3, 1, 25. μισθὸς ὑμῖν ἐξείργασαι τῇ ςρατιᾷ. Ἱερ. 1, 14. ὑμῖν πάντα ὅσα ἐὰν λέγητε — ἐπαινοῦσι. it. ὑμᾶς, Π. 1, 5, 7. p. 51. ſq. ἐγὼ προσειλόμην ὑμᾶς — δοκιμάσας — ὁρῶν ὑμᾶς. Muretus alterum ὑμᾶς vult deleri. Sed Hutch. dicit, ſaepe pronominum apud Atticos eſſe ſuperuacuam repetitionem. ¶ 2) Poteſt imperſonaliter explicari. Ἀθ. 1, 8. ὃ γὰρ σὺ νομίζεις οὐκ εὐνομεῖσθαι — ἀπὸ τούτου ἰσχύει ὁ δῆμος. ¶ 3) σοὶ, a) *erga te.* Ἱερ. 8, 2. ἄρξομαι δέ σοι ἀπὸ τῶν μικροτάτων παραδειγμάτων, *tecum differere.* Ἀπ. 2, 3, 9. ὅπως σοι ὡς βέλτιςος ᾖ. b) *in tuum commodum.* E. 7, 2, 20. ἴσως διαπεπραγμένα σοι καταλήψῃ. Ἱπρ. 5, 6. c) *in damnum tuum.* Π. 7, 2, 5. αἱ τέχναι σοι διεφθαρμέναι ἔσονται. d) Habet vim poſſeſſiui. Π. 1, 6, 9. πῶς σοι ἕξει τὰ τῆς ςρατιᾶς, i. e. πῶς ἕξει τὰ τῆς σῆς ςρατιᾶς. Ἀπ. 2, 10, 1. ἄν τις σοὶ τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ. §. 2. O. 18, 6. e) παρά σοι, *domi tuae.* v. παρὰ c. dat. nr. 2. ¶ 4) ὔμμε, Laconice pro ὑμᾶς. Heſych: ὔμμε· ὑμᾶς, ὑμεῖς. Αἰολικῶς. Cf. Suid. et Phauorin. qui et ipſi tribuunt Aeolicae dialecto. E. 4, 4, 10. Paſimachus Laco dicit: ψεύσει ὔμμε τὰ σίγματα. ¶ 5) In var. lect. confunduntur ὑμᾶς et ἡμᾶς. v. πρὸς c. acc. nr. 3. it. σὺ et οὐ. v. γὰρ nr. 2.

συγγένεια, *cognatio, neceſſitudo.* E. 2, 4, 13. πρὸς θεῶν πατρῴων καὶ μητρῴων, καὶ ξυγγενείας, καὶ κηδεςίας, καὶ ἑταιρίας. Cf. γενεαλογεῖν. Improprie A. 7, 3, 20. in expeditione cum Seuthe σύνθημα εἶπον Ἀθηναῖοι· κατὰ τὴν συγγένειαν. Quae qualis fuiſſe putanda ſit, v. συγγενὴς lit. c.

συγγενὴς, *cognatus.* a) E. 1, 4, 6. τοὺς οἰκειοτάτους

τους πολίτας τε καὶ ξυγγενεῖς. 1, 7, 5. Ἀπατούρια, ἐν οἷς οἵ τε πατέρες καὶ οἱ ξυγγενεῖς ξύνεισι σφίσιν αὐτοῖς. c. gen. E. 1, 5, 11. Ἀθηναίων κατεψηφισμένων αὐτοῦ θάνατον, καὶ τῶν ἐκείνου συγγενῶν. 1, 7, 5. ξυγγενεῖς ὄντες τῶν ἀπολωλότων. Επ. 1, 6. τὰ ἄλλα — μύθων εἶναι συγγενῆ, *affinia, ſimilia.* b) Apud Medos et Perſas disceſſuri a ſe inuicem cognati vel redeuntes ſe oſculari ſolebant, Π. 1, 4, 27. 28. Sed cum omnino Perſis ſolemne eſſet, φιλεῖν οὓς ἂν τιμῶσιν (v. Αγ. 5, 4.), factum eſt vt reges Perſarum non ſolum propinquitate generis ſecum coniunctos appellarent συγγενεῖς, iisque et oſcula ipſi darent et ipſis dare permitterent, ſed etiam aliis *viris primariis et inſignibus,* quamuis non affinitate ſibi iunctis, eandem appellationem et facultatem concederent honoris cauſa. v. Caſaub. ad Athenae. 2, 9. et Freinshem. ad Curt. 3, 3, 14. Π. 2, 2, 17. οὐ φιλεῖς αὐτὸν (lochagum), ὥσπερ τοὺς συγγενεῖς. 8, 3, 7. εἶχε διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ — καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ τὸ αὐτὸ τοῦτο σημεῖον εἶχον. Sic Π. 6, 1, 17. Ἀρτάβαζος ὁ συγγενὴς εἶναι ποτὲ φήσας (1, 4, 27.) Κύρῳ. Idem memoratur, non addito nomine, 4, 1, 10. ὁ φήσας συγγενὴς τοῦ Κύρου εἶναι. it. 5, 1, 11. et 7, 5, 18. c) Ad hunc morem non referri poteſt, quod A. 7, 2, 17. Seuthes dicit, Athenienſes ſuos συγγενεῖς εἶναι. Hutchinſonus quidem putat, Seuthen ita dixiſſe, quia Perdiccas, rex Macedonum, Seuthae in matrimonium dederit Stratonicen ſororem, teſte Thucyd. 2, 101. Sed cum haec Macedonis affinitas nihil faciat ad cognationem Athenienſium, praeferenda videtur Valckenarii ad Herodot. 4, 80. ſententia, qui Athenienſes arbitratur ideo a Seutha cognatos appellari, quod Sadocus, Sitalcis filius, ab Athenienſibus fuerit ciuitate donatus.

συγγίγνεσθαι et συγγίνεσθαι, ¶ 1) *conuerſari.* Heſych: συγγίνομαι· συνομιλῶ. Π. 7, 5, 15. καθ' ἡσυχίαν συγγενησόμεθα amici — τοῖς φίλοις χολάσαι καὶ συγγενέσθαι. Sic de doctore, Απολ. 30. συνεγενόμην γάρ ποτε βραχέα τῷ Ἀνύτου υἱῷ. De diſci-

discipulis, A. 2, 6, 9. ἔδωκε Γοργίᾳ ἀργύριον — ἐπεὶ δὲ συνεγένετο ἐκείνῳ. Απ. 1, 2, 27. §. 61. βελτίους ποιῶν τοὺς συγγινομένους. Απολ. 5, 34. Sed Απ. 1, 2, 16. οἱ συγγινόμενοι sunt *commilitones, condiscipuli.* ¶ 2) *vna esse.* Π. 4, 2, 5. ἐν θήραις συγγενόμενοι, *qui vna venari solebant.* 8, 4, 7. νῦν ἥδιον — ἢ ὅτε τὸ πρῶτον ἡμῖν συνεγένου. ¶ 3) *congredi, in vnum eundemque locum venire.* A. 1, 2, 27. ἐπεὶ συνεγένοντο ἀλλήλοις. ¶ 4) *conuenire aliquem vt agas cum eo.* A. 1, 1, 9. τούτῳ συγγενόμενος Κῦρος. 2, 5, 1. ἔδοξε Κλεάρχῳ συγγενέσθαι Τισσαφέρνει — συγγενέσθαι αὐτῷ χρήζοι. 7, 2, 11. 7, 5, 10. O. 6, 12. συνεγενόμην ποτὲ ἀνδρὶ collocutus de agricultura. §. 14. 17. ¶ 5) *se coniungere.* A. 4, 5, 18. ἐπεὶ δὲ συνεγίγνοντο ἀλλήλοις antea separati. ¶ 6) *consuescere, concumbere.* v. Poll. 5, 92. A. 1, 2, 12. ἐλέγετο Κῦρον συγγίνεσθαι τῇ Κιλίσσῃ. 5, 4, 18. Sic de amore Venereo Σ. 8, 29. Ζεὺς — ὅσων μορφῆς ἠράσθη, συγγενόμενος, scil. αὐτοῖς. ¶ 7) Confunditur cum ἐγγίγνεσθαι, Π. 5, 1, 11. ἔρως τοῦ ἄρχεσθαι ὑπ' ἐκείνου ἐγγίνεται. Cod. Budensis συγγεγένηται. it. cum παραγίγνεσθαι, Αγ. 2, 18. Βοιωτοὶ — εὐπετῶς τοῖς Κορινθίοις συνεγίγνοντο. All. παρεγίγνοντο, all. ἐγίγνοντο.

συγγιγνώσκειν et συγγινώσκειν, ¶ 1) *ignoscere, condonare.* Π. 5, 1, 7. οὐ συγγινώσκεις, ἀλλὰ κολάζεις. 7, 1, 21. τὸ ἐπὶ Κροῖσον συστρατεύειν ἀφελεῖν σφισιν — τούτῳ γὰρ μόνῳ συγγιγνώσκεσθαι ἔφασαν. Muretus emendat τοῦτο μόνον συγγινώσκετε, *hanc vnam veniam nobis date.* Rectius Hutch. seruat priorem lectionem, et explicat: *in hoc enim solo veniam dari sibi dixerunt.* 7, 5, 18. p. 447. Αθ. 2, 20. δημοκρατίαν — αὐτῷ τῷ δήμῳ συγγινώσκω, *condono.* ¶ 2) *consentire, assentiri.* Π. 7, 2, 8. ἣν ἄλλοι μακαριωτάτην ἐνόμιζον βιοτὴν, καὶ ἐγὼ συνεγίνωσκον αὐτοῖς, *vna cum iis putabam*

συγγνώμη, *venia.* Αθ. 2, 20. αὐτὸν εὖ ποιεῖν παντὶ συγγνώμη ἐστὶν, *ignoscendum vel concedendum est.* E. 6, 2, 8. συγγνώμην οὐκ ἔχον αὐτῷ. Απ. 1, 7, 4. συγγνώμης οὐκ ἂν τυγχάνειν.

συγγνώμων, *clemens, ignoscens.* Απ. 2, 2, 14. θεοὺς παραιτήσῃ, συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρός. c. gen. Π. 6, 1, 20. πρᾷός τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων.

σύγγραμμα, *liber, commentarius.* Hesych: συγγραμμάτων· βίβλων. Π. 8, 4, 11. τὰ συγγράμματα sunt *collecta praecepta de moribus.* Απ. 2, 1, 21. Πρόδικος — ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ Ἡρακλέους. 4, 2, 10. πολλὰ τῶν ἰατρῶν ἐστι συγγράμματα.

συγγράφειν, ¶ 1) *conscribere, componere.* librum, Ιπ. prooem. συνέγραψε Σίμων περὶ ἱππικῆς. ¶ 2) *literis consignare.* Π. 8, 4, 8. πολλά μοι ἐστὶ τοιαῦτα συγγεγραμμένα, sc. sententiae ad mores pertinentes. E. 2, 3, 2. τριάκοντα ἄνδρας — οἳ τοὺς πατρίους νόμους ξυγγράψουσι. § 8. Sic de eo, in cuius sententiam fit decretum, E. 1, 7, 8. Καλλίξενον προεκαλέσαντο, παράνομα φάσκοντες ξυγγεγραφέναι.

συγγράφεσθαι, *praescribere, stipulari, scripto s. per syngrapham sibi cavere.* Cf. Poll. 8, 140. Ιπ. 2, 2. ὅταν τὸν παῖδα ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ, συγγραψάμενον, ἃ δεήσει ἐπιστάμενον ἀποδοῦναι.

συγγραφεύς, *historicus.* v. Thom. Mag. ibique Sallier. E. 7, 2, 1. τῶν μεγάλων πόλεων, εἴ τι καλὸν ἔπραξαν, ἅπαντες οἱ συγγραφεῖς μέμνηνται.

συγγυμναστής, *exercitationis s. concertationis socius.* Alias vocatur συναγωνιστής. v. Poll. 3, 154. Λ. 9, 4. παραλαβεῖν ἐν παλαίσμασι συγγυμναστήν. Σ. 2, 18. Legitur etiam ap. Charitonem 8, 6.

συγκαθείργειν, *concludere.* Π. 6, 1, 20. ἐγώ σε συγκαθεῖρξα τούτῳ τῷ ἀμάχῳ πράγματι, i. e. cum muliere. Alluditur ad nomen εἱρκτή, quo significatur *gynaeceum.* v. Raphel. ad 1 Thessal. 4, 6.

συγκαθεύδειν, *coire, concumbere.* v. Maii Obs. sacr, 4, p. 162. sq. De παιδικοῖς, Σ. 4, 53. puerum συγκαθεύδειν αὐτοῖς. § 54. συγκαθεύδεις αὐτῷ puero — συγκαθεύδοντας. Captatur autem iocus ex eo, quod συγκαθεύδειν etiam significat *vna cubare, eodem in lecto dormire.* Obsceno sensu est Σ. 8, 31. 34.

συγκαθῆσθαι, *consídere.* A. 5, 7, 13. ἡμεῖς οἱ στρατηγοὶ συγκαθήμενοι ἔξωθεν τῶν ὅπλων. E. 2, 4, 14.

4, 14. οἱ τριάκοντα ξυνεκάθηντο ἐν τῷ ξυνεδρίῳ deliberaturi. 7, 3, 5. τῶν τε ἀρχόντων καὶ τῆς βουλῆς συγκαθημένων.

συγκαθίζειν, v. ξυγκαθίζειν. De hoc verbo, vt de verbo συγκαθῆσθαι, cf. Maii Obſ. ſacr. 4. p. 164.

συγκαθιστάναι, *in regno conſtituere ſ. confirmare, adiuuare vt rex conſtituatur.* Aγ. 2, 30. τὸν μὲν — χειροῦται, τὸν δὲ ἕτερον συγκαθίστησι. Cornel. Nep. Chabr. 2, 1. „adiutum profectus regnum ei conſtituit." Cf. ταγός.

συγκαλεῖν, ¶ 1) *conuocare, conuocari iubere.* a) populum in concionem. E. 1, 6, 4. ξυγκαλέσας τοὺς Λακεδαιμονίων ἐκεῖ παρόντας. 2, 1, 4. 7, 1, 32. ἐγὼ ἔσομαι ὁ συγκαλῶν τὸν δῆμον. §. 33. συνεκάλει τὸν δῆμον. b) milites in concionem, Π. 2, 1, 6. συγκαλέσας πάντας τοὺς Περσῶν στρατιώτας, ἔλεξε. 4, 1, 1. A. 3, 1, 31. συγκαλοῦμεν τοὺς ἄλλους στρατιώτας. Portus in indice in v. ἐνεστὼς dicit: συγκαλοῦμεν pro συγκαλέσομεν. Steph. mauult legi vel συγκαλῶμεν vel συγκαλέσομεν. 3, 2, 31. ἔδοξε συγκαλεῖν τοὺς στρατιώτας. 6, 4, 14. οἱ στρατηγοὶ ἐξῆγον μὲν, οὐ συνεκάλεσαν δέ. E. 1, 1, 18. 3, 2, 5. 6. c) amicos, duces, principes, Π. 3, 1, 4. Cyrus συνεκάλει τοὺς ἡγεμόνας. 3, 2, 2. 3, 3, 18. τοῖς ὁμοτίμοις — συγκαλέσας αὐτοὺς ἔλεξεν. 6, 2, 6. Κῦρος — συγκαλεῖ τοὺς ἄρχοντας. §. 7. ἐγώ τοι ὑμᾶς συνεκάλεσα. All. συνέλεξα. 8, 6, 1. συγκαλέσαι τοὺς ἐπικαιρίους. §. 2. eſt οὕτω δὴ συλλέξας. E. 1, 1, 17. 3, 5, 15. 7, 3, 1. συγκαλεῖ τοὺς κρατίστους. d) ſocios, E. 4, 2, 2. ξυγκαλέσας τοὺς ξυμμάχους, ἐδήλωσε. ¶ 2) *inuitare ad coenam.* v. Poll. 6, 8. Π. 8, 4, 1. συνεκάλεσε δὲ αὐτοῖς καὶ Ἀρτάβαζον, *vna cum iis.*

συγκαλινδεῖσθαι, v. συγκυλινδεῖσθαι.

συγκαλύπτεσθαι, *obuoluere ſe.* Solebant autem caput obuoluere dormituri et morituri. v. Doruill. ad Charit. p. 274. Π. 8, 7, 3. extr. Κῦρος — συνεκαλύψατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. Paulo ante dixerat ἐγκαλύψωμαι. Sed Σ. 1, 14. ſcurra συγκαλυψάμενος κατέκειτο in ſignum triſtitiae ac pudoris, quod riſum mouere non poſſet. v. Bos ad Marc. 14, 72.

συγ-

συγκαμπὴ, *iunctura.* Poll. 2, 234. τὰς τῶν ἄρθρων συγκαμπάς. Ιπ. 1, 8. αὐχὴν — λαγαρὸς τὰ κατὰ τὴν συγκαμπὴν, *ea parte qua flectitur.*

συγκάμπτειν, *inflectere.* Ιπ. 7, 2. eques in equum aſcenſurus ἐπαιρέτω ἑαυτὸν — συγκεκαμμένῳ τῷ σκέλει. 12, 5. ἐκτείνεται (ἡ χεὶρ armatura) καὶ συγκάμπτεται, *contrahi poteſt.* Cf. συνανακάμπτειν, quod cum eo confunditur.

*συγκαταδάζεσθαι, v. συγκατασκεδάζειν.

*συγκαταθεῖν, *vna excurſionem facere in agrum hoſtilem.* Π. 5, 3, 1. ἐκέλευσε — καὶ τοὺς Πέρσας συγκαταθεῖν.

συγκαταινεῖν, *comprobare, fauere.* Π. 3, 3, 10. ἢν τὰ τῶν θεῶν ἡμῖν θᾶττον συγκαταινῇ, ἐξίωμεν ὡς τάχιστα.

συγκατακαίειν, *ſimul comburere.* A. 3, 2, 17. τὰς σκηνὰς συγκατακαῦσαι cum curribus.

*συγκαταλαμβάνειν, Π. 4, 2, 19. p. 224. κοινῶν τῶν χρημάτων ὄντων τοῖς συγκατειληφόσι, *qui ſimul nobiscum ea ceperunt, potiti ſunt praedae.*

*συγκαταμιγνύναι, *commiſcere.* Ιερ. 6, 2. διῆγον ἐν συμποσίοις — μέχρι τοῦ ᾠδαῖς τε καὶ θαλίαις — τὴν ψυχὴν συγκαταμιγνύναι, *eo vsque vt animum dederem.*

*συγκατασκεδάζειν, *ſimul effundere.* Moeris: κατεσκέδασε τὴν ἀμίδα, Ἀττικῶς· κατέχεεν, Ἑλληνικῶς. Suid κατασκεδάζειν γενικῇ. ἔθος ἦν Θρᾴκιον ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ συμπόται ὅσον δύνωνται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν· ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάζειν. Cf. Plato de legib. lib. I. T. II. p. 637. E. ed. Steph. A. 7, 3, 16. ὁ Σεύθης συνεξέπιε καὶ συνκατεσκέδασε τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας. Vertunt *cornu in eum qui cum ipſo erat effudit.* Margg. συγκατεσκεδάσατο μετὰ τοῦτο τὸ κ. Suidas legit συγκατεσκεδάσατο μετὰ τὸ αὐτοῦ κέρας. Phauorinus, συγκατεδάσατο μετὰ αὐτοῦ τὸ κ. Stephanus ex Euſtathio legendum putat συγκατεδάσατο, *ſimul porrexit ei, qui proximus ab eo erat.* Quod probant Leuncl. Gramm. et Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 511. Sed Pierſonus ad Moerin p. 217. et Toup. ad Suid. p. 212. ed. Lipſ. legi iubent συγκατεσκέδασε τῶν μετ' αὐτοῦ, *quod reli-*

reliquum erat vini, in conuiuas effudit, quia Suidas diserte dicit, verbo κατασκεδάζειν iungi genitiuum. Et ita edidit Zeun. Thomas tamen Magister, κατεσκέδασε τινὸς, inquit, ἢ τινὶ τί.

συγκατασκευάζειν, ¶ 1) *suppeditare.* Πο. 4, 38. ἡ ὑπάρξασα πρόσοδος τὸ ἐπιτήδειον συγκατασκευάζοι ἄν. ¶ 2) *vna instituere.* Λ. 8, 3. εἰκὸς τὴν τῆς Ἐφορείας δύναμιν τοὺς αὐτοὺς τούτους (np. τοὺς κρατίσους. v. Fr. Portus.) συγκατασκευάσαι cum Lycurgo.

συγκατασκηνοῦν, *in eadem tabernacula locare.* Π. 5, 4, 9. τοὺς δ' ἄλλους συγκατεσκήνου.

συγκατασπᾶν, *pariter auellere.* Π. 5, 5, 9. p. 331. Φρούρια τὰ πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα, νῦν τἀναντία σοι προσκεχωρηκότα, *quae Syri a tua ditione auulsa in suam potestatem redegerant.* Apud Lucian. in Nigrin. p. 50. vbi v. Hemsterhus. dicitur de eo, qui cadens alium secum terrae affligit. Alios Luciani locos attulit Mains Obs. sacr. 4. p. 166. sq. In Xenophonte Brodaeo probatur lectio συγκυροῦντα. Suid: συγκυροῦντα· διαφερόντως συνεγγίζοντα. Sed haud dubie ex Hesych. et Phauor. reponendum est διαφέροντα, συνεγγίζοντα.

* συγκαταστρέφεσθαι, *vna in potestatem redigere.* Π. 8, 1, 2. τῶν συγκαταστρεψαμένων τὴν ἀρχήν. Α. 2, 1, 11.

συγκατατάττειν, *vna cum aliis collocare.* Π. 6, 3, 11. p. 386. τὴν χιλιοστὺν — μὴ συγκατατάττετε εἰς τὴν φάλαγγα, ἀλλ' ὄπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν.

συγκατεργάζεσθαι, *vna parare.* v. κατεργάζεσθαι nr. 5.

συγκεῖσθαι, ¶ 1) *compositum esse, constare.* c. ἐκ, Ο. 8, 3. χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενός ἐστιν. Κ. 5, 29. σύγκειται ἐκ τοιούτων τὸ σῶμα. ¶ 2) *perturbate et promiscue iacere.* Ο. 8, 15. instrumenta in naui δυστραπέλως τι σύγκειται. ¶ 3) *conuenire.* Suid: σύγκεισθε· ὁμονοεῖτε. Hesych: συγκεῖσθαι· συνθήκην καὶ ὁμολογίαν πεποιῆσθαι. Cf. Phauorin. Ε. 5, 1, 10. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ὥσπερ ξυνέκειτο, ἧκον οἱ ὁπλῖται, *vt inter ipsos de insidiis conuenerat, et pacti erant.* Sic Α. 7, 2, 4. πέμπει — κατὰ τὰ συγκείμενα, *secundum pacta.* Sic

Sic saepe ap. Thucydidem. v. Markland. ad Lys. p. 577. Aθ. 2, 17. τὰ συγκείμενα, quae populus sciuit in pactis. ¶ 4) constitutum esse, destinatum esse. A. 6, 3, 2. ἀπιόντι ἤδη εἰς τὸ συγκείμενον, scil. χωρίον. §. 1. erat συμβάλλεσθαι. E. 3, 2, 15. ἐς τὸ συγκείμενον χωρίον ἦλθον, in locum collocutioni destinatum. 4, 1, 12.

συγκεράννυσθαι, ¶ 1) admiscere se, coniungere se. Π. 1, 4, 1. ταχὺ τοῖς ἡλικιώταις συνεκέκρατο conuersando, ὥστε οἰκείως διακεῖσθαι. Cf. Poll. 5, 113. ¶ 2) coalescere. K. 3, 1. ἀλωπεκίδες — ἐκ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων ἐγένοντο, ἐν πολλῷ δὲ χρόνῳ συγκέκραται αὐτῶν ἡ φύσις. Fr. Portus: duae species in vnam coaluerunt.

συγκεφαλαιοῦσθαι, compendio curare. Π. 8, 1, 5. ὥσπερ ταῦτα ἔχει, οὕτω συνεκεφαλαιώσατο τὰς πράξεις. Raphel. ad Eph. 1, 10. perperam vertit: ad ea actiones accommodabat. Melius Leuncl. et Hutch. summatim complexus est, sc. praefectis committens, ne ipse cum singulis colloqui cogeretur. Sic passiuum Π. 8, 6, 7. συγκεφαλαιοῦνται πολλαὶ πράξεις ὀλίγοις ἐπιστάταις, per paucos multa breuiter s. breui compendio absoluuntur. All. εἰς ὀλίγους ἐπιστάτας.

συγκινδυνεύειν, periculorum socium esse. Aγ. 11, 13. οἱ συγκινδυνεύοντες. Cf. συμπονεῖν, cui iungitur.

συγκλείειν, ¶ 1) claudere. A. 7, 1, 10. συγκλείουσι τὰς πύλας. Aπ. 1, 4, 6. βλεφάροις, ἃ ἐν τῷ ὕπνῳ συγκλείεται. Cf. ἀποκλείειν, quocum confunditur, et Poll. 2, 67. ¶ 2) confercire, constipare. A. 7, 1, 17. συγκλείσαντες τὰς ἀσπίδας ἐχώρουν. ¶ 3) coniungere. E. 5, 2, 12. p. 301. συγκλεισθήσονται ταῖς ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι, coniungentur, coalescent.

συγκομιδή, collectio. Suid. et Phauorin: συγκομιδή, ὡς ἐπὶ καρπῶν. E. 7, 5, 14. σίτου συγκομιδῆς οὔσης, messis tempore.

συγκομίζειν, ¶ 1) simul deportare, conuehere. Aγ. 1, 21. παιδάρια καταλελειμμένα — ἐπεμελεῖτο ὅπως συγκομίζοιντό ποι. ¶ 2) colligere fructus. v. Schol. Aeschyl. Sept. adv. Theb. 930. Aπ. 2, 8, 3. συγκομίζοντα καρπούς. 2, 9, 4. ὁπότε συγκομί-

κομίζοι ἢ σῖτον, ἢ ἔλαιον, ἢ οἶνον, ἢ ἔρια. K. 5, 5.

συγκομίζεσθαι, ¶ 1) *colligere sibi.* A. 6, 6, 21. οἱ στρατιῶται, διαθέμενοι τὸν σῖτον, ὃν ἦσαν συγκεκομισμένοι e direptione, καὶ τἄλλα, ἃ εἰλήφεσαν. ¶ 2) *acquirere, colligere sibi.* Π. 1, 5, 7. p. 54. κάλλιστον καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε· ἐπαινούμενοι γὰρ χαίρετε, *didicistis diuturno vsu doctrinaque.* ¶ 3) *transferre.* Π. 4, 3, 4. p. 232. πάντα ταῦτα (prudentiam, equitandi facultatem, et alia) ἱππεὺς γενόμενος συγκομίζομαι πρὸς ἐμαυτόν, *in me conuenire s. mihi tribuenda puto.* ¶ 4) *aduocare.* Π. 8, 2, 12. ἰατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτόν.

συγκόπτειν, ¶ 1) *caedere, vulnerare.* Cf. Poll. 8, 77. Π. 2, 3, 8. οἱ συγκεκομμένοι τοῖς νάρθηξιν, ἀνέκραγον. §. 7. erat παίειν. ¶ 2) *conscindere.* Π. 6, 4, 2. συγκόψασα τὸν σαυτῆς κόσμον τὰ ὅπλα μοι ἐποιήσω. ¶ 3) *obtundere.* Ita Bach. et Zeun. explicant Σ. 8, 6. vbi Antistheni moleste ferenti, quod Socrates eius amorem non admitteret, Socrates iocans dicit: μόνον μὴ συγκόψῃς με, τὴν δ' ἄλλην χαλεπότητά σου φέρω. Sed Steph. in thesauro putat, proprie posse accipi: *modo pugnis et verberibus me non concidas,* apte tamen etiam reddi posse *contundere,* vt pugiles caestibus contusi ap. Cic. Tusc. 2, 17.

συγκοσμεῖν, *cohonestare, ornamentum afferre.* Π. 2, 2, 15. p. 112. οἳ ἂν ἡμῖν μάλιστα δοκῶσι συνισχυριεῖν τε ἡμᾶς καὶ συγκοσμήσειν.

συγκρατεῖν, *conseruare.* Π. 8, 7, 3. p. 548. pro συνέχουσι nonnulli habent συγκρατοῦσι, quod Leuncl. probante Hutchinsono pro glossemate habet, quia nullo alio in loco apud Xenophontem hoc verbum legitur.

συγκροτεῖν, ¶ 1) *complodere.* Π. 2, 2, 1. p. 102. συνεκρότησε τὼ χεῖρε καὶ τῷ γέλωτι ηὐφραίνετο ob rem ridiculam. Sic ap. Petron. satyric. c. 18. complosis manibus in risum effusa est. ¶ 2) *bene parare omnibus rebus instruere.* Phauorin: συγκροτῶ ἐπὶ τῶν χαλκέων κυρίως, καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ τῶν συμφωνούντων. Poll. 1, 157. in verbis bellicis recenset ἐπιῤῥωννύναι, ἀσκεῖν,

σκεῖν, συγκροτεῖν, γυμνάζεσθαι — μελετᾷν, συγκροτεῖσθαι. E. 6, 2, 7. Timotheus imperator factus contra Lacedaemonios, qui iam naues habebant, οὐ δυνάμενος αὐτόθεν τὰς ναῦς πληρῶσαι, — ἐπειρᾶτο ex inſulis συμπληροῦν, οὐ φαῦλον ἡγούμενος εἶναι, ἐπὶ συγκεκροτημένας ναῦς εἰκῇ περιπλεῦσαι. Doruillius, qui ad Charit. p. 86. multa de hoc verbo disputat, non meminit huius loci. Fr. Portus vertit *exercitatas*. Leuncl. *iam collectas*, quod et ipſum poteſt ferri. Heſych: συγκροτεῖ· — συνάγει. Cf. Suid.

συγκροτεῖσθαι, *omnium applauſum et approbationem conſequi*. Σ. 8, 1. ὁ δὲ Συρακόσιος ἐξελθὼν συνεκροτεῖτο. Portus in indice et Leuncl. *ad agenda ſe componebat*, ſcilicet non amplius periculoſa ſpecimina artis facturus, ſed ſuauia.

συγκρύπτειν, *occultare*. Π. 8, 1, 14. στολὴ — συγκρύπτειν ἐδόκει, εἴ τις τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι. Ιπ. 5, 7. χωρία οἷα συγκρύπτειν milites, np. vt fallas hoſtes.

συγκυλινδεῖσθαι, *volutari, verſari*. v. Bergler. ad Alciphr. 1, 23. p. 95. c. dat. Σ. 8, 32. ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασίᾳ συγκυλινδουμένων. Marg. Steph. et Athenaeus habent συγκαλινδουμένων.

συγκυνηγέτης, *venationis ſocius*. v. Doruill. ad Charit. p. 272. Annotauit hoc nomen etiam Pollux 5, 9. et 6, 158. Dicitur quoque σύνθηρος. K. 10, 3. συγκυνηγέται δ' ἔσωσαν. §. 14. τῶν συγκυνηγετῶν ἕνα, ἔχοντα προβόλιον.

συγκύπτειν, *coire propius, zuſammen rücken*. A. 3, 4, 11. ἦν συγκύπτῃ τὰ κέρατα τοῦ πλαισίου, ὁδοῦ στενοτέρας οὔσης. §. 12.

συγκυρεῖν, v. συγκατασπᾷν.

σύγκωλος, *ſolidus*. K. 5, 30. σκέλη ἐλαφρὰ, σύγκωλα. Eadem habet Poll. 5, 69. vbi interpres vertit, vt h. l. Gesnerus: *exiguo interuallo disiuncta*. Fr. Portus: *coniuncta*. Melius Leuncl. *partibus bene iunctis*. Philelph. *compacta*.

συγχαίρειν, *vna laetari*. Heſych: συγχαίρειν· ἐπιχαίρειν. Sed rectius Ammonius: ἐπιχαίρειν μὲν ἐστὶ, τὸ συνεπιγελᾷν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς· συγχαίρειν δὲ, τὸ συνήδεσθαι τινὸς ἀγαθοῖς. Ιερ. 5, 5. οὐδ' ἂν — ἀφθονίᾳ τῶν ἀγαθῶν γίγνη-

γίγνηται, οὐδὲ τότε συγχαίρει ὁ τύραννος. Ita e coniectura Stephani editur pro συγχωρεῖ. c. ἐπὶ, Ιερ. 11, 12. συγχαίροντας ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς.

συγχορευτὴς, *vna saltans.* E. 2, 4, 13. ξυγχορευταὶ καὶ ξυμφοιτηταί. Leuncl. *eosdem choros celebrauimus.* Fr. Portus addit: in ludis publicis. Cf. Poll. 4, 106.

συγχοῦν, *obstruere ingesta humo, obturare.* E. 3, 1, 15. τὴν κρήνην συγχοῦν.

συγχωρεῖν, ¶ 1) *concedere, permittere.* E. 3, 2, 22. τούτων συγχωρηθέντων εἰρήνη γίγνεται. c. dat. et inf. Π. 6, 3, 9. μάλα ἄκων συνεχώρησε αὐτοῖς οὕτω τάττεσθαι. c. acc. rei, Π. 6, 3, 11. p. 387. ἦ καὶ ὑμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε; Λ. 1, 9. Lycurgus legibus πολλὰ τοιαῦτα συνεχώρει. Sic de pactis, Π. 5, 4, 13. πάντα ἐποίουν ποιθοντες τὸν βασιλέα συγχωρῆσαι ταῦτα, καὶ τοῦ πολέμου λιπεῖν. E. 7, 4, 10. συνεχώρησαν αὐτοῖς τὴν εἰρήνην. c. inf. E. 3, 2, 10. ἐνόμιζον αὐτὸν συγχωρήσειν αὐτονόμους σφᾶς ἀφιέναι. c. acc. et inf. E. 3, 2, 21. ξυνεχώρησε σφέας τὸ τεῖχος περιελεῖν. 7, 1, 17. Απ. 2, 7, 14. ¶ 2) *concedere, non reclamare, idem sentire.* Phauorin: συγχωρῶ· — Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ συνέρχομαι καὶ σύμφωνῶ. A. 5, 2, 8. ἐδόκει — ᾤοντο — καὶ ὁ Ξενοφῶν συνεχώρησε. c. dat. Ιερ. 1, 16. τοῦτο — σοι συγχωρῶ, τοὺς ἐπαίνους — ἡδίσους εἶναι. ¶ 3) Exponunt impersonaliter: *fieri potest, res fert.* Ιπ. 9, 11. ἄριστα καὶ δεῖπνα, εἰ συγχωροίη, προσφέρειν equo. Ex hac ratione omissum esset ὁ χρόνος, vt in lectione marg. libri Taurinensis, ἐγχωροίη, quam probant Leuncl. et Zeun. et Gail. Sed potest etiam συγχ. ad equum referri, vt sit *si admittat equus.* ¶ 4) In var. lect. permutatur c. συγχαίρειν. v. ibi. it. c. συμφωνεῖν. v. συμφ.

σύειος, *suillus.* A. 4, 4, 7. χρίσματα, ᾧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου, σύειον καὶ σησάμινον. Suid: σύϊνον ἔλαιον, καὶ σησάμινον, ᾧ ἐχρίοντο οἱ σὺν Κύρῳ στρατευθέντες. Etiam Codd. Par. et Eton. habent σύϊνον. Idem Suid. in v. σησαμοῦς legit σύκινον. Brodaeus, coniicit κίκινον, Muretus V. L. 19, 5. σούσινον. Sed superfluae iudicari possunt hae coniecturae,

cturae, si quis meminerit, quae Plinius H. N. 28, 10. dicit: „adipis „laus est, sed maxime „suilli. — Axungiam et„iam Graeci appellare „(adipem suillum inue„teratum) — Multo vero „praestantior in apris est. „Vsus igitur axungiae „est ad mollienda, excal„facianda. — Sincera „axungia medetur am„bustis vel niue — itine„rumque lassitudines et „fatigationes leuat."

Συέννεσις, *Syennesis*. v. H. Steph. et Stanlei. ad Aeschyl. Pers. 326. quorum posterior dicit, verisimile esse, Syennesis nomen commune regum Ciliciae fuisse. De Syennesi Xenophonteo v. Diodor. Sic. 14, 19. et Mori examen quorundam locorum historiae Graecae Xenoph. c. 6. A. 1, 2, 12. Ἐπύαξα, ἡ Συεννέσιος γυνὴ, τοῦ Κιλίκων βασιλέως, — ἐλέγετο Κύρῳ δοῦναι χρήματα πολλά. Etiam §. 23. Syennesis nominatur βασιλεύς, sed E. 3, 1, 1. ὁ τῆς Κιλικίας ἄρχων. A. 1, 2, 21 — 27. narratur eius historia, qui aduentante Cyro fugiebat, sed tandem persuaderi sibi passus est, vt cum eo colloqueretur. Cf. 1, 4, 4. et 7, 8, 14. E. 3, 1, 1. a Samio, nauarcho Lacedaemoniorum, prohibetur, quo minus Cyro posset resistere.

συζευγνύναι, ¶ 1) *eodem iugo iungere*. Π. 2, 2, 15. p. 112. ἅρμα — ἵππων — ἀδίκων συνεζευγμένων. ¶ 2) *coniungere matrimonio*. O. 7, 30. ὁ νόμος συζευγνὺς ἄνδρα καὶ γυναῖκα, qui in eodem capite ζεῦγος nominantur. Sic intelligendum videtur O. 9, 5. οἰκέται — πονηροὶ συζυγέντες, nisi h. l. significantur *consuetudine et familiaritate iuncti*. Similiter de venerea consuetudine τῶν παιδικῶν, Λ. 2, 13. ἀνὴρ καὶ παῖς συζυγέντες ὁμιλοῦσιν.

συζεύγνυσθαι, *eodem iugo iungere*. c. ἐκ, Π. 6, 1, 26. συνεζεύξατο — τὸ ἅρμα τετράρυμόν τε καὶ ἐξ ἵππων ὀκτώ.

συϊκός, *suillus*, v. κυνικός.

συϊνός f. σύϊνος, v. σύειος.

συκάζειν, *ficus legere*, *ficus decerpere*. O. 19, 19. τὰ σῦκα συκάζουσι.

συκῆ, *ficus arbor*. O. 19, 12. συκῆν φυτεύειν.

σῦκον, *ficus fructus*. Π. 6, 2, 8. πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ σῦκα. A. 6, 4, 4. κριθὰς καὶ πυροὺς — καὶ σῦκα ἀρκοῦντα καὶ ἀμπέλους. O. 19, 19. 20, 4.

συ-

συκοφαντεῖν, *calumniari, falso deferre.* Suid: συκοφαντεῖν· τὸ ψευδῶς τινος κατηγορεῖν. κεκλῆσθαι δέ φασι τοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, πρῶτον ἐξευρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς, καὶ διὰ τοῦτο κωλυόντων ἐξάγειν τὰ σῦκα. τῶν δὲ φαινόντων τοὺς ἐξάγοντας συκοφαντῶν κληθέντων, συνέβη καὶ τοὺς ὁπωσοῦν κατηγοροῦντας τινῶν φιλαπεχθημόνως, οὕτω προσαγορευθῆναι. Similia traduntur in Scholiis ad Aristoph. Plut. 31. quae exscripsit Phauorin. in v. συκοφάνται. Ἀθ. 1, 14. τῶν συμμάχων — συκοφαντοῦσι καὶ μισοῦσι τοὺς χρηστούς. Απ. 2, 9, 5. τῶν συκοφαντούντων τὸν Κρίτωνα. qui §. 1. dicuntur eum εἰς δίκας ἄγειν. 4, 4, 11. ᾔσθησαί μου ἢ ψευδομαρτυροῦντος ἢ συκοφαντοῦντος. Ο. 11, 21. ταῦτα ἐγὼ ποιῶν, ὑπὸ πολλῶν πάνυ συκοφαντοῦμαι. Bachio videtur εἰρωνικῶς dictum esse. Saltem est παρὰ προσδοκίαν vel iocose dictum. Sequuntur enim haec: σὺ δὲ ἴσως ᾤου με ἐρεῖν, ὡς ὑπὸ πολλῶν καλὸς κἀγαθὸς κέκλημαι.

συκοφάντης, *sycophanta, calumniator, delator.* v. συκοφαντεῖν et Bergler. ad Alciphr. p. 133. sq. Hesych: συκοφάντης· ψευδοκατήγορος, κακοπράγμων. Peculiarem de sycophantis libellum edidit Ioh. Chph. Schleusnerus, Gerae 1735. 4. E. 2, 3, 18. p. 96. τοὺς ὁμολογουμένους συκοφάντας, i. e. triginta tyrannos, qui multos ciues iniuste accusandos et damnandos curauerant. §. 15. ἀδικώτερα τῶν συκοφαντῶν ποιεῖν. Videtur prouerbium in eos dictum, qui iniusto modo et vi extorquent ab aliis pecunias. Sequitur enim: ἐκεῖνοι μὲν γὰρ, παρ' ὧν χρήματα λαμβάνοιεν, ζῆν εἴων. In edit. Leuncl. est συκοφάντων, quod etiam Wells. retinuit, et a Suarzio in Fischeri animaduu. ad Welleri gramm. p. 105. laudatur ex hoc Xenophontis loco genitiuus συκοφάντων, quanquam in addendis Leuncl. emendatum erat συκοφαντῶν, quod et Stephanus habet. Απ. 2, 9, 3. ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβάνειν. Σ. 4, 30. πλούσιος — τοὺς συκοφάντας ἐθεράπευον.

συκοφαντία, *calumnia.* Hesych. συκοφαντία· καταλαλιά. E. 2, 3, 8. triginta tyranni, οὓς ᾔδεσαν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ἀπὸ συκοφαντί-

Φαντίας ζῶντας — ὑπῆγον θανάτου.

Συλαβρία, v. Σηλυμβρία.

συλᾶν, *spoliare*. Hesych. συλᾶν· ἀφαιρεῖσθαι, γυμνοῦν. Thom. Mag: συλῶ, τὸ κλέπτω. K. 1, 15. Graeci μόνῳ Αἰνείᾳ — ἔδοσαν μὴ συληθῆναι, *ab solius Aeneae opibus abstinuerunt*. c. dupl. ci acc. Ἱερ. 4, 11. πλεῖστα συλᾶν ἀδίκως καὶ ἱερὰ καὶ ἀνθρώπους.

συλλαμβάνειν, ¶ 1) *secum sumere*. Π. 3, 3, 1. ἀπῄει συλλαβὼν τό ἕτερον στράτευμα — καὶ ὃ παρ' Ἀρμενίων προσέλαβε. 6, 1, 23. ¶ 2) *comprehendere, captiuum facere*. in bello, Π. 2, 4, 17. p. 137. οὓς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες (i. e. συλλαμβάνοντες εἶεν, s. συλλαμβάνοιεν, s. εἰ συλλαμβάνοιεν) — οὓς δὲ μὴ δύναιντο λαμβάνειν. 6, 3, 3. συλλαβεῖν τινας τῶν ἀνὰ πεδίον ἀνθρώπων. §. 4. οἱ δὲ συλλαβόντες ἀνθρώπους ἤγαγον ad Cyrum. Cf. πλοῖον. ¶ 3) *comprehendere ad poenam, in vincula coniicere*. Thom. Mag. p. 816. συλλαμβάνειν λέγεται, καὶ ὅταν τινά τις κρατήσῃ. Phauorin: συλλαβεῖν, — εἰ μὲν πρὸς αἰτιατικὴν ἡ σύνταξις ᾖ, ἔχθραν καὶ δυσμένειαν παρίστησι τοῦ συλλαμβάνοντος, κακουργίαν δὲ τοῦ συλλαμβανομένου. Π. 5, 2, 13. συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ συλλαβὼν ἐξέτεμε. 8, 8, 4. τοὺς μηδὲν ἠδικηκότας συλλαμβάνοντες ἀναγκάζουσι — ἀποτίνειν. A. 1, 1, 3. συλλαμβάνει frater Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν. 1, 6, 4. 3, 1, 2. ἐπεὶ δὲ οἱ στρατηγοὶ συνειλημμένοι ἦσαν, i. e. *in vincula coniecti et interfecti*. §. 24. οὓς ἐδυνήθησαν, συνειλήφασιν. 7, 2, 8. εἰ εἴσεισι, συλληφθήσεται καὶ — παραδοθήσεται. Cod. Paris. συλλήψεται, quae vox, cum Atticis pro passiua saepe adhibeatur, restituenda videtur Valckenario ad Theocrit. p. 10. E. 1, 1, 6. 2, 3, 8. 10. 18. p. 96. 2, 4, 5. τὸν ἀεὶ ἐξιόντα ξυνέδουν. ἐπεὶ δὲ πάντες ξυνειλημμένοι ἦσαν. Sic §. 6. legendum videtur pro ξυνειλεγμένοι. (v. συλλέγειν nr. 8.) §. 10. p. 110. 3, 1, 19. 3, 3, 9. 10. 11. 4, 8, 16. ὅτι Κόνωνα συνειληφὼς εἴη ὡς ἀδικοῦντα. 7, 4, 36. ¶ 4) *vna suscipere*. De iis, qui iussum exequuntur, Π. 3, 1, 16. τὸ δέον συλλαμβάνειν. Antea erat ὑπηρετεῖν. ¶ 5) *adiuuare, conferre, prodesse*. Hesych: συλλαμβάνει· βοη-

βοηθεῖ. Phauorin. l. l. ita pergit: ἐὰν δὲ πρὸς δοτικὴν, σημαίνει φιλίαν καὶ συμμαχίαν. Cf. Poll. 4, 30. et Thom. Mag. l. l. c. dat. Απ. 2, 6, 37. συλλαμβάνειν μοι. Sic eleganter ac pene proprie de manibus, Απ. 2, 3, 18. τὼ χεῖρε ἃς ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλήλαιν ἐποίησεν. c. dat. perſ. et acc. rei. Π. 7, 5, 18. εἰ ταῦτα προθύμως σοι συλλάβοιμι, np. nunciando exercitui mandata. Ο. 13, 10. καὶ τάδε συλλαμβάνω αὐτοῖς vt ſiant ἐπίτροποι. c. εἰς, Π. 1, 6, 19. p. 73. ταῦτα εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων συλλαμβάνει. c. dat. et εἰς, Απ. 2, 6, 28. ἴσως — σοὶ κἀγὼ συλλαβεῖν εἰς τὴν τῶν καλῶν κἀγαθῶν θήραν ἔχοιμι. c. inf. Λ. 2, 6. ὑγιεινοτέρως δ' ἂν διάγειν — τὴν τροφὴν συλλαμβάνειν ἡγήσατο, *cibum putabat plus adiumenti allaturum ad ſalubrius viuendum.* c. τοῦ et inf. Ιπρ. 1, 22. τοῦ καλῶς γε ὁπλισθῆναι τοὺς ἱππέας, οἱ φύλαρχοι ἄν μοι δοκοῦσιν μέγιστον συλλαμβάνειν, *vt equites egregie ſint armati.* ¶ 6) In var. lect. permutatur. c. λαμβάνειν. v. λαμβ. nr. 15.

συλλαμβάνεσθαι, *adiuuare.* Heſych: συνελάβετο· ἐβοήθησε. in bello, Αγ. 2, 30. εἰ μηδετέρῳ συλλήψοιτο — εἰ τῷ ἑτέρῳ συλλήψοιτο. Cf. συμβάλλεσθαι, quocum confunditur.

συλλέγειν, ¶ 1) *colligere.* Proprie eſt verbum ruſticum, Π. 6, 2, 9. ὅπου αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια συλλέγεται. Α. 2, 4, 5. χόρτον καὶ ἄλλα τοιαῦτα συλλέγοντες. 4, 3, 8. φρύγανα συλλέγοντες. ¶ 2) *cogere, vndique conquirere.* a) pecuniam, Π. 8, 2, 9. συνέλεγον χρυσίον. §. 10. πολλαπλάσια — εἶναι ἐν τοῖς θησαυροῖς ἢ εἰ συνέλεγεν. §. 11. παρ' ἐμοὶ συλλεγέντα. Ε. 1, 4, 4. ἐκεῖθεν συλλέξας ἑκατὸν τάλαντα. Απ. 3, 4, 1. et 2. χρήματα συλλέγειν b) exercitum fugatum ac diſperſum, Α. 4, 5, 1. πορευτέον — πρὶν συλλεγῆναι τὸ ςράτευμα hoſtium. §. 10. ἐφείποντο τ[illegible] πολεμίων συνειλεγμέ[illegible]. §. 13. ¶ 3) *conuocare.* a) ſenatum, vel duces, Π. 8, 4, 14. συνέλεξε τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐπικαιρίους ἅπαντας, καὶ ἔλε[illegible]ε. Α. 4, 8, 7. ἔδοξε τοῖς ςρατηγοῖς συλλεγεῖσι. Thomas: συλλεχθεὶς κάλλιον, ἢ συλλογείς. At v. Oudendorp. p. 503. Ε. 2, 3, 16. ξυνέλεξαν τὴν βουλήν.

λήν. b) milites vel populum in concionem, Π. 1, 5, 6 συνέλεξεν αὐτοὺς καὶ ἔλεξεν. 2, 3, 1. συνέλεξε τοὺς ϛρατιώτας πάντας καὶ ἔλεξε. A. 1, 4, 12. 5, 7, 2. ἔδοξε συναγαγεῖν αὐτῶν ἀγορὰν, καὶ μὴ ἐᾶσαι συλλεγῆναι αὐτούς. καὶ ἐκέλευσε τὸν κήρυκα συλλέξαι ἀγοράν. 5, 6, 23. 7, 6, 5. πῶς συλλεγεῖεν ἡμῖν. E. 3, 3, 8. τὴν μικρὰν καλουμένην ἐκκλησίαν ξυλλέξαντες. 6, 5, 4. τὸν δῆμον οἱ ἄρχοντες οὐκ ἤθελον ξυλλέξαι. Cf. συγκαλεῖν, quocum confunditur. ¶ 4) conſcribere, comparare. a) iumenta, Π. 6, 1, 17. κάμηλοι πολλαὶ παρά τε τῶν φίλων συνειλεγμέναι καὶ αἰχμάλωτοι πᾶσαι συνηθροισμέναι. b) milites. A. 1, 1, 7. συλλέξας ϛράτευμα ἐπολιόρκει. §. 9. ϛράτευμα συνέλεξεν ἀπὸ τούτων τῶν χρημάτων. E. 1, 2, 4. 2, 4, 19. Λ . . . ς ἐξελθὼν — ξυνέλεγεν ὁπλίτας πολλοὺς Πελοποννησίων. Margg. ξυνελέγετο Πελοποννησίους πολλούς. 3, 1, 1. 3, 4, 4. 4, 1, 20. 4, 3, 5. 7, 1, 17. c) Saepiſſime legitur paſſiuum, et interdum verti poteſt conuenire. Π. 3, 2, 2. εἰς τετρακισχιλίους συνελέγοντο αὐτῷ — ἐν ᾧ συνελέγοντο — πρὶν συλλεγῆναι. 5, 3, 13. συνελέγη ἐντεῦθεν ϛράτευμα. A. 4, 1, 7. συλλεγέντες τινὲς — ἐπετίθεντο. §. 8. εἰ πλείους συνελέγησαν. 4, 3, 6. 4, 4, 11. ἠρώτων τὸ ϛράτευμα — ἐπὶ τίνι συνειλεγμένον εἴη, comparatus et contractus. E. 3, 2, 3. ξυλλεγέντες παμπληθεῖς πελτασαὶ καὶ ἱππεῖς. 4, 2, 9. 7, 4, 21. Sic E. 4, 2, 6. differt a συνέρχεσθαι, ita quidem, vt ξυνειλεγμένοι dicantur copiae ad pugnandum comparatae et collectae; ξυνελθόντες autem, qui conuenerunt ad conſultandum. c. εἰς, E. 2, 1, 5. οἱ ἄλλοι ξύμμαχοι συλλεγέντες εἰς Ἔφεσον. 5, 4, 60. 6, 2, 1. 6, 5, 11. Similiter E. 4, 7, 2. ἐκ Φλιοῦντος. ἐκεῖσε γὰρ αὐτῷ συνελέγετο τὸ ϛράτευμα. c. ἐν, A. 1, 1, 9. ἄλλο ϛράτευμα συνελέγετο αὐτῷ ἐν Χεῤῥονήσῳ. E. 6, 5, 15. c. ἐπὶ, Π. 7, 5, 18. πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συλλέγεσθαι. Cf. ἀθροίζειν, quocum tam ab ipſo Xenophonte, quam in var. lect. permutatur. ¶ 5) contrahere, congregare. Π. 6, 2, 5. συλλέγεσθαι τὸ ϛράτευμα ἀμφὶ τὸν Πακτωλόν. §. 7. E. 1, 3, 11. ναῦς συλλέξων, αἳ ἦσαν ἐν τῷ Ἑλλησπόν-

ληςπόντῳ. 6, 2, 3. συνελέγη αὐτῷ τὸ ναυτικόν. Cf. πλοῖον. ¶ 6) *comparare, contrahere, conflare.* Eleganti metaphora, Π. 1, 4, 3. ἐκ πάντων τούτων ἡ πολυλογία συνελέγετο αὐτῷ. ¶ 7) *capere dispersos.* E. 2, 1, 18. victores post pugnam τοὺς ἄνδρας ἐν τῇ γῇ ξυνέλεξαν. ¶ 8) E. 2, 4, 6. τῶν ξυνειλεγμένων Moro mutandum videtur in ξυνειλημμένων, quod erat §. 5.

συλλέγεσθαι, ¶ 1) *colligere sibi.* E. 4, 1, 14. οὐδὲ δεῖπνον ἔχω — εἰ μή τι ὧν ἂν ὑμεῖς λίπητε, ξυλλέξομαι ὥσπερ τὰ θηρία. Απ. 4, 2, 1. Εὐθύδημον γράμματα συνειλεγμένον ποιητῶν καὶ σοφιςῶν. Sed §. 10. est συλλέγεις τὰ γράμματα. ¶ 2) *conscribere milites.* A. 7, 4, 5. Ἐπιθένης λόχον ποτὲ συνελέξατο, οὐδὲν σκοπῶν ἢ εἴ τινες εἶεν καλοί. Sic est quoque in var. lect. pro actiuo. v. συλλέγειν nr. 4. b. ¶ 3) *congregare se, conuenire.* a) in concionem, E. 1, 7, 10. p. 56. ξυλλέγεσθαι ὑμᾶς δεῖ καὶ διαψηφίζεσθαι. 3, 3, 8. ξυλλεγόμενοι τῶν γερόντων ἄλλος ἄλλοθεν. b) in vrbem, E. 2, 2, 1. ὅσῳ ἂν πλείους συλλεγῶσιν ἐς τὸ ἄςυ καὶ τὸν Πειραιᾶ 2, 4, 4. 7. 25. Cf. συλλέγειν nr. 4. c. ¶ 4) *conferre se, adiungere se.* E. 7, 1, 2. p. 43?. πρὸς τὸν πρόσθεν ἰσχυρὸν γενόμενον ἅπαντες πάντες συλλέγονται societatem inituri.

συλλήβδην, *summatim, omnino.* Hesych: συλλήβδην· ὁμοῦ συλληπτικῶς, ὡς δι' ὀλίγων πολλὰ εἰπεῖν, συντόμως. Cf. Suid. et Phauorin. O. 19. 14. ἤρου με συλλήβδην. Oppon. καθ' ἓν ἕκαςον ἐρωτᾶν.

συλλήπτρια, *adiutrix.* Απ. 2, 1, 32. ἀγαθὴ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, βεβαία τῶν ἐν πολέμῳ σύμμαχος ἔργων.

συλλήπτωρ, *adiutor.* Hesych: συλλήπτορα· συναγωνιςήν. Et alio loco: συλλήπτορα βοηθόν, συνεργόν. Suid: συλλήπτορα· βοηθόν. Απ. 2, 2, 12 ἵνα — ἀγαθοῦ σοι γίγνηται συλλήπτωρ.

συλλογή, *delectus militum.* Cf. Poll. 1, 176. vbi de lustratione exercitus dicitur. A. 1, 1, 6. ἐποιεῖτο τὴν συλλογήν, *delectum habebat, conscribebat milites.* In seqq. dicitur ἀθροίζειν s. συλλέγειν τὸ ςράτευμα.

σύλλογος, ¶ 1) *conuentus, congregatio.* Hesych: σύλλογος· σύνοδος ἀν-

ἀνθρώπων, ἄθροισμα. Dicitur a) de militibus, vel forte fortuna congregatis, vt A. 5, 6, 11. ἐν συλλόγῳ τῶν στρατιωτῶν ὄντων, λέγει τάδε. vel belli aut lustrandi causa, vt O. 4, 6. πάντας συνάγων, ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται, *conuentus indicitur.* Sic sine verbo Π 6, 2, 5. Θύβαρρα, ἔνθα καὶ νῦν ὁ σύλλογος τῶν ὑπὸ βασιλέα βαρβάρων. b) de sociis, E. 7, 1, 27. οὐδὲ τὸν σύλλογον ἐν Θήβαις δέοι εἶναι. ¶ 2) *conuenticulum seditiosum.* A. 5, 7, 1. ἀκούσαντες οἱ στρατιῶται, χαλεπῶς ἔφερον, καὶ σύλλογοι ἐγίγνοντο. ¶ 3) *colloquium, congressus.* E. 4, 1, 18. τούτων λεχθέντων, διέλυσαν τὸν σύλλογον Pharnabazus et Agesilaus, καὶ ὁ Φαρνάβαζος — ἀπῄει.

συμβαίνειν, ¶ 1) *pedibus non valde diuaricatis, sed potius coniunctis, incedere.* Cf. Poll. 3, 91. Ιπ. 1, 14. διαβαίνοντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες. ¶ 2) *coniungere se.* E. 1, 2, 11. ἐκ τῆς μάχης ταύτης συνέβησαν οἱ στρατιῶται αὐτοὶ αὑτοῖς. ¶ 3) *pacisci, componere rem.* Hesych: συμβῆναι. συνομολογήσασθαι. Suid: συμβαίνουσι· συμπράττουσι, συμφωνοῦσι. Phauorin: συμβαίνει τίς τινι, ἀντὶ τοῦ συμβιβάζεται καὶ συμφωνεῖ, καὶ συνθήκη ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἑνουμένων καὶ ἁρμοττομένων. A. 4, 2, 1. pro ταῦτα συνθέμενοι· all. habent ταῦτα συμβαίνουσι. ¶ 4) *vsu venire, accidere, euenire.* Phauorin: συμβαίνει μοι τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχεταί μοι, δοτικῇ συντάσσεται. Est autem verbum μέσον, ac dicitur de rebus et secundis et aduersis. Π. 5, 5, 7. εἴ τι ἀγαθὸν ἢ κακὸν συμβαίνοι. Απ. 1, 7, 3. c. dat. Π. 1, 6, 19. p. 72. ἤν τι ἀγαθὸν αὐτοῖς συμβαίῃ. All. συμβαίνῃ 8, 7, 2. E. 6, 4, 12. εἰς τρεῖς τὴν ἐνωμοτίαν ἄγειν· τοῦτο δὲ συμβαίνειν αὐτοῖς οὐ πλέον ἢ εἰς δώδεκα τὸ βάθος. Constructio est inusitata. Sensum bene expressit Leuncl. *quo fiebat, vt ipsorum acies tantum milites duodecim esset densa.* Cf. Morus. Απ. 3, 5, 17. φοβοῦμαι μή τι — μεῖζον κακὸν τῇ πόλει συμβῇ. 3, 9, 8. synonymum est πάσχειν. c. inf. Αγ. 5, 3. εἴ ποτε μοχθῆσαι στρατιᾷ συμβαίη. A. 1, 7. εἰ συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν. E. 5, 2, 30. οὕτω γὰρ ξυνέβαινεν αὐτῷ — ἰέναι. Leuncl. vide-

videtur minus recte reddidisse *ita conuenerat.* 6, 2, 15. §. 24. de poena: συνέβη ἑκάςῳ ταχτὸν ἀργύριον ἀποτίσαι. O. 8, 15. εἴ τι συμβαίνοι γίγνεσθαι. Est euphemismus, §. 16. est ὅταν χειμάζῃ ὁ θεός. Iπ. prooem. διὰ τὸ συμβῆναι ἡμῖν πολὺν χρόνον ἱππεύειν. 9, 1. 11, 10. Iπρ. 8, 17. Cf. συμφορὰ et similia. Participium, Π. 1, 6, 19. p. 83. πρὸς τὰ συμβαίνοντα τούτοις χρῆσθαι. Vertunt *ad quaelibet euenta.* 4, 2, 12. p. 217. τὸ πολλοῖς δὴ συμβεβηκός. A. 3, 1, 10. σκοπεῖν ἐκ τῶν συμβάντων μετὰ τὸ ὄναρ. E. 1, 6, 7. 7, 1, 13. Interdum συμβαίνειν aliquid dicitur iis, qui ipsi illud faciunt, Π. 6, 1, 18. συνεβεβήκει τῷ Ἀράσπᾳ τοιάδε· ληφθεὶς ἔρωτι τῆς γυναικὸς — κατηγόρησε τοῦ Ἀράσπου πρὸς τὸν Κῦρον. Aπ. 1, 2, 11. φονεύειν τοῖς τοιούτοις ἥκιςα συμβαίνει, *probi homines, nunquam occidunt quenquam.* O. 21, 4. αἰσχύνεσθαι — ἤν τι τῶν αἰσχρῶν συμβαίνῃ. ¶ 5) *forte esse, casu esse.* E. 7, 1, 21. συνέβη πρὸς τῷ δεξιῷ κέρατι τέμενος. Iπ. 3, 5. Sic c. καιρὸς, Iπρ. 2, 5. εἴτέ ποτε δέοι — ἐλαύνειν, εἴτ' αὖ καὶ ἀποχωρεῖν καιρὸς συμβαίνοι. ¶ 6) *exitum habere, finiri, geri.* Π. 5, 4, 7. θύειν καὶ ξενίζεσθαι — ἀξίως τῶν καλῶς συμβάντων in bello. Aπ. 1, 2, 63. πολέμου κακῶς συμβάντος.

συμβάλλειν, ¶ 1) *collidere.* Aγ. 2, 12. et E. 4, 3, 12. συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο. ¶ 2) *congerere, aufschütten.* A. 3, 4, 19. κριθὰς ἵπποις συμβεβλημένας πολλάς. ¶ 3) *coniungere, congregare.* Π. 2, 1, 2. p. 87. τοὺς ἀπὸ Φρυγίας — συμβαλεῖν φασι Γαβαῖον. ¶ 4) *committere, componere.* ad pugnam, certamen, litem. Hesych: συμβαλεῖν· — καὶ εἰς μάχην συμβαλεῖν. Σ. 4, 9. ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι. v. not. Bach. ad h. l. et Gesner. ad Lucian. de gymnas. c. 37. Sic Π. 6, 1, 18. συμβαλεῖν φίλους ἄνδρας, *inimicos facere.* c. εἰς, Λ. 4, 2. Lycurgus legibus ἐνόμιζεν, εἰ καὶ τοὺς ἡβῶντας συμβάλλοι εἰς ἔριν περὶ ἀρετῆς, *si faceret vt inter se certarent.* — ὡς οὖν τούτους συνέβαλεν, ἐξηγήσομαι. ¶ 5) *congredi, confligere, proelium committere.* Hesych: σύμβαλλε· συναγωνίζου. Aγ.

Αγ. 2, 7. ὅμως συνέβαλλεν. Λ. 4, 6. πυκτεύουσι διὰ τὴν ἔριν, ὅπου ἂν συμβάλωσι, *exercitationis caussa pugnant.* Fr. Portus: *sibi occurrunt.* E. 6, 4, 13. οἱ ἱππεῖς συνεβεβλήκεσαν. c. dat. Phauorin: συμβάλλειν· τὸ συναντᾷν, κυρίως ἐν τῷ πολέμῳ. δοτικῇ συντάσσεται, etc. E. 4, 2, 14. ἐκ τοῦ ἐναντίου ξυμβάλλειν αὐτοῖς. 7, 4, 30. c. πρὸς, Π. 7, 1, 10. πρὸς τὸ μαχόμενον ἀεὶ συμβάλλωμεν. ¶ 6) *conuenire.* Π. 6, 2, 11. extr. πρὸς ἐμὲ πάντες συμβαλεῖτε. ¶ 7) Π. 7, 1, 16. marg. Steph. pro ᾗ μὲν — ἐνέβαλε habet ᾗ μ. — συνέβαλε.

συμβάλλεσθαι, ¶ 1) *conferre* s. *dare pecunias.* Cf. Phauorin: in v. συμβάλλειν. O. 7, 13. λογίζεσθαι, πότερος ἀριθμῷ πλείω συμβέβληται ἡμῶν — οὗτος τὰ πλείονος ἄξια συμβάλλεται. v. Wetsten. ad Act. 18, 27. c. dat. Αγ. 2, 27. συμβαλόμενος καὶ οὗτος (Mausolus) χρήματα τῇ Λακεδαίμονι. E. 6, 5, 5. Ἠλεῖοι χρήματα — τάλαντα συνεβάλοντο αὐτοῖς aedificantibus vrbem εἰς τὴν δαπάνην. c. εἰς, Π. 3, 1, 18. πόσα χρήματα συμβαλῇ εἰς τὸν πόλεμον. A. 1, 1, 9. E. 6, 2, 1. Θηβαίους χρήματα οὐ συμβαλλομένους (all. συλλαβομένους) εἰς τὸ ναυτικόν. 6, 4, 2. ¶ 2) *prodesse, conferre.* c. εἰς, Π. 1, 2, 8. μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν — μέγα δὲ καὶ εἰς τοῦτο συμβάλλεται. Metaphora desumta est ab iis, qui in coena conferunt,' et omissum est μέρος. Cf. Abresch. lectt. Aristaenet. p. 46. sq. E. 7, 1, 24. μέγα δὲ συνεβάλλοντο τῷ Πελοπίδᾳ εἰς τὸ τιμᾶσθαι apud regem Persarum, ὅτι ἐνενικήκεσαν οἱ Θηβαῖοι μάχῃ ἐν Λεύκτροις, *victoria eorum multum conferebat.* c. μέρος, Π. 6, 1, 16. τοῦτο εἰς τὸ κρατεῖν μέγα μέρος συμβάλλεσθαι. Idem nomen addit Aristides Panath. T. l. p. 120. ed. Iebb. Similiter Ιππ. 9, 4. Wells. e coniectura Leuncl. edidit ἡ γὰρ χρεία μέγα τι εἰς προθυμίαν συμβάλλεται, cum caeteri legant ἡ γ. χ. μεγάλην προθ. σ. i. e. *iniicit, affert, conciliat.* c. πρὸς, Π. 2, 4, 16. τοῦτο — συμβαλεῖται πρὸς τὸ λανθάνειν. E. 3, 5, 8. p. 183. ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς καὶ τὰ μέγιστα αὐτοῖς συμβαλλόμενος πρὸς (Margg. εἰς) τὸ ὑμῶν κρατῆσαι. K. 5, 27. ¶ 3) *afferre, iniicere.*

cere. v. nr. 2. ¶ 4) *contrahere, inire.* A. 6, 6, 19. ξενίαν συνεβάλλοντο. ¶ 5) *constituere, destinare.* A. 6. 3, 1. συνεβάλοντο λόφον, εἰς ὃν δέοι πάντας αὐλίζεσθαι, *conuenit inter eos de colle.* Qui collis §. 2. vocatur τὸ συγκείμενον. ¶ 6) *in medium afferre, mentionem iniicere, verba facere.* A. 4, 6, 11. Xenophon iocans de Lacedaemoniis: ἀτὰρ τί ἐγὼ περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι; Omissum est λόγους. v. ἐμβάλλειν. nr. 12.

συμβασιλεύεσθαι perperam legitur in nonnullis pro συμβουλεύεσθαι (v. συμβουλεύειν nr. 1.), et ab Amasaeo vertitur *in officio regis esse*, a Brodaeo *regis mandato obsequi.*

*συμβοᾶν, *acclamationibus conuocare et excitare.* c. dat. Π. 3, 2, 3. ὡς ἔγνωσαν τὴν ὁρμὴν hostium, ἐσήμαινόν τε τοῖς ἑαυτῶν καὶ συνεβόων ἀλλήλοις. 7, 5, 10. συνεβόων αὐτοῖς ὡς κωμασταὶ ὄντες καὶ αὐτοί. c. acc. A. 6, 3, 4. εὐτυχήσαντες — συνεβόων τε ἀλλήλους καὶ συνελέγοντο.

συμβοηθεῖν, ¶ 1) *vna cum aliis opem ferre.* A. 7, 8, 10. συνεβοήθει δὲ καὶ Προκλῆς vt hostes repelleret. E. 7, 2, 2. ¶ 2) *vna proficisci in auxilium.* c. dat. Aγ. 1, 38. ἐθελούσιοι αὐτῷ συνεβοήθησαν τῇ Λακεδαίμονι. ¶ 3) *vna hostes inuadere.* E. 7, 4, 27. πολλοὶ τῶν Ἀρκάδων συμβοηθήσαντες. Leuncl. *concursantes.* ¶ 4) *adiuuare in repellendo periculo.* Aπ. 2, 4, 6. ἄν τις φόβος ταράττῃ amicum, συμβοηθεῖ amicus. ¶ 5) De loco A. 4, 2, 1. vbi Zeun. pro συμβουλῆς edidit συμβοηθήσειν, v. συμβουλή.

συμβόλαιον, *negotium, pactum, contractus.* Cf. Hesych. Iερ. 9, 6. ἆθλα — δικαιοσύνης τῆς ἐν συμβολαίοις.

συμβολή, ¶ 1) *commissura, iunctura.* Iπ. 10, 10. ὅταν οἱ ἄξονες in freno εὐρείας καὶ λείας ἔχωσι τὰς συμβολάς. ¶ 2) *coniunctio, concursus.* E. 7, 1, 19. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐκτρησίων καὶ τῆς ἐπὶ Μηδέας ὁδοῦ, *vbi concurrunt viae.* ¶ 3) *conuiuium.* Σ. 1, 16. γελωτοποιὸς animo bono est, ὅτι ἔσονται συμβολαί. Def. Heraldus animaduers. in Salmasii obseruatt. ad ius Att. et Rom. 6, 7. intelligit *conuiuia,* *ad*

ad quae vnusquisque conuiuarum suam portionem confert, quae est propria vocabuli notio. ¶ 4) congressus, conflictus. Hesych: συμβολή· μίξις. it. συμβολαί· μάχαι. A. 6, 5, 20. ἐπανελθόντες ἔνθα ἡ πρώτη συμβολὴ ἐγένετο. E. 4, 2, 13. οὐκ ἀπέθανον αὐτῶν, πλὴν εἴ τις ἐν τῇ ξυμβολῇ ὑπὸ τῶν Τεγεατῶν. 7, 5, 24. τὴν μὲν δὴ συμβολὴν οὕτως ἐποιήσατο. §. 25.

σύμβολον, ¶ 1) signum, quod quidam sibi dant inuicem, quo facilius et certius aliquando se recognoscant, v. c. annulus. v. Plin. H. N. 33, 1. Π. 6, 1, 24. ὡς ἔγνω ὁ Ἀβραδάτης τὰ παρὰ τῆς γυναικὸς σύμβολα, np. inuitatus a Panthea vxore, quae Cyri captiua erat. De coniugalibus eiusmodi symbolis Barnes. ad Eurip. Helen. 298. laudat locum Homeri Odyss. ψ, 109. vbi vocantur σήματα. ¶ 2) prodigium, omen, v. c. e fulgure et tonitru. Suid: σύμβολον· οἰώνισμα, σημεῖον, μάντευμα. Cf. Phauorin. in v. σύμβολα et Spanhem. ad Callimach. h. in Pallad. 123. Απ. 1, 1, 3 οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις καὶ θυσίαις. Possit etiam de masculino intelligi.

σύμβολος, ominum interpres, coniector. Απολ. 13. οἰωνούς τε καὶ φήμας, καὶ συμβόλους τε καὶ μάντεις. Alias iunguntur μάντεις et ἐξηγηταί, vt initio libri octaui Platonis de legibus etc.

συμβουλεύειν, ¶ 1) consilium dare. Quomodo differat a medio, docet Thom. Mag. et ex eo Phauorinus: συμβουλεύω ἐνεργητικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰς συμβουλὴν τῷδε καθίσταμαι· συμβουλεύομαι δὲ παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ συμβούλῳ χρῶμαι. Π. 8, 3, 4. συνεβουλεύετο αὐτῷ, interrogabat eum, in consilium adhibebat, ὁπότερον λαμβάνοι· ὁ δὲ συμβουλεύσας ὁπότερος βελτίων εἴη, consilium dedit. Hutch. pro συμβουλεύσας malebat συνεβούλευσε. Sed particip. est pro verbo finito. A. 5, 1, 5. ἄν τις — ἐγχειρῇ τι ποιεῖν, (ἵνα) συμβουλεύωμεν. Hutch. consilia conferamus. Sed rectius videtur cum Leuncl. explicari consilio eum adiuuemus. c. dat. Π. 7, 2, 4. ἆρ' ἄν τί μοι ἐθελήσαις συμβουλεῦσαι; καὶ βουλοίμην γ' ἄν, ἔφη, ἀγαθόν τί σοι εὑρεῖν, A. 2, 1, 12. συμβουλευόμεθά

σοι, *te confulimus*, τί χρὴ ποιεῖν — συμβούλευσον ἡμῖν, ὅ τι σοι δοκεῖ — legatus συμβουλευόμενος (Hutch. corrigit συμβουλευομένοις, quod Zeun. in Cod. Guelf. repertum recepit. funt. et Cod. Eton. συμβασιλευόμενος; συνεβούλευσεν αὐτοῖς τάδε. — ὃ ἂν συμβουλεύσῃς. c. inf. A. 2, 1, 13. συμβουλεῦσαι μὴ παραδιδόναι τὰ ὅπλα — συμβουλεύω μὴ παραδιδόναι — συμβουλεύω σώζεσθαι. 6, 6, 16. Απ. 3, 6. 8. vbi fynonymum eft πείθειν. §. 10. τὰς μὲν ἐπικαιρίους φυλακὰς συμβουλεύειν μείζονας ποιεῖν, τὰς δὲ περιττὰς ἀφαιρεῖν. Ein. e MS. 1. edidit συμβουλεύσεις, quia συμβουλεύειν in praecedentibus non habet, ad quod commode referatur. c. dat. et inf. Π. 2, 1, 5. Κύρῳ συμβουλεύσω τι εἰπεῖν ὑπὲρ ἡμῶν. E. 2, 4, 29. ὑμῖν ξυμβουλεύω ἐγὼ γνῶναι ὑμᾶς αὐτούς. 4, 1, 4. Απ. 1, 3, 13. bis. c. duplici dat. A. 3, 1, 5. συμβουλεύει τῷ Ξενοφῶντι ἐλθόντι εἰς Δελφοὺς ἀνακοινῶσαι. c. dat. et acc. perf. A. 7, 1, 20. ὑμῖν συμβουλεύσω Ἕλληνας ὄντας — πειρᾶσθαι. Omiffo acc. rei, A. 6, 2, 8. ὅπως μηδεὶς μετάσχοι — διὰ ταῦτα συνεβούλευε, fcil. τοῦτο, *propterea hoc confilium dabat.* E. 1, 7, 10. p. 54. ξυμβουλεύσων ἅ μοι δοκεῖ ἄριστα εἶναι. p. 55. ξυμβουλεύω ὑμῖν (fcil. ἐκεῖνα) ἐν οἷς οὐδ' ἐστιν etc. c. περὶ et ὑπὲρ, Απ. 3, 6, 10. περὶ πολέμου συμβουλεύειν. §. 11. περὶ τούτων. ὅταν — εἰδῶμεν, τότε συμβουλεύσομεν. §. 12. περὶ τούτου συμβουλεύειν. §. 13. ὑπὲρ τῶν ἀνάγκαίων. συμβουλεύων τῇ πόλει βοηθεῖν. In tribus prioribus horum locorum Leuncl. vertit *deliberare* vel *confultare.* Sed videtur recte explicari poffe *confilium dare*, modo fuppleatur τῇ πόλει. Dicitur de omnibus, qui remp. curant f. ad eam accedunt, Απ. 4, 2, 3. τῆς πόλεως λόγον περί τινος προτιθείσης, οὐκ ἀφίξεται τοῦ συμβουλεύειν. §. 4. ὅ τι ἂν ἐπίῃ μοι, συμβουλεύσω ὑμῖν in concione. De eo, qui fententiam dicit, A. 1, 6, 9. συμβουλεύω ἐγὼ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐκποδὼν ποιεῖσθαι. E. 5, 2. 13. De fcriptore, Πο. 4, 30. ἔχειν μοι δοκῶ καὶ περὶ τούτου συμβουλεῦσαι ὡς — καινοτομοίη. 6, 2. ¶ 2) *fuadere, auctorem effe.* c. dat. E. 4, 1, 15. εἰ ἀλλάξασθαί σοι ἔδει ἀντὶ δε-

δεσπότου βασιλέως ἡμᾶς δεσπότας, οὐκ ἂν ἔγωγέ σοι ξυνεβούλευον. c. dat. et inf. Απ. 1, 3, 6. τοῖς μὴ δυναμένοις — συνεβούλευε φυλάττεσθαι. c. acc. rei, Α. 5, 6, 5. οἱ ἄνδρες ᾕρηνται πορείαν, ἣν ὑμεῖς συμβουλεύετε. c. πρός, Ε. 1, 6, 5. πρὸς ἃ ἐγὼ Φιλοτιμοῦμαι — ξυμβουλεύετε τὰ ἄριστα ὑμῖν δοκοῦντα εἶναι περὶ τοῦ ἐμὲ μένειν. Possunt etiam nonnulla ex iis, quae nr. 1. posuimus, huc referri. ¶ 3) *praecipere, iubere, monere.* De hipparcho, Ιπρ. 1, 18. συγκαλέσαντα τοὺς ἱππέας συμβουλεῦσαι αὐτοῖς μελετᾶν. De legislatore, Λ. 2, 5. σῖτον ἔταξε τοσοῦτον ἔχοντα συμβουλεύειν. Sed Simpsonus et Zeun. deleto ἔταξε legi iubent τοσ. ἔχειν συνεβούλευεν, quae ipsa lectio extat in Margg. et in Stobaeo. Per se non male. At Lycurgus nunquam alias ap. Xenoph. legitur συμβουλεύειν, saepe vero τάττειν. Fr. Portus malebat rescribi nouum verbum συμβολεύειν, *conferre pro rata parte in* συσσίτια. De diis, qui per exta et auspicia monent, quid faciendum sit, quid non, Π. 1, 6, 2. τὰ παρὰ τῶν θεῶν συμβουλευόμενα. §. 3. θεοὶ ἡμῖν συμβουλεύειν. §. 19. extr. Απ. 1, 4, 18. εἴ τι σοι θελήσουσι περὶ τῶν ἀδήλων ἀνθρώποις συμβουλεύειν. 2, 6, 8. Ιππ. 9, 9. De vatibus, Α. 5, 7, 19. τῶν μάντεων συμβουλευόντων. De praeceptis scriptoris, Ιπ. 9, 12. ὅσα — χρῆσθαι συμβουλεύομεν. Ιπρ. 5, 14. ¶ 4) *mentionem in concione inicere, referre ad populum.* Ε. 2, 2, 9. περὶ τῶν τειχῶν τῆς καθαιρέσεως οὐδεὶς ἠβούλετο ξυμβουλεύειν — μὴ ἐξεῖναι περὶ τούτων συμβουλεύειν. ¶ 5) *deliberare.* Α. 1, 7, 2. συγκαλέσας τοὺς στρατηγοὺς — συνεβούλευε πῶς ἂν τὴν μάχην ποιοῖτο. Sed Cod. Eton. habet συνεβουλεύετο.

συμβουλεύεσθαι, ¶ 1) *consulere aliquem, consilium petere, consilium interrogare.* v. συμβουλεύειν nr. 1. c. dat. Π. 8, 3, 3 Κῦρος Φεραύλαν — καλέσας συνεβουλεύετο αὐτῷ, πῶς ἂν ποιοῖτο. Leuncl. et Aem. Portus: *cum eo consultabat.* Sane mox sequitur σκοποῦντοιν αὐτοῖν τὰ αὐτὰ ἔδοξε. §. 4. Α. 1, 1, 10. μὴ πρόσθεν καταλῦσαι πρὸς ἀντιστασιώτας, πρὶν ἂν αὐτῷ συμβουλεύσηται. 2, 1, 12. v. actiuum nr. 1. Α. 5, 6, 1. καλέσαντες

τες τοὺς πρέσβεις συνεβουλεύοντο. Etiam h. l. Leuncl. *consultabant*. Sed commode reddi potest *consulebant eos*. Απ. 1, 4, 18. συμβουλευόμενος καταμανθάνεις τοὺς Φρονίμους. De iis, qui deos consulunt, II. 1, 6, 19. extr. τῶν συμβουλευομένων ἀνθρώπων οἷς ἂν ἵλεῳ ὦσι προσημαίνουσιν. Α. 15, 5. θεοῖς συμβουλεύεσθαι. ¶ 2) *suadere*. E. 6, 5, 34. ᾑρέθησαν ἡγεμόνες — Λακεδαιμονίων ταῦτα συμβουλευομένων — συμβουλευομένων ταῦτα τῶν Ἀθηναίων. ¶ 3) Ιπρ. 9, 9. Well. e coniectura Leuncl. edidit: οὐδὲ ὅπῳ συμβουλεύσαιτό τις, οἷόν τε εὑρεῖν, πλὴν θεῶν, *quem consulat, quem in consilium adhibeat*. Mox sequitur ἐπερωτῶσι, et dii ipsi dicuntur συμβουλεύειν. Edd. vett. habent οὐδ' οὕτω συμβουλεῦσαι τίς, Leuncl. etiam ita legi posse putabat: οὐδ' ὅπως συμβουλεῦσαι δεῖ, *consilium dare*. Similiter Stephanus: οὐδ' ὅπ. συμβουλεῦσαι τὶς οἷόν τε vel οἷός τε, quae eadem est Castalionis et Zeunii et Gailii lectio, nisi quod seruarunt antiquum οἷόν τε. Permutatur etiam c. βουλεύεσθαι. v. ibi nr. 1. a. et nr. 3.

συμβούλευμα, *consilium*. Ιπ. 9, 12. κάλλιστον συμβούλευμα τὸ ἄγαν θυμοειδῆ ἵππον μὴ κτᾶσθαι. De consultis et monitis deorum, Απολ. 13. πολλοῖς ἐξαγγείλας τὰ τοῦ θεοῦ συμβουλεύματα.

συμβουλή, *consilium*. A. 5, 6, 3. p. 290. ἡ ἱερὰ συμβουλὴ λεγομένη εἶναι δοκεῖ μοι παρεῖναι. Alluditur haud dubie ad prouerbium ἱερὸν χρῆμα ἡ συμβουλὴ vel ἱερὰ ἡ συμβουλή, de quo v. Hesych. Suid. et Phauorin. in v. ἱερὸν, et Zenobii prouerbb. 4. 40. ibique Schottus, et Erasm. chiliadd. 2, 1, 47. Videtur et omnino de consilio dictum fuisse, et speciatim de senatu. Lipsius ad Tacit. annall. 4, 2 . Graecos dicit id vocasse ἱερὰν συμβουλὴν, quia senatores iurati sententiam dicebant. Sed vir doctus in Obseruatt. miscell. Vol. I. Tom. III. p. 364. recte monet, plures alias caussas esse, et epitheton *sancti* proprium quasi senatui, laudatque Virgil. Aen. 1, 426. ibique interpp. Sic Iustin. Martyr in apologia ad Antoninum p. 3. ed. Thirlb. habet ἱερᾷ συγκλήτῳ. In Xenophonte vero agitur de

de confilio, quod datur in periculo, vbi fraudi non eft locus, et Suidas interpretatur ἐπὶ τῶν δεινῶν συμβουλεύειν. Erafmus l. l. opportune affert verba Platonis epift. 5. καὶ ξενικὴν καὶ ἱερὰν ξυμβουλὴν λεγομένην συμβουλεύειν, vbi itidem eft de confilio; et dicit, hoc prouerbium fimile effe illi: *facram ancoram iacere.* Nam hoc quoque dicitur in periculo, quia ἱερὰ ἄγκυρα vocatur maxima ac validiffima, quam nautae tum demum mittunt, cum extremo laborant difcrimine. v. Chiliadd. 1, 1, 24. Cf. Steph. et Hutch. ad locum Xenoph. p. 404. edit. mai. Etiam Zeunius ἱερὸν, *diuinum*, capit de eo, quod in fuo genere eft magnum et eximium. Itaque fenfus loci Xenophontei videtur effe hic: *confilium, quod in hoc negotio dandum aut capiendum eft, magnum eft et graue, atque adeo fine dolo et caute deliberandum effe video.* A. 5, 6, 4. δῶρα ληψόμενον διὰ τὴν συμβουλὴν ταύτην. Tribuitur diis, vt συμβούλευμα, Π. 1, 6, 2. συμβουλαὶ τῶν θεῶν, *voluntas deorum per tonitrua et exta declarata.* Απ. 4, 7, 10. Sed difficile dictu eft, quid fibi velit A. 4, 2, 1. αὐτοὶ συμβουλῆς ἕνεκεν ἐκβαίνοντες. All. αὐτ. συμβουληθεῖσιν ἐκβαίνοντες. Muretus emendat: αὐτοὺς συμβοηθήσειν ἐκβαίνοντας, quam coniecturam Zeun. recepit. Alii aliter. Sententia poftulare videtur ἐπιβουλῆς aut fimile quid.

συμβουλία, *confilium, confultum.* Απ. 1, 3, 4. τὴν παρὰ τῶν θεῶν ξυμβουλίαν.

σύμβουλος, *confiliarius, confultor, auctor.* A. 1, 6, 5. Κλέαρχον παρεκάλεσε σύμβουλον, πp. vna confultaturum, quid de Oronte ftatuendum. c. περὶ, Π. 5, 5, 1. ὅπως βουλεύσαιντο — καὶ ὅπως θεασάμενος τὸ στράτευμα καὶ περὶ τῶν ἄλλων σύμβουλος γίγνοιτο, ὅ τι ἂν δοκοίη πράττειν. c. dat. Σ. 8, 39. Περικλῆς κράτιστος ἐδόκει τῇ πατρίδι σύμβουλος εἶναι. Dicitur etiam in feminino, E. 3, 1, 10. αὐτὴν ὁ Φαρνάβαζος καὶ ξύμβουλον ἔστιν ὅτε παρεκάλει. Tribuitur diis, Π. 3, 3, 11. θεοὺς γενέσθαι — παραστάτας καὶ συμμάχους, καὶ συμβούλους τῶν ἀγαθῶν. Sic fere Απ. 1, 4,

1, 4, 15. ὅταν πέμπωσιν dii — συμβούλους, ὅ τι χρὴ ποιεῖν.

συμμανθάνειν, ¶ 1) *vna discere*. Σ. 2, 21. ἵνα σοι ἀντιςοιχῶ τε καὶ συμμανθάνω saltare. ¶ 2) *assuefieri*. A. 4, 5, 19. μάλα ἡδὺ πόμα συμμαθόντι ἦν. Suidas, qui laudat hunc locum, exponit συνεθισθέντι. All. legunt συμπαθόντι.

συμμαρτυρεῖν, ¶ 1) *simul testari, testimonio confirmare*. Cf. Poll. 6, 117. E. 7, 1, 24. συνεμαρτύρει δ' αὐτῷ ταῦτα πάντα ὡς ἀληθῆ λέγει ὁ Τιμαγόρας. ¶ 2) *argumento esse*. E. 3, 3, 2. συνεμαρτύρησε ταῦτ' αὐτῷ καὶ — ὁ χρόνος.

συμμαχεῖν, ¶ 1) *pugnae socium esse*. A. 5, 4, 17. παραδόντες τὸ χωρίον τοῖς συμμαχήσασι τῶν Μοσυνοίκων. ¶ 2) *belli socium esse, auxilium ferre*. c. dat. Π. 1, 3, 13. πειράσομαι — κράτιςος ὢν ἱππεὺς συμμαχεῖν αὐτῷ. Αγ. 7, 7. Λ. 9, 2. E. 2, 2, 6. ἐκείνοις συνεμάχουν. 7, 1, 3. ἐὰν συμμαχῶσι — πέμψουσι τριηράρχους. §. 31. Eleganter dicitur de diis, E. 2, 4, 10. p. 110. οἱ θεοὶ — φανερῶς ἡμῖν ξυμμαχοῦσι. Cf. σύμμαχος nr. 3. f. ¶ 3) *prodesse*. Ιπρ. 1, 3. οἱ ἀπειθεῖς τοῖς πολεμίοις μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις συμμαχοῦσι. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. ἕπεσθαι. v. ibi nr. 4

συμμάχεσθαι, ¶ 1) *vna pugnare, fortiter pugnando in proelio iuuare*. A. 6, 1, 7. εἰ καὶ γυναῖκες συνεμάχοντο αὐτοῖς. O. 4, 19. ζῶντι Cyro συνεμάχοντο, καὶ ἀποθανόντι συναπέθανον. ¶ 2) *belli socium esse*. E. 3, 2, 11. ὅτι ἕτοιμος εἴη κοινῇ πολεμεῖν, καὶ ξυμμάχεσθαι. c. dat. A. 2, 1, 5. οἱ ἡμῖν μέλλοντες συμμαχεῖσθαι. 5, 4, 4. οἵτινες ὑμῖν συμμαχοῦνται καὶ τὴν ὁδὸν ἡγήσονται. Participium Π. 7, 1, 7. ὁπότε γένοιτο κατά τινας τῶν πρόσθεν συμμαχεσαμένων. Sic §. 20. in margg. est τῶν συμμαχουμένων μηδένα προδόντες, *sociorum, suorum*. Textus habet συμμάχων.

συμμαχία, ¶ 1) *societas belli*. Π. 3, 2, 11. εἶναι συμμαχίαν κοινὴν, εἴ τις ἀδικοίη ὁποτέρους οὖν. Margg. ἐπισυμμαχίαν, quod non confundi debet cum nomine ἐπιμαχία. Nam ἐπιμαχία est *foedus quod initur ad tuendos fines et ad repellendum hostem lacessen-*

cessen-

cessentem, *Defensiv-Alliance*, sed συμμαχία est *foedus, quo auxilia exhibentur ad quoduis bellum, siue socius lacessat, siue lacessatur ab alio, Off- und Defensiv-Alliance*. Patet igitur, συμμαχίαν dici posse pro ἐπιμαχία, sed non contra. v. Ammon. et Phauorin. in v. συμμαχεῖν, Schol. et Abresch. ad Thucyd. 1, 44. Π. 5, 1, 1. ἔπεμψε αὐτὸν περὶ συμμαχίας. 6, 2, 2. ἐλθόντες παρὰ τοῦ Ἰνδοῦ περὶ συμμαχίας. Α. 5, 4, 3. ὅτι δέχοιτο τὴν συμμαχίαν. Αγ. 3, 4. Αϑ. 2, 17. συμμαχίας καὶ ὅρκους ἐμπεδοῦν. Ε. 4, 1, 2. ξυμμαχίαν ἐποιήσατο. 4, 6, 8. 7, 4, 10. ἡ συμμαχία οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγὴ εἴη. c. dat. Π. 1, 5, 3. συμμαχίαν αὐτῷ ποιοῦνται. c. πρὸς, Ε. 3, 2, 16. ἐποιήσαντο ξυμμαχίαν πρὸς Ἀθηναίους. §. 22. εἰρήνη τε γίγνεται καὶ ξυμμαχία Ἠλείων πρὸς Λακεδαιμονίους. 4, 7, 1. ¶ 2) *copiae auxilio missae*. Ε. 4, 8, 24. ξυμμαχίαν ἔπεμπον Εὐαγόρᾳ. 6, 1, 4. p. 362. ἱκανὴν πέμπειν συμμαχίαν. ¶ 3) Π. 3, 3, 21. pro ἄλλης σοι μάχης δεήσειεν alii habent ἄλλης οὖν συμμαχίας δ. quae vitiosa lectio vnde orta sit, facile patet.

συμμαχικὸν, scil. τάγμα s. στράτευμα, *copiae auxiliares, copiae sociorum*. Ε. 7, 1, 27. ὡς διαφθείρει τὸ συμμαχικόν. Sic Π. 3, 3, 8. ἐδίδασκεν ᾗ ἕκαστον ἰσχυρὸν ἦν τῶν συμμαχικῶν, *qua parte firma essent auxilia singula*.

συμμαχὶς, *socia*. Ε. 1, 6, 21. αἱ τῶν ναυάρχων τρεῖς, καὶ εἴ τινες ἄλλαι ἦσαν ξυμμαχίδες, *sociorum naues*. 7, 3, 7. p. 477. τοὺς φυγάδας — ἐκ πασῶν τῶν συμμαχίδων — ἄνευ τῶν συμμαχίδων δόγματος. Intelligendum est cum Brodaeo πόλεων. Sed margg. altero loco habent συμμάχων, probante Schneidero. Αϑ. 1, 14. ἐν ταῖς συμμαχίσι πόλεσι, i. e. *quae parent Atheniensium imperio*. §. 16. διοικοῦσι τὰς πόλεις τὰς συμμαχίδας.

σύμμαχος, ¶ 1) *commilito, pugnando adiuuans*. Π. 2, 1, 4. ἔρημοι συμμάχων συμπίπτοντες πολεμίοις πολλοῖς. 6, 3, 11. p. 383. φάλαγγα ὅλην ἐνεργὸν καὶ σύμμαχον ἑαυτῇ, *quae mutuo se adiuuet*. Α. 2, 4, 3. ἂν μάχεσθαι δέῃ, ἱππεῖς εἰσιν ἡμῖν σύμμαχοι. 3, 1, 2. ¶ 2)

¶ 2) *miles.* Ιπρ. 4, 13. τὸ ὑπηρετεῖν (τὸν ἄρχοντα) τὰ ἥδιςα τοῖς πολεμίοις, προδοσία τῶν ξυμμάχων δικαίως ἂν — κρίνοιτο. ¶ 3) *socius belli.* a) Π. 6, 3, 11. p. 383. τοὺς πολεμίους βλάπτειν, ἢ τοὺς συμμάχους ὠφελεῖν. 8, 6, 6. ὃς — ἐμοὶ πλεῖςα μὲν ἅρματα, πλείςους δὲ καὶ ἀρίςους ἱππέας ἀποδεικνύῃ, τοῦτον ἐγὼ ὡς ἀγαθὸν σύμμαχον καὶ ὡς ἀγαθὸν συμφύλακα — τιμήσω. Πο. 4, 32. σύμμαχοι ὅσῳ ἂν πλείους συνιῶσιν, ἰχυροτέρους ἀλλήλους ποιοῦσιν. b) Dicitur quis συμμάχους ποιεῖσθαι. v. ποιεῖσθαι nr. 4. it. λαμβάνειν, A. 5, 4, 3. ἔξεςιν ὑμῖν ἡμᾶς λαβεῖν συμμάχους. 7, 7, 15. Sic Π. 8, 7, 3. p. 546. ἰχυρότερον σύμμαχον ἀντιλάβοις. c) Iungitur c. ἀνὴρ, Π. 5, 4. 10. p. 312. ἄνδρες σύμμαχοι. 6, 1, 4. 5. 8. E. 4, 2, 2. 6. c. ἄνθρωπος, v. ἄνθρ. c. βασιλεὺς, Π. 6, 2, 5. δεδογμένον πᾶσι τοῖς συμμάχοις βασιλεῦσι, *foedere iunctis.* c. βοηθὸς, v. βοηθός. c. φίλος, Π. 4, 5, 14. Cyrus exercitus ita appellat: ἄνδρες φίλοι καὶ σύμμαχοι. 6, 4, 5. p. 391. A. 7, 6, 3. φίλος τε καὶ σύμμαχος βούλεται εἶναι. E. 4, 1, 14. 16. Απ. 4, 4, 17. πλεῖςοι φίλοι καὶ σύμμαχοι, ἐλάχιςοι δ' ἐχθροὶ καὶ πολέμιοι. it. sine καὶ, Π. 7, 1, 15. οὐκ ἰχυροτέρα φάλαγξ, ἢ ὅταν ἐκ φίλων συμμάχων ἠθροισμένη ᾖ. d) c. gen. A. 5, 4, 4. ἂν σύμμαχοι ὑμῶν γενώμεθα. E. 1, 3, 11. κακῶς τοὺς τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχους ποιοῦσαι. 4, 2, 13. οἱ ἄλλοι ξύμμαχοι οἱ τῶν Λακεδαιμονίων. 4, 4, 1. Ἀργεῖοι, καὶ οἱ σύμμαχοι αὐτῶν. 4, 6, 2. Ἀκαρνᾶσί τε καὶ τοῖς ξυμμάχοις αὐτῶν. Sed E. 3, 5, 6. Λακεδαιμονίους τε καὶ τοὺς ἄλλους ξυμμάχους τῶν Πελοποννησίων, cum Moro vertendum est *socios qui sunt Peloponnesii, qui constant Peloponnesiis.* Sic 1, 6, 24. τῶν δὲ Πελοποννησίων, Λακωνικαὶ μὲν ἐννέα — τῶν δ' ἄλλων ξυμμάχων πλείους, qui et ipsi erant Peloponnesii. 2, 4, 24. τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ξυμμάχοις. e) c. dat. E. 2, 2, 7. βουλόμενοι ξύμμαχοι εἶναι Λακεδαιμονίοις. 3, 5, 8. p. 181. ἀφικόμενοι πολλῇ δυνάμει ὡς ὑμῖν σύμμαχοι. 4, 6, 2. Ἀκαρνάνων καὶ τῶν ξυμμάχων αὐτοῖς Ἀθηναίων. f) Mox σύμμαχος dicitur, mox ξύμμαχος, vt Αγ. 2, 2. σύμμαχοι, E. 4, 3, 2. ξύμμαχοι. Αγ. 2, 11.

2, 11. συμμάχους, E. 4, 3, 11. ξυμμάχους. Sic praeter exempla passim laudata per ξ scribitur E. 1, 6, 3. ἀπὸ τῶν ξυμμάχων πεντήκοντα ναῦς. §. 7. 9. 18. 2, 1, 5. 2, 3, 6. §. 18. p. 98. 99. 2, 4, 20. 29. 3, 1, 8. 13. 17. 3, 2. 1. 5. 1 . 3, 3. 5. τοὺς ἄλλους πάντας ξυμμάχους — ξυμμάχους ἐν ἑκάστῳ πολλούς. 3, 4. 2. τοὺς ξυμμάχους ξυναγαγόντων. 3. 5, 8. p. 183. τῶν ξυμμάχων ἐλευθέρων ὄντων. 4, 1, 15. 4, 2, 2. 5. 8. 4, 3, 1. 6. 4, 6, 1. Sed per σ scribitur E. 2, 2, 6. οὔτε νεῶν οὔτε συμμάχων αὐτοῖς ὄντων. 3, 1, 6. 3, 3, 5. τοὺς δ' ἄλλους ἅπαντας, συμμάχους. 3, 4, 2. τὸ ξύνταγμα τῶν συμμάχων. §. 11. οἱ μὲν ἄλλοι σύμμαχοι, καὶ Λακεδαιμονίων οἱ παρόντες. 3, 5, 3. §. 8. p. 180. p. 183. ἦμεν πολλοῦ ἄξιοι καὶ ἐκείνοις σύμμαχοι. 4, 4, 1. 9. 6, 5, 38. p. 428. ἔτι εἰσὶν οἱ σύμμαχοι εἶεν. Ita ex emendatione Stephani edidit Well. pro οἱ σύμμαχοι ἄν, Morus probante Schneidero legi iubet οἱ συμμαχοῖεν. g) Dicitur etiam in genere feminino, Π. 3, 1, 12. πόλεις συμμάχους προσλαβοῦσαι οἴονται ἀναμαχέσασθαι ἄν. A. 2, 5, 2. p. 111. δύναμιν σύμμαχον. 5, 4, 3. E. 2, 1, 10. 3. 5, 4. τὴν ὁμολογουμένην φίλην τε καὶ σύμμαχον εἶναι Λοκρίδα. 4, 8, 4. ἡ Ἑλλὰς ἐὰν ᾖ ἐπικουροῦσα, καὶ ὑμῖν σύμμαχος γενήσεται. 6, 1, 4. p. 357. §. 6. 7. 4, 16. ῥώμην τὴν τῶν Ἀρκάδων σύμμαχον ἔχοντες. c. gen. E. 2, 1, 12. Λάμψακον, ξύμμαχον οὖσαν Ἀθηναίων. Cf. nr. 5. extr. h) Interdum legitur de *insulis et ciuitatibus, quae parent Atheniensibus*, vt Αθ. 1, 14 — 18 2, 1. 3, 2. Πο. 5, 13. Dicuntur enim Athenis iudicari, tributa dare etc. ¶ 4) *sociorum dux*, Π. 6, 1, 1. ἧκον ἐπὶ τὰς Κυαξάρου θύρας πάντες οἱ σύμμαχοι. ¶ 5) *socius in re priuata quoque et domestica, adiutor*. Π. 6, 1, 21. ὡς σὲ σύμμαχον ἔλαβε, κρατεῖ ἡ ἀγαθὴ ψυχή. O. 2, 5. Sic de diis, E. 3, 4, 11. αὐτὸς μὲν πολεμίους τοὺς θεοὺς ἐκτήσατο, τοῖς δ' Ἕλλησι συμμάχους ἐποίησεν. Π. 7, 5, 9. igne vsuri dicunt: ἔχομεν σύμμαχον θεὸν Ἥφαιστον. De praeceptore, Απ. 1, 2, 24. Alcibiades et Critias ἐκείνῳ (Socrate) χρωμένω συμμάχῳ. De liberis

liberis, O. 7, 12. γηροβόσκων καὶ συμμάχων τυγχάνειν. De virtute, c. gen. Απ. 2, 1, 32. ἀγαθὴ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμμαχος. ¶ 6) *vtilis, auxilium praestans.* Π. 3, 2, 2. εἰς τὸ πραχθῆναι οὐδὲν οὕτω μέγα σύμμαχον ἂν γένοιτο, ὡς τάχος. §. 9. ἀσφαλῶς ἂν νέμοιτε, εἰ τὰ ἄκρα ἔχοιτε σύμμαχα. §. 10. 1, 6, 10. ἱππικόν σοι, ὅπερ κράτιστον, τὸ Μήδων σύμμαχον ἔσται. A. 2, 4, 3. βασιλέα, ᾧ πολλά ἐστι τὰ σύμμαχα, np. homines et natura regionis. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. συμμαχόμενος. v. συμμάχεσθαι. it. c. συμμαχίς. v. ibi.

συμμένειν, ¶ 1) *durare, conferuari.* E. 7. 1, 2. p. 436. σκοπεῖν, ὅπως ἡ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμενεῖ. ¶ 2) *constantem esse in seruando foedere.* Ibidem: οὕτω μάλιστα συμμένοιμεν ἄν. Cf. ἐμμένειν, quocum confunditur.

συμμετέχειν, *participem esse.* c. gen. A. 7, 8, 10. βουλόμενος συμμετασχεῖν τοῦ ἔργου. In lexicis caret hoc verbum auctoritate. Sed Grammius praeter 2 Maccab. 5, 20. laudauit Eurip. Bacch. 63. Lucian. Charidem. p. 784. Dion. Caff. 44, p. 267. Attulit etiam nomen συμμέθεξις ex Ariftot. ethic. Eudem. 8, 12. Cf. Maii Obl. facr. 4, p. 178.

συμμετρία, *proportio.* Απ. 3, 10, 3. τῆς ψυχῆς ἦθος — ὃ μήτε συμμετρίαν μήτε χρῶμα ἔχει.

σύμμετρος, ¶ 1) *aptae proportionis.* Thom. Mag. σύμμετρον, — τὸ ἁρμόζον. K. 4, 2. αἱ κύνες ἔσονται — ἐλαφραὶ, σύμμετροι, ποδώκεις. 5, 30. lepus habet πλευρὰς ἐλαφρὰς, συμμέτρους. ¶ 2) *mediocris.* Thom. Mag: σύμμετρον, τὸ μήτε ὑπερέχον, μήτε ἐλασσούμενον, καὶ τὸ ἐξαρκοῦν. O. 8, 13. οὐκ ἐν μείζονι ἢ ἐν δεκακλίνῳ στέγῃ συμμέτρῳ.

συμμέτρως ἔχειν, *apta proportione esse, congruere, conuenire.* Ιπ. 1, 16. πρὸς ταύτας (κνήμας), ὡς ἂν συμμέτρως ἔχῃ, συναύξεται καὶ τὸ ἄλλο σῶμα.

*συμμηχανᾶσθαι, *excogitare, parare, conficere.* Π. 1, 6. 11. τὰ ἐπιτήδεια συμμηχανᾶσθαι τοῖς στρατιώταις.

συμμιγνύειν et συμμιγνύναι, ¶ 1) *commiscere, confundere.* Απ. 3, 14, 5. ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψώμῳ πλειόνων

νων ὄψων γευόμενος dicitur πλείω τῶν ὀψοποιῶν συμμιγνύων — ἃ ἐκεῖνοι μὴ συμμιγνύουσιν, ὡς οὐχ ἁρμόττοντα. ὁ συμμιγνύων ἁμαρτάνει. Metaphorice c. dat. Σ. 3. 4. ἡ δικαιοσύνη οὐδὲ καθ' ἓν συμμίγνυται τῇ ἀδικίᾳ, *aliquid commune habet*. c. εἰς, K. 5, 5. ἡ γῆ ἐξανθοῦσα εἰς τὸ αὐτὸ συμμιγνύουσα τῶν ἀνθῶν τὰς ὀσμὰς, *confundens odorem florum et vestigiorum*. Π. 2. Φαρμάκῳ ἀκονιτικῷ συμμιγνύντες εἰς τὸ αὐτὸ ὅπ. ἐν ἑκαστον χρίσῃ. Poll. 5, 82. παραμίξαντες σιτίοις. ¶ 2) *colloqui, accedere*, Π. 8, 1, 16. καὶ τοῖς Φύλαξι αὐτοῦ ἐπλησίαζον, καὶ αὐτῷ Κύρῳ πολλάκις συνεμίγνυσαν. ¶ 3) *coniungi, coniungere se* f. *copias suas*. in itinere vel in expeditionem, Π. 5, 2, 12. εἴ πη δύναιντο συμμίξαι. τί δ' ἐν μέσῳ ἐστὶ τοῦ συμμίξαι; c. dat. Π. 5, 2, 14. εἰ μέλλοι τις ἐκείνῳ συμμίξαι, *in illius regionem venire ad societatem iungendam*. A. 2, 1, 2. προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν, ὡς Κύρῳ συμμίξειαν. 2, 3. 11. συνέμιξα βασιλεῖ ἐν τῷ ὑμετέρῳ στρατοπέδῳ. 4, 2, 6. 6, 3, 15. βουλόμενοι συμμίξαι τοῖς ἄλλοις εἰς Κάλπης λιμένα, vbi vel εἰς positum pro ἐν, vel per praegnantiam dictum est: *iungi reliquis vt simul in portum venirent*. 7, 8, 14. E. 3, 1, 4. 5, 1, 23. 6, 5, 15. 16. 22. 7, 1, 7. 7, 2, 5. c. πρὸς, Π. 7, 4, 5. ἐπέστελλε συμμίξαντα πρὸς Ὑστάσπην — ἄγειν. E. 1, 3, 6. Φαρνάβαζος οὐ δυνάμενος συμμίξαι πρὸς τὸν Ἱπποκράτην. ¶ 4) *manus conserere*. Phauorin: συμμιγνύναι λέγεται τὸ συνέρχεσθαι καὶ συνάπτειν, καὶ συμβάλλειν, κατὰ νόμον πολέμου. Π. 3, 3, 10. p. 180. ἵνα ὡς τάχιστα συμμίξωμεν. §. 27. E. 4, 2, 13. c. dat. Π. 7, 1, 13. ὁμόσε αὐτοῖς συνεμίγνυε. A. 4, 6, 16. ἀλλήλοις συμμιγνύουσιν — καὶ νικῶσιν οἱ Ἕλληνες. E. 4, 2, 14. ἔνθα τὸ πρῶτον τοῖς πολεμίοις ξυνέμιξαν. 4, 3, 6. 4, 8. 38. Sic εἰς χεῖρας συμμιγνύειν, Π. 2, 1, 4.

συμμίγνυσθαι, *familiariter consuescere*. Απ. 1, 2, 20. et Σ. 2, 5. ἢν κακοῖσι συμμιχθῇς. All. συμμιγῇς. Sunt verba Theognidis.

συμμορία, *decuria, classis*. Hesych: συμμορία· πολιτικὸν σύστημα, πλῆθος, σύνταγμα. Phauorin: συμμορία· — ἡ φρατρία, ἢ τὸ

συν-

σύνταγμα. ὁ δὲ Δημοσθένης, ἑξήκοντα ἄνδρας ἔχειν λέγει τὴν συμμορίαν· Ὑπερίδης δὲ, πεντεκαίδεκα. De qua rationis diuersitate v. Suid. E. 1, 7, 10. p. 58. καταλιπεῖν τρεῖς ναῦς ἕκαστον ἐκ τῆς αὐτοῦ ξυμμορίας.

συμπαιδεύειν, *praeterea docere.* O. 5, 14. συμπαιδεύει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργία.

συμπαίκτωρ et

συμπαίστωρ, *ludi socius, collusor.* Hesych: συμπαίστωρ· ὁμότροφος. Suid: συμπαίστορα· συμπαίζοντα. Π. 1, 3, 12. παῖδας συμπαίκτορας. All. συμπαίστορας, quod est Attico scriptore dignius, iudicibus quidem grammaticis antiquis, vt Phrynicho p. 38. 103. Thoma Mag. p. 673. etc. Sed v. ibi interpp. et Verheyk ad Antonin. Liberal. p. 137.

συμπαρακαλεῖν, ¶ 1) *praeterea inuitare.* Π. 8, 1, 13. συμπαρεκάλει εἰς ταύτην τὴν θήραν τοὺς σκηπτούχους. ¶ 2) *praeterea inuocare.* Π. 3, 3, 11. ἔθυε θεοῖς καὶ ᾐτεῖτο — συμπαρεκάλει δὲ Ἥρωας γῆς vt sibi duces essent. ¶ 3) *praeterea petere.* c. ἀπὸ, E. 4, 8, 13. ἀντιπέμπουσι πρέσβεις — συμπαρεκάλεσαν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν συμμάχων πρέσβεις, *petierunt vt socii simul legatos mitterent.*

συμπαρακολουθεῖν, *comitari.* Ἱερ. 6, 6. ὁ φόβος — συμπαρακολουθῶν. Stobaeus συμπαρομαρτῶν.

συμπαρασκευάζειν, ¶ 1) *simul parare* s. *comparare.* Π. 7, 5, 26. p. 458. ὧν μάλιστα ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσι, ὁ δαίμων ἡμῖν ταῦτα συμπαρεσκεύακεν. A. 5, 1, 6. ¶ 2) *vna apparare.* Π. 5, 3, 8. τὰ μὲν ἔνδον ἐκείνου συμπαρασκευάζοντος, sup. dolose, vt tibi castellum tradat. §. 9. συμπαρεσκεύαζεν (Margg. συμπαρεσκευάζετο) ὅ τι ἐδύνατο τῷ φρουράρχῃ ad obsidionem tolerandam. A. 5, 1, 5. ἵνα τὸ πλῆθος τῶν ἐξιόντων ἴδωμεν — καὶ συμπαρασκευάζωμεν ἐάν τι δέῃ, vt iis, qui ad praedam exeunt, auxilio veniamus.

*συμπαρατάττεσθαι, *in eadem acie consistere.* E. 3, 5, 15. τῇ ὑστεραίᾳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐλθόντες ξυμπαρετάξαντο, *cum Thebanis se coniunxerunt.*

συμπαρατρέφειν, *simul nutrire.* O. 5, 5. ἡ γῆ — κυσὶν εὐπέτειαν τροφῆς παρέχουσα, καὶ θηρία συμπαρατρέφουσα.

συμ-

συμπαραφέρεσθαι, *vna cum aliis praetercurrere.* K. 3, 10. διὰ τέλους συμπαραφερόμεναι vestigia. Leuncl. *sic vt semper alias (canes) sectentur.*

συμπαρεῖναι, *vna adesse.* Λ. 2, 2. ὥστε πολλὴν μὲν αἰδῶ, πολλὴν δὲ πειθὼ ἐκεῖ συμπαρεῖναι. 12, 3. αὐτῶν τινων συμπαρόντων in excubiis. E. 7, 1, 3. οἱ τῶν Λακεδαιμονίων συμπαρόντες Athenis in conuentu sociorum. Margg. παρόντες. O. 11, 24. ἐπιτιμῶμέν τινι στρατηγῷ συμπαρόντες, *congregati, quando conuenimus.* Leuncl. *adsumus praetori.* Iπ. 11, 12. ἀθρόον τὸ φρύαγμα καὶ τὸ φύσημα τῶν ἵππων συμπαρέσοιτο. De iis, qui auxilium ferunt, E. 4, 6, 1. τῶν Ἀθηναίων ξυμπαρῆσάν τινες αὐτοῖς διὰ τὸ ξυμμάχους εἶναι.

συμπαρεῖναι (ab εἶμι) s. συμπαριέναι, *vna aduersus hostem proficisci.* E. 2, 1, 17. ξυμπαρῄει δὲ καὶ Θώραξ, τὸ πεζὸν ἔχων.

συμπαρέπεσθαι, ¶ 1) *concomitari, iuxta sequi.* Π. 7, 1, 5. σὺ ἐν ἴσῳ τούτῳ τὸ ἱππικὸν ἔχων συμπαρέπου. Iπ. 11, 12. οὐ μόνον αὐτὸς dux, ἀλλὰ καὶ πάντες ὅσοι συμπαρεπόμενοι. ¶ 2) *tribui, obtingere.* Π. 2, 1, 10. πρῶτον μὲν θεραπεύεσθαι — ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλαι τιμαὶ — συμπαρείποντο. Ιερ. 8, 5. ἐκ θεῶν τιμή τις καὶ χάρις συμπαρέπεσθαι ἄρχοντι.

συμπαρέχειν, ¶ 1) *simul praestare.* A. 7, 6, 21. Seuthes ὁ συμπαρέχων ὑμῖν ταύτην τὴν ἀσφάλειαν. Nam Graeci et ipsi aliquid contulerant. O. 5, 6. κύνες τὰ θηρία ἀπερύκουσαι — καὶ τῇ ἐρημίᾳ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι. ¶ 2) *simul incutere.* A. 7, 4, 15. καὶ τοῦτο φόβον συμπαρεῖχε τοῖς πολεμίοις. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. συνέχειν. V. συνέχειν nr. 4.

συμπαρέχεσθαι, *efficere, suppeditare.* Σ. 8, 43. ἡ ἀληθὴς ἀνδραγαθία — ἐν ταῖς πράξεσι λαμπροτέραν τὴν εὔκλειαν συμπαρέχεται.

συμπαριέναι, V. συμπαρεῖναι.

συμπαρομαρτεῖν, *vna sequi, comitari.* Hesych. et Phauorin: συμπαρομαρτοῦσαν· συνακολουθοῦσαν. Π. 7, 5, 26. p. 459. τοῦτο δεῖ συμπαρομαρτεῖν, np. καλὸν κἀγαθὸν εἶναι. c. dat. Π. 8, 7, 3. p. 542. φόβος μοι συμπαρομαρτῶν. p. 544. O. 4, 21. ὀσμαὶ ἡδεῖαι συμπαρομαρτοῖεν αὐτοῖς

τοῖς περιπατοῦσι. Σ. 4. 17. c. σὺν, Ἱερ. 9, 8. ἡ σωφροσύνη σὺν τῇ ἀχολίᾳ συμπαρομαρτοῖ. c. ἐπὶ et acc. Π. 1, 6, 19. p. 73. συνηδόμενον — συναχθόμενον — προφοβούμενον — ἐπὶ ταῦτα δεῖ συμπαρομαρτεῖν, *horum debet socius et particeps esse.* Legitur item pro συμπαρακολουθεῖν. v. ibi.

*συμπαροξύνειν, *simul excitare.* O. 6. 10. συμπαροξύνειν τι ἐδόκει εἰς τὸ ἀλκίμους εἶναι ἡ γεωργία. Cf. Maii Obs. sacr. 4, p. 184.

*συμπαρορμᾶν, v. παρορμᾶν.

σύμπας, ¶ 1) *uniuersus, totus.* A. 7, 8, 15. ἀριθμὸς συμπάσης τῆς ὁδοῦ. Π. 4, 1, 2. p. 200. σύμπαντες — σύμπασιν ὑμῖν. c. artic. A. 1, 2, 9. de tota summa: ἐγένοντο οἱ σύμπαντες μύριοι. *omnino omnes.* 4, 3, 2. ἔπαθον κακὰ, οἷα οὐδὲ τὰ σύμπαντα ὑπὸ βασιλέως, *omnia in vnum collecta.* Αθ. 3, 2. E. 6, 4, 15. τῶν συμπάντων Λακεδαιμονίων τεθνεῶτας ἐγγὺς χιλίους. Hesych: συμπάντων· ὁμοῦ πάντων. E. 7, 4, 27. O. 6, 4. ¶ 2) τὸ σύμπαν, A. 1, 5, 9. *omnino, in vniuersum.*

συμπάσχειν, v. συμμανθάνειν.

συμπεδεῖν, *compedire, constringere.* A. 4, 4, 7. ἡ χιὼν τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν.

συμπείθειν, *vna persuadere.* Απ. 2. 4, 6. amicus amicum iuuat τὰ μὲν συμπείθων cum amico, τὰ δὲ βιαζόμενος. Eleganter Π. 2, 2, 15. ἡ πονηρία — τὰς ἡδονὰς ἔχει συμπειθούσας πολλοὺς αὐτῇ ὁμογνωμονεῖν

συμπέμπειν, ¶ 1) *vna mittere.* Π. 1, 4, 7. ἐκπέμπει αὐτὸν σὺν τῷ θείῳ, καὶ φύλακας συμπέμπει. 2, 4, 18. A. 3. 4, 20. συμπέμπει πελταστάς. 6, 6, 10. συμπέμψατε, np. τινὰς, qui mecum caussam agant. 7, 2, 5. ἄνδρα συμπέμπει κελεύσοντα. E. 4, 8, 21. ξυνέπεμψαν ad bellum ἐπὶ νεῶν καὶ Διφρίδαν. Margg. ξυνεξέπεμψαν. 5, 2, 27. c. dat. Π. 3, 1, 18. πόσην μοι στρατιὰν συμπέμψεις. §. 19. 4, 1, 10. σύμπεμψόν μοι — τινὰ, ὃς ἐρεῖ. A. 3, 4, 26. οἱ συμπέμψαι — ἄνδρας. 5, 5, 8. ἡμῖν ἡγεμόνας — ἡ πόλις συνέπεμψεν. Cod. Eton. ἔπεμψεν. 5. 6, 11. συνέπεμψε δ' αὐτοῖς Ἐρύμαχον καὶ Θώρακα — τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐροῦντας. E. 3, 3, 9. c. μετὰ, E. 1, 4,

1, 4, 9. μετ' αὐτοῦ Ἀρισοκράτης καὶ Ἀδείμαντος συνεπεμφθήσαν. c. σὺν, Π. 8, 7, 9. σύμπεμψον (Margg. σὺ πέμψον) ἄνδρα σὺν Ὑσάσπᾳ. ¶ 2) alicuius exemplo mittere. c. dat. Π. 3, 2, 13. εἰ ἀποσέλλοιμι — συμπέμψαιτ' ἄν μοι τῶν ὑμετέρων, sp. τινὰς, vt ego. E. 4, 3, 1. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πέμπειν. v. supra nr. 1. et πέμπειν nr. 1. p. it. c. συμπίπτειν. v. ibi nr. 5.

συμπεραίνειν, v. περαίνειν.

συμπεριάγειν, ¶ 1) vna circumducere. Π. 4, 3. 1. γυναικῶν — συμπεριαγομένων in castris. ¶ 2) vna vehere. O. 8. 12. nauis πολλὰ ὅπλα συμπεριάγει.

συμπεριάγεσθαι, secum ducere. Ιερ. 2. 8. ἀνάγκην οἴονται — ὁπλοφόρους ἀεὶ συμπεριάγεσθαι quocunque proficiscantur.

*συμπεριϊέναι, vna circumire. c. dat. K. 10, 4. τὰς ἄλλας ἔχοντας δεδεμένας συμπεριϊέναι τῇ κυνί.

*συμπεριτυγχάνειν τινὶ, simul incidere in aliquem. A. 7, 8, 12. οἱ περὶ Ξενοφῶντα συμπεριτυγχάνουσιν αὐτῷ, καὶ λαμβάνουσιν αὐτόν. All. συντυγχάνουσιν.

συμπεφυκέναι, v. συμφύειν.

συμπιέζειν, comprimere. Ἀπ. 3, 10, 7. in statuis τὰ ὑπὸ τῶν σχημάτων — συμπιεζόμενα καὶ τὰ διελκόμενα. In lexicis caret auctoritate. Sed Grammius praeter hunc locum attulit Aristot. probl. 11, 44. συμπιέζεσθαι ἀναγκαῖον τὰς ἀκοὰς διασπωμένου τοῦ σώματος. et e Dione Cassio 36, p. 24. συμπιέζετο τὰ μέσα.

συμπίνειν, combibere, compotare. Π. 5, 2. 13. συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ ἐξέτεμεν.

συμπίπτειν, ¶ 1) collabi. A. 5, 2, 17. οἰκία — συνέπιπτε. Similiter. Ιπρ. 8, 14. in fuga ὑπὸ πλήθους συμπίπτοιεν ἂν καὶ ἐμποδίζοντες πολλὰ ἂν ἀλλήλους κακουργεῖν. Leuncl. in seipsos corruant. Ribittus concident, quod minus placet. ¶ 2) comprimi, contrahi. Ιπ. 1, 10. μυκτῆρες οἱ ἀναπεπταμένοι τῶν συμπεπτωκότων ἐντονώτεροι, arctis, compressis. ¶ 3) congredi, irruere. Suid: συμπίπτειν· μάχην συνάπτειν. Phauorin: συμπεσεῖν· τὸ συγκρούεσθαι εἰς μάχην. it: συμπίπτει [illegible] τὸ συμμίγνυσθαι ἐπὶ πόλεμον κυρίως. Cf. Thom. Mag. p. 8 9.

819. et Poll. 1, 164. Π. 2, 1. 4. μὴ — συμπίπτοντες πολεμίοις πολλοῖς, πάθοιτέ τι. Α. 1, 9, 4. ἄρκτον — οὐκ ἔτρεσε, ἀλλὰ συμπεσὼν κατεσπάσθη ἀπὸ τοῦ ἵππου. 4, 8, 9. διακοπείη ἡ Φάλαγξ ὑπὸ ἀθρόων βελῶν καὶ ἀνθρώπων (all. addunt πολλῶν) συμπεσόντων. Αγ. 2, 14. Ιπ. 8, 11. ¶ 4) *euenire, accidere.* Hesych: συμπέσῃ· συμβῇ. Phauorin: συμπίπτειν λέγεται καὶ τὸ συμβαίνειν. et in v. συμπεσεῖν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τυχηρῶν ἀποβάσεων τιθέασι. Thom. Mag. l. l. καὶ συμπεσεῖν, συμβῆναι. Π. 8, 5, 8. πρὸς τὸ συμπίπτον ἀεὶ διατάττων exercitum. Ιπρ. 4, 8. πολλὰ ἐν πολέμῳ τὰ ἐμπόδια συμπίπτει. ¶ 5) Ε. 2, 3, 10. cum triginta tyranni crudeliter agerent, et haberent Lacedaemonium Callibium cum praesidiariis Lacedaemoniis, τῶν Φρουρῶν τούτου (fort. Callibii) ξυμπεσόντος αὐτοῖς, οὓς ἐβούλοντο ξυνελάμβανον. Margg. ξυμπέμποντος, quod probat Fr. Portus, et recepit cum Wellio Schneiderus. Sed Palmer. exercitt. ad auctores gr. p. 65. coniicit τούτων ξυμπεσόντων, quod explicat ξυμπραττόντων.

συμπλεῖν, *vna nauigare.* Π. 1, 6, 18. οἱ συμπλέοντες, np. in vna naui. Ε. 1, 7, 3. τῶν ξυμπλεόντων πολλοὺς, *qui eiusdem expeditionis fuerant socii.*

συμπλέκειν, *implicare.* Κ. 5, 6. τὰ ἴχνη leporis — τοῦ ἦρος συμπεπλεγμένα, *perplexa, turbata.* Oppon. ὀρθά.

***σύμπλεως**, v. ἔμπλεως.

συμπληθύνειν, *augere.* Ο. 18, 2. τὸ ἐν γῇ λειφθὲν — τὴν κόπρον συμπληθύνειν.

συμπληροῦν ναῦς, *naues instruere, nauibus imponere milites.* Ε. 1, 1, 12. Κόνων — τὸ ναυτικὸν παρέλαβε — ξυμπληρώσας τριήρεις ἑβδομήκοντα. 4, 8, 6. ναῦς πολλὰς συμπληρώσας. §. 33. ναῦς — ξυμπληρώσας ἐξ Ἀβύδου τρεῖς ἄλλας. 5, 1, 25. νῆες — ξυνεπληρώθησαν καὶ ἐκ τῆς Ἀριοβαρζάνους. 6, 2, 7. οὐ δυνάμενος αὐτόθεν τὰς ναῦς πληρῶσαι, ἐπὶ νήσων πλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπειρᾶτο συμπληροῦν. §. 14. 6, 4, 18. Cf. Gramm.

σύμπλοος siue σύμπλους, *nauigationis comes.* Hesych: σύμπλους· συνοδευτής. Απ. 2, 2, 12. συνοδοιπόρον ἢ σύμπλουν.

συμποδίζειν, *impedire, pedibus impeditis s. inuolu-*

uolutis capere. Απ. 3, 11, 8. δίκτυα — ἵν' εἰς ταῦτα ἐμπίπτοντες συμποδίζωνται.

συμπολεμεῖν, ¶ 1) *belli socium esse.* Πο. 5, 9. οὐ συμπολεμοῦντες, ἀλλὰ πρεσβεύοντες ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα. Vertunt *non belli societate.* E. 2, 4, 16. πιστὰ δόντες, οἵτινες ξυμπολεμήσειαν. c. dat. A. 1, 4, 2. συνεπολέμει Κύρῳ πρὸς αὐτόν. 3, 1, 5. τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τὰς Ἀθήνας συμπολεμῆσαι. E. 1, 4, 1. 1, 7, 10. p. 57. ¶ 2) *militiae nomen dare, militem fieri.* E. 6, 5, 28. τοῖς Εἵλωσιν, εἴ τις βούλοιτο ὅπλα λαμβάνειν, καὶ εἰς τάξιν τίθεσθαι — ἴσαι συμπολεμήσαιεν.

συμπολιτεύειν, *communibus legibus et iuribus vti.* E. 5, 2, 12. p. 298. τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις καὶ συμπολιτεύειν.

συμπονεῖν, *eosdem labores sustinere.* Π. 2, 1, 14. οἱ ἵπποι συμπονοῦντες ἀλλήλοις. 7, 5, 19. συμπονεῖν καὶ συγκινδυνεύειν ἡμῖν. E. 5, 1, 14. p. 282. ἵν' ἡδέως μὲν ξυμπονῶμεν, ἡδέως δὲ ξυνευδαιμονῶμεν.

συμπορεύεσθαι, *vna proficisci.* in expeditionem, A. 1, 3, 5. οὐ βούλεσθε συμπορεύεσθαι. 1, 4, 9. προθυμότερον συνεπορεύοντο cum Cyro contra regem. 4, 1, 19.

συμποσίαρχος, *bibendi magister, arbiter bibendi, modimperator, magister conuiuii.* v. Kühn. ad Poll. 6, 11. Hieron. Hartwig Eybe commentat. de ſymposiarcha eiusque magiſterio, Lipſ. 1742. 4. et Ioh. Fr. Chriſtii magiſteria veterum in poculis; Lipſ. 1745. et 1749. 4. A. 6, 1, 20. ἐὰν — συμποσίαρχον αἱρῶνται.

συμπόσιον, ¶ 1) *compotatio.* v. Cic. ad Div. 9, 24. et Cat. mai. 13. vbi accubitionem epularem amicorum Latinos ait melius nominaſſe *conuiuium*, quam Graecos *compotationem.* Π. 8, 4, 7. προϊόντος τοῦ συμποσίου. Ιερ. 6, 2. iuuenis διῆγον ἐν συμποσίοις. Sed nec raro legitur de coena frugali, atque adeo verti poteſt. ¶ 2) *conuiuium.* v. Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 18. et *Eſchenbach.* diſſ. de ſympoſiis ſapientum, quae inſerta extat eius diſſertationib academicis, inprimis p. 332. ſqq. Σ. 6, 5. ἐν τῷ συμποσίῳ — τὸ αὔλημα. 7, 3. 5. 9, 7. συμποσίου κατάλυσις. ¶ 3) *locus conuiuii, conclaue conuiuale.* He-

Hesych. et Phauorin: συμπόσιον· τόπος εὐωχίας καὶ πόσεως. Cf. Poll. 6, 7. Π. 8, 8, 6. προχοΐδας εἰσφέρεσθαι εἰς τὰ συμπόσια. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. σῶμα. v. σῶμα. nr. 1.

συμπότης, *conuiua*. v. Poll. 6, 12. Σ. 9, 4. οἱ συμπόται ὁρῶντες, ἐκρότουν. §. 7.

συμπράκτωρ (poet. Port.), *adiutor*. in efficienda s. inuenienda pecunia, Π. 3, 2, 13. ὦ κελεύω ὑμᾶς — συμπράκτορας γενέσθαι.

συμπράττειν, ¶ 1) *sua opera operam alterius adiuuare*. Hesych: συμπράξει· βοηθήσει. Π. 5, 5, 14. συλλέξας τοὺς ἱκανωτέρους καὶ φρονεῖν καὶ συμπράττειν. Απ. 2, 4, 6. τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων. Ο. 7, 14. τί δ' ἐγὼ σοι δυναίμην συμπρᾶξαι. Sic Ε. 3, 3, 10. οἱ ξυμπράττοντες dicuntur *coniurationis participes*. ¶ 2) *in petendo adiuuare, petenti s. cupienti conficere s. conciliare*. Π. 3, 3, 1. τοὺς ἱκανωτάτους συμπρᾶξαι. Α. 7, 7, 12. συμπράξειν ὑπισχνεῖτο mercedem a Seutha. c. dat. pers. Suidas: συμπράττω, δοτικῇ. Α. 5, 5, 11. συμπράττοντες αὐτῷ ὧν ἐπιθυμεῖ. c. acc. rei, Αγ. 7, 7. εἰρήνην συμπράττει ἐξ ἧς ἂν ἡγῆται μάλιστ' ἂν ἀλλήλοις πολεμήσειν. Hutch. *paci conficiendae operam suam accommodat*. Ε. 3, 4, 8. τοῖς συμπρᾶξαί τι δεομένοις. c. dat. pers. et acc. rei, Π. 4, 2, 5. εἴ τινι ἀγαθὸν συνέπραξεν apud eum. 8, 2, 13. συνέπραξάν τι ἀλλήλοις ἀγαθόν. Α. 1, 1, 8. ἡ μήτηρ συνέπραττεν αὐτῷ ταῦτα. 7, 4, 9. ἐδέοντο τοῦ Ξενοφῶντος — συμπρᾶξαι σφίσι apud Seuthen τὰς σπονδάς. §. 8. erat διεπράττοντο περὶ τῶν σπονδῶν. Ε. 3, 4, 8. πάντας οἷς γνοίη αὐτὸν συμπράττοντά τι ἡττωμένους ἀπέπεμπε. c. dat. et acc. et inf. Ε. 2, 3, 9. ἔπεισαν Λύσανδρον φρουροὺς σφίσι ξυμπρᾶξαι ἐλθεῖν — ὁ δὲ πεισθεὶς φρουροὺς ξυνέπραξεν αὐτοῖς ἐλθεῖν. 2, 4, 19. c. dat. et περὶ, Α. 5, 4, 4. ποῖοι ὑμεῖς ἔσεσθε ἡμῖν συμπρᾶξαι περὶ τῆς διόδου. c. ὥστε, Π. 3, 2, 13. συμπράττοιεν ὥστε γενέσθαι ἡμῖν — ἃ ἐγὼ βούλομαι. Α. 7, 8, 13. συνέπραττον οἱ Λάκωνες — ὥστε ἐξαίρετα λαμβάνειν. Ε. 4, 6, 14. ἤλπιζον Ναύπακτον αὐτοῖς ξυμπράξειν ὥστ' ἀπολαβεῖν. *se ipsius opera recepturos*.

σύμπρεσβυς, *collega in legatione.* c. dat. A. 5, 5, 12. οἱ συμπρέσβεις τῷ Ἑκατωνύμῳ χαλεπαίνοντες.

συμπροθυμεῖσθαι, ¶ 1) *cupide de eadem re, contendere.* c. inf. A. 3, 1, 7. προθυμουμένου Προξένου, καὶ ὁ Κῦρος συμπρουθυμεῖτο (2 Codd. συνεπροθυμεῖτο) μεῖναι αὐτόν. ¶ 2) *eidem rei operam dare.* c. acc. Π. 6, 1, 13. πάντες ἀνιςάμενοι συμπροθυμήσασθαι ταῦτ' ἔφασαν. c. inf. E. 5, 1, 14. p. 281. ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ, καὶ ὑμεῖς συμπροθυμῆσθε — πορίζειν τὰ ἐπιτήδεια. Sic A. 7, 2, 14. δεόμενός μου συμπροθυμηθῆναι διαβῆναι τὸ ςράτευμα ἐκ τῆς Ἀσίας. Sed c. ὅπως A. 7, 1, 4. Σεύθης κελεύει Ξενοφῶντα συμπροθυμεῖσθαι, sc. suadendo, ὅπως διαβῇ τὸ ςράτευμα. καὶ αὐτῷ ταῦτα συμπροθυμηθέντι. ¶ 3) *incitare, invitare.* ad bibendum, E. 5, 4, 5. ἐδείπνησαν, καὶ συμπροθυμουμένου ἐκείνου ταχὺ ἐμεθύσθησαν.

*συμπρονοεῖν et

*συμπρονομεῖν, v. προνομή.

συμπροπέμπειν, *vna cum aliis prosequi.* Π. 1, 6, 1. συμπρούπεμπε αὐτὸν καὶ ὁ πατήρ. 3, 3, 4. καὶ ὁ Ἀρμένιος συμπρούπεμπε Cyrum, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες. 8, 4, 12. ὁ Κῦρος ξυμπρούπεμψεν αὐτοὺς e conuiuio abeuntes ἐπὶ τὰς θύρας suas. E. 3, 1, 18.

*σύμπυκνος, *densus, compactus.* Ιπ. 10, 10. ὅσα περιτίθεται περὶ τοὺς ἄξονας, ἣν εὐρύςομα ᾖ, καὶ μὴ σύμπυκνα.

συμφάναι, ¶ 1) *affirmare, assentiri.* Schol. Eurip. Hippol. 266. ξυμφήσουσι· συγκαταθήσονται, μάρτυρες ἔσονται. Schol. Sophocl. Ai. 2 8. σύμφημι δή σοι· συνομολογῶ σοι. Hesych. et Phauorin: σύμφημι· συναινῶ, συνομολογῶ. Suidas: σύμφημι· συναινῶ, ταυτόν σοι λέγω. Cf. Poll. 6, 117. Π. 3, 2, 8. πένητες νομίζετ' εἶναι; συνέφασαν καὶ τοῦτο. §. 12. τί οὖν καὶ παρ' ἐμοὶ μισθοφοροῦσιν; — συνέφασάν οἱ. καὶ ἄλλους ἔσεσθαι ἔλεγον, *dicebant et ipsi, id futurum esse.* A. 5, 8, 4. συνέφη τοῦτο ὁ ἄνθρωπος, *aiebat, confitebatur.* 7, 2, 14. ἐπήρετο — εἰ ἔλεγε ταῦτα. ὁ δὲ συνέφη καὶ ταῦτα, *sagte auch ja, bejahete auch dieses.* Απ. 2, 1, 4. 6. 7. 2, 2, 8. συνέφη καὶ τοῦτο. Paulo ante erat συνωμολόγει. 3, 8, 9. του-

τούτου δὲ ὁμολογουμένου — ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦτο συμφαῖεν. Schütz: *de hac re inter eos conuenerat.* Ed. Paris. συμφαίη. Sic de eo, qui eadem affirmat interroganti, Π. 4, 5, 12. p. 248. ὅ τι ἄν σε τούτων ἐρωτᾷ, ἥπερ γέγραπται, σύμφαθι. Paulo ante erat αὐτὰ φαθὶ ¶ 2) *confirmare, colligere.* Πο. 4, 51. πραχθέντων ὧν εἴρηκα, ξύμφημι ἐγὼ — εὐπορωτέραν τὴν πόλιν εἶναι, καὶ εὐπειθεστέραν — γενέσθαι, futuram esse. ¶ 3) *profiteri, promittere.* E. 5, 2, 5. ὡμολόγουν περιαιρήσειν — ξυνέφασαν καὶ ταῦτα ποιήσειν.

συμφέρειν, ¶ 1) *comportare, congerere.* A. 6, 4, 6. τοὺς νεκροὺς ἐκ τῶν ὁδῶν συνενεγκόντες ἔθαψαν. 6. 5. 4. συνενεγκόντες αὐτοὺς ἔθαψαν. Thucydides hac de re vtitur verbo συγκομίζειν 6, 71. v. ibi Duker. ¶ 2) *colligere praecepta.* Aπ. 3, 5, 22. πολλὰ συνενηνοχέναι, ὁπόθεν οἷόν τε ἦν μαθεῖν. v. Ern. ad h. l. ¶ 3) *vna ferre.* v. Thom. Mag. p. 821. Π. 4, 3, 3. p. 231. ἂν δέῃ ὅπλον φέρειν, τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν (Margg. φέρειν) — ἔχειν καὶ συμφέρειν. ¶ 4) *vna tolerare.* A. 7, 6, 15. ὅσῳ μᾶλλον συμφέροιμι τούτῳ τὴν τότε πενίαν, np. promiſſa ab illo non poſtulando. Sic fere Plautus Trinum. 2, 2, 57. „tolerare egeſtatem eius volo." ¶ 5) *conferre, prodeſſe.* v. Heſych. et Suid. c. dat. Π. 3, 2, 14. ἐπισκέψασθε ὅ τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι. Nisi potius h. l. datiuus pendet a verbo δοκεῖ. A. 6, 1, 17. τὸ προκριθῆναι — οὔθ' ὑμῖν οὔτ' ἐμοὶ δοκεῖ συμφέρον εἶναι, *videtur et vobis et mihi obeſſe.* Eſt enim litotes. 7, 7, 12. σοὶ οὐχ ἧττον συμφέρον ἐνόμιζον ἢ ἐκείνοις. Αθ. 3, 11. οὐ συνένεγκεν αὐτοῖς. E. 2, 4, 10. p. 110. O. 15, 9. ὅ τι συμφέρει τοῖς κάμνουσι. c. inf. O. 16, 3. ἐὰν γνῷ τις naturam ſoli, οὐκέτι συμφέρει θεομαχεῖν, np. vt ſerat ſementem, cuius ſolum non ſit patiens. c. dat. et inf. O. 13, 2. ὅ τι συμφέρον τῷ κάμνοντι ποιεῖν εἴη, *vtile factu, facto opus.* c. εἰς, E. 6, 2, 10. ἀθύμως — καὶ μισοῦντες αὐτὸν συνεξῆλθον, ὅπερ ἥκιστα εἰς μάχην συμφέρει. Σ. 4, 59. τὰ συμφέροντα εἰς τὸ ἀρέσκειν. c. ἐπὶ, A. 7, 8, 2. συνεβούλευεν αὐτῷ θύεσθαι — καὶ ἔφη συνοί-

συνοίσειν ἐπὶ τὸ βέλτιον. Vertunt *ipsi profuturum*, omissis in versione verbis ἐπὶ τὸ βέλτιον. Cf. βελτίων nr. 6. c. πρὸς, Απ. 2, 2, 5. ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον. 3, 4, 11. τὰ πρὸς τὸ νικᾷν συμφέροντα ζητήσει — τὰ πρὸς τὸ ἡττᾶσθαι φέροντα φυλάξεται. Participium: Π. 3, 2, 14. πρὸς τὸ ἡμέτερον σύμφερον πάντα τίθεσθαι, *e nostro commodo agere.* Αθ. 1, 13. τοῦ δικαίου αὐτοῖς μέλει μᾶλλον ἢ τοῦ συμφέροντος. Ε. 4, 6, 13. ἀπεκρίνατο, ὅτι τὰ ἐναντία λέγοιεν τοῦ συμφέροντος, *dicere eos contra quam expediret.* Σ. 4, 39. Ιπρ. 9, 1. ¶ 6) *opportunum esse.* Κ. 6, 9. ἐμβαλλέτω τὰ ἐνόδια — ἐκ τῶν τριμμῶν εἰς τὰ συμφέροντα, *in loca opportuna.* ¶ 7) *congruere, aptum esse.* c. dat. Π. 8, 4, 9. ὁποῖος ἂν γάμος ἑκάστῳ συναρμόσειε — τιμὴ ἄν σοι ἰσχυρῶς συμφέροι. §. 10. Ο. 8, 18. c. πρὸς, Α. 7, 3, 19. ἡγεῖσθαι τοῦ στρατεύματος ὁποῖον ἀεὶ πρὸς τὴν χώραν συμφέρει, ἐάν τε ὁπλιτικὸν, ἐάν τε ἱππικὸν, *quod loci ratio postulat.*

συμφερόντως, *vtiliter.* Thom. Mag. et Phauorin: συμφέρων· ὁ ὠφέλιμος, καὶ σύμφορος. καὶ ἀπὸ τοῦ συμφέρων, συμφερόντως. c. dat. Απ. 1, 2, 50. τοὺς μαινομένους συμφερόντως ἂν δεδέσθαι καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς φίλοις. 2, 6, 23.

συμφερώτερον, v. συμφορώτερον.

σύμφημι, v. συμφάναι.

συμφοιτᾷν, *ad easdem scholas cum alio accedere.* Σ. 4, 23. v. αὐτὸς nr. 6. b. Cf. Poll. 4, 45.

συμφοιτητὴς, *condiscipulus.* Ε. 2, 4, 13. ξυγχορευταὶ καὶ ξυμφοιτηταὶ γεγενήμεθα καὶ συστρατιῶται. Pollux 4, 45. Platoni tribuit hoc nomen.

συμφορὰ, ¶ 1) *fortuna aduersa, calamitas:* Suid: συμφορά· ἀτυχία. κακῶν συντυχία. Cf. Poll. 3, 99. et Hesych. Π. 6, 1, 20. ὡς ὁ θροῦς διῆλθε τῆς ἐμῆς συμφορᾶς. Intelligitur amor in Pantheam, qui paulo ante vocatur ἁμάρτημα. Ιερ. 3, 4. ὅταν γε ἀφροδισιασθῇ κατὰ συμφοράν τινα γυνὴ, *casu quodam aduerso.* Dicitur γίγνεσθαι et συμβαίνειν, Κ. 1, 17. εἴ τῳ συμφοραὶ ἐγίγνοντο. Αγ. 7, 3. εἴ τις συμφορὰ συμβαίνοι. De nece propinqui, Π. 4, 6, 2. p. 258. συναχθόμενός μου τῇ συμφορᾷ, filio interfecto. Sic Π. 7, 5, 23.

23. ἐν ταῖς δεσποτικαῖς συμφοραῖς intelligitur inprimis nex dominorum. De exilio, E. 1, 1, 18. ἀπωλοφύροντο την ἑαυτῶν ξυμφορὰν, ὡς ἀδίκως φεύγοιεν. c. περὶ, Π. 7, 2, 7. p. 418. ταῖς περὶ τοὺς παῖδας συμφοραῖς, quorum alter mutus, alter matura morte ereptus erat. c. aduerb. Π. 4, 2, 3. μάλα συμφορὰν τοῦτο ἡγούμεθα εἶναι, ὅτι ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες. Acute dicta sunt Αγ. 7, 4. συμφορὰν νομίζοντα τὸ νικᾶν ἐν τῷ πρὸς Ἕλληνας πολέμῳ. 11, 9. μείζω συμφορὰν ἔκρινε τὸ γιγνώσκοντα ἢ ἀγνοοῦντα ἀμελεῖν τῶν ἀγαθῶν. ¶ 2) clades, vel alia *calamitas in bello praelioue accepta.* Π. 5, 2, 15. μεμνημένους — τῆς αὐτῶν φυγῆς καὶ συμφορᾶς. E. 2, 2, 2. 6, 4, 14. ἀφόρητον τὴν συμφορὰν ἡγούμενοι. 6, 5, 38. p. 430. Απ. 3, 5, 4. ἡ σὺν Τολμίδῃ τῶν χιλίων ἐν Λεβαδείᾳ συμφορά. Dicitur γίγνεσθαι, Αγ. 2, 23. αὐτοῖς ἐν Λεύκτροις συμφορᾶς γεγενημένης. E. 4, 5, 10. Sed E. 4, 8, 4. ἐν συμφοραῖς γενομένων τῶν φίλων. Oppon. ἐν εὐπραξίαις.

συμφορεῖν, *comportare, accumulare.* Hesych: συμφορήσας· ἀθροίσας, συναγαγών. K. 8, 1. πνεῦμα συμφοροῦν τὴν χιόνα.

* συμφορεῖς, *comites et adiutores polemarchi,* fere iidem qui Romanorum imperatorum *legati.* E. 6, 4, 14. interfecto polemarcho ἱππεῖς, καὶ οἱ συμφορεῖς τοῦ πολεμάρχου καλούμενοι, οἵ τε ἄλλοι ἐνεχώρουν.

σύμφορος, ¶ 1) *vtilis, commodus.* Poll. 5, 136. λυσιτελῆ, συμφέροντα, σύμφορον, etc. Π. 2, 2, 12. σύμφορον φαίνεσθαι τοὺς ἀγαθοὺς [illegible]. 2, 4, 10. σύμφορον εἶναι τὸ λεληθέναι [illegible] βουλεύοντας. 4, 4, 2. οὓς captiuos *el* ἀφίεμεν, τοῦτ' αὖ σύμφορον ποιήσαιμεν. 7, 5, 17. συμβουλευέτω τις ὅ τι ὁρᾷ συμφορώτατον. 8, 2, 12. ὅπως, ἢν ἀσθενήσωσι, τὰ σύμφορα παρέσαι medicamenta. Πο. 4, 36. c. dat. Π. 5, 3, 15. σύμφορόν γε — πράττοιμεν ἡμῖν αὐτοῖς. Mai gg. σύμφορα, vt paulo ante erat δίκαια. 8, 2, 7. φοβοῦνται λέγειν τὰ μὴ σύμφορα βασιλεῖ — καὶ ποιεῖν ἃ μὴ σύμφορα, *quae sunt contra regis maiestatem ac dignitatem.* Est litotes. 8, 8, 3. Αθ. 2, 19. τοὺς μὲν σφίσιν αὐτοῖς ἐπιτηδείους καὶ συμφόρους φιλοῦσι,

sui

sui similes, qui sunt eiusdem sententiae. E. 7, 1, 2. p. 439. O. 9, 2. 13, 12. Απ. 3, 9, 4. ἃ οἶεν τε συμφορώτατα αὐτοῖς εἶναι. c. εἰς, Απολ. 29. ὁπότερος ἡμῶν καὶ συμφορώτερα καὶ καλλίω εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον διαπέπρακται. Ιπς. 8, 15. σύμφορον δ' εἰς τοῦτο καὶ αἱ ψευδέδραι· χρήσιμον δὲ κἀκεῖνο. c. πρὸς, Π. 4, 2, 19. p. 224. σῖτον καὶ ποτὸν — ἐποίει σύμφορον πρὸς τὸ μήτε ὕπνου, μήτε ἀφροσύνης ἐμπίπλασθαι. ¶ 2) τὸ σύμφορον, vtilitas. E. 6, 3. 6. p. 387. ἵνα δὲ καὶ τοῦ συμφόρου ἔτι ἐπιμνησθῶ.

συμφόρως, vtiliter. Thom. Mag. οὐ μόνον συμφέρων ὁ ὠφέλιμος, ἀλλὰ καὶ σύμφορος. — ἀπὸ δὲ τοῦ σύμφορος, συμφόρως. Π. 4, 2, 19. p. 225. καὶ γαστρὸς κρείττους εἶναι, καὶ ἀκαίρων κερδῶν, ἵνα — δύναιντο αὐτοῖς συμφόρως χρῆσθαι.

συμφορώτατα, maxima cum vtilitate. Π. 5, 3, 12. βουλευσώμεθα — πῶς ἂν συμφορώτατα χρώμεθα τῷ φρουρίῳ. c. dat. E. 4, 2, 6. ἐβουλεύοντο πῶς ἂν τὴν μάχην ξυμφορώτατα σφίσιν αὐτοῖς ποιήσοιντο, cum maxima ipsorum vtilitate.

συμφορώτερον, vtilius, maiore cum vtilitate. E. 6, 5, 38. p. 428. συμφορώτερον ὑμῖν αὐτοῖς βοηθήσετε. Datiuus enim referri videtur ad βοηθ. c dat. Aγ. 6, 3. ἀκινδυνότερον καὶ συμφορώτερον τῇ πόλει. All. minus bene habent συμφερώτερον.

συμφράττειν, ¶ 1) constipare, densare, non magnis interuallis relictis collocare. E. 1, 1, 4. ξυμφράξαντες τὰς ναῦς καὶ παραταξάμενοι — ἐμάχοντο. ¶ 2) obstruere. K. 6, 9. venator τεινέτω — καὶ παράδρομα συμφράττων. Fr. Portus reddit obsepiens. Poll. 5, 35. dicit ἀποφράττειν, atque id fieri docet retibus minoribus. In lexicis verbum συμφράττειν caret auctoritate. Sed Grammius praeter priorem Xenophonteum attulit plures locos ex Aristotele, item e Dione Cassio etc.

*συμφυγὰς, exilii socius. E. 1, 2, 8. Ἀλκιβιάδην, Ἀλκιβιάδου ἀνεψιὸν καὶ ξυμφυγάδα.

συμφύειν, concrescere. Π. 4, 3, 4. p. 232. οὐ συμπεφυκὼς δεδήσομαι, ὥσπερ οἱ ἱπποκένταυροι, concretus. — κρεῖττον ἢ συμπεφυκέναι.

*συμ-

*συμφύλαξ, *custodiae socius.* v. Doruill. ad Charit. p. 674. Maii Obſ. ſacr. 4, p. 194. et Gramm. Π. 8, 1, 3. οὓς (praefectos) συμφύλακας τῆς εὐδαιμονίας οἱ ᾤετο ἔχειν, *a quibus ſe adiuuari putabat in tuenda vita beata.* 8, 6, 6. ὃς — πλεῖϛα ἅρματα — ἀποδεικνύῃ, τοῦτον ἐγὼ ὡς ἀγαθὸν σύμμαχον καὶ ὡς ἀγαθὸν συμφύλακα Πέρσαις τε καὶ ἐμοὶ τῆς ἀρχῆς τιμήσω. 8, 7, 3. p. 545. Ἱπρ. 7, 6. φυλάττει τὰ ἔξω τείχους τοσούτοις — ὁ γὰρ φόβος δεινὸς δοκεῖ συμφύλαξ εἶναι.

συμφυλάττειν, *vna cuſtodire, vna conſeruare.* Απ. 2, 8, 3. συμφυλάττοντα τὴν οὐσίαν.

συμφυτεύειν, *ingignere.* Απ. 1, 2, 23. συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ αἱ ἡδοναὶ, *innatae, ingenitae.*

συμφωνεῖν, *paciſci.* Phauorinus: συμφωνῶ· συνᾴδω. — συντίθεμαι. c. πρὸς, Ε. 1, 3, 7. ϛρατηγοὶ συνεφώνησαν πρὸς Φαρνάβαζον ὑπὲρ Χαλκηδόνος — δοῦναι, *concedebant Pharnabazo Chalcedonem, ſi iis dediſſet* etc. Vnde all. συνεχώρησαν. Sed vulgatam defendit etiam Morus e Diod. Sic. 13, 66. qui dicit ὁμολογίαν ποιεῖσθαι.

συμψαύειν, *contingere, contactu mutuo iungi.* Σ. 4, 26. τοῖς σώμασι συμψαύειν, i. e. oſculari.

σὺν et ξὺν, quae forma inprimis in Hellenicis reperitur, ¶ 1) *cum, vna cum.* Π. 1, 4, 4. ὡς προῆγεν ὁ χρόνος αὐτὸν σὺν τῷ μεγέθει. §. 7. ἐκπέμπει αὐτὸν σὺν τῷ θείῳ. Α. 1, 9, 1. σὺν τῷ ἀδελφῷ καὶ (all. καὶ σὺν) τοῖς ἄλλοις. Ε. 2, 4, 7. ἐβοήθουν αὐτοῖς ξύν τε τοῖς Λακωνικοῖς καὶ ξὺν τοῖς ἱππεῦσι καὶ τοῖς ὁπλίταις. §. 15. οἱ δέκα τῶν ἐν ἄϛει — ξὺν τοῖς ἱππάρχοις ἐπεμέλοντο. §. 21. 22. 3, 5, 11. σὺν οἷς εἶχεν ᾔει πρὸς τὸ τεῖχος. 4, 1, 10. ἐπορεύετο σὺν ᾗ εἶχε δυνάμει. Sequente participio, Π. 2, 4, 18. τοῖς σὺν αὐτῷ μέλλουσιν πορεύεσθαι. Zeunius e cod. ſuo recepit ἅμα αὐτῷ, quippe cuius interpretamentum putabat alteram lectionem. 5, 4, 14. ἀνάγκη σὺν ἐμοὶ τελευτῶντι ἀποσβῆναι τὸ ἡμέτερον γένος. Sic σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι. v. προϊέναι nr. 5. ¶ 2) Cum ſubſtantiuo facit periphraſin participii, Π. 1, 4, 26. σὺν πολλοῖς δακρύοις ἀποχωρῆσαι. Poterat dicere δακρύοντα, vt eſt in praecedentibus. ¶ 3) Cum ad-

adiectiuo facit periphrasin aduerbii, Π. 8, 1. 11. προπονεῖν — σὺν τῷ καλῷ, *honeste.* Vertunt *laborem cum honestate coniunctum suscipere.* 8, 2, 10. p. 489. κτᾶσθαι σὺν τῷ δικαίῳ, *iuste.* — χρῆσθαι σὺν τῷ καλῷ. Α. 2, 6, 9. οὐδὲν κτᾶσθαι μετὰ ἀδικίας, ἀλλὰ σὺν τῷ δικαίῳ καὶ καλῷ τυγχάνειν. Αγ. 4, 5. σὺν αὐτῷ γενναίῳ μειονεκτεῖν ἢ σὺν αὐτῷ ἀδίκῳ πλέον ἔχειν. Bachius vel deleri iubet vtrumque αὐτῷ, vel mutari in τῷ. Cf. αὐτὸς nr. 11. ¶ 4) Indicat euentum, vt εἰς. Hesych: σύν — καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς. Π. 3, 1, 9. πότερον σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ, *dir zum Nutzen, mit deinem Schaden.* ¶ 5) *habens, instructus, indutus, armatus.* Π. 1, 2, 4. σὺν τοῖς γυμνικοῖς ὅπλοις. 2, 1, 8. σὺν μαχαίρᾳ καὶ γέῤῥῳ καὶ θώρακι μάχεσθαι. 3, 3, 24. p. 193. ἰόντων εἰς μάχην σὺν ὅπλοις. 6, 2, 11. p. 373. ἔξω τοὺς — ξὺν τοῖς ὀργάνοις χαλκέας. Α. 2, 1, 10. 3, 2, 10. σὺν τῷ πατρίῳ φρονήματι ἰέναι εἰς αὐτούς. 4, 5, 23. παῖδας σὺν ταῖς βαρβαρικαῖς στολαῖς. Ε. 4, 3, 13. Σ. 2, 15. et 22. ὁ παῖς — σὺν τοῖς σχήμασιν ἔτι καλλίων φαίνεται. ¶ 6) *auxilio, per.* Π. 8, 7, 3. p. 545. σὺν τῇ βίᾳ — σὺν τῇ εὐεργεσίᾳ Ε. 7, 1, 31. τοὺς βελτίστους σὺν τῷ πλήθει ἐξέβαλον. 7, 3, 4. ἐκράτει σὺν τῷ δήμῳ. Nisi h. l. est *et ille et populus.* Ο. 5, 13. ἀσφαλέστερόν ἐστι σὺν τοῖς ὅπλοις τὴν τροφὴν μαστεύειν, ἢ σὺν τοῖς γεωργικοῖς ὀργάνοις. Sic σὺν θεῷ et σὺν τοῖς θεοῖς. v. θεός. De sociis, Α. 7, 3, 5. σὺν ὑμῖν πειρασόμεθα χειροῦσθαι. Απ. 3, 4, 5. μᾶλλον δαπανᾶν εἰς τὴν ξὺν ὅλῃ τῇ πόλει τῶν πολεμικῶν νίκην, ἢ εἰς τὴν ξὺν τῇ φυλῇ τῶν χορικῶν. Dicitur ibi de eo, qui paulo ante solus paraſſe chorum et commeatum dicebatur. Cf. μάχεσθαι nr. 1. προνομὴ nr. 2. ¶ 7) σύν τινι γίγνεσθαι, a) *coniungi cum aliquo, alicuius partes sequi.* Π. 5, 3, 5. τὸν ἐκτμηθέντα — οἴει ἂν σὺν ἡμῖν γενέσθαι. 5, 4, 3. ἐξανίσταται proditor, ὡς σὺν τοῖς διώκουσι γένοιτο, *se coniungeret.* Ε. 5, 2, 1. b) *fauere alicuius causae.* Σ. 5, 10. αἱ ψῆφοι iudicum ἐγένοντο πᾶσαι σὺν Κριτοβούλῳ. c) *adiuuare aliquem.* Αγ. 2, 13. ἡ νίκη σὺν Ἀγησιλάῳ ἐγένετο, dea

dea victoriae iuuit Agesilaum. Sed E. 4, 3, 13. est ἡ νίκη Ἀγησιλάου ἐγεγένητο, *victoria cessit Agesilao.* ¶ 8) σύν τινι εἶναι, a) *alicuius partes sequi, facere cum aliquo.* Π. 5, 2, 15. extr. τοὺς σοὺς, ἐπεὶ σὺν ἡμῖν εἰσι. 5, 3, 15. οὐδένα εἰκὸς σὺν αὐτῷ βούλεσθαι εἶναι. Paulo ante erat ἀφίστασθαι. 5, 4, 1. A. 5, 4, 17. E. 4, 3, 8. b) *adiuuare aliquem.* Π. 3, 2, 10. σὺν τοῖς ἀδικουμένοις ἐσόμεθα ἡμεῖς, Sic de diis, Π. 5, 4, 17. ἢν οἱ θεοὶ ὥσπερ νῦν σὺν ἡμῖν ὦσιν. A. 3, 1, 14. Cf. εἶναι nr. 32. c) *secum habere aliquem.* A. 1, 8, 18. σὺν τούτοις ὢν — ᾤετο, *quos cum solos secum haberet.* ¶ 9) οἱ σύν τινι, a) *subiecti alicui, vt ciues vel populi,* Π. 8, 8, 13. Πέρσας, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς. — *exercitus, cui praeest imperator vel rex,* Π. 5, 2, 2. τὴν σὺν Κύρῳ στρατιάν. §. 6. τοὺς σὺν αὐτῷ πάντας ἐξήγαγε. Cod. Guelf. et marg. Steph. τοὺς μεθ' αὐτοῦ ἐξῆγεν ἅπαντας. 7, 1, 8. σὲ καὶ τοὺς σύν σοι. §. 22. τῶν πολεμίων οἱ Αἰγύπτιοι, τῶν δὲ σὺν Κύρῳ τὸ Περσῶν ἱππικόν. A. 1, 10, 11. 2, 5, 2. p. 111. ποίᾳ δυνάμει μᾶλλον — τῆς νῦν σὺν ἐμοὶ οὔσης. §. 4. 2, 6, 8. τοὺς σὺν αὐτῷ στρατιώτας. Ag. 2, 9. et E. 4, 3, 9. — *milites duci subiecti,* Π. 5, 4, 1. Γαδάταν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. 6, 3, 11. p. 386. 7, 1, 16. Ἀβραδάτης ἐνέβαλε καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. A. 1, 2, 15. 1, 10, 1. §. 2. βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ διαρπάζουσι. 2, 2, 4. 4, 3, 15. Χειρίσοφος ἐνέβαινε καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. 2 MSS. σὺν ἐκείνῳ. b) *amici.* Π. 8, 8, 7. ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, np. praefecti. A. 2, 4, 1. ἀφικνοῦνται πρὸς Ἀριαῖον καὶ οἱ ἀδελφοὶ — καὶ πρὸς τοὺς σὺν ἐκείνῳ, np. κρατίστους. 4, 5, 15. Ξενοφῶν καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, *ei proximi* f. *amici.* c) *socii.* Π. 3, 3, 14. οἱ Ἀσσύριοι καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς, *eorum copiae auxiliares.* A. 3, 2, 7. ἐλθόντων τῶν Περσῶν καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς. §. 10. plenior legitur formula: οἱ — σὺν ὑμῖν ταττόμενοι. d) *contubernales.* A. 13, 1. τρέφει ἡ πόλις βασιλέα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ· συσκηνοῦσι δὲ αὐτῷ. Sic Π. 7, 5, 11. οἱ σὺν αὐτῷ ἀπέθνησκον, *qui cum rege erant in regia.* Similiter de diis, A. 13, 2. θύει — οἴκοι ἂν Διῒ ἀγήτορι καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ.

αὐτῷ. Videntur intelligi dii πάρεδροι vel σύνναοι. Quinam vero illi fuerint, non constat. Ἀπολ. 24. οὔτε ἔγωγε ἀντὶ Διὸς καὶ Ἥρας καὶ τῶν σὺν τούτοις θεῶν θύειν καινοῖς δαίμοσιν. Videntur esse dii interiores. e) *collegae.* A. 2, 2, 1. Φαλῖνος μὲν δὴ ᾤχετο καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, *eiusque collegae.* E. 2, 2, 13. Θηραμένης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πρέσβεις. f) i. q. οἱ ἀμφί τινα s. οἱ περί τινα. Αγ. 2, 9. et E. 4, 3, 9. οἱ σὺν Ἀγησιλάῳ, *Agesilaus cum copiis suis.* — οἱ σὺν Θηβαίοις, *Thebani eorumque auxilia.* ¶ 10) *duce, imperante.* Aπ. 3, 5, 4. ἡ σὺν Τολμίδῃ τῶν χιλίων συμφορὰ, *quam Athenienses, quorum dux erat Tolmides, duce Tolmida, passi sunt.* ¶ 11) fere i. q. ἐν. Ιερ. 2, 12. ὁ σὺν ταῖς πόλεσιν, i. e. *ciuis.* Ita Leuncl. emendauit. Sed Steph. ὁ συνὼν τ. π. Marg. Steph. ὁ ἐν ταῖς π. All. aliter. De simili loco v. βουλεύεσθαι nr. 1. a. Aπ. 2, 1, 28. γυμνασίων σὺν πόνοις καὶ ἱδρῶτι. Wolf. ad Isocrat. paraenes. p. 80. legi volebat ἐν π. Sed ea mutatione non opus esse ostendit Hindenb. ¶ 12) *secundum.* v. νόμος et ὅρκος. ¶ 13) Indicat vsum rei. Π. 7, 2, 8. τράπεζαν σὺν οἵαπερ ἔζητε. ¶ 14) *aduersus, contra.* Π. 5, 3, 4. κἂν αὐτὸς σὺν ἐκείνῳ μάχοιτο. ¶ 15) Videbatur abesse posse, Π. 1, 6, 19. p. 77. σὺν τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες. Αγ. 11, 11. οὐ σὺν ὕβρει, ἀλλὰ σὺν γνώμῃ. ¶ 16) Omittitur, Π. 5, 4, 10. ἐλάσσονι μορίῳ ἰέναι. 6, 2, 5. πάσῃ δυνάμει παρεῖναι. A. 1, 7, 11. ἐξελαύνει — συντεταγμένῳ τῷ στρατεύματι παντί. it. saepe ante datiuum ναυσὶ, vt E. 1, 1, 7. 1, 6, 11. 1, 7, 10. p. 59. 2, 1, 13. ante datiuos ἀνδράσι, αὐτοῖς, ἵπποις, σθένει, στρατεύματι, etc. v. ibi. ¶ 17) Aπ. 1, 2, 34. πότερον τὴν τῶν λόγων τέχνην σὺν τοῖς ὀρθῶς λεγομένοις εἶναι νομίζοντες, ἢ σὺν τοῖς μὴ ὀρθῶς, ἀπέχεσθαι κελεύετε αὐτῆς. εἰ μὲν γὰρ σὺν τοῖς, ὀρθῶς, δῆλον ὅτι ἀφεκτέον εἴη τοῦ ὀρθῶς λέγειν· εἰ δὲ σὺν τοῖς μὴ ὀρθῶς, δῆλον ὅτι πειρατέον ὀρθῶς λέγειν. Leuncl. *inter ea quae recte dicuntur.* Alii hunc esse sensum dicunt: *vtrum ab arte dicendi abstinere iubeatis propterea, quod ea recte dicendi praecepta tradere.*

dere, an quod ad male dicendum perducere vobis videatur? Possit fortassis etiam ita σὺν explicari h. l. vt in formula σὺν νόμῳ. ¶ 18) In var. lect. permutatur c. ἐν v. supra nr. 11. et ὅπλον nr. 1. f.

συνάγειν, ¶ 1) *conuehere, comportare.* Π. 4, 6, 6. τὸ νόμισμα, ἐπειδὰν ἅπαν συναχθῇ, διαδώσειν. A. 3, 4, 19. ἄλευρα, οἶνον — ταῦτα δὲ συνηγμένα ἦν τῷ σατραπεύοντι. Leuncl. *in vsum satrapae.* Hutch. *a satrapa.* 6, 2, 5. χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον in vrbes. ¶ 2) *colligere.* libros, Απ. 4, 2, 8. γράμματα συνῆξας τῶν λεγομένων σοφῶν ἀνδρῶν — καὶ ἔτι συνάγω. In priore loco Margg. Steph. habent συνῆχας, quod, si sit e libris scriptis, praetulerit Valckenarius ob hoc Thomae Mag. praeceptum: εἰσῆχε κάλλιον ἢ εἰσαγήοχεν. ¶ 3) *congregare.* inuitando, E. 3, 4, 2. Λακεδαιμονίων τοὺς ξυμμάχους ξυναγαγόντων καὶ βουλευομένων. 7, 1, 16. Φιλίσκος — παρὰ Ἀριοβαρζάνους — εἰς Δελφοὺς συνήγαγε περὶ εἰρήνης Θηβαίους. ¶ 4) *conuocare.* a) ad concionem, A. 1, 3, 9. συναγαγὼν τοὺς στρατιώτας — ἔλεξε. 6, 4, 7. συνῆλθον — συνῆγον δὲ αὐτοὺς μάλιστα Ἀγασίας. 6, 6, 8. 16. Sic Π. 2, 1, 3. εἰπεῖν λέγεται Κῦρος, συναγαγὼν αὐτοὺς (homotimos), τάδε. b) milites e prouinciis ad lustrationem, O. 4, 6. πάντας ἅμα συνάγει πλὴν τοὺς ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι. ¶ 5) *contrahere f. cogere milites.* Αγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. ξυνήγαγε ἅπαν τὸ στράτευμα ἐς Ἔφεσον. E. 3, 1, 3. Απ. 3, 3, 12. οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία συνάγεται, *colligi potest.* ¶ 6) *colligere dispersos.* A. 4, 4, 6. οὐ — διασκηνοῦν — ἀλλὰ συναγαγεῖν τὸ στράτευμα. Sequitur: πάλιν ἐντεῦθεν συνῆλθον. §. 12. ¶ 7) *deligere e multis.* Απ. 3, 10, 2. pictores καλὰ εἴδη ἀφομοιοῦντες — ἐκ πολλῶν συνάγοντες τὰ ἐξ ἑκάστου κάλλιστα. ¶ 8) *adducere.* A. 3, 5, 9. συναγαγόντες τοὺς αἰχμαλώτους ἤλεγχον. ¶ 9) *coniungere.* Π. 5, 3, 11. πολλὴν τοῖς θεοῖς χάριν ὀφείλειν, ὅτι σοί με συνήγαγον, *societate iunxerunt.* Sic συνάγειν εἰς κηδείαν. v. κηδεία. ¶ 10) *conflare, conciliare.* v. γάμος. ¶ 11) *constringere, contrahere.* K. 6, 9.

9. συνάγειν τὰ ἀκρολίνια. ¶ 12) *arrigendo contrahere.* K. 3, 5. canes dicuntur συνάγειν τὰ ὦτα. Vlitius ad Grat. Falisc. 239. vertit *appressare aures.* ¶ 13) *constipare, coarctare.* v. Valckenar. ad Herodot. 7, 60. A. 1, 5, 10. διφθέρας — συνῆγον καὶ συνέσπων. ¶ 14) *vnanimi consilio id agere* s. *rem eo trahere vt.* c. ἐπί. E. 6, 5, 6. οἱ περὶ τὸν Καλλίβιον συνῆγον ἐπὶ τὸ συνιέναι πᾶν τὸ Ἀρκαδικόν. Fr. Portus: *in eandem sententiam coibant vt.* Pircamerus: *censuerunt.* Potest recte comparari cum nostra formula *dahin einleiten.* Mox pro eo est ἔπραττον.

συναγείρειν, ¶ 1) *congregare, cogere.* Poll. 1, 176. habet formulam στράτευμα συναγεῖραι. Π. 8, 6, 10. συνήγειρε στρατιὰν εἰς Βαβυλῶνα. A. 1, 5, 9. Πο. 4, 40. πλειόνων συναγειρομένων ἀνθρώπων, *pluribus conuenientibus* s. *confluentibus.* ¶ 2) *colligere, congerere.* Ιερ. 1, 11. εἰς τὰς κοινὰς πανηγύρεις, ἔνθα ἃ ἀξιοθέατα δοκεῖ — συναγείρεται. Vbi si cum Zeunio receperis e Stobaeo MS. τὰ ἀξιώτατα δ. εἶναι ἀνθρώποις συναγείρεσθαι, vertendum putamus *dignissima ad quae homines congregentur.*

συναγορεύειν, ¶ 1) *idem sentire, idem suadere.* Π. 2, 2, 12. ἅμα ὑμῶν συναγορευόντων. §. 13. συναγορεύειν ταῦτα, *eadem suadere.* c. inf. E. 5, 2, 13. πολλοὶ ξυνηγόρευον στρατείαν ποιεῖν. 6, 5, 38. p. 401. c. ὡς, Π. 6, 2, 9. συνηγόρευον πολλοὶ ὡς χρεὼν εἴη. ¶ 2) *caussam adiuuare oratione.* E. 3, 5, 9. cum Thebani Athenis auxilium petiissent, τῶν Ἀθηναίων πάμπολλοι ξυνηγόρευον. c. dat. Π. 2, 3, 6. ἀνίσταντο — πολλοὶ ἑκατέροις συναγορεύοντες. 4, 3, 4. 7, 5, 19. ἐπεὶ δὲ Χρυσάντας ταῦτα ἔλεξε, συνηγόρευον αὐτῷ κατὰ ταῦτα πολλοί. E. 3, 3, 3. ¶ 3) *patrocinari, aduocatum esse.* in iudicio, Απολ. 22. ἐῤῥήθη τούτων πλείονα ὑπό τε αὐτοῦ καὶ τῶν συναγορευόντων φίλων αὐτῷ. Cf. Poll. 4, 30. Hesych: συναγορεύει· ὑπὲρ αὐτοῦ λέγει.

συναγωνίζεσθαι, *vna pugnare.* Π. 4, 5, 15. ἐπὶ τῶν ἵππων συναγωνιζόμενοι, *vna vobiscum.*

συνάδελφος, *qui fratrem* s. *fratres habet.* Απ. 2, 3, 4. τιμῶσι μᾶλλον τοὺς συνα-

συναδέλφους ὄντας τῶν ἀναδέλφων.

συναδικεῖν, *vna cum aliquo iniurium esse.* A. 2, 6, 14. συναδικεῖν αὐτοῖς.

συναθροίζειν, *congregare, colligere.* A. 7, 2, 5. συνέχειν τε τὸ στράτευμα καὶ συναθροίζειν τῶν διεσπαρμένων ὡς ἂν πλείστους. Cf. συλλέγειν nr. 4. a.

συναθροίζεσθαι, *aggregare se, iungere se.* c. πρὸς, A. 6, 5, 19. τοὺς ἱππέας πρὸς τούτους συναθροιζομένους.

*συναιθριάζειν, v. διαιθριάζειν.

συναινεῖν, *comprobare, assentiri.* Hesych: συναινεῖ· συνευδοκεῖ, συγκατατίθεται. Π. 4, 2, 20. ὁ μὲν Ὑστάσπης οὕτω συνεῖπεν, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ταῦτα συνῄνουν. 5, 3, 12. ταῦτα μὲν οὕτως συνῄνεσε καὶ ὁ Κῦρος. 5, 4, 13. De diis, Πο. 6, 3. εἰ δὲ ταῦτα συναινοῖεν consulenti. c. dat. et acc. Π. 8, 5, 10. βούλομαι σὺν τῇ τοῦ πατρὸς γνώμῃ ταῦτά σοι συναινέσαι. A. 7, 7, 19. c. inf. Π. 4, 4, 2. ἀκούσαντες συνῄνουν ταῦτα ποιεῖν, *consentiebant haec esse facienda.* 7, 2, 6. Legitur etiam συνῄνεσαν Π. 4, 3, 5. in margg. pro συνεπῄνεσαν.

συναιρεῖν, *contrahere, summatim complecti.* Hesych. et Phauorin: συνελόντι φάναι· συντόμως λέγειν ἢ εἰπεῖν. Scil. omissum est λόγῳ in his formulis. Αγ. 5, 3. ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν, *vt paucis absoluam, vt breuiter dicam.* E. 7, 5, 7. Ιερ. 9, 10. Απ. 3, 8, 10. Ιπ. 3, 12. — A. 3, 1, 27. ὡς μὲν συνελόντι εἰπεῖν. Ιπρ. 6, 4. — Απ. 4, 3, 7. ὡς γὰρ συνελόντι εἰπεῖν. Alias dicitur etiam ὡς ἐν βραχεῖ εἰπεῖν. v. βραχύς.

συναίρεσθαι, *coire, se coniungere.* Αθ. 2. 2. οὐχ οἷόν τε συνάρασθαι εἰς τὸ αὐτὸ τὰς πόλεις, sc. ad auxilium mutuum. Suidas: συναιρόμενος· συμβαλλόμενος, συνερχόμενος, συμβοηθῶν. Cf. Poll. 1, 152. et Hesych. in v. συναράμενος.

συναίτιος, *auctor.* Π. 1, 4, 15. πᾶσιν ἡδονῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενί. 5, 5, 10. p. 334. οὐδὲν συναίτιος ὢν τῶν ἀγαθῶν. h. l. reddendum est *tecum auctor.*

συνακολουθεῖν, *vna sequi.* a) in expeditione, A. 3, 1, 4. συνηκολούθει. §. 8. ὁ στόλος ἐπὶ βασιλέα — ὅμως οἱ πολλοὶ συνηκολούθησαν. E. 7, 1, 34. c. dat. Π. 3, 1, 24. οὐδ' ἂν σκευοφόρον με δέῃ σοι συνα-

συνηκολουθεῖν. b) in itinere, Π. 8, 7, 2. ἐκάλεσε τοὺς παῖδας· οἱ δ' ἔτυχον συνηκολουθηκότες αὐτῷ. c) in legatione, A. 2, 5, 9. συνηκολούθουν δὲ καὶ ἄλλοι. c. dat. A. 7, 7, 6. οὐκ ἂν συνηκολούθησά σοι. d) ad colloquium, A. 2, 5, 6. cum imperatores ad Tiſſaphernem irent, συνηκολούθησαν, ὡς εἰς ἀγορὰν, καὶ τῶν ἄλλων ϛρατιωτῶν ὡς διακόσιοι. e) ad conuiuium, Σ. 1, 7. ὡς δὲ ἀχθόμενος ἦν, εἰ μὴ ἕψοιντο, συνηκολούθησαν.

συνακούειν, ¶ 1) *vna audire*. E. 2, 4, 26. ἡδέως ταῦτα Ναυκλείδας — ξυνήκουεν, np. vt Pauſanias. ¶ 2) *exaudire*. A. 5, 4, 17. ἀναβοώντων δὲ ἀλλήλων συνήκουον εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως, *ſe mutuo exaudiebant*. — In lexicis hoc verbum eſt ἀδέσποτον.

συναλίζειν, *congregare*. Etymol. M. ξυναλιζόμενοι· συναθροιζόμενοι — ἐκ τοῦ αὐλίζειν. Heſych: συναλιζόμενος, συναλισθείς· συναχθεὶς, συναθροισθείς. Suid: συναλίσας· συνάξας, συναθροίσας. Cf. Wetſten. ad Act. 1, 4. Π. 1, 4, 14. πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας in venationem. A. 7, 3, 28. συνηλίσθησαν ἀνδράποδα ὡς χίλια. All. συνηυλίσθησαν. Sic Π. 1, 2, 15. Welſ. et Zeun. e marg. Leuncl. ediderunt: ἔξεϛι τούτοις εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας συναλίζεσθαι, *aggregari ſ. accedere ad coetum virorum*. Vulgo edebatur συναυλίζεσθαι, quod Morus ad E. 1, 1, 21. videtur probare. Cf. συναυλίζειν.

συναλλαγὴ, *reconciliatio*. Π. 3, 1, 23. φιλοφρονηθέντες, ὥσπερ εἰκὸς, ἐκ συναλλαγῆς, *poſt reconciliatam amicitiam*. E. 6, 5, 8. διελέγοντο περὶ συναλλαγῶν in bello inteſtino.

συναλλάττειν, *reconciliare, in gratiam reducere*. Πο. 5, 8. διαλλάττειν τὰς πολεμούσας πρὸς ἀλλήλας πόλεις, συναλλάττειν εἴ τινες ἐν αὐταῖς ϛασιάζουσι. Pertinet igitur proprie ad ciuitatum interna diſſidia.

συναλλάττεσθαι, *pacem facere, in gratiam redire*. v. Poll. 1, 153. E. 2, 4, 30. ξυναλλαγῆναι dicuntur ciues inter ſe poſt bellum. Sic c. πρὸς, A. 1, 2, 1. τῷ Ἀριϛίππῳ συναλλαγέντι πρὸς τοὺς οἴκοι, *cum ciuibus ſuis*. Nam iniuriam

riam ſibi ab iis illatam voluerat cum exercitu vlciſci.

συναμφότεροι, *vtrique ſimul.* Σ. 8, 30. ἐξ οὖν συναμφοτέρων τούτων — ὀνομασθεὶς, *ob duas has cauſas*, vel *ex his duobus vocabulis.*

συναναβαίνειν, *vna in expeditionem ire in Aſiam ſuperiorem* ſ. *mediterraneam.* v. ἀναβαίνειν. A. 5, 4, 8. ἀπέκτειναν — τῶν συναναβάντων Ἑλλήνων τινάς. c. dat. A. 1, 3, 18. μὴ κακίους τῶν πρόσθεν τούτῳ συναναβάντων. In lexicis caret hoc verbum auctoritate, quod tamen eodem ſenſu legitur in Iſocrat. panegyr. 40. Cf. Maii Obſ. ſacr. lib. 4. p. 198.

*συναναβοᾶν, *vna vociferari.* c. dat. Π. 5, 1, 3. ἀνωδύρατο· συνανεβόησαν δὲ αὐτῇ καὶ αἱ δμῶαι.

συναναγκάζειν, *ſimul cogere.* Π. 7, 5, 21. τοὺς ἔχοντας παῖδας ἢ γυναῖκας ἢ παιδικὰ φύσει συνηναγκάσθαι ταῦτα μάλιστα φιλεῖν, np. praeterquam quod a domino cogantur. Ιερ. 3, 9. ὑπὸ τῶν φύσει πεφυκότων φιλεῖσθαι καὶ νόμῳ συνηναγκασμένων.

*συνανακάμπτειν, *inflectere.* A. 5, 8, 4. in marg. Steph. συνανέκαμψε τὸ σκέλος. All. συνέκαμψε.

συναναλίσκειν, *vna ſumtus facere, non maligne ſuppeditare res neceſſarias.* Απ. 2, 4, 6. τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων amicus amico.

* συναναπράττειν, *in exigendo adiuuare.* A. 7, 7, 8. συναναπρᾶξαι τὸν μισθὸν — παρὰ Σεύθου.

συνανιστάναι, ¶ 1) *vna de ſede excitare, facere vt quis ſurgat.* Σ. 9, 5. Διόνυσος ἀνιστάμενος, συνανέστησε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην. ¶ 2) *vna reſtituere, vna reſtaurare.* c. dat. E. 4, 8, 9. συνανάστήσει τά τε μακρὰ τείχη τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὸ περὶ τὸν Πειραιᾶ τεῖχος. ¶ 3) *vna conſurgere.* Π. 5, 1, 2. ὡς ἀναστῆναι αὐτὴν ἐκελεύσαμεν, συνανέστησαν αὐτῇ πᾶσαι. A. 7, 3, 18.

συναντᾶν, *occurrere, obuiam ire.* A. 1, 8, 11. συναντῆσαι vt interrogaret. c. dat. A. 7, 2, 3. ἀποπλέοντι Ἀναξιβίῳ — συναντᾷ Ἀρίσταρχος.

*συναξιοῦν, *idem velle, annuere.* Π. 7, 1, 8. ὁ θεὸς, ὥσπερ σὺ ἠξίους, συνηξίωσέ σε καὶ τοὺς σύν σοι πρωτοστάτας εἶναι.

συναπάγειν, *vna abducere.* E. 5, 1, 20. τὰ πλοῖα

πλοῖα ἀπέστειλεν — καὶ τῶν τριηρῶν τρεῖς ἢ τέτταρας ξυναπαγαγεῖν ἐκέλευσε. c. dat. Π. 8, 3, 10. ἵππον ἔδωκε — καὶ ἐκέλευσε τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσειε, np. domum.

συναπιέναι, *vna abire.* A. 2, 2, 1.

*συναποδοκιμάζειν, *vna improbare.* c. dat. O. 6, 5. συναποδοκιμάζειν ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς καλουμένας τέχνας, *aeque ac ciuitates improbare, neque adeo discendas esse statuere.*

συναποθνήσκειν, *commori, vna mori.* Π. 8, 7, 3. p. 548. εἰ — ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι συναποθνήσκει. E. 4, 8, 39. τῶν Λακεδαιμονίων — ὡς δώδεκα μαχόμενοι συναπέθανον cum Anaxibio. O. 4, 19. ἀποθανόντι (Κύρῳ) συναπέθανον πάντες περὶ τὸν νεκρόν.

συναπολαμβάνειν, *vna accipere.* A. 7, 7, 23. οἱ στρατιῶται ἔμελλον τὰ ἑαυτῶν (stipendia a te promissa) συναπολαμβάνειν, *mecum, quando ego mea accipiebam.*

συναπομαραίνεσθαι, *vna marcescere, vna perire.* Σ. 8, 14. τὸ τῆς ὥρας ἄνθος παρακμάζει· ἀπολείποντος δὲ τούτου ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεσθαι.

*συναποπέμπειν, *simul mittere.* Π. 3, 1, 1. κόσμον καὶ κατασκευὴν — συναπέπεμπε, np. cum filio et vxoribus et filiabus.

*συναποστέλλειν, *vna mittere.* Π. 3, 3, 4. συναπέστειλε δὲ αὐτῷ στρατιὰν, *cum eo abeunte.* Sed pro ἀποστέλλειν videtur positum esse E. 5, 2, 27. οἱ Λακεδαιμόνιοι πολὺ ἔτι προθυμότερον τὴν ἐς τὴν Ὄλυνθον στρατιὰν ξυναπέστελλον. Nisi forte indicat, id omnium consensu esse factum. — Grammius attulit etiam huius verbi exempla ex 2 Corinth. 12, 18. et Exod. 33, 2. et 12. Cf. Maii Obs. sacr. lib. 4. p. 204.

συνάπτειν, ¶ 1) *coniungere.* Π. 7, 5, 2. πορευόμενοι ἑκατέρωθεν συνῆψαν τὰ ἄκρα, *fecerunt vt se contingerent.* Zeunius non male sic interpretatur: *hac euolutione vtrimque in medio se contigerunt ii, qui ante in extrema phalange fuerant.* ¶ 2) *inter se conciliare.* Aπ. 2, 6, 22. ἡ φιλία — συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς. ¶ 3) *committere, inire.* v. Markland. ad Max. Tyr. 35, 6. vbi agit de formula

la συνάπτειν πόλεμον. Π. 1, 6, 19. p. 81. συνάπτειν μάχην. 3, 3, 9. p. 180. τὴν μάχην συνάπτωμεν. Αγ. 1, 31. μάχην συνάψαι, et E. 3, 4, 23. μάχην ξυνάψαι. Αγ. 2, 20. E. 3, 5, 15. 4, 2, 11. 6, 4, 6. 7, 4, 19. Απ. 3, 4, 11. c. dat. A. 1, 5, 15. εἴ τινα ἀλλήλοις μάχην συνάψετε. Αγ. 6, 2. ¶ 4) *instituere*. Λ. 6, 3. Lycurgus ἐποίησε καὶ οἰκέταις — χρῆσθαι ἀλλοτρίοις· καὶ κυνῶν δὲ θηρευτικῶν συνῆψε κοινωνίαν. ¶ 5) Passiuum vertunt *cohaerere, coniunctum esse*. O. 5, 3. ἡ προβατευτικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ, np. dum pabula terrae praebet.

συναρέσκειν, *vna placere*. E. 2, 3, 18. p. 97. οὐδὲ τὸ Φρουροὺς μισθοῦσθαι ξυνήρεσκέ μοι, *mihi vt aliis*.

συνάριστος, v. ἀνάριστος.

συναρμόζειν, ¶ 1) *coagmentare, construere, apte componere*. Π. 2, 1, 13. λίθων καὶ ξύλων ἃ ἂν δέῃ συναρμοσθῆναι — εὐπετῶς συναρμόσαι, np. in aedificiis. Cf. Eph. 2, 21. et Poll. 7, 119. Sic de corpore, Απ. 1, 4, 8. τῶν ἄλλων — ἑκάστου μικρὸν μέρος λαβόντι τὸ σῶμα συνήρμοσταί σοι. Sed Ill. Schützius iungit μικρὸν μέρος συνήρμ. σοι, et vertit: *parua quaedam particula — vna cum eo* (np. corpore. v. λαμβάνειν nr. 7.) *indita sit*. c. ἐκ, K. 5, 31. ἐκ τοιούτων συνηρμοσμένον corpus leporis. §. 29. erat σύγκειται ἐκ τοιούτων τὸ σῶμα. ¶ 2) *accommodare*. c. πρὸς, Σ. 3, 1. συνηρμοσμένῃ τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλὸν, *ad modos tibiae accommodata et congruente*. Sic de eo, qui se rebus accommodat, Απολ. 16. τοῦ πρὸς παρόντα συνηρμοσμένου, ὡς τῶν ἀλλοτρίων μηδενὸς προσδεῖσθαι. ¶ 3) *congruere*. Π. 7, 5, 21. τοὺς ἔχοντας — γυναῖκας συναρμοζούτας ipsorum ingenio. c. dat. Π. 8, 4, 9. ὁποῖος γάμος ἑκάστῳ συναρμόσειε — ποίαν μοι γυναῖκα συναρμόσειν κάλλιστα — δεδειπνηκότι ἄδειπνος ἂν συναρμόζοι. Απ. 2, 6, 20. οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ συναρμόσειαν εἰς Φιλίαν. §. 24. ἀδύνατοι ἄλλῳ συναρμόσαι. §. 25.

συναρπάζειν, ¶ 1) *corripere*. Π. 2, 4, 14. ἀετὸς τὸν λαγὼ — συναρπάσας ἐξῇρε. 4, 2, 12. ὁ κρατῶν ἅμα πάντα συνήρπακε, καὶ τοὺς ἄνδρας — καὶ τὴν χώραν, *simul cum*

cum victoria accipit. E. 5, 1, 18. ¶ 2) *arripere*. Απ. 1, 4, 8. νοῦν μόνον οὐδαμοῦ ὄντα σε εὐτυχῶς πως δοκεῖς συναρπάσαι. v. Cic. N. D. 2, 6. et 3, 11.

συνάρχειν, *collegam esse in praetura* s. *imperio*, A. 6, 1, 22. Τιμασίωνι συνάρχειν. E. 1, 7, 10. p. 54. *in magistratu*, E. 7, 1, 34. Cf. Poll. 8, 82.

συνασπιδοῦν et

συνασπίζειν, ¶ 1) *clypeos constipare*, quod fit in testudine phalangis, vbi vir virum tangit, clypeus clypeum. Hesych: συνασπισμός· πύκνωσις. Suid: συνασπισμός ἐστιν, ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν ἕνα. Cf. Arrian. tact. p. 32. E. 7, 4, 23. πορευόμενοι — ἀθρόοι συνασπιδοῦντες. v. Morus ad h. l. ¶ 2) *societatem bellicam inire, arma sociare, mutuo se armis defendere*. Poll. 1, 152. συνασπισταὶ, συναγωνισταὶ, συστρατιῶται, — κοινωνοὶ πολέμων etc. Hesych: συνασπιεῖ· συνασπίζει, συμμαχεῖ. E. 3, 5, 8. p. 182. ξυνασπιοῦντες ἐναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις. Ita Well. e coniectura Steph. et Leuncl. pro ξυνασπιδοῦντες, quod Schneiderus restituit, vel ξυνασπιδιοῦντες.

συναυλίζειν, *in vnum idemque tentorium congregare*. E. 1, 1, 21. τοὺς ἐπιεικεστάτους τῶν τριηράρχων συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ. Morus mauult συναλίζων, et obsecutus est Schneiderus. Cf. συναλίζειν, quocum plus semel confunditur.

συναυξάνειν et

συναύξειν, ¶ 1) *vna augere*. O. 3, 10, συνεργοὺς ἔχειν αὐτὰς εἰς τὸ συναύξειν τοὺς οἴκους. 7, 16. ὅ τι ἂν ἐγὼ ποιοῦσα συναύξοιμι τὸν οἶκον. 9, 12. Sic Απ. 4, 3, 6. aqua dicitur συναύξειν τῇ γῇ καὶ ταῖς ὥραις πάντα, *vna cum terra — facere, vt omnia crescant*. ¶ 2) i. q. simplex, *adaugere*. Π. 8, 3, 10. ἐπεὶ καλέσειεν — ὑπήκουον, συναύξοντες τὴν ἀρχὴν τῷ Κύρῳ, *obediendi celeritate imperium Cyro reddentes splendidius atque augustius*. 8, 7, 3. p. 542. ἀεὶ συναυξανομένην — τὴν ἐμὴν δύναμιν. Ιπ. 1, 16. πρὸς ταύτας (κνήμας), ὡς ἂν συμμέτρως ἔχῃ, συναύξεται καὶ τὸ ἄλλο σῶμα, *crescit, incrementum sumit*.

συνάχθεσθαι, *vna dolere*. Oppon. συνήδεσθαι. Cf. Poll. 5, 129. Π. 1, 6, 19.

19. p. 72. συνηδόμενον ἤν τι ἀγαθὸν αὐτοῖς συμβαίη, καὶ συναχθόμενον ἤν τι κακόν. Σ. 8, 18. συνήδεσθαι ἐπὶ ταῖς καλαῖς πράξεσι, συνάχθεσθαι ἤν τι σφάλμα προσπίπτῃ. c. dat. Π. 4, 6, 2. p. 258. συναχθόμενος μου τῇ συμφορᾷ. c. ἐπί, Π. 8, 2, 1. συνηδόμενος μὲν ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, συναχθόμενος δὲ ἐπὶ τοῖς κακοῖς.

συνδάκνειν, *commordere, commordendo perdere.* Iπ. 6, 9. ὁ ἄγαν εἰς ἄκρον τὸ στόμα καθιέμενος (χαλινὸς) ἐξουσίαν παρέχει συνδάκνοντι τὸ στόμιον μὴ πείθεσθαι.

συνδεῖν, ¶ 1) *colligare in fasciculum.* Π. 4, 2, 16. ἀποφέρειν τὰ ὅπλα συνδεδεμένα. ¶ 2) *connectere, compingere.* K. 4, 1. τὰ ἰσχία canis ἄνωθεν μὴ συνδεδεμένα. Poll. 5, 59. ἄνωθεν ἀσύνδετα. ¶ 3) *alligare, coniungere.* Iπ. 12, 7. τῷ βραχίονι τὸ ὥσπερ κνημὶς παρατιθέμενον — βέλτιον ἢ συνδεθὲν τῷ ὅπλῳ, np. fabricando. Nos diceremus *zusammen geschmiedet.* ¶ 4) *vincire, vinculis constringere.* ad custodiam, E. 2, 4, 5. τὸν ἐξιόντα ἀεὶ οἱ ὑπηρέται ξυνέδουν. Thom. Mag: συνδεῖ κάλλιον, ἢ δεσμεῖ. ¶ 5) Π, 1, 6, 19. p. 81. in margg. legitur συνέδει pro ἐνέδυ. Etiam Philelph. vertit *conuinciret.*

συνδειπνεῖν, *coenare cum aliquo s. apud aliquem.* Π. 3, 2, 12. συνδειπνούντων τις εἶπε. Cod. Guelf. et marg. Steph. συσκηνούντων. 4, 5, 5. 5, 5, 13. καλέσας — ἠξίου τὸν Κῦρον συνδειπνεῖν. 8, 4, 1. Σ. 1, 7. 3, 3. c. dat. E. 4, 1, 3. ἑσπέρας ξυνεδείπνουν αὐτῷ. De iis, qui de coena collatitia edunt, Aπ. 3, 14, 2. τινὰ τῶν ξυνδειπνούντων. Sic §. 5. pro τῶν συνδείπνων in margg. est συνδειπνούντων.

σύνδειπνος, *conuiua.* Cf. Poll. 6, 12. Π. 8, 2, 2. αὐτὸς καὶ οἱ σύνδειπνοι. Iungitur variis verbis, vt Π. 2, 2, 16. σύνδειπνον ἀγόμενον, *vmbram ad coenam secum ducere.* 3, 2, 12. συνδείπνους ἔλαβεν ἀμφοτέρους πρὸς ἑαυτὸν, *coenare secum iussit.* 5, 2, 6. Γωβρύαν σύνδειπνον παρέλαβεν. A. 2, 5, 5. αὐτὸν — σύνδειπνον ἐποιήσατο. 4, 5, 20. 6, 1, 20. σύνδειπνοι συνελθόντες. Cf. συνδειπνεῖν.

*συνδιαβαίνειν, *vna traiicere.* A. 7, 1. 3. ἐκέλευσεν αὐτὸν συνδιαβάντα

τα — ἀπαλλάττεσθαι, np. cum exercitu. Grammius huius verbi exempla attulit etiam e Dione Caſſ. 40, p. 128. et Arrian. de exped. Alex. M. lib. 7.

συνδιαβιβάζειν, *adiuuare in traiiciendo mari.* E. 6, 2, 7. συνδιαβιβάσαι τούτους, np. naues iis dando.

*συνδιαμένειν, *apud aliquem manere.* in expeditione, Π. 4, 5, 17.

συνδιαπράττεσθαι, *paciſci, transigere.* c. ὑπὲρ, A. 4, 8, 17. Τραπεζούντιοι ξένια ἔδοσαν — συνδιεπράττοντο δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν πλησίον Κόλχων apud Graecos, cum Graecis.

συνδιατρίβειν, *conuerſari diſcendi cauſa.* Aπ. 1, 4, 1. τοῖς συνδιατρίβουσι cum Socrate, *Socratis diſcipulis.* 4, 1, 1. c. dat. Aπ. 1, 2, 3. τοὺς συνδιατρίβοντας ἑαυτῷ. §. 27.

*συνδιεξιέναι (ab εἶμι), *vna perquirere.* Aπ. 4, 7, 8. πάντα — συνεπεσκόπει καὶ συνδιεξῄει τοῖς συνοῦσι.

συνδιημερεύειν, *vna diem transigere, per totum diem conuerſari.* v. Heſych. Σ. 4, 43. diſcipulus dicitur Σωκράτει σχολάζων συνδιημερεύειν.

συνδικάζειν, *in iudicio aſſidere.* Aθ. 3, 7. ὀλίγοι ἐν ἑκάστῳ δικαστηρίῳ, ὥστε καὶ διασκευάσασθαι ῥᾴδιον ἐστι πρὸς ὀλίγους δικαστὰς, καὶ συνδικάσαι πολὺ ἧττον δικαίως δικάζειν. Vertunt *per aduocationes.* Sed haud dubie locus eſt corruptus. Zeun. legendum putat συνδικάσαντας, h. e. *qui non iurati ſunt iudices, ſed iudicibus conſtitutis aſſident in iudicio.* Melius fortaſſe cum Thiemio in notis MSS. legeris συνδεκάσαι, *corrumpere iudices.* modo ante πολὺ inſeras vel intelligas ἐς τὸ vel ὥστε, quorum prius Leunclauio et Moro, alterum Aem. Porto placebat. Sed Gail in notis ad verſionem Gallicam p. 36. eandem coniecturam συνδεκάσαι tanquam ſuam proponit, et poſt ἧττον intelligi iubet ῥᾴδιον. Sic ap. Poll. 6, 152. pro τὰ δικαστήρια συνδικάζων viri docti emendarunt τὰ δικ. συνδεκάζων, quanquam τὰ δικαστήρια συνδικάζειν dici poſſunt praeſides tribunalium, qui iubent coire iudicia, vel ipſi iudices, ex quibus iudicia conflantur. v. Kühn. ad Poll. 8, 121.

συνδικεῖν, *patrocinari, aliorum cauſam in iudicio*

dicio agere. Απ. 1, 2, 51. τοὺς δικαζομένους — ὠφελοῦσιν οἱ συνδικεῖν ἐπιςάμενοι, *caufidici.* Gloff. vett: συνδικῶ, *defendo.* Cf. Poll. 4, 30.

συνδοκεῖν, ¶ 1) *communiter videri.* Π. 1, 6, 8. συνεδόκει καὶ ἐμοὶ ὑπερμέγεθες ἔργον εἶναι, *mihi quoque, vt tibi, videbatur.* 3, 3, 18. οἱ θεοὶ, ὡς οἵ τε μάντεις φασὶ, καὶ ἐμοὶ συνδοκεῖ, μάχην ἔσεσθαι προαγγέλλουσι, *mihi quoque videtur.* ¶ 2) *communiter placere, comprobari.* Π. 2, 2, 13. οὕτω δὴ συνεδόκει τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ ἐμβαλέσθαι ἐπὶ τούτου λόγον. §. 16. τοῖς φίλοις ἅπασι συνέδοξε ταῦτα. 3, 3, 12. 17. 5, 3, 16. p. 298. 5, 5, 14. ὅπως τὸ μένειν ὡς πλεῖςοι; συνδοκῇ τῶν συμμάχων, np. vt ego opto. 8, 5, 13. A. 6, 5, 6. ¶ 3) Participium ponitur abfolute, vt ἐξὸν et fimilia. Π. 4, 5, 17. παρακαλεῖτε, ὡς καὶ ἐμοὶ τοῦτο συνδοκοῦν, *quippe quod mihi quoque probaretur.* Margg. τούτου συνδοκοῦντος, quod eft a manu gloffatoris. v. Markland. ad Eurip. Suppl. 129. E. 2, 3, 20. ξυνδοκοῦν ἅπασιν ὑμῖν, *probantibus vobis omnibus.* Π. 8, 5, 13. συνδόξαν τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ, *confentientibus parentibus.* 8, 1, 2. συνδόξαν πᾶσι τοῖς ἀρίςοις, *vt decretum erat ab optimatibus.* E. 5, 1, 1. συνδόξαν τοῖς Ἐφόροις, *probantibus Ephoris.*

συνδυάζεσθαι, *coire.* Pollux 5. 92. recenfet inter verba de coitu. K. 5, 6. τοῦ ἦρος τὸ θηρίον (lepus) συνδυάζεται.

σύνδυο, *bini*, *duo fimul.* v. Valckenar. ad Herodot. 4, 66. A. 6, 3, 1. ὁποία μείζων κώμη ἐδόκει εἶναι, σύνδυο λόχους ἦγον οἱ ςρατηγοί.

σύνεγγυς, *prope.* c. gen. E. 6, 5, 17. εἰς τὸν ὄπισθεν κόλπον τῆς Μαντινικῆς μάλα σύνεγγυς.

συνέδρα, v. συνεδρία.

συνεδρία, *confeffus*, np. priuatus. Απ. 4, 2, 3. ἀποχωροῦντα τῆς συνεδρίας. Edd. vett. συνέδρας.

συνέδριον, ¶ 1) *confeffus publicus, concilium.* E. 7, 1, 27. οὐδὲ εἰς τὸ συνέδριον Graecorum legatorum ἤθελε καθίζειν. ¶ 2) *curia.* E. 2, 4, 14. οἱ τριάκοντα ξυνεκάθηντο ἐν τῷ ξυνεδρίῳ Athenis. ¶ 3) *confilium imperatorum.* E. 1, 1, 22. ἐκ τούτων — τὰ πολλὰ ἐν τῷ συνεδρίῳ εὐδόξει.

συνεθέλειν, *fimul velle, comprobare.* Ιπρ. 9, 7. ταῦ-

ταῦτα πάντα θεῶν συνεθελόντων γένοιτ' ἄν.

συνεθίζειν, *adſuefacere, conſuefacere.* c. inf. Απ. 3, 14, 6. ὁ συνεθισθεὶς τὸν ἕνα ψωμὸν ἑνὶ ὄψῳ προπέμπειν.

συνειδεῖν et

συνειδέναι, *conſcium eſſe.* a) in bonam partem, c. dat. perſ. et acc. rei, A. 7, 6, 9. ἐν ᾧ πλείστην προθυμίαν ἐμαυτῷ δοκῶ συνειδέναι. c. dat. perſ. et nominatiuo participii, Π. 1, 6, 4. συνειδέναι σαυτῷ οὐ πώποτ' ἀμελήσας αὐτῶν. 3, 1, 11. ἑαυτῷ συνοῖδεν ἐλευθερίας ἐπιθυμήσας. 3, 3, 18. p. 187. ἑαυτῷ συνειδείη τελείως ἀγαθὸς ἀνὴρ ὤν. E. 2, 3, 7. ὅσοι ξυνήδεσαν ἑαυτοῖς μὴ ὄντες τοιοῦτοι, np. quales ſunt ſycophantae. b) in malam partem, c. dat. perſ. E. 3, 3, 6. ὡς σφίσι — οὐ πάνυ πολλοὶ — συνειδεῖεν. c. acc. rei, E. 3, 3, 6. τοὺς ξυνειδότας τὴν πρᾶξιν. c. dat. perſ. et acc. rei, Cf. Thom. Mag. et Phauorin. in v. σύνοιδα. Απ. 2, 9, 6. συνειδὼς αὐτῷ πολλὰ καὶ πονηρά. Απολ. 24. c. dat. et ὅτι, K. 3, 7. συνειδυῖαι ἑαυταῖς ὅτι ἐξαπατῶσιν. c. dat. perſ. et nominatiuo particip. A. 1, 3, 10. σύνοιδα ἐμαυτῷ πάντα ἐψευσμένος αὐτόν. 2, 5, 2. p. 109. Sic οἱ ξυνειδότες E. 3, 3, 10. 11. ſunt *coniurati.* ¶ 2) *ſcire de aliquo.* c. dat. et εἰ, A. 7, 6, 14. πάρεστι, καὶ ἀκούων σύνοιδέ μοι εἰ ἐπιορκῶ. c. dat. perſ. et acc. rei, Απ. 2, 7, 1. ἐρῶ ἃ σύνοιδα αὐτῷ, *quicquid mihi de eo conſtat.* c. dat. duplici, Σ. 4, 62. τί μοι σύνοισθα τοιοῦτον εἰργασμένῳ, *quid tale me ſcis egiſſe.* c. dat. et acc. perſ. O. 3, 7. σοι σύνοιδα — πρωῒ ἀνιστάμενον καὶ — βαδίζοντα. Camerarius ſine cauſa volebat ἀνιστάμενος — βαδίζοντι. ¶ 3) *in eadem ſententia eſſe.* c. dat. E. 3, 3, 6. αὐτοὶ πᾶσιν ἔφασαν συνειδέναι Εἵλωσι. Cf. omnino συνίστημι.

συνείδεσθαι, ¶ 1) *conſcium eſſe.* c. dat. et nominatiuo, E. 2, 4, 20. p. 111. ἕκαστος ἑαυτῷ ξυνείσεται τῆς νίκης αἰτιώτατος ὤν. ¶ 2) *videre.* E. 6, 5, 23. ταῦτα συνειδόμενοι, *quae cum viderent.* Pircamerus vertit *enumerantes,* quale quid requiri videtur. Fr. Portus, ſi lectio ſana, inquit, eſt pro συνειδότες. Leunclauius ſcripſit συνηδόμενοι, quod Welſ. malo recepit.

συν-

συνειλεῖν, *compellere.* E. 7, 2, 8. ὠθούμενοι ὑπ' αὐτῶν εἰς ἔλαττον συνειλοῦντο.

συνεῖναι, ¶ 1) *conuerſari, verſari cum aliquo.* A. 6, 6, 19. Κλέανδρος — συνῆν Ξενοφῶντι φιλικῶς καὶ ξενίαν συνεβάλοντο. Λ. 5, 5. ἥλικες ἀλλήλοις σύνεισι. 14, 2. Ἱερ. 6, 2. ξυνῆν μὲν ἡλικιώταις — συνῆν δὲ ἐμαυτῷ ὁπότε ἡσυχίας ἐπιθυμήσαιμι, *verſabar mecum ſolo, otioſus eram.* Aπ. 1, 1, 10. πλείστοις συνέσεσθαι. 2, 1, 32. σύνειμι μὲν θεοῖς, σύνειμι δὲ ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς. 3, 7, 3. ἐν ταῖς συνουσίαις αἷς σύνει τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττουσι. Σ. 2, 10. ῥᾳδίως — ἅπασιν ἀνθρώποις συνέσομαι. De conuerſatione coniugum, O. 10, 5. εἴ σοι συνείην ἐξαπατῶν σε. it. amatorum et honeſta et inhoneſta, Λ. 2, 14. Σ. 8, 18. 27. Vnde συνόντες ſunt a) *quibuscum viuimus et verſamur.* A. 2. 6, 10. τῶν συνόντων. §. 12. oppon. τοῖς πολεμίοις. Ἀγ. 5, 2. εὐνὴν εἰ μὴ τῶν συνόντων φαυλοτάτην ἔχοι. Niſi h. l. eſt *militum.* Sic in conuiuiis, Π. 8, 4, 1. συνεδείπνει· ἥδετο γὰρ αὐτῷ ξυνών. b) *familiares, quibuscum quotidie conſueſcimus.* Π. 1, 4, 4. τοὺς συνόντας, qui antea vocabantur ἥλικες. Λ. 7, 4. 13, 1. συσκηνοῦσι — ὅπως ἀεὶ συνόντες — κοινοβουλῶσιν. O. 10, 8. τοὺς μὲν ἔξω — συνόντας δὲ etc. c. dat. Π. 1, 5, 7. p. 55. συνόντες μοι. 5, 4, 17. E. 7, 3, 4. ἑώρων αὐτὸν οἰκείως τοῖς ἄρχουσι συνόντα. c) *collegae.* E. 2, 3, 17. p. 93. Theramenes δεινὸς προάγειν τοὺς ξυνόντας, np. triginta tyrannos. d) *milites, exercitus.* Π. 8, 2, 1. Cyrus dicitur προνοεῖν τῶν συνόντων. e) *conuiuae.* Σ. 1, 15. 6, 2. ¶ 2) *conſueſcere.* De re venerea, Π. 3, 1, 22. ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ συνόντας ἀλλοτρίους ἄνδρας. Λ. 1, 5. Ἱερ. 1, 26. Aπ. 3, 11, 1. Vnde alluditur ad conſuetudinem cum παιδικοῖς Π. 2, 2, 16. ἥδομαι καὶ συνὼν τούτῳ καὶ θεώμενος αὐτόν. Σ. 4, 57. ¶ 3) *praeceptorem ſequi, praeceptore uti.* v. Poll. 4, 45. Π. 1, 6, 12. p. 66. τούτοις συνῆν οὓς μάλιστα φρονίμους τούτων ἤκουον. Aπ. 1, 2, 18. ἔστε Σωκράτει συνήστην. Marg. Leuncl. συνήτην. Sed illud eſt praeferendum. v. Fiſcher. ad Weller. p. 235. Aπ. 1, 2, 24. ἕως Σω-

Σωκράτει συνήσην. 4, 1, 1. οὐδὲν ὠφελιμώτερον τοῦ Σωκράτει συνεῖναι, καὶ μετ' ἐκείνου διατρίβειν ὁπουοῦν καὶ ἐν ὁτῳοῦν πράγματι — τοὺς εἰωθότας τε αὐτῷ συνεῖναι καὶ ἀπεκδεχομένους αὐτόν. Απολ. 17. Σ. 2, 6. 4, 6. 23. 32. Vnde συνόντες funt *difcipuli*, Απ. 1, 4, 1. 1, 6, 3. ὥσπερ — διδάσκαλοι τοὺς μαθητὰς, οὕτω καὶ σὺ, Socrates, τοὺς συνόντας. 1, 7, 1. 5. 2, 1, 1. 2, 5, 1. 3, 1, 1. τῶν ξυνόντων. 3, 8, 1. 3, 12, 1. 4, 3, 1. τοὺς συνόντας. Margg. τοὺς συντυχόντας. §. 2. 17. 4, 8, 10. c. dat. Απ. 1, 2, 49. τοὺς συνόντας αὐτῷ. 4, 5, 1. 4, 7, 1. 4, 8. 7. 10. Sic Απ. 2, 1, 25. τοῖς ἐμοὶ ξυνοῦσι, *qui me ducem fequuntur.* ¶ 4) *docere, inftituere.* Π. 3, 1, 8. σοφιστήν τινα αὐτῷ συνόντα. Απ. 1, 2, 27. οἱ πατέρες συνόντες τοῖς υἱέσι nullo alio magiftro adhibito. Σ. 4, 43. οἳ ἂν αὐτῷ ἀρέσκωσι, τούτοις συνὼν διατελεῖ. ¶ 5) *tractare, exercere, verfari in aliqua re.* O. 15, 12. τοὺς τῇ γεωργίᾳ συνόντας. Sic K. 1, 11. in var. lect. eft ἐν λόγοις συνῆν. v. λόγος nr. 5. d. ¶ 6) *ineffe, inhabitare.* Ιερ. 2, 14. οἱ συνόντες ταῖς πόλεσι, *ciues.* Cf. σὺν nr. 11. vbi fimilis formula eft allata. Leuncl. et Zeun. *qui ftant a ciuitatum partibus.*

συνειπεῖν, *fententiam comprobare, affentiri.* Π. 4, 2, 20. ὁ μὲν οὕτως εἶπε, συνεῖπε δὲ αὐτῷ Τισσάφερνης. Cf. συναινεῖν. Π. 8, 3, 3. περὶ τοῦ τιμᾶσθαι ἕκαστον — συνεῖπε, np. τῷ Κύρῳ.

συνείρειν, ¶ 1) *congregare.* K. 6, 21. σημεῖον θέσθαι ἑαυτῷ — καὶ ἀπὸ τούτου συνείρειν, *reuocare canes.* ¶ 2) Intranfitiue pro συνείρεσθαι, vt faepius legitur hoc verbum. v. Wolf. ad Demofth. adv. Lept. p. 354. Π. 7, 5, 3. ξυνεῖρον ἀπιόντες, *conferti abibant.*

συνεισάγειν, *vna importare.* Π. 3, 2, 11. τὰ ἐπιτήδεια συνεισῆγον.

συνεισβαίνειν, *vna ingredi hoftiliter.* v. συνεισβάλλειν nr. 2.

συνεισβάλλειν, ¶ 1) *vna irruptionem in hoftes facere.* Π. 7, 1, 15. συνεισέβαλλον αὐτῷ in Aegyptios — οἱ γὰρ ἑταῖροι αὐτοῦ συνεισέβαλλον. §. 16. ¶ 2) *vna irruere in regionem.* E. 6, 5, 22. Ἀρκάδες — στρατεύουσιν ἐπὶ τοὺς Ἡραιέας — ὅτι συν-

συνεισβεβλήκεσαν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων. Marg. Steph. συνεισβεβήκεσαν. Cf. Oudendorp. ad Thom. Mag. in v. διεῖναι.

συνεισέρχεσθαι, *vna ingredi.* A. 4, 5, 9. συνεισέρχονται εἰς τὸ ἔρυμα σὺν ταῖς ὑδροφόροις.

συνεισπίπτειν, ¶ 1) *ſimul incidere.* Π. 3, 3, 28. ἔνια τῶν ἁρμάτων εἰς τὰς τάφρους ἠναγκάσθη φεύγοντα συνεισπεσεῖν. A. 5, 7, 15. συνεισέπεσον καὶ ἡμῶν τινες in mare. ¶ 2) *vna irrumpere.* A. 7. 1, 12. συνεισπίπτει εἴσω τῶν πυλῶν σὺν τῷ ὄχλῳ. E. 4, 7, 6. δείσαντες μὴ συνεισπέσοιεν κατὰ τὰς πύλας οἱ Λακεδαιμόνιοι. 7, 2, 7. Cf. ἐπεισπίπτειν, quocum in libris confunditur.

*συνεισπλεῖν, *vna nauigare.* c. εἰς, E. 1, 6, 11. ξυνεισέπλευσεν ἐς τὸν λιμένα.

συνεισφέρειν, *conferre.* E. 2, 1, 4. τοὺς Χίους χρήματα ἐκέλευσε ξυνεισενεγκεῖν, ὅπως οἱ ναῦται λάβωσι μισθόν. Eandem formulam habet Pollux 4, 29.

*συνεκβαίνειν, *vna eſcendere.* A. 4, 3, 17. συνεκβαίνειν ἐπὶ τὸ ὄρος.

συνεκβάλλειν, *vna eiicere, adiuuare in expellendo.* E. 3, :, 11. συνεκβάλλειν bello τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς βασιλέως. 6, 5, 33. Lacedaemonii gloriabantur Athenis αὐτοὶ τυράννους συνεκβαλεῖν Ἀθήνηθεν.

*συνεκβιβάζειν, *adiuuare alios in extrahendo.* A. 1, 5, 7. συνεκβιβάζειν τὰς ἁμάξας e luto.

*συνεκκόπτειν, *vna caedere, vna exſcindere.* A. 4, 8, 6. οἱ Μάκρωνες τὰ δένδρα συνεξέκοπτον cum Graecis, τήν τε ὁδὸν ὡδοποίουν.

συνεκπέμπειν, ¶ 1) *emittere.* O. 7, 35. mulier debet ἔνδον μένειν, καὶ οἷς μὲν ἂν ἔξω τὸ ἔργον ᾖ τῶν οἰκετῶν, τούτους συνεκπέμπειν, np. in agrum. Praepoſitio σὺν nullam videtur hic vim habere. Sed vim habet in alio exemplo, quod v. in v. συμπέμπειν nr. 1. ¶ 2) *ſimul educere.* E. 7, 2, 18. ἐδεήθησαν αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀχρείους συνεκπέμψαι εἰς τὴν Πελλήνην. v. Mor. ad h. l. et Schneider.

*συνεκπερᾶν, *vna euadere, vna currere.* K. 4, 5. διωκέτωσαν — συνεκπερῶσαι μετὰ τοῦ λαγὼ πάντη.

συνεκπίνειν, *ſimul ebibere.* A. 7, 3, 16. συνεξέπιε

ἔπιε καὶ συγκατεσκέδασε τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας.

*συνεκτάττειν, vna cum aliis ducibus aciem instruere. Π. 6, 3, 8. συνεξέταττον παρὼν αὐτούς.

συνεκτέον ἐστὶ, oportet in officio continere s. secum habere. Π. 7, 5, 25. τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγίγνωσκε συνεκτέον εἶναι, οἵπερ τὸ κρατεῖν παρέχον.

*συνεκτρέχειν, vna excurrere s. procurrere ex acie in hostem. Αγ. 2, 11. et E. 4, 3, 10. ἀντεξέδραμον ἀπὸ τῆς Ἀγησιλάου φάλαγγος — καὶ πάντες οὗτοι τῶν συνεκδραμόντων ἐγίγνοντο. Legitur hoc verbum etiam in Herodian. 4, 4. et Polybii locum attulit Maius Obs. sacr. 4, p. 213.

συνελᾶν s. συνελαύνειν, compellere, cogere. Π. 1, 4, 14. συνελάσας εἰς τὰ ἱππάσιμα χωρία τὰ θηρία.

συνελεῖν, v. συναιρεῖν.

συνελκύειν, contrahere, in vnum locum trahere. Αγ. 2, 15. συνελκύσαντες τοὺς τῶν πολεμίων νεκροὺς εἴσω φάλαγγος.

συνελκυστέον, laboriose s. studiose conquirere necesse est. Αγ. 9, 4. συνελκυστέον αὐτῷ (regi Persarum) ἀπὸ περάτων τῆς γῆς τὰ τέρψοντα.

*συνεμβάλλειν, simul aggredi, simul irrumpere in hostem. E. 7, 4, 22. ἐπιτίθενται αὐτοῖς, καὶ ἱππεῖς συνεμβάλλειν ἐπειρῶντο.

συνενέγκειν, v. συμφέρειν.

συνεξαιρεῖν, adiuuare in expugnando. E. 7, 4, 12. συνεξαιρεῖ αὐτοῖς Σελλασίαν.

συνεξαιρεῖσθαι, adimere. K. 5, 28. οἱ φόβοι τῶν κυνῶν — συνεξαιροῦνται τὸ προνοεῖσθαι.

συνεξανίστημι, v. ἐξανίστασθαι nr. 1. e.

συνεξέρχεσθαι, vna egredi, vna proficisci. A. 7, 8, 6. συνεξέρχονται αὐτῷ καὶ ἄλλοι in expeditionem. E. 3, 4, 2. 6, 2, 10. συνεξῆλθον ἅπαντες e castris aduersus hostem.

συνεξευπορεῖν, v. συνεξευπορίζειν.

*συνεξευπορίζειν, adiuuare in comparando. Hutch. vertit: suppeditare, opem ferre. A. 5, 8, 11. εἰ — ἀσθενοῦντι ἢ ἀποροῦντι συνεξευπόρισά τι. Ita restituit Steph. pro συνεξευπόρησα, probantibus Wellio, Hutch. et Zeun.

*συνεξιέναι, ¶ 1) vna abire. Σ. 9, 1. ὁ πατὴρ αὐτῷ συνεξιὼν e conuiuio. ¶ 2) vna exire venatum. Π. 1, 4, 15. οὕτως ἤδη τῇ

τῇ θήρᾳ, ὥςε ἀεὶ — συνεξήει τῷ Κύρῳ.

συνεξορμᾷν, ¶ 1) *vna in hostem ruere.* Π. 1, 4, 20. ὡς εἶδεν ὁρμωμένους, συνεξορμᾷ εὐθύς. 7, 1, 15. συνεξώρμησαν cum Abradata καὶ οἱ ἄλλοι ἁρματηλάται. ¶ 2) *vna prorumpere.* O. 17, 12. ὕλη πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ. §. 14.

συνεπαινεῖν, ¶ 1) *comprobare, assentiri.* v. Poll. 6, 117. Π. 4, 3, 5. ὁ μὲν οὕτως ἐκήρετο· οἱ δὲ πάντες συνεπῄνεσαν in concione. Margg. συνῄνεσαν. E. 2, 2, 13. O. 7, 16. ἃ οἱ θεοὶ ἔφυσάν σε δύνασθαι, καὶ ὁ νόμος συνεπαινεῖ. c. acc. A. 7, 3, 18. συνεπῄνουν ταῦτα οἱ ςρατηγοί. O. 7, 30. συνεπαινεῖ καὶ ὁ νόμος ταῦτα. c. inf. Π. 5, 3, 16. — εἶπεν, οἱ δὲ πάντες συνεπῄνουν ἰσχυρῶς ταῦτα πράττειν, scil. δεῖν. ¶ 2) *collaudare, praedicare.* Iπ. 5, 14. σὺν τῷ θεῷ πράττειν, ἵνα καὶ τὴν τύχην συνεπαινῇ θεῶν ἵλεων ὄντων, i. e. vt bonum rei exitum nanciscatur. Consequens positum est pro antecedente.

συνεπαίρειν; ¶ 1) *simul tollere.* Iπ. 7, 2. eques τὴν δεξιὰν ἐκτείνων συνεπαιρέτω ἑαυτὸν ascendens equum. ¶ 2) *simul cum aliis excitare.* O. 5, 5. θήραις ἐπιφιλοπονεῖσθαι συνεπαίρει τι ἡ γῆ. Ita Steph. emendauit pro συνεπ. τῇ γῇ, quae eadem est Codicum Lipf. et Guelf. et vnius Codicis apud Gailium scriptura. ¶ 3) *impellere, incitare.* Σ. 8, 24. ὅ τε γὰρ οἶνος συνεπαίρει me καὶ ὁ ἐμοὶ σύνοικος ἔρως κεντρίζει — παῤῥησιάζεσθαι.

*συνεπεισφέρεσθαι vertunt *aditum patefacere* E. 6, 5, 38. p. 430. οἱ ταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις εἵλοντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν μᾶλλον, ἢ ζῶντες συνεπεισφέρεσθαι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι. Ita etiam Goldhagen: *den Feind in Griechenland eindringen lassen.* Et Fr. Portus Xenophontem vel potius Patroclem dicit eos Graecorum carpere, qui clam barbaros adiuuerint. Sed locus videtur esse corruptus. In margg. est ἐπεισφέρεσθαι, quod placet Schneidero, et Morus malit ζῶντες ἰδεῖν ἐπεισφέρεσθαι s. ἐπεισφερόμενον.

συνέπεσθαι, *vna sequi, comitari, subsequi.* Hesych: συνείπετο· ἠκολούθει. Dicitur de militibus, A. 3, 1, 2. οἱ ςρατηγοὶ — καὶ τῶν λοχαγῶν

κα) ϛρατιωτῶν οἱ συνεπόμενοι. 5, 2, 4. 7, 4, 4. ὁ Σεύθης ἐκέλευσε τὸν Ξενοφῶντα τοὺς νεωτάτους λαβόντα συνέπεσθαι, *ducem sequi se et suos in proelio.* All. συνέπισπέσθαι. c. dat. A. 1, 3, 9. οὐ συνεπόμεθα αὐτῷ in expeditione. 1, 4, 16. συνείπετο δὲ καὶ ἄλλο ϛράτευμα αὐτῷ ἅπαν. 3, 4, 26. 7, 3, 5. 7, 7, 8. προθύμως μὲν ἂν συνέπεσθαι ὑμῖν (Lacedaemonios) φασὶ Graeci. c. σὺν, Π. 5, 5, 3. Κυαξάρης εἶδε σὺν μὲν τῷ Κύρῳ πολλοὺς συνεπομένους, σὺν ἑαυτῷ δὲ ὀλίγην — θεραπείαν. De imperatore, Π. 5, 4, 1. ὅσην τε εἶχε ὁ Γαδάτας, καὶ ὅτι Κῦρος οὐ συνείπετο αὐτῷ. De iis, qui satrapas in prouincias sequuntur, Π. 8, 6, 5. satrapae iubentur ἱππέας καθιστάναι ἐκ τῶν συνεπομένων Περσῶν καὶ συμμάχων. De quocunque comite, Σ. 1, 2. συνείπετο αὐτῷ καὶ Νικήρατος.

*συνεπεύχεσθαι, *simul vouere.* A. 3, 2, 5. συνεπεύξασθαι καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς θύσειν.

συνεπηχεῖν, *accinere.* Π. 3, 3, 26. ἐξῆρχε παιᾶνα· οἱ δὲ θεοσεβῶς πάντες συνεπήχησαν μεγάλῃ φωνῇ. 7, 1, 13.

*συνεπιδεῖν, *simul impedire, simul constringere.* A. 4, 4, 7. ἐπιπίπτει χιὼν ἄπλετος, — καὶ τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν, vt surgere diu non possent.

συνεπιθυμεῖν, *vna studiosum esse.* Ιππ. 1, 8. τοὺς φυλάρχους συνεπιθυμεῖν σοι τῶν καλῶν τῷ ἱππικῷ. Nomen συνεπιθυμητής, sed alio sensu, ex Platone laudat Pollux 3, 69.

συνεπικοσμεῖν, *cohonestare, ornamento esse.* Ιερ. 8, 6. αὐτὸ τὸ τετιμῆσθαι μάλιϛα συνεπικοσμεῖ.

συνεπικουρεῖν, *vna cum aliis succurrere, opem ferre.* Π. 1, 6, 19. p. 72. συνεπικουρεῖν ταῖς ἀπορίαις αὐτῶν. Ιερ. 3, 2.

συνεπικραδαίνειν, *concutere.* K. 6, 16. canes cum ad leporem accessserunt, significant id σὺν ταῖς οὐραῖς τὰ σώματα ὅλα συνεπικραδαίνουσαι. Poll. 5, 62. τῷ σεισμῷ τῆς οὐρᾶς, τῷ τὸ σῶμα πᾶν ἐπικραδαίνειν.

συνεπιμελεῖσθαι, ¶ 1) *vna cum aliis curare s. curam gerere.* Απ. 2, 8, 3. τοῦ συνεπιμελησομένου, scil. χρημάτων. Deinceps sequitur ἔργων ἐπιϛατοῦντα. c. gen. O. 4, 3. ἀσχολίαν ἔχουσι τῶν φίλων καὶ τῆς πόλεως συνεπιμελεῖ-

λεῖσθαι αἱ βαναυσικαί. 6, 9. Ιπρ. 1, 8. c. ὅπως, v. συνεπιμελητής. ¶ 2) *simul operam dare.* O. 4, 5. τὸν βασιλέα τῆς γεωργίας συνεπιμελεῖσθαι — καταμάθοιμεν εἴτι συνεπιμελεῖται. ¶ 3) *vna cum aliis praeesse.* A. 6, 1, 14. ἤρχετο Xenophon συνεπιμελεῖσθαι τῆς στρατιᾶς.

*συνεπιμελητής, *curarum socius, vna curans.* Π. 5, 4, 9. ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἔχοιεν συνεπεμελεῖτο, παραλαμβάνων τῶν ὁμοτίμων συνεπιμελητάς. Suid: ἐπιμεληταὶ παρὰ Πέρσαις ἦσαν, ὥς φησι Ξενοφῶν, οἱ τοὺς τετρωμένους ἐν πολέμῳ ἐθεράπευεν.

συνεπιπονεῖν, *vna laborare, cum aliis operam iungere.* Π. 5, 4, 9. ἐν τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν ἐθέλουσι.

*συνεπισκοπεῖν, *simul perpendere.* Aπ. 4, 7, 8. v. συνδιεξιέναι.

συνεπισπᾶσθαι, *sibi adiungere* f. *adsciscere.* Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα οὐ πάνυ δεινή ἐστιν — συνεπισπᾶσθαι, scil. τοὺς ἀνθρώπους. Legitur etiam pro συνεπίσπεσθαι. v. ibi.

συνεπίσπεσθαι, *sequi.* Est poeticum pro συνέπεσθαι. Π. 7, 1, 16. Πέρσαι συνεπισπόμενοι, Abradatam secuti in hostes irruentes. All. συνεπισπώμενοι. Cf. συνέπεσθαι, quocum in var. lect. permutatur.

συνεπισπεύδειν, *adiuuare alios in celeriter et strenue expediendo,* f. *extrahendo.* Suidas: συνεπισπεῦσαι· συνεπιταχῦναι. Deinde laudat, Xenophonte tamen non nominato, locum A. 1, 5, 8. συνεπισπεῦσαι τὰς ἁμάξας e luto.

συνεπίστασθαι, *conscium esse.* E. 5, 4, 19. στρατηγῷ, οἱ συνηπιστάσθην τὴν τοῦ Μέλλωνος — ἐπανάστασιν.

συνεπισχύειν, *adiuuare, administrum esse.* Hesych: συνεπισχύει· συμβοηθεῖ. Aπ. 2, 4, 6. φίλος — ἄν τε τινὰ εὖ ποιῆσαι δέῃ, συνεπισχύει, ἄν τε φόβος ταράττῃ, συμβοηθεῖ. Ern. ad h. l. annotauit, saepe hoc verbo sic vti Polybium.

συνεπιτελεῖν, *absoluere, celebrare, peragere.* Aγ. 2, 17. εἰς τὰ Ὑακίνθια — τὸν παιᾶνα τῷ θεῷ συνεπετέλει. In lexicis caret auctoritate. Hutch. e Plutarch. Agef. p. 606. et Aelian. V. H. 3, 43. 12, 61. attulit verbi ἐπιτελεῖν sic adhibiti exempla.

συνεπιτίθεσθαι, *hostes vna cum aliis aggredi.* Π. 4, 2. 2. εἰ θέλοιεν συνεπιθέσθαι.

*συνεπιτρίβειν, *simul euertere, omnino perdere.* A. 5, 8, 9. ὅταν χειμὼν — ἱκανὰ γὰρ ἐν τῷ τοιούτῳ μικρὰ ἁμαρτηθέντα, πάντα συνεπιτρίψαι.

*συνεπομνύναι, *simul iureiurando affirmare.* A. 7, 6, 15. ὀμνύω ὑμῖν θεοὺς — ἵνα δὲ μᾶλλον θαυμάσητε, συνεπόμνυμι μηδὲ — εἰληφέναι.

*συνεραστὴς, *vna amans.* Σ. 8, 43. ἀγαθῶν — ἀεί ποτε τῇ πόλει συνερασὴς ὢν διατελῶ. Verbum ξυνερᾶν habet Euripides Androm. 222.

συνεργάζεσθαι, *adiuuare, conferre.* c. πρὸς, Π. 7, 1. 17. αἱ ἀσπίδες πολὺ μᾶλλον τῶν γέῤῥων — πρὸς τὸ ὠθεῖσθαι συνεργάζονται.

συνεργεῖν, *adiuuare, fauere.* Hesych: συνεργεῖ· βοηθεῖ. Απ. 2, 6, 21. δέονται ἀλλήλων καὶ ἐλεοῦντες καὶ συνεργοῦντες ὠφελοῦσι. c. dat. Απ. 2, 3, 18. τὼ πόδε — πεποιημένω πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀλλήλοιν. 2, 9, 8. τοῖς πονηροῖς συνεργοῦντα πειρᾶσθαι φίλους ποιεῖσθαι, np. αὐτούς. De diis, Απ. 4, 3, 12. εἰ ἀδυνατοῦμεν προνοεῖσθαι ὑπὲρ τῶν μελλόντων, αὐτοὺς ἡμῖν συνεργεῖν, διὰ μαντικῆς — φράζοντας τὰ ἀποβησόμενα. c. dat. pers. et acc. rei, Απ. 3, 5, 16. ciues dicuntur συνεργεῖν ἑαυτοῖς τὰ συμφέροντα.

συνεργὸς, ¶ 1) *adiutor, operis socius, administer.* v. Thom. Mag. Π. 5, 3, 9. συνεργοὺς ποιησάμενος τοὺς — αἰχμαλώτους. A. 1, 9, 12. συνεργοὺς εἶναι ὅ τι τυγχάνει βουλόμενος κατεργάζεσθαι. Απ. 2, 3, 3. οἰκέτας ὠνοῦνται ἵνα συνεργοὺς ἔχωσι. 2, 6, 25. τὴν πόλιν εὐεργετεῖν καλοὺς τε κἀγαθοὺς ἔχων συνεργούς. 3, 5, 23. c. dat. Π. 8, 4, 8. ὅταν τις γαμεῖν ἐπιχειρήσῃ, γνώσεσθε ὁποῖός τις κἀγὼ συνεργὸς ὑμῖν ἔσομαι. Ιπρ. 2, 9. c. gen. rei, Π. 2, 4, 8. p. 130. οὓς ἂν τις βούληται ἀγαθοὺς συνεργοὺς ποιεῖσθαι ὁποιουτινοσοῦν πράγματος — οὓς τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων ποιήσασθαί τις βούλοιτο συνεργοὺς προθύμους. 3, 3, 7. συνεργοὺς τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ in bello. Απ. 2, 6, 26. κοινωνοῖς καὶ συνεργοῖς τῶν πράξεων in republica. c. dat. pers. et gen. rei, A. 1, 9, 12. συνεργὸς τοῖς φίλοις τούτου. c. εἰς, Σ. 8, 38. εἰς ταῦτα συνεργὸν εἶναι κράτισον. Sic de animalibus, Cf. nr. 2. Απ. 4, 3, 10. τιθασσεύοντες τὰ χρή-

χρήσιμα τῶν ζώων, εἴς τε πόλεμον καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ συνεργοῖς χρῶνται. ¶ 2) *adiutrix, socia.* K. 3, 7. canes θρασεῖαι οὐκ ἐῶσι τῶν συνεργῶν τὰς σοφὰς — ἰέναι. Elegantem hanc nominis ab hominibus ad canes translationem obſeruauit etiam Hermogenes de form. orat. 2, p. 238. c. dat. Απ. 2, 1, 32. ἀγαπητὴ συνεργὸς τεχνίταις. c. εἰς, O. 3, 10. γυναιξὶ οὕτω χρωμένους, ὥςε συνεργοὺς ἔχειν αὐτὰς εἰς τὸ συναύξειν τοὺς οἴκους. ¶ 3) Neutrum, c. πρὸς, Απ. 4, 3, 7. πῦρ συνεργὸν πρὸς πᾶσαν τέχνην, *iuuat quamlibet artem, vtilis eſt.*

*συνερεῖν, *oratione ſententiam alicuius comprobare.* Π. 2, 2, 14. ἄνδρα — οἶδα, ὃς συνερεῖ, np. ſi quis ſuaſerit, ſ. noſtram ſententiam, ὥςε μὴ εἰκῇ ἰσομοιρίαν εἶναι. 8, 1, 2.

συνέρχεσθαι, ¶ 1) *conuenire, colligi.* a) E. 2, 3, 10. πλείςους τοὺς ξυνελθόντας λαμβάνειν. Leuncl. *hominum ad ſe confluentium copias maximas.* A. 2, 3, 12. οὔτε συνήλθομεν ὡς πολεμήσοντες. b) De iis, qui conueniunt in concionem, Π. 6, 1, 4. ὡς συνῆλθον οὓς ἔδει — εἶπεν. A. 6, 4, 7. v. συνάγειν nr. 4. a. Sic Απ. 1, 2, 42. συνελθὸν dicitur πλῆθος ad leges ſanciendas, et §. 43. ὀλίγοι. it. 4, 4, 19. συνελθεῖν ἅπαντες homines ad leges condendas. c) ad conſultandum, A. 2, 1, 2. συνελθόντες οἱ ςρατηγοί. 3, 5, 5. 5, 1, 2. E. 4, 2, 6. v. συλλέγειν nr. 4. d) ad colloquium, A. 2, 5, 1. cum Clearchus ſolus, vt videtur, ad Tiſſaphernem veniſſet, ſequitur pluralis: ἐπειδὴ δὲ συνῆλθον, λέγει ὁ Κλέαρχος τάδε. e) ad ſocietatem faciendam, A. 5, 4, 2. συνῆλθον οἵ τε τῶν Μοσυνοίκων ἄρχοντες καὶ οἱ ςρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων. Sic fere Αθ. 2, 2. συνελθοῦσιν εἰς ταυτὸ τοῖς νησιώταις. f) ad conuiuium, A. 6, 1, 20. σύνδειπνοι συνελθόντες. g) in vnam domum, np. de coniugibus, quando maritus domum ſuam ducit nouam nuptam, vel ipſe ad eam concedit. v. Raphel. et Kypk. ad Matth. 1, 18. O. 10, 4. οὐκοῦν συνεληλύθαμεν, ὦ γύναι, ὡς καὶ τῶν σωμάτων κοινωνήσοντες. ¶ 2) *confugere.* A. 4, 7, 1. συνεληλυθότες ἐνεῖσε ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ κτήνη. ¶ 3)

3) *societatem inire, coniungere se.* v. Poll. 1, 154. E. 6, 5, 16. ἐᾶσαι συνελθεῖν αὐτούς. 7, 5, 26. συνεληλυθυίας σχεδὸν ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος. ¶ 4) *coire.* De congressu venereo. v. Wetsten. et Raphel. ad Matth. 1, 18. Ἀπ. 2, 2, 4. γυναικῶν — αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα. Cf. nr. 1. g.

σύνεσις, *prudentia.* Π. 4, 5, 11. ξύνεσιν φαίνῃ μοι ἔχειν. K. 13, 14.

συνεσκευασμένως, *confertim, simul.* O. 11, 19. ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνεσκευασμένως χρῆσθαι τοῖς τε πρὸς τὴν ὑγίειαν καὶ πρὸς τὴν ῥώμην παρασκευάσμασι. All. συνεσκευασμένοις, *aptis.*

συνετὸς, *intelligens, ingenio valens.* Π. 2, 1, 16. πιστοὺς ἡγεῖτο δεῖν εἶναι τούτους καὶ ἐπισήμονας τῶν στρατιωτικῶν καὶ συνετούς. 8, 3, 3.

*συνευδαιμονεῖν, *communi felicitate frui.* E. 5, 1, 14. p. 282. ἵν' ἡδέως μὲν ξυμπονῶμεν, ἡδέως δὲ ξυνευδαιμονῶμεν. Cf. Maii Obs. sacr. 4, p. 219.

*συνεύχεσθαι, *vna precari.* O. 7, 8. συνέθυε καὶ συνεύχετο (Cod. Lips. συνηύχετο) αὐτῷ ταῦτα.

*συνεφέπεσθαι, *vna subsequi.* Π. 3, 3, 27. συνεφείπετο πᾶσα φάλαγξ δρόμῳ. 6, 4, 4. Panthea λαθοῦσα αὐτὸν συνεφείπετο. c. dat. A. 4, 8, 15. πελτασταὶ — ἀναβαίνουσι· συνεφείπετο δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ ὁπλιτικόν. Cf. Maii Obs. sacr. lib. 4. p. 220.

συνέχειν, ¶ 1) *continere, curare ne dispergatur.* A. 7, 2, 5. συνέχειν τὸ στράτευμα καὶ συναθροίζειν τῶν διεσπαρμένων. ¶ 2) *conseruare, tueri.* Π. 8, 7, 3. p. 548. θεοὺς — οἳ τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀτριβῆ. All. συγκρατοῦσιν. Ἀπ. 4, 3, 13. ὁ τὸν ὅλον κόσμον συντάττων τε καὶ συνέχων. ¶ 3) *premere, afficere.* O. 1, 21. v. ἀμηχανία. ¶ 4) *vna cum aliis studium adhibere.* E. 5, 4, 27. πᾶσαν προθυμίαν συνέξειν ταῦτά σοι πραχθῆναι. Steph. ἕξειν quod Moro probatur, Leuncl. συμπαρέξειν, quod placet Fr. Porto et Schneidero.

συνέχεσθαι, *cohaerere, continuari.* Ita non male explicare videtur Zeunius K. 10, 7. περίδρομον ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ, καὶ μὴ ἐκ ῥάχου. συνέχονται γὰρ ἐν τοῖς ψιλοῖς αἱ ῥάχοι. Aem. Portus, probante Leunclauio, coniicit συνέρχονται, *concurrunt.* Leuncl. vertit

tit *adiuuant*, Leonicenus *inueniuntur*.

συνεχὴς, ¶ 1) *continuus, coniunctus, non diuulsus*. Αγ. 1, 4. αὕτη μόνη διαμένει συνεχὴς βασιλεία. ¶ 2) *continuus, durabilis, non facile interruptus*. Απ. 4, 5, 9. ἡ ἀκρασία — κωλύει τοῖς ἀναγκαιοτάτοις τε καὶ συνεχεστάτοις ἀξιολόγως ἥδεσθαι. ¶ 3) *arctus*. Σ. 8, 18. amici, si alteruter negotiat, solent συνεχεστέραν τὴν συνουσίαν ἔχειν. Leuncl. et Zeun. vertunt *frequentiorem*. ¶ 4) *assiduus in labore*. Ο. 21, 9. προθύμους καὶ ἐντεταμένους καὶ συνεχεῖς.

συνεχῶς, *perpetuo, non interrupto tempore*. Hesych. et Phauorin: συνεχῶς· ἐνδελεχῶς, πυκνῶς, ἀεὶ, ἀδιαλείπτως. Ε. 7, 1, 23. συνεχῶς βουλευόμενοι οἱ Θηβαῖοι, ὅπως τὴν ἡγεμονίαν λάβοιεν. Απ. 1, 4, 12. τῶν ἀφροδισίων — ἄλλοις ζῴοις — περιγράψαντας τοῦ ἔτους χρόνον, ἡμῖν δὲ συνεχῶς μέχρι γήρως ταῦτα παρέχειν. Κ. 8, 1. Απ. 4, 2, 6. θαυμαστὸν, τί ποτε οἱ βουλόμενοι κιθαρίζειν — ἱκανοὶ γενέσθαι, μὴ πειρῶνται ὡς συνεχέστατα ποιεῖν — καὶ καθ' ἑαυτοὺς etc. Ern. h. l. non *frequentissime* vertit, sed παραχρῆμα, *statim a consilio capto, e vestigio, nullo interuallo facto*, i. q. ἐξαίφνης, quod paulo post sequitur. Possit haec aduerbii notio fortassis confirmari per locum Ε. 4, 6, 5. ἐπεὶ οὐκ ἐπείθοντο, οὕτως ἐποίει· καὶ κόπτων ξυνεχῶς τὴν χώραν, οὐ προῄει. Sed quia tamen ne ex hoc quidem loco satis constat, Xenophonteam esse hanc notionem, satius est in loco Απ. 4, 2, 6. συνεχέστατα explicare *frequentissime, saepissime*, et μὴ ante πειρῶνται delere, et inter καὶ et καθ' ἑαυτοὺς ponere οὐ v. Steph. et Ruhnken. et Schütz. et Schneider. ad h. l.

συνήδεσθαι, ¶ 1) *vna laetari, collaetari*. Oppon. συνάχθεσθαι. v. ibi. Π. 1, 6, 19. p. 72. συνηδόμενον ἤν τι ἀγαθὸν αὐτοῖς συμβαίη. Απ. 3, 11, 10. φίλου — καλόν τι πράξαντος συνησθῆναι. c. dat. pers. Π. 4, 1, 3. Κῦρος πρὸς Κυαξάρην ἐλθὼν, καὶ συνησθεὶς ἐκείνῳ κοινῇ de communi victoria et sua. 8, 7, 3. p. 551. συνησθησομένους ἐμοί. c. ἐπὶ et dat. rei, Π. 8, 2, 1. Ιερ. 3, 2. συνήδονται ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ ἀγαθοῖς. Σ. 8,

Σ. 8, 18. v. συνάχθεσθαι. ¶ 2) *gratulari.* A. 5, 5, 7. ἔπεμψεν ἡμᾶς — ἐπαινέσοντας — ἔπειτα δὲ καὶ συνησθησομένους. 7, 7, 24. 7, 8, 1. ἀπαντᾷ — συνήδετο τῷ Ξενοφῶντι ὅτι ἐσέσωςο. Cf. συνείδεσθαι, pro quo reponitur a viris doctis.

συνήθεια, *confuetudo.* K. 12, 4. ἀσφαλῶς διώξονται τοὺς ἐναντίους ἐν παντὶ χρόνῳ διὰ συνήθειαν — ἡ συνήθεια τοῦ ἔργου παρέξει αὐτοῖς πλέον τι εἰδέναι. In var. lect. eſt pro συνουσία. v. συνουσία nr. 4.

συνήθης, ¶ 1) *confuetus.* Απ. 3, 14, 6. ποθῶν τὸ σύνηθες ciborum. ¶ 2) *familiaris.* Heſych. et Phauorin: συνήθεις· ὁμοιοτρόπους, ἐν ὁμοίοις ἤθεσι τετραμμένους. Tales enim familiares ſibi inuicem fieri ſolent. Π. 2, 3, 4. Φεραύλας τῶν δημοτῶν Κύρῳ πως ἔτι οἴκοθεν συνήθης. Απ. 4, 8, 2.

συνήκεσθαι, *conuenire, comportari.* Πο. 4, 44. εἰ γένοιτο — τρίτον ἔρυμα, συνήκοιτ' ἂν τὰ ἔργα εἰς ἕν, sc. ſi hoſtes aduenerint. Fortasſe rectius legatur forma actiua συνήκοι τ' ἂν, vt eſt in ed. Steph. altera. Cf. ἔργον nr. 15.

συνημερεύειν, i. q. συνδιημερεύειν. Απ. 1, 4, 1. ἃ λέγων συνημέρευε τοῖς συνδιατρίβουσι. Leuncl. et Ern. vertunt *quae quotidie differebat.*

*συνηττᾶν, *ſimul vincere.* Π. 6, 4, 5. p. 392. πολλοὶ συνήττηνται μετ' (all. κατ') αὐτῶν.

συνθεᾶσθαι, ¶ 1) *vna ſpectare.* O. 3, 7. τοὺς κωμῳδοὺς — προθύμως συνθεᾶσθαι cum amico. ¶ 2) *ſimul inſpicere.* A. 6, 4, 11. συνθεασόμενον τὰ ἱερά.

συνθεῖν, *concurrere, cohaerere.* Ιπ. 10, 11. ἢν χαλεπῶς ἕκαςα τοῦ χαλινοῦ διατρέχῃ καὶ συνθῇ. Camerar. *colliduntur.*

σύνθετος, *compoſitus.* Π. 4, 3, 4. p. 233. dicitur de centauro. Heſych: σύνθετον· ἐξ ἑτεροειδῶν πραγμάτων συγκείμενον.

συνθήκη, *pactum, foedus.* ¶ 1) poſt bellum, et in bello. Suidas: συνθήκη· ὁμολογία. Deinde laudat locum Xenophontis A. 2, 2, 4. vbi tamen non ipſum nomen συνθήκη legitur, ſed ritus in icendo foedere vſitati deſcribuntur. Π. 5, 2, 5. συνθήκας ψεύδεσθαι. Αγ. 1, 12. c. inf. Π. 5, 4, 13. ἐγένοντο συνθῆκαι, τοῖς μὲν ἐργαζομένοις εἰρήνην εἶναι, τοῖς δ' ὁπλοφόροις πόλεμον. Cf. Poll. 1, 154.

E.

E. 7, 5, 4. ὅτι συνθῆκαι σφίσιν εἶεν, *in ipsorum foedere contineri*, — βοηθεῖν — ἐπ' ἄλλους δὲ στρατεύειν, οὐκ εἶναι ἐν ταῖς συνθήκαις. c. περὶ. Απ. 4, 4, 17. συνθήκας περὶ εἰρήνης. Oppon. ἀνοχαὶ et σπονδαί. c. πρὸς, Π. 3, 1, 12. ἐξημπέδου τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας. ¶ 2) in societate facienda. E. 7, 1, 2. p. 436. ἢ — συνοίσει, ταύτῃ καὶ τὰς συνθήκας ποιησώμεθα. ¶ 3) in pace inter ciues. Λ. 15, 1. ἃς βασιλεῖ πρὸς τὴν πόλιν συνθήκας ὁ Λυκοῦργος ἐποίησε. Sequuntur regis officia, honores, praemia et iusiurandum menstruum. Cf. ἀνοχαὶ et σπονδὴ, quibus iungitur.

σύνθημα, ¶ 1) *tessera militaris, quae ante pugnam vel profectionem voce humana efferebatur, et ad totum exercitum per successionem perueniebat.* Hesych: σύνθημα σημεῖον. Suidas: σύνθημα· — σύσσημον, λόγος ἐν πολέμῳ ἐπὶ τοῖς Ἕλλησι. Phauorin: σύνθημα· — σύσσημον, λόγος ἐν πολέμῳ ἐπὶ γνωρισμῷ τῶν οἰκείων διδόμενος. Cf. sqq. et Thom. Mag. Π. 3, 3, 26. παρηγγύα ὁ Κῦρος σύνθημα, Ζεὺς σύμμαχος καὶ ἡγεμὼν — ἐπεὶ δὲ πάλιν ἧκε τὸ σύνθημα ἀνταποδιδόμενον. 7, 1, 6. A. 1, 8, 11. τὸ σύνθημα παρέρχεται — τὸ σύνθημα, Ζεὺς σωτὴρ καὶ νίκη. 6, 5, 15. σύνθημα παρῄει, Ζεὺς σωτὴρ καὶ Ἡρακλῆς ἡγεμών. 7, 3, 17. nocte ingruente ὥρα εἴη — σύνθημα παραδιδόναι. §. 20. noctu profecturi σύνθημα εἶπον Ἀθηναῖοι κατὰ τὴν συγγένειαν, quia cum Seuthe cognatione iuncti erant. All. Ἀθηναίαν, i. e. Mineruam. ¶ 2) *pactum, de quo inter plures conuenit, conspiratio.* Hesych. Suid. et Phauorin. explicant etiam nomine συνθήκη. E. 2, 1, 2. πυθόμενος τὸ ξύνθημα. c. inf. A. 4, 6, 14. σύνθημα ἐποιήσαντο — ὁπότε ἔχοιεν τὰ ἄκρα, πυρὰ καίειν, *conuenit inter eos.* Mox sequitur ταῦτα συνθέμενοι. E. 5, 4, 6. ἦν γὰρ σύνθημα παίειν.

*συνθηρᾶν, *vna venari.* A. 5, 3, 11. θήραν ἐποιοῦντο, οἱ δὲ βουλόμενοι συνεθήρων. c. dat. Π. 3, 1, 8. συνεθήρα αὐτῷ. §. 21. 4, 6, 2. p. 247. Legitur etiam in Sophocl. Philoctet. 1019.

*συνθηρατὴς, et συνθηρευτὴς, et σύνθηρος, *venationis socius.* Απ. 3, 11, 15. Theo-

Theodota ad Socratem: τί οὐ σύ μοι ἐγένου συνθηρατὴς τῶν φίλων; Π. 2, 4, 10. συνθηρευτάς τινάς σοι γίγνεσθαι. 3, 1, 4. σύνθηρός ποτε ἐγεγένητο τῷ Κύρῳ. Απ. 2, 6, 35. οἶμαί σοι ἐπιτήδειον εἶναί με σύνθηρον τῶν ἀγαθῶν φίλων. Cf. Doruill. ad Charit. p. 272.

συνθραύειν, confringere. Hesych: συνθραύεσθαι· συντρίβεσθαι. Αγ. 2, 14. δέρατα συντεθραυσμένα. Legitur etiam in Eurip. Orest. 1569. 1571.

συνθύειν, vna sacrificare. O. 7, 8. v. συνεύχεσθαι.

συνιδεῖν, intelligere. c. nominatiuo particip. A. 1, 5, 9. συνιδεῖν ἦν — ἡ βασιλέως ἀρχὴ — ἰσχυρὰ οὖσα.

συνιέναι (ab εἶμι), ¶ 1) congredi, cum hoste, A. 1, 10, 7. εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα — ὥσπερ τὸ πρῶτον μαχούμενος συνῄει. Αγ. 2, 10. E. 4, 3, 10. Sic A. 13, 9. εἰς μάχην συνιέναι, pugnam inire. ¶ 2) congregari, conuenire. a) in concionem, Π. 5. 4, 10. κηρύξας συνιέναι τῶν ἄλλων τοὺς ἄρχοντας. 6, 3, 4. Sic de conuentu publico, E. 6, 5, 6. συνιέναι πᾶν τὸ Ἀρκαδικόν. b) ad consultandum, Απ. 4, 5, 12. συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι. c) ad conuiuium. De iis qui de symbolis edunt, Απ. 3, 14, 1. τῶν ξυνιόντων ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ¶ 3) contrahi, colligere se. De exercitu, Αγ. 2, 9. et E. 4, 3, 9. συνῄεσαν εἰς τὸ κατὰ Κορώνειαν πεδίον οἱ σὺν Ἀγησιλάῳ. Πο. 4, 32.

συνιέναι (a συνίημι), ¶ 1) intelligere. Απολ. 16. ἐξ ὅτου ξυνιέναι τὰ λεγόμενα ἠρξάμην. Sic A. 7, 6, 7. συνίει δ' αὐτὸς Ἑλληνιστὶ τὰ πλεῖστα, pleraque Graece dicta. ¶ 2) cognoscere, discere. Π. 1, 6, 2. δι' ἑρμηνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλὰς συνείης. E. 1, 6, 4. ἀνεπιτηδείων γιγνομένων (τῶν ναυάρχων) καὶ ἄρτι ξυνιέντων τὰ ναυτικά.

συνίσημι, conscius sum. c. dat. pers. et acc. rei, (Cf. συνειδέναι nr. 2.) Π. 3, 1, 5. συνίσασί σοι οἱ παῖδες — πάντα ὅσα ἔπραξας. c. dat. et nominat. particip. Π. 1, 5, 7. p. 54. σύνισμεν ἡμῖν αὐτοῖς ἀπὸ παίδων ἀρξάμενοι ἀσκηταὶ ὄντες.

συνιστάναι, ¶ 1) cogere, continere. K. 5, 3. τὰ νότια — διαχεῖ, τὰ δὲ βόρεια — συνίστησι καὶ σώζει, scil. ἴχνη. Zeun. vertit, adstringere, firmare. ¶ 2) erigere. K. 6, 12.

συνιστάναι τὰς ἄρκυς καὶ τὰ δίκτυα quodlibet ſuo loco. ¶ 3) *conciliare, excitare.* Π. 6, 1, 15. ὅτι Aſſyrius οἴχοιτο in Lydiam συστήσων ἀντίπαλον Cyro. ¶ 4) *coniungere, in ſocietatem impellere.* c. πρὸς, E. 3, 5, 2. συνίστασαν τὰς μεγίστας πόλεις πρὸς ἀλλήλας, *effecerunt vt ciuitates ampliſſimae inter ſe conſpirarent* contra Lacedaemonios. Sic paſſiue de iisdem E. 4, 2, 1. τὰς μεγίστας πόλεις ξυνεστηκυίας ἐπὶ πολέμῳ πρὸς ἑαυτούς. ¶ 5) *amicum facere.* Σ. 4, 63. ἐπεί με ἐποίησας ἐπιθυμεῖν αὐτοῦ, συνέστησάς μοι αὐτόν. ¶ 6) *commendare.* Heſych: συνιστάνειν· ἐπαινεῖν. Π. 4, 5, 19. ἄγων πρὸς τοὺς ταξιάρχους συνέστησεν αὐτοὺς, ſcil. nouos milites armandos. 7, 3, 4. c. dat. A. 3, 1, 7. Ξενοφῶν συνεστάθη Κύρῳ. 6, 1, 15. Κύρῳ συσταθησόμενος. Απ. 1, 6, 14. O. 3, 14. συστήσω σοι ἐγὼ καὶ Ἀσπασίαν. Vterque Portus et Leuncl. legere malunt συστήσω δέ σε ἐγὼ καὶ Ἀσπασίᾳ. Sed Bach. et Zeun. nihil mutandum arbitrantur.

συνίστασθαι et συνεστηκέναι et συστῆναι, ¶ 1) *eodem loco ſtare.* Π. 2, 1, 14. οἱ ἵπποι συμπονοῦντες ἀλλήλοις πρᾳότεροι συνεστήκασι. Sic K. 6, 16. canes συνιστάμεναι, *ſe ſociantes et eodem loco conſiſtentes.* Oppon. διεστάμεναι. ¶ 2) *coniungi, ſocietatem facere.* Π. 1, 5, 3. ἔθνη — συνεστηκότα εἰς τὸ αὐτὸ, ἐπιγαμίας ἀλλήλοις πεποιημένοι εἶεν, καὶ συνεστήκοιεν εἰς ἓν καὶ κινδυνεύοιεν. Niſi tollenda ſint verba συνεστήκοιεν εἰς ἕν, quae ſane deſunt in Cod. Guelf. interpretes priore loco intelligunt de ſocietate in vniuerſum, altero loco de arctiore e matrimoniis mutuis coniunctione. Sic de priuatis hominibus, Πο. 4, 32. οἷόν τε καὶ ἰδιώτας συνισταμένους καὶ κοινουμένους τὴν τύχην. ¶ 3) *colligi, coire.* a) ſeditioſe vel ad conſpirandum, Π. 1, 1, 2. ἀγέλην συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας, ὡς μὴ πείθεσθαι — ἄνθρωποι ἐπ' οὐδένας μᾶλλον συνίστανται ἢ ἐπὶ τούτους. A. 6, 2, 6. συνίσταντο οἱ Ἀρκάδες — συστάντες καὶ στρατηγοὺς ἑλόμενοι. §. 7. E. 2, 1, 1. ξυνίσταντο ἀλλήλοις καὶ ξυνετίθεντο. 7, 1, 31. b) ad bellum et contra hoſtes, Π. 1, 5, 4. τὴν ἐπιβουλὴν καὶ παρασκευὴν αὐτῶν συνισταμένην ἐφ' ἑαυτόν.

τόν. All. παρασκ. τῶν συνιϛαμένων, quod etiam Zeun. recepit. Sed vid. Abresch. dilucidatt. Thucyd. 1, 110. A. 5, 7, 10. συϛάντες ἄνθρωποι — βάλλοντες καὶ παίοντες. Ag. 2, 23. συνεϛηκότων ἤδη Βοιωτῶν τε πάντων καὶ Ἀρκάδων — ϛρατεύει σὺν μόρᾳ. E. 4, 5, 17. συνίϛανται ἐπὶ βραχύν τινα γήλοφον. 4, 8. 2. κίνδυνος μὴ καὶ οἱ Ἕλληνες — συϛαῖεν. 7, 5, 18. c) post fugam, A. 6, 5, 18. τὸ δεξιὸν, ἅτε οὐ σφόδρα διωκόμενον, ἐπὶ λόφου συνέϛη. §. 19. τὸ ἱππικὸν ἔτι συνεϛηκός. 7, 3, 37. ¶ 4) circulos facere. E. 2, 3, 12. ἀποθνησκόντων ἀδίκως, πολλοὶ δῆλοι ἦσαν ξυνιϛάμενοι καὶ θαυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία. 4, 4, 1. 3. Cf. κύκλος nr. 4. ¶ 5) constare, compositum esse. c. ἐκ, Απ. 3, 6, 14. ἡ πόλις ἐκ πλειόνων ἢ μυρίων οἰκιῶν συνέϛηκε. 3, 7, 6. Ιπρ. 9, 7. ¶ 6) constare, in pristino statu esse, integrum esse. A. 7, 6, 18. οὔτε ἱππικὸν οὔτε πελταϛικὸν ἔτι ἐγὼ συνεϛηκὸς κατέλαβον παρ' ὑμῖν. Hutch. coactos. Melius Leuncl. frequentes. ¶ 7) cogi, summam esse. Πο. 4, 23. ἦν — συϛῇ διακόσια καὶ χίλια ἀνδράποδα. concrescere. Thom. Mag: συνίϛαται καὶ ἀντὶ τοῦ πέπηγεν, ᾧ ἐναντίον τὸ χαυνοῦται. οἷον, συνέϛη παρὰ τὸ ψύχος κρύϛαλλος. K. 9, 5. τὸ ὑγρὸν ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ hinnulus, ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιϛάμενον, ¶ 9) firmum esse, compactum esse. K. 7, 8. canes ῥήγνυνται, οὔπω ἔχουσαι συνεϛῶτα τὰ σώματα. ¶ 10) confici, componi. Π. 6, 1. 28. ἐπεὶ δὲ πάντα συνεϛήκει αὐτῷ τὰ περὶ τοὺς πύργους. ¶ 11) exoriri. Thom. Mag: συνίϛαται ἀντὶ τοῦ ἀρχὴν λαμβάνει. E. 2, 3, 17. p. 92. ᾔσθετο ἀντίπαλόν τι τῇ ὀλιγαρχίᾳ ξυνιϛάμενον. 6, 1, 4. p. 357. ¶ 12) Pro συνεσκότασε in var. lect. est συνεϛηκότας εἶδε. v. συσκοτάζει.

συνισχυρίζειν, corroborare, robur afferre. Π. 2, 2, 15. p. 112. ἀνθρώπους ἐκ πάντων, οἳ ἂν μάλιϛα δοκῶσι συνισχυριεῖν ὑμᾶς, — τούτους λαμβάνετε in supplementum exercitus. Stephanus in thesauro queritur, se nullum huius verbi exemplum inuenisse.

*συννικᾶν, simul vincere. Π. 6, 4, 5. συννενικήκατε μετ' ἀλλήλων. Sic E. 7, 5, 25. e Leunclauii emendatione Well. et

et Morus et Schneiderus ediderunt: οἱ ἱππεῖς — πεφοβημένως — διέπεσον. καὶ μὴν οἱ ἅμιπποι (Wells. ἄνιπποι) — συννενικηκότες τοῖς ἱππεῦσιν, i. e. *cum eodem modo, quo equites, vicissent.* Sed ante Leuncl. legebatur συννενοηκότες.

συννοεῖν, *reputare, animaduertere.* v. συννικᾷν.

συνοδοιπόρος, *itineris comes.* v. Poll. 6, 158. et Maii Obs. sacr. lib. 4. p. 224. Απ. 2, 2, 12. συνοδοιπόρον ἢ σύμπλουν.

σύνοδος, ¶ 1) *conuentus, coitio.* Hesych: σύνοδος· πολλῶν παρουσία. Απ. 3, 5, 16. ἔν τε ταῖς ἰδίαις συνόδαις καὶ ταῖς κοιναῖς. Α. 6, 4, 6. ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο τῆς εἰς ταυτὸ συνόδου, *quo se copiae coniunxerant,* vel *quo coeperant simul iter instituere.* Zeun. e Cod. Eton. edidit ἐπειδὴ δὲ ὑστεραία ἡμέρα etc. ¶ 2) *congressus, conflictus.* Α. 1, 10, 5. Τισσαφέρνης ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ οὐκ ἔφυγεν.

σύνοιδα, v. συνειδέναι.

συνοικεῖν, ¶ 1) *in vna vrbe habitare.* Ε. 2, 3, 4. Λεοντῖνοι Συρακουσίοις ξυνοικοῦντες ἀπέστησαν ἐς τὴν αὐτῶν πόλιν. ¶ 2) *consuetudinem habere, coire.* Dicitur autem non de sola tori, sed de tota consuetudine, de matrimonio in vniuersum. v. Wetsten. et Raphel. ad 1 Petr. 3, 7. et Poll 3, 44. Π. 4, 4, 3. χώραν τὴν αὐτὴν ἐργάσεσθε, καὶ γυναιξὶ ταῖς αὐταῖς συνοικήσετε. Λ. 1, 8. εἰ δέ τις γυναικὶ μὲν συνοικεῖν μὴ βούλοιτο, τέκνων δὲ ἀξιολόγων ἐπιθυμοίη, *vxorem ducere.*

συνοικεῖσθαι, *frequenter habitari, celebrem esse.* Ο. 4, 8. χώραν συνοικουμένην. Oppon. ὀλιγάνθρωπος.

συνοικία, *domus meritoria s. coenacularia.* Αθ. 1, 17. εἴ τῳ συνοικία ἐστὶ, *si quis habet aedes quas locare aliis incolendas possit.*

συνοικίζειν, *in vnam vrbem congregare.* Αθ. 2, 2. οἷόν τ᾽ ἐστὶν ἐκ μικρῶν πόλεων συνοικισθέντας ἀθρόους μάχεσθαι.

σύνοικος, *familiaris, assiduus, quasi domesticus.* Σ. 8, 24. ὁ ἀεὶ σύνοικος ἐμοὶ ἔρως.

συνοικτίζειν, *commiserari.* c. acc. Π. 4, 6, 2. p. 258. ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ συνῴκτισέ με καὶ δῆλος ἦν συναχθόμενος.

*συνολολύζειν, *conclamare, vna clamare.* Scil.

Scil. ὀλολύζειν proprie dicuntur mulieres sacrificantes, quando cum clamore preces faciunt. v. Casaub. ad Athenae. 7, 10. p. 514. et ad Theophrast. charactt. 21, 4. Sed ponitur etiam in publica laetitia et faustis acclamationibus. v. Spanhem. ad Callimach. h. in Del. 258. Et de laeta eiusmodi voce capiendum est A. 4, 3, 14. ἐπαιάνιζον οἱ στρατιῶται ante proelium, καὶ ἀνηλάλαζον, συνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι.

συνομνύναι, *simul iurare s. iureiurando confirmare.* v. ἐπομνύναι.

συνομολογεῖν, ¶ 1) *assentiri, affirmare.* Pollux 6, 117. et Phauorin: συνομολογῶ, καὶ συναινῶ, εἴποις ἂν συγκατατίθεμαι, συμμαρτυρῶ, πείθομαι, ὁμογνωμονῶ, ὁμοδοξῶ, σύμφημι, συνέπομαι, συνδοκῶ, ἐπινεύω, σύμψηφός εἰμι, συνεπαινῶ, — ὁμόφωνος καὶ σύμφωνός εἰμι. etc. A. 7, 5, 6. Τιμασίων εἶπεν — ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν στρατευσαίμην — καὶ ὁ Φρυνίσκος καὶ ὁ Κλεάνωρ συνωμολόγουν Τιμασίωνι, *idem quod Timasion dicebant.* 7, 8, 2. ἐμπόδιον — σὺ σαυτῷ· συνωμολόγει ταῦτα ὁ Ξενοφῶν. Sic saepe in disputando, vt Απ. 2, 2, 2. οὐκοῦν ἀδικία τις εἴη; — συνωμολόγει, *aiebat.* Paulo post est συνέφη καὶ τοῦτο. O. 6, 2. καὶ τὰ λοιπὰ διεξιέναι συνομολογοῦντας, *ita vt consentiamus.* Paulo ante erat ὁμολογοῦντας. §. 3. 17, 11. καὶ σύγε συνομολογεῖς mihi. Σ. 4, 56. ὅσα συνομολογῶμεν, *de quibus consentiamus, quae concedamus.* §. 61. καὶ ταῦτα πάντες συνωμολόγουν, *ita esse dicebant.* c. dat. O. 1, 13. μοι δοκεῖς οὕτω συνομολογεῖν — χρήματα εἶναι. c. dat. pers. et acc. rei, O. 21, 2. τοῦτο δὴ συνομολογῶ σοι — πολὺ διαφέρειν. ¶ 2) *pacisci.* Π. 5, 3, 9. συνωμολόγει τε πάντα καὶ συνέθετο ἃ ἔδει, *de omnibus inter eos* (amicos) *conueniebat.* 7, 1, 21. τὰ ἄλλα συνομολογήσαντες in pace facienda ἔδοσαν πίστιν καὶ ἔλαβον. E. 7, 1, 2. τὰ μὲν οὖν ἄλλα συνωμολόγηται σχεδὸν inter duas ciuitates. c. dat. pers. et acc. rei, A. 5, 7, 10. ταῦτα συνωμολόγησαν αὐτῷ — σύσκηνοι. c. inf. Π. 3, 1, 6. victus συνωμολόγησας foedere δασμὸν οἴσειν. ¶ 3) *promittere.* Phauorin: συνομολογῶ· — ὑπόσχομαι. Π. 3, 2, 12. καὶ ταῦτα

μὲν δὴ οὕτω συνωμολογεῖτο, *spes fiebat, Chaldaeos alios stipendia esse facturos.* A. 4, 2, 12. συνωμολόγει ταῦτα ὁ Ξενοφῶν. E. 7, 2, 5.

συνορᾷν, *intueri.* v. Poll. 2, 55. A. 4, 1, 8. Καρδοῦχοι κύκλῳ πυρὰ ἔκαιον, καὶ συνεώρων ἀλλήλους. 5, 2, 11.

*σύνορκος, *foedere coniunctus.* Πο. 5, 9. ὁμογνώμονάς τε καὶ συνόρκους καὶ συμμάχους.

συνορμίζειν, *simul in stationem deuehere* f. *in portum deducere.* E. 1, 1, 11. συνορμίσαντες τὰς ναῦς, ἐμάχοντο ἐπιπλέουσι τοῖς ἐναντίοις. v. Gramm.

συνουσία, ¶ 1) *conuersatio, consuetudo, familiaris congressus.* Π. 1, 4, 4. ἐν ταῖς συνουσίαις ἐπίχαρις. 2, 2, 1. p. 101. ἐν τῇ συνουσίᾳ δύσκολοι. 7, 5, 18. Ιερ. 4, 1. ποία ξυνουσία ἡδεῖα ἄνευ πίστεως. Σ. 8, 13. ἄνευ φιλίας συνουσία οὐδεμία ἀξιόλογος. §. 18. 23. c. πρὸς, Σ. 8, 11. τὸν πατέρα παραλαμβάνοντα εἰς τὰς πρὸς τοῦτον συνουσίας. De *conuiuio*, Aπ. 1, 5, 4. ἐν συνουσίᾳ τίς ἂν ἡσθείη τῷ τοιούτῳ, ὃν εἰδείη τῷ ὄψῳ τε καὶ τῷ οἴνῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις; Saepe de *consuetudine doctoris cum discipulis,* vt Aπ. 1. 2, 60. οὐδένα μισθὸν τῆς συνουσίας ἐπράξατο. 1, 6, 11. c. gen. Aπ. 4, 2, 2. πότερον διὰ συνουσίαν τινὸς τῶν σοφῶν, ἢ φύσει. c. πρὸς, Aπ. 1, 2, 13. τὴν πρὸς Σωκράτην συνουσίαν. §. 38. Cf. Poll. 4, 44. et συνουσιαστής. ¶ 2) *conuentus.* De conuentibus priuatis f. conuenticulis hominum remp. tractantium, Aπ. 3, 7, 3. ἐν ταῖς συνουσίαις, αἷς σύνει τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττουσι. Similiter H. 2, 2, 1. p. 101. οὔτε ἐν ταῖς συνουσίαις, οὔτε ὅταν ἀγωνίζεσθαι — δέῃ. 2, 3, 5. ¶ 3) *colloquium.* A. 2, 5, 2. p. 109. τὰς ἀγνωμοσύνας νομίζων συνουσίαις ἂν παύεσθαι, ἥκω. ¶ 4) *congressus venereus.* v. Poll. 5, 93. Π. 6, 1, 18. προσενεγκεῖν λόγους αὐτῇ περὶ συνουσίας. All. συνηθείας, quod pro glossemate habetur. O. 9, 11. ταμία ἐγκρατεστάτη ἀνδρῶν συνουσίας.

συνουσιαστὴς, *discipulus.* Aπ. 1, 6, 1. τοὺς συνουσιαστὰς (MS. 1. et Castal. male τὰς συνουσίας) αὐτοῦ παρελέσθαι. Heusinger. ad Plutarch. de liberor. educ. 10, 12. p. 90. verisimile dicit, istam significationem ab ipso So-

Socrate ortum traxiſſe, qui, fortaſſis ob modeſtiam, diſcipulos ſuos non *μαθητὰς*, ſed *συνουσιαστὰς* ſ. *συνδιατρίβοντας* appellauerit.

σύνταγμα, *exercitus.* v. Poll. 1, 127. Heſych: *σύνταγμα· πλῆθος, στράτευμα.* Ay. 1, 7. et E. 3, 4, 2. *εἰς ἑξακισχιλίους τὸ σύνταγμα τῶν συμμάχων.* Fr. Portus: id eſt, militum contributio quam ſocii debebant. E. 5, 2, 13. *ξύνταγμα ἐς τοὺς μυρίους.* §. 27. eſt *ξύνταξις.*

σύνταξις, ¶ 1) *inſtructio aciei.* Π. 2, 4, 1. *ἐξέτασιν Κύρου ποιουμένου καὶ σύνταξιν.* E. 7, 5, 22. *ἔλυσε — τὴν παρασκευὴν τὴν ἐν ταῖς συντάξεσι*, *curam inſtruendae aciei.* ¶ 2) *ordo, diſciplina.* Π. 8, 1, 5. *κατενόησε τὴν στρατιωτικὴν σύνταξιν — δεκάδαρχοι δεκάδων ἐπιμέλονται, λοχαγοὶ τῶν δεκαδάρχων* etc. ¶ 3) *exercitus, manus militum.* E. 5, 2, 27. *τὴν ἐς τοὺς μυρίους ξύνταξιν ξυνεξέπεμπον.* §. 13. eſt *ξύνταγμα.*

συνταράττειν, *conturbare, perturbare, confundere.* Heſych: *συντεταραγμένου· συγκεχυμένου.* E. 3, 4, 7. *συντεταραγμένων ἐν ταῖς πόλεσι τῶν πολιτειῶν, καὶ οὔτε δημοκρατίας ἔτι οὔσης, οὔτε δεκαρχίας.* Legitur etiam ap. Iſocrat. paneg. 40. Herodot. 1, 44. Thucyd. 2, 52. Cf. Poll. 4, 35.

συντάττειν, ¶ 1) *ordinare, deſcribere.* Π. 8, 6, 7. *πᾶσαι αἱ πορεῖαι συντεταγμέναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰσί.* ¶ 2) *in ordines diſponere milites, aciem inſtruere.* Π. 1, 4, 18. *πολλοὺς τῶν Ἀσσυρίων συντεταγμένους.* §. 19. 3, 1, 1. dux *συνέταττε τοὺς παραγινομένους.* 3, 3, 16. *ὥσπερ τυγχάνομεν συντεταγμένοι.* 4, 2, 12. p. 216. A. 1, 2, 15. *ἐκέλευσε ταχθῆναι, συντάξαι δὲ ἕκαστον τοὺς ἑαυτοῦ.* Λ. 13, 7. *οὓς δεῖ ἐπὶ τούτοις τετάχθαι, ὁ πρεσβύτατος — συντάττει.* Verti h. l. poſſit *praeeſt.* E. 1, 5, 7. *πάσας (ναῦς) ξυντάξας* ad proelium. 4, 2, 12. *ἐπεὶ δὲ ξυνετάχθησαν, ὡς ἑκάστους οἱ ξεναγοὶ ἔταξαν.* 7, 4, 24. Ιερ. 10, 6. de *μισθοφόροις· τῶν ἀεὶ ἐν ὅπλοις ὄντων καὶ συντεταγμένων.* Vertunt *vno quaſi corpore coniuncti.* §. 7. *οἱ συντεταγμένοι.* Vertunt *qui merendis ſtipendiis conſcripti ſunt milites.* Ιπ. 1, 15. c. *ἐκ*, A. 1, 8, 10. *τὸ στράτευμα — συνετάττετο ἐκ τῶν ἔτι προσιόντων.* Saepe *συντεταγμένοι*

μένοι dicuntur *bene instructus exercitus*, vt Π. 3, 3, 13. ἀεὶ συντεταγμένοι προσῄεσαν. 7, 1, 13. οἱ πεζοὶ, quamuis festinantes, αὐτῷ συντεταγμένοι ταχὺ ἐφείποντο. §. 14. συντεταγμένους ἔχων τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ, ταραττομένοις ἐπέκειτο τεταγμένος. Vertunt *ordinatos retinens*. 7, 5, 9. συντεταγμένοι — ἀσύντακτοι. Αγ. 6, 7. E. 3, 2, 12. πορευόμενοι — οὐδέν τι συντεταγμένῳ τῷ στρατεύματι. 4, 8, 19. ἰδὼν ἀτάκτως βοηθοῦντας — ἐπιφαίνεται ἔχων πολλοὺς καὶ συντεταγμένους. 7, 1, 5. 7, 4, 22. ¶ 3) *cum aliis in acie disponere, iubere vna merere*. E. 6, 5, 29. Εἵλωτες — φόβον παρεῖχον συντεταγμένοι cum liberis. c. dat. E. 7, 5, 24. πεζοὺς συνέταξεν αὐτοῖς. Similiter Π. 6, 4, 5. συνετράφθε καὶ συνετάχθε ἐν τῷ αὐτῷ. Fortassis huc referri possint loci ex Hierone nr. 2. allati. Cf. συντάττεσθαι nr. 2. ¶ 4) *conscribere, militiae destinare*. E. 6, 4, 11. ἧκεν ὁ συντεταγμένος, λαβὼν τὸν ἵππον — ἐστρατεύετο. ¶ 5) *coniungere* s. *conflare in vnum exercitum*. E. 4, 8, 28. συντάξας τούς τε ἀπὸ τῶν αὐτοῦ νεῶν τετρακοσίους, καὶ τοὺς φυγάδας — ταῦτα παραμυθησάμενος καὶ συντάξας, ἦγεν αὐτούς. ¶ 6) *colligere, contrahere, parare*. E. 1, 5, 6. ἐπεὶ αὐτῷ τὸ ναυτικὸν συνετέτακτο, ἀνελκύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς. 6, 2, 2. συνέταττον εἰς ἑξήκοντα ναῦς. ¶ 7) *componere, condere*. Απ. 1, 4, 13. θεῶν τῶν τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα συνταξάντων. 4, 3, 13. ὁ τὸν ὅλον κόσμον συντάττων καὶ συνέχων. Cf. τάξις. ¶ 8) *praecipere*. Hesych: συνέταξεν· ἐνετείλατο, παρήγγειλεν. it. συντάξει· παραγγελεῖ. c. dat. Π. 5, 3, 17. ὁπόσοις συνέταττε, *quibus praecepisset*, quo ordine proficisci deberent. c. ὅπως, Π. 8, 2, 2. ἐπὶ τὴν τράπεζαν συνέταξεν, ὅπως — παρατίθοιτο. ¶ 9) *iubere*. c. acc. et inf. Π. 8, 6, 4. δασμοὺς συνέταξεν ἀποφέρειν καὶ τούτους.

συντάττεσθαι, ¶ 1) *suos instruere*. Π. 2, 4, 19. συνταξάμενος ᾗ ἄριστον — ἐπορεύετο. 3, 3, 16. Κῦρος καὶ Κυαξάρης συνταξάμενοι περιέμενον — μαχούμενοι. A. 1, 3, 14. 1, 10, 3. ἀθροίζει τοὺς ἑαυτοῦ καὶ συντάττεται. §. 6. συνταξάμενοι ἐπορεύοντο. 6, 3, 13. συνταξάμενοι ὡς

εἰς

εἰς μάχην ἐπορεύοντο. 6, 5, 19. E. 2, 4, 24. imperator ξυνταξάμενος βαθεῖαν τὴν φάλαγγα, ἦγεν. 5, 2, 29. 7, 5, 21. ¶ 2) *vna cum aliis ſtipendia facere*. Πο. 2, 3. εἰ οἱ πολῖται μετ' ἀλλήλων ϛρατεύοιντο μᾶλλον, ἢ συντάττοιντο αὐτοῖς Λυδοί. §. 4. E. 1, 2, 10. συντάττοντος τοῦ 'Αλκιβιάδου τὸ ϛράτευμα πᾶν, οἱ πρότεροι ϛρατιῶται οὐκ ἠβούλοντο τοῖς μετὰ Θρασύλου συντάττεσθαι. ¶ 3) *paciſci, conſtituere, promittere*. A. 7, 1, 22. Κυρατάδης συντάσσεται αὐτοῖς (militibus ſuis) εἰς τὴν ὑϛεραίαν παρέσεσθαι ἐπὶ τὸ ϛράτευμα. All. συντίθεται, quod pro interpretamento habent Leuncl. et Hutch. (non item Doruill. ad Charit. p. 151. cuius nota omnino conferenda eſt) et Zeunius, qui edidit συντάττεται, et verbi notionem confirmauit loco Polybii 4, 15. ¶ 4) *coniurare, conſpirare*. E. 3, 3, 7. οἱ συντεταγμένοι ἡμῶν (Steph. coniicit ἡμῖν) αὐτοί ἔφασάν γε ὅπλα κεκτήμεθα. ¶ 5) *moderate ſe gerere*. E. 4. 8, 22. ἦν — συντεταγμένος — οὐδὲ γὰρ ἐκράτουν αὐτοῦ αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί, *moderatus erat, non diſſolutus*. ¶ 6) συντεταγμένη et συντεταμένη confunduntur. v. συντείνειν.

συντείνειν, ¶ 1) *intendere*. O. 2, 18. τοὺς γνώμῃ συντεταμένῃ ἐπιμελουμένους, *intento animo*. All. συντεταγμένῃ. Cf. συντεταμένως. et Doruill. ad Charit. p. 643. ¶ 2) *ſpectare, pertinere*. c. εἰς, Aγ. 7, 1. οὐδὲν εἶναι, ὅ τι οὐκ εἰς τοῦτο συντείνει.

συντειχίζειν, ¶ 1) *adiuuare murorum aedificationem*. E. 4, 8, 10. ἦν τοῦ τείχους, ἃ καὶ αὐτοὶ 'Αθηναῖοι — συνετείχιζον ſuis ſumtibus. 6, 5, 5. ¶ 2) *vna ſ. coniunctis operis exſtruere*. Π. 3, 2, 11. συνετείχιζον ἀμφότεροι ὡς κοινὸν φρούριον.

συντεκμαίρεσθαι, ¶ 1) *coniicere, coniecturam facere*. Σ. 2, 8. τοὺς τροχοὺς — ἀνεῤῥίπτει — συντεκμαιρομένη ὅσον ἔδει ῥίπτειν ὕψος. ¶ 2) *ſupputare, rationem inire*. E. 7, 1, 5. συντεκμηράμενοι ἡνίκ' ἂν ᾤοντο — καταλῦσαι.

συντεκνοποιεῖν, *vna liberos procreare*. Aπ. 2, 2, 5. ὁ ἀνὴρ τὴν συντεκνοποιήσουσαν (Stobae. συντεκνοποιοῦσαν) ἑαυτῷ τρέφει.

συντελεῖν, ¶ 1) *conficere*. Π. 6, 1, 26. 'Αβραδάτης

δάτης — ἐπειρᾶτο συντελεῖν Κύρῳ εἰς τὰ ἑκατὸν ἅρματα. Poſſis vertere *itidem parare.* ¶ 2) *vectigalem eſſe.* v. Poll. 8, 157. E. 7, 4, 12. Λασίωνα τὸ μὲν παλαιὸν ἑαυτῶν ὄντα, ἐν δὲ τῷ παρόντι συντελοῦντα εἰς τὸ Ἀρκαδικὸν, *in Arcadum poteſtate eſſe.* v. Morus in indice.

συντέμνειν, ¶ 1) *conſcindere.* Π. 8, 2, 4. ὁ δὲ χιτῶνας συντέμνων, ὁ δὲ συντιθεὶς, *veſtem* vel *pannum* vel *linteum concidens ad tunicas conficiendas.* Sic noſtrum *zuſchneiden.* ¶ 2) *praecidere, minuere.* Thucyd. 8, 45. τὴν μισθοφορὰν ξυνέτεμεν. Schol. εἰς ὀλίγον συνέστειλε. Ἱερ. 4, 9. τὰς δαπάνας συντέμνειν εἰς τὰ καθ' ἡμέραν. Ibid. c. gen. τὸ τούτων συντέμνειν, ſcil. τὰς δαπάνας vel τι, quod, probante Stephano, addit Stobaeus.

συντεταγμένως, v. συντεταμένως.

συντεταμένως, *cum contentione, enixe, ſtudioſe.* O. 20, 22. τοῖς ἐπιμελεῖσθαι δυναμένοις καὶ συντεταμένως γεωργοῦσιν. Ita Steph. et Wellſ. reponunt pro συντεταγμένοις, quod etiam eſt in Cod. Lipſ. Sed Fr. Portus et Leuncl. probante Bachio emendant συντεταγμένως, quod Fr. Portus (e Schol. Ariſtoph. Plut. 325.) explicat σπουδαίως καὶ γοργῶς.

συντήκεσθαι, *colliqueſcere, liqueſieri.* K. 8, 1. οὐ ταχὺ συντήκεται veſtigia leporis in niue impreſſa.

συντιθέναι, ¶ 1) *componere.* Π. 8, 5, 3. συντίθησι ἕκαστος σκεύη ad iter, vt imponi poſſent iumentis. Ἀπ. 3, 1, 7. O. 10, 11. στρώματα ἀνασεῖσαι καὶ συνθεῖναι ſuo loco. ¶ 2) *conſuere.* Π. 8, 2, 4. v. συντέμνειν. ¶ 3) *iungere.* O. 7, 18. οἱ θεοὶ — δοκοῦσι — τὸ ζεῦγος τοῦτο (coniuges) συντεθεικέναι. K. 5, 10. κατακλίνεται — τὰ πρόσθεν σκέλη συνθεὶς καὶ ἐκτείνας. ¶ 4) *deponere.* E. 2, 3, 14. ἀνακομίσαντες ταῦτα ἐς τὴν ἀκρόπολιν, ξυνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ. ¶ 5) *comparare, efficere.* Ἀπ. 4, 2, 34. εἴ τις τὸ εὐδαιμονεῖν ἐξ ἀμφιλόγων ἀγαθῶν συντιθείη.

συντίθεσθαι, ¶ 1) *paciſci, transigere, pacto conſtituere, ſtipulari.* Thom. Mag: συντίθεμαι, τὸ ὁμολογῶ. Cf. Poll. 1, 154. 4, 29. Wetſten. ad Luc. 22. 5.

Αθ.

Αθ. 2, 17, οἳ συνέθεντο, c. dat. A. 1, 9, 5. εἴ τῳ σπείσαιτο καὶ εἴ τῳ συνθεῖτο. All. συνθοῖτο. Cf. Ammon. in v. σπονδαί. Αγ. 1, 12. συνθήκας ἐποίησε πάντας — θαῤῥοῦντας συντίθεσθαι ἑαυτῷ. E. 7, 4, 15. συνθέμενοι τοῖς Ἀρκάσιν — ἐπιβοηθεῖν, vt auxilia mitterent. Sic c. inf. fine dat. Π. 3. 2, 11. ἐλευθέρους — εἶναι συνετίθεντο in pace. 8, 5, 12. p. 529. θεοὺς ἐπιμαρτυραμένους συνθέσθαι σὲ μὲν — βοηθήσειν· ὑμᾶς δὲ — βοηθήσειν. E. 4, 8, 15. συνθέσθαι αὐτονόμους τὰς πόλεις εἶναι. 7, 4, 3. c. acc. rei, Π. 3, 1, 12. οὐδ' ὁτιοῦν ὧν (i. e. ἐκείνων ἃ) Ἀστυάγης συνέθετο. 7, 4, 3. ἀμφοτέροις νύκτα συνέθετο τὴν αὐτήν. 8, 3, 19. 8, 5, 13. A. 2, 5, 2. p. 110. φιλίαν συνθέμενοι, foedere inito. 4, 6, 14. v. σύνθημα. 5, 1, 7. ναῦλον συνθέσθαι. Αθ. 2, 17. ἅσσα ὁ δῆμος συνθῆται. c. πρὸς, E. 6, 3, 5. p. 384. συντίθεσθε πρὸς τὰς συμμαχίδας πόλεις τοῦτο — ἀκολουθεῖν. c. ὡς, E. 5, 4, 2. πιστὰ δοὺς καὶ λαβὼν συνέθετο, ὡς δεῖ ἕκαστα γίγνεσθαι. 6, 2, 21. κατέστησε τοὺς σκοποὺς, κἀκείνοις συνέθετο — ὡς δέοι σημαίνειν. ¶ 2) *rem componere, verabreden.* A. 4. 2, 1. συντίθενται cum suis, φυλάττειν. — ταῦτα συνθέμενοι. All. ταῦτα συμβαίνουσιν. Ιπ. 8, 10. εἰ δύο ἱππόται συντιθεμένω ὁ μὲν φεύγει etc. *e composito.* Camerar. *ex conuento inter se.* Cf. συνομολογεῖν nr. 2. ¶ 3) *promittere.* E. 3, 5, 6. ξυνετίθετο παρέσεσθαι ἐς ῥητὴν ἡμέραν. §. 18. O. 7, 2. ξένους τινὰς συνεθέμην ἀναμένειν ἐνθάδε. c. dat. O. 12, 2. ἐπεὶ συνέθου τοῖς ξένοις, ἀναμένεις αὐτούς. ¶ 4) *consentire, communi consensu statuere.* Απ. 4, 4, 13. leges sunt, ἃ οἱ πολῖται συνθέμενοι ἃ δεῖ ποιεῖν — ἐγράψαντο. ¶ 5) *iungere se.* Απ. 2, 6, 26. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν — εἰ ἐξῆν τοῖς κρατίστοις συνθεμένους ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι, *iunctos.* ¶ 6) *conspirare, coniurare.* E. 2, 1, 1. ξυνετίθεντο ὡς τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι. ¶ 7) *pacem facere.* E. 6, 1, 5. συντίθεσθαι ὅπῃ δύναιτο ἄριστα. ¶ 8) *sibi comparare, sibi adiungere.* E. 4, 8, 20. τοσαύτην δύναμιν συνθεμένους. ¶ 9) In var. lect. permutatur c. συντάττεσθαι. v. ibi nr. 3.

*συγ-

*συντιτρώσκειν, *vulnerare.* E. 3, 1, 15. αὐτὸν συνέτρωσαν καὶ δύο ἀπέκτειναν.

σύντομος, *compendiarius, breuis.* v. ὁδὸς nr. 6. et 7. K. 5, 17. lepores χαλεποὶ πρὸς τοὺς δρόμους· τὰ γὰρ συντομαίσασι, *compendia viae.*

συντόμως, ¶ 1) *breuiter, paucis.* Hesych. et Phauorin. explicant verbis διὰ βραχέων. Cf. Poll. 4, 24. O. 12, 19. ὡς δὲ συντόμως εἰπεῖν. ¶ 2) *breui temporis spatio, cito.* E. 3, 4, 15. οὕτω ταῦτα ξυντόμως πράττεσθαι, ὥσπερ ἂν τις — προθύμως ζητοίη.

σύντονον, *contentio.* K. 6, 7. πηγνύειν τὰς χαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον. Vlitius ad Grat. Falisc. 87. vertit *et adductae melius contra nitantur.*

συντόνως, v. ἀσυντόνως.

συντράπεζος, i. q. ὁμοτράπεζος, *conuictor.* v. Poll. 6, 12. et Doruill. ad Charit. p. 594. A. 1, 9, 17. πάντες οἱ παρ' αὐτὸν φίλοι καὶ συντράπεζοι, μαχόμενοι ἀπέθανον ὑπὲρ Κύρου.

συντρέφειν, ¶ 1) *vna educare.* Π. 1. 3, 1. ἠσπάζετο αὐτὸν ὥσπερ εἴ τις πάλαι συντεθραμμένος. 1, 6, 19. p. 77. omnes Persae dicuntur συντεθραμμένοι. 6, 4, 5. συντέτραφθε inde a pueritia καὶ συντέταχθε. ¶ 2) *insuper alere.* Απ. 4, 3, 6. ὕδωρ ὥστε — συγχύξειν τῇ γῇ — συντρέφειν δὲ καὶ αὐτοὺς ἡμᾶς, μιγνύμενον πᾶσι τοῖς τρέχουσιν ἡμᾶς. O. 5, 5. ἵππον ἱκανωτάτη ἡ γεωργία συντρέφειν praeter fructus. ¶ 3) In var. lect. est pro ὁμοῦ τρέφειν. v. ὁμοῦ nr. 3.

συντρέχειν, ¶ 1) *concurrere.* A. 5, 7, 2. ἐπεὶ τοῦ κήρυκος ἤκουσαν, συνέδραμον καὶ μάλα ἑτοίμως in concionem. 7, 6, 5. ἄσμενοι συνδραμοῦνται. E. 4, 5, 8. 4, 1, 9. ξυνέδραμον territi ob hostis aduentum. K. 6, 16. ¶ 2) *vna currere.* Π. 2, 2, 2. p. 104. ἐκέλευσε αὐτὸν δραμόντα ἐνεγκεῖν τὴν ἐπιστολήν· ὁ μὲν δὴ ἔτρεχεν — καὶ ὁ ἄλλος δὲ πᾶς λόχος συνέτρεχε. c. dat. v. Abresch. lectt. Aristaenet. p. 71. sq. Π. 8, 2, 13. συντρέχειν τοῖς κριταῖς, *ad iudices.* ¶ 3) *contrahi.* K. 10, 17. ἐὰν τις ἐπὶ τὸν ὀδόντα apri mortui ἐπιθῇ τρίχας, συντρέχουσι tanquam igni admoti.

συντρίβειν, ¶ 1) *confringere.* Hesych: συντρίβει· συνθλᾷ. Π. 6, 1,

17.

17. ἅρματα τροχοῖς ἰσχυροῖς, ὡς μὴ ῥαδίως συντρίβηται. A. 4, 7, 3. συντετριμμένους lapidibus iactis ἀνθρώπους καὶ σκέλη καὶ πλευράς. Cf. καταγνύειν. Sic ap. Poll. 8, 77. τὸ πρόσωπον συντρίβων. E. 3, 4, 14. ξυνέτριψαν τὰ δόρατα. ¶ 2) *imminuere, detrimento afficere.* O. 20, 21. τὰ συντρίβοντα τοὺς οἴκους.

σύντροφος, *vna nutritus.* v. Wetſten. ad Act. 13, 1. et Ioh. Ern. Imm. Walchii diſſ. de συντρόφοις veterum, quae eſt in eius diſſertatt. in Acta Apoſt. Vol. II. (Ien. 1766. 4.) p. 193 — 228. Aπ. 2, 3, 4. καὶ τοῖς θηρίοις πόθος τις ἐγγίγνεται τῶν συντρόφων. Sed actiue ſignificat Aπ. 4, 3, 8. in additamento Cod. Meermann. vbi aer nominatur σύντροφος ζωῆς, *adiuuans vitae conſeruationem, connutriens vitam.*

συντυγχάνειν, ¶ 1) *conuerſari, conuenire.* Π. 1, 4, 4. ὥστε καὶ ἐρυθραίνεσθαι ὁπότε συντυγχάνοι τοῖς πρεσβυτέροις. Sed Toupius (emendatt. 1, p. 134.) explicat *obuiam fieri.* ¶ 2) *obuiam fieri, occurrere.* Aπ. 2, 3, 16. ὁδοῦ παραχωρῆσαι — πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι. ¶ 3) *incidere.* a) in amicum, A. 1, 10, 6. Τισσαφέρνης — συντυγχάνει βασιλεῖ in proelio. Σ. 1, 4. εἰς καλόν γε ὑμῖν συντετύχηκα. b) in hoſtem, Π. 5, 4, 8. διεσπαρμένοις τοῖς ἵπποις αὐτοῦ ἐπιὼν (all. ἀπιὼν) ὁ Ἀσσύριος — συντυγχάνει μάλα δὴ συντεταγμένον ἔχων τὸ ἑαυτοῦ στράτευμα. ¶ 4) *vbique obuium eſſe, vilem eſſe.* Aγ. 9, 3. πᾶν τὸ συντυχὸν ἡδέως ἤσθιεν. ¶ 5) *accidere.* Aπ. 1, 6, 7. τὰ συντυγχάνοντα καρτερεῖν, np. frigus et aeſtum. ¶ 6) c. particip. videtur idem eſſe quod εἶναι vel τυγχάνειν. Iπ. prooem. ὅσοις συνετύχομεν ταυτὰ γνόντες ἐκείνῳ. Steph. coniicit ἐν ὅσοις, vt ſenſus ſit *in quibus forte cum illo conſentimus.* Ita fere Camerar. Sed poteſt etiam ſine ἐν commode exponi *in quaecunque incidimus, ita, vt cum eo conſentiamus.* Minus recte Leuncl. *quae nobis oblata ſunt huius, ſi cum noſtris conueniunt.* ¶ 7) Aπ. 2, 6, 37. τῶν συντυχόντων legunt nonnulli pro δοκῶ σοι. Et Welſ. Aγ. 1, 3. per operarum incuriam, vt videtur, habet συντυχούσης

σης pro ἐπιτυχούσης. v. ἐπιτυγχάνειν nr. 6. Legitur etiam pro συμπεριτυγχάνειν. v. ibi. it. pro συνεῖναι. v. συνεῖναι nr. 3.

συνωθεῖν, *in vnum cogere*. O. 18, 18. συνώσας τὸν καθαρὸν (σῖτον) — εἰς τὸ στενότατον — συνώσας. Hesych: συνωθούμενοι· συνελαυνόμενοι.

συνωνεῖσθαι, *coemere, aufkaufen*. E. 5, 4, 56. συνεωνοῦντο τὸν σῖτον. Legitur etiam ap. Herodot. 1, 27. ſed alia notione.

συνωρὶς, v. ξυνωρίς.

συνωφελεῖν, *adiuuare, prodeſſe, conferre*. c. acc. perſ. Aπ. 3, 5, 16. ciues συνωφελοῦντες αὐτούς. O. 18, 2. τὸ λειφθὲν — κατακαυθὲν, συνωφελεῖν ἂν τὴν γῆν. c. εἰς, A. 3, 2, 17. σκηναὶ — συνωφελοῦσιν οὐδὲν εἰς τὸ μάχεσθαι. O. 2, 14. 4, 1.

Συρακόσιος, *Syracuſius, Syracuſanus*. Ita ſimpliciter nec nomine proprio addito appellatur praeſtigiator quidam, oſtentans ſaltatricem et tibicinam et pulchram citharistriam in conuiuio. Σ. 2, 1. vbi Leuncl. et Welſ. habent Συρακούσιος. §. 13. 16. 6, 6. Socratem iratus Φροντιστὴν nominat. 7, 2. Socrates ei reſpondet. §. 5. noua ſpectacula promittit, et 8, 1. introducit. 9, 2. oſtendit Bacchum et Ariadnen.

Συρακοῦσαι, *Syracuſae*, nobiliſſima vrbs Siciliae. E. 1, 1, 20. ἐπὰν ἐς Συρακούσας ἀφίκωνται. §. 22. Cf. Διονύσιος.

Συρακούσιοι, *Syracuſani*. A. 1, 2, 9. Σωσίας Συρακούσιος. Cf. Λύκιος. E. 5, 4, 5. Syracuſanus quidam medicus Ageſilao aegrotanti venam ſecat. E. 1, 1, 12. Syracuſani ſunt in auxiliis Lacedaemoniorum, quibuscum victi naues ſuas ipſi incendunt. §. 17. ab Antandriis propter operam in praeſidiis et aedificandis muris bene nauatam ciuitate donantur. §. 18 — 24. duces, in his Hermocrates, cum domi damnati eſſent, aegre dimittuntur a militibus, qui aegre ſucceſſores accipiunt. E. 1, 2, 5. ſunt in exercitu Lacedaemoniorum et Tiſſaphernis. §. 7. ἀριστεῖα accipiunt. §. 8. naues eorum ab Athenienſibus partim capiuntur, partim fugantur. §. 9. captiui Athenis effoſſis lapicidinis effugiunt. 2, 2, 14. vincunt Carthaginienſes Dionyſio tyranno. 2, 3, 4. vincuntur a Carthagini-

giniensibus, et Leontini ab iis deficiunt. Cf. Συρακόσιος

Συρία, ¶ 1) *Syria*, regio Asiae, quae terminabatur Cilicia et Amano, Euphrate, Arabia et Aegypto. K. 11, 1. Nysa, mons Syriae s. supra Syriam. Π. 8, 6, 10. Cyrus vicit ὅσα Συρίαν ἐκβάντι οἰκεῖ μέχρις ἐρυθρᾶς θαλάσσης. A. 1, 4, 4. αἱ πύλαι τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας. §. 6. describitur Cyri iter per Syriam. §. 10. Belesis vocatur Syriae princeps, sed 7, 8, 14. Syriae et Assyriae. ¶ 2) omnis regio inter mare mediterraneum et Tigrim, ita vt Συρία etiam *Mesopotamiam, Babyloniam et Assyriam* complectatur. v. Σύροι et Plin. H. N. 5, 13. it. Voss. de theologia gentili 2, 6. et 55. et Selden. de diis Syris p. 4. sq. vna cum additamentis Beyeri p. 1. sqq. Vnde inprimis de *Assyria* dicitur. Π. 6, 1, 16. οἱ ἐν τῇ Μηδίᾳ, καὶ Συρίᾳ, καὶ Ἀραβίᾳ, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ τοῖς ἅρμασιν ἐχρῶντο. 6, 2, 8. οὐ περὶ Συρίας μόνον ἀγωνιούμεθα, ὅπου σῖτος πολὺς καὶ πρόβατα καὶ φοίνικες. 8, 3, 11. Cyrus in pompa sacrificat Soli ac Terrae, ἔπειτα δὲ Ἥρωσι τοῖς Συρίαν ἔχουσι. ¶ 3) Π. 6, 2, 5. εἰς Θύβαῤῥα, ἔνθα ὁ σύλλογος τῶν ὑπὸ βασιλέα βαρβάρων τῆς κάτω Συρίας. All. τῶν κάτω Σ. Cod. Budensis τῆς κ. Ἀσίας, quod probat Berkel. ad Steph. Byz. in v. Θύμβραρα. Videntur intelligi Cappadoces. v. Herodot. 1, 72. Cf. Hesych. in v. Συρία. Permutatur etiam in var. lect. cum Ἀσσυρία. v. ibi.

συριγμός, *stridor, sibilus*. Σ. 6, 5. ὅταν Ἀντισθένης ἐλέγχῃ τινὰ — τί ἔστι τὸ αὔλημα; Resp. τῷ μὲν ἐλεγχομένῳ οἶμαι ἂν πρέπειν συριγμόν. Videtur simul ad σύριγγα respici. Nam Pollux 4, 83. etiam συρίγματα recenset inter τὰ μέλη αὐλημάτων.

Σύριος, *Syriacus*. Π. 7, 3, 6. Σύρια γράμματα. Fortassis intelligendae sunt *literae Chaldaicae*. v. Zeun. in indice. A. 1, 4, 5. ἐπὶ ταῖς Συρίαις πύλαις.

Συριστὶ, *Syriace*. Π. 7, 5, 11. τοὺς Συριστὶ ἐπισταμένους, i. e. *Assyriace*.

Σύροι, ¶ 1) *Syri*. Π. 1, 5, 2. rex Assyriorum ante Cyri tempora subiecit sibi Σύρους πάντας, φῦλον οὐ μικρόν. Cod. Guelf. male habet Ἀσσυρίους. Contra

5, 4,

5, 4, 21. pro Ἀσσυρίων all. bis habent Σύρων. 1, 1, 4. Cyrus κατεστρέψατο Σύρους, Ἀσσυρίους etc. vnde Απ. 2, 1, 10. parere dicuntur Persis. Π. 4, 5, 19. sunt in Assyriorum exercitu. 5, 2, 5. οὐδ' ἂν τὰ Σύρων πρὸς τοῖς σοῖς, καὶ Ἀσσυρίων πάντα προέλοιντο. Patet igitur, eos diuites fuisse. Πο. 2, 3. sunt cum aliis milites Atheniensium stipendiarii. A. 1, 4, 9. magnos fluuii Chalipisces colunt, vt columbas, pro diis. v. Selden. de diis Syris 2, 3. p. 271. et Gramm. hist. deor. p. 47 — 49. Caeterum Eustath. ad Dionys. Perieg. 775. haec annotauit: ὅτι δὲ ἄλλοι παρὰ τοὺς Σύρους οἱ Ἀσσύριοι, δηλοῖ καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς. Sed cum in Hellenicis talis locus non reperiatur, haud dubie errasse putanda est Eustathii memoria. Videtur enim in mente habuisse locos Π. 1, 1, 4. 1, 5, 2. 4, 5, 18. 5, 2, 5. vbi Syri ab Assyriis distinguuntur. Cf. Ἀσσύριος nr. 4. ¶ 2) Stephano Byzantino et Strabone auctoribus Σύροι κοινὸν ὄνομα πολλῶν ἐθνῶν — ἀπὸ μὲν τῆς Βαβυλῶνος μέχρι τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου· ἀπὸ δὲ τούτου μέχρι τοῦ Εὐξείνου κόλπου. Cf. quos laudaui in v. Συρία. Inprimis Assyrii intelligendi videntur Π. 5, 5, 9. φρούρια Cyaxaris τὰ πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα. 6, 2, 7. Κροῖσος — τοσούτῳ Σύρων κακίων ἐγένετο, ὅσῳ Σύροι μάχῃ ἡττηθέντες ἔφυγον. 8, 3, 11. eorum regulus est victor in ludis.

συῤῥάττειν, *confligere, irruere*. Hesych: συῤῥάττει· συμπίπτει. Cf. Poll. 1, 16½. Αγ. 2, 12. et E. 4, 3, 12. οὐκ ἐποίησε τοῦτο, ἀλλ' ἀντιμέτωπος συνέῤῥαξε τοῖς Θηβαίοις. E. 7, 5, 16.

συῤῥεῖν et

συῤῥυεῖν s. συῤῥυέναι, *confluere*. De hominibus, v. Poll. 9, 145. Hesych: συνέῤῥεον· συνέτρεχον. A. 4, 2, 12. οἱ βάρβαροι πάντες — συνεῤῥύηκαν. 6, 3, 4. οἱ Θρᾷκες — συνελέγοντο — καὶ ἀεὶ πλείονες συνέῤῥεον. c. εἰς, A. 5, 2, 3. χωρίον — εἰς τοῦτο πάντες συνεῤῥυήκεσαν. Sic de molestiis, Απολ. 8. γῆρας, εἰς ὃ πάντα τὰ χαλεπὰ συῤῥεῖ. c. πρὸς, E. 2, 3, 12. φοβούμενοι τὸν Θηραμένην, μὴ συῤῥυῆται πρὸς αὐτὸν οἱ πολῖται, *cum eo se coniungerent*. Aem. Por-

Portus in indice vitiose ita scriptum esse dicit pro συῤῥυῶσι, vt iam pater coniecerat, probante Leunclauio. Morus nihil annotauit. Sed Schneidero placet emendatio.

σῦς, ¶ 1) *aper.* Π. 2, 4, 15. πολλοὺς καὶ σῦς καὶ ἐλάφους. 4, 1, 8. p. 206. αἱ σύες. A. 5, 3, 11. 12. 5, 7, 15. συὸς ἀγρίου ἢ ἐλάφου. ¶ 2) *scrofa, porca.* np. feta, vel quae peperit. Λ. 15, 5. τῶν συῶν ἀπὸ τόκου χοῖρον λαμβάνειν, ὡς μήποτε ἀπορῆσαι βασιλεὺς ἱερῶν. O. 17, 10. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. ὗς. v. ὗς.

συσκευάζειν, *alii disces-suro vasa et dona parare.* Π. 1, 4, 25. συσκευάσας παντοδαπὰ Astyages Cyro in Persidem rediturо, ἀπέπεμπε. De participio passiuo v. medium.

συσκευάζεσθαι, ¶ 1) *conuasare, vasa colligere discedendi causa.* Π. 3, 1, 24. ὥρα ἂν συσκευάζεσθαι ὑμῖν εἴη. §. 3. 10. συσκευαζώμεθα, καὶ — ἐξίωμεν. §. 11. A. 1, 3, 14. τὰ ἐπιτήδεια ἀγοράζεσθαι — καὶ συσκευάζεσθαι. 2, 2, 2. συσκευάζεσθε — ἀνατίθεσθε ἐπὶ τὰ ὑποζύγια — ἕπεσθε. Saepe participium sequente verbo eundi, vt Π. 5, 4, 17. συσκευασάμενος φθάσαι, πρίν σε ἐξιέναι. 6, 2, 3. οἱ μὲν — συσκευασάμενοι ἐπορεύοντο. A. 4, 5, 1. 6, 3, 15. E. 4, 1, 11. 7, 4, 28. c. ὡς et particip. fut. E. 4, 2, 3. οἱ μὲν δὴ ξυνεσκευάσαντο ὡς ἀκολουθήσοντες Agesilaum in Graeciam. 6, 4, 25. c. ὡς et εἰς, Aγ. 1, 14. et E. 3, 4, 11. τοῖς στρατιώταις παρήγγειλε συσκευάζεσθαι ὡς εἰς στρατείαν. c. acc. Π. 5, 3, 19. συσκευασάμενοι πάντα ἃ ἔδει, ἐκοιμήθησαν. 5, 4, 18. Passiuum pro medio. A. 3, 3, 12. συνεσκευασμένους ἀναπαύεσθαι, καὶ ἕπεσθαι. 7, 1, 7. ἐξιέναι συνεσκευασμένους. §. 5. est λαβόντας τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκεύη. it. c. acc. Π. 3, 1, 24. συνεσκευασμένους παρέσεσθαι ὅ τι ἂν ὁ πατὴρ δῷ. 5, 3, 16. p. 299. Dicitur etiam de iis, *qui reduces sunt ex expeditione,* E. 5, 4, 39. ἀπιόντων πρὸς δεῖπνον καὶ συσκευαζομένων τῶν πελταστῶν, *cum arma et sarcinas deponebant.* ¶ 2) *parare sibi et secum ferre viaticum* s. *commeatum.* Suidas: συσκευάζεσθαι· ἐπιφέρεσθαι. Phauorin: συσκευάζεσθαι· τὸ πρὸς τὴν ἡδονὴν (videtur le-

legendum ὁδὸν) εὐτρεπίζεσθαι. Vterque laudat locum Π. 6, 2, 10. τὰ ἐπιτήδεια δεῖ εἰς τὴν ὁδὸν συσκευάζεσθαι — μὴ μεῖον εἴκοσιν ἡμερῶν. Sed vterque aliter et modo ad ſenſum. Ibidem: συσκευάζεσθαι χρὴ σῖτον ἱκανόν. — τῆς ὁδοῦ, εἰς ἣν οὐδ' ἂν πάνυ πολὺν οἶνον συσκευασώμεθα. §. 11. p. 370. ὄψα χρὴ συνεσκευάσθαι. p. 371. 374. 6, 3, 1. A. 2, 1, 2. ἔδοξεν αὐτοῖς συσκευασαμένοις ἃ εἶχον καὶ ἐξοπλισαμένοις προϊέναι. Bis hunc locum affert Phauorinus: primo in v. σκευάζω, vbi explicat σκευάζομαι, τὸ τὰ ἐπιτήδεια κυρίως συλλέγω ἐπ' ἐξόδῳ, ὃ καὶ ἀντὶ τοῦ ὁπλίζεσθαι λαμβάνεται. αἰτιατικῇ συντάσσεται. Deinde in v. συσκευάζω, vbi recte: συσκευάζομαι, τὸ τὰ ἐπιτήδεια συλλέγω. Π. 5, 3, 16. p. 298. ὅσῳ ἂν κουφότερον καὶ εὐτελέστερον συσκευαζώμεθα. Sic particip. paſſ. Λ. 6, 4. ὅπου ἂν — δεηθῶσι τῶν ἐπιτηδείων, ἢν μὴ συνεσκευασμένοι τύχωσι, *niſi res neceſſarias ſibi parauerint, rebus neceſſariis inſtructi ſint.* Similiter, ſed cum iocoſa quadam et ridicula ambiguitate, Σ. 1, 11. ſcurra dicit, συνεσκευασμένος παρεῖναι πάντα τὰ ἐπιτήδεια, ὥστε δειπνεῖν τἀλλότρια. ¶ 3) *parare ſe* ad iter vel ad expeditionem, Π. 4, 5, 8. σὺ μὲν συσκευάζου. Paſſiv. Π. 3, 2, 2. Τιγράνης παρῆν συνεσκευασμένος, *paratus.* 4, 5, 12. p. 246. E. 5, 2, 19. ὥσπερ ξυνεσκευασμένος ἦν ἐς τὸ ἀπιέναι. c. ὡς et particip. fut. Π. 5, 3, 14. ὡς συσκευάζοιτο (Margg. παρασκευάζοιτο) ὡς ἐμβαλῶν. Vbi vulgo legitur ἐμβαλών. it. paſſiv. Π. 5, 3, 9. συνεσκευασμένος ὡς ἐξ[illegible] ἐπορεύετο. De eo, qui morti proximus eſt, Π. 8, 7, 1. συσκευάζου, ὦ Κῦρε, ἤδη γὰρ εἰς θεοὺς ἄπει. ¶ 4) *apparare, adornare.* Π. 8, 5, 1. συνεσκευάζετο τὴν εἰς Πέρσας πορείαν. ¶ 5) *fugam moliri.* Π. 4, 2, 14. ἐπεὶ σαφὲς ἐγένετο, hoſtes adeſſe, οἱ μὲν συνεσκευάζοντο, οἱ δὲ ἐῤῥίπτουν τὰ ὅπλα. ¶ 6) *colligere.* a) pecunias, E. 7, 3, 4. συσκευασάμενος χρήματα ᾤχετο. § 7. p. 476. b) exercitum, Π. 8, 6, 10. συνήγειρε στρατιὰν — ἐπεὶ δὲ ταῦτα συνεσκευάσατο αὐτῷ, ὥρμα. c) praedam, E. 2, 4, 4. συσκευασάμενοι ὅπλα τε ὅσα ἔλαβον καὶ σκεύη, ἀπῆλθον. ¶ 7) per

per insidias capere, subigere. Π. 5, 1, 8. Cyrus Araspae, glorianti quod non captus esset amore formosae, dicit: ἴσως γὰρ θᾶττον ἀπῆλθες, ἢ ἐν ὅσῳ χρόνῳ ὁ ἔρως τὸν ἄνθρωπον πέφυκε συσκευάζεσθαι. ¶ 8) In var. lect. permutatur c. παρασκευάζεσθαι. v. ibi nr. 3. et supra nr. 3. ¶ 9) συνεσκευασμένοι c. πρὸς, vid. συνεσκευασμένως.

συσκευασία, *vasorum collectio, apparatus itineris.* Π. 4, 2, 17. ἀμφὶ συσκευασίαν ἔχειν.

*συσκευοφορεῖν, *vna cum aliis sarcinas portare.* v. Hemsterhus. ad Poll. 10, 14. Π. 8, 3, 4. ἀλλὰ καὶ συσκευοφορήσω. Est iocus. Nam vestes dono distribuit.

συσκηνεῖν et συσκηνοῦν, ¶ 1) *contubernalem esse, eodem contubernio vti.* E. 3, 2, 7. ξυσκηνούντων δὲ τῶν πρέσβεων καὶ Δερκυλλίδα, ἐπεμνήσθη τις. 7, 1, 26. Τιμαγόραν ἀπέκτειναν, κατηγοροῦντος τοῦ Λέοντος, ὡς οὔτε συσκηνοῦν ἐθέλοι ἑαυτῷ, μετά τε Πελοπίδου πάντα βουλεύοιτο. Sic Λ. 13, 1. τρέφει ἡ πόλις βασιλέα in bello καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. συσκηνοῦσι δὲ αὐτῷ οἱ πολέμαρχοι — συσκηνοῦσι δὲ καὶ ἄλλοι, *prope eum tabernacula habent et cum eo coenant.* ¶ 2) *vna epulari.* Π. 2, 2, 1. ἐπεμέλετο ὁ Κῦρος in castris, ὁπότε συσκηνοῖεν, ὅπως etc. Laudat hunc locum Hermogenes περὶ μεθόδου δεινότητος p. 76. E. 5, 3, 20. συσκηνοῦσι βασιλεῖς Lacedaemoniorum ἐν τῷ αὐτῷ, ὅταν οἴκοι ὦσιν. 7, 4, 36. Ἀρκάδες — ἐδειπνοποιοῦντο — οἱ δὲ Θηβαῖοι — πέμποντες ἐπὶ τοὺς συσκηνοῦντας, *conuiuantes, conuiuia agitantes.* Sic Π. 3, 2, 12. pro συνδειπνούντων in margg. est συσκηνούντων. Λ. 5, 4. de Lacedaemoniis communi epulo vtentibus pro σκηνούντων Cod. Lips. aliique habent συσκηνούντων.

συσκηνία, *contubernium.* Suid: συσκηνία· συνοικία. E. 5, 3, 20. Agesilaum Agesipolis ὑπηδεῖτο ἐν τῇ συσκηνίᾳ. Cf. ὁμοσκηνία, quocum in libris confunditur.

συσκήνια, *conuictorum sodalitia, conuiuia publica, communes ciuium epulae,* quae alias apud Lacedaemonios dicuntur φιλίτια s. φιδίτια, apud Athenienses συσσίτια, apud Cretenses ἀνδρεῖα s. ἄνδρια, et quibus apud

vete-

veteres Christianos similes erant ἀγάπαι. Hesych: σύσκανα· τὸ συσσίτιον. v. Meurs. miscell. Lacon. p. 51. et Raphel. ad Ioh. 1, 14. Eorum ratio intelligitur ex Λ. 5, 1. sqq. Λυκοῦργος παραλαβὼν τοὺς οἴκοι σκηνοῦντας — εἰς φανερὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια.

σύσκηνος, ¶ 1) *contubernalis*. Hesych. et Phauorin: σύσκηνος· σύνοικος. Π. 2, 2, 14. ἔστιν ἀνὴρ σύσκηνος ἐμός. §. 16. Α. 5, 7. 9. ἐμβὰς εἰς πλοῖον, ἐν ᾧ ἐτύγχανον οἱ σύσκηνοι αὐτοῦ παραπλέοντες. §. 10. οἱ ἐν τῷ πλοίῳ σύσκηνοι. Fortassis sunt *qui vna naui vehebantur*. 5, 8. 3. Λ. 13, 7. in acie ἐπὶ τούτοις τετάχθαι — ὅσοι ἂν σύσκηνοι ὦσι τῶν ὁμοίων. Possis explicare *qui apud eos tabernacula habent*. ¶ 2) *communi epulo vtens, conuictor, conuiua*. Λ. 7, 4. εἰς τοὺς συσκήνους ἔχειν δαπανᾶν. 9, 4. 15, 5. v. Πύθιοι.

συσκηνοῦν, v. συσκηνεῖν.

σύσκιος, *vmbrosus, opacus*. Hesych. et Phauorin: σύσκια· σύνδενδρα. Suid: σύσκια· τὰ δασέα. Κ. 8, 4. ἴχνος — ἄξει πρὸς σύσκιον τόπον. Legitur etiam ap. Plutarch. Cic. 48. et Aristaenet. 1, 2. Cf. Poll. 1, 236.

συσκοτάζει, *tenebrae ingruunt, advesperascit, contenebrat*, quo verbo vtitur Varro de re rust. 2, 2. v. Victor. V. L. 35, 2. et Gesner. lex. rust. it. Poll. 1, 69. Π. 4, 5, 3. δειπνίσας τοὺς Πέρσας, ἐπειδὴ συνεσκότασε (Margg. συνεστηκότας εἶδε), πολλοὺς αὐτῶν διέπεμπε. 7, 5, 7.

*συσκυθρωπάζειν, *vna cum aliis tristitiam vultu profiteri*. Π. 6, 2, 8. συνεσκυθρωπάσαμεν.

συσπᾶν, *constringere*. Α. 1, 5, 10. τὰς διφθέρας — συνῆγον καὶ συνέσπων, np. futuris.

συσπειρᾶν, *in vnum colligere, arcte conglobare, condensare*. Suidas: συνεσπειραμένοι· συγκεκλεισμένοι εἰς στενότητα. vbi tamen alii verba εἰς στεν. ad sequentia trahunt. Idem et Photius Lex. MS. συσπειραθέντες· συστραφέντες. Hesych: σπεῖρα· πλῆθος, στράτευμα, τάγματα ἢ συστροφαί. Cf. Doruill. ad Charit. p. 609. Π. 7, 5, 3. ἐπεὶ δὲ οὕτω συνεσπειράθησαν, np. ita vt ab vtroque cornu abirent, quo densius fieret τὸ βάθος ac duplicaretur. Α. 1, 8, 15. οὐδ' ὡς ἐξήχθη διώκειν· ἀλλὰ συνεσπειραμένην ἔχων τὴν

— τά-

— τάξιν, *confertam.* E. 4, 3, 11. 5, 2, 30. c. ἐπὶ, E. 2, 4, 7. ξυνεσπειράθησαν ἐπὶ τὴν Μουνυχίαν, *condenſato agmine ſe recipiunt in Munychiam.*

συσπουδάζειν, ¶ 1) *vna ſtudioſe agere.* A. 2, 3, 7. e Codd. Pariſ. et Guelf. recepit Zeun. pro σπουδάζειν. ¶ 2) *in rebus ſeriis operam nauare.* Aγ. 8, 2. συνεσπούδαζε πᾶν ὅ τι δέοι φίλοις.

συσσιτία, *ſocietas eorum qui vna conuiuantur.* O. 8, 12. ναῦς — πάντα σκεύη ὅσοις περ ἐν οἰκίᾳ χρῶνται ἄνθρωποι τῇ συσσιτίᾳ ἑκάστῃ κομίζει. Fr. Portus: *ſingulis conuiuiis.* Sane Pollux 6, 7. habet πότον, συσσιτίαν, συμποσίαν.

συσσίτια, *conuiuia publica* ſ. *ſodalitia*, i. q. συσκήνια. v. Balth. Stolberg in prooemio diſſ. de veterum Chriſtianorum agapis, Viteb. 1673. 4. E. 5, 3, 17. Ageſilaus iuſſit ξυσσίτια αὐτῶν κατασκευάζειν. Fr. Portus dicit, συσσίτια potius eſſe Cretenſium, ſed Lacedaemoniorum eſſe φειδίτια ſ. φιλίτια. Sed v. συσκήνια.

σύσσιτος, ¶ 1) *conuictor, vna nutritus, familiaris.* Suidas: σύσσιτος· σύντροφος, συνδιαιτητής. Π. 8, 7, 3. p. 545. σύσσιτοι. Oppon. ἀπόσκηνοι. ¶ 2) *conuiua*, v. Poll. 6, 8. et 12. et Heſych. Π. 5, 2, 8. Muretus et Zeun. legunt κατενόησε τὴν μετριότητα τῶν συσσίτων pro τῶν σίτων. Cf. μετριότης.

σύστασις, *coetus, conuentus.* Heſych. et Phauorin: συστάσεις· σύνοδοι. Poll. 3, 129. συναγωγή, ἔρανος, καὶ σύστασις. Inprimis v. 9, 142. Iπ. 7, 19. καταβαίνειν — παρὰ σύστασιν ἀνθρώπων, *in coetu.* Leuncl. *iuxta coetum aliquem.*

συστεγάζειν, *contegere.* Π. 6, 2, 7. p. 366. ἅπαντα συνεστεγασμένοι θώραξι καὶ κράνεσι.

συστέλλεσθαι, *contrahi, anguſtiorem fieri.* Πο. 4, 3. οὐδὲ ὁ ἀργυρώδης τόπος εἰς μεῖόν τι συστελλόμενος, ἀλλ' ἐπὶ πλεῖον ἐκτεινόμενος.

*συστρατεία, *expeditionis ſocietas, expeditio ſimul ſuſcepta.* E. 3, 1, 4. δῶρον ἐκ βασιλέως ἀντὶ τῆς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα συστρατείας.

συστρατεύειν, *vna intereſſe expeditioni, vna bellum gerere, ſigna ſequi,* Π. 8, 8, 2. πολλοὶ τῶν

τῶν συςρατευσάντων βαρβάρων cum Cyro minore. E. 3, 5, 5. Κορινθίους πεῖσαι μὴ συςρατεύειν cum Lacedaemoniis. 5, 2, 2. 24. c. ἐπὶ, Π. 7, 1, 21. Aegyptii rogant Cyrum τὸ ἐπὶ Κροῖσον συςρατεύειν ἀφελεῖν σφίσιν. E. 3, 5, 9. ὑμεῖς οὐ ξυνεςρατεύσατε ἐφ' ἡμᾶς. c. dat. Π. 7, 4, 1. οἱ Κίλικες προθύμως αὐτῷ συνεςράτευσαν, cum praefecto Cyri contra Caras. E. 3, 5, 8. p. 181. c. dat. et εἰς, Αγ. 2, 20. Ἀχαιῶν — δεομένων συςρατεύειν αὐτοῖς εἰς Ἀκαρνανίαν. E. 3, 5, 5. οὐδ' ἐς τὴν Ἀσίαν ξυνεςράτευον Ἀγησιλάῳ.

συστρατεύεσθαι, ¶ 1) *vna expeditionem suscipere, vna proficisci.* A. 6, 2, 9. ἐσήμηνεν ὁ θεὸς συςρατεύεσθαι cum reliquis Graecis. 7, 5, 5. συςρατεύεσθαι ἐκέλευε cum Seuthe. §. 7. 9. E. 4, 2, 3. 5, 2, 8. συνεςρατεύοντο ὅποι ἡγοῖντο. 7, 2, 11. c. ἐπὶ, Π. 8, 6, 4. αὐτῷ συςρατεύεσθαι ἐπὶ Βαβυλῶνα. A. 1, 4, 3. 7, 4, 16. ἐπὶ τὸ ὄρος συςρατεύεσθαι. c. dat. Αγ. 2, 11. τῶν ἐξ οἴκου αὐτῷ συςρατευσαμένων. E. 4, 3, 8. it. de muliere, Π. 8, 4, 11. ἀνδρείως συνεςρατεύετο τῷ ἀνδρί. E. 3, 1, 10. c. σὺν, E. 2, 4, 26. νομίζεται ξὺν βασιλεῖ δύο τῶν Ἐφόρων συςρατεύεσθαι. ¶ 2) *vna bellum gerere, adiuuare in bello gerendo, se coniungere.* Π. 5, 3, 13. καὶ Καδούσιοι συνεςρατεύοντο, καὶ Σάκαι, *militiae societatem amplectebantur.* A. 7, 4, 16. κατέβαινον συςρατευσόμενοι. Αγ. 1, 14. et E. 3, 4, 11. πέμπειν — τοὺς συςρατευσομένους, *auxilia sociorum.* E. 3, 2, 19. πολλοὶ τῶν Ἀρκάδων καὶ Ἀχαιῶν, ἑκόντες ᾖεσαν συςρατευσόμενοι cum Agide. 4, 6, 2. 3. 5, 2, 12. p. 299. c. dat. A. 7, 3, 6. Σεύθῃ εἶπεν, ὅτι συςρατεύσοιντο αὐτῷ. 7, 6, 11. E. 3, 2, 18. ¶ 3) *vna militare, commilitonem esse.* c. dat. Πο. 2, 2. εἰ ἀφέλοιμεν — τὸ συςρατεύεσθαι ὁπλίτας μετοίκους τοῖς ἀςοῖς. Similis locus est in v. συςρατεύειν. ¶ 4) *militare, stipendia merere.* Σ. 2, 14. διὰ τὸ μὴ δύνασθαι λόγχαις ἀντιβλέπειν, οὐδὲ συςρατεύεσθαι ἐθέλει. ¶ 5) Legitur pro ςρατεύεσθαι. v. ibi nr. 3. it. pro συςρατοπεδεύεσθαι. v. ibi.

συστρατηγὸς, *collega imperii militaris.* v. Poll. 1, 128. A. 2, 6, 16. pro ςρατηγῶν alii habent συςρα-

συςρατηγῶν. v. ςρατηγὸς nr. 1. e.

συστρατιώτης, *commilito.* A. 1, 2, 26. διὰ τὸν ὄλεθρον τῶν συςρατιωτῶν ὀργιζόμενοι. E. 2, 4, 13. 5, 3, 17. Legitur etiam ap. Plutarch. Fab. Max. 13.

* *συστρατοπεδεύεσθαι*, ¶ 1) *communibus* f. *iisdem castris vti.* A. 2, 4, 4. συνεςρατοπεδεύετο cum ſuo exercitu σὺν ἐκείνοις. ¶ 2) E. 6, 5, 19. οἱ Ἠλεῖοι συςρατοπεδευόμενοι αὐτοῖς. Margg. συςρατευόμενοι, quam lectionem, quae potius coniectura videtur eſſe, Leuncl. in verſione ſecutus eſt, et Welſ. recepit, ne indicata quidem altera lectione.

συστρέφειν, ¶ 1) *conuertere.* A. 13, 6. λαβὼν τὸ ἄγημα — ἄγει συςρέψας ἐπὶ δόρυ. Morus malit ςρέψας. ¶ 2) *conſtipare, conglobare*, i. q. συσπειρᾶν, quod vide. Heſych: συςραφέντες· συνελθόντες. Phauorin: συςρέφονται οἱ ςρατιῶται, ἐπειδὰν ὑπὸ τῶν πολεμίων σκεδασθέντες αὖθις πειραθῶσι ςρέφεσθαι. Haec verba, inde ab ἐπειδὰν, laudantur in lexicis et a Wetſten. ad Act. 19, 40. vt Xenophontea ex E. 6. ſed ita, vt pro ςρέφεσθαι habeant συςρέφεσθαι. Verum non reperimus locum. Cf. Poll. 5, 168. E. 6, 4, 12. de acie primum in proelium ruente, necdum diſperſa: οἱ Θηβαῖοι — ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεςραμμένοι ἦσαν, *quinquageni in altitudine denſa acie procedebant.* Verum quia ſtructura verborum eſt impedita, Morus coniicit συνεςραμμένων, *ſcutis ſic denſatis, vt alterum tegeret alterum.* v. Schneider. Sed A. 1, 10, 4. de iis, qui antea perſequendo hoſtes diſperſi erant: βασιλεὺς δῆλος ἦν προσιών· καὶ οἱ Ἕλληνες συςραφέντες παρασκευάζονται. 2 Codd. ςραφέντες. Eodem modo vertit Leuncl. *acie conuerſa.* Sed commode explicari cum Zeunio poteſt *vbi conuerſione facta ſeſe collegerunt.*

συχνὸς, ¶ 1) *multus.* Heſych: συχνά· πυκνὰ, συνεχῆ, πολλά. Sed vocabula συνεχὴς et συχνὸς apud Atticos differre docet Phauorinus. Suidas: συχνόν· πολὺν, πυκνόν. A. 5, 4, 9. ἐπεφεύγεσαν μάλ' ὄντες συχνοί. 5, 7, 10. ἀπέκτειναν συχνούς. E. 2, 4, 8. 7, 1, 8. c. gen. A. 5, 4, 8. ἀπέκτειναν συχνοὺς

συχνοὺς τῶν βαρβάρων. E. 2, 4, 3. μάλα συχνοὺς τῶν σκευοφόρων ἀποβαλόντες. 4, 2, 14. 5, 4, 39. Dicitur de tempore, A. 1, 8, 5. ἐφάνη κονιορτὸς — χρόνῳ συχνῷ ὕστερον, *longo post tempore.* Sed praestat cum Leuncl. et Hutch. et Zeunio legere οὐ συχνῷ. 5, 8, 6. καθεζόμενος συχνὸν χρόνον. Cf. συχνῶς. ¶ 2) συχνὸν, *magno spatio, magno interuallo.* A. 1, 8, 7. ἅρματα διαλείποντα συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων. Suidas, vbi hunc locum laudauit, addit haec: ἀντὶ τοῦ πολύ.

συχνῶς, *celeriter.* Π. 6, 3, 6. τριάκοντα συχνῶς προσελαύνουσι. Marg. Steph. συχνὸν, Zeun. e Cod. Guelf. συχνοί.

Σφαγέαι, *Sphageae,* insula Pylo opposita, quae alias nominatur Σφαγία vel Σφακτηρία. v. Steph. Byz. in v. Σφακτ. ibique interpp. et Mori examen c. 8. E. 6, 2. 19. ἐτύγχανεν ὢν τῆς Λακωνικῆς περὶ τὰς Σφαγέας.

σφαγεὺς, *iugulator, percussor, qui in seditione suos occidit.* Poll. 6, 192. ἀνδροφόνος, φονεὺς, — σφαγεύς. E. 3, 2, 20. οἱ σφαγεῖς Elide. 4, 5, 5. ὅσοι τῶν σφαγέων ἦσαν Corinthi. 5, 1, 31.

σφαγὴ, ¶ 1) *iugulum.* Hesych. et Phauorin: σφαγή· ὁ κατὰ τὴν κατακλεῖδα τόπος. K. 10, 16. Zeun. cum Castal. edidit ἐντὸς τῆς ὠμοπλάτης, ᾗ ἡ σφαγὴ, pro ᾗ ἐσφάγη. Brunckius ap. Zeun. in praefat. ad Aπ. legi iubet ᾗ τῆς σφαγῆς. ¶ 2) *iugulatio, caedes,* np. *quae fit inter ciues per seditionem.* E. 2, 2, 3. σφαγὰς τῶν γνωρίμων ποιήσαντες. 3, 2, 20. σφαγὰς ποιοῦσι — οἱ ἐγχειρήσαντες ταῖς σφαγαῖς. 4, 4, 2. σφαγὰς ἐπεχείρουν ποιεῖσθαι. 5, 4, 14. μετὰ τὰς ἐν Θήβαις σφαγάς.

σφαγιάζειν, *iugulare, mactare, sacrificare.* A. 13, 8. ὅταν ὁρώντων ἤδη τῶν πολεμίων χίμαιρα σφαγιάζηται, αὐλεῖν πάντας etc.

σφαγιάζεσθαι, *hostias mactare, immolare, hostiis caesis sacrificium facere.* Quod fere in conspectu hostium fiebat. A. 6, 4, 18. Xenophon cum nuncium accepisset, hostes inuasisse dispersos, λαβὼν βοῦν ὑπὸ ἁμάξης, οὐ γὰρ ἦν ἄλλα ἱερεῖα, σφαγιασάμενος ἐβοήθει. 6, 5, 6. aduenientibus hostibus ὁ μάντις τῶν Ἑλλήνων σφαγιάζεται. Ay. 1, 31. et E. 3, 4, 23. E. 4, 6, 10.

6, 10. 7, 4, 30. c. dat. A. 4, 5, 3. τῶν μάντεών τις εἶπε τῷ ἀνέμῳ σφαγιάσασθαι, καὶ σφαγιάζεται. E. 4, 2, 12. σφαγιασάμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι τῇ Ἀγροτέρᾳ, ὥσπερ νομίζεται, τὴν χίμαιραν, ἡγοῦντο. c. εἰς, A. 4, 3, 14. οἱ μάντεις ἐσφαγιάζοντο εἰς τὸν ποταμόν. Hutch. *in flumen*, i. e. in ipſo traiectu. Latini dicunt *porricere in fluctus*. v. Doruill. ad Charit. p. 662.

σφάγιον, ¶ 1) *hoſtia, victima*. Heſych. et Phauorin: σφάγιον· πρόβατον, θῦμα. A. 13, 3. πῦρ προηγεῖται — σφάγια δὲ παντοῖα ἕπεται. ¶ 2) τὰ σφάγια, *exta*. A. 4, 3, 14. ἐπεὶ καλὰ ἦν τὰ σφάγια. 6, 5, 6. Interdum iungitur nomini τὰ ἱερὰ, vt A. 1, 8, 11. 6, 5, 12. v. ἱερὰ nr. 3.

σφαδάζειν, *dolere, prae dolore furere, et pedes varie iactare*. Heſych: σφαδάζει· βοάζει, δυσθανατεῖ, χαλεπῶς φέρει, διασπᾶται, ἀγανακτεῖ, δυσφορεῖ, — μετὰ σπασμοῦ πηδᾷ, μαίνεται, — θυμοῦται, ταράττεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος. Etymol. M. et Phauorin: σφαδάζειν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ χαλεπῶς φέρειν καὶ σχετλιάζειν λέγουσι· Ξενοφῶν ἐπὶ τοῦ ἀλγεῖν. etc. Cf. Suid. Timaeus lex. Plat. σφαδάζειν· δυσχεραίνει μετά τινος ὥσπερ σπασμοῦ. v. ibi Ruhnken. Π. 7, 1, 18. ὁ ἵππος πληγεὶς σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον.

σφάζειν, v. σφάττειν.

σφαιροειδής, *forma ſphaerae, rotundus*. Cf. Poll. 1, 134. A. 5, 4, 6. Moſynoecorum παλτὸν — ὄπισθεν σφαιροειδὲς, np. ne dum in hoſtes vibrant, ſuis nocerent. v. Rob. Titius locc. controuu. 4, 10. qui ſimilem Arriani locum confert.

σφαιροῦν, *rotundum facere, cuſpide priuare* ſ. *non inſtruere*. v. Kuhn ad Poll. 1, 212. Ιπ. 8, 10. ἐσφαιρωμένα — ἀκόντια καὶ δόρυ. *praepilata, obtuſa, quorum ſpicula* ſ. *cuſpides obteguntur pila, ne laedant*. v. σφαιρωτός.

σφαιρωτὸς, *praepilatus, cuſpidem pilarem* ſ. *rotundam habens*. Ιπ. 8, 10. equites ſeſe exercentes iubentur ἀκοντίζειν τοῖς σφαιρωτοῖς (ἀκοντίοις), np. ne noceant. Cf. Poll. 1, 212. Rob. Titius locc. controuerſſ. 4, 10. non de cuſpide anteriore, ſed de poſteriore intelligere videtur, vt in paltis Moſynoecorum. v. σφαιροειδής

δῆς. Sed contra Titium disputat Yuo Villiomarus, (i. e. Iofeph. Iuft. Scaliger) p. 102. fq.

Φαλερὸς, *periculofus.* Hefych. et Phauorin: σφαλερόν· ἐπικίνδυνον. E. 2, 1, 2. ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἐπιχειρῆσαι σφαλερὸν ἐδόκει εἶναι. Aπ. 3, 6, 16.

σφάλλειν, ¶ 1) *fupplantare, labefactare, debilitare.* Hefych: σφάλλειν· κλίνειν, καταβάλλειν. Phauorin: σφάλλειν· τὸ καταῤῥίπτειν. it. σφάλλω σε, ἤγουν ποιῶ σε πεσεῖν. Π. 8, 8, 6. τὸ μὴ ὑπερπίνειν ἧττον — σώματα καὶ γνώμας σφάλλειν. Λ. 5, 4. πόσεις, αἳ σφάλλουσι μὲν σώματα, σφάλλουσι δὲ γνώμας. ¶ 2) *excutere.* Iπ. 3, 9. οἱ ὑπέρφοβοι (ἵπποι) — τὸν ἀναβάτην ἔσφηλάν τε πολλάκις καὶ εἰς τὰ χαλεπώτατα ἐνέβαλον. Camerar. *fruftrati equitem.* 7, 7. εἰ ἕλκοι τις αὐτὸν, ἢ ὠθοίη, ἧττον ἂν σφάλλοιτο. Leuncl. *euerti poffit.* Camerar. *fubfultarit.* ¶ 3) *perdere, euertere.* Iερ. 10. 7. συντεταγμένοι σώζειν τὰ τῶν φίλων, καὶ σφάλλειν τὰ τῶν πολεμίων δύναιντ' ἄν. ¶ 4) *fallere, in errorem inducere.* Aπ. 4, 6, 1. τοὺς μὴ εἰδότας — αὐτούς τε σφάλλεσθαι καὶ ἄλλους σφάλλειν.

σφάλλεσθαι, ¶ 1) *titubare.* De ebriis, Λ. 5, 7. ὑπὸ οἴνου σφάλλεσθαι. Sic Π. 1, 3, 9. καὶ ταῖς γνώμαις καὶ τοῖς σώμασι σφαλλομένους, *quibus nec pes, nec mens fatis fuum officium facit.* (v. Terent. eun. 4, 5, 3.) Σ. 2, 26. καὶ τὰ σώματα καὶ αἱ γνῶμαι σφαλοῦνται. ¶ 2) *collabi, impediri in via.* Phauorin: σφάλλεσθαι, τὸ καταπίπτειν. Iππ. 8, 9. μὴ — ὄπισθεν δυσβατοποιούμενον — οὐ γὰρ ὅμοιον φεύγοντι καὶ διώκοντι σφαλῆναι. Zeun. *excuti de equo.* ¶ 3) *rebus aduerfis affligi, infelici fucceffu v.* Π. 1, 6, 19. p. 73. προνοεῖν ὡς μὴ σφάλλωνται. Aπ. 2, 4, 6. τοὺς μὲν εὖ πράττοντας — σφαλλομένους δέ. c. τι, Π. 1, 6, 19. p. 72. προφοβεῖσθαι μή τι σφαλῶσι, *ne quid iis aduerfi accidat.* Leuncl. *ne qua in re aberrent.* A. 7, 7, 24. εὖ μὲν πράττων ἔχει τοὺς συνησθησομένους, ἐὰν δέ τι σφαλῇ, οὐ σπανίζει τῶν βοηθησόντων. Iερ. 3, 2. Aπ. 2, 2, 12. Cf. ἐπανορθοῦν. De iis, qui *in bello vel proelio calamitatem accipiunt* f. *rem male et infeliciter* ge-

gerunt, E. 4, 5, 18. τὴν σφαλεῖσαν μόραν. 7, 2, 2. σφαλέντων αὐτῶν ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ. Vertunt *attritis eorum opibus.* Oppon. ὅτε μέγιστοι ἦσαν. c. acc. Π. 3, 3, 30. μὴ ὀλίγοι ὄντες ὑπὸ πολλῶν σφαλεῖέν τι. E. 4, 1, 9. ἀφυλάκτως διὰ τὸ μηδὲν πρότερον ἐσφάλθαι. 7, 1, 2. p. 439. ἠγωνισμένοι ἐλάχιστα μὲν ἐσφαλμένοι εἰσὶ, πλεῖστα δὲ κατωρθωκότες. Paulo ante eſt ἀποτετυχήκατε. Sic Phauorin: σφάλλομαι· ἀποτυγχάνω. ¶ 4) *detrimentum accipere.* Π. 2, 2, 15. p. 113. οἶκος ἐνδεόμενος οἰκετῶν ἧττον σφάλλεται, ἢ ὑπὸ ἀδίκων ταραττόμενος. ¶ 5) *errare.* Π. 5, 2, 15. p. 286. θαῤῥῶν οὐδὲν ἂν σφαλείης, *ſi bono ſis animo, recte feceris, non fruſtra ſperabis optima quaeque.* Λ. 5, 9. Απ. 3, 12, 6. ἐν τῷ διανοεῖσθαι πολλοὶ μεγάλα σφάλλονται διὰ τὸ μὴ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα. Ιπ. 5, 4. Cf. σφάλλειν nr. 4.

σφάλμα, ¶ 1) *calamitas, aduerſa fortuna.* Σ. 8, 18. ἤν τι σφάλμα προσπίπτῃ. Per euphemiſmum dictum eſt. Cum enim opponatur ταῖς καλαῖς πράξεσι, ſenſus eſt: *ſi quid deliquerint.* ¶ 2) *clades, calamitas in bello accepta.* Π. 8, 5, 4. μείζω τὰ σφάλματα. Αγ. 2, 23.

σφᾶς, v. σφεῖς.

σφάττειν, *mactare, ſacrificare.* Π. 8, 3, 11. ἔθυσαν τῷ Διῒ τοὺς ταύρους — ἔπειτα Γῇ σφάξαντες. A. 2, 2, 4. ταῦτα ὤμοσαν in foederibus σφάξαντες κάπρον. ¶ 2) *interficere, iugulare.* Ammonius in v. θύεσθαι et ex eo Phauorin: σφάττεσθαι ἐστὶ τὸ δι' ἡντιναοῦν αἰτίαν φονεύσασθαι, καὶ ἐπ' ἀνθρώπου τάττεται. Π. 7, 3, 5. Panthea τὴν ἀκινάκην πάλαι παρασκευασαμένη, σφάττει ἑαυτήν. A. 4, 5, 13. οἱ δὲ σφάττειν ἐκέλευον. 2 Codd. σφάζειν. E. 4, 4, 3. ¶ 3) K. 10, 16. ἢ ἐσφάγη. Leuncl. *vbi vulneratus eſt.* All. ἢ ἐσφάγη, alii aliter v. σφαγή.

σφέας, v. σφεῖς.

σφεῖς, *ipſi.* Portus vocat poeticum. Thomas: σφεῖς καὶ αὐτοὶ παρὰ μόνῳ τῷ Θουκυδίδῃ καὶ παρὰ Πλάτωνι: σφῶν δὲ καὶ σφίσι καὶ σφᾶς, παρὰ πᾶσι τοῖς ῥήτορσιν. — δηλοῦσι δὲ ἁπλᾶ μὲν κείμενα, τὸ αὐτοὶ, αὐτῶν, αὐτοῖς, αὐτούς· μετὰ δὲ τῆς προσθήκης, πλὴν τῆς εὐθείας, ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτούς. οὐδὲ γὰρ

οἷόν τε ἑαυτὸς ἐπὶ τῆς εὐθείας, ἢ ἑαυτοὶ λέγειν. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ σφεῖς αὐτοὶ ἀντὶ τοῦ ἑαυτοὶ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ μόνον ἐκ παραλλήλου λέγομεν. — τίθεται δὲ ταῦτα ἐπὶ τρίτου προσώπου. Distinguitur ab αὐτὸς, A. 7, 5, 5. λέγειν ἐκέλευεν αὐτοὺς, ὅτι οὐδὲν ἂν ἧττον σφεῖς ἀγάγοιεν τὴν στρατιὰν, *se*. E. 5, 2, 8. ἐδίδασκον, ὡς, ἕως μὲν σφεῖς (*ipsi* qui loquuntur) οἴκοι ἦσαν — ἐπεὶ δὲ σφᾶς (*se*) αὐτοὶ ἐξέβαλον. — Genitiuus σφῶν, *sui, ipsorum*. Hesych: σφῶν· ἑαυτῶν. E. 6, 5, 36. οὐ γὰρ ἀδικησάντων σφῶν (sc. Λακεδαιμονίων) ἐπιστρατεύοιεν οἱ Ἀρκάδες. Unde τὰ σφῶν, *res suae*, Aϑ. 2, 14. ὁ δῆμος εἰδὼς ὅτι οὐδὲν τῶν σφῶν ἐμπρήσουσιν. Ponitur pro eo αὐτὸς, A. 3, 5, 10. σφῶν τε πρὸς ἐκείνους (Carduchos), καὶ ἐκείνων πρὸς αὐτοὺς, np. qui hoc narrant. Iungitur c. αὐτῶν, Aϑ. 1, 16. εἰ οἴκοι ἕκαστοι sociorum εἶχον τὰς δίκας — τούτους ἂν σφῶν αὐτῶν ἀπώλλυσαν, οἵτινες φίλοι ἦσαν — τῷ δήμῳ, *de numero suorum*. Sed A. 1, 5. ποθεινοτέρως σφῶν αὐτῶν ἔχειν dictum est pro ἀλλήλων. Oppon. διάκοροι ἀλλήλων. — Datiuus σφίσι, a) *sibi, ipsis*. Hesych: σφίσιν· ἑαυτοῖς. Π. 1, 4, 1. διαπράξασθαι σφίσι. 2, 1, 5. 2, 3, 8. ὅτι οὐ σφίσι γε δοκοίη παιδιὰν εἶναι. Aϑ. 1, 3, 14. E. 2. 4, 5. 3, 2, 7. Aπ. 2, 9. 7. Saepe c. αὐτοῖς, Aϑ. 1, 4. ἰσχυρὸν τὸ ἐναντίον σφίσιν αὐτοῖς καθιστᾶσιν. §. 6. 2, 17. 19. 3, 10. 20. E. 1, 7, 5. 4, 2, 6. 7, 5, 4. ὅτι συνθῆκαι σφίσιν αὐτοῖς εἶεν. Vbi vel σφ. αὐτ. est pro ἀλλήλοις, vel αὐτοῖς, vt in plerisque locis laudatis, redundare videtur. Permutatur c. αὐτὸς, E. 2, 3, 9. ἔπεισαν Λύσανδρον φρουροὺς σφίσι ξυμπρᾶξαι — θρέψειν δ' αὐτοὶ ὑπισχνοῦντο. 3, 1, 15. ὅτι οὐκ ἀρέσκει σφίσιν, αὐτοὶ δὲ βούλοιντο. 3, 3, 6. Distinguitur ab αὐτὸς, Σ. 3, 14. ἤροντο εἰ καὶ σφίσι δηλώσει αὐτούς. it. ab ἑαυταῖς. v. ἑαυτῷ nr. 1. b) *iis*. E. 1, 7, 3. οὐ γὰρ προυτέθη σφίσι λόγος κατὰ τὸν νόμον. 6, 5, 35. — Accusatiuus σφᾶς, *se, ipsos*. Hesych: σφᾶς· αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. Π. 1, 4, 21. ἐπεὶ σφᾶς ἴδοιεν. 2, 4. 6. E. 2, 4, 25. c. αὐτοὺς, Aϑ. 2, 1. τῶν πολεμίων ἥττους τε σφᾶς αὐτοὺς ἡγοῦνται εἶναι καὶ μείζους. E. 1, 3, 13. 1, 7, 10.

7, 10. p. 55. Permutatur c. αὐτὸς, Π. 2, 1, 1. ἵλεως πέμπειν σφᾶς. Paulo poſt eſt αὐτούς. Diſtinguitur ab αὐτὸς, E. 3, 2, 10. αὐτὸν συγχωρήσειν αὐτονόμους σφᾶς ἀφιέναι. Cf. ſupra in nominatiuo. — Alia accuſatiui forma, σφέας, Leunclauio nimis poetica eſſe, non Xenophontea, videtur. Heſych: σφέας· αὐτούς. κατ' ἔγκλισιν. Alia multa habet Phauorinus. E. 3, 2, 21. ξυνεχώρησε, σφέας τὸ τεῖχος περιελεῖν.

σφενδονᾷν, *funda vti, funda librare ſaxa.* Π. 7, 4. 7. πάντας τῶν ὑποχειρίων — σφενδονᾷν ἠνάγκαζε μελετᾷν, νομίζων τοῦτο τὸ ὅπλον δουλικώτερον εἶναι. Euſtath. ad Homer. Il. ν, 600. θεράποντος δὲ ὅπλον αὕτη (ἡ σφενδόνη), οὐ μὴν ἥρωος, οὐδὲ γὰρ ἐχρῆν. A. 3, 3, 5. Tiſſaphernis milites οἱ μὲν ἐτόξευον, οἱ δὲ ἐσφενδόνων. §. 10. iidem τοξεύουσι καὶ σφενδονῶσιν ὅσον οὔτε οἱ Κρῆτες ἀντιτοξεύειν δύνανται. §. 11. 4, 3, 23. οἱ Καρδοῦχοι ἤρξαντο σφενδονᾷν καὶ τοξεύειν. E. 2, 4, 23. οἱ ψιλοὶ — ἐτόξευον, ἐσφενδόνων. 4, 6, 7.

σφενδόνη, ¶ 1) *funda.* Fuit ſeruile armorum genus. v. σφενδονᾷν. Vnde Π. 7, 4, 5. et 7. Cyrus deuictis dat σφενδόνας, quibus armati exercitum ſequerentur. A. 3, 3, 11. τίνες πέπανται σφενδόνας. ¶ 2) *glans fundae, lapis funda emisſus.* A. 3, 3, 11. τὸ βέλος αὐτῶν (Rhodiorum) διπλάσιον φέρεσθαι τῶν Περσικῶν σφενδονῶν. 3, 4, 3. σφενδόναι καὶ τοξεύματα ἐξικνοῦντο. 4, 3, 22. 5, 2, 11. βέλη ἐφέρετο, λόγχαι, σφενδόναι. 7, 8, 11.

σφενδονήτης, *funditor.* Π. 7, 4, 7. et 8. σφενδονῆται ſunt ſeruile genus militum. 1, 5, 5. μύριοι σφενδονῆται leguntur apud Perſas in bellum profecturi. 2, 1, 2. p. 87. apud Aſſyrios in Arabum auxiliis σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα. A. 3, 3, 10. 11. Xenophon σφενδονήτας legit e Rhodiis. E. 4, 2, 9. in Lacedaemoniorum exercitu ſunt σφενδονῆται Μαργανέων, καὶ Λεπρίνων, καὶ Ἀμφιδόλων. Semper σφενδονῆται poſtponuntur τοξόταις, vt Π. 3, 3, 27. τοξόται καὶ ἀκοντισταὶ καὶ σφενδονῆται. 7, 4, 8. A. 3, 3, 5. 3, 4, 1. O. 4, 5. 8, 6. v. τοξότης.

σφετερίζεσθαι, *ſibi vindicare ſ. arrogare.* Heſych. et Phauorin: σφετερι-

τεριζόμενος· ἰδιοποιούμενος. Sic Iosephus coniunxit cum ἐξιδιώσασθαι. v. Spanhem. ad Iulian. orat. 1. p. 3. E. 5, 1, 33. Ἀργείους Κόρινθον σφετεριζομένους. Cf. Mor. ad E. 4, 4, 6.

σφέτερος, ¶ 1) *suus*. Hesych: σφέτερον· τὸ αὐτῶν ἴδιον. Eustath. ad Odyss. α, p. 1383, 31. et ex eo Phauorin: σφετέραις, ἀντωνυμία ἐστὶ τρίτου προσώπου, ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐκείνων. καὶ ἀεὶ τίθεται οὕτω. Π. 1, 4, 21. τοὺς σφετέρους, *suos*, sup. milites. Sic §. 23. 4, 2, 9. E. 2, 4, 11. — E. 5, 3, 12. τὰ σφέτερα, scil. κτήματα. Sed Π. 7, 4, 5. τινὰς ἑλομένους τὰ σφέτερα, *partes suas*. Sic E. 7, 5, 5. τοὺς τὰ σφέτερα φρονοῦντας. — Αθ. 2, 5. ἀποπλεῦσαι ἀπὸ τῆς σφετέρας αὐτῶν, scil. γῆς. — ἀπὸ τῆς σφετέρας αὐτῶν ἀπελθεῖν. §. 19. πρὸς τῷ σφετέρῳ ἀγαθῷ. Etiam h. l. pertinet ad plures, atque adeo ponitur ἐπὶ πληθυντικοῦ, vt poni iubet Thom. Mag. p. 827. ¶ 2) *noster*. Π. 6, 1, 7. ἐβοήθουν, τῶν ἡμετέρων ἀγομένων, καὶ περὶ τῶν σφετέρων φρουρίων — πράγματα εἶχον.

σφήξ, *vespa*. Phauorin: σφήξ, ἀρσενικοῦ, ζωΰφιόν τι μελίττῃ ἐμφερές. E. 4, 2, 6. σφῆκας ἐξαιρεῖν — ἐκθέοντας τοὺς σφῆκας θηρᾶν — χειρουμένους τοὺς σφῆκας.

σφίσι, v. σφεῖς.

σφόδρα, ¶ 1) *vehementer, cum impetu*. Απ. 3, 8, 4. ἀκόντιον καλὸν πρὸς τὸ σφόδρα τε καὶ ταχὺ φέρεσθαι. ¶ 2) *diligenter, accurate*. Λ. 8, 2. σφόδρα πείθεσθαι. Sic Π. 8, 3, 10. ¶ 3) *recte, omnino*. Est affirmantis, Απ. 3, 6, 7. δυνατόν ἐστι — πλουτίζειν. νὴ Δία, σφόδρα γ', ἔφη. Inprimis in respondendo, Απ. 2, 7, 5. οὐκοῦν χρήσιμα; σφόδρα γε. Ibid. τί γὰρ ἱμάτια; σφόδρα γ', ἔφη, καὶ ταῦτα χρήσιμα. 2, 10, 2. 3, 4, 9. 3, 10, 8. 4, 2, 11. οὐ δήπου τῆς ἀρετῆς ἐφίεσαι; σφόδρα γ', ἔφη, — τῆς ἀρετῆς δέομαι. c. καὶ, Π. 3, 2, 9. ἐθέλοις ἂν χρῆσθαι; — καὶ σφόδρα ἄν, ἔφη. 5, 2, 12. O. 3, 4. ¶ 4) Legitur pro σφοδρά. v. σφοδρὸς nr. 2.

Σφοδρίας, *Sphodrias*. E. 5, 4, 15. harmostes a Cleombroto Thespiis relictus. §. 20 — 22. incitantibus Thebanis Atticam inuadit. quod §. 63. vocatur τὸ Σφοδρία ἔργον. §. 24

§. 24 — 34. domi accusatus, opera Cleonymi filii, quem amabat Archidamus, Agesilai filius, suffragante Agesilao absoluitur. 6, 4, 14. cadit in pugna Leuctrica.

σφοδρὸς, ¶ 1) *vehemens, cum impetu.* Ιπ. 12, 14. σφοδρότατον οἴσεται τὸ ἀκόντιον. Est fere pro aduerbio. ¶ 2) *magnus, grauis.* Hesych. et Phauorin: σφοδρόν· δεινὸν, χαλεπόν. Α. 1, 10, 11. εἴ ποτε σφοδρὰ λάβοι τὸ στρατόπεδον ἔνδεια. Edd. vett. σφόδρα. ¶ 3) *acer, vehemens.* Hesych: σφοδρόν· ὀξύ. Αγ. 5, 4. τοῦ καλλίστου ἡ σφοδροτάτη φύσις ἐρασθείη. Απ. 4, 1, 4. μεγαλείους καὶ σφοδρούς. Σ. 1, 10. ¶ 4) *firmus, validus.* Hesych: σφοδρόν· ἰσχυρὸν, — στιβαρόν. Ο. 5, 5. ἡ γεωργία σφοδρὸν τὸ σῶμα παρέχει. ¶ 5) *gnauus, strenuus.* Π. 2, 1, 16. ὑπηρέτας σφοδροὺς, ταχεῖς, ἀόκνους. c. πρὸς, Π. 2, 2, 15. p. 112. οἱ — πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν σφοδροὶ καὶ ἀναίσχυντοι.

σφοδρότης, *vehementia.* Ε. 7, 2, 23. τὴν σφοδρότητα τῆς ἐφόδου, *vehementiam in irruendo in vrbem.*

σφοδρῶς, ¶ 1) *acriter, studiose.* Ο. 5, 4. πορεύεσθαι σφοδρῶς. ¶ 2) *seuere.* Ο. 5, 13. σφοδρῶς καὶ ἀνδρικῶς παιδευόμενοι. Vertunt *ad alacritatem.* ¶ 3) σφοδρῶς ἔχειν, v. ἔχειν nr. 33.

σφραγὶς, *sigillum impressum.* Hesych: σφραγίς· σήμαντρον. Ε. 7, 1, 27. δείξας τὴν βασιλέως σφραγίδα.

σφράγισμα, i. q. σφραγίς. Ε. 1, 4, 1. ἐπιστολὴν — τὸ βασίλειον ἔχουσαν σφράγισμα.

σφυρὸν, *pedis malleolus, pars corporis infra suras, ad cuius vtramque partem eminent tali.* Aristot. hist. animm. 1, 15. τὸ ἔσχατον ἀντικνημίου, σφυρόν. Poll. 2, 192. τὸ ὑπὸ τῇ κνήμῃ μέρος καλεῖται σφυρὸν καὶ πέζα. Hesych: σφυρά· τὰ περὶ τοὺς ἀστραγάλους, αἱ περιφέρειαι τῶν ποδῶν. it. σφυρόν· — τὸ ἐπάνω τῶν ἀστραγάλων. Eustath. ad Il. δ, p. 457. et Phauorin: σφυρὰ λέγεται τὰ ἀπολήγοντα πρὸς τῷ ἀστραγάλῳ, καὶ ἐκ πλαγίου ἐξέχοντα, καθ᾽ ὁμοιότητα, ὡς οἱ παλαιοί φασι, τῶν χαλκευτικῶν σφυρῶν. Ε. 5, 4, 58. ἰατρὸς σχάζει τὴν παρὰ τῷ σφυρῷ φλέβα.

σφῶν, v. σφεῖς.

σχάζειν, ¶ 1) *secare, aperire.* Suid: χάσαντα· τέμνοντα. etc. E. 5, 4, 58. v. σφυρόν. ¶ 2) *reducere, demittere, retrahere.* Phauorin: χάσας· κατασπάσας. K. 3, 5. canes ἐπισκυθρωπάσαται διὰ τοῦ ἴχνους, χάσασαι τὴν οὐρὰν καὶ φράξασαι.

σχαλὶς, *varus, furcula.* Pollux 5, 31. ϛάλικες δὲ, καὶ χαλίδες, καὶ χαλιδώματα, ξύλα ὀρθὰ, ἐξ ἄκρου διττὰ, ἱϛάμενα μὲν κατὰ τῆς γῆς, τοῖς δὲ δίκροις ἀνέχοντα τοὺς τῶν δικτύων βρόχους τε καὶ περιδρόμους. §. 32. καθίϛανται δὲ αἱ χαλίδες πλάγιαι, μᾶλλον εἰς ἀλλήλας προσνεύουσαι. Disputat de iis Vlitius ad Grat. Falisc. 87. K. 2, 8. χαλίδες τῶν ἀρκύων τὸ μῆκος δέκα παλαιϛῶν, etc. §. 9. τῶν χαλίδων. Margg. ϛαλίδων et ϛαλίκων. 6, 7 — 9. agitur de harum χαλίδων vsu et statione.

σχέδην, *pedetentim, tarde, composito gradu.* Ap. Poll. 1, 214. opponitur ῥύμῃ, et ἀπὸ ῥυτῆρος et εἰς τάχος. Hesych: χέδην· ἡσυχῆ, βάδην. Ἱππ. 3, 4. ἐπειδὰν τῆς εἰς τάχος διελάσεως λήξωσι, τὴν ἄλλην ἤδη καλὸν χέδην εἰς τὰ ἱερὰ διελαύνειν. Formulam χέδην ἐλαύνειν perperam explicat Kühn. ad Poll. 6, 175.

σχεδία, scil. ναῦς, *ratis operae tumultuariae, nauigium ex tempore factum, et ex materia quae χεδὸν s. ad manum est.* Hesych: χεδίη. χεδία — ἡ εἰκαίως πεποιημένη ναῦς. Cf. Suid. et Phauorinus. Eustath. ad Il. ε. p. 516. χεδία ἡ δι' ὀλίγου συμπαγεῖσα ναῦς. Schol. Eurip. Hecub. 113. χεδία· ναῦς ἀκατασκεύαϛος, ἀπὸ ξύλων μόνων ἀπερίττως συντεθειμένη — κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ σὺν τάχει γενομένη ναῦς. Etiam Latine vocatur *schedium.* v. Festus in h. v. et Schelfer. de milit. nav. 1, 3. p. 21. sq. A. 1, 5, 10. χεδίαις διαβαίνοντες ὧδε· διφθέρας — ἐπίμπλασαν χόρτου κούφου etc. 2, 4, 16. διῆγον ἐπὶ χεδίας διφθερῶν ἄρτους. All. ἐπὶ χεδίαις.

σχεδὸν, ¶ 1) *propemodum, pene, fere.* Π. 2, 1, 3. χεδὸν ἕτοιμα ἦν. 8, 7, 1. χεδὸν ἐδόκει εἰδέναι, ὅτι ἡ τελευτὴ παρείη. Λ. 5, 1. E. 7, 4, 24. Ante πάντες, Π. 2, 1, 2. p. 88. χεδὸν πάντων ἡ αὐτή. E. 6, 1, 4. p. 360. χεδόν πάντες ἀκοντιϛαί εἰσι. Σ. 4, 6. it. c. τι, A. 6, 4, 14. χεδόν τι πᾶσα

ἡ

ἡ στρατιά. Et saepe c. τι, vt Π. 6, 2, 4. σχεδόν τι ἤδη ἀποτετελεσμένα ἦν. E. 4, 1, 20. σχεδὸν δέ τι καὶ ἔαρ ὑπέφαινε. In margg. τι deest. Verti potest *aliquantulum*. 7, 1, 2. τὰ μὲν οὖν ἄλλα συνωμολόγηται σχεδόν· Steph. praefert alteram lectionem σχεδόν τι συνωμολ. Aπ. 2, 6, 12. σχεδόν τι λέγεις χρῆναι. Fr. Portus dicit, τι esse modestiae. Sane recte verti videtur *ni fallor*. O. 4, 11. 5, 17. Dicitur de numeris, Πο. 3, 9. σχεδὸν ἐπίπεμπτον αὐτῷ γίγνεται. c. ἀμφὶ, Π. 2, 1, 2. p. 89. σχεδὸν ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις. Hutch. refert ad voces ἐκ παραλλήλου positas. c. περὶ, E. 6, 2, 26. σχεδὸν περὶ ἐννενήκοντα ναῦς. De tempore, A. 7, 6, 1. σχεδὸν ἤδη δύο μηνῶν ὄντων. sequente καὶ, A. 1, 10, 10. σχεδὸν δ', ὅτε ταῦτα ἦν, καὶ ἥλιος ἐδύετο. E. 6, 1, 2. v. καὶ nr. 17. c. τι, E. 4, 2, 8. πορευόμενοι σχεδόν τι ἅμα, *eodem fere tempore*. c. ἀμφὶ. A. 6, 3, 16. σχεδὸν ἀμφὶ τοῦτον τὸν χρόνον. c. περὶ, E. 6, 1, 2. σχεδὸν περὶ τοῦτον τὸν χρόνον. 7, 3, 1. 7, 4, 12. ¶ 2) *circiter*. A. 1, 8, 18. ὀλίγοι — κατελείφθησαν, σχεδὸν οἱ ὁμοτράπεζοι καλούμενοι.

σχεῖν, ¶ 1) *cohibere, reprimere*. Hesych. et Phauorin: σχήσουσι· κωλύσουσι, παύσουσιν, ἐφέξουσι. E. 6, 5, 38. p. 431. σχόντες τὴν Εὐρυσθέως ὕβριν. Sic E. 5, 4, 58. σχεῖν τὸ ῥεῦμα, *fluxum sanguinis inhibere* f. *sistere*. ¶ 2) *sustinere impetum*. A. 7, 1, 13. οὐ γὰρ ἱκανοὶ — οἱ ἐν τῇ ἀκροπόλει σχεῖν τοὺς ἄνδρας. ¶ 3) *arcere, prohibere*. E. 1, 1, 25. οὐδὲν ὄφελος — εἴργειν τῆς γῆς, εἰ μή τις σχήσοι (ἐκεῖθεν) ὅθεν κατὰ θάλατταν — φοιτᾷ. c. gen. Π. 7, 1, 18. ὅτι οὐδαμῶς ἂν θᾶττον σχοίη τοὺς πολεμίους τῆς εἰς τὸ πρόσθεν προσόδου. All. ἔχοι ἢ τοὺς π. ¶ 4) *impedire*. A. 3, 5, 6. ὥστε μὴ ὀλισθάνειν, ἡ ὕλη καὶ ἡ γῆ σχήσει. ¶ 5) *tenere*. Ιππ. 3, 3. μεταξὺ τοῖν ὤτοιν τοῦ ἵππου ἕκαστον (δόρυ) σχεῖν.

σχέσις, *habitus, cultus*. Σ. 4, 57. σχέσιν πρέπουσαν τριχῶν καὶ ἐσθῆτος, *rationem capillos et vestes componendi*.

σχέτλιος, *durus, iniustus, indignus*. Hesych: σχέτλιον· χαλεπὸν, ἄδικον. Cf. Phauorin. qui multa ex Eustathio in lexicon suum transscripsit de hoc vocabulo. A. 7, 6, 21. τοῖν-

τοῦτο δὴ τὸ πάθημα τὸ σχέτλιον. Est ironia.

σχῆμα, ¶ 1) *habitus corporis, positura, gestus.* v. Periz. ad Aelian. V. H. 4, 3. Π. 6, 4, 5. extr. ἄφοβον δεικνὺς καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον καὶ λόγους. Απ. 2, 1, 22. κεκοσμημένην — τὸ σχῆμα σωφροσύνῃ, ἐσθῆτι λευκῇ — τὸ σχῆμα ὥστε δοκεῖν ὀρθοτέραν τῆς φύσεως εἶναι, 3, 10, 5. τὸ μεγαλοπρεπές τε καὶ ἐλευθέριον — καὶ διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων καὶ ἑστώτων καὶ κινουμένων ἀνθρώπων διαφαίνει. §. 7. Απολ. 27. Socrates ὄμμασι καὶ σχήμασι καὶ βαδίσματι φαιδρὸς ἀπῄει. Zeun. aliique habent σχήματι. Σ. 1, 10. οἱ ὑπὸ σώφρονος ἔρωτος ἔνθεοι — τὰ σχήματα εἰς τὸ ἐλευθεριώτατον ἄγουσιν. Oppon. σφοδρότερον εἶναι. 9, 5, 6. Sic de saltantium gesticulationibus, Σ. 2, 15. puer saltans καλὸς ὤν, ὅμως σὺν τοῖς σχήμασιν ἔτι καλλίων. §. 16. 22. 7, 5. εἰ ὀρχοῖντο σχήματα, ἐν οἷς Χάριτές τε καὶ Ὧραι καὶ Νύμφαι γράφονται. De quo loco v. Boettigeri V. S. V. prolus. de quatuor aetatibus rei scenicae apud veteres (Vimar. 1798. 4.) p. 17. ¶ 2) *forma*, a) aciei, A. 1, 10, 7. εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα κατέστησεν τὴν φάλαγγα. b) equi, Iπ. 1, 8. 7, 10. cernitur in capite erectiori. An dici possit σχήματα ἕλκειν pro στόματα, v. ἕλκειν nr. 5. ¶ 3) *vestitus, habitus.* Hesych: σχῆμα· — ἱματισμός. Π. 5, 1, 2, ἐν ταπεινῷ σχήματι ἐστηκυῖα. Αθ. 2, 8. ἰδίᾳ καὶ φωνῇ καὶ διαίτῃ καὶ σχήματι χρῶνται. O. 2, 4. σχῆμα, ὃ σὺ περιβέβλησαι. ¶ 4) *conditio, status, vitae ratio.* v. Raphel. ad Philipp. 2, 7. Π. 7, 1, 22. αἱ κάμηλοι ἀπολαβοῦσαι πάλιν τὸ ἑαυτῶν σχῆμα, ἐν τοῖς σκευοφόροις διάγουσιν, *ab honestiore in proeliis loco et cultu ad pristinum reiecti.* ¶ 5) Confunditur c. σῆμα. v. ibi.

σχηματίζεσθαι. Σ. 1, 9. admirantes οἱ μὲν σιωπηρότεροι ἐγίγνοντο, οἱ δὲ καὶ ἐσχηματίζοντό πως, *in certam quandam corporis speciem et habitum se componebant.* Cf. Kühn. ad Poll. 4, 95.

σχηματοποιεῖσθαι, *gestum effingere*, i. q. σχηματίζεσθαι. Iπ. 10, 5. ἅπερ ὁ ἵππος σχηματοποιεῖται, ὅταν μάλιστα καλλωπίζηται.

σχίζειν, ¶ 1) *findere.* Π. 5, 3, 18. ξύλα τις σχισάτω.

A.

A. 1, 5, 12. 4, 4, 7. ¶ 2) *scindere, zuschneiden*, vt συντέμνειν. Π. 8, 2, 4. ὑποδήματα ὁ μὲν νευρορράφων, ὁ δὲ, σχίζων. Laudat hunc locum Pollux 7, 81.

σχίζεσθαι, ¶ 1) *diuidi, diuidere se*. A. 6, 3, 1. τὸ στράτευμα ἐσχίσθη, np. tribus partibus profecturus. ¶ 2) *dissidere, in diuersas partes abire*. v. Wetsten. ad Act. 14, 4. Σ. 4, 59. ἐνταῦθα ἐσχίσθησαν. Bach: *in duas discesserunt partes*. Immo *non eadem dixerunt*. Minus enim ibi ad animos, quam ad verba refertur.

σχολάζειν, ¶ 1) *otiosum esse, ab occupationibus esse liberum*. Thomas Mag. et Phauorin: σχολὴν ἄγω, καὶ εὖ σχολῆς ἔχω· οὐ σχολάζω. Sed Etymol. M. in v. σχολή· ἀντὶ δὲ τοῦ σχολὴν ἄγειν, λέγουσιν Ἀττικοὶ σχολάζειν. Phauorin: σχολάζω· τὸ ἀργῶ. Aπ. 3, 9, 9. quaerit Socrates, quid sit σχολάζειν. Π. 7, 1. 10. πρόσταξον ὅπως μηδ᾽ οὗτοι σχολάζωσι in proelio. A. 2, 3, 1. περιμένειν, ἄχρις ἂν σχολάσῃ. Λ. 6, 3. Aπ. 3, 11, 16. οὐ πάνυ μοι ῥᾴδιόν ἐστι σχολάσαι, np. vt ad te veniam. Σ. 4, 43. Σωκράτει σχολάζων συνδημερεύειν, *nullis reip. et diuitiarum negotiis impeditus*. Eleganter de eo, qui non edit in coena, A. 7, 3, 12. ἰδὼν Ξενοφῶντα οὐκέτι δειπνοῦντα, ἐκείνῳ, ἔφη, δὸς poculum. σχολάζει γάρ. c. ἀπὸ, Π. 7, 5, 18. p. 447. ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σχολάσαις. E. 7, 4, 28. ἐσχόλασαν ἀπὸ τοῦ Κρώμνου, *non amplius obsederunt Cromnum*. ¶ 2) *desidere, nullis omnino negotiis occupari*. O. 7, 1. ἔδοξε σχολάζειν — οὐ μάλα εἰωθὼς σχολάζειν — οὐ πάνυ σχολάζοντα ἐν τῇ ἀγορᾷ. ¶ 3) *vacare, tempus impendere, operam dare*. c. dat. Π. 7, 5, 15. τοῖς φίλοις σχολάσαι καὶ συγγενέσθαι. c. πρὸς, Aπ. 3, 6, 6. ἀφαιρεῖν διανοῇ — οὐδὲ πρὸς ταῦτα πω ἐσχόλασα, *consideraui*. ¶ 4) *posse, facultatem habere*. c. inf. Π. 2, 1, 2. extr. ὡς μὴ σχολάζωσιν μήτε φεύγειν, μήτ᾽ ἀναστρέφεσθαι. Sic Aπ. 3, 9, 9. ἀπὸ τῶν βελτιόνων ἐπὶ τὰ χείρω ἰέναι, οὐδένα σχολάζειν, *otio suo ita vti nemini licere*. ¶ 5) *velle*. c. inf. Π. 8, 1, 7. πολὺν χρόνον οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν.

σχολαῖος, *tardus*. Poll. 1, 43. βραδὺς, μελλητὴς, σχο-

χολαῖος, νωθρὸς etc. Hesych: χολαῖον· ἡσύχιον, βραδύ. A. 4, 1, 10. χολαίαν ἐποιοῦντο τὴν πορείαν. v. ποιεῖσθαι nr. 23.

σχολαιότατα, *tardissime.* A. 11, 3. τάχιστα λαμπρύνεται, καὶ χολαιότατα ῥυπαίνεται.

σχολαιότερον, *tardius.* Hesych: χολαιότερον· — βραδύτερον. Thomas praefert formam χολαίτερον. Sed Suidas habet vtramque. A. 1, 5, 9. ὅσῳ μὲν θᾶττον ἔλθοι — ὅσῳ δὲ χολαιότερον.

σχολαίτατα, *tardissime.* E. 6, 3, 4. extr. ἄρχεσθαι (πολέμου) ὡς χολαίτατα, καταλύεσθαι τάχιστα, *quam maxime cunctanter.*

σχολαίως, *tarde, segniter.* A. 1, 5, 8. ἐδόκουν χολαίως ποιεῖν.

σχολὴ, ¶ 1) *otium.* Quid sit, quaerit Socrates Απ. 3, 9, 9. Cf. ἀβρός. Π. 8, 1, 4. 5. tribuitur ei, qui non multis negotiis impeditur. c. dat. Π. 5, 3, 4. νῦν ἡμῖν οὔπω χολὴ, np. ad proelium. c. dat. et inf. Π 4, 3, 3. p. 230. χολή γε ἡμῖν μανθάνειν — ἡμῖν στρατεύεσθαι οὐ μόνον χολὴ, ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη. A. 5, 1, 6. χολὴ τοῖς πολεμίοις λῄζεσθαι, *vacat hostibus.* Vertunt *daturos operam hostes.* Plene c. dat. et εἶναι, Π. 1, 6, 14. ἦ καὶ χολὴ ἔσται σωμασκεῖν τοῖς στρατιώταις; 2, 1, 6. p. 93. οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν χολὴ, ὥσπερ ὑμῖν, τούτων ἐπιμελεῖσθαι. 5, 1, 4. εἰ πειθήσομαι ἐλθεῖν, οὐ πάνυ μοι χολῆς οὔσης. 7, 1, 9. ἕως ἐστί (Margg. ἔτι) σοι χολὴ — παρακάλει τοὺς σὺν σοί. 7, 5, 18. χολήν σοι εἶναι, ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν. A. 4, 1, 13. Sic c. γίγνεσθαι, Ιερ. 1, 1. χολῆς γενομένης ἀμφοῖν. c. ἐν, O. 8, 15. ἐξετάζοντα αὐτὸν ἐν τῇ χολῇ πάντα, *per otium.* c. ἄγειν, Π. 5, 5, 12. ὅσον χρόνον χολὴν ἦγεν, *otiosus erat.* Cf. ἄγειν nr. 24. Sic c. ἀπὸ, Π. 8, 3, 18. ἦν χολὴν ἄγω ἀπὸ τούτων, *liber sum a cura rei familiaris.* c. διδόναι, Π. 4, 2, 12. μὴ δῶμεν αὐτοῖς χολὴν μήτε βουλεύσασθαι μήτε παρασκευάσασθαι. Vertunt *spatium concesserimus.* c. ἔχειν et ἀμφὶ, Π. 7, 5, 17. p. 444. μήτε ἀμφ' αὐτὸν χολὴν ἔχειν, μήτε μετὰ τῶν φίλων εὐφρανθῆναι, *sibi ipsi vacare.* §. 8. ἀμφ' ἐμὲ ἕξειν χολὴν, *familiariter mecum versaturum esse.* c. παρέχειν, Π. 8, 3, 19. ἐπίτροπον ἕξει χολὴν παρέξοντα, *qui otium ipsi faciat.* Sic de pace, Ιερ. 10, 5.

5. μισθοφόροι ἱκανοὶ — σχολὴν παρέχειν τοῖς πολίταις τῶν ἰδίων ἐπιμελεῖσθαι. c. ποιεῖσθαι et πρὸς, Απ. 2, 6, 3. διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ χρηματίζεσθαι μηδὲ πρὸς ἓν ἄλλο σχολὴν ποιεῖται, i. e. σχολάζει. Huc pertinet glossa Hesychii: σχολή, οὐ μόνον τὸ μηδὲν δρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸ περί τι σχολάζειν. ¶ 2) *facultas*. A. 1, 6, 9. interficiamus Orontem, ὡς — σχολὴ ἡμῖν, τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι, τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν. Zeun. ante ἡμῖν inseruit εἴη. Απ. 1, 6, 9. ποτέρῳ ἢ πλείων σχολὴ τούτων ἐπιμελεῖσθαι, *vter facilius possit*. ¶ 3) σχολῇ, a) *lente, tarde*. v. Poll. 3, 93. Π. 2, 4, 4. εἰ σχολῇ κελεύοντι ὑπήκουόν σοι. Duportus ad Theophrast. charact. 3. extr. vertit: *si tibi mandanti lente et cunctanter paruissem, vel vix aut ne vix quidem tibi obtemperassem*. 8, 4, 5. καλέσαντός σου — ὑπακούων σχολῇ ὑπήκουσα, *non promte*. 4, 2, 3. ὑπὸ τοῦ ὄχλου — σχολῇ πορεύεσθαι. A. 3, 4, 17. σχολῇ μὲν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται — οἱ δὲ πολέμιοι ταχὺ ἀνεπήδων. 4, 1, 12. b) *vix*. v. Fischer. ad Weller. gramm. Gr. p. 286. Απ. 4, 2, 24. ᾤμην εἰδέναι. σχολῇ γὰρ ἂν ἄλλο τι ᾔδειν, εἴγε μηδ' ἐμαυτὸν ἐγίγνωσκον. 4, 4, 25. c) *nullo modo, minime vero*. Suidas: σχολῇ γ' ἄν, ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως, οὐδαμῶς. Cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 9, 24. Απ. 3, 14, 3. σχολῇ γ' ἂν ἄλλος τις ὀψοφάγος εἴη, quam qui opsonia sola edit sine pane. Potest etiam huic loco et duobus praecedentibus vna eademque notio tribui.

σώζειν, ¶ 1) *conseruare, tueri*. Phauorin: σώζω, — τὸ φυλάσσω. a) parta, Απ. 2, 4, 2. ἀγροὺς — κτωμένους, καὶ τὰ ὄντα σώζοντας — φίλους ἑαυτοῖς σώζοντας. O. 7, 21. 33. 40. 9, 18. b) dudum possessa, Π. 3, 3, 20. οἱ νικῶντες τὰ ἑαυτῶν σώζουσι. 8, 1, 1. p. 462. A. 2, 5, 2. p. 111. 3, 2, 26. K. 12, 11. c) integrum, sine mutatione, sartum tectumque, Π. 4, 1, 2. p. 201. πότερον ἡ ἀρετὴ ἢ ἡ φυγὴ σώζει τὰς ψυχάς. Aθ. 1, 8. ἡ δημοκρατία μάλιστ' ἂν σώζοιτο οὕτως. E. 1, 3, 12. ὅτι οὐ προδοίη τὴν πόλιν, ἀλλὰ σῶσαι. 1, 4, 8. σῶσαι τὴν προτέραν τῆς πόλεως δύναμιν 3, 1, 12. Φαρναβάζῳ ἔσωζον αὐτὰς (πόλεις) οἱ ἐνόντες φρουροί. 3, 5, 8. p. 181. τὸ μὲν

μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, ἀπολώλατε, ὁ δὲ δῆμος οὑτοσὶ ὑμᾶς ἔσωσε. Sic A. 7, 7, 34. ταῦτα σέσωσαι δι' ὑμᾶς τῇ στρατιᾷ, *promissa stipendia soluta sunt.* Cf. τάξις. Sic E. 7, 1, 32. all. legunt πίστιν σώσω pro π. δώσω. ¶ 2) *defendere, ne ab hostibus rapiatur.* A. 1, 10, 2. καὶ ταύτην mulierem ἔσωσαν — καὶ τἄλλα πάντα ἔσωσαν. Sic Aπ. 2, 7, 14. canis ad oues: ἐγώ εἰμι ὁ ὑμᾶς σώζων, ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι. Referri quoque huc possint loci E. 1, 3. 12. et 3, 1, 12. paulo ante nr. 1. c. allati. ¶ 3) *seruare, liberare.* Phauorin: σώζω· — ῥύομαι, — σωτὴρ γίνομαι. a) *non perire pati,* Π. 1, 6, 6. σώζειν ναῦς κυβερνῶντας. 7, 5, 23. ἔσωζον τὸ Φιλόνεικον ἐν ταῖς ψυχαῖς. A. 3, 2, 6. dii ἱκανοὶ τοὺς μικροὺς, κἂν ἐν δεινοῖς ὦσιν, σώζειν εὐπετῶς. E. 2, 3, 18. p. 95. O. 8, 16. b) *incolumem auferre,* K. 1, 15. Αἰνείας σώσας τοὺς πατρῴους θεοὺς, σώσας δὲ καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα. c) *incolumem seruare s. abducere, tutum receptum praestare,* A. 2, 3, 13. Tissaphernes dicit, δοθῆναι αὐτῷ a rege σώζειν τοὺς Ἕλληνας, np. εἰς Ἑλλάδα. Paulo post est ἀφεῖναι. 3, 2, 3. Aπ. 1, 5, 1. ἑλέσθαι ἄνδρα, ὑφ' οὗ ἂν μάλιστα αὐτοὶ σωζοίμεθα — τοιοῦτον ἡμᾶς σῶσαι. Ιπρ. 2, 5. Φρονίμως ἀφηγούμενος σώζοι τοὺς Φυλέτας. §. 15. K. 12, 4. σώζεσθαι μὴ αἰσχρῶς in receptu, καὶ ἑτέρους σώζειν. d) *non interficere,* Π. 7, 1, 20. ἐρωτῶν, πότερα βούλονται ἀπολέσθαι ἢ σωθῆναι — πῶς δ' ἂν ἡμεῖς σωθείημεν, *nobis parci velimus* — τί καλὸν ποιοῦντες σωθείημεν — εἰ τῶν συμμάχων μηδένα προδόντες σωθείητε — Φίλοι τοῖς αἱρουμένοις ὑμᾶς σῶσαι. e) *non condemnare;* Aθ. 1, 14. οἱ χρηστοὶ τοὺς χρηστοὺς σώζουσι — τοὺς βελτίστους σώζειν. §. 18. E. 2, 3, 17. p. 94. Sic E. 5, 4, 26. ἔξεστί σοι σῶσαι τὸν πατέρα, *deprecando efficere ne condemnetur.* §. 30. f) *non euertere.* E. 6, 5, 38. p. 431. Lacedaemonios τοὺς σώσαντας ὑμᾶς Athenienses — ψήφῳ ἀκινδύνῳ σωσάντων ὑμᾶς.

σώζεσθαι, ¶ 1) *se conseruare incolumem.* A. 2, 1, 13. εἰ τῶν μυρίων ἐλπίδων μία τις ὑμῖν ἐστι σωθῆ-

σωθῆναι πολεμοῦντας — σώζεσθαι ὅπη δυνατόν. ¶ 2) *non cadere, saluum euadere.* a) e bello, ex expeditione, e proelio, v. Wetsten. ad Act. 23, 24. et 2 Timoth. 4, 18. Π. 3, 2, 7. ἀπολωλέναι νομίσαντες ἀναφαινόμεθα σεσωσμένοι. 5, 4, 6. τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ, οἴχομαι· τὸ δ' ἐπί σοι, σέσωσμαι. Α. 3, 1, 5, τίνι ἂν θεῶν θύων — καλῶς πράξας σωθείη. 3, 3, 4. βασιλέως ἄκοντος σωθῆναι. §. 3. est ἀπιέναι οἴκαδε, 5, 3, 7. ἢν μὲν οὗτος σωθῇ — εἰ δέ τι πάθοι. 6, 3, 3. 9. 7, 8, 1. E. 3, 1, 4. οἱ σωθέντες μετὰ Κύρου ἀναβάντες. 3, 4, 2. O. 11, 12. Etiam de captiuis dicitur, Π. 7, 2, 7. p. 418. Croesus dicit: ἐσώθην οὐδὲν κακὸν λαβών. Aπ. 3, 12, 2. ἀποθνήσκουσί τε ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις καὶ αἰσχρῶς σώζονται capti. De fugientibus, Π. 3, 3, 24. p. 192. ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ φεύγοντας σωθῆναι. A. 2, 4, 10. 5, 3, 2. 7, 1, 13. ὡς ἐν τριήρεσι σώζοιντο. Cf. Aπ. 4, 2, 33. De receptu, v. σώζειν nr. 3. c. c. διὰ, A. 5, 5, 7. διὰ πολλῶν τε καὶ δεινῶν σεσωσμένοι πάρεσε. c. ἐκ, A. 3, 2, 7. σώζονται ἐκ πάνυ δεινῶν. E. 7, 1, 16. οἱ σωθέντες ἐκ τοῦ πράγματος. Aπ. 3, 12, 4. ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀγώνων σώζονται εὐσχημόνως. O. 11, 11. c. εἰς, A. 6, 4, 5. ἐπεθύμουν εἰς τὴν Ἑλλάδα σώζεσθαι, *salui redire ex expeditione.* 6, 6, 13. E. 1, 1, 26. αἱ ἄλλαι ἔφυγον ἐς Σηστὸν, ἐκεῖθεν δὲ ἐς Βυζάντιον ἐσώθησαν, *saluae peruenerunt.* 3, 2, 3. 4, 8, 19. c. ἐπὶ, A. 6, 5, 12. ἢν καὶ σωθῶμεν ἐπὶ θάλατταν. c. πρὸς, Π. 5, 4, 8. οἱ Καδούσιοι se recipientes ἐσώζοντο πρὸς τὸ στρατόπεδον. c. aduerbiis motum ad locum significantibus, A. 6, 6, 10. σώζοισθε ἀσφαλῶς ὅπη θέλει ἕκαστος. E. 1, 6, 6. ἢν σωθῇ οἴκαδε. Cf. σῶος. b) e naufragio, E. 1, 7, 7. ἐπὶ τεύχους ἀλφίτων σωθῆναι — ἐὰν σωθῇ. §. 10. p. 59. σωθέντες ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου — ἐπὶ καταδύσης νεὼς σωθείς. Margg. διασωθείς. Sic Aπ. 4, 2, 32. ὅταν στρατείας τε καὶ ναυτιλίας οἱ μὲν μετασχόντες ἀπόλωνται, οἱ δὲ ἀπολειφθέντες σωθῶσιν. Stob. σώζωνται. ¶ 3) *saluum esse ab hostibus, defendere se posse.* A. 5, 1, 4. μὴ πλανᾶσθαι, ὡς σώζησθε. E. 7, 4, 6. ¶ 4) *felicem esse et manere,* in-

incolumem esse. Λ. 9, 2. ἕπεται τῇ ἀρετῇ σώζεσθαι εἰς τὸν πλείω χρόνον. Ἀπ. 3, 9, 13. σώζεσθαι tyrannus dicitur, si suos non interficit. Sic E. 7, 4, 8. ποιήσασθαι εἰρήνην, ὡς σωθείημεν — σωθέντες γὰρ etc. Ἱερ. 5, 4. τύραννος ἄνευ τῆς πόλεως οὔτ' ἂν σώζεσθαι δύναιτο, οὔτ' εὐδαιμονεῖν. Ἀπ. 1, 5, 5. δουλεύοντα ταῖς τοιαύταις ἡδοναῖς ἱκετεύειν τοὺς θεοὺς δεσποτῶν ἀγαθῶν τυχεῖν· οὕτω γὰρ ἂν μόνον ὁ τοιοῦτος σωθείη, *liberari a prauis cupiditatibus atque adeo vitam tranquillam agere possit.* ¶ 5) *beatum esse, florere.* Πο. 5, 10. εὔχεσθαι μετὰ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, Ἀθήνας μάλιστα σώζεσθαι. ¶ 6) *sibi conseruare.* Π. 6, 1, 12. ἣν τὰ πλησίον αὐτῶν δυνώμεθα φρουροῦντες σώζεσθαι. ¶ 7) *sua asseruare, in tuto habere.* c. ἐν, Αγ. 2, 18. αἰσθανόμενος τοὺς Κορινθίους πάντα τὰ κτήνη ἐν τῷ Πειραίῳ σωζομένους. E. 4, 5, 1. ¶ 8) *remanere, non amitti.* Σ. 3, 9. πενία, πρᾶγμα ἀφύλακτον ὄν, σώζεται. K. 7, 11. ¶ 9) *ire.* Ita exponendum videtur A. 5, 6, 17. καλόν μοι δοκεῖ — σωζομένους ἔνθα βουλόμεθα μισθὸν λαμβάνειν. ¶ 10) In var. lect. est σωθεῖεν pro σῶοι εἶεν. v. σῶος nr. 1.

Σωκλείδας, *Soclidas*, Spartiates. E. 7, 4, 19. cadit in pugna.

Σωκράτης, *Socrates.* ¶ 1) ὁ Ἀχαιός, A. 1, 1, 11. hospes Cyri iunioris. 1, 2, 3. adest Cyro cum quingentis peditibus, et simul est, in oppugnatione Mileti. 2, 5, 7. cum aliis ad Tissaphernem missus interficitur. 2, 6, 17. laudatur. ¶ 2) ὁ Ἀθηναῖος. A. 3, 1, 5. sq. respondet Xenophonti interroganti de itinere ad Cyrum. ¶ 3) ὁ Σωφρονίσκου, (E. 1, 7, 9.) philosophus, Σ. 6, 6. vocatur φροντιστής. Επ. 1, 5. sq. (coll. Ἀπ. 1, 1, 13, 16. etc.) eius ratio philosophandi describitur. E. 1, 7, 9. et Ἀπ. 1, 1, 18. 4, 4, 2. est ἐπιστάτης, nec vult populum in suffragia mittere. Cf. ἐπιστάτης nr. 2. Σ. 2, 10. rationem reddit, cur ferat neque emendet Xanthippen suam. Ἀπ. 2, 2, 1. filium habet Lamproclem. 1, 2, 48. et Σ. 1, 3. varii eius familiares et discipuli commemorantur. O. 2, 3. aestimat suas diuitias. Σ. 4, 27. sq. Critobuli amore captus.

captus. 5, 1. sqq. certat cum eo de pulchritudine. 4, 19. forma comparatur cum Silenis. (Cf. Von des Socratis Leibes-Gestalt; in Heumanni actis philosophor. T. I. p. 126 — 138. vbi negatur eius deformitas.) 3, 10. et 4, 46. sqq. lenonem se profitetur. Ἀπολ. 30. vaticinatur Anyti filio. §. 14. narrat, se ab oraculo Delphico nominatum fuisse omnium hominum sapientissimum. (Cf. Von des Oraculi Urtheil üb. den Socratem, ap. Heumann. l. l. p. 472 — 500.) §. 5. ostendit, mori sibi melius videri, quam viuere. §. 4. optimam defensionem esse ait vitam suam. Cf. δαιμόνιον omninoque libri Απ. et Απολ. et O. et Συμπ. ¶ 4) ὁ Συρακούσιος. v. Σωσίας. ¶ 5) *nomen Socratis*. Απ. 4, 4, 7. πόσα καὶ ποῖα (γράμματα) Σωκράτους ἐστὶν, *quot et quaenam* (literae) *sint in nomine Socratis*.

σῶμα, ¶ 1) *corpus*. Π. 1, 6, 15. imperator dicitur milites τὰ σώματα ἄριστα ἔχοντας παρασκευάζειν, *corporibus* s. *quod ad corpora attinet optime constitutos* s. *affectos*. 2, 1, 6. p. 92. σώματα ἡμῶν οὐδὲν χείρονα ἔχετε, ψυχὰς οὐδὲν κακίονας ὑμῖν προσήκει ἔχειν. 3, 3, 7. εὖ εἶχον τὰ σώματα πρὸς τὸ δύνασθαι στρατιωτικοὺς πόνους φέρειν, εὖ δὲ τὰς ψυχὰς πρὸς τὸ καταφρονεῖν τῶν πολεμίων. 7, 5, 26. p. 455. τὰ σώματα εὖ ἔχοντα, ὁπόταν τὶς αὐτὰ ἀνῇ ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, πονήρως πάλιν ἔχει. 8, 8, 5. E. 6, 2, 15. milites exercitati dicuntur ἄμεινον ἔχειν τὰ σώματα. Απ. 2, 8, 1. τῷ σώματι ἐργαζόμενον. De duro labore dictum est, vt §. 2. τῶν τοῦ σώματος ἔργων. 3, 3, 13. σωμάτων μεγέθει καὶ ῥώμῃ. 3, 9, 1. σῶμα σώματος ἰσχυρότερον πρὸς τοὺς πόνους φύεται. 3, 10, 1. κοῖλα, ὑψηλὰ, σκοτεινὰ, φωτεινὰ, σκληρὰ, μαλακὰ, τραχέα, λεία, νέα, παλαιὰ σώματα. §. 7. 11. σώματα ἀνθρώπων τὰ μὲν εὔρυθμα, τὰ δὲ ἄῤῥυθμα. Cf. omnino totum caput. 3, 12, 1. τὸ σῶμα κακῶς ἔχοντα. — ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχεις. §. 2. τὴν τοῦ σώματος καχεξίαν — τὴν σώματος ἀδυναμίαν. §. 3. τῆς τοῦ σώματος εὐεξίας. §. 4. §. 5. βέλτιον τὸ σῶμα παρεσκευάσθαι. — ἐν πάσαις ταῖς τοῦ σώματος χρείαις διαφέρει, ὡς βέλτιστα τὸ σῶμα ἔχειν. §. 8. ποῖος ἂν

ἂν κάλλιςος καὶ κράτιςος τῷ σώματι γένοιτο. Omnino totum caput agit de exercitiis et ſanitate corporis. 3, 13, 1. εἰ τὸ σῶμα κάκιον ἔχοντι ἀπήντησάς τῳ, τὴν ψυχὴν δὲ ἀγροικοτέρως διακειμένῳ, *corpus male conſtitutum habenti*. O. 10, 5. εἴ σοι (coniux coniugi) τὸ σῶμα πειρῴμην παρέχειν — ὑγιαῖνον καὶ ἐῤῥωμένον. Paulo ante coniux nominatur τοῦ σώματος κοινωνὸς, et §. 4. σωμάτων κοινωνήσοντες vocantur coniuges. De imbecilli corpore, Αγ. 7, 1. in laboribus οὐ σῶμα, οὐ γῆρας προὐφασίζετο. Cornel. Nep. Ag. 8. „ſtatura, inquit, fuit humili et corpore exiguo et claudus altero pede." Similiter Π. 2, 3, 3. homo corpore haud robuſto dicit: ἐξ ὧν ἂν ἐγὼ τῷ ἐμῷ σώματι ποιήσω, οὐκ ἂν κριθείην πρῶτος. Refertur ſimul ad plantas, Σ. 2, 25. τὰ τῶν ἀνδρῶν σώματα ταυτὰ πάσχειν, ἅπερ καὶ τὰ τῶν ἐν γῇ φυομένων. Olim legebatur συμπόσια. Cf. ἀσκεῖν, εὔφορος, ἔχειν nr. 31. ἡδονὴ nr. 3. συνεπικραδαίνειν, σφάλλειν, σφοδρός. ¶ 2) *cadauer*. Π. 8, 7, 3. p. 550. μηδεὶς τοὐμὸν σῶμα ἰδέτω. ¶ 3) *homo, ipſe, perſona*. Π. 7, 5, 26. p. 454. τῶν ἑλόντων εἶναι καὶ τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ τὰ χρήματα. A. 1, 9, 7. αὐτῷ — χρήματα καὶ πόλεις καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα προέσθαι. §. 15. E. 2, 1, 12. τὰ ἐλεύθερα σώματα. 1, 6, 10. erat τοὺς ἐλευθέρους. Απ. 3, 5, 2. πότερον σώματα ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἐκ Βοιωτῶν οἴει πλείω ἂν ἐκλεχθῆναι, ἢ ἐξ Ἀθηνῶν, *milites*. Sic A. 4, 6, 7. ὅπως ὡς ἐλάχιςα σώματα ἀνδρῶν ἀποβάλλοιμεν. In re Venerea de paedicis; Pollux 6, 127. περὶ κιναίδου — αἰσχύνων τὸ σῶμα, τὸ σῶμα ἐκδεδωκὼς εἰς αἰσχύνην. v. Wetſten. ad Rom. 1, 27. Λ. 2, 14. ſq. ἀγασθεὶς ψυχὴν παιδὸς — εἰ δέ τις παιδὸς σώματος ὀρεγόμενος φανείη. Απ. 1, 2, 29. οἱ πρὸς τὰ ἀφροδίσια τῶν σωμάτων ἀπολαύοντες. ¶ 4) *vita, ſalus*. Π. 7, 5, 20, φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα δεῖσθαι. Poteſt tamen etiam accipi pro ἑαυτόν. Saltem §. 25. eſt ἡ περὶ αὐτὸν φυλακή. §. 23. τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας, ſed §. 20. ἡ περὶ ἑαυτόν. §. 26. p. 459. τρέφειν οἴκων φύλακας (i. e. inprimis eunuchos) καὶ τῶν σωμάτων, i. e. δορυφόρους. A. 5, 5, 8. ἀγαπῶντες ὅτι τὰ σώματα

τα διεσωσάμεθα καὶ τὰ ὅπλα. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. σῆμα. v. ibi. it. c. στόμα. v. ὑπερεμεῖν.

σωμασκεῖν, *corpus exercere.* Inprimis de militibus dicitur. Π. 1, 6, 14. E. 6, 1, 4. p. 357. Aπ. 3, 9, 11. 3, 5, 15. πότε οὕτως Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Λακεδαιμόνιοι, — σωμασκήσουσιν; Λ. 1, 4.

σωμασκία, *corporis exercitatio.* Aπ. 3, 9, 11.

σῶος et σῶς. ¶ 1) *saluus, incolumis.* Suid: σῶος· ὁ ὑγιής. Thom. Mag: σῶς, οὐχὶ σῶος, καὶ σῶν, οὐχὶ σῶον, καὶ σῶς, οὐχὶ σώους· σῶοι δὲ μόνον. — σῶν λέγομεν, οὐχὶ σῶον, σῶα δέ. Π. 4, 4, 1. εἰ σῶοι πάντες εἶεν. Cod. Guelf. εἰ σωθεῖεν πάντες. A. 2, 2, 10. ἔγνωσαν ὅτι — οἱ ἄρχοντες σῶοι, *non interfectos esse.* 3, 1, 22. 5, 3, 2. ἀφικνοῦνται e proelio — πάντες σῶοι ὄντες. Aπ. 3, 2, 1. ¶ 2) *integer, nulla sui parte priuatus.* Hesych: σῶον· ὁλόκληρον. it. σῶς· ὁ ὁλόκληρος καὶ τέλειος. Π. 7, 4, 6. τῶν ἐπιτρόπων οἳ σῶα (χρήματα) ἀποδιδοῖεν, e *quibus nil essent suffurati.* 8, 3, 17. A. 5, 1, 10. 5, 8, 3. Sic de rerum gestarum gloria, A. 7, 6, 22. εἰ δέ τι καλὸν — ἐπέπρακτο ὑμῖν, οὐκ ἐκεῖνο σῶν ἔχετε, καὶ — ἄλλην εὔκλειαν προσειλήφατε. De vasibus non fractis aut corruptis, O. 9, 9. ὄργανα — παρεδώκαμεν seruis, καὶ ἐπετάξαμεν σῶα παρέχειν. ¶ 3) *certus.* E. 7, 4, 4. ὅπως ἡ Κόρινθος σῶα ᾖ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, np. ne ab alio occuparetur. ¶ 4) De rebus, quae suppetunt, quae non perierunt. O. 3, 2. εἰ σῶά ἐστιν αὐτοῖς, *an illa habeant.* 8, 10.

**σωπιαίνειν.* Hesych: σωπιαίνουσιν οἱ κύνες παρὰ Ξενοφῶντι. Vir doctus ad h. l. dicit: „an hic latet verbum σαίνουσιν?" Sed neutrum in Xenophonte reperias.

σώρευμα, *aceruus, congeries.* Π. 7, 1, 16. παντοδαπῶν σωρευμάτων, np. hominum in proelio interfectorum, armorum, curruum iacentium.

σωρός, i. q. σώρευμα. Hesych: σωρός· συναγωγή. Phauorin: σωρός· πλῆθος ἀψύχων συνηθροισμένων. Πο. 4, 2. οἱ ἐκβεβλημένοι σωροὶ terrae effossae. E. 4, 4, 12. εἰθισμένοι ὁρᾶν σωροὺς σίτου, ξύλων, λίθων, τότε ἐθεάσαντο σωροὺς νεκρῶν.

σῶς, v. σῶος.

Σωσί-

Σωσίας, *Sosias.* ¶ 1) A. 1, 2, 9. Σωσίας παρῆν Cyro ὁ Συρακούσιος, ἔχων ὁπλίτας. All. Σωκράτης. Burmannus ad Doruillii Sicula T. II. p. 504. coniicit Σῶσις. ¶ 2) Πο. 4, 14. ὁ Θρᾷξ multos seruos in argentifodinis conducit.

Σωστρατίδας, *Sostratidas.* E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni quarti belli Peloponnesiaci.

σῶστρον proprie est *pretium quod restituta valetudine medico datur* (v. Poll. 6, 186.), sed Απ. 2, 10, 1. *pretium pro retracto e fuga seruo fugitiuo.* v. ἀνακηρύττειν.

σωτήρ, *saluator, qui dat salutem, seruator.* v. Ernesti clauis Cic. in v. *Soter.* Αγ. 11, 13. ἐκάλουν — μετὰ θεοὺς σωτῆρα. Scil. est epitheton περὶ βασιλέως ἐπαίνων. v. Poll. 1, 40. c. gen. E. 4, 4, 6. σωτῆρας γενέσθαι τῆς πατρίδος, np. in libertatem vindicando. 5, 4, 26. σωτῆρα τοῦ πατρὸς γενέσθαι deprecando ne condemnetur. ¶ 2) Inprimis et proprie tribuitur diis. Poll. 1, 24. Gramm. p. 92. Iul. Car. Schlaeger commentat. de diis hominibusque seruatoribus, Helmst. 1737. 4. et Ioh. Gottfr. Hauptmann de Soteribus antiquitatis, Gerae 1751. 4. E. 3, 3, 4. Lacedaemonii indicata conspiratione θύοντες καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις καὶ τοῖς σωτῆρσι; scil. θεοῖς. Sic A. 3, 2, 5. πτάρνυταί τις — καὶ Ξενοφῶν εἶπε· δοκεῖ μοι, ἐπεὶ περὶ σωτηρίας ἡμῶν λεγόντων οἰωνὸς τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος ἐφάνη, εὔξασθαι τῷ θεῷ — σωτήρια. Nimirum, vt Hutch. obseruauit, inprimis pericula passuri vel periculis defuncti Ioui Σωτῆρι supplicabant. Itaque A. 4, 8, 18. votum illud reddunt τῷ Διὶ Σωτῆρι καὶ τῷ Ἡρακλεῖ. Cf. σύνθημα. Idem vocatur Ζεὺς Ἐλευθέριος. v. Schol. et Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 1176. et Vales. ad Harpocrat. in v. Ἐλευθέριος. et Gramm. hist. deor. p. 9 — 11.

σωτηρία, ¶ 1) *salus.* Π. 8, 1, 1. p. 462. περὶ τῆς αὐτοῦ σωτηρίας βουλεύεσθαι in bello vel proelio §. 5. τῆς τῶν ὅλων σωτηρίας ἐπιμελεῖσθαι. A. 3, 1, 17. σωτηρίας τυχεῖν βασιλέα πείσας. Αθ. 1, 3. ὁπόσαι σωτηρίαν φέρουσι τῶν ἀρχῶν — ἢ κίνδυνον τῷ δήμῳ. E. 7, 4, 8. εἴ τινα ὁρᾶτε σωτηρίαν ὑμῖν, ἐὰν διακαρτερῶμεν πολεμοῦντες, *si quo modo defendi calamitates belli posse intelligitis.* K. 13,

13, 11. improbi εἰς τὰς κοινὰς reip. σωτηρίας ἀνωφελέστεροι. Cf. ἐλπίς. c. παρὰ et acc. Ιπ. 1, 5. ἀναπηδᾷν — πολλοῖς γὰρ ἤδη ἡ σωτηρία παρὰ τοῦτο ἐγένετο. ¶ 2) *salutis caussa*. Π. 6, 1, 28. τὴν ἐν πολέμῳ πλεονεξίαν σωτηρίαν τε εἶναι καὶ δικαιοσύνην. K. 12, 15. ¶ 3) *reditus saluus s. prosper e bello vel expeditione*. A. 2, 1, 13. εἰ μὲν τῶν μυρίων ἐλπίδων μία τίς ἐστιν σωθῆναι — εἰ μέντοι μηδεμιᾶς σωτηρίας ἐστὶν ἐλπίς. Sed Hutch. praefert μηδεμία. 6, 5, 9. 11. O. 11, 8. Cf. μισθὸς nr. 4. de loco A. 5, 6, 17. vbi all. legunt πορείας. Sic de receptu, A. 5, 2, 15, ἦν οὕτω σωτηρία ἀσφαλής, np. si arx caperetur, quia alioqui non poterant recedere. E. 4, 8, 38. ¶ 4) *liberatio ab hoste*. A. 5, 2, 17. θεῶν τις αὐτοῖς μηχανὴν σωτηρίας δίδωσι. 6, 2, 6. ¶ 5) *vita, incolumitas*. Π. 3, 3, 18. p. 186. οἱ θεοὶ — νίκην διδόασι καὶ σωτηρίαν προϋπισχνοῦνται. 4, 1, 2. 7, 5, 26, p. 459. διὰ δορυφόρους τῆς σωτηρίας τυγχάνειν. ¶ 6) Ιερ. 8, 10. Zeun. σωτηρίας edidit pro ἰσοτίμους vel τιμῆς.

σωτήρια (scil. θύματα s. ἱερὰ), *sacra pro impetrata salute*. A. 3, 2, 5. εὔξασθαι τῷ θεῷ θύσειν σωτήρια. 5, 1, 1. Cf. θύειν.

Σωτηρίδας, *Soteridas*, ὁ Σικυώνιος. A. 3, 4, 28 — 30. Xenophontem increpat, sed exponit se conuiciis militum. 2 MSS. habent Σωτηρίδης et Σωτηρίδην.

σωτήριος *salutaris*. A. 2, 6, 7. Clearchi χαλεπὸν σωτήριον καὶ οὐκέτι χαλεπὸν ἐφαίνετο in periculis. 3, 3, 2. σωτήριόν τι βουλευομένους de reditu in Graeciam. c. dat. Ιπ. 8, 1. equus et eques σωτήριοι ἀλλήλοις. Aπ. 3, 3, 10. τὸ πείθεσθαι σωτηριώτερον αὐτοῖς. Ιπ. 3, 12. equus σωτηριώτατος τῷ ἀμβάτῃ ἐν τοῖς πολεμικοῖς, *optime seruare equitem poterit*.

σωφρονεῖν proprie est *sanae mentis esse*, et opponitur verbo μαίνεσθαι. v. Phauorin. in v. κοιμᾶσθαι, et Thom. Mag. et Phauorin. in v. νήφει. Cf. Plato lib. 1. de rep. T. II. p. 331. C. ed. Steph. et σωφροσύνη. Vnde verti potest ¶ 1) *sane sentire, recte statuere*. Phauorin. in v. σώφρων· σωφρονεῖν τὸ κατὰ πάντα σῶα καὶ ὑγιῆ φρονεῖν.

Ἀπ. 4, 3, 1. c. περὶ et acc. Ἀπ. 1, 1, 20. ἐπείσθησαν Ἀθηναῖοι, Σωκράτην περὶ τοὺς θεοὺς μὴ σωφρονεῖν, i. e. *non eos. eam, quos ipſi vulgo crederent, credere deos.* Raphel. ad Rom. 12, 3. minus recte explicat *de diuinis rebus non modeſte ſentire.* ¶ 2) *ſapere.* Π. 1, 6, 19. p. 73. σωφρονεῖν ἄν τις δοκοίη, διαγωνίζεσθαι βουλόμενος, *recte facere, rationem ducem ſequi.* 5, 3, 16. p. 300. πάντες οἱ σωφρονοῦντες, *qui ſapitis.* Ἀπ. 4, 3, 17. Inprimis formulam ἢν σωφρονῆτε et ſimiles de εὐβουλίᾳ dici oſtendit Abreſch. auctar. dilucidatt. Thucyd. 1, 60. Π. 3, 2, 6. μηκέτι ἥκετε δεῦρο ἄνευ ὅπλων, εἰ σωφρονεῖτε. 4, 2, 12. p. 217. 8, 3, 13. πλουσιωτέρῳ, εἰ ἐσωφρόνεις, ἢ ἐμοὶ ἐδίδους. Α. 5, 3, 10. ἂν οὖν σωφρονῆτε — ποιήσετε. — τοῦτον δὲ, ἂν σωφρονῆτε, — δήσετε. 6, 2, 6. εἰ οὖν σωφρονοῖεν οὗτοι, — πορείαν ποιοῖντο. 7, 3, 7. ἢν οὖν σωφρονῆτε, τούτῳ δώσετε. 7, 6, 30. ἢν οὖν σωφρονῶμεν, ἑξόμεθα αὐτοῦ. §. 31. Ε. 2, 3, 18. p. 94. ὑμεῖς οὖν, ἐὰν σωφρονῆτε, — φείσεσθε. 7, 1, 12. Ἀπ. 2, 2, 14. Sic Αγ. 7, 3. εὐδαίμονα τὴν πατρίδα — ἰσχυρὰν δὲ ὅταν οἱ Ἕλληνες σωφρονῶσιν, *ad ſanam mentem redirent.* Vertunt *frugi eſſent.* ¶ 3) *prudentem eſſe.* Π. 1, 2, 13. viri παρέχουσιν ἑαυτοὺς ταῖς ἀρχαῖς — ὅσα σωφρονούντων τε ἤδη ἐστὶ καὶ ἔτι δυναμένων. Margg. φρονούντων, quod defendit Weisk. et explicat: *qui iam ob aetatem ſapere coeperunt, maturitatem quandam mentis et iudicii ſunt nacti.* Sic contra Α. 7, 7, 18. pro φρονεῖν τὰ πρός σε 2 MSS. habent σωφρονεῖν τὰ πρόσθεν. Sed in loco Π. 1, 2, 13. verti quoque poteſt *grauium.* ¶ 4) *moderatum eſſe, cupiditates coercere, modeſte ſe gerere,* omnique *virtuti ſtudere.* Π. 1, 2, 8. μανθάνειν σωφρονεῖν, *ſeruare moderatam in omni re conſtantiam.* Λ. 3, 5. τὸ ἄῤῥεν φῦλον καὶ εἰς τὸ σωφρονεῖν ἰσχυρότερόν ἐστι. Vbi inprimis ad verecundiam et modeſtiam in geſtu et inceſſu pertinet. Π. 8, 1, 11. ὁρῶσιν — ᾧ μάλιστα ἔξεστιν ὑβρίζειν, τοῦτον σωφρονοῦντα. Ἀπ. 1, 2, 17. 18. 23. 27. 28. 2, 7, 8. ποτέρως ἂν μᾶλλον ἄνθρωποι σωφρονοῖεν ἀργοῦντες,

ἢ τῶν χρησίμων ἐπιμελούμενοι. 3, 5, 21. ἐν τοῖς ϛρατιωτικοῖς δεῖ σωφρονεῖν τε καὶ εὐτακτεῖν καὶ πειθαρχεῖν. Sic de iis, qui in officio manent, c. πρὸς, Π. 3, 2, 2. σωφρονεῖν ἀνάγκη ἂν εἴη πρὸς ἡμᾶς ἀμφοτέροις. ¶ 5) *a Venere abstinere, castum esse.* Phauorin: σωφρονεῖν, τὸ ἐν παρθενίᾳ διάγειν, καὶ τῷ γάμῳ νομίμως χρῆσθαι. Απ. 1, 3, 8. παρῄνει τῶν καλῶν ἀπέχεσθαι· οὐ γὰρ, ἔφη, ῥᾴδιον εἶναι τῶν τοιούτων ἁπτόμενον σωφρονεῖν. Σ. 4, 26. ¶ 6) *temperantem esse.* Απ. 4, 5, 7. τοῖς σωφρονοῦσι τὰ ἐναντία ποιεῖν, *contraria facere iis, quae facere solent* σωφρονοῦντες. ¶ 7) *prudenter temperateque res administrare.* Ο. 7, 14. vxor, quae nescit, quomodo rem familiarem iuuet, dixit: ἐμὸν ἔργον ἔφησεν ἡ μήτηρ εἶναι, σωφρονεῖν. Sed maritus §. 15. respondet ac latius extendit. v. σώφρων. ¶ 8) *modeste sentire de se, non se efferre.* Αγ. 11, 10. ἐν ταῖς εὐπραξίαις σωφρονεῖν, ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσὴς εἶναι. §. 2. erat: ὁπότε εὐτυχοίη, οὐκ ἀνθρώπων ὑπερεφρόνει. ¶ 9) Permutatur cum σωφρονίζειν. v. σωφρονίζειν et σωφρονίζεσθαι.

*σωφρόνημα, *continentiae argumentum.* Αγ. 5, 4. τοῦτό γε τὸ σωφρόνημα λίαν μανικὸν, np. abstinentia ab osculo. Aem. Portus in indice vertit *facinus pudicum, facinus temperantia praeditum.*

*τὸ σωφρονητικὸν, Απ. 3, 10, 5. *modestia, castitas.* Oppon. τὸ ὑβριϛικόν.

σωφρονίζειν, ¶ 1) *ad sanam mentem reuocare.* Π. 3, 1, 12. οὐδ' ἐγὼ λέγω, ὡς τὸ γνῶναι μόνον τοὺς βελτίονας, σωφρονίζει. ¶ 2) *castigare, emendare.* Ο. 1, 23. πολέμιοι, ὅταν καλοὶ κἀγαθοὶ ὄντες καταδουλώσωνταί τινας, πολλοὺς βελτίους ἠνάγκασαν εἶναι, σωφρονίσαντες. Ita Steph. emendauit pro σωφρονήσαντας. ¶ 3) *ad officium reducere.* Π. 3, 1, 12. δοκεῖ ἡ τοιαύτη ἥττα σωφρονίζειν — ἀνθρώπους. Cf. sequentia. 8, 6, 8. ἢν δέ τις satrapa ὑβρίζῃ, σωφρονίζει. Α. 6, 1, 18. ἐννοῶ μὴ λίαν ἂν ταχὺ σωφρονισθείην, *futurum sit vt ad modestiam reuocer,* si me imperatorem fecerim inuitis Lacedaemoniis. 7, 7, 14. Αγ. 7, 6. nolebat vi capere Corin-

rinthum, λέγων, ὅτι οὐκ ἀνδραποδίζεσθαι δέοι Ἑλληνίδας πόλεις, ἀλλὰ σωφρονίζειν. E. 3, 2, 17. ἔδοξε — τοῖς Ἐφόροις — σωφρονίσαι αὐτοὺς, *eorum insolentiam coercere.* ¶ 4) *coercere.* Απ. 2. 1, 16. τὴν λαγνείαν αὐτῶν λιμῷ σωφρονίζουσι. ¶ 5) *refrenare, reprimere, in officio continere.* Schol. Thucyd. 6, 78. σωφρονισθῶμεν· ταπεινωθῶμεν. Suid. σωφρονισθέντας, ἀντὶ τοῦ ταπεινωθέντας. Π. 3, 1, 15. ἐκείνους δεήσῃ σε σωφρονίζειν. Ιερ. 10, 3. ὑβριστοτέρους — σωφρονίζει ὁ ἀπὸ δορυφόρων φόβος. Sic Λ. 13, 5. regi ſacrificanti adſunt duo ephori, οἳ ὁρῶντες ὅ τι ποιεῖ ἕκαστος, πάντας σωφρονίζουσιν; ὡς τὸ εἰκὸς, *monent vt faueant linguis et animis.* Cf. Poll. 9, 1,8.

σωφρονίζεσθαι, *ad officium reducere.* Π. 3, 1, 11. λέγων — σεσωφρονίσθαι αὐτόν. Paſſiuum pro medio. Edd. vett. σεσωφρονῆσθαι. Cf. Fiſcher. ad Plat. Phaedon. 13, 31.

σωφρονικὸς, *continens, qui coercere cupiditates poteſt.* Απ. 1, 3, 9. τῶν σωφρονικῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἢ τῶν ἐραστῶν, ſiue, vt alii pro ἐραστῶν habent, θρασέων.

Σωφρονίσκος, *Sophroniſcus,* pater Socratis philoſophi. v. Σωκράτης.

σωφρόνως, ¶ 1) *modeſte, non leuiter.* Π. 1, 2, 8. σωφρόνως διάγοντας. ¶ 2) *modeſte, non ſuperbe, ſine aliorum contemtu.* Π. 8, 4, 7. τὰ ἀγαθὰ σωφρόνως φέροντας. ¶ 3) *temperanter.* Π. 4, 1, 8, p. 205. ἢν — σωφρόνως διαφυλάττωμεν αὐτὴν (εὐτυχίαν, np. non perſequendo hoſtes. Oppon. ἀπλήστως χρώμενοι. Sic E. 4, 3, 3. οἱ δὲ μάλα σωφρόνως ἐπηκολούθουν. Fr. Portus bene explicat *lente.* Steph. ex Αγ. 2, 3. malit ἀφρόνως. Sed Morus recte obſeruat, vtrumque dici h. l. potuiſſe. Nam quia lente ſequebantur, ideo imprudenter faciebant in perſequendo. Schneiderus praefert σωφρόνως. ¶ 4) *prudenter.* Ιπρ. 1, 14. ἱππωνεῖν σωφρονέστερον. Camerar. *minus ferocem equum.* Quae verſio ferri non poteſt. Nam praecedit pluralis. Melius Zeun. *moderatius, cautius.*

σωφροσύνη, ¶ 1) *mentis ſanitas.* Iſidorus 3, 266. σωφροσύνη κυρίως εἴρηται ἡ ἀντιδιαστελλομένη τῇ μανίᾳ. Phauorin: μανίᾳ ἀντίκειται

ται σωφροσύνη. Cf. σωφρονεῖν. Απ. 1, 1, 16. τί σωφροσύνη; τί μανία; Steph. mauult interpretari *temperantia.* Raphel. ad Act. 26, 25. reddit *sapientia*, np. ita, vt Cicero Tusc. 3, 5. sapientiam dicit sanitatem esse animi. Potes etiam de *modestia* intelligere. v. μανία. ¶ 2) *sana s. recta sententia.* c. gen. Απ. 4, 3, 1. τούτων (i. e. *de his*) σωφροσύνην αὐτοῖς ἐγγενέσθαι. ¶ 3) *ea virtus, cuius proprium est, motus animi appetentis regere et sedare, semperque aduersantem libidini, moderatam in omni re seruare constantiam*, vt Cic. Tusc. 3, 8. definit. Plato in Phaedone c. 13. ἡ σωφροσύνη, ἣν καὶ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσι σωφροσύνην, τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως, τούτοις μόνοις προσήκει, τοῖς μάλιστα τοῦ σώματος ὀλιγωροῦσι τε, καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσι. it. in Sympos. T. III. p. 196. C. ed. Steph. εἶναι ὁμολογεῖται σωφροσύνη τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν. Aristoteles Rhetor. 1, 9, 9. σωφροσύνη δὲ, ἀρετὴ, δι' ἣν πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος οὕτως ἔχουσιν ὡς ὁ νόμος κελεύει· ἀκολασία δὲ, τοὐναντίον. Plutarch. de virtute morali c. 2. ἡ ἀρετὴ ἐπιθυμίαν κοσμοῦσα, καὶ τὸ μέτριον καὶ τὸ εὔκαιρον ἐν ἡδοναῖς ὁρίζουσα, κέκληται σωφροσύνη. Diogenes Laert. 3, 91. ἡ σωφροσύνη, αἰτία τοῦ κρατεῖν τῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ ὑπὸ μηδεμιᾶς ἡδονῆς δουλοῦσθαι, ἀλλὰ κοσμίως ζῆν. Iosephus Maccab. 2. p. 1392. extr. T. II. ed Hudson. σωφροσύνη ἐστὶν ἐπικράτεια τῶν ἐπιθυμιῶν. Est igitur σωφροσύνη, vt ait Phauorinus, καθολικὴ πασῶν τῶν ἀρετῶν ἐπωνυμία, atque adeo verti varie potest. Cicero l. l. „σωφροσύνην, quam soleo „equidem tum *temperantiam*, tum *moderationem* appellare, „nonnunquam etiam *modestiam*: sed haud scio „an recte ea virtus *frugalitas* appellari possit. „— omnem enim abstinentiam, omnem innocentiam, — reliquas „etiam virtutes frugalitas continet." Idem 5, 14. *temperantia*, quae sit *moderatrix omnium commotionum.* de finn. 2, 19. *modestiam* vel *temperantiam*, quae est *moderatio cupiditatum.* de inuent. 2, 54. temperan-

rantia est *rationis in libidinem, atque in alios non rectos impetus animi, firma et moderata dominatio.* Eius partes sunt, continentia, clementia, modestia. etc. Cf. Wetsten. ad Rom. 12, 3. Ernesti opusc. orator. p. 150. it. Argumentum Απ. 4, 5. in edit. Zeun. et Schneider. et σοφία, σωφρονεῖν, σώφρων. Itaque verti potest *frugalitas, moderatio,* Π. 3, 1, 9. δοκεῖ — ἄνευ μὲν σωφροσύνης οὐδ' ἄλλης ἀρετῆς οὐδὲν ὄφελος εἶναι, — σὺν δὲ σωφροσύνῃ φίλος πᾶς χρήσιμος. §. 10. 3, 3, 26. μεσὸν τὸ στράτευμα σωφροσύνης καὶ πειθοῦς. vbi vertunt *prudentia.* 7, 5. 26. p. 455. et 456. distinguitur ab ἐγκρατείᾳ. Vtroque loco Hutch. verti vult *prudentia,* Leuncl. *temperantia.* 8, 1, 11. oppon. ὑβριστικὸν ποιοῦντες. 8, 4, 7. τὰ μὲν ἀγαθὰ ὕβριν — τὰ δὲ κακὰ σωφροσύνην ἐμποιεῖ. Απ. 1, 2, 15. it. 20. 21. et 23. desideratur σωφροσύνη in Critia et Alcibiade. O. 21, 12. τὸ ἐθελόντων ἄρχειν — δίδοται τοῖς ἀληθινῶς σωφροσύνῃ τετελεσμένοις. K. 13, 15. τοῖς μὲν ἡ ἄγρα fit μετὰ σωφροσύνης, np. cum nihil iniusti venantur, τοῖς δὲ μετὰ αἰσχροῦ θράσους. ¶ 4) *innocentia, continentia, pudicitia.* Π. 1, 2, 9. ἔφηβοι — κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα — καὶ φυλακῆς ἕνεκα καὶ σωφροσύνης. 6, 1, 24. ἡ Πάνθεια λέγει τοῦ Κύρου τὴν ὁσιότητα καὶ σωφροσύνην. 7, 3, 4. ἐγώ σε (Cyrus Pantheam) καὶ σωφροσύνης ἕνεκα καὶ πάσης ἀρετῆς τιμήσω. Αγ. 5, 7. K. 1, 11. Ἱππόλυτος σωφροσύνῃ καὶ ὁσιότητι μακαρισθεὶς, *ob pudicitiam et pietatem consecratus.* v. Spanhem. ad Callim. L. P. 101. Sed distinguitur etiam a nomine αἰδώ. v. αἰδώ. ¶ 5) *temperantia.* Απ. 4, 5, 7. τὰ ἐναντία σωφροσύνης καὶ ἀκρατίας ἔργα ἐσίν. §. 8. dicitur ἐγκράτεια, quam tamen Fr. Portus latius patere putat, quam σωφροσύνην, quae non nisi περὶ τὴν ἁφὴν καὶ γεῦσιν versetur, quam in rem laudat Aristotelem de morib. ad Nicomach. 3, 13. Add. magn. moral. 1, 21. ¶ 6) *modestia.* a) in gestu et cultu corporis, Απ. 2, 1, 22. κεκοσμημένην — τὸ σχῆμα σωφροσύνῃ. b) in scientia, Απ. 4, 2, 6. νομίζων τῇ σιωπῇ σωφροσύνης δόξαν περιβάλλεσθαι. c) in repu-

publica, Ιερ. 9, 8. ἡ σωφροσύνη πολὺ μᾶλλον σὺν τῇ ἀσχολίᾳ συμπαραμαρτεῖ. d) omnino in moribus, in omni vita, Π. 1, 2, 8. 8, 6, 5. ἐπὶ θύρας ἰέναι καὶ σωφροσύνης ἐπιμελουμένους. Α. 1, 9, 2. oppon. αἰσχρόν. ¶ 7) obedientia. Π. 2, 2, 7. κλαύμασι πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται.

σώφρων, qualis fit, longa disputatio eft Π. 3, 1, 9 — 15. vbi diftinguitur a φρονίμῳ, et opponitur ἄφρονι fimul et ὑβρισταῖς, vnde patet, σώφρονα effe, ¶ 1) qui ducem fequitur fanam rationem, animique cupiditates coercet. Cf. Raphel. ad 1 Timoth. 3, 2. Sic Απ. 3, 9, 4. σώφρονα et σοφὸν Socrates non feiungit, et vtrumque dicit effe τὸν τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ γιγνώσκοντα χρῆσθαι αὐτοῖς, καὶ τὸν τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι. Paulo poft pro σώφρονας eft ἐγκρατεῖς, et iis opponuntur ἀμαθεῖς, vel potius, vt all. legunt, ἀκρατεῖς. Tum dicit: νομίζω οὖν τοὺς μὴ ὀρθῶς πράττοντας, οὔτε σοφοὺς οὔτε σώφρονας εἶναι. ¶ 2) qui fapit. Π. 5, 4, 20. ἀπάγουσι οἱ σώφρονες ᾗ ἂν ἀσφαλέστατα. Ο. 5, 20. ¶ 3) fanam de rebus fententiam habens. Απ. 4, 3, 17. τοιαῦτα λέγων — σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρεσκεύαζεν. c. περὶ et acc. Απ. 4, 3, 1. περὶ θεοὺς σώφρονας ποιεῖν τοὺς συνόντας. ¶ 4) prudens, cautus. Ε. 6, 3, 4. de iis, qui non temere bellum mouent. Sic neutrum, Ιππ. 4, 14. σῶφρον δὲ καὶ ἐκεῖσε ὁρμᾶν, ὅπου ἂν ἀσθενῆ τὰ τῶν πολεμίων. Antea erat: φρονίμου ἄρχοντός ἐστι. Neque admodum disfimilis locus eft ¶ 5) Π. 8, 5, 7. ἐν ταῖς πόλεσιν οἱ σώφρονες ἴσασιν τῶν πλείστων τὰς οἰκήσεις. Leuncl. locorum periti. Zeun. prudentes et diligentes. ¶ 6) res fuas bene adminiftrans. Ο. 7, 15. σωφρόνων ἐστὶ — οὕτω ποιεῖν, ὅπως τά τε ὄντα ὡς βέλτιστα ἕξει, καὶ — ἐκ τοῦ καλοῦ καὶ δικαίου προσγενήσεται. Cf. σωφρονεῖν nr. 7. Ο. 9, 19. ¶ 7) moderatus. Αγ. 10, 2. opponuntur σώφρων et ὑβριστής, et mox ἐγκρατὴς et ἀκρατής. Ε. 7, 3, 6. οἱ σώφρονες οὐδὲν ἄδικον — ποιοῦσιν, probi, boni. Oppon. πονηροί. Απ. 1, 2, 19. 20. §. 26. σώφρονε. Oppon. ἀγνώμων et ἀκρατής. §. 27. oppon. πονηρός. Απολ. 14. Κ. 12, 7.

venatio σώφρονας ποιεῖ καὶ δικαίους. Cf. ὑβριστής. ¶ 8) *continens, castus.* Hesych: σώφρων· — καθαρὸς, ἁγνός. Απ. 1, 6, 13. oppon. πόρνῳ. Sic recte Zeun. explicare videtur Π. 3, 1, 22. mariti adulteros non interficiunt ὡς σωφρονεστέρας ποιοῦντες τὰς γυναῖκας, *ad vxores a flagitio arcendas.* Sed alii, in his Wels. male legunt ποιοῦντας. Alii, vt Aem. Portus et Hutch. legunt ἀφρονεστέρας, vertuntque *immodestiores et in Venerem procliuiores.* Cf. αἰδεῖσθαι nr. 1. ¶ 9) *temperans.* Π. 4, 1, 2. p. 202. ὡς ἀγαθοὶ καὶ σώφρονες ἄνδρες δειπνοποιεῖσθε. Leuncl. *moderati.* Zeun. *dicto audientes.* ¶ 10) *modestus, non superbus.* Αγ. 6, 7. ὥσπερ ἂν παρθένος ἡ σωφρονεστάτη προβαίνοι. E. 6, 2, 27. qui non solus vult imperator esse. σῶφρόν μοι δοκεῖ διαπράττεσθαι. Steph. addi vult τι, nisi est aduerbialiter positum. ¶ 11) *obediens.* O. 7, 41. seruos σώφρονας καὶ ὠφελίμους τῷ οἴκῳ. ¶ 12) *minus ferox.* At v. σωφρόνως nr. 4.

T

ταγεία (poet. Port.), *imperium, summus ducatus.* E. 6, 4, 34. dux Thessaliae κατεσκευάσατο τὴν ταγείαν τυραννίδι ὁμοίαν.

ταγεύειν, *imperatorem esse.* E. 6, 1, 7. ἐπεὶ ἐτάγευσε Iason, *cum imperium adeptus esset.*

ταγεύεσθαι, *vni imperatori parere.* E. 6, 1, 4. p. 360. ὅταν ταγεύηται Θετταλία. Morus: *si sub duce vno sit.* p. 361. ὅταν ταγεύηται τὰ κατὰ Θετταλίαν.

τάγμα, v. τακτέος.

ταγὸς, *imperator, idemque summus magistratus.* Est vocabulum Homericum Il. ψ, 160. vbi ταγοὶ interprete Eustathio sunt οἱ τάσσοντες τὰ τοῦ λαοῦ. All. tamen ibi legunt τ᾽ ἀγοί. Suid: ταγός· ὁ ἡγεμών. Hesych. et Phauorin: ταγοί· προστάται, ἄρχοντες, ἡγεμόνες. Legitur autem ¶ 1) proprie de Thessalis. Pollux 1, 128. πολέμαρχος. καὶ Θετταλῶν ταγός. Cf. Dionys. Halic. lib. 5. extr. E. 6, 1, 6. ὑποσχόμενος — ταγὸν συγκαταστήσειν αὐτόν. — ὁ Ἰάσων ὁμολογουμένως ταγὸς τῶν Θεσσαλῶν καθειστήκει. §. 4. p. 360.

p. 360. ἂν ἐγὼ ταγὸς Θετταλῶν ἁπάντων καταςαίην — ὅταν ταγὸς ἐνθάδε καταςῇ. 6, 4, 28. Iaſon μέγας — διὰ τὸ ταγὸς καθεςάναι. §. 33. mortuo Iaſone Πολύδωρος, ἀδελφὸς αὐτοῦ, καὶ Πολύφρων ταγοὶ κατέςησαν. §. 35. ¶ 2) de aliis, vt E. 6, 2, 7. Athenienſes ταγὸν πέμπουσι Στησικλέα, np. vt praeeſſet Corcyraeis obſeſſionem toleraturis. Fortaſſis apud Corcyraeos dux nominatus fuit ταγός. In Diodor. Sic. 15, 47. vocatur ςρατηγός. Caeterum in margg. pro ταγὸν legitur τάγην, quod nihili eſt, Moro iudice.

ταινία, *taenia, faſcia.* Verrius apud Feſtum vocat *ornamentum laneum capitis honorati.* Heſych: ταινία· ςέμματα τῶν ἱερέων, διαδήματα ἀρχιερατικὰ, ἢ ζῶναι, ἢ ςέφανοι, κόσμοι ἢ δεσμοὶ ἱεροί. Schol. Ariſtoph. rann. 393. ταινία γὰρ ῥάμμα τοῦ ςεφάνου. Phauorin: ταινία· ςενόν τι καὶ ἐπίμηκες ὕφασμα. κοινότερον δὲ εἰπεῖν, φασκία. Σ. 5, 9. τῷ νικήσαντι in iudicio de pulchritudine μὴ ταινίας, ἀλλὰ φιλήματα. Scil. taeniis reuinciri ſolebant victores vel alii bene meriti. v. Brodaeus ad antholog. 2, p. 216. Weſſeling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 238. et quos praeterea laudat Ruhnken. ad Timaeum.

ταινιοῦν, *infula ornare, faſcia redimire.* E 5, 1, 3. Teleutiam ab exercitu domum reuerſum ὁ μὲν ἐςεφάνωσεν, ὁ δὲ ἐταινίωσεν. Saepius coniungi ςεφανοῦν et ταινιοῦν, ςεφάνους et ταινίας, docuerunt Muretus ad Cornel. Nep. Alcib. 6, 3. et Boſius in indice. Vtroque autem proprie ornabantur athletae. (v. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 17, 101.) Pollux 3, 152. (τὸν νικήσαντα τὰ ἆθλα) ταινιῶσαι. Ξενοφῶν γὰρ εἴρηκεν· ἐταινίουν τε καὶ προσῄεσαν ὥσπερ ἀθλητῇ. Sed Thucydidis eſſe haec verba, docuerunt ibi interpp.

ταχτέος. Απ. 3, 1, 11. πότερα σε τάττειν μόνον ἐδίδαξεν, ἢ καὶ ὅποι καὶ ὅπως χρηςέον ἑκάςῳ τῶν ταχτέων. Leuncl. *ſingulis ordinibus.* Lexicon decemuirorum Baſil. 1584. fol. *quae in ordine veniunt.* Sed videntur vel tantum ſententiam explicare voluiſſe, vel vertiſſe lectionem Stobaei ταγμάτων, quae tamen non placet Erneſtio. Schützius, qui tamen

men, vt Schneiderus, recepit ταγμάτων, malit ἑκάστῃ τῶν τάξεων. Fortaſſis Xenophon ſcripſit τακτῶν, *inſtructorum*, vbi quodque agmen inſtructum eſt.

τακτικὸς, ¶ 1) *aciei inſtruendae peritus.* Π. 8, 5, 8. τοιαῦτα τακτικοῦ ἀνδρὸς ἐνόμιζεν εἶναι. Ibid. τὸ τακτικὸν εἶναι. Απ. 3, 1, 6. ¶ 2) *ad aciem pertinens, militaris.* Π. 3, 3, 8. ἀριθμοὶ τακτικοί. ¶ 3) τακτικὸν, *ad aciei ſtruendae rationem ſpectans, peritia ſtruendae aciei.* Π. 8, 5, 8. τακτικὸν ἡγεῖτο καὶ τὸ etc. ¶ 4) τὰ τακτικὰ, a) *praecepta de acie inſtruenda.* Π. 1, 6, 12. et 19. p. 72. non τὰ τακτικὰ ſola ſufficere imperatori oſtenditur. b) *ars ſ. ratio inſtruendae aciei.* Π. 2, 1, 7. Κῦρος ἐπειρᾶτο — διδάσκειν τὰ τακτικά. Απ. 3, 1, 5.

τακτὸς, *praefinitus, certus.* E. 6, 2, 24. τακτὸν ἀργύριον ἀποτίσαι, quo ſe redimeret. Cf. τάττειν. nr. 8. it. τακτέος.

ταλαιπωρεῖν, *aerumnas et labores ferre.* De verbi etymo v. Schellenberg. ad Antimachi Colophonii reliquias p. 96. ſq. Dicitur autem inprimis de operis ſtrenue agentibus et membra probe exercitantibus. v. Taylor. ad Lyſ. p. 490. Απ. 2, 1, 18. ὁ ἑκουσίως ταλαιπωρῶν, οἷον οἱ τὰ θηρία θηρῶντες — ἡδέως μοχθοῦσι. §. 25. πονοῦντα καὶ ταλαιπωροῦντα τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ. Vbi ταλαιπ. referendum eſt ad verba τῷ σώματι.

τάλαντον, *talentum.* ¶ 1) De pondere. Atque ſic aequabat fere octoginta libras Romanas, quinquaginta quinque noſtras. v. Rambach. archaeolog. Unterſuchungen p. 193. et 196. Π. 6, 1, 28. τὸ βάρος ἀμφὶ τὰ εἴκοσι καὶ πέντε τάλαντα — ἔλαττον ἢ πεντεκαίδεκα τάλαντα. Απ. 3, 6, 14. ¶ 2) De pecunia. a) Atticum talentum fere intelligunt, vbi ſimpliciter poſitum reperitur. Fuit autem ſexaginta minarum ſ. 6000 drachmarum. v. Suid. in h. v. et Poll. 9, 85. et Kühn. ad §. 53. A. 1, 7, 14. δέκα τάλαντα. Antea erat Δαρεικοὶ τρισχίλιοι. Daricus autem aureus aequat viginti drachmas argenteas, atque adeo vnum talentum habet trecentos daricos ſ. ſexies mille drachmas. Πο. 4, 23. ἦν ὀβολὸν ἕκαστος (τῶν ἑξακισχι-

σχιλίων singulis anni diebus) φέρῃ, ἡ πρόσοδος ἑξήκοντα τάλαντα. Itaque vnum talentum habet 36000 obolos, atque adeo ἑξήκοντα est numerus rotundus, siue anno 354 dies tribuas, siue 365. A. 2, 2, 10. λήψεται μισθὸν τάλαντον ἀργυρίου. 3, 5, 5. 7, 7, 31. ἀργύριον οὐκ ἔχω, ἀλλ' ἢ μικρόν τι — τάλαντον. Sam. Petitus Obs. 1, 4. intelligit talentum illud auri, drachmarum sexaginta, quod etiam βραχὺ nominetur, et de quo v. infra lit. c. Sed μικρὸν h. l. si quidem ad τάλαντον debet referri, haud dubie est *modicum, commodum, cui, si nihil deest, certe nihil superest.* v. Gronov. de pecunia. vet. p. 139. Fortassis tamen illa verba μικρόν τι non pertinent ad τάλαντον, sed ad ἀργύριον, vt nomine τάλαντον explicetur, in quo insit μικρόν τι ἀργύριον. E. 1, 5, 2. Cyrus dicit, se in subsidium Lacedaemoniorum ἔχων ἥκειν τάλαντα πεντακόσια. 2, 3, 6. Lysander e Samo redit ἀπάγων — ἀργυρίου τετρακόσια καὶ ἑβδομήκοντα τάλαντα. 3, 4, 24. 25. 3, 5, 1. δοὺς χρυσίον ἐς πεντήκοντα τάλαντα ἀργυρίου, *quod efficeret quinquaginta talenta argenti*, 4, 2, 4. 4, 3, 14. Aπ. 2, 5, 2. b) Babylonicum valebat minas Atticas septuaginta duas. v. Aelian. V. H. 1, 22. ibique Perizon. Cf. Poll. 9, 86. Π. 3, 1, 19. Armenius dicit, se a patre accepta habere χρήματα — εἰς ἀργύριον λογισθέντα, τάλαντα πλείω τῶν τρισχιλίων. Ibid. ἀντὶ τῶν πεντήκοντα ταλάντων. 6, 1, 15. ὅτι ὁ Ἀσσύριος οἴχοιτο ἐπὶ Λυδίας πολλὰ τάλαντα ἀργυρίου καὶ χρυσίου ἄγων. c) Homericum multo minus valebat, quam Atticum. v. Poll. 9, 55. et Suid. in v. τάλαντον. Nam Il. ψ, 265. sqq. duo auri talenta multo minoris aestimantur quam lebes. Rambach. l. l. p. 132. putat, aequasse fere tres stateras aureos Atticos. Σ. 4, 45. ex Homero Il. ι, 122. 264. δέκα χρυσοῖο τάλαντα.

τάλας (poet.), *miser*. Hesych: τάλας· ἄθλιος, ταλαίπωρος. Π. 4, 6, 2. κἀγὼ μὲν ὁ τάλας νεκρὸν ἀντὶ νυμφίου ἐκομισάμην.

ταλασία, *lanificium*. Hesych: ταλασία· ἐριουργία, ἐργασία. Aπ. 3, 9, 11. ἐν τῇ ταλασίᾳ τὰς γυναῖκας ἀρχούσας τῶν ἀνδρῶν. O. 7, 41.

ταλάσιος, *ad lanam pertinens.* Vnde O. 7, 6. ταλάσια ἔργα, *penſa lanae.*

ταλασιουργεῖν, *lanificium exercere, lanam tractare.* Απ. 3, 9, 11.

ταλασιουργικὸς, *ad lanificium pertinens.* O. 9, 7. ταλασιουργικὰ ὄργανα. §. 9. σκεύη ταλασιουργικά.

ταμεῖον, *cella penuaria, penus.* Heſych. et Phauorin: ταμεῖα· ἀπόκρυφα οἰκήματα. Poll. 1, 80. ἀποθῆκαι, ταμεῖα, θησαυροὶ, φυλακτήρια. Απ. 1, 5, 2. δούλῳ — ἐπιτρέψαιμεν ἂν ἢ βοσκήματα, ἢ ταμεῖα, ἢ ἔργων ἐπίςασιν. All. ταμιεῖα. Vulgo tamen ita diſtingui ſolent vocabula, vt ταμεῖον ſit *penus,* ταμιεῖον *aerarium.* v. Duker. ad Thucyd. 1, 96.

ταμία, *proma, mulier quae penus curam habet.* O. 9, 10. ὅσοις χρώμεθα εἰς τὰς διὰ χρόνου πράξεις, ταῦτα τῇ ταμίᾳ παρεδώκαμεν, np. vt ea recondat. Fiſcherus ad Weller. gramm. graec. p. 118. datiuum τῇ ταμίᾳ dicit eſſe nominis ταμίας, quippe quod communis ſit generis. Sic O. 9, 11. τὴν ταμίαν ἐποιησάμεθα. 10, 10. τῇ ταμίᾳ παραςῆναι.

ταμίας, ¶ 1) *dispenſator, villicus.* Heſych: ταμίας· — οἰκονόμος, διοικητής. Moeris: ταμίαν, τὸν κατ' ἀγροὺς οἰκονόμον καὶ ἐπίτροπον, Ἀττικῶς· οἰκονόμον, Ἑλληνικῶς. Cf. Them. Mag. Pierſonus ad Moeridem p. 372. ita verti vult E. 3, 1, 24. τοὺς ταμίας, cum Leuncl. reddiderit *quaeſtores.* Scil. intelliguntur, qui praefecti erant theſauris Maniae ſatrapiſſae mortuae. ¶ 2) *quaeſtor.* Heſych: ταμίας· φύλαξ χρημάτων, προςάτης, δεσπότης. Π. 4, 5, 14. p. 250. χρημάτων ταμίαι οἱ τοῦ Ἀσσυρίων βασιλέως καὶ ἄλλων δυναςῶν, ἔλεγον ὅτι χρυσίον εἴη παρὰ σφίσιν. Λ. 13, 11.

ταμιεία, *munus, diſpenſatricis ſ. promae.* O. 7, 41. ἀνεπιςήμονα ταμιείας.

ταμιεῖον, ¶ 1) *cella penuaria.* Poll. 9, 44. ταμιεῖα, ἵνα τὰ χρήματα καὶ οἱ πυροί. Ιπ. 4, 1. τὸν σῖτον κλαπῆναι — ἐκ τοῦ ταμιείου. Cf. ταμεῖον. ¶ 2) *conclaue.* Heſych: ταμιεῖον· κοιτῶνα. E. 5, 4, 5. ἑταίρας — εἰσήγαγεν εἰς τὸ ταμιεῖον τοῦ πολεμαρχείου, *penetrale, interius conclaue,* vbi coenabant polemarchi aut dormiebant. Nonnulli vitioſe legunt ποταμιεῖον. Brodaeus volebat προταμεῖον. Cf. Schnei-

Schneider. qui edidit πολεμάρχου.

ταμιεύεσθαι, ¶ 1) *depromere*. Σ. 4, 41. οὐ τὰ τίμια ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὠνοῦμαι, ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμιεύομαι. ¶ 2) *pro arbitrio instituere, pro arbitrio tractare*. Dicitur de militibus, qui non omnes suas vires primo conatu effundunt, sed sic eas dispensant, vt repetere, si opus sit, semel atque iterum pugnam queant, vel qui non confertos cuneos temerario impetu aggrediuntur, sed vel singulos, vel plures quidem, verum intra virium suarum modum. v. Casaub. ad Dion. Chrysost. orat. 11. Π. 3, 3, 21. παραδόντες ἑαυτοὺς ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥστ' ὁπόσοις ἂν βουλώμεθα αὐτῶν μάχεσθαι. 4, 1, 8. A. 2, 5, 3. p. 113. ποταμοὶ ἐξ ὧν (2 MSS. ἐφ' ὧν) ἔξεστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὁπόσοις ἂν ὑμῶν βουλοίμεθα μάχεσθαι. Ιππ. 7, 11. Similem locum e Thucyd. 6, 18. attulit Hutch.

*ταμίευμα, *dispensatio*. O. 4, 15. δαπανᾶται διὰ τῶν τῆς γυναικὸς ταμιευμάτων τὰ πλεῖστα.

Ταμῶς, *Tamos, Tamus*. A. 1, 2, 21. Cyrus mittit Τάμων cum classe Ciliciam versus. Steph. et Hutch. rectius Ταμών, v. Duker. ad Thucyd. 8, 87. vbi est Ταμῶς et Ταμῶν. A. 1, 4, 2. Ταμὼς Αἰγύπτιος, Cyri praefectus classis. 2, 1, 3. Γλοῦς ὁ Ταμῶν, *Glus Tami filius*. Hutch. et Steph. ὁ Ταμώ.

Τάναγρα, *Tanagra*. Steph. Byz: Τάναγρα, πόλις Βοιωτίας. E. 5, 4, 49. τὰ πρὸς ἕω τῆς τῶν Θηβαίων πόλεως — μέχρι τῆς Ταναγραίων. ἔτι γὰρ τότε καὶ τὴν Τάναγραν φίλοι τῶν Λακεδαιμονίων εἶχον.

Τανaοξάρης, *Tanaoxares*. Π. 8, 7, 3. p. 544. filius Cyri natu minor, fit satrapa Medorum, Armeniorum et Cadusiorum.

Τάνταλος, *Tantalus*. O. 21, 12. ὁ Τάνταλος ἐν ᾅδου λέγεται τὸν ἀεὶ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος μὴ δὶς ἀποθάνῃ. De hoc Tantali metu secundae mortis Bachius laudat Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 406.

ταξιαρχεῖν, *centuriae praefectum esse*. Iungitur verbo λοχαγεῖν. v. λοχ. et Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 44.

ταξιάρχης, *centurio, centuriae praefectus*. Π. 2, 1, 10. ἆθλα προὔφηνε τοῖς

τοῖς ταξιάρχαις — χιλιάρχους ἔσεσθαι. 2, 2, 2. τίς ἔλεξε τῶν ταξιαρχῶν. Vbi λοχαγοὺς ſibi ſubiectos habet. §. 4. 14. A. 4, 1, 19. τῶν γυμνητῶν καὶ ταξιαρχῶν. Iungitur c. λοχαγὸς, Π. 3, 3, 5. ἔλεξεν ὧδέ πως εἰς τὸ μέσον τῶν ταξιαρχῶν καὶ λοχαγῶν καὶ πάντων οὓς ἐτίμα. 6, 2, 10. E. 6, 2, 10. τοὺς λοχαγοὺς καὶ τοὺς ταξιάρχας Lacedaemoniorum ἐξάγειν τοὺς μισθοφόρους. Margg. ταξιάρχους. Etiam ſaepius hae formae inter ſe permutantur. v. ταξίαρχος.

ταξίαρχος, i. q. ταξιάρχης. Π. 2, 1, 6. p. 94. ἀπογραφέσθω πρὸς τὸν ταξίαρχον εἰς τὴν τάξιν. §. 9. ἰδιώτῃ — πενταδάρχῳ — δεκαδάρχῳ — λοχαγῷ — ταξιάρχῳ. §. 12. 2, 4, 1. τῷ πρώτῳ τεταγμένῳ ταξιάρχῳ — τῷ δευτέρῳ. Sic §. 3. §. 2. διακοσίων. τοσοῦτοι γὰρ ἦσαν οἱ ταξίαρχοι Perſarum, §. 16. τοὺς ταξιάρχους ἐκάλει in concionem. Sic 4, 1, 4. 4, 2, 19. p. 222. 4, 3, 2. Item in aliis rebus prima mandata et alia multa ſiunt per ταξιάρχους, vt Π. 4, 5, 18. 19. Π. 4, 1, 2. p. 200. τὸν ἐμοῦ ἐγγύτατα ταξίαρχον. 6, 3, 2. σημεῖον ἔχων τοῦ ταξιάρχου ὁ σκευοφόρος ἡγεῖτο. Iungitur λοχαγῷ, Π. 3, 3, 8. συνεκάλεσε μυριάρχους, καὶ χιλιάρχους, καὶ ταξιάρχους, καὶ λοχαγούς. 2, 1, 13. εἶχον οἱ μὲν ταξίαρχοι ὑφ' ἑαυτοῖς τὰς τάξεις — οἱ δὲ λοχαγοὶ τοὺς λόχους. Alberti ad Heſych. in v. λοχαγοὶ (qui hoc nomen explicat ἡγεμόνες, στρατηγοὶ, ταξιάρχαι) male dicit, ap. Xenoph. lib. 2. Cyrop. p. 43. (qui eſt locus noſter) permutari ταξιάρχας et λοχαγούς. E. 3, 1, 25. in exercitu Lacedaemoniorum τῶν ταξιάρχων καὶ λοχαγῶν. 3, 2, 13. 4, 1, 11. ταξιάρχους καὶ λοχαγούς. Marg. Steph. ταξιάρχας. Cf. ταξιάρχης. Sunt proprie peditum, Π. 5, 3, 16. p. 299. ſq. equitum τάξις habet ἑκατόνταρχον, peditum ταξίαρχον. Sed etiam equitum, Π. 8, 1, 3. ταξιάρχους καὶ πεζῶν καὶ ἱππέων. Commemorantur item in claſſe, E. 1, 6, 21. ἐχόμεναι (νῆες) τῶν ταξιάρχων δέκα. Fr. Portus: *qui praeſunt peditibus leuis armaturae et ſagittariis.* Sed Moro videntur eſſe in vniuerſum *duces*, qui, vt Romano more dicas, *praetorum* ſ. *ſummorum ducum legati* fuerint. §. 25.

§. 25. τῶν ταξιάρχων τινὰς (ναῦς). Leuncl. *tribunorum pedestris militis.* Cf. 1, 7, 10. p. 58. Sic p. 59. τῶν ταξιάρχων ἦσαν Θρασύβουλος καὶ Θηραμένης. Margg. τριηραρχῶν, vt iidem 1, 6, 25. vocantur. Sed Morus iam ostendit, Thrasybulum et Theramenem recte dici posse inter taxiarchos fuisse, etsi non taxiarchi fuerint, sed trierarchi. De locis Π. 2, 2, 6. 8. 9. et 16. v. λόχος nr. 1. extr.

τάξις, ¶ 1) *bonus ordo.* Π. 8, 3, 3. πείθεσθαί σοι περὶ τῆς ἐν τῇ ἐξελάσει τάξεως. 8, 7, 3. p. 548. τὴν τῶν ὅλων τάξιν. (Απ. 4, 3, 13. est τὸν ὅλον κόσμον.) A. 1, 2, 18. τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν τάξιν τοῦ στρατεύματος. O. 8, 3. οὐδὲν οὕτω καλὸν ὡς ἡ τάξις rerum dispositarum. §. 11. σκευῶν τάξιν. §. 23. 9, 14. ὅπως διαμένῃ ἑκάστῳ ἡ τάξις. Sic O. 8, 17. nautae σώζουσι τὴν τάξιν. ¶ 2) *ordinatio, indictio.* Αθ. 3, 5. αἱ τάξεις τοῦ φόρου. ¶ 3) *ordo aciei.* Π. 5, 3, 16. p. 300. ἡ τάξις διαφυλακτέα. 5, 4, 11. κατέστησεν εἰς τάξιν τὸ στράτευμα. A. 2, 1, 6. ἐπιστήμων τῶν περὶ τὰς τάξεις, *aciei instruendae.* 3, 2, 25. E. 6, 5, 18. εἰς τάξιν τίθεσθαι. Vertunt *inter ordines locum occupare.* Ιππ. 2, 8. αἰσχρὸν λιπεῖν τὴν τάξιν. Vnde ἐν τάξει, *ordine seruato.* Π. 4, 2, 16. ἐν τάξει περιΐστασαν, *instructi.* 5, 3, 1. λαβὼν ἐν τάξει μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς πεζούς. 8, 5, 6. ἐκάθευδον αὐτῷ ἐν τάξει. A. 1, 7, 15. ὀλίγους ἐν τάξει ἔχων πρὸ αὐτοῦ· τὸ δὲ πολὺ αὐτῷ ἀνατεταραγμένον ἐπορεύετο. 1, 8, 13. μὴ θεῖν δρόμῳ, ἀλλ' ἐν τάξει ἕπεσθαι. 2, 3, 6. 5, 1, 2. 5, 4, 13. 5, 5, 10. 5, 8, 5. ἐν τάξει ἰόντων. E. 1, 5, 8. 7, 2, 22. ἔθεον ὡς δυνατὸν ἐν τάξει. O. 8, 6. ἐν τάξει πορεύεσθαι. §. 7. Sic §. 8. nautae dicuntur ἐν τάξει aliquid facere. c. κατὰ, O. 8, 6. ἱππέας κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας. ¶ 4) Saepe pluralis τάξεις, a) *ordines, die Glieder.* Π. 2, 1, 13. τὰς τάξεις ἀκριβοῦν. 3, 3, 8. ἀπιέναι ἐπὶ τὰς τάξεις. 4, 2, 13. ἀπέπεμπεν εἰς τὰς τάξεις ἑκάστους. 5, 1, 13. 6, 3, 4. μένοντας ἐν ταῖς τάξεσι. 6, 4, 5. p. 393. ἴτε ἐπὶ τὰς τάξεις. 7, 1, 1. A. 1, 8, 5. 2, 2, 7. οἳ μὴ ἔτυχον ἐν ταῖς τάξεσιν ὄντες, εἰς τὰς τάξεις ἔθεον. 3, 1, 22. παρὰ τὰς τάξεις ἰόντες. 3, 4, 7. 8.

7. 8. 5, 8, 5. λιπόντες τὰς τάξεις — ἁρπάζειν ἤθελον. 7, 3, 7. in castris κατὰ τάξεις ἐσκήνηνται. E. 6, 5, 17. 7, 5, 22. K. 12, 3. οὐ λείψουσι τὰς τάξεις. b) *exercitus*, up. instructus. A. 2, 3, 1. Κλέαρχος τὰς τάξεις ἐπισκοπῶν. 4, 4, 5. διασκηνῆσαι τὰς τάξεις κατὰ τὰς κώμας, *exercitum per ordines*. §. 18. ¶ 5) *locus in acie*. Π. 6, 3, 11. p. 386. sq. πρὸ τῆς φάλαγγος τὰ μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων ἑκατὸν ἅρματα. — τὴν κατὰ πρόσωπον τῆς ἀντίας φάλαγγος τάξιν ἔχειν. 7, 1, 9. εἰ μὴ ἔλαχον τήνδε τὴν τάξιν, ᾐσχυνόμην ἄν. 7, 2, 1. παρήγγειλεν ἐκ τῆς τάξεως μηδένα κινεῖσθαι. A. 1, 8, 2. παρήγγελλεν — καθίστασθαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαστον. 3, 4, 29. 4, 3, 22. ἣ ἕκαστος τὴν τάξιν εἶχεν, *ordinatus staret*. E. 1, 1, 19. 2, 1, 14. Sic de parte aciei Π. 7, 1, 11. τὴν τῶν καμήλων τάξιν. ¶ 6) *ratio ordinis militaris*. Π. 2, 2, 2. διδάξας ἡμᾶς τὰς τάξεις. 6, 3, 9. τοῦτον σφίσι νόμον εἶναι τῶν τάξεων. A. 3, 4, 11. πλαίσιον ἰσόπλευρον πονηρὰ τάξις. Λ. 11, 5. 6. Ἱππ. 2, 1. δεῖ τάξιν τινὰ ἐπίστασθαι αὐτοὺς — ἢ χρώμενοι τάξει. §. 6. αὕτη μοι τάξις ἀρέσκει. 3, 6. 9. ¶ 7) *manus militum, cohors*. Π. 5, 4, 11. ἄρχοντα — ἐκέλευσε πλησίον αὐτοῦ ἄγειν τὴν τάξιν. 6, 2, 11. extr. τὴν ἑαυτοῦ ἕκαστος τάξιν εὐτρεπισάμενος. 6, 3, 2. A. 1, 2, 16. τεταγμένοι κατ' ἴλας καὶ κατὰ τάξεις. 1, 5, 14. τάξις τῶν ὁπλιτῶν. 4, 7, 1. ἡ πρώτη τάξις ἔκαμνεν. E. 3, 1, 15. 3, 4, 16. Numerus militum τάξιν constituentium apud diuersos populos fuit diuersus. Secundum Orbicium τάξις continebat 100 milites, secundum alios 128. In exercitu Graecorum A. 6, 5, 7. τρεῖς τάξεις ἀνὰ διακοσίους ἄνδρας. Apud Persas autem τάξις continet centum milites, quod patet e Π. 2, 1, 12. Cf. §. 9. sqq. et 2, 4, 1 — 3. Habet enim 4 λόχους, et λόχῳ tribuit Xenophon 24 milites, duce eorum non numerato, Π. 2, 3, 9. 10. Dicitur et de peditibus et de equitibus. Itaque verti debet a) *centuria*. Π. 2, 1, 10. ταξιάρχαις οἳ κρατίστας δόξαιεν τὰς τάξεις παρασκευάσαι. §. 11. προεῖπε νικητήρια καὶ ὅλαις ταῖς τάξεσι, καὶ ὅλοις τοῖς λόχοις. §. 13. οἱ ταξίαρχοι εἶχον τὰς τάξεις κοιμωμένας,

νας, ὥσπερ ὁπότε εἰς ἕνα πορεύοιτο ἡ τάξις. §. 15. 2, 2, 1. p. 101. §. 2. διδάσκειν τὴν ἑαυτοῦ ἕκαςον τάξιν, ἃ παρὰ σοῦ ἐμάθομεν. §. 15. p. 112. 2, 3, 7. etc. b) *turma*. Π. 1, 4, 20. τάξιν ἱππέων. 4, 2, 12. p. 217. 5, 3, 16. p. 300. ἑκατόνταρχος τὴν τάξιν ἀγέτω εἰς ἕνα. 6, 3, 3. 7, 5, 11. A. 4, 3, 13. 17. Ay. 1, 25. ἆθλα προὔθηκε καὶ ταῖς ἱππικαῖς τάξεσιν. §. 30. et E. 3, 4, 22. 4, 2, 3. Sed Π. 6, 3, 6. eſt ἱππέων τάξις μεγάλη, *magnum equitum hoſtilium agmen*. A. 1, 8, 15. Κῦρος — ἔχων τὴν τῶν σὺν ἑαυτῷ ἑξακοσίων ἱππέων τάξιν. Ιπρ. 4, 3. ſq. et 8, 17. ſq. videtur τάξις ἱππικὴ idem eſſe quod φυλή. v. φυλὴ nr. 2. ¶ 8) *acies*. Π. 6, 1, 27. πύργοι σὺν τάξει ἀκολουθοῦντες — ἐπικουρία τῇ ἑαυτοῦ φάλαγγι, βλάβη τῇ τῶν πολεμίων τάξει. 7, 1, 3. ὥσπερ Γάμμα ἑκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τάξιν ποιήσαντες, *exercitu* ſ. *agmine ſuo vtrinque inſtructo*. 7, 5, 3. Ιπρ. 4, 9. τὸ μέτωπον τῆς τάξεως. 5, 6. ¶ 9) *exercitus*. Λ. 11, 7. μάχεσθαι ταύτην τὴν τάξιν, *exercitum ſic inſtructum*. §. 10. Sic A. 3, 2, 10. ἐν τῇ ὑμετέρᾳ τάξει, *veſtros ſocios eſſe*. 5, 4, 10. ἀφροντιςήσαντες τῆς σὺν ἡμῖν τάξεως — ἧττον τῆς ἡμετέρας τάξεως ἀπολείψονται. ¶ 10) *caſtra*. Π. 8, 3, 14. ἐσκήνωσαν οἷς μὲν ἐδόθησαν οἰκίαι, κατ' οἰκίας, οἷς δὲ μή, ἐν τάξει. E. 6, 5, 30. ¶ 11) *ordo* ſ. *claſſis* ſ. *genus cui homines adſcribuntur*. Aπ. 2, 1, 7. εἰς τοὺς ἀρχικοὺς τάττομεν — ἑκατέρου τοῦ φύλου τὴν τάξιν οἶδα — εἰς ποτέραν τῶν τάξεων — τάττοις — εἰς τὴν τῶν ἄρχειν βουλομένων τάξιν. Sic de gradibus dignitatis in re militari, Π. 2, 1, 6. p. 94. ἀπογραφέσθω πρὸς τὸν ταξίαρχον εἰς τὴν ὁμοίαν τάξιν ἡμῖν, np. homotimis. 6, 2, 11. p. 373.

Τάξις, nomen cani imponendum, K. 7, 5.

Τάοχοι, *Taochi*, populi prope Pontum. A. 4, 4, 11. Τηρίβαζος ἔχων — μισθοφόρους Ταόχους. 4, 6, 3. reſiſtunt Graecis. 4, 7, 1. ἐκ τούτων ἐπορεύθησαν εἰς Ταόχους — χωρία ᾤκουν ἰσχυρὰ οἱ Τάοχοι. Deinde pugna Graecorum cum iis deſcribitur vsque ad §. 9. Cf. §. 12. 5. 5, 9. non parent regi Perſarum et μάλα φοβεροὶ vocantur.

ταπεινὸς, ¶ 1) *humilis, non altus.* Hesych: ταπεινόν· χθαμαλόν. Ιπ. 1, 3. ὁπλαὶ ὑψηλαὶ ἢ ταπειναὶ — ἢ χαμηλαί. §. 4. 10, 6. τροχοὺς in freno καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινούς. Vertunt *depressos.* ¶ 2) *demissus.* Ιππ. 5, 7. δόρατα ταπεινὰ καὶ μὴ ὑπερφανῆ. Oppon. ὀρθά. ¶ 3) *inhonoratus, contemtus.* Π. 3, 3, 24. τοῖς μὲν ἔντιμος καὶ ἐλευθέριος ὁ βίος — τοῖς δὲ ταπεινὸς καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος. 5, 5, 4. E. 2, 4, 14. οἱ τριάκοντα πάνυ ταπεινοὶ καὶ ἔρημοι, np. quia populus iis infensus eorumque potentia fracta erat. ¶ 4) *moestus, animo deiecto.* E. 6, 4, 16. σκυθρωποὺς καὶ ταπεινοὺς ob suorum dedecus. ¶ 5) *imperio subiectus.* A. 2, 5, 2. p. 111. τοὺς Μυσοὺς — ταπεινοὺς ὑμῖν παρασχεῖν. ¶ 6) *submittens se magistratibus.* v. Raphel. ad Philipp. 2, 8. Λ. 8, 2. τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται. Ιερ. 5, 5. tyranni ciuibus ἐνδεεστέροις οὖσι ταπεινοτέροις αὐτοῖς οἴονται χρῆσθαι. Sic Π. 7, 5. 24. βουλόμενος αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι, ὅπως ὅτι ταπεινότατοι καὶ εὐκαθεκτότατοι εἶεν. ¶ 7) *modestus.* Αγ. 11, 11. τῶν μετρίων ταπεινότερος ἦν. ¶ 8) *vulgaris, vilis.* Π. 5, 1, 2. ἐν ταπεινῷ σχήματι. Antea dicebatur ὁμοία ταῖς δούλαις ἐσθής. ¶ 9) *animo abiecto et humili, plebeius.* Απ. 3, 10, 5. τὸ ταπεινόν τε καὶ ἀνελεύθερον, *sensus humiles.* Oppon. τὸ μεγαλοπρεπές.

ταπεινότης, *animorum deiectio, desperatio, tristitia.* E. 3, 5, 14. πολλὴν ἔφασαν σιωπήν τε καὶ ταπεινότητα ἐν τῷ στρατεύματι εἶναι.

ταπεινοῦν, ¶ 1) *fastum et insolentiam deprimere.* A. 6, 3, 11. θεὸς — τοὺς πλεῖον φρονοῦντας ταπεινῶσαι βούλεται. Similiter E. 5, 3, 27. τοὺς Ἀργείους τεταπεινῶσθαι, *demissis animis esse.* ¶ 2) *debilitare.* Απ. 3, 5, 4. ἀφ' οὗ ἡ — συμφορὰ ἐγένετο τεταπείνωται ἡ τῶν Ἀθηναίων δόξα.

ταπεινῶς, *viliter.* Π. 5, 5, 4. ἐμαυτὸν ταπεινῶς καὶ ἀναξίως ἐλαύνοντα, *non cum magno comitum cultu.* Legitur etiam ap. Isocr. paneg. 41.

τάπης, v. τάπις.

τάπις, *tapes, stragulum.* Suid: τάπητες· ἐπιβόλαια, ἢ στρώματα. Phauorin: τάπησι· ποικίλοις στρώμμασι. Hesych: τάπιδες· τάπητες.

τες. Eustath. ad Odyss. κ, p. 1645, 24. ἐοίκασι ταυτόν ποτε εἶναι τάπητες καὶ δάπιδες. Etiam ad Poll. 10, 38. 42. variat lectio. Sed Thomas Mag. in v. τάπητες dicit: εὕρηται δὲ καὶ τάπις, τάπιδος, καὶ δάπης δάπητος, ἃ πάντα παρεὶς, τάπης τάπητος, ὡς Ἀττικοὶ χρῶνται, γράφε. v. ibi inprimis Oudendorp. Π. 8, 8, 8. τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ ταπίδων (edd. vett. δαπίδων, Cod. Guelf. ταπήτων) τιθέασιν, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ τάπιδες. Edd. vett. δάπιδες. A. 7, 3, 8. ἐκπώματα καὶ τάπιδας βαρβαρικάς. §. 13. φιάλην ἀργυρᾶν, καὶ τάπιδα ἀξίαν δέκα μνῶν. In his duobus locis nulla est lectionis varietas.

Τάπρας, v. Πρᾶς.

ταπρῶτα, v. πρῶτος nr. 13.

ταράσσειν et ταράττειν, ¶ 1) *turbare ordinem.* a) aciei, Π. 2, 1, 13. τὸ ἀκριβοῦν τὰς τάξεις — ἀγαθὸν καὶ εἰς τὸ μὴ ταράττεσθαι, καὶ εἰς τὸ, εἰ ταραχθεῖεν, θᾶττον καταστῆναι. 5, 3, 16. p. 300. ταραχθῆναι ἐν νυκτὶ in itinere. 6, 1, 22. ἐξ ὑπογύου ταράξονται, i. e. ταραχθήσονται. 7, 1, 5. τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις. §. 14. 16. A. 3, 4, 11. ταραττομένους — ἀτάκτους. §. 14. 6. 5, 6. τεταραγμένοι ἐμπίπτωσιν εἰς τεταγμένους. Λ. 11, 7. E. 5, 3, 6. τεταραγμένη τῇ φάλαγγι. Ita Steph. cum Fr. Porto et Leuncl. emendauit pro τεταγμένοι. Ιπρ. 2, 9. ἄτακτοι ὄντες ἀλλήλους ταράττουσι ἐν στεναῖς ὁδοῖς. b) reip. E. 2, 4, 30. ὅτι οὐδὲν δέοι ταράττεσθαι, ἀλλὰ τοῖς νόμοις ἀρχαίοις χρῆσθαι. *res nouas moliendas non esse.* c) regionis, Π. 3, 1, 17. ὡς ἥκιστα τεταραγμένα καταλιπεῖν, *vt nulla seditio se absente oriatur.* d) rei domesticae, Π. 2, 2, 15. p. 113. οἶκος — ὑπὸ ἀδίκων (οἰκετῶν) ταραττόμενος. ¶ 2) *turbarum s. tumultus auctorem esse.* A. 6, 2, 6. οἱ ταράξαντες ταῦτα. ¶ 3) *perturbare animum*, atque adeo a) *terrere.* Π. 5, 2, 8. οἱ ἱππικοὶ, διὰ τὸ μὴ ταράσσεσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων, δύνανται ἅμα ἱππεύοντες καὶ ὁρᾶν καὶ ἀκούειν. A. 2, 4, 10. ἀκούσας ἐταράχθη καὶ ἐφοβεῖτο σφόδρα. E. 1, 6, 15. 2, 4, 15. 6, 2, 14. Aπ. 2, 4, 6. ἄν τις φόβος ταράττῃ. Ιπ. 9, 4. θυμοειδῆ ἵππον, ὥσπερ ἄνθρωπον, ταράτ-

ταράττει πάντα τὰ ἐξαπίναια. 10, 2. τοὺς ἵππους — παίοντες ἐκπλήττουσι, ὥςε τεταράχθαι καὶ κινδυνεύειν. Nisi potius h. l. est de perturbatis actionibus, vt cursu. v. ἐκπλήττειν nr. 5. Ιππ. 4, 15. b) *dubitationem afferre, scrupulum iniicere.* Απ. 2, 6, 17. ἤ ταράττει σε; c) *indignationem mouere, exacerbare.* Απολ. 4. iudices λόγῳ ταραχθέντες. Απ. 4, 8, 5. est ἀχθεσθέντε.

ταράττεσθαι, *diffidere, dissentire.* Αγ. 1, 33. ἤκουσε τοὺς πολεμίους ταράττεσθαι διὰ τὸ αἰτιᾶσθαι ἀλλήλους τοῦ γεγενημένου.

ταραχὴ, ¶ 1) *perturbatio.* Π. 5, 3, 20. κατασβεννύναι τὴν ταραχὴν proficiscentium, cum non quiete incederent. Ο. 8, 3. ταραχὴ in choro est, cum non e legibus chori agunt homines. ¶ 2) *tumultus, rerum perturbatio.* Πο. 5. 8. διὰ τὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι ταραχήν. Ε. 7, 5, 27.

τάραχος (poet. Port.), ¶ 1) *confusio*, np. in rebus collocandis. Ο. 8, 10. vbi paulo ante vocatur ἀταξία. ¶ 2) *perturbatio, tumultus.* Π. 7, 1, 16. ἐν τῷ ἀδιηγήτῳ τούτῳ ταράχῳ, np. cum tot rerum et hominum esset strages. ¶ 3) *consternatio, trepidatio.* Α. 1, 8, 2. cum regem audirent aduenire, πολὺς τάραχος ἐγένετο. Ιπ. 9, 4. ἐν ἵππῳ τὰ ἐξαπίναια τάραχον ἐξεργάζεται. Grammius obseruauit, hoc nomen inter exempla idiomatum Thucydideorum recenseri a Dionysio Halic. T. II. p. 134. §. 10. nec aeque in vsu fuisse, ac nomen ταραχή.

ταραχώδης, ¶ 1) *confusus, turbatus.* Κ. 5, 4. ταραχώδη ἴχνη. Oppon. εὐθέα. Poll. 5, 66. habet συμπεπλεγμένα. ¶ 2) *turbulentus, tumultuarius.* Π. 3, 3, 14. ἱππικὸν ςράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδές ἐςι. Ο. 8, 4. ςρατιὰ ἄτακτος οὖσα, ταραχωδέςατον, vbi alter alterum impedit, quo minus faciat, quae debet.

ταριχεύειν, *sale condire.* Α. 5, 4, 16. δελφίνων τεμάχη — τεταριχευμένα.

Ταρσοὶ, *Tarsus*, vrbs Ciliciae, quae alias vocatur Ταρσός. v. Raphel. ad Act. 9, 30. et Hutch. diss. p. 12. Α. 1, 2, 23 — 26. εἰς Ταρσοὺς, πόλιν τῆς Κιλικίας μεγάλην καὶ εὐδαίμονα, vbi erat Syennesis regia. Perlabitur eam Cydnus amnis, etc. All. legunt Ταρσόν.

τάσσειν et **τάττειν**, ¶ 1) *ordinare, ordine ponere.* O. 3, 3. ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται. 8, 2. οὐ τάξας σοι παρέδωκα ὅπου χρὴ ἕκαστα. §. 14. Σωκράτους καὶ ὁπόσα γράμματα, καὶ ὅπου ἕκαστον τέτακται. §. 18. ἀγαθὸν τετάχθαι σκευῶν κατασκευήν. Sic Απ. 3, 1, 7. ἐπειδὰν ταχθῇ in aedificio κάτω καὶ ἐπιπολῆς — λίθοι καὶ κέραμος. §. 9. ἀργύριον πρῶτον καὶ τελευταῖον τὸ κάλλιστον τάττειν. Quae formae loquendi petitae ſunt e re militari. v. nr. 4. ¶ 2) *collocare in claſſe, annumerare.* Απ. 2, 1, 7. εἰ τοὺς ἐγκρατεῖς εἰς τοὺς ἀρχικοὺς τάττομεν, τοὺς ἀδυνάτους ταῦτα ποιεῖν εἰς τοὺς μηδ' ἀντιποιησαμένους τοῦ ἄρχειν τάξομεν — εἰς ποτέραν τῶν τάξεων τούτων σαυτὸν δικαίως ἂν τάττοις — οὐδαμῶς γε τάττω ἐμαυτὸν εἰς τὴν τῶν ἄρχειν βουλομένων τάξιν. §. 9. ¶ 3) *collocare, conſiſtere iubere.* Π. 7, 3, 6. ἀποσφάττονται, οὕπερ Panthea ἔταξεν αὐτοὺς, ἑστηκότες. Sic in ſtatione, E. 2, 4, 14. ὅπου ἕκαστοι τεταγμένοι ἦσαν. in venatione, Π. 2, 4, 17. p. 137. λεληθέναι δεῖ τοὺς ἐπὶ τούτοις (np. ad vias) τεταγμένους. All. ἐπὶ τοῖς στόμασι ſ. στήμοσι. v. στόμα nr. 2. b. in choro, Αγ. 2, 17. ὅπου ἐτάχθη ὑπὸ τοῦ χοροποιοῦ. ¶ 4) *collocare ſ. conſiſtere iubere in acie.* a) Π. 2, 1, 4. οὕτως ὡπλισμένοι, ὡς ὅτι προσωτάτω ταχθέντες μάχεσθαι. b) c. πρῶτος, Π. 2, 3, 10. τοὺς πρώτους εἰς μάχην τεταγμένους, *primo loco, in prima acie.* 2, 4, 1. Απ. 3, 1, 8. Cf. nr. 19. Sic E. 4, 3, 6. Κόνωνα τετάχθαι ἔμπροσθεν αὐτοῦ. c) c. ἐπὶ et dat. E. 4, 4, 9. τεταγμένους Λακεδαιμονίους ἐπὶ τῷ δεξιῷ ἑαυτῶν. Leuncl. *aduerſus cornu dextrum ſibi oppoſitos in acie.* O. 4, 19. Ἀριαῖος ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ τεταγμένος, *in laeuo cornu.* d) c. ἐπὶ et acc. Π. 2, 1, 2. p. 90. τάττομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς μένοντας, *opponimus nos, conſiſtimus in acie contra.* 7, 5, 10. οἱ ἐπὶ τοὺς φύλακας ταχθέντες. e) c. κατὰ, *contra,* A. 2, 3, 11. μόνος τῶν κατὰ τοὺς Ἕλληνας τεταγμένων οὐκ ἔφυγον. f) c. ἐν, E. 6, 5, 38. p. 429. οἱ ταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις. g) c. μετὰ, *poſt,* E. 7, 2, 4. λόχων τῶν μετ' αὐτοὺς τεταγμένων in itinere. h) c. ἐπὶ, *poſt,* Α. 13, 7. οὓς δεῖ ἐπὶ τούτοις τετάχθαι.

θαι. i) c. παρὰ, *iuxta*, E. 1, 6, 21. παρὰ Διομέδοντα οἱ Σάμιοι δέκα ναυσὶν ἐπὶ μιᾶς τεταγμένοι. k) c. πρὸς, *contra*, E. 1, 7, 10. p. 59. τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους μὴ καλῶς πραχθέντα, δίκαιον τοὺς πρὸς τούτους ταχθέντας ὑπέχειν λόγον, τοὺς δὲ πρὸς τὴν ἀναίρεσιν. Priore loco eſt *his oppoſitos*, altero *quibus imperatum erat vt tollerent naufragos*. Sed Steph. mauult πρὸς τοῦτο. Cf. εἰς nr. 16. et ἐπὶ c. gen. nr. 18. l) Refertur etiam ad equos, Aπ. 3, 3. 4. ἵππους — ἀναγώγους, ὥςε μὴ μένειν, ὅπου ἂν σὺ τάξῃς — λακτιςὰς, ὥςε μηδὲ τάξαι δυνατὸν εἶναι. ¶ 5) *ordinare milites, inſtruere aciem*. Aπ. 3, 1, 11. πότερά σε τάττειν μόνον ἐδίδαξεν — πολλά ἐςι, πρὸς ἃ οὔτε τάττειν οὔτε λέγειν ὡσαύτως προσήκει. Π. 1, 6, 19. p. 82. τάσσειν εἰς μάχην ςρατιάν. A. 1, 2, 15, E. 4, 2, 12. vbi ſynon. eſt συντάττειν. Vnde τεταγμένοι ſunt *milites bene inſtructi*, Π. 1, 4, 22. ἀθρόους τε καὶ τεταγμένους ἀπαντῶντας. 5, 2, 1. ἡ ἄλλη ςρατιὰ ἐπορεύετο τεταγμένη. A. 3, 2, 24. χρώμεθ' εὐθὺς τοῖς τεταγμένοις, *qui iam aciem habent praeſcriptam*. 3, 3, 5. O. 8, 6. 20, 7. Opponitur τεταραγμένοι, Π. 7, 1, 14. ταραττομένοις ἐπέκειτο τεταγμένος. A. 6, 5, 6. τεταραγμένοι εἰς τεταγμένους. Et ἄτακτος, Π. 1, 6, 19. p. 78. Aπ. 3, 1, 7. v. ἄτακτος. ¶ 6) *vertere*. Π. 3, 3, 20. τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος — ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας, *obuertere*. ¶ 7) *ordinare, inſtituere*. Π. 8, 6, 7. ταῦτα Κύρου οὕτως τότε τάξαντες, ἔτι καὶ νῦν — αἱ φυλακαὶ ὁμοίως φυλάττονται. De Lycurgo: *lege ſancire*, Λ. 5, 3, σῖτον ἔταξεν αὐτοῖς, ὡς μήτε ὑπερπληροῦσθαι. c. inf. Λ. 1, 4, σωμασκεῖν ἔταξεν. §. 6. 2, 3. 5. 7, 2. 3. ¶ 8) *ſtatuere, praeſtituere, definire*. Π. 1, 2, 4. ἐν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις, *ſtatis, certis, ſolemnibus*. 5, 3, 16. p. 299. παρῶσιν milites profecturi εἰς τὴν τεταγμένην χώραν. 6, 2, 11. p. 373. ἐν τῷ τεταγμένῳ (χωρίῳ) ἔσονται. p. 374. 8, 4, 3. τὴν ταχθεῖσαν ἕδραν, np. cuique ſecundum dignitatem. Aγ. 1, 24. ἔταξε πόλεις, ἐξ ὧν δέοι τοὺς ἵππους παρασκευάζειν. E. 3, 3, 4. θύοντες αὐτοῦ τῶν τεταγμένων τινὰ θυσιῶν, *legibus ſtatutorum*,

-um, *solemnium*. O. 4, 7. 8, 22. 23. c. dat. E. 1, 5, 3. τάξαι τῷ ναύτῃ δραχμὴν Ἀττικήν. O. 4, 5. τέταχε rex τῷ ἄρχοντι ἑκάστῳ, εἰς ὁπόσους δεῖ διδόναι τροφήν. Possis etiam reddere *praescripsit*. Leuncl. *constitutum est*. ¶ 9) *praescribere*, *imperare*. Π. 1, 2, 5. τὰ τεταγμένα ποιοῦντες καὶ παραγγελλόμενα ὑπὸ τῆς μεγίστης ἀρχῆς. 1, 3, 15. τεταγμένα ποιεῖ — τεταγμένα λαμβάνει, np. legibus Persarum. Alterum τεταγμ. Weisk. refert ad praemia et emolumenta. 8, 1, 8. ἀγαθὸς ἄρχων — in pace τάττειν ἱκανός ἐστι. Vertunt *ordinando iubere*. 8, 3, 4. διαδιδοὺς ᾗ ἐτάχθη, *quomodo imperatum erat*, vel: *quomodo iussus erat*. §. 12. παραγγέλλων τι τεταγμένον παρὰ τοῦ Κύρου. 8, 5, 3. ἔρχονται ἐπὶ τὰ τεταγμένα. 8, 6, 8. 8, 7, 2. E. 4, 3, 1. ὁ δὲ — εἶπεν· εἰ σὺ τάττοις. ἀλλὰ τάττω, ἔφη, καὶ προσαπαγγέλλειν κελεύω. Bene Leuncl. *mandas* — *mando*. Cf. δασμός. c. dat. Π. 8, 3, 4. σύγε ἡμῖν τάξεις, ἃ ἂν δέοι πράττειν. c. dat. et inf. Λ. 11, 6. τοῖς μὲν ἡγεῖσθαι δέδοται, τοῖς δὲ ἕπεσθαι τέτακται. Ιπ. 5, 2. ¶ 10) *iubere*. Π. 6, 3, 4. οἱ ταχθέντες τοῦτο ἔπραττον. Ita saepe vocantur *ministri*, vel *qui alicui rei praefecti sunt*, vel *quibus aliquod negotium gerendum impositum est*, vt 5, 3, 22. ἦσαν αὐτῷ αἰεὶ τεταγμένοι, οὓς διώκειν δέοι. Potest tamen cum Leunclauio verti *instructi*. 8, 7, 2. οἱ τεταγμένοι — λούσασθαι ἐκέλευον — οἱ τεταγμένοι δεῖπνον παρετίθεσαν. A. 2, 6, 7. milites ὑπὸ πόλεως τεταγμένοι. Opponuntur, qui sponte sua imperatorem sequuntur. 5, 4, 8. 5, 8, 3. K. 10, 19. c. inf. Π. 4, 5, 6. ὁ τασσόμενος πορεύεσθαι. 8, 5, 3. συντίθησι τὰ σκεύη, οἷσπερ τέτακται χρῆσθαι. A. 4, 3, 23. Πο. 4, 52. E. 2, 3, 17. p. 93. Ιερ. 10, 4. Ιπ. 2, 1. c. acc. et inf. Π. 7, 5, 24. μισθὸν τούτοις Βαβυλωνίους ἔταξε παρέχειν. 7, 3, 1. Σ. 1, 3. τοῖς ἀμφ' Αὐτόλυκον ἡγεῖσθαί τινα ἔταξεν. Sic improprie de lupis, Ιπρ. 4, 19. οἱ λύκοι — τάξαντες ἑαυτῶν τοὺς μὲν ἀπελαύνειν τὴν φυλακὴν, τοὺς δὲ ἁρπάζειν. Cf. omnino nr. 11 — 14. ¶ 11) *subornare*. A. 1, 6, 6. ὑπήκοον ἐμοὶ εἶναι. ἐπεὶ δὲ ταχθεὶς, ὡς ἔφη αὐτὸς, ὑπὸ

ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ, οὗτος ἐπολέμησεν ἐμοί. ¶ 12) *emittere ad labores, ad faciendum aliquid.* A. 1, 5, 7. ἔταξε Γλοῦν καὶ Πίγρητα — συνεκβιβάζειν τὰς ἁμάξας. 4, 6, 15. c. ἐπὶ et acc. Π. 5, 4, 2. ὁ ἐπὶ ταῦτα ταχθείς. c. σὺν, Π. 7, 5, 10. οἱ σὺν τῷ Γωβρύᾳ — τεταγμένοι, *Gobryae comites additi.* ¶ 13) *constituere ad aliquid gerendum, destinare.* c. ἐπὶ et dat. Π. 4, 6, 1. οἱ ἐπὶ τῷ ὅπλα παραλαμβάνειν τεταγμένοι. 5, 1, 2. O. 20, 19. c. ἐπὶ et acc. Π. 1, 4, 24. οἱ ἐπὶ τοῦτο ταχθέντες, np. vt eum abstraherent. 8, 3, 12. ᾤχετο ἐφ' ὅπερ ἐτάχθη. c. πρὸς, Π. 5, 4, 4. ἐκέλευσε διώκειν τοὺς πρὸς τοῦτο τεταγμένους. A. 2, 3, 7. ¶ 14) *praeficere.* c. ἐπὶ, Π. 8, 6, 9. ἄνδρα ἐφ' ἑκάστῳ τῶν τόπων ἔταξε. E. 3, 4, 20. Ξενοκλέα ἔταξεν ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς. ¶ 15) *constituere magistratus.* E. 7, 1, 13. ἄρχοντας ἔταττον populus. ¶ 16) *eligere.* A. 3, 1, 16. εἰ τάττετέ με ἡγεῖσθαι. Potes etiam vertere *iubetis.* ¶ 17) *permittere, potestatem facere.* Π. 1, 5, 5. nonnulli legunt ἔταξαν pro ἔδοσαν. v. διδόναι nr. 9. ¶ 18) c. adiect. pro ποιεῖσθαι. E. 4, 1, 16. ἐὰν βασιλεὺς — ἐμὲ ὑπήκοον ἐκείνου τάττῃ. ¶ 19) τάττειν ἑαυτὸν ἐπί τι, *velle aliquid, aliquid in se suscipere.* v. interpp. ad 1 Corinth. 16, 15. Αγ. 2, 25. ἐπὶ τὸ πορίζειν ταῦτα ἑαυτὸν ἔταξε. Sic c. εἰς, Απ. 2, 1, 11. εἰς δουλείαν ἐμαυτὸν τάττω, *seruus esse volo.* c. πρὸς, Απ. 2, 4, 6. ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς πᾶν τὸ ἐλλεῖπον τῷ φίλῳ. Explicari etiam sic potest c. ἐν, Αγ. 6, 1. ἐν τοῖς πρὸς τούτους ἀγῶσι πρῶτον ἑαυτὸν τάττων. Cf. tamen nr. 4. f. c. inf. Ιππ. 2, 9. ἄτακτος — τοῖς πολεμίοις οὐδεὶς ἑκὼν αὐτὸν τάττει μάχεσθαι. ¶ 20) Legitur ἐν τῷ τεταγμένῳ pro ἐντεταγμένῳ. v. ἐντάττειν. Mutatur a viris doctis τεταγμένοι in τεταραγμένῃ. v. ταράττειν nr. 1. a. Permutatur etiam ἔταξαν c. ἔδοσαν. v. διδόναι nr. 9. et supra nr. 17.

τάττεσθαι, ¶ 1) *collocare se s. locum capere in acie.* A. 1, 7, 8. παρεκελεύοντο αὐτῷ — μὴ μάχεσθαι, ἀλλ' ὄπισθεν αὐτῶν τάττεσθαι. Similiter c. σὺν, A. 3, 2, 10. οἱ Κυρεῖοι, πρόσθεν σὺν ἡμῖν ταττόμενοι, *socii nostri,* — σὺν τοῖς πολεμίοις ταττο-

μένους,

μένους. ¶ 2) *a loco semel in acie occupato non discedere, ordines seruare.* Π. 6, 1, 22. ἀναγκαῖον οὕτω τετάχθαι αὐτοῖς. Oppon. μετατάσσεσθαι. ¶ 3) *degere, viuere.* Σ. 8, καὶ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ πόλ. ταχθῶσι. ¶ 4) i. q. τάττειν, vel *in acie sua collocare.* A. 5, 4, 11. τοὺς βαρβάρους ἐπὶ τὸ εὐώνυμον κατὰ ταυτὰ ταξάμενοι.

ταῦρος, *taurus.* Π. 7, 5, 22. οἱ ταῦροι ἐντεμνόμενοι. 8, 3, 6. ἤγοντο τῷ Διῒ ταῦροι πάγκαλοι. Mox vocantur βοῦς. §. 11. ὠλοκαύτωσαν τοὺς ταύρους. A. 2, 2, 4. σφάξαντες ταῦρον in foedere.

ταυτὰ, v. αὐτὸς nr. 6.

ταῦτα, v. οὗτος nr. 8. 9.

ταύτῃ, v. οὗτος nr. 10.

ταυτὸ, v. αὐτὸς nr. 6.

ταφὴ, *sepultura.* Αγ. 11, 16. βασιλικῆς ταφῆς τυχών. E. 3, 3, 1. ἔτυχε σεμνοτέρας ἢ κατ' ἄνθρωπον ταφῆς.

τάφος, *sepulchrum.* A. 1, 6, 11. Orontae supplicio affecti τάφος οὐδεὶς πώποτε ἐφάνη. Απ. 2, 2, 13.

ταφρεύειν, *fossam ducere.* E. 5, 2, 4. synon. est τάφρον ὀρύττειν. Hesych: ταφρεῦσαι· διορύξαι.

τάφρος, *fossa.* a) maior, vt circa muros, vrbem, castellum. Hesych: τάφρος· ἐπίμηκες ὄρυγμα ἔξωθεν, τοῦ τείχους γινόμενον πρὸς ἔκπληξιν πολεμίων. Suid: τάφρος· τὸ περὶ τὸ τεῖχος ὄρυγμα. A. 5, 2, 5. τάφρος — εὐρεῖα ἀναβεβλημένη. E. 4, 7, 5. τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους — διέβη. All. τύρσεις. 5, 2, 4. it. circa castra, Π. 3, 3, 28. §. 29. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τάφρου. A. 6, 5, 2. διαβάντες τὴν τάφρον. Αγ. 2, 22. ὑπερβὰς — σταυρώματα καὶ τάφρους. (E. 5, 4, 49. deest nomen τάφρους.) E. 4, 4, 9. Cf. περιβάλλεσθαι. it. in quam aqua deriuatur e fluuio, Π. 7, 5, 5. ὀρύττειν τάφρον ὡς πλατυτάτην καὶ βαθυτάτην. §. 6. ὤρυσσεν τάφρον ὑπερμεγέθη — εἰ διαφύγοι ὁ ποταμὸς εἰς τὴν τάφρον. §. 7. A. 2, 3, 6. τάφροις καὶ αὐλῶσι πλήρεσιν ὕδατος. §. 8. Est autem minor, quam διῶρυξ, maior, quam ὀχετὸς, quod patet ex A. 1, 7, 11. sq. 2, 4, 7. Cf. 1, 7. 13. 15. b) minor. O. 11, 17. ἐν ἱππασίαις — οὔτε τάφρου οὔτε ὀχετοῦ ἀπεχόμενος. 20, 12. τὸ ὕδωρ ἐξάγεται τάφροις ex agro. Omnino cf. διάλλεσθαι, διαπηδᾶν, περᾶν, προδιαβαίνειν, σταύρωμα.

τάχα, ¶ 1) *celeriter, sine* cun-

cunctatione. Thom. Mag: τάχα, ἀντὶ τοῦ ταχέως, ποιηταί· οἱ δὲ ῥήτορες, ταχέως. Hefych: τάχα, ταχέως, ὡς σάφα, σαφῶς. E. 7, 4, 34. ἐκ τούτου τάχα δὴ καὶ ἄλλοι ἔλεγον. ¶ 2) *confeſtim, ſtatim.* A. 1, 8, 5. ὅτε ἐγγύτερον ἐγίγνοντο, τάχα δὴ καὶ χαλκός τις ἤστραπτε. 5, 7, 13. Sic 6, 5, 8. Hutch. tuetur τάχα contra alios, qui legunt ταχύ. ¶ 3) *mox.* Π. 3, 3, 29. τάχα δὲ καταμαθόντες τῶν Περσῶν τινὰς — ἐτράποντο. A. 4, 7, 17. ¶ 4) *fortaſſe.* Thom. Mag. Hefych. et Suid. explicant etiam per ἴσως. A. 5, 2, 13. οἱ μὲν ἔχοντες — τάχα δέ τις τετρωμένος. Sic in obiectione, Π. 5, 4, 16. τάχ' οὖν εἴποις ἄν. E. 6, 1, 4. p. 359. τάχα οὖν ὑπολάβοι ἄν τις. ¶ 5) *forte.* A. 4, 4, 8. Ξενοφῶν — ἀναστὰς σχίζειν ξύλα, τάχα ἀναστάς τις καὶ ἄλλος — ἔσχισεν, ἐκ δὲ τούτου καὶ οἱ ἄλλοι. Verti etiam poſſit *ſtatim.* Leuncl. *tum vero.* Hutch. *mox.* Aπ. 1, 2, 36. ἄν τίς με ἐρωτῶν τάχα ἐξετάσῃ.

ταχέως, *celeriter.* Π. 1, 4, 20. ἡγεῖτο ταχέως. Muretus malit τάξεως. 8, 6, 9. ταχέως ᾐσθάνετο καὶ τὰ πάμπολυ ἀπέχοντα. Aγ. 2, 27. E. 1, 1, 24. ἀπήγαγε ταχέως. Iπρ. 3, 11. διώκουσι ταχέως. 8, 24. Legitur etiam pro ταχύ. v. ταχὺς nr. 5. a.

τάχιον, τάχιστα, τὴν ταχίστην, v. ταχύς.

τάχος, ¶ 1) *celeritas.* Π. 3, 2, 2. εἰς τὸ πραχθῆναι ταῦτα οὐδὲν οὕτω μέγα σύμμαχον ἂν γένοιτο, ὡς τάχος. A. 2, 5, 2. p. 109. οὐκ οἶδα ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων τις ἀποφύγοι. Aγ. 6, 5. φθάνων ὅπου τάχους δέοι. Λ. 2, 10. ὅπου τάχους δεῖ. E. 4, 5, 15. v. ἔχειν nr. 31. Iερ. 8, 9. ὅταν τάχους καιρός. O. 20, 18. διήνεγκαν ἀλλήλων — τῷ τάχει. Iπ. 11, 12. K. 5, 29. κατὰ πόδας οὐ πολλάκις ὑπὸ τῶν κυνῶν διὰ τάχος (Leuncl. διὰ τὸ τάχ.) ἁλίσκεται. Vbi dubium eſt, vtrum ad leporem verba διὰ τάχος referenda ſint, an ad canes. ¶ 2) εἰς τάχος, a) *ad celerem curſum.* Iπ. 3, 5. equus ἀφεθεὶς εἰς τάχος. Iπρ. 3, 2. b) fere pro ταχέως. Iπρ. 3, 4. τῆς εἰς τάχος διελάσεως λήξωσι. Articulus autem cum aduerbio facit adiectiuum. ¶ 3) ἐν τάχει, i. q. ταχέως. Π. 6, 1, 9. ἐν τάχει πάλιν πράγματα παρέχειν. Aγ. 1, 18. ἐπὶ θάλασσαν ἐν τάχει τὸ στράτευμα κατάγων.

ἀγων. Ἱπ. 6, 6. Sic fere Ἱπ. 7, 15. equum ἐν τῷ τάχει ὄντα κάμπτειν, *celeriter currentem.*

ταχὺ, v. ταχύς.

ταχυεργία, *celeritas in operefaciendo.* Π. 7, 10. ἔργον τῆς σῆς ταχυεργίας.

ταχύνειν, ¶ 1) *accelerare, celerem in agendo esse.* Π. 8, 5, 8. ταχύνειν ὅπου φθάσαι δέοι. ¶ 2) *celeriter currere.* Ἱπ. 9, 17. ταχύνειν μελετᾷν equum.

ταχὺς, ¶ 1) *celer.* Π. 4, 3, 4. p. 232. ἐὰν ἀμφότερα ταχέα ᾖ. De equis, Π. 5, 4, 3. ἡλίσκοντο οἱ βραδυτάτους ἵππους ἔχοντες ὑπὸ τῶν ταχίστων, i. e. τῶν ταχίστους ἐχόντων. Απ. 4, 2, 25. Ἱππ. 5, 1. ἵππους ταχεῖς. Sic Ἱπ. 10, 13. εἰς ταχεῖαν ἱππασίαν. De nauibus, E. 1, 1, 26. νεῶν ταχειῶν. De itinere, Π. 8, 6, 9. τῶν ἀνθρωπίνων πεζῇ πορειῶν αὕτη ταχίστη. Cf. ὁδός. De hominibus, Π. 2, 1, 16. ὑπηρέτας — σφοδροὺς καὶ ταχεῖς καὶ ἀόκνους. Αγ. 5, 5. τάχιστος ἀνθρώπων. Quorum locorum ille maxime ad animum promtum, hic ad corporis agilitatem referendus videtur. ¶ 2) τὸ ταχὺ, *celeritas in currendo, celer cursus.* Ἱπ. 7, 18. ἐκ τοῦ ταχέος ἠρεμίζειν. 9, 3. εἰς τὸ θᾶττον προχύειν, ὡς ἂν μάλιστα λανθάνοι αὐτὸν ὁ ἵππος εἰς τὸ ταχὺ ἀφικνούμενος. Cf. ὁρμᾷν nr. 1. ¶ 3) τὸ τάχιστον, *expeditissima pars exercitus.* Π. 5, 3, 16. p. 299. τοῦ βραδυτάτου ἡγουμένου — ὅταν δὲ τὸ τάχιστον ἡγῆται. ¶ 4) διὰ ταχέων, v. διὰ c. gen. nr. 6. ¶ 5) ταχὺ, a) i. q. ταχέως. Π. 1, 1, 1. ταχὺ πάμπαν κατελύθησαν. 1, 3, 13. οὐκ ἐμέλλησεν, ἀλλὰ ταχὺ εἶπεν. 1, 4, 1. 3. 5. 1, 6, 19. p. 80. ταχὺ ἔφευγεν. p. 81. ταχὺ ἐπιγενήσεσθαι. 2, 4, 2. 3, 1, 15. 3, 2, 4. 5. 3, 3, 30. 4, 2, 8. εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο. 4, 3, 3. p. 230. ταχὺ μὲν φίλῳ παραγενέσθαι, ταχὺ δὲ διώκοντα καταλαβεῖν. 6, 1, 9. A. 1, 5, 3. 2, 2, 5. οὐ δυνήσεται ταχὺ (2 MSS. ταχέως) πορεύεσθαι. 2, 3, 5. 6, 5, 17. E. 7, 2, 21. 7, 4, 23. 36. Ἱπρ. 8, 24. de vna eademque re dicitur ταχὺ et ταχέως. K. 3, 8. etc. b) *paulo post.* Π. 3, 1, 1. καὶ ταχὺ μὲν παρῆσαν ἄλλοι. A. 1, 9, 16. ταχὺ αὐτὸν εὗρε Κύρῳ φιλαίτερον, *breui tempore.* 2, 3, 4. c) *facile.* Π. 5, 1, 2. ταχὺ πάνυ πασῶν ἐφαίνετο διαφέρουσα. E. 3,

E. 3, 5, 4. d) *paucis.* A. 6, 6, 18. ταχύ τοι ὑμῖν ἀποκρινοῦμαι. Vertunt *sine mora*. e) In var. lect. permutatur c. τάχα. v. ibi nr. 2. ¶ 6) ταχύτατα, *celerrime.* E. 5, 1, 24. τὰς βραδύτατα πλεούσας — ταχύτατα κατειλήφει. ¶ 7) τάχιστα, a) *celerrime.* Π. 7, 2, 2. ἀπιέναι ἐκ τοῦ στρατεύματος τάχιστα. Sic εἰς τὸ τάχιστα. v. ὁρμᾶν nr. 6. b) *facillime.* E. 5, 4, 22. παρὰ τῷ προξένῳ, οὗ τάχιστ' ἂν εὑρέθησαν. ¶ 8) ἐπεὶ τάχιστα, v. ἐπεὶ nr. 1. et ἐπειδὰν τάχιστα, v. ἐπειδὰν nr. 1. ¶ 9) ὅταν τάχιστα, *simulac.* Π. 4, 5, 12. p. 248. παρεῖναι ὅταν τάχιστα διαπραξώμεθα. ¶ 10) ὁτιτάχιστα iunctim scribitur. v. Wass. praefat. ad Thucyd. p. 226, 94. Verti potest a) *quam celerrime.* A. 4, 3, 22. θεῖν ὁτιτάχιστα. Vertunt *concitatissimo cursu procedere.* §. 24. ἔφευγον ὁτιτάχιστα. 7, 2, 5. b) *quam primum, primo quoque tempore.* Π. 6, 2, 9. ὡς χρεὼν εἴη ὁτιτάχιστα πορεύεσθαι ἐπὶ τοὺς πολεμίους. A. 5, 6, 8. 7, 2, 7. ¶ 11) ὡς τάχιστα, a) *quam celerrime.* Π. 1, 5, 7. extr. τὰ τῶν πολεμίων ὡς τάχιστα μαθών. 6, 2, 9. A. 4, 6. 6. ἐπὰν ὡς τάχιστα ἀριστήσωμεν, ἐξοπλισαμένους ὡς τάχιστα ἰέναι. Sic c. ὡς ἐδύνατο, Π. 3, 2, 7. ἧκε πρὸς τὸν Κῦρον ὡς ἐδύνατο τάχιστα. A. 3, 4, 29. ὡς ἐδύνατο τάχιστα ἐπορεύετο. All. post τάχ. addunt. ἔχων. c. ᾗ. Π. 7, 1, 5. παρέσομαι ᾗ ἂν δύνωμαι τάχιστα. A. 1, 2, 4. 4, 5, 1. 6, 3, 13. b) *quam primum.* A. 1, 3, 14. ὡς τάχιστα πορεύεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα — στρατηγοὺς ἑλέσθαι ὡς τάχιστα. 3, 1, 27. 4, 3, 7. 5, 1, 3. E. 6, 5, 23. Σ. 5, 8. Vno verbo scribitur E. 5, 2, 15. βέλτιον — ὡστάχιστα ἄνδρα ἐξελθεῖν. Sed A. 7, 2, 5. πλεῦσαι ὡς τάχιστα — ὡστάχιστα Ξενοφῶντα προπέμψαι. c) *vt primum, simulac.* Π. 1, 3, 1. ὡς δὲ ἀφίκετο τάχιστα. E. 7, 2, 21. 7, 5, 16. Απ. 1, 2, 16. Sic vbi bis repetitur, Π. 8, 6, 9. ἀγαθὸν ὡς τάχιστα ἕκαστον αἰσθανόμενον, ὡς τάχιστα ἐπιμελεῖσθαι, *simulac — quam celerrime* s. *statim.* ¶ 12) τὴν ταχίστην, a) *celerrime, via breuissima.* A. 4, 3, 18. ἀπεχώρει τὴν ταχίστην πρὸς τὸ στράτευμα. E. 4, 5, 8. Plenius est A. 1, 2, 20. τὴν Κίλισσαν ἀποπέμπει τὴν ταχίστην ὁδόν. b) *primo*

quo-

quoque tempore, prope diem. Π. 4, 5, 5. τὴν ταχίστην πάρεστε. 7, 1, 13. 7, 5, 9. A. 1, 3, 14. συντάττεσθαι τὴν ταχίστην. 3, 3, 10. 4, 4, 14. 7, 1, 7. E. 1, 6, 17. 1, 7, 10. p. 58. 2, 1, 17. 3, 2, 13. 3, 3, 10. 6, 5, 8. 18. 21. Απ. 1, 2, 33. 53.

τε, ¶ 1) *que*, i. q. καί. Π. 1, 4, 2. οὐδὲ κλαίων ποτὲ ἐπαύετο· δῆλός τε ἦν πᾶσιν ὅτι ὑπερεφοβεῖτο. Zeun. ante δῆλός τε inferuit ἀλλὰ e Cod. Guelf. vt τε habeat vim intendendi, et verti possit *quidem, etiam.* 1, 6, 19. p. 73. ἔχοιεν μὲν τὰ ἐπιτήδεια, ὑγιαίνοιέν τε, πονεῖν δὲ δύναιντο. 2, 1, 5. καὶ νῦν — ἡσθήσονται — εἰς τε τοὺς ὁμοτίμους καθιστάμενοι ἡγήσονται. §. 7. οὕτω δὴ ἀπογράφονται, ἀνέλαβόν τε τὰ ὅπλα. 4, 2, 3. ὅτι μισοῖεν — νῦν τε — καὶ σφεῖς σύμμαχοι ὑπάρχοιεν. 5, 2, 2. περιήλαυνε πάντοθεν, ἑώρα τε. §. 9. ἐνενόησε ὡς ἐπηρώτων ἀλλήλους τοιαῦτα — ἅ τε ἔπαιζον ὡς πολὺ ὕβρεως ἀπῆν. 7, 5, 26. extr. αὐτοὶ γὰρ βελτίονες ἐσόμεθα — οἵ τε παῖδες. 8, 4, 6. vbi vertunt *denique.* A. 1, 9, 3. εὐμαθέστατος ἐδόκει εἶναι, τοῖς τε πρεσβυτέροις — πείθεσθαι. 3, 2, 10. τότε μὲν γὰρ ἄπειροι ὄντες, τό τε πλῆθος ὁρῶντες — νῦν δὲ etc. § 14. 3, 4, 15. βασίλειόν τι, καὶ περὶ αὐτὸ κώμας, τήν τε ὁδόν. 7, 2, 13. ὅτι τὸ στράτευμα διαβήσοιτο — αὐτός τ' ἀπιέναι. E. 1, 1, 10. 1, 4, 6. extr. τῶν παροιχομένων κακῶν — τῶν τε φοβερῶν. 1, 6, 6. τοῖς οἴκοι πείθεσθαι, ποιεῖν τε ἐφ' ἃ ἥκει. §. 12. 6, 4, 14. καὶ οἱ ἱππεῖς, καὶ οἱ συμφορεῖς — οἵ τε ἄλλοι. 7, 1, 9. ἅμα τε δὴ — καταπλεῖ. O. 10, 12. 20, 9. διὰ πολεμίας πορευομένους — ὅταν τε αὖ διὰ στενοπόρων ἴωσιν. Σ. 4, 22. Etiam sequente καὶ, E. 1, 1, 25. οὐδὲν ὄφελος εἶναι — κράτιστόν τε εἶναι καὶ Κλέαρχον πέμψαι. Vbi καὶ suspectum erat Fr. Porto. ¶ 2) Videtur interdum redundare, (Cf. γὰρ nr. 16.) atque adeo varie tentatur a viris doctis, et vel in γε vel in δὲ mutatur. Rectius tamen Phauorinus: τε σύνδεσμος παρὰ μὲν τοῖς κοινοῖς, καὶ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς, καὶ τοῖς κωμικοῖς, οὔποτε περιττὸς τίθεται. Cf. Doruill. ad Charit. p. 419. sq. Imo a) saepe, vt καὶ, habet vim intendendi, et verti potest *quidem* vel *etiam.* Π. 2, 1, 2. p. 90. τάττομεν δὲ ἡμᾶς μὲν αὐτοὺς ἐπὶ

πὶ τοὺς μένοντας· οἵ γε μέντ' ἂν αὐτῶν φεύγωσι, τούτους ὑμῖν νέμομεν. 2, 4, 8. p. 131. ὥςε ἐγώ τε ἀπορῶ. Πο. 1, 6. ὁπόσοι τ' ἂν οὖν βουληθῶσιν. E. 1, 3, 8. Ἀλκιβιάδης δὲ τοῖς τε ὅρκοις οὐκ ἐτύγχανε παρών. Vbi τε — οὐκ eſt οὐδέ. Απ. 2, 6, 21. O. 18, 4. Σ. 8, 29. Malunt autem interpretes γε pro τε, Π. 1, 6, 16. εἴς τε τὸ — ἐμβαλεῖν. Steph. e Stobaeo mauult εἴς γε. 2, 1, 9. ἀγῶνάς τε αὐτοῖς προεῖπεν. Steph. vel γε coniicit, vel τε omnino delendum putat. Np. ſequitur δὲ pro καί. v. Fiſcher. ad Plat. Euthyphr. 3. extr. Π. 3, 1, 1. μᾶλλόν τε. Steph. et Hutch. μᾶλλόν γε. A. 4, 6. 2. τοῦτο τε δή. Steph. et Hutch. τ. γε δή. All. τότε δή. E. 3, 5, 2. καὶ οὐ μεταλαβόντες — πρόθυμοι ἦσαν — νομίζοντές τε. Steph. vult γε. Sed 4, 5, 15. ὡς δὲ ἐδίωκον, ᾕρουν τε οὐδένα, idem excuſat, quod oratio ſit interrupta. 5, 3, 18. ὁ δὲ — εὐθύς τε προσιὼν — ἔθετο. Leuncl. quem Welſ. ſequitur, deleri τε vel in γε mutari iubet. 5, 4, 53. τρόπαιόν τε ἐςήσαντο. Leuncl. coniicit τι, Steph. γε. Morus τε delet. Ιερ. 1, 24. ἀλλὰ μέντοι — τῶν τε πολυτελῶν. Steph. α. μ. καὶ τῶν γε πολ. 6, 9. ἡμεῖς τε. Steph. ἡμεῖς γε. O. 7, 33. ἐκείνη τε. Steph. ἐκ. γε. Sic quoque 20, 12. Σ. 7, 3. τό τε — γράφειν. Welſ. et Bach. τό γε. Sic 8, 32. Παυσανίας γε pro Π. τε. Cf. nr. 7. et 13. et γε nr. 9. d. Negari tamen non poteſt, in nonnullis horum locorum recte pro τε reſcriptum ab interpretibus γε fuiſſe.

b) Interdum τε verti poteſt *autem*, vt A. 2, 6. 17. ἥςην τε ἄμφω ἀμφὶ τετταράκοντα ἔτη ἀπὸ γενεᾶς. 3, 1, 15. ἔχομεν τε καί. Steph. mauult δὲ καί. Αθ. 1, 13. αὐτός τε — καὶ οἱ πλούσιοι — ἔν τε τοῖς δικαςηρίοις. Morus et Zeun. ἐν δὲ τοῖς δ. E. 7, 5, 12. τό τε γε μὴν γενόμενον, *quod autem attinet ad id, quod accidit.* Sed Steph. τε non habet. Απ. 4, 6, 5. ἀνθρώποις τε ἄρα ἔξεςιν. Reisk. legit δὲ, probantibus Ern. et Hindenb. quia eſt initium nouae ſententiae. Sic poſt μὲν ſequitur τε, Π. 6, 1, 9. ὅσοι μὲν ἀφῄρηνται — ὅσοι τε ἀπεςέρηνται. §. 14. ἐκάθισε μὲν — ὅσα τε ἐρυμνότητος προσεδεῖτο, ἐποιήσατο. Zeun. malit ὅσα δέ. E. 6, 2, 1. αὐξανομένους μὲν, χρήματά τε οὐ συμ-

συμβαλλομένους, αὐτοὶ δὲ ἀποκναιόμενοι. 7, 4, 7. μετὰ μὲν τῶν βουλομένων ποιησόμενοι, τούς τε πόλεμον αἱρησομένους. Steph. mauult δέ. Ιπ. 2, 1. Sic E. 1, 6, 10. τοὺς μὲν ἐλευθέρους — τοὺς δὲ Φρουρούς. Marg. Leuncl. τε. 7, 1, 22. Leuncl. restituit ἀγγελοῦντα τῆςδε νίκης τὸ μέγεθος pro τῆς τε. Cf. nr. 7. et 13. et δὲ nr. 1. ¶ 3) Mutatur etiam aliis modis. Π. 8, 1, 2. θεραπεύουσί τε. All. γὰρ, all. omittunt vtrumque. Cf. γὰρ nr. 18 d. A. 7, 2, 4. πρὸς Ἀρίσαρχον δὲ διεπράττετό τε τὰ αὐτὰ, ἅπερ καὶ πρὸς Ἀναξίβιον. Steph. mauult διέπραττε τότε. Cod. Paris. τε omittit. Π. 5, 4, 19. παρεσκευασμένος τε. Zeun. mauult τι. Aπ. 1, 3, 13. ἐνίησί τε καὶ πάνυ πόῤῥωθεν. Possis explicare *non modo immittit, sed iam procul.* Sed all. habent τι, probante Hindenburgio, Ern. cum. 1 MS. τε omittit. 1, 7, 1. ἀγαθός τε. Ern. τι. Cf. πολεμικὸς nr. 4. b. et ἀνακράζειν. ¶ 4) Sequitur εἴτε. Π. 3, 3, 19. v. εἴτε in εἰ nr. 25. ¶ 5) Ponitur post μήτε, et copulat enunciationem aientem cum negante. A. 2, 2, 4. μήτε προδώσειν, σύμμαχοί τε ἔσεσθαι. 4, 4, 3. μήτ' ἀδικεῖν — μήτε καίειν — λαμβάνειν τε. 7, 7, 18. O. 18, 2. Cf. μήτε in μὴ nr. 18. ¶ 6) Post οὔτε. Π. 3, 1, 6. οὔτε τὸν δασμὸν, οὔτε ςράτευμα ἔπεμψας, ἐτείχιζές τε τὰ ἐρύματα. A. 2, 5, 2. p. 1[?]8. οὐδὲν δύναμαι οὔτε σε αἰσθέσθαι πειρώμενον ἡμᾶς κακοποιεῖν, ἐγώ τε σαφῶς οἶδα, ὅτι ἡμεῖς γε οὐδ' ἐπινοοῦμεν οὐδὲν τοιοῦτον. 4, 5, 20. 7, 3, 6. 7, 7, 28. 29. E. 7, 1, 26. Aπ. 1, 2, 47. (v. εἰ nr. 25.) 3, 4, 1. O. 6, 5. 21, 4. ¶ 7) τε — δὲ, i. q. μὲν — δέ. Π. 6, 2, 3. τά τε ἄλλα παρεσκευάζετο — ἐπεμελεῖτο δέ. A. 2, 6, 11. Φίλος τ' ἐβούλετο εἶναι — ἐπὶ δὲ τὸ κατεργάζεσθαι etc. Nisi h. l. cohaeret cum verbis δῆλος ἦν. 7, 1, 10. οἵ τε ςρατιῶται — ὁ δὲ Ἐτεόνικος. Steph. coniicit γε, quod Hutch. et Zeun. receperunt. Cod. Par. τε omittit. 7, 2, 7. τοῖς τε ναυκλήροις ἀπεῖπε — ἐλθὼν δέ. Steph. et Hutch. et Zeun. ἐλθών τε, vt habet MS. Eton. Aγ. 2, 26. E. 1, 1, 24. 1, 4, 6. ἐκείνου τό τε κοινὸν αὔξοντος — ἐθέλοντος δὲ τότε κρίνεσθαι. Morus τε superfluum putat, assentiente Schneidero. Σ. 4, 12. ἄχθομαί

μαί τε καὶ νυκτὶ καὶ ὕπνῳ — ἡμέρᾳ δὲ χάριν οἶδα. Sic sequentibus aliis connectendi particulis, Σ. 8, 2. ἐγώ τε γὰρ — Κριτόβουλος γεμὴν — ἀλλὰ καὶ ὁ Νικήρατος. ¶ 8) τε — καὶ, *et — et, tam — quam*. Π. 1, 4, 10. ἐδίδου τε τῷ πάππῳ καὶ ἔλεγεν. 2, 1, 5. ὑπὸ βασιλέως τε παιδὸς καὶ ὑπὸ στρατηγοῦ. Α. 1, 9, 5. σατράπης Λυδίας τε καὶ Φρυγίας καὶ Καππαδοκίας. Ε. 1, 1, 20. Δήμαρχός τε καὶ Μύσκων. Morus τε superfluum putat. §. 25. ἐς Χαλκηδόνα τε καὶ Βυζάντιον. 1, 3, 8. Χεῤῥονησίτας τε καὶ ἀπὸ Θρᾴκης στρατιώτας καὶ ἱππεῖς. 1, 4, 6. ὅ τε ἐκ τοῦ Πειραιῶς καὶ ὁ ἐκ τοῦ ἄστεος ὄχλος. Ibid. μοχθηρότερόν τε λεγόντων, καὶ πρὸς τὸ αὐτῶν κέρδος πολιτευόντων. Ibid. πολίτας τε καὶ ξυγγενεῖς. Ibid. τῶν τε ἡλικιωτῶν καὶ τῶν πρεσβυτέρων. 1, 6, 6. Φάσκων τε — κἀκεῖθεν πέμψας. 3, 4, 3. 4. 24. (V. ἄττα) 7, 1, 9. Ιερ. 6, 2. Απ. 1, 1, 3. οὗτοί τε ὑπολαμβάνουσι, — κἀκεῖνος οὕτως ἔλεγε. 2, 2, 5. 2, 10, 3. 4, 2, 26. 27. 28. Ο. 4, 2. καὶ ἐπίῤῥητοί τέ εἰσι, καὶ — ἀδοξοῦνται. Steph. Leuncl. Bach. delent τε. Sed Ern. ob libros retinendum arbitratur. Interdum alieno loco videtur positum, vt Απ. 3, 14, 1. ᾐσχύνοντό τε μὴ κοινωνεῖν — καὶ μὴ ἀντιτιθέναι. Ernestio iudice debebat τε potius poni post κοινωνεῖν. Interdum alio modo explicandum videtur, vt Α. 7, 1, 14. εὖ τε λέγετε, καὶ ποιήσω ταῦτα, *quia recte dicitis, faciam*. 7, 3, 20. ὀρθῶς τε λέγεται — καὶ πείσομαι. Nonnullos locos emendant interpretes, Ε. 5, 3, 16. ἐνέβαλέ τε καὶ εἰς τὴν χώραν καὶ περιτειχίσας ἐπολιόρκει. Leuncl. non inuito Stephano omitti prius καὶ iubet, et omisit Castal. Απ. 3, 2, 2. ὅτι αἰχμητής τε καὶ κρατερὸς εἴη. Ern. putat, exponi posse *bellator isque fortis*, probat tamen Hindenburgii rationem, qui deleri καὶ iubet. Cf. νῦν. ¶ 9) τε — καὶ δὴ καὶ, *tum — tum vero etiam*. Π. 1, 6, 18. ἐν ἄλλοις τὲ πολλοῖς, καὶ δὴ καὶ ἐν τοῖς κάμνουσιν. Αγ. 3, 5. τοῖς τε ἄλλοις ἅπασι, καὶ ἀνδρὶ δὴ στρατηγῷ. Sic Π. 1, 3, 1. sq. ἠσπάζετό τε αὐτὸν — καὶ ὁρῶν δὴ αὐτὸν κεκοσμημένον — ἔλεγεν. ¶ 10) τε — καὶ — τε — καί. Α. 4, 4, 1. μεγάλη τε ἦν, καὶ βασίλειόν τε εἶχε καὶ

τυρσεις ἐπῆσαν, *et magna erat, et tum regiam habebat, tum.* Απ. 1, 2, 53. περὶ τῶν πατέρων τε, καὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν τε καὶ περὶ φίλων. Morus (v. Hindenb.) alterum τε delendum putabat, et Schützius deleuit. Immo alterum περὶ deleri poterat. ¶ 11) τε ἅμα — καὶ, *et — et.* Π. 2, 2, 1. in. εὐχαριστότατοί τε ἅμα λόγοι καὶ παρορμῶντες. ¶ 12) τε καὶ verti poteſt *quam.* Απ. 3, 10, 6. ἀλλοίους ποιεῖς δρομεῖς τε καὶ παλαιστὰς καὶ πύκτας. ¶ 13) τε bis terue repetitum, i. q. τε — καὶ, *et — et.* Π. 1, 3, 9. σύ τε — οἵ τε ἄλλοι. 1, 4, 25. οἵ τε ἄλλοι πάντες — ὅ τε Ἀστυάγης. 1, 6, 19. p. 83. ὅσα τε γὰρ ἐγὼ ᾔδειν — ἄλλως τε οὐδενὸς ἠμέληκας. 3, 3, 17. νῦν τε — ἐπειδάν τε. §. 18. p. 187. ἐφ' οἷς τε ἐτρεφόμεθα, ἅ τε ἠσκοῦμεν, ἐφ' ἅ τε — ὥς τε. 5, 4, 15. 17. 5, 5, 11. 6, 1, 22. 6, 2, 4. 6. 7. 7, 1, 17. 20. 7, 4, 3. 7, 5, 2. 22. 8, 1, 1. 8, 2, 11. 8, 3, 20. A. 1, 8, 10. τούς τε πολεμίους ἀποβλέπων, τούς τε φιλίους. 2 MSS. et Marg. St. ἀποβλ. εἰς τοὺς πολεμ. καὶ τοὺς φίλους. 2, 5, 13. ὑμέτεροί τε εὐεργέται, ἡμέτεροί τε στρατηγοί. Iidem habent μὲν — δέ. 3, 2, 7. 3, 4, 21. οἵ τε γὰρ ἵπποι — ἐάν τε τὶς θόρυβος γίγνηται. 4, 5, 10. 6, 6, 13. 7, 5, 5. 10. 7, 6, 24. 7, 7, 18. 20. 21. 22. Αγ. 1, 4. Λ. 1, 9. αἵ τε γυναῖκες — οἵ τε ἄνδρες. Stobaeus αἱ μὲν — οἱ δέ. Πο. 4, 52. οἵ τε (ante Leuncl. legebatur οἵ γε) — οἵ τε — οἵ τε. E. 1, 1, 19. 5, 4, 34. 6, 1, 4. p. 359. 6, 4, 14. τό τε τρόπαιον — τούς τε νεκρούς. 7, 4, 28. 7, 5, 19. Απ. 1, 3, 1. ἥ τε Πυθία — Σωκράτης τε οὕτω καὶ αὐτός. Hindenb. malebat Σ. δὲ οὕτω. 2, 1, 9. 4, 2, 28. οἵτε ὅμοιοι — οἵ τε ἀποτυγχάνοντες. Ern. οἱ δὲ ἀποτ. Ιπρ. 7, 3. Sic Π. 2, 1, 6. p. 92. τὰ σώματά γε — ψυχάς τε. Zeun. σώμ. τε. Morus ad Longin. p. 144. huc refert Απ. 3, 9, 7. ἐάν τε γάρ τις μέγας οὕτως οἴηται εἶναι — ἐάν τε οὕτως ἰσχυρός. Interdum additur αὖ. Π. 1, 1, 1. ὅσαι δημοκρατίαι — ὅσαι τ' αὖ μοναρχίαι, ὅσαι τε ὀλιγαρχίαι. 1, 5, 7. p. 52. ſq. οἵ τε ἀπεχόμενοι — οἵ τε προθυμούμενοι — οἵ τε αὖ ἀσκοῦντες. 2, 3, 5. p. 118. τό τε γὰρ τοῖς ἄρχουσιν πείθεσθαι — τό τ' αὖ ἄλκιμον εἶναι. E. 2, 1,

2.

2. Sic Π. 1, 6. 17. p. 69. σύ τε γὰρ — καὶ ἐκεῖνοι αὖ. Cf. nr. 1. Interdum post τε repetitum sequitur καὶ, Π. 1, 1, 2. πορεύονταί τε γὰρ αἱ ἀγέλαι — νέμονταί τε — ἀπέχονταί τε — καὶ ἐῶσι. 1, 6, 19, p. 78. 6, 1, 19. Αγ. 1, 26. ἥ τε γὰρ ἀγορὰ — οἵ τε χαλκοτύποι, καὶ οἱ τέκτονες, καὶ οἱ — καὶ — καί. Ἱερ. 7, 9. ¶ 14) De ἐάν τε — ἐάν τε et ἤν τε — ἤν τε v. ἐὰν nr. 3. et ἤν nr. 3. ¶ 15) τε ὡς legitur pro τέως. v. τέως nr. 2. it. τε pro τῇ v. ὁ nr. 39.

Τεγέα, *Tegea*, vrbs Arcadiae. E. 3, 5, 18. Pausanias damnatus eo confugit, ibique moritur. 3, 5, 7. Lacedaemonii in expeditionibus contra Thebanos fere per Tegeam iter faciunt. Cf. 5, 1, 30. et 5, 4, 37. 7, 4, 36 — 39. Arcades cum Thebanorum praefecto Tegeae paciscuntur, sed hic tamen perfide comprehendit ibi Arcades multos. 7, 5, 7. Epaminondas ibi habet exercitum. 6, 5, 16. οἱ ἐκ τῆς Τεγέας Ἀρκάδες. Pro Τεγέαν E. 4. 4, 19. Well. auctore Leuncl. et probante Moro edidit τὰ στενά. Cf. στενὸς nr. 2.

Τεγεᾶται, *Tegeatae*. E. 4, 2, 7. adsunt Lacedaemoniis contra Thebanos. Cf. §. 12. sq. 6, 4, 18. etiam post Leuctricam pugnam sunt Lacedaemoniorum socii. 6, 5, 6 — 11. fit caedes inter factiones Proxeni Callibiique, quae fauet Mantineis, et Speusippi, quae fauet Lacedaemoniis. Cf. Αγ. 2, 23. E. 6, 5, 36. etiam Athenienses fauent iis contra Mantineenses: 7, 5, 5 — 20. Tegeatae fauent Epaminondae contra Lacedaemonios.

Τεγεάτις χώρα, *Tegeatorum ager*. E. 6, 5, 15.

τέγος, *tectum*. Poll. 1, 81. τὸ ὑπεράνω τοῦ ὀρόφου, τέγος. Hesych: τέγος· στέγη, δῶμα, ὑπερῷον. Thom. Mag: στέγος λέγε· τὸ δὲ τέγος, ποιητικόν. Ἄλλως. στέγος, κοινόν· τέγος, Ἀττικόν. v. ibi interpp. Π. 7, 5, 9. ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες. E. 4, 4, 12.

τεθορυβημένως, *turbato agmine, turbatis ordinibus*. E. 5, 3, 5. ἀποχωρεῖν τεθορυβημένως.

τέθριππα, *quadrigae*. A. 3, 2, 15. εἰ σὺν τεθρίπποις βούλοιτο ἀπιέναι. Plene dixit Euripides Phoeniss. 1555. τέθριππα ἅρματα.

τείνειν, ¶ 1) *tendere, extendere*. K. 2, 9. τῷ πλήθει

πλήθει τῶν χαλίδων — ἐλάττονι τείνηται (τὰ δίκτυα) ἐν τῇ ςάσει. 6, 9. τὰ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις. ¶ 2) *contendere, fugere*, A. 4, 3, 15. ἔτεινον ἄνω πρὸς τὰ ὄρη. ¶ 3) *extendi, pertingere, pertinere* c. ἐπὶ, v. Λέχαιον. ¶ 4) *pertinere, spectare*. O. 7, 39. πρὸς σὲ μᾶλλον τείνει τὰ τοῦ ἡγεμόνος ἔργα, ἢ πρὸς ἐμέ.

τειχήρης, *intra moenia se continens*. E. 5, 3, 2. τειχήρεις μᾶλλον ἦσαν οἱ πολέμιοι.

τειχίζειν, ¶ 1) *muro cingere*. E. 3, 2, 8. ἐτείχιζε τὸ χωρίον. §. 7. erat ἀποτειχίζειν. 6, 5, 3. τειχίζειν τὴν πόλιν Mantineam, cuius τεῖχος erat dirutum, §. 4. 5. ¶ 2) *murum aedificare*. E. 4, 4, 18. τὸ ἑῷον (τεῖχος) κατὰ ἡσυχίαν ἐτείχιζον. Dicitur ibidem ἐκτειχίζειν. ¶ 3) *munire, muro aliisque munimentis cingere*. Π. 3, 1, 6. ἐτείχιζες τὰ ἐρύματα. 3, 2, 1. οὐ τειχισθείη φρούριον. §. 5. ἐρυμνὸν ὂν — ἐτείχιζε τὸ φρούριον, *muniebat iam natura munitum*. Eadem §. 10. dicuntur ἄκρα τετειχισμένα, i. e. φρούρια *in monte munita*. A. 7, 2, 19. E. 1, 1, 14. 1, 2, 1. 10. 1, 5, 6. 2, 3, 18. p. 99. 4, 4, 13. 4, 7, 7. 7, 2, 1. 20. 7, 4, 1.

τειχίζεσθαι, *exstruere, aedificare*. Π. 6, 1, 13. ἔφασαν — τεῖχος τειχιεῖσθαι.

τειχίον, *maceria, agrorum sepes*. Hesych: τειχίον Ἀττικοὶ τὸν περίβολον τοῖς χωρίοις. Cf. Pierson. ad Moerin in h. v. Iπ. 3, 7. τειχία ὑπερβαίνειν. Iπρ. 8, 3. τειχία ὑπεραίρειν. Poll. 1, 196. dicit τειχίον ὑπερακρίσαι. Cf. τεῖχος nr. 1.

*τείχισις, *vrbis munitio*. E. 6, 5, 4. ἐὰν νῦν ἐπίχωσι τῆς τειχίσεως.

τειχομαχεῖν, *muros oppugnare*. E. 1, 1, 9.

τεῖχος, ¶ 1) *murus*. a) vrbis. Thom. Mag: τεῖχος οὐδετέρως, τὸ τῆς πόλεως· τοῖχος δὲ ἀρσενικῶς ὁ τῆς οἰκίας. τειχίον μέντοι ἐπὶ τῆς οἰκίας λεγόμενον. Ammon: τείχη μέν ἐςι τὰ τῶν πόλεων· τειχία δὲ, τὰ τῶν οἰκιῶν. Cf. Hesych. in v. τειχίον. Videtur his grammaticorum legibus aduersari locus Iπρ. 6, 5. vbi equi dicuntur τείχη ὑπερακρίζειν. Sed iam Brodaeus emendauit τειχία, et sic edidit Zeun. Permutatur etiam c. τοῖχος. v. τοῖχος. Π. 7, 2, 1. ὡς ἐγένετο πρὸς τῷ τείχει

τῷ ἐν Σάρδεσι — ἔφευγον οἱ Λυδοὶ ἀπὸ τῶν τειχῶν. 7, 5, 4. τείχη οὕτως ἰσχυρὰ καὶ ὑψηλά. 8, 2, 11. p. 488. οἱ τὰ τείχη φυλάττοντες — πάντα τὰ ἐν τοῖς πόλεσιν φυλάττουσι. 8, 5, 6. ὁπλίτας — κύκλῳ πάντων εἶχεν, ὥσπερ τεῖχος. E. 1, 1, 17. οἱ Συρακούσιοι — τοῦ τείχους τι ἐπετέλεσαν. 1, 2, 2. τήν τε χώραν ἐδῄου, καὶ προσέβαλε τῷ τείχει. 1, 3, 10. 1, 6, 12. naues ὑπὸ τῷ τείχει ἀνείλκυσε. 2, 4, 18. πρὸς τὸ τεῖχος τοῦ ἄστεος προσέβαλον. §. 27. 29. 3, 1, 10. προσβαλοῦσα τοῖς τείχεσιν. 3, 5, 16. 4, 4, 16, 5, 2, 1. τὸ τεῖχος περιαιρεῖν. §. 3. §. 4. οὐδὲ οὕτω καθῄρουν τὰ τείχη — τείχος περὶ τὴν πόλιν ᾠκοδόμητε. §. 5. τῶν ὑπὸ ταῖς οἰκίαις καὶ τῶν ὑπὸ τῷ τείχει θεμελίων. 7, 4, 37. Aπ. 3, 9, 7. τὰς πύλας τοῦ τείχους. Ιπp. 7, 4. τὰ τείχη διασώζειν, *moenia tueri* — τὰ ἐντὸς τοῦ τείχους διασώζειν. §. 6. b) longus ille murus a Piraeeo ad vrbem, qui fuit quadraginta ſtadiorum, et vel τεῖχος βόρειον vocabatur, vrbisque latus terreſtre includebat, vel νότιον, quo Piraeeus et Phalerus continebatur. Vtrumque murum coniungebat διὰ μέσου τείχος. v. Meurſ. Piraeeus c. 2. et Athenae Atticae 3, 11. E. 2, 2, 2. ἡ οἰμωγὴ ἐκ τοῦ Πειραιῶς διὰ τῶν μακρῶν τειχῶν ἐς ἄστυ διῆκεν. §. 9. τῶν μακρῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα σταδίους καθελεῖν. §. 12. 2, 3, 8. 4, 8, 9. συνανασήσει τά τε μακρὰ τείχη καὶ τὸ περὶ τὸν Πειραιᾶ τεῖχος. Vocatur etiam ſimpliciter τεῖχος et τείχη, E. 2, 2, 7. 9, 10. 13. 14. 2, 4, 15. 4, 8, 10. c) Eiusmodi erant etiam τὰ ἐπὶ Λέχαιον τείνοντα τείχη. v. Λέχαιον, et E. 4, 5, 11. 4, 4, 13, et 18. vbi dicuntur τὰ μακρὰ τείχη τῶν Κορινθίων. item A. 1, 4, 4. τὰ τείχη εἰς τὴν θάλατταν καθήκοντα. item A. 1, 7, 12. τὸ Μηδίας τεῖχος, quod perperam ibi vertitur *caſtellum*, cum ex 2, 4, 6. pateat, eſſe murum longitudine εἴκοσι παρασαγγῶν. d) ligneus. E. 1, 3, 3. Alcibiades ἀπετείχιζεν τὴν Χαλκηδόνα — ἀπὸ θαλάττης ἐς θάλατταν — ξυλίνῳ τείχει. e) lateritius. v. πλίνθινος. ¶ 2) *vrbs, oppidum*. Pollux 9, 7. Ξενοφῶν δὲ καὶ τεῖχος οὐ τὸν περίβολον ἔφη μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὸ τῷ περιβόλῳ πᾶν. Π. 5, 4, 19. ὁδὸς παρ' αὐτὸ τὸ τεῖχος,

τεῖχος, Babylonem — πλησίον τοῦ τείχους. — προσῆλθες πρὸς αὐτὸ τὸ τεῖχος. 7, 5, 7. οἱ ἐν τῷ τείχει, np. obsessi. A. 5, 5, 5. οὐδ' εἰς τὸ τεῖχος τοὺς ἀσθενοῦντας ἐδέχοντο. 7, 1, 24. 7, 2, 7. E. 3, 1, 13. πρὸς τὰ τείχη δέχεσθαι. §. 15. ἔρχονται ἐκ τοῦ τείχους κήρυκες. 3, 5, 11. 12. 4, 2, 14. 4, 4, 13. 14. 4, 5, 19. 4, 8, 8. 6, 4, 3. 7, 5, 8. 15. Sic pluralis, fere vt *moenia* apud Latinos, Αγ. 1, 22. τῶν ἀναλώτων τειχέων. Πο. 2, 6. πολλὰ οἰκιῶν ἔρημά ἐστιν ἐντὸς τῶν τειχῶν. O. 6, 6. ἀρήγειν τῇ χώρᾳ, ἢ — τὰ τείχη διαφυλάττειν. Ιπ. 7, 4. v. nr. 1. a. it. pluralis et singularis promiscue, Π. 5, 4, 20. πρὸς αὐτὸ τὸ τεῖχος προσήγαγεν — οὐκ ἐθέλω ὑπ' αὐτὰ τὰ τείχη ἄγειν — ἐκ τοῦ τείχους προσπεσεῖν — τοῖς ἐκ τοῦ τείχους — ἀπὸ τοῦ τείχους ἀπιέναι. ¶ 3) *castellum*, vel *oppidum munitum*. Π. 4, 6, 2. p. 256. ἔχω τεῖχος ἰσχυρόν. §. 3. et 4. idem nominatur τείχη. 5, 1, 10. 5, 2, 5. 5, 4, 1. §. 4. οἱ μὲν εἰς τὸ τεῖχος κατέφυγον, — οἱ δὲ εἰς πόλιν τινὰ μεγάλην. §. 17. 18. 6, 1, 13. 7, 4, 2. §. 3. εἰσήλασεν εἰς τὰ τείχη, καὶ παρέλαβε τὰ ἐρύματα. 8, 6, 1. synon. est ἄκραι. A. 1, 4, 4. ἐπὶ πύλας τῆς Κιλικίας· ἦσαν δὲ ταῦτα δύο τείχη — τὸ μέσον τῶν τειχῶν — ἐπὶ τοῖς τείχεσιν ἀμφοτέροις ἐφειστήκεσαν πύλαι. 3, 4, 6. 7, 3, 9. 7, 5, 4. Αγ. 2, 19. τὰ τείχη ἀνατετείχιστο. Intelligitur Oenoe, quod E. 4, 5, 5. τεῖχος vocatur. Λ. 12, 1. Πο. 4, 43. bis est τεῖχος, sed §. 44. ἔρυμα. Ιερ. 2, 10. ἔξω τοῦ τείχους. Paullo post τοῦ ἐρύματος. Ιππ. 4, 15. Sic de tribus castellis, quae Alcibiades in Thracia habebat. v. Cornel. Nep. Alcib. 7, 4. ibique Bos. et Vales. ad notas Maussaci ad Harpocrat. p. 184. E. 1, 5, 10. Ἀλκιβιάδης — ἀπέπλευσεν ἐς Χερρόνησον, ἐς τὰ ἑαυτοῦ τείχη. 2, 1, 16. Ἀλκιβιάδης κατιδὼν ἀπὸ τῶν τειχῶν τοὺς Ἀθηναίους ὁρμοῦντας. Cf. Morus et Schneider. ad vtrumque locum. De formulis τεῖχος ἀνορθοῦν et ὀρθοῦν v. suis locis. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. κύκλος. v. ibi nr. 2. it c. τοῖχος. v. τοῖχος.

***τειχύδριον**, *oppidulum castellum*. E. 2, 1, 18. ἔφυγον ἐς τὰ τειχύδρια. Ita e marg. correxit Leuncl. pro τὰ χείδρια, quae est nihili

nihili lectio. Morus attulit nomina similiter formata, vt λογύδριον, νησύδριον, τεχνύδριον, χερύδριον s. χειρύδριον.

τεκμαίρεσθαι, ¶ 1) *argumentis quibusdam induci, argumentis inductum credere.* Λ. 8, 2. τεκμαίρομαι δὲ ταῦτα, ὅτι — ὑπέρχονται. Απ. 1, 4, 1. c. dat. Π. 1, 3, 5. τίνι σὺ τεκμαιρόμενος λέγεις; ¶ 2) *argumentari, colligere, coniicere.* c. ἀπὸ, Απ. 3, 5, 6. τεκμήραιο δ' ἂν τοῦτο καὶ ἀπὸ τῶν ἐν ναυσίν. Ιπ. 1, 14. c. ἐκ, Π. 7, 5, 22. ἐτεκμαίρετο δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ζώων, ὅτι etc. 8, 1, 10. ἐτεκμαίρετο δὲ τοῦτο οὕτως ἕξειν ἐκ τοῦδε. Απ. 4, 1, 2. ἐτεκμαίρετο τὰς ἀγαθὰς φύσεις ἐκ τοῦ ταχὺ μανθάνειν. Ern. *iudicabat de indole.* Eodem modo c. dat. A. 4, 2, 3. τεκμήρασθαι δ' ἦν τῷ ψόφῳ, i. e. ἐκ τοῦ ψόφου. Απ. 2, 6, 6. ἀνδριαντοποιοὺς δοκιμάζομεν οὐ τοῖς λόγοις αὐτῶν τεκμαιρόμενοι, *non ex ipsorum verbis coniecturam facientes de operibus.* Απολ. 12. Σ. 8, 11. ¶ 3) Π. 4, 3, 4. p. 233. τέτταρσι μὲν ὀφθαλμοῖς τεκμαροῦμαι, τέτταρσι δὲ ὠσὶ προαισθήσομαι, *explorando prospiciam, in explorando vtar.*

τεκμήριον, ¶ 1) *argumentum, signum certum et indubium.* Hesych: τεκμήριον· σημεῖον ἀληθές. Ammonius ex Antiphonte τεκμήριον et σημεῖον ita differre ait, vt hoc referatur ad τὰ παροιχόμενα, illud ad τὰ μέλλοντα. Αγ. 3, 1. τὰ τοιαῦτα οὐ τεκμηρίων προσδεῖται. c. gen. A. 1, 9, 16. τεκμήριον δὲ τούτου καὶ τόδε· παρὰ μὲν Κύρου etc. Αγ. 1, 5. ποίων ἔτι τεκμηρίων προσδεῖται τῆς — ἀρετῆς. Paulo ante erat: τάδε τὰ σημεῖα. 4, 3. τοῦτο καὶ μέγα τεκμήριον ἐγκρατείας. O. 4, 19. μέγα τεκμήριον ἀρετῆς, ᾧ ἂν ἑκόντες ἕπωνται. Est inusitata constructio, pro ὅτι s. εἴ τινι s. ἐάν. 6, 6. τεκμήριον δὲ σαφέστατον τούτου ἔφαμεν. c. περὶ. Αγ. 4, 1. περὶ τῆς δικαιοσύνης ποῖα ἄν τις μείζω τεκμήρια ἔχοι. c. ὅτι, A. 1, 9, 17. μέγα δὲ τεκμήριον καὶ τὸ — γενόμενον, ὅτι ἦν ἀγαθός. K. 6, 2. c. ὡς, E. 7, 1, 12. τεκμήρια παρεχόμενος, ὡς — οὐδένας ἡροῦντο. *pro sua sententia afferens.* Απ. 1, 1, 2. ὡς οὐκ ἐνόμιζεν θεοὺς — ποίῳ ποτ' ἐχρήσαντο τεκμηρίῳ. 1, 2, 49. Απολ.

Ἀπολ. 17. K. 5, 31. τεκμήριον δὲ, ὡς ἐλαφρόν ἐστιν· ὅταν — πηδᾷ. Zeunio iudice debebat vel poſt ὅταν addi γὰρ, vel ὅταν mutari in ὅτι, ἂν. Scilicet formula τεκμήριον δὲ initio periodi ſaepe ponitur abſolute et elliptice pro τεκμήριον δὲ τούτου ἂν εἴη τόδε, ita vt vel ὅτι ſequatur, vt K. 6, 2. vel μὲν, vt A. 1, 9, 16. qui loci paulo ante laudati ſunt, vel γὰρ, vt poſt formulam σημεῖον δέ. v. *Viger.* 3, 11, 1. ibique Hoogeuen. Sequitur igitur γὰρ. Ἱπ. 5, 8. δέδοται ἀγλαΐας ἕνεκα ἵππῳ χαίτη. τεκμήριον δέ· αἱ γὰρ ἀγελαῖαι etc. 10, 14. τεκμήριον δὲ, ὅτι τούτοις ἥδεται· ὅταν γὰρ etc. §. 14. ὡς δὲ καὶ ἥδεται τεκμήριον· ἐκφυγὼν γὰρ etc. Sic Caſtal. et Zeun. Σ. 4, 17. edidere: καλὸς — πρεσβύτης. τεκμήριον δέ· θαλλοφόρους γὰρ — ἐκλέγονται. Caeteri pro γὰρ habent δὲ, quod Well. in γε mutandum vel prorſus expungendum putabat, et ante θαλλοφ. inſerendum ὅτι. v. Bach. ad h. l. ¶ 2) *documentum.* c. gen. Ἀγ. 6, 1. ἀνδρείας οὐκ ἀφανῆ τεκμήρια παραχέσθαι, np. *de ſe, ſuae,* quae videtur eſſe medii vis. O. 4, 18. Κῦρος ἄριστος ἄρχων — καὶ τούτου τεκμήρια ἄλλα τε πολλὰ παρέχηται etc. Ἱπ. 1, 1. equus τῆς ψυχῆς σαφῆ τεκμήρια παρέχεται. 3, 11. ¶ 3) *indicium.* Ἱερ. 6, 5. ψυχῆς καταπεπληγμένης τεκμήριον. O. 11, 20. ὅτι — ἐπιμελῇ, ἱκανὰ τεκμήρια παρέχῃ. ὑγιαίνοντα γὰρ etc, Sic de indiciis, quae ſequimur in agendo, Ἀπ. 4, 7, 4. πρὸς ταῦτα τεκμηρίοις χρῆσθαι, np. ὥραις νυκτὸς, μηνὸς, etc. vt conſtet, quae quouis tempore ſint facienda. ¶ 4) *monumentum.* A. 3, 2, 8. ὧν ἐστι μὲν τεκμήρια ὁρᾷν τὰ τρόπαια, μέγιστον δὲ μαρτύριον ἡ ἐλευθερία.

τέκνα, ¶ 1) *liberi.* Ἀπ. 2, 2, 4. ἐξ ὁποίων ἂν γυναικῶν βέλτιστα τέκνα γένοιτο. Cf. ἀξιέραστον, ἀξιόλογος. ¶ 2) *filiae.* Π. 7, 4, 3. διδόναι τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων. ¶ 3) *catuli, animalium foetus.* Π. 4, 1, 8. p. 206. σύες — σὺν τοῖς τέκνοις — τι τῶν τέκνων. K. 5, 24. αὐτοὺς lepores καὶ τὰ τέκνα.

τεκνοποιεῖσθαι, *liberos procreare* Λ. 1, 7. τῷ πρεσβύτῃ ἐποίησεν — iuuenem ἐπαγομένῳ τεκνοποιήσασθαι. Verti poſſit *liberos ſibi procreari iubere.* Sic §. 8. Scil.

τεκνοποιήσασθαι in his locis is dicitur, qui alium virum ad vxorem admittit, vt ipſe ſecundum Laconica inſtituta partus pater dicatur. v. Grot. ad Luc. 3, 23. Απ. 2, 2, 5. γυναικῶν — αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα. 4, 4, 22. 23. In ſeqq. ſaepe eſt παιδοποιεῖσθαι. Ο. 7, 19. 9, 5.

τεκνοποιΐα, *liberorum procreatio.* Λ. 1, 3. 4. 10. Απ. 1, 4, 7.

τεκνοποιός. Ιερ. 1, 29. ἐν τοῖς τεκνοποιοῖς ἀφροδισίοις, *in congreſſibus venereis iis, quibus liberi procreantur*, i. e. cum mulieribus. Oppon. ἐν τοῖς παιδικοῖς.

τεκταίνεσθαι, *fabricari, artem fabrilem exercere.* Απ. 4, 2, 22. τὴν τοῦ τεκταίνεσθαι ἀμαθίαν, *artis fabrilis, architecturae.* Cf. Poll. 9, 6.

τεκτονικὴ, *ars fabrilis* ſ. *lignaria, architectura*. Ο 1, 1. ἐπιστήμη, ὥσπερ ἡ χαλκευτικὴ ἢ τεκτονική. §. 3. ὁ τεκτονικὴν ἐπιστάμενος, i. e. ὁ τεκτονικός.

τεκτονικὸς, *artis fabrilis* ſ. *architecturae peritus.* Απ. 1, 1, 7. τεκτονικὸν ἢ χαλκευτικόν. Ο. 12, 3.

τέκτων, *faber*, i. e. *quilibet opifex*, qui e quacunque materia aliquid elaborat. Heſych: τέκτων· πᾶς τεχνίτης. Cf. Suid. et Phauorin. in h. v. Sic *fabri murarii* intelligi poſſunt Π. 6, 1, 13. τέκτονας εἰς τὸ ὀχυρὰ πυργοῦσθαι. Et ſaepius adhibiti dicuntur ad aedificandos muros et vrbes. v. λιθολόγος, λιθοτόμος, οἰκοδόμος. Sed κατ' ἐξοχὴν *fabri lignarii* intelligendi putantur Π. 6, 2, 11. p. 373. χαλκέας τε καὶ τέκτονας καὶ σκυτοτόμους. Αγ. 1, 26. et Ε. 3, 4, 17. χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες καὶ οἱ σιδηρεῖς καὶ σκυτεῖς. Απ. 1, 2, 37. et 3, 7, 6. iunguntur fere iisdem, vt faex plebis. 4, 4, 5. σκυτέα διδάξασθαί τινα, ἢ τέκτονα, ἢ χαλκέα. Ο. 6, 13. τέκτονας, χαλκέας, ζωγράφους, ἀνδριαντοποιούς.

Τελαμὼν, *Telamon*, Aeaci et Aeginae filius, Pelei frater. v. tamen Ill. Heyn. ad Apollodor. p. 774. ſq. Κ. 1, 2. diſcipulus Chironis. §. 9. Periboeam in matrimonium duxit, et ab Hercule virtutis praemium accepit Heſionen. Cf. Ouid. met. 11, 216. ſq. Apollodor. 3, 12. extr. Serv. ad Virgil. Aen. 1,619. et Gramm. hiſt. deor. p. 73. ſq.

τελαμωνία, v. σελμονία.

τελέ-

τελέθειν, i. q. γίγνεσθαι et τελεῖσθαι. v. Hesych. A. 6, 6, 20. οὐκ ἐθέλει γενέσθαι τὰ ἱερά. Cod. Paris. οὐ τελέθει τὰ ἱερά.

τελεῖν, ¶ 1) *facere, perficere.* Π. 8, 1, 1. p. 462. τί ἀγαθὸν τελεσθείη ὑπὸ τῶν μὴ πειθομένων. 8, 6, 2. O. 1, 4. 12, 19. χάριν τῶν καλῶς τελουμένων a seruis ἀποδιδόναι. 20, 21. ¶ 2) *peragere.* Λ. 13, 6. ὅταν τελεσθῇ τὰ ἱερά. ¶ 3) *dare, soluere, pendere.* Hesych: τελέσαι· δοῦναι. A. 3, 3, 11. τῷ μὲν ἄλλας πλέκειν ἐθέλοντι ἀργύριον τελῶμεν. 7, 1, 4. μηδὲν τελείτω Seuthes μήτε ἐμοὶ, μήτε ἄλλῳ μηδενί. 7, 2, 15. 7, 6, 13. E. 5, 3, 21. τὸν ἥμισυν συμψηφισάμενοι σῖτον τελεῖν ἢ πρόσθεν. Fr. Portus: *metiri, conferre, pendere.* Απ. 2, 9, 1. νομίζουσιν ἥδιον ἂν με ἀργύριον τελέσαι, ἢ πράγματα ἔχειν. Ιπρ. 9, 5. ¶ 4) *sumtus facere.* Π. 8, 2, 12. ἰατροὺς συνεκομίσατο πρὸς αὐτὸν τῷ τελεῖν ἐθέλειν. Saltem melior est haec lectio, quam altera τῷ τε λέγειν ἐθ. Απ. 2, 10, 6. οὐ πολὺ τελέσας ἐκτήσατο φίλον. 4, 2, 37. μὴ ἱκανὰ ἔχοντες εἰς ἃ δεῖ τελεῖν, *quorum res non sufficit ad sumtus qui faciendi sunt.* O. 2, 6. Ιπρ. 1, 26. ἐν τοῖς χοροῖς — μεγάλαι δαπάναι τελοῦνται, *magni sumtus fiunt.* ¶ 5) *impendere, expendere.* Phauorin: τελεῖν· ἀναλίσκειν. Π. 6, 2, 5. χρήματα εἰσφέρειν, ταῦτα δὲ τελεῖν καὶ μισθουμένους καὶ δωρουμένους. c. εἰς, Π. 8, 1, 4. πολλὰ τελεῖν ἀνάγκη εἰς μεγάλην ἀρχήν. Ιερ. 11, 1. δοκεῖ τὰ εἰς τὴν πόλιν ἀναλούμενα, μᾶλλον εἰς τὸ δέον τελεῖσθαι. O. 1, 22. φέρειν ἃ ἂν αὐτοὶ ἐργάσωνται, καὶ τελεῖν εἰς τὰς αὐτῶν ἐπιθυμίας. Vbi et per φέρειν et per τελεῖν alluditur ad vectigalia. ¶ 6) *exigere.* Phauorin: τελεῖν καὶ τὸ εἰσπράττειν, καὶ ἀπαιτεῖν. item: τελεῖν καὶ τὸ λαμβάνειν φόρους, καὶ τὸ διδόναι. E. 3, 5, 3. ἐκ τῆς χώρας — χρήματα τελέσαι. Leuncl. *pendere.* Sed sequitur: ἐμβαλόντες πολλαπλάσια χρήματα ἔλαβον. Igitur vi fiebat exactio. ¶ 7) *initiare.* Phauorin: τελεῖν — καὶ τὸ μυοῦν. ὅθεν καὶ τελεταὶ καὶ τελούμενος, ὁ τὰ ἄδυτα μυούμενος. Σ. 1, 10. τετελεσμένος τούτῳ τῷ θεῷ, *ab hoc deo, vel potius huius dei sacris.* Sic O. 21, 12. τοῖς σωφροσύνῃ τετελεσμένοις. ¶ 8) *transigere.* v. διατελεῖν nr. 3.

τέλειος

τέλειοι ἄνδρες, *qui ſunt in aetate conſtante et confirmata, vbi corpus et animus ſuam integritatem habent,* h. e. *viri,* inde ab anno aetatis duodetrigeſimo vsque ad annum tertium et quinquageſimum. Heſych: τέλειοι· οἱ γεγαμηκότες. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 3. et du Soul ad Lucian. Iov. Tragoed. T. II. p. 662. Π. 1, 2, 4. 5. 12. ἐξέρχονται εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας. §. 13. eorum officia recenſentur. §. 14. iudices eorum ſunt οἱ γεραίτεροι. §. 15. 8, 7, 3. p. 542. κεκαρπῶσθαι — τέλειος ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι (καλά), *cum ad virilem aetatem perueni.* Cf. ἀνήρ nr. 3.

τελείως, v. τελέως.

τελεστήρια, ſcil. θύματα, *ſacra quae fiunt felici fine rebus impoſito,* np. vel aerumnis ſuperatis vel laboribus feliciter abſolutis. Gesnerus comparat cum Hebr. שלמים et interpretatur *ſacra quibus finis et coronis imponitur praeclaris actionibus.* Cf. Gramm. Π. 8, 7, 1. δέχεσθε τάδε τελεστήρια πολλῶν καὶ καλῶν πράξεων καὶ χαριστήρια. Sic Aelian. V. H. 12, 1. ἔθυε τελεστήρια καὶ χαριστήρια.

τελεσφορεῖν, *tributum ſ. vectigal afferre.* Πο. 3, 5. ὅσῳ πλείονες — τοσούτῳ ἂν πλεῖον καὶ εἰσάγοιτο, καὶ ἐξάγοιτο, καὶ ἐκπέμποιτο, καὶ πωλοῖτο, καὶ μισθοφοροῖτο, καὶ τελεσφοροίη. Leuncl. *plus tributi acciperetur.* Mauult enim τελεσφοροῖτο. Certe notione paſſiua opus eſt. Camerar. *integros fructus afferent.* Fr. Portus: *plura mature atque opportune fiant.*

τελευταῖος, ¶ 1) *vltimus.* Π. 8, 4, 13. ἐδίδοσαν τὰ μὲν ἄλλα χρήματα ἄρχων — τὰ δὲ τελευταῖα οἱ ἐξάδαρχοι. De eo *qui vltimum locum occupauit in acie,* Π. 2, 3, 10. ὁ οὐραγὸς καὶ οἱ τελευταῖοι. Α. 4, 5, 17. πευσομένους πῶς ἔχοιεν οἱ τελευταῖοι, np. tota dimidia pars exercitus. Απ. 3, 1, 8. Interdum eſt fere pro aduerbio, Π. 6, 3, 11. p. 384. τελευταίους στήσω τοὺς ἐπὶ πᾶσι, *vltimo loco.* — τελευταίους ἔχων τοὺς ἄνδρας. Α. 7, 3, 20. ἐφέψομαι τελευταῖος. Ε. 2, 3, 18. p. 95. πρῶτον μνησθήσομαι, ὃ τελευταῖον κατ' ἐμοῦ εἶπε. 7, 2, 2. Απ. 3, 1, 9. ἀργύριον — τελευταῖον τὸ κάλλιστον τάττειν. ¶ 2) ἡ τελευταία, ſcil. ἡμέρα. Ε. 4, 4, 2.

ἐκεῖνοι — τὴν τελευταίαν προείλοντο. 6, 4, 16. ἀφικνεῖται τῆς τελευταίας, *vltimo die.* ¶ 3) τὸ τελευταῖον, a) *vltimum.* E. 7, 5, 20. ὅτε τὸ τελευταῖον παρήγγειλεν. b) *postremo.* Π. 8, 7, 3. extr. τοῦτο μέμνησθέ μου τελευταῖον, *zu guter letzt.* c) *tandem.* E. 2, 4, 15. καὶ τὸ τελευταῖον ἐψηφίσαντο. 4, 3, 15. ἐπεὶ δὲ πρὸς ἑσπέραν ἦν, τελευταῖον — ἐπηκολούθουν, *tum demum.*

τελευτᾷν, ¶ 1) *finire.* c. gen. Π. 8, 7, 3. p. 547. ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω. c. acc. Απ. 4, 8, 1. πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἦν, ὡς εἰ καὶ μὴ τότε, οὐκ ἂν πολλῷ ὕστερον τελευτῆσαι τὸν βίον. §. 6. ἐμὲ τελευτᾷν τὸν βίον. Ἀπολ. 5. eſt ſimpliciter τελευτᾷν. Saepiſſime enim ſic elliptice ponitur, vt ſit ¶ 2) *mori, vita defungi.* v. Phauorin. in v. τελευτή. Π. 3, 3, 3. εἰς τὴν γῆν, ἀρκείτω τὰ σώματα, ὅταν ἕκαστος τελευτήσῃ, κατακρύπτειν. 4, 6, 2. extr. οὔτε ἀποθνήσκων, ἀνιώμενος ἂν τελευτᾷν δοκῶ. 5, 4, 18. ἀνάγκη σὺν ἐμοὶ τελευτῶντι ἀποσβῆναι τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα. 8, 7, 1. πατὴρ καὶ μήτηρ ἐτετελευτήκεσαν αὐτῷ. §. 3. p. 542. 543. 550. 551. A. 6, 4. 8. Aγ. 11, 15. γηραιοῦ τελευτήσαντος — γηραιὸν ἀποθανόντα. Λ. 15, 9. E. 3, 5, 18. ἐτελεύτησε νόσῳ. Ἀπολ. 8. 9. K. 1, 3. 4. ¶ 3) *cadere, occumbere, occidi.* A. 1, 9, 1. Κῦρος μὲν οὖν οὕτως ἐτελεύτησε. 2, 1, 1. E. 3, 5, 16. Ἀπολ. 26. c. ὑπὸ, K. 1, 11. μακαρισθεὶς ἐτελεύτησε — ἐτελεύτησε δὲ οὐχ ὑφ' ὧν οἴονταί τινες. ¶ 4) *ceſſare, ſedari.* E. 3, 1, 1. ἡ στάσις οὕτως ἐτελεύτησεν. ¶ 5) *deſinere.* c. εἰς, Απ. 3, 1, 5. ἤρξατο διδάσκειν — ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἰς ὅπερ καὶ ἐτελεύτα. ¶ 6) De tempore praeterito, E. 2, 3, 7. τελευτῶντος τοῦ θέρους, ἐς ὃ ὁ ἑξάμηνος — τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα, *extrema fere aeſtate, in quam poſt ſex menſes — incidit belli finis.* ¶ 7) Participium ſaepe eſt pro aduerbio: *tandem.* Thom. Mag: οἱ μὲν Ἀττικοὶ, τελευτῶν ἐποίησα, λέγουσι, καὶ τελευτῶσα ἐποίησε, καὶ τελευτῶντες ἐποίησαν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων εὐθειῶν, καὶ πασῶν τῶν αἰτιατικῶν. οἱ δὲ κοινοὶ. τελευταῖον λέγουσι. Cf. Phauorin: Π. 1. 4, 9. καὶ ὁ Κυαξάρης μέντοι τελευτῶν

εἶπε.

εἶπε. 1, 6, 16. τελευτῶσαι οὐδὲ πείθονται — τελευτῶν οὐδὲ πείθειν δύναται. 7, 4, 5. A. 4, 5, 13. 6, 3, 5. τελευτῶντες καὶ ἀπὸ τοῦ ὕδατος εἶργον αὐτοὺς οἱ Θρᾶκες. E. 5, 3, 15. 17. K. 6, 16. τελευτῶσαι δὲ canes ἀφίξονται. 7, 10. Sed Iπ. 8, 6. πρῶτον ἐν μαλακῷ — καὶ τελευτῶν τὸ πρανὲς, est dictum pro ἔπειτα.

τελευτὴ, ¶ 1) *finis, exitus.* Π. 8, 7, 1. ἡ τοῦ βίου τελευτὴ παρείη. A. 1, 1, 1, 1, 9, 17. Ἀπολ. 1, Ἀπ. 1, 5, 2. ¶ 2) *mors.* v. τελευτᾷν et Eustath. ad Il. π, 787. Π. 8, 7, 1. τοιαύτην καὶ τελευτὴν δοῦναι. E. 4, 4, 6. Ἀπολ. 7.

Τελευτίας, *Teleutias,* frater Agesilai. E. 4, 4, 19. praeest classi, dum Agesilaus contra Argiuos bellum gerit, 4, 8, 11. classi praeest contra Corinthios. §. 23 — 25. contra Rhodios et Athenienses classe rem feliciter gerit. 5, 1, 2 — 4. abiens magnis honoribus a militibus afficitur. 5, 1, 13 — 21. in Aeginam missus pene cepit Athenas. 5, 2, 27. sqq. contra Olynthios mittitur harmostes et feliciter rem gerit. 5, 3, 3 — 6. in altera contra Olynthum expeditione cadit in proelio.

τελέως, *perfecte, plane, omnino, valde.* Π. 8, 7, 3. p. 543. Φόβος — οὐκ εἴα τελέως μέγα φρονεῖν. Ἀγ. 1, 1. τελέως (Aristides ὑπερβαλλόντως) ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγένετο. 11, 16. οὕτω τελέως ὁ ἀνὴρ τῇ πατρίδι ὠφέλιμος. O. 11, 1. τὰ τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως διακούσας. §. 6. διηγοῦ τελέως τὰ σὰ ἔργα. Σ. 2, 2. τελέως ἡμᾶς ἑστιᾷς, *conuiuio egregie instructo omnibusque numeris absoluto nos excipis.* 8, 35. Π. 3, 3, 18. p. 187. τελείως ἀγαθὸς ἀνὴρ ὤν. Sed Zeun. e cod. Guelf. edidit τελέως. Thom. Mag: τέλεος, καὶ τελέως ἐπίῤῥημα, καὶ τελεῶ, δοκιμώτερα ἢ μετὰ τοῦ ι.

τέλμα, *palus, locus paluſtris.* Hesych: τέλμα· τόπος πηλώδης. Huic explicationi Suid. et Phauorin. addunt verba ὕδωρ ἔχων. O. 20, 11. τὰ κοῖλα πάντα, τέλματα γίγνεται. Fr. Portus: *sterquilinium.*

τέλος, ¶ 1) *finis, exitus.* Π. 3, 2, 14. ἣν θεὸς ἀγαθὸν τέλος διδῷ αὐτῷ. 8, 7, 3. p. 542. τοῦ βίου τὸ τέλος ἤδη πάρεστιν. A. 1, 10. 10. ταύτης τῆς ἡμέρας τοῦτο τὸ τέλος

λος ἐγένετο. 5, 2, 7, ὅτι μάχῃ μὲν εἴη, τὸ δὲ τέλος καλὸν τῆς ἐξόδε. 5, 6, 1. ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τῦτο τὸ τέλος ἐγένετο. 6, 1, 8. Αγ. 1, 38. τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πράξεων τῦτο τέλος ἐγένετο. Cf. ἐκβαίνειν. Vnde τέλος ἔχειν, *finire, cessare.* Hesych: ἔχει τέλος· τετελεύτηκε. Λάκωνες. Sed Abresch. animaduu. ad Aeschyl. 2, 32. p. 473. Atticos ostendit saepe sic esse locutos, et τέλος interpretatur *fructum, exitum.* Π. 2, 3, 10. ὅταν τέλος ἔχῃ ἡ σκηνή. Raphel. ad Marc. 3, 26. reddit *vbi contubernalis coenae finis est.* Π. 3, 3, 18. ἐπεὶ δὲ τέλος εἶχεν ἡ θυσία, *peracto sacrificio.* 8, 3, 14. ὡς δὲ ταῦτα (np. certamina et distributio praemiorum) τέλος εἶχεν. A. 6, 5, 2. τέλος ἐχόντων τῶν ἱερῶν. Απολ. 24. De morte, Π. 7, 3, 3. ἦτος ἔχει τὸ κάλλισον τέλος. νικῶν γὰρ τετελεύτηκε. ¶ 2) *tandem.* Π. 1, 5, 7. p. 56. τέλος, ἔφη, τί δεῖ λέγειν ἔτι. 2, 1, 6. extr. A. 5, 5, 3. Αγ. 1, 38. ἀπιόντος αὐτῦ ἐλυπῦντο, καὶ τέλος ἐδήλωσαν, ὅτι etc. Possis h. l. vertere *omnino.* E. 3, 3, 11. Απολ. 31. Saepe c. δὲ, Π. 1, 4, 1. τέλος δὲ ἀπῆλθε. §. 15. τέλος δ' ἦν — ἀπῄει. §. 26. τέλος δὲ καὶ — δῦναι. 2, 3, 1. 7. 2, 4, 6. τέλος δ' αὖ. A. 1, 10, 9. 2, 3, 13. E. 3. 2, 3. 4, 1, 7. 4, 3, 12. 5, 8, 18. 28. Απ. 2, 7, 12. c. μέντοι, E. 5, 4, 30. c. δὴ, Π. 1, 6, 12. p. 65. ἐπειδὴ ἐφαίνετο, τέλος (Stobaeus τὸ τέλος) δή με ἐπήρε. Intelligunt sic praepositionem κατά. Sed possis etiam εἰς supplere. Certe O. 17, 10. ἐς τέλος est *tandem.* ¶ 3) διὰ τέλους, *assidue, perpetuo, semper.* Hesych: διὰ τέλες· διὰ παντός. De vi praepositionis v. Casaub. ad Athenae. 7, 1. p. 474. Π. 3, 3, 18. p. 186. ταῦτα ἀκηκοότας καὶ ἀκέοντας διὰ τέλες. 7, 5, 26. p. 455. A, 6, 6, 8. O. 17, 10. K. 3, 10. ¶ 4) *munus publicum.* Phauorin: τέλος — σημαίνει — καὶ τὸ ἀξίωμα, ὡς παρὰ Θεκυδίδῃ καὶ Ξενοφῶντι. Π. 1, 5, 7. p. 52. εἰς τόδε τὸ τέλος κατέσην. Intelligitur munus imperatoris apud Persas, vt 1, 6, 12. p. 66. ἐν τῷ τέλει τέτῳ ἐγενόμην. Sic E. 3, 5, 16. ὁ Παυσανίας καὶ οἱ ἄλλοι ἐν τέλει (Steph. malit. οἱ ἐν τέλει) τῶν Λακεδαιμονίων, i. e. πολέμαρχοι et πεντηκοσῆρες. Stephani rationem iuuare potest Phauorinus: οἱ ἐν τέλει, τετέσιν οἱ ἀρχικοὶ, καὶ τάσσοντες, ἤτοι κοσμήτορες. ¶

¶ 5) Pluralis τὰ τέλη significat *magistratus*. Schol. Thucyd. 1, 58. οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἄρχοντας τέλη ἐκάλουν, διὰ τὸ αὐτοὺς τὰ τέλη (Cod. Bas. τὸ τέλος) τοῖς πράγμασι τιθέναι. Phauorin: τέλη δὲ πληθυντικῶς, αἱ ἀρχαί. Olear. ad Philostrat. p. 372. τὰ τέλη dici ait pro οἱ ἐν τέλεσι. Igitur a) Lacedaemoniorum. A. 2, 6, 2. ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν. 7, 1, 22. τοῖς τε οἴκοι τέλεσι ἀπαγγέλλει. Ag. 1, 36. ἦλθεν αὐτῷ ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν. E. 3, 2, 5. §. 17. τοῖς τέλεσι τῶν Λακεδαιμονίων. 3, 4, 25. 26. 5, 3, 23. 6, 4, 1. 6, 5, 28. b) Graecorum in vniuersum. v. Duker. ad Thucyd. l. l. Thomas Mag: τέλη πληθυντικῶς, καὶ αἱ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τινῶν ἄλλων ἀρχαί. E. 6, 5, 3. τὰ μεγίστη τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει. c) Persarum. Π. 8, 5, 13. Κύρῳ τε καὶ τοῖς Περσῶν τέλεσι. ¶ 5) *sumtus, impensa*. Schol. Thucyd. 1, 10. τέλος γὰρ τὸ ἀνάλωμα. Thom. Mag: τέλος — καὶ ἡ δαπάνη. Phauorin: τέλος — δηλοῖ καὶ τὸ δαπάνημα. Σ. 4, 32. ἡ πόλις τέλος φέρουσα, τρέφει με. c. gen. Πο, 4, 25. v. εὑρίσκειν nr. 8. ¶ 7) *vestigal*. Phauorin: τέλος καὶ ὁ διδόμενος τοῖς βασιλεῦσιν αἰ τίσιος (leg. ἐτήσιος) φόρος. Aliquo tamen loco iocose a φόρῳ distinguitur. v. φόρος. Πο. 4, 19. τέλη ὠνοῦνται παρὰ τῆς πόλεως. §. 20. τῶν ὠνουμένων τὰ τέλη. (Ita Brodaeus emendauit. Olim erat μέλη.) — τῷ τέλος πριαμένῳ. Cf. Poll. 9, 33. et interpp. ad Poll. 8, 132.

τέμαχος, *frustum*. Thom. Mag: τέμαχος κρέως, ἢ ἄρτου, ἢ πλακοῦντος, οὐκ εἴποις, ἀλλὰ τόμος. τὸ γὰρ τέμαχος, μόνον ἐπὶ ἰχθύος. Cf. Phauorin. et Schol. Aristoph. Plut. 895. Nubb. 338. et Equitt. 283. Suidas vero contra praecipit: τεμάχη ἐπὶ κρεῶν, καὶ ἰχθύων, καὶ ἐπὶ πλακούντων, ἐπὶ δὲ πισσῶν οὐκέτι. Kustero tamen Suidas emendandus videtur e Schol. Aristoph. A. 5, 4, 16. δελφίνων τεμάχη.

Τεμενίτης, *Temenites*, cognominatur A. 4, 4, 10. Democrates, i. e. vel ex vrbe Τεμενεία Phrygiae prope Lycaoniam, cuius gentilitium est Τεμενεὺς, vel e loco Siciliae, qui dictus est Τέμενος, cuius incola Τεμενίτης, (v. Stephan. Byz.) vel ex Temenio, vrbe maritima Argolidis, quae tamen alias Τημένιον scribitur.

τέμε-

τέμενος, *locus extra vrbem diis consecratus.* Hesych: τεμένη. ναοὶ, ἄλση. ἢ τὰ ἀφωρισμένα κατὰ τιμὴν χωρία. it. τέμενος. πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος τινὶ εἰς τιμὴν, ἢ ἱερὸν καὶ βωμός. ἢ ἀπονεμηθὲν θεῷ ἢ βασιλεῖ. Cf. Poll. 1, 10. et 9, 16. Π. 7, 5, 13. capta Babylone ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. 8, 3, 1. Vtroque loco vertunt *fana*, sed §. 11. *delubra.* Αθ. 2, 9. et Πο. 4, 19, iunguntur c. nomine ἱερὰ, et vertuntur *luci*, vt E. 6, 5, 27. ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ἐνταῦθα ἐστρατοπεδεύσαντο. 7, 1, 21. τέμενος καὶ ἄγαλμα Ἡρακλέους, Vertunt *delubrum*, vt 7, 4, 29.

τέμνειν, ¶ 1) *secare.* A. 5, 8, 8. οἱ ἰατροὶ τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ. Απ. 1, 4, 6. dentes animalium anteriores dicuntur τέμνειν. ¶ 2) *caedere.* K. 2, 10. τῆς ὕλης τέμνοντα. Poll. 5, 19. habet κόψαι. ¶ 3) *metere.* Απ. 2, 1, 13. οἱ ἄλλων σπειράντων τὸν σῖτον τέμνοντες. O. 18, 1. 2. ¶ 4) *ferro vastare.* Αθ. 2. 4. τέμνειν τὴν γῆν τῶν κρειττόνων. §. 14. μηδὲ τμηθῆναι τὴν ἑαυτῶν γῆν — οὐδὲν τῶν σφῶν ἐμπρήσουσιν οὐδὲ τεμοῦσιν. §. 16. Ἀττικὴν τεμνομένην. Cf. καίειν nr. 2.

τέμνεσθαι, *fodiendum curare.* E. 3, 1, 5. v. Φρεατία.

* τέναγος, *vadum palustre s. coenosum.* Suidas: τενάγη. διάβροχοι καὶ κάθυγροι τόποι, πηλώδη πελάγη, ἢ ἰλὺς, ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι. A. 7, 5, 8. νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι — τέναγος γάρ ἐστιν ἐπιπολὺ τῆς θαλάττης.

Τενέδιοι, *Tenedii incolae.* E. 5, 1, 7.

Τένεδος, *Tenedus*, notissima insula Troiae opposita. E. 5, 1, 6. vastatur a Lacedaemoniis.

τέρας, *prodigium.* Απ. 1, 4, 15. τέρατα πέμποντες προσημαίνωσιν. Thom. Mag: τέρα καὶ τερῶν Ἀττικοί. τέρατα δὲ καὶ τεράτων ἁπλῶς Ἕλληνες.

τερατώδης σοφία Επ. 1, 8. *prodigiosa sapientia.* Tribuitur Pythagorae. v. Pherecydis fragmenta. p. 27.

τερεβίνθινος, *e terebinthi fructibus expressus.* v. Beckmann. ad Aristot. de mirabilib. auscultatt. 89. p. 184. A. 4, 4, 7. χρίσμα — τερεβίνθινον.

τέρμα, ¶ 1) *meta.* Poll. 3, 147. τέρμα στάδίου. Hesych: τέρμα· σημεῖον, — καμπτήρ. Suid: τέρμα· — ὅρος, ἢ καμπτήρ. Π. 8, 3, 11.

11. Κῦρος — ἔδειξε τέρμα, ὡς ἐπὶ πέντε ϛαδίων χωρίου — ἐνταῦθα ἀφεῖναι τοὺς ἵππους. ¶ 2) *finis*. Hesych: τέρμα· — τέλος ζωῆς, — ἔχατον. Λ. 10, 1. ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου, *in senectute*. Cf. ϛόμα nr. 5.

τέρπειν (poet. Port.), *delectare*. Αγ. 9, 4. τὰ τέρψοντα, *instrumenta voluptatum*. Απ. 2, 1, 24. σκοπῶν — τί ἂν ἰδὼν ἢ τί ἀκούσας τερφθείης. De aliis sensibus ibi sunt ἡσθείης et εὐφρανθείης. Sic Σ. 3, 2. τέρπειν dicuntur musici et saltatores.

τερπνὸς, *suauis*. Hesych. τερπνά· ἡδέα. Ιερ. 4, 1. ποία ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ τερπνὴ ὁμιλία, *sensus suauiter afficit*. Ante erat ἡδεῖα. Απ. 2, 1, 23. τῶν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευϛος ἔσῃ.

τέρψις, *delectatio*. Ammonius in v. χαρά· — εὐφροσύνη, πάθος χρόνιον μετὰ σωφροσύνης γινόμενον· τέρψις δὲ, οἱονεὶ τρέψις, καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ τοῦ ἀηδοῦς ἐπὶ τὸ κρεῖσσον. Απ. 3, 10, 8. τὰ πάθη τῶν σωμάτων ἀπομιμεῖσθαι, οὐ ποιεῖ τινα τέρψιν τοῖς θεωμένοις; Σ. 4, 22. ἡ ὄψις αὐτοῦ (corporis ipsius) εὐφραίνειν δύναται, ἡ δὲ τοῦ εἰδώλου (in animo efficti), τέρψιν οὐ παρέχει.

τεσσαράκοντα, *quadraginta*. Α. 2, 2, 4. vbi Cod. Paris. τετταράκοντα. Πο. 4, 24.

τέσσαρες, *quatuor*. Π. 1, 5, 6. 8, 3, 6. Α. 1. 4, 9. τέσσαρας. Cod. Paris. τέτταρας. Λ. 11, 4.

τεταγμένως, ¶ 1) *bono ordine*. Ο. 8, 3. ὅταν τεταγμένως ποιῶσι καὶ φθέγγωνται, *e legibus chori*. §. 6. milites τοῖς ἄρχουσιν τεταγμένως ἑπομένους. ¶ 2) *ordine eodem et constanti*. Ο. 17, 4. ὁ θεὸς οὐ τεταγμένως τὸ ἔτος ἄγει. Vbi τὸ ἔτος collectiue potest accipi: *omnes annos*. Sed Bach. vertit *certis et ordinatis temporibus*. Et sic fere Fr. Portus.

τεταρταῖος, *quarto die*. Cf. Raphel. ad Ioh. 11, 39. Π. 5, 3, 1. τεταρταῖοι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις — ἐγένοντο.

τέταρτος, *quartus*. Π. 2, 3, 9. τὸν πρῶτον λόχον καὶ τὸν δεύτερον, — καὶ τὸν τρίτον καὶ τὸν τέταρτον. §. 10. 8, 4, 2. v. τρίτος. Non raro legitur τῇ τετάρτῃ, scil. ἡμέρᾳ, vt A. 4, 8, 16. Ε. 3, 4, 22. Sed additur ἡμέρᾳ, Αγ. 1, 29. Ε. 3, 5, 3.

τετράγωνον, scil. ϛρατόπεδον, *castra quadrati for-*

formam habentia. Λ. 12, 1. τὰς γωνίας τοῦ τετραγώνου.

τετραίνειν, v. potius τρᾶν.

τετρακισμύριοι, *quadragies mille.* Π. 2, 1, 2. p. 87. 7, 4, 8.

τετρακισχίλιοι, *quater mille.* Π. 2, 1, 2. p. 88. Α. 7, 8, 15. Ε. 3, 3, 5. 4, 2, 3.

τετρακόσιοι, *quadringenti.* Α. 7, 1, 17. τετρακοσίων. 2 MSS. τριακοσίων. 1, 7, 9. τετρακόσιοι. MS. Par. et marg. Steph. πεντακόσιοι. Ε. 2, 3, 6. τετρακόσια καὶ ἑβδομήκοντα τάλαντα. 4, 1, 9. 7, 4, 16. De feminino τετρακοσία v. μύριοι nr. 1. Saepe c. artic. οἱ τετρακόσιοι, vt Ε. 2, 3, 17. p. 92. et §. 18. p. 99. *qui sublata democratia impulsore Theramene per quatuor menses Athenienſium reip. praefuerunt.* Cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 5, 13. Alii ſunt Ε. 7, 4, 13. οἱ τῶν Ἠλείων τετρακόσιοι. Fortaſſis *perpetui ſatellites,* vel *nobiles.* Alii Ε. 4, 8, 28. Thraſybulus Mitylenis habens quadraginta naues, συντάξας τοὺς ἀπὸ τῶν αὐτοῦ νεῶν τετρακοσίους. Videntur intelligi *milites claſſiarii.* Certe in ſeqq. vocantur ἐπιβάται. Fortaſſis non niſi denos in ſingulis nauibus habuit, id quod colligas ex articulo.

τετράμετρον, ſcil. ἔπος, *verſus octonarius.* Phauorin: μέτρα πάντα, πλὴν τοῦ δακτυλικοῦ, κατὰ διποδίαν μετρεῖται. — ἔστι δὲ μονόμετρον μὲν, τὸ ἔχον πόδας δύο· — τετράμετρον, ὀκτώ. Idem in v. ὀκτάκνημον Ariſtophanem poetam τοῦ τετραμέτρου εὑρετὴν nominat. Sane Ariſtot. poet. 24. τὸ ἰαμβικὸν, inquit, καὶ τετράμετρον, κινητικά· τὸ μὲν, ὀρχηστικόν· τὸ δὲ, πρακτικόν. Cf. Poll. 4, 52. Σ. 6, 3. ὑποκριτὴς τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν.

τετραμοιρία, *quadrupla portio, quadruplum ſtipendium.* Α. 7, 6, 1. Δαρεικὸς ἑκάστῳ — καὶ τοῖς λοχαγοῖς διμοιρία, καὶ τοῖς στρατηγοῖς τετραμοιρία. §. 6. eſt τετραπλοῦν. 7, 2, 19. Ε. 6, 1, 4. p. 358. τιμᾶ τετραμοιρίαις.

τετραπλοῦς, *quadruplus.* Α. 7, 6, 6. Δαρεικὸν ἕκαστος — στρατηγὸς δὲ τὸ τετραπλοῦν.

τετράπους, *quadrupes.* Π. 6, 2, 10. ὁπόσοις τετράποσι χρώμεθα in exercitu. Ιπ. 1, 15. τῶν τετραπόδων κνῆμαι.

τε-

τετράρυμος, *quatuor temones habens.* Π. 6, 1, 26. ἅρμα τετράρυμον — ἐξ ἵππων ὀκτώ. Cod. Guelf. τετράριθμον. §. 27. 6, 4, 1. Philostratus icon. 17. habet τεθράῤῥυμον. Cf. ὀκτάρυμον.

τετραχῆ, *quadrifariam.* E. 5, 2, 7. διωκίσθη ἡ Μαντίνεια τετραχῆ, *per quatuor* κώμας. v. Μαντίνεια.

τετρόργυιος, *quatuor passuum, viginti quatuor pedum.* K. 2, 6. ἐνόδια τετρόργυια, All. τετρώρυγα.

τετρώρυγος, v. τετρόργυιος.

τετταράκοντα, *quadraginta.* A. 2, 6, 17. ἦστην ἀμφὶ τετταράκοντα ἔτη. All. τὰ πέντε καὶ τριάκοντα. v. ἀμφὶ nr. 3. et ἔτος. In var. lect. est pro πεντήκοντα. v. ibi. Cf. τεσσαράκοντα.

τέτταρες, et neutrum τέτταρα, *quatuor.* Π. 1, 5, 5. τέτταρας ἄνδρας ἐκ τῶν ὁμοίων προσελέσθαι. 1, 2, 4. τέτταρα μέρη. A. 1, 7, 10. 4, 3, 4. E. 3, 4, 13. 7, 1, 8. Π. 4, 3, 4. extr. τέτταρσι μὲν ὀφθαλμοῖς, τέτταρσι δὲ ὠσί. Cf. τέσσαρες.

τετταρεσκαίδεκα, *quatuordecim.* K. 7, 1.

τέττιξ, *cicada.* E. 7, 1, 26. οὐχ ἱκανὴν τέττιγι σκιάν.

Τευθρανία, *Teuthrania,* regio Asiae minoris ad Caicum fluuium. A. 2, 1, 3. Προκλῆς Τευθρανίας ἄρχων. 2 Cod. Τευθράνιος. 7, 8, 10. E. 3, 1, 4.

τεύξεσθαι, v. τυγχάνειν.

τεῦχος, *vas.* Etymol. M. τεῦχος σημαίνει τρία, τὰ πολεμικὰ ὅπλα, καὶ τὰ τῆς νεὼς, καὶ ἀγγεῖόν τι. Thom. Mag: τεῦχος, ἐπὶ ἀγγείου, Ἀττικοί· ἐπὶ δὲ βιβλίου, Ἕλληνες. Suid: τεῦχος· ἀγγεῖον. it. τεύχεα καὶ τεύχη· ὅπλα, σκεύη. vbi respicere videtur ad A. 5, 4, 16. στέαρ ἐν τεύχεσι. 7, 5, 8. εὑρίσκονται κιβώτια, βίβλοι, καὶ τἄλλα πολλὰ, ὅσα ἐν ξυλίνοις τεύχεσι ναύκληροι ἄγουσι. Sic de vase nautico E. 1, 7, 7. Φάσκων ἐπὶ τεύχους ἀλφίτων σωθῆναι e naufragio. Morus vertit *dolium.*

Τεύχων, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

τεχνάζειν, *callido artificio vti, callide agere.* Suid: τεχνάζειν· τὸ πανούργως τι διαπράττεσθαι. Phauorin: τεχνάζειν· μηχανᾶσθαι. Cf. Poll. 4, 49. A. 7, 6, 13. τεχνάζειν dicitur is, qui fraudulenter dissimulat de pecunia accepta. K. 8, 3. lepus εἴθισαι τεχνάζειν τῇ βαδίσει, np. dum ambages et vestigia in se redeuntia facit.

facit. c. acc. Απ. 3, 11, 7. τοὺς λαγὼς θηρῶντες πολλὰ τεχνάζουσιν.

τεχνᾶσθαι, ¶ 1) *artem exercere*. Π. 8, 2, 4. ἀδύνατον πολλὰ τεχνώμενον πάντα καλῶς ποιεῖν. ¶ 2) *excogitare*. Αγ. 9, 3. μυρίοι τεχνῶνται, τί ἂν ἡδέως φάγοι. ¶ 3) Passiue: *arte effici*. Π. 8, 6, 11. ὅ τι καλὸν ἢ φύοιτο — ἢ τεχνῷτο.

τέχνασμα, *commentum, dolus*. Suid: τεχνάσμασι· δόλοις, πανουργίαις. Phauorin: in v. τέχνημα· τέχνασμα δὲ, ὁ δόλος καὶ ἡ ἀπάτη. σπανίως δ' εὑρίσκεται, καὶ παρ' Ἴωσι γραφόμενον. Ἀττικῶς δὲ οὐχ εὔρηται. Cf. Ammon. Dicitur in bonam partem, E. 6, 4, 7. λέγουσιν, ὡς ταῦτα πάντα τεχνάσματα ἦν τῶν προεστηκότων.

τέχνη, ¶ 1) *ars, artificium, scientia*. Hesych: τέχνη· ἐπιστήμη. Phauorin: τέχνη ἐστὶν ἐμπειρία ὁδῷ καὶ τάξει βαδίζουσα. τῶν δὲ τεχνῶν διαφοραί εἰσι δύο. αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσι λογικαὶ (ingenuae, liberales), αἱ δὲ πρακτικαί. καὶ λογικαὶ μὲν, οἷον γραμματική, ῥητορική· πρακτικαὶ δὲ, οἷον τεκτονική, χαλκευτική, καὶ αἱ ταύταις παραπλήσιαι. — τέχνη λέγεται ἡ ἀκριβὴς ἐπιστήμη τοῦ πράγματος. Cf. Ammon. et Thom. Mag. Sic O. 1, 7. vocatur ἐπιστήμη, quae §. 2. et 4. nominatur τέχνη. Π. 1, 6, 19. p. 73. τὰς πολεμικὰς τέχνας ἠσκηκότες. p. 83. αἱ πολεμικαὶ τέχναι μεμελετημέναι. 8, 1, 13. ἐξεπόνει — τὰς πολεμικὰς τέχνας. 1, 6, 12. p. 65. τὰς εὑρημένας εἰς πόλεμον τέχνας. 2, 3, 5. p. 119. ἡ μάχη — προθυμίας μᾶλλον ἢ τέχνης ἔργον ἐστί. 7, 5, 26. p. 455. ὥσπερ καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι ἀμεληθεῖσαι μείονος ἄξιαι γίγνονται — οὕτω καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ ἀλκή. 8, 4, 9. δεινός εἰμι ταύτην τὴν τέχνην· ποίαν; — τὸ γνῶναι ὁποῖος ἂν γάμος ἑκάστῳ συναρμόσειε. A. 7, 2, 5. πάσῃ τέχνῃ πλεῦσαι — ὡς τάχιστα. Suid: πάσῃ τέχνῃ· ἐκ παντὸς τρόπου. Ap. Xenoph. l. l. all. post τέχνῃ addunt καὶ μηχανῇ. Saepe enim coniunguntur haec duo. Cf. μηχανὴ nr. 1. Απ. 3, 10, 1. τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων, καὶ ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων. Intelliguntur pictor, statuarius, faber loricarum. K. 12, 7. οἱ ἔχοντες ταύτην τὴν τέχνην venandi. Απ. 4, 2, 11. μεγίστης ἐφίεσαι τέχνης, np. reip. regendae. O. 1, 1. sq. οἰκονομία, ἰατρικὴ et χαλκευτικὴ referuntur

runtur in numerum τῶν τεχνῶν. §. 4. 4, 1. κτήσασθαι πασῶν τῶν τεχνῶν ἐργάτας. 5, 17. Σ. 4, 56. μαγειρεία vocatur ἄδοξος τέχνη. §. 60. K. 1, 14. τέχνας καὶ λόγους καὶ πολέμους ἀγαθοί. Cf. γεωργική, ἐργάζεσθαι nr. 7. ἰατρική, μουσική, προβατευτική etc. ¶ 2) *ars illiberalis* f. *fordida*, quae folius lucri cauſa exercetur, *opificium*. Π. 5, 3, 17. οἱ βάναυσοι — τῆς ἑαυτοῦ τέχνης ἕκαστος. 6, 2, 11. p. 373. χαλκέας, τέκτονας, σκυτοτόμους — τοιούτων τεχνῶν. 7, 2, 5. ἢν διαρπάσῃς vrbem, καὶ αἱ τέχναι σοι, ἃς πηγάς φασι τῶν καλῶν εἶναι, διεφθαρμέναι ἔσονται. 8, 2, 4. Λ. 1, 3. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσιν. 7, 1. ὁ δὲ ἐμπορεύεται, οἱ δὲ καὶ ἀπὸ τεχνῶν τρέφονται. Αϑ. 1, 12. E. 3, 3, 7. τῶν τεχνῶν τὰ ὄργανα. Απ. 3, 14, 5. et 6. eſt ars coquinaria. 4, 2, 2. 4, 3, 7. τὸ πῦρ — συνεργὸν πρὸς πᾶσαν τέχνην. Iπ. 2, 2. Oppon. γεωργία, quae tamen et ipſa vocatur τέχνη O. 5, 8. etc. v. γεωργ. Iungitur c. περὶ, E. 7, 1, 2. p. 436. τὰς τέχνας τὰς περὶ ταῦτα πάσας οἰκείας ἔχετε, *quae verſantur in re nautica*. Cf. βαναυσικὸς, τεκτονικὴ, χαλκευτικὴ, χρηματοποιὸς etc. ¶ 3) *ars*. Dicitur in malam partem, K. 13, 4. ὑπὸ τῶν ἐξαπατᾷν τέχνην ἐχόντων. ¶ 4) *dolus*. Heſych. et Suid: τέχνη· ὁ δόλος. Π. 8, 3, 1. μία τῶν τεχνῶν μεμηχανημένων τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι. Sic dat. τέχνῃ, i. e. *callide*. Iπρ. 4, 20. vbi fere idem eſt, quod φρονίμως. 5, 14. βίᾳ ἢ τέχνῃ αἱρεῖν τοὺς ἐναντίους. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. ἐπιμέλεια. v. ἐπιμέλεια nr. 7.

τέχνημα, *artificium*, *artificioſe factum*. Phauorin: τέχνημα — ὃ καὶ τεχνούργημα, τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς τῆς τέχνης παρὰ τοῦ δημιουργοῦ καὶ τοῦ τεχνίτου κατασκευασθέν. Cf. Thom. Mag. in v. τεχνήσασθαι. Απ. 1, 4, 7. ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ τεχνήματι.

τεχνικῶς, *artificioſe*. A. 6, 1, 3. ἔπαισε τεχνικῶς πως, *certo quodam artificio*. Probatur hoc aduerbium Thomae Magiſtro, et legitur etiam ap. Iſocr. paneg. 13.

τεχνίτης, ¶ 1) *artifex*. Ammonius: τεχνίτης ἐστὶν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθεστώς. Απ. 2, 7, 5.

5. τεχνῖταί εἰσιν οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιςάμενοι. 2, 1, 32. ἀγαπητὴ συνεργὸς τεχνίταις. ¶ 2) *peritus, exercitatus*. Λ. 13, 6. τεχνίτας τῶν πολεμικῶν. Oppon. αὐτοσχεδιαςάς. c. περὶ, Π. 8, 3, 6. τοῖς περὶ τοὺς θεοὺς τεχνίταις, i. e. magis. ¶ 3) *opifex*. Απ. 2, 7, 4. Ariſtarchus τεχνίτας nominat ſeruos. O. 6, 6. oppon. γεωργοὺς καὶ τεχνίτας. Sic §. 7. et 15, 11.

τέως, ¶ 1) *antea*. Suidas: τέως· οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ πρότερον ἢ πάλαι. Timaeus: τέως· πρὸ τοῦ. Α. 7, 5, 4. καὶ τέως μὲν ἀεὶ ἐμέμνηντο — ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου οὐδενός. 7, 6, 20. πολέμιον οὐδένα ἔτι ἑωρῶμεν — τέως δὲ θαρσαλέως ἡμῖν ἐφείποντο. Sequ. πρὶν, *quam*, Α. 7, 5, 8. τέως δὲ — πρὶν ὁρίσασθαι. ¶ 2) *hucusque*. Phauorin: τέως — ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦ νῦν. Moeris p. 368. τέως, Ἀττικῶς· ἕως ἢ μέχρι, Ἑλληνικῶς. Ε. 2, 2, 11. ὅτι αὐτὸν Λύσανδρος τέως μὲν κατέχει, εἶτα κελεύει — ἰέναι. 4, 2, 12. τέως μὲν — οὐκ ᾐσθάνοντο — ἐπεὶ δὲ ἐπαιάνισαν, τότε ἔγνωσαν. 5, 4, 39. ἱππεῖς τέως ἀφανεῖς ὄντες, ἐξαίφνης ἐξελαύνουσιν. Leuncl. Welſ. et Thiem. corrupte τε ὡς. ¶ 3) *primo, ab initio*. Π. 5, 3, 9. καὶ τέως μὲν συμπαρεσκεύαζεν — ἐπεὶ δὲ ὁ Κῦρος εἰςῆλθε. Α. 5, 4, 8. τέως μὲν ἡσύχαζον· ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ἐγένοντο. 6, 3, 3. Αγ. 2, 2. et Ε. 4, 3, 2. Αγ. 2, 10. et Ε. 4, 3, 10. τέως μὲν σιγὴ πολλὴ ἦν — ἡνίκα δὲ ἀπεῖχον. Ιπρ. 8, 18. τέως μὲν ἕποιτο κατ' οὐρὰν, ἐπεὶ δὲ ἐγγὺς ἤδη εἶεν. Sic. Α. 4, 2. 8. Zeun. e MSS. Pariſ. Brod. et Eton. edidit καὶ τέως μὲν αὐτοὺς — οἱ βάρβαροι ἐτόξευον καὶ ἔβαλλον, ἐγγὺς δ' οὐ προσίεντο, pro καὶ ὁρῶντες αὐτοὺς — οἱ β. οὔτε ἐτόξ. οὔτε ἔβ. ἐγγὺς ὁδοῦ προσιόντας. ¶ 4) *interea*. Phauorin: τέως ἀντὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ. Sic vertit Hutch. Α. 7, 7, 33. τέως μὲν ἔλεγον — ἐπεὶ δὲ εἶδον, np. dum Xenophon aberat. Sed poteſt etiam verti *ab initio*. ¶ 5) *tunc*. Heſych: τέως· — τότε, — τηνικαῦτα, Ε. 1, 4, 2. Φαρνάβαζος δὲ τέως μὲν κατεῖχε τοὺς πρέσβεις ἐπειδὴ δὲ ἐνιαυτοὶ τρεῖς ἦσαν. ¶ 6) *aliquantulum*. Ε. 5, 4, 59. τέως μὲν εἴων αὐτοὺς — ἐπεὶ δὲ etc.

τῇδε, v. ὁ nr. 43.

Τήϊος legitur pro Οἰταῖος. v. Νικόμαχος.

τήκεσθαι, *liquescere.* Schol. Eurip. Hecub. 433. κυρίως τὸ τήκεσθαι ἐπὶ χιόνος λέγεται, καὶ κηροῦ, καὶ τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων. Eadem tradit Schol. Theocrit. 2, 18. et Phanorinus. A. 4, 5, 12. εἴκαζον τετηκέναι τὴν χιόνα. καὶ ἐτετήκει. Aπ. 3, 1, 7. τὰ μήτε σηπόμενα, μήτε τηκόμενα, *quae non solent aut possunt liquescere.*

Τηλεβόας, *Teleboas.* A. 4, 4, 2. fluuius Armeniae paruus, sed pulcher. Hutchinsono videtur esse brachium Euphratis.

τηλικοῦτος, ¶ 1) *tantus.* Aπ. 4, 4, 8. σοῦ τηλικοῦτον (Margg. τοιοῦτον) ἀγαθὸν εὑρηκότος. ¶ 2) *tam potens.* E. 6, 4, 31. Iason ἀνὴρ τηλικοῦτος ὤν. ¶ 3) *tam grauis.* Aπ. 2, 1, 5. τηλικούτων ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι κακῶν. ¶ 4) *qui est hac aetate.* Dicitur a) de *adolescentibus,* Π. 1, 2, 11. οἱ τηλικοῦτοι, i. e. ἔφηβοι. Λ. 3, 3. τοῖς τηλικούτοις μέγιστον φρόνημα, i. e. μειρακίοις. Aπ. 1, 2, 46. Pericles senex dicit: ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν, *cum tua aetate essemus.* Sic K. 9, 10. τηλικούτων νεβρῶν. b) de *viris* s. qui ἡβητικὴν aetatem transgressi sunt, Λ. 4, 8. τοῖς τηλικούτοις κάλλιστον εἶναι τὸ θηρᾶν. E. 5, 4, 13. ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη — καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τηλικούτοις. c) de *senibus,* Π. 4, 6, 2. p. 258. ἔθαψα τηλικοῦτος ὢν — τὸν παῖδα. Λ. 1, 7.

τήμερον, *hodie.* Thomas Mag: τήμερον Ἀττικοὶ, οὐ σήμερον. A. 4, 6, 5. εἴτε τήμερον εἴτε αὔριον. 1, 9, 14. E. 7, 2, 20. c. artic. Π. 7, 1, 6. περὶ τῆς τήμερον νίκης, *hodierna.* A. 4, 6, 6. διατρίψομεν τὴν τήμερον ἡμέραν.

Τῆμνος, *Temnus,* πόλις τῆς Αἰολίδος, inquit Steph Byz. Cf. Laurent. Theod. Gronov. in marmorea basi colossi Tiberio erecti (in Gronouii thes. antiqu. Graec. T. VII.) c. 20. E. 4, 8, 5. licet parua vrbs, regis tamen imperio non fuit subiecta.

τηνικαῦτα, ¶ 1) *tunc, tum vero.* Hesych. Suid. et Phauorin. explicant τότε. Cf. Thom. Mag. in v. τηνίκα. Π. 1, 2, 13. 1, 6, 19. p. 73. A. 4, 1, 4. 4, 2, 2. O. 16, 11. Aπ. 3, 11, 14. ἕως ἂν δεηθῶσι· τηνικαῦτα γὰρ πολὺ διαφέρει. Λ. 3, 2. ὅταν — ἐκβαίνωσι, τηνικαῦτα παύουσι. ¶ 2) *deinde.* Π. 7, 1, 5. ὁρμήσεται τηνικαῦ-

καῦτα εἰς τοὺς πολεμίους. ¶ 3) *ideo.* A. 3, 3. καταμαθὼν — Φρόνημα ἐμφυόμενον, τηνικαῦτα πόνους αὐτοῖς ὑπέβαλε. Leuncl. *idcirco tunc.*

τηρεῖν. K. 6, 1. οὐ καλῶς τηροῦσι τὰς κύνας, *non bene possunt retinere.*

Τήρης, *Teres.* A. 7, 1, 12. Seuthae πρόγονος. Ap. Thucyd. 2, 29. nominatur Sitalcae pater. A. 7, 5, 1. ἀρχὴ Τήρου τοῦ Ὀδρύσου ἀρχαίου τινός.

Τηρίβαζος, *Teribazus.* A. 4, 4, 3. ὕπαρχος Ἀρμενίας πρὸς ἑσπέραν, fictas inducias cum Graecis facit. Cf. §. 4. §. 11. 13. 4, 5, 1. 7, 8, 14. vocatur rex Φασιανῶν καὶ Ἑσπεριτῶν. Cod. Parif. h. l. fcribit Τιρίβαζος, vt Stephanus femper edidit in Hellenicis. Fuit Aeetae filius. v. Αἰήτης. E. 4, 8, 12—17. eft regis ϛρατηγὸς, quem Lacedaemonii per Antalcidam ab Athenienfium focietate feiungunt. 5, 1, 6. Lacedaemonii eius gratiam captant. §. 22. iuuat Antalcidam et Lacedaemonios in pace. §. 25. tenet Joniam. §. 27. praelegi legatis Graecorum iubet pacem regis f. Antalcidae.

τὶ et τί, v. τὶς et τίς.

τιάρα, *tiara, cidaris, apex.* Erat vel ὀρθὴ, in fublime erecta, vel κεκλιμένη. Illa erat folius regis Perfarum infigne, hanc ducibus omnibusque adeo Perfis geftare licebat. A. 2, 5, 3. τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν βασιλεῖ μόνῳ ἔξεϛιν ὀρθὴν ἔχειν, τὴν δὲ ἐπὶ τῇ καρδίᾳ (i. e. animum regium) ἴσως ἂν καὶ ἕτερος εὐπετῶς ἔχοι. v. Hefych. Suid. Etymol. M. et Phauorin. inprimisque Gataker. aduerfar. mifcell. pofthum. c. 24. Cf. Hutch. diff. fecunda Cyropaediae praemiffa p. 76. Itaque Π. 8, 3, 7. Cyrus maior ex aula egreditur ὀρθὴν ἔχων τὴν τιάραν — καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ. quod tamen διάδημα habent etiam συγγενεῖς regis. Sed Π. 3, 1, 8. τιάρα tribuitur filio Armenii, quam ille in luctu fibi detraxit.

τιαροειδής, *tiarae fpeciem habens.* Lexica ponunt fine auctoritate, et Bochartus in fine hierozoici refert inter vocabula femigraeca et femiperfica. A. 5, 4, 6. Mofynoecorum milites habebant κράνη — κρώβυλον ἔχοντα κατὰ μέσον ἐγγυτάτω τιαροειδῆ.

Τιβαρηνοὶ, *Tibareni.* A. 5, 5, 2. fq. eorum fitus, et

et iter Graecorum per eorum regionem. 7, 8, 14. vocantur αὐτόνομοι.

Τιγράνης, *Tigranes.* ¶ 1) Π. 3, 1, 4. Armeniorum regis filius natu maior, Cyri maioris olim in venatione ſodalis, interuenit ex itinere, dum pater capitur. §. 8 — 17. feſtiua et ſophiſtarum more compoſita eius disputatio cum Cyro pro patre ſuo, quam a ſimplicitate laudat etiam Hermogenes in libello Tomo I. opp. Xenoph. praefixo. §. 20. amor eius in mulierem ſuam. §. 21. ſq. eius magiſter ſophiſta a patre interficitur. §. 23. ab vxore eximie amatur. 3, 2, 1. ſqq. cum Cyro expeditionem ſuscipit contra Chaldaeos, Armeniorum hoſtes. 3, 3, 5. venatur cum Cyro. Sed et deinde eum cum ſuis ſecutus eſt. 4, 2, 5. eſt in eius exercitu. it. §. 10. et 19 p. 224. it. 4, 5, 2. et 13. 5, 1, 12 ſe Cyro addictum profitetur. 5, 3, 6. p. 300. habet equitatum. Cf. 6, 1, 13. 8, 3, 11. vincit inter Armenios in ludis equeſtribus. 8, 4, 1. Cyrus ad epulas vocat cum aliis Τιγράνην τὸν Ἀρμένιον. Marg. Steph. Τιγράνην τὸν Μῆδον καὶ Τιγράνην τὸν Ἀρμένιον. §. 11. dona a Cyro accipit pro muliere, quae eum in bello comitata fuerat. ¶ 2) alius. E. 4, 8, 21. capitur in itinere Sardes a Diphrida Lacedaemonio cum vxore et magna pecunia.

Τίγρης, *Tigris.* A. 1, 7, 12. ἀπὸ τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ factae quatuor διώρυχες in Euphratem fluentes. MS. Eton. et editt. ante Leuncl. habent Πίγρητος, quae tamen lectio vitioſa putanda eſt, quanquam Euſtathius quoque ita ſcribi dicit. v. Salmaſ. ad Solin. T. I. p. 695. (ſiue p. 489.) A. 2, 2, 2. ὁ Τίγρης ποταμὸς ναυσίπορος. 2, 4, 7 — 16. (in quibus ſectionibus mox additur nomen ποταμὸς, mox omittitur) Graeci ad eum perueniunt, ex eo ductae ſunt foſſae per regionem, et Graeci eum transeunt. 3, 4, 4. rurſus ad eum veniunt. 3, 5, 1. κῶμαι παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμόν. 4, 1, 2. ὁ Τίγρης ποταμὸς παντάπασιν ἄπορος διὰ τὸ βάθος καὶ μέγεθος. §. 3. ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ τὰς πηγὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ — τοῦ Εὐφράτου πηγὰς ἐλέγετο οὐ πρόσω τοῦ Τίγρητος εἶναι. 4, 4, 2. ὑπερ-

ὑπερῆλθον τὰς πηγὰς τȣ̃ Τίγρητος ποταμȣ̃. Salmasius l. l. Tigrin dicit Xenophonti esse etiam Paphlagonici amnis nomen. Sed dubium non est, quin de hoc fefellerit virum magnum memoria, vel saltem vitiosa duorum locorum in Xenophonte scriptura, de qua v. supra Ἶρις.

τίεσθαι, *exigere.* v. κτᾶσθαι nr. 1.

τιθασσεύειν, *mansuefacere, cicurare.* Suid: τιθασσεύει· αἰτιατικῇ· ἡμεροῖ, πραΰνει. Απ. 4, 3, 10. τιθασσεύοντες καὶ δαμάζοντες τὰ χρήσιμα τῶν ζώων. O. 7. 10. vxor iuuencula ἐτιθασσεύετο ὥστε διαλέγεσθαι.

τιθέναι, ¶ 1) *ponere, collocare.* Π. 7, 1, 12. μικρὸν πλινθίον ἐν μεγάλῳ τεθέν. 8, 8, 8. τῶν κλινῶν τȣ̀ς πόδας ἐπὶ ταπίδων τιθέασιν. Ιπ. 7, 2. eques in ascendendo μήτε τὸ γόνυ ἐπὶ τὴν ῥάχιν τȣ̃ ἵππȣ τιθέτω. K. 4, 3. c. aduerb. Αγ. 11, 12. τιθεὶς τὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς, *in tuto locans, stabiliens.* v. Kuster. de verbb. med. 1, 47. Est inter verba funebria, Π. 8, 7, 3. p. 550. τὸ — σῶμα μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε in sarcophago, — μηδὲ ἐν ἄλλῳ μηδενί, ἀλλὰ τῇ γῇ etc. E. 5, 3, 19. mortuus ἐν μέλιτι τεθεὶς, *melle oblitus.* ¶ 2) *loco suo reponere.* O. 3, 2. ὅπȣ γε δεῖ τιθέναι. §. 10. χώραν — ἐν ταύτῃ θέντες. §. 18. 9, 9. ¶ 3) *in acie ponere, ordinare, mittere.* Π. 8, 5, 8. τακτικὸν ἡγεῖτο καὶ τὸ τιθέναι τὸ μέρος ἕκαστον, ὅπȣ μάλιστα ἐν ὠφελείᾳ ἂν εἴη. ¶ 4) *apponere.* cibos, A. 7, 3, 11. τράπεζαι κατὰ τȣ̀ς ξένȣς ἐτίθεντο. Απ. 3, 14, 1. in coena collatitia: τὸ μικρὸν εἰς τὸ κοινὸν τιθέναι — τȣ̃ εἰς κοινὸν τιθεμένȣ — ἐτίθεσαν τὸ ἑαυτῶν εἰς τὸ κοινόν. ¶ 5) *adnumerare, adscribere.* ad rem, cuius prima litera est expressa, Απ. 4, 2, 13. πρὸς τὸ Δ τιθῶμεν — πρὸς τὸ Α. §. 14. bis: ποτέρωσε δῶμεν τȣ̃το; §. 15. πρὸς τῇ ἀδικίᾳ ἐθήκαμεν. §. 16. ȣ̆τω θέντες. §. 17. ποτέρωθι τὴν ἀπάτην θήσομεν. §. 18. μὴ ὀρθῶς τιθέναι. Fiebat hoc pro more antiquo, inquit Fr. Portus. Cf. θετέον, et κεῖσθαι nr. 3. ¶ 6) *referre, adnumerare.* c. εἰς, Απ. 4, 2, 39. τȣ̀ς τυράννȣς εἰς τὸν δῆμον θήσομεν. c. ἐν, Αγ. 7, 2. ἐν τοῖς μεγίστοις ὠφελήμασι καὶ τόδε ἐγὼ τίθημι. Απ. 2, 4, 4. ἐν φίλοις ἔθεσαν. Ita Wells. et Ern. pro vitioso ἐθεάσαντο. Sed Steph. malit ἔθεντο, quod habet Cod. Paris.

Parif. 3. et quod probat Valckenar. quia ἔθεσαν fit poeticum et infolens. Scil. proprie τιθέναι τι dicuntur ii, qui calculis rationes putant et aliquid in rationes referunt. v. Cafaub. ad Theophraft. charactt. 23, 4. Obf. Mifc. V, 3. p. 66. et Valckenar. diatr. in Eurip. fragmm. 1. p. 8. 9. Vnde etiam eft ¶ 7) *putare, exiftimare.* Aγ. 7, 3. σώζεσθαι πάντας, κέρδος νομίζων, ζημίαν δὲ τιθεὶς, εἰ — ἀπόλοιτο. Sic Cic. Acad. 1, 10. „in quibus *ponebat* nihil omnino effe momenti." vbi Ern. fortaffe fine caufa delendum putabat *effe.* ¶ 8) *plantare.* O. 19, 7. τιθέναι τὰ φυτά. §. 9. κλῆμα ὀρθὸν τιθεὶς — θείης ἂν ὥςε κεῖσθαι ὥσπερ γάμμα ὕπτιον. ¶ 9) *proponere, inftituere, indicere.* v. ἀγών. ¶ 10) *ponere, fingere, den Fall annehmen.* Aθ. 3, 8. ἑορτὰς διπλασίας ἢ οἱ ἄλλοι· ἀλλ' ἐγὼ μὲν τίθημι ἴσας τῇ ὀλιγίςας ἀγέσῃ πόλει. Sic in disputando, O. 17, 12. πολλὰ ὕδατα γίγνεται. ἐκεῖν δῶμεν — κατακρυφθῆναί τινα ὑπ' αὐτῶν. ¶ 11) νόμους τιθέναι, *leges fcribere.* Ammonius: τίθησι τὸν νόμον ὁ νομοθέτης· τίθενται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρέμενοι. Π. 5, 1, 5. εἰ νόμος τεθείη μὴ ἐσθίοντας μὴ πεινῆν. Λ. 1, 2, Λυκῦργον τὸν θέντα αὐτοῖς τὲς νόμες. 8, 5. πειθομένη οἷς (i. e. ἐκείνοις ὃς) αὐτὸς ἔθηκε νόμοις. Aθ. 1, 9. E. 5, 3, 25. O. 14, 4. Sic Π. 6, 3, 9. perperam in margg. Steph. et Cod. Guelf. legitur: τῦτον γὰρ σφίσι καὶ οἴκοι νόμον ἔθεσαν εἶναι, pro ἔφασαν εἶναι. Sed νόμους τίθεσθαι dicitur ipfe populus, qui leges a legislatore fibi ferri iubet, vel ab eo latas volens accipit, vel ipfe fibi conftituit. v. Kufter. de verbb. med. 2, 10. In Plutarchi tamen Conuiuio fept. fapientum c. 7. Solon perhibetur νόμους 'Αθηναίοις θέμενος. Aπ. 2, 1, 14. οἱ πολιτευόμενοι ἐν ταῖς πατρίσι νόμες τίθενται, ἵνα μὴ etc. 4, 3, 11. 4, 4, 14. τὲς νόμες αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθενται. §. 19. τὲς ἐν πάσῃ χώρᾳ — νομιζομένες ἔχοις ἂν εἰπεῖν ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτὲς ἔθεντο; — τίνας νομίζεις τεθεικέναι — θεὲς οἶμαι τὲς νόμες τέτες τοῖς ἀνθρώποις θεῖναι. ¶ 12) *legibus conftituere* f. *fancire.* De Lycurgo faepe dicitur. c. acc. et inf. Λ. 1, 5. ἔθηκε αἰδεῖσθαι εἰσιόντα ὀφθῆναι. 2, 12. 6, 4. 15, 2. fe-

sequente adiect. Λ. 2, 10. ἁρπάσαι καλὸν θείς. §. 15. 8, 5. οὐ μόνον ἄνομον, ἀλλὰ καὶ ἀνόσιον θείς. Stob. δείξας, c. duobus nominibus, Λ. 10, 2. θεὶς τοὺς γέροντας κυρίους τοῦ ἀγῶνος. ¶ 13) *impendere.* Πο. 4, 24. ἣν εἰς ἄλλα ἀνδράποδα τίθεται (Steph. et Zeun. τιθῆται) εἴκοσι τάλαντα. Sic nos: *zu etwas anlegen.* ¶ 14) *facere, reddere.* Athenaeus 11, p. 501. C. τὸ ποιῆσαι θεῖναι πρὸς τῶν ἀρχαίων ἐλέγετο. Hesych: τιθέντες· ποιοῦντες. Schol. Apollon. Rhod. 1, 421. θεῖναι γὰρ τὸ ποιῆσαι. Inprimis enim ap. poetas sic legitur. c. adiect. Π. 4, 6, 2. p. 256. ὥσπερ ἂν εὐδαίμονα πατέρα παῖς τιμῶν τιθείη. Ο. 9, 13. τιμιωτέρους τιθέντες δικαίους τῶν ἀδίκων, *pluris aestimantes, plus honoris tribuentes.* Marg. Steph. ποιοῦντες.

τίθεσθαι, ¶ 1) *sibi ponere.* Α. 7, 3, 12. κρέα θέμενος ἐπὶ τὰ γόνατα, ἐδείπνει. ¶ 2) *sua collocare.* Απ. 3, 8, 10. ὅποι — τὰ ὄντα ἀσφαλέστατα τιθοῖτο in aedibus. Nagelius vult τιθεῖτο. Sed prior forma est Attica. v. Fischer. ad Weller. p. 227. ¶ 3) *statuere, ponere.* Κ. 6, 21. σημεῖον θέσθαι στοῖχον ἑαυτῷ. §. 22. canes ὅρους τιθέμεναι ἑαυταῖς γνωρίμους. ¶ 4) *disponere, moderari, administrare.* Π. 3, 2, 14. πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι. Απ. 1, 4, 17. πάντα ὅπως ἂν αὐτῇ ἡδὺ ᾖ, οὕτω τίθεσθαι. Sic fere Πο. 5, 7. Λακεδαιμόνιοι ἐπέτρεψαν Ἀθηναίοις περὶ ἡγεμονίας θέσθαι ὅπως βούλοιντο. ¶ 5) *parare vel efficere.* Π. 8, 7, 3. p. 545. πιστοὺς μὴ νόμιζε φύσει φύεσθαι, ἀλλὰ τοὺς πιστοὺς τίθεσθαι δεῖ ἕκαστον ἑαυτῷ. ¶ 6) νόμους τίθεσθαι, v. τιθέναι nr. 11. ¶ 7) ὅπλα τίθεσθαι, a) i. q. ὅπλα περιτίθεσθαι, *arma induere, capere.* Ita Kuster. de verbb. med. 1, 25. v. supra ἐντίθεσθαι nr. 2. Nam pro ἐντίθεσθε all. legunt. εὖ τίθεσθε. Cf. ὅπλον nr. 1. b) *arma humi ponere* s. *deponere.* Ε. 2, 4, 9. θέσθαι τὰς ἀσπίδας, καὶ αὐτὸς θέμενος, τὰ δ' ἄλλα ὅπλα ἔχων. ¶ 8) ψῆφον τίθεσθαι, *sententiam ferre.* De iudice, Π. 1, 3, 14. σὺν τῷ νόμῳ δεῖν τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι. ¶ 9) Hemsterhus. ad Poll. 9, 59. „rogat quis, an alter coenam velit? ponendas esse tum illi centum

tum

tum drachmas etc. τίθεσθαι ἑκατὸν δραχμάς. eo modo Ariſtophanes, Lucianus, Xenophon, aliique ſpectatae elegantiae auctores." Verum eiusmodi locum in Xenophonte non inuenimus, niſi forte huc referas in τιθέναι nr. 13.

τιθηνεῖσθαι, *more nutricum blandiri.* Π. 8, 5, 10. Cyaxares filiam in matrimonium collocans dicit: do tibi hanc, ἣν σὺ πολλάκις παῖς ὤν, ὅτε παρ' ἡμῖν ἦσθα, ἐτιθηνήσω. Cf. Ern. ad Callimach. epigramm. 50, 7.

Τιθραύστης, *Tithrauſtes.* Αγ. 1, 25. et E. 3, 4, 25. iubente rege Tiſſaphernem interficit. Αγ. 4, 6. διδόντος αὐτῷ (Ageſilao) πάμπολλα δῶρα Τιθραύστου, εἰ ἀπέλθοι ἐκ τῆς χώρας, ἀπεκρίνατο — ὦ Τιθραύστα etc. Idem narratur E. 3, 4, 25. et 3, 5, 1.

τίκτειν, ¶ 1) *parere.* E. 4, 4, 19. τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὧν (i. e. ἐκείνων οὓς) ἔτεκεν, ὁ μὲν — ὁ δὲ, *filiorum alter — alter.* Σ. 5, 7. Ναΐδες τοὺς Σειληνοὺς τίκτουσι. K. 5, 13. lepus τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει. 7, 3. ὑπὸ τῇ τεκούσῃ cane. ¶ 2) Improprie de face, quae *ignem cito concipit*, vel potius *efficit* ſ. *excitat.* Π. 7, 5, 9. v. πῦρ.

Τιμαγόρας, *Timagoras.* E. 7, 1, 23 — 26. vnus ex Athenienſium legatis ad regem, domum reuerſus, quod Pelopidae fauiſſet, capite mulctatur.

τιμᾷν, ¶ 1) *honorare, honore proſequi.* Π. 1, 2, 12. ἐπαινοῦσιν καὶ τιμῶσιν τὸν ἄρχοντα. 1, 3, 3. στρεπτοῖς καὶ ψελλίοις ἐτίμα καὶ ἐκόσμει, *honoribus ornabat.* §. 7. διὰ τί τοῦτον οὕτω τιμᾷς; 2, 1, 15. ἐκάλει καὶ ἐτίμα, *ad coenam vocabat honoraturus.* E. 2, 3, 17. p. 92. τιμώμενος ὑπὸ τοῦ δήμου, *cum in gratia eſſet, gratia florens.* 3, 1, 9. ἐπαινῶν αὐτὸν, ἐτίμας. §. 18. ξυμπρούπεμπον πολλοὶ αὐτὸν τιμῶντες, *honoris cauſa.* Ιερ. 8, 6. αὐτὸ τὸ τετιμῆσθαι μάλιστα συνεπικοσμεῖ, *quod ſic honoratur amore tyranni.* Απ. 2, 3, 4. τιμῶσι μᾶλλον — καὶ ἧττον ἐπιτίθενται. Απολ. 14. τὸ ἐμὲ τετιμῆσθαι ὑπὸ δαιμόνων, np. praedictionibus. Σ. 8, 23. §. 30. Γανυμήδης — ἐν θεοῖς τετίμηται. K. 1, 8. Ἀμφιάραος — πλεῖστον κτησάμενος ἔπαινον, ἔτυχε παρὰ θεῶν ἀεὶ ζῶν τιμᾶσθαι. 12, 21.

21. c. dat. rei, Π. 8, 4, 1. μεγάλοις ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ Κύρου. Marg. Steph. μεγ. δώροις ἐτετίμητο. Πο. 3, 4. ἀγαθὸν — προεδρίαις τιμᾶσθαι ἐμπόρους. c. acc. rei, Π. 7, 3, 4. σε — καὶ τἆλλα τιμήσω, καὶ συστήσω ὅστις ἀποκομιεῖ σε, *in reliquis honorifice te tractabo.* Α. 1, 3, 3. τά τε ἄλλα ἐτίμησε καὶ ἔδωκε Δαρεικούς. Πο. 3, 4. ταῦτα τιμώμενοι, *hoc honore affecti.* munere, Π. 4, 1, 2. p. 201. Χρυσάνταν χιλιαρχίᾳ τιμῶ. Sic fere Απ. 2, 1, 28. εἴτε ὑπό τινος πόλεως ἐπιθυμεῖς τιμᾶσθαι, τὴν πόλιν ὠφελητέον, *honores consequi.* Sic οἱ τετιμημένοι Π. 8, 3, 5. et 8, 8, 3. οἱ τιμώμενοι sunt *magistratus et similes proceres.* ¶ 2) *colere.* Π. 8, 4, 1. Cyrum τιμῶντες εὐνοϊκώτατα. Αγ. 5, 4. ἐπιχωρίου τοῖς Πέρσαις φιλῆσαι οὓς ἂν τιμῶσι. §. 5. deos, Απ. 4, 3, 13. σέβεσθαι καὶ τιμᾷν τοὺς θεούς. §. 14. 16. §. 17. τιμῶν θεοὺς — κατὰ δύναμιν τιμᾷν τοὺς θεούς. Refertur inprimis ad sacrificia, vt Ο. 11, 9. θεοὺς μεγαλείως τιμᾷν. Ιπρ. 3, 2. τὰ ἱερὰ περιελαύνοιεν τιμῶντες τοὺς θεοὺς, *in honorem deorum.* ¶ 3) *honoris causa ad coenam vocare.* Ιερ. 8, 3. θύσας τιμησάτω ἑκάτερος. ¶ 4) *honoris causa dare.* Λ. 15, 4. regem Lycurgus διμοιρίᾳ ἐπὶ τῷ δείπνῳ ἐτίμησεν. ¶ 5) *honoris causa de coena mittere.* Π. 8, 2, 3. ἐτίμα καὶ τῶν οἰκετῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης, ὁπότε τινὰ ἐπαινέσειε. Paulo post est ἔπεμπεν ἀπὸ τῆς τραπέζης. Αγ. 5, 1. Λ. 15, 4. ἵνα ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχοιεν εἴ τινα βούλοιντο. ¶ 6) *aestimare.* Proprie de iis, qui mercibus suis pretium statuunt. v. Thom. Mag. p. 854. Απ. 3, 10, 10. πλείονος τιμᾶς. Ante erat πλείονος πωλεῖς. Sic fere Ο. 20, 28. Deinde de iis, qui diligunt alios. Π. 1, 3, 7. ὃν ἐγὼ μάλιστα τιμῶ, *plurimi facio.* 6, 4, 3. εἴ τις τὸν αὑτῆς ἄνδρα μεῖζον τῆς ἑαυτῆς ψυχῆς ἐτίμησε. De iis, qui non turpes habent alios, non oderunt, non contemnunt, Ιερ. 3, 4. ¶ 7) *praemiis afficere.* Π. 2, 3, 6. κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι. 3, 3, 5. χρήματα ἔδωκε τοῖς ταξιάρχοις, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ἔχοιεν τιμᾷν. §. 6. Α. 1, 8, 20. στρεπτὸν ἐφόρει καὶ ψέλλια — ἐτετίμητο γὰρ ὑπὸ Κύρου. Potest tamen h. l. de solo honore intelligi. 1, 9, 9.

9. διαφερόντως τιμᾶν. 5, 8, 11. 7, 3, 5. §. 9. vbi ſynon. eſt δωρεῖσθαι. E. 3, 1, 14. Ἱερ. 9, 9. τιμώμενος dicitur mercator, *qui praemiis excitatur.* Ibid, τιμήσεται eſt pro τιμηθήσεται. Bene, auctore Thoma Magiſtro. K. 1, 2. c. dat. rei. A 1, 9, 9. τούτους καὶ ἄρχοντας ἐποίει, καὶ ἄλλοις δώροις ἐτίμα. K. 1, 1. ἔδοσαν καὶ ἐτίμησαν τούτῳ Χείρωνα, arte venandi. O. 13. 10. Iungitur c. δωρεῖσθαι, Π. 3, 2, 13. τιμᾶν καὶ δωρεῖσθαι — τοὺς ἀξίους. 8, 2, 7. A. 7, 3, 13. c. χαρίζεσθαι, Π. 2, 4, 8. p. 130. τιμῶν καὶ χαριζόμενος ὅταν τινὰ ἀγαθῷ τῶν ϛρατιωτῶν. Oppon. βλάπτειν, O. 21, 10. βλάψαι τὸν κακὸν τῶν ἐργατῶν καὶ τιμῆσαι τὸν πρόθυμον. Oppon. κολάζειν, Π. 1, 6, 17. τὸν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. 3, 1, 6. Ἱερ. 9, 2. Απ. 3, 4, 8. O. 9, 15. it. τιμωρεῖν, Ἱερ. 4, 5. ἀντὶ τοῦ τιμωρεῖν — τιμῶσι τὸν ἀποκτείναντα τύραννον. ¶ 8) *beneficiis ornare.* Π. 6, 4, 4. ὦ Ζεῦ — δός μοι φανῆναι ἀξίῳ Κύρου φίλῳ τοῦ ἡμᾶς τιμήσαντος. Κ. 8, 1. τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ ὥσπερ ἑαυτοῦ παῖδας ἐτίμα τε καὶ ἐθεράπευεν. A. 5, 5, 8.

τιμᾶσθαι, ¶ 1) *aeſtimare.* Π. 2, 1, 5. δῶρα — μείζονος τιμῶνται οἱ λαμβάνοντες, *pluris aeſtimant.* Sic Σ. 4, 43. καὶ (ὃ πλεῖσον ἐγὼ τιμῶμαι) Σωκράτει σχολάζων συνδιημερεύειν. Ita Steph. emendauit. Sed antea legebatur οὗ, ſcil. ἕνεκα, hoc ſenſu: *quare ego maximi ſio, vel me aeſtimo.* ¶ 2) *honore proſequi, honorem conciliare.* Π. 8, 7. 3. p. 546. τίς ἄλλος τιμήσεται ἄνδρα. ¶ 3) De futuro med. pro paſſiuo v. τιμᾶν nr. 7.

Τιμασίων, *Timaſion.* A. 3, 1, 32. Τιμασίων Δαρδανεὺς eligitur pro Clearcho imperator. 3, 2, 25. 5, 6, 9 — 14. contradicit Xenophonti de colonia in Ponto conſtituenda, et agit cum Heracleotis. §. 21. ſpem eius fallunt Heracleotae de ſtipendio militibus promiſſo. §. 23. contradicit Xenophonti de vocando in concionem milite. 6, 1, 22. Τιμασίωνι Δαρδανεῖ ὄντι τοῦ Κλεάρχου ϛρατεύματος. 6, 3, 13. Arcadibus cum equitibus in auxilium praemittitur. 6, 5, 17. hoſtes cum equitatu perſequitur. 7, 1, 25. 7, 2, 1. 7, 3, 8. §. 13. dona in conuiuio dat

Seu-

Seuthae. §. 26. praeest equitibus. 7, 5, 2. dona accipit a Seutha. §. 6. oratione Xenophontem laudat. 5, 6, 12. est exul Troadis, et antea cum Clearcho ac Dercyllida in Asia militauerat. Caeterum in his omnibus modo additur Δαρδανεὺς, modo omittitur.

τιμὴ, ¶ 1) *honor.* Π. 6, 2, 11. p. 374. ἔμπορος — παρ' ἐμοῦ δώρων καὶ τιμῆς τεύξεται. A. 2, 1, 12. σοι τιμὴν οἴσει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον. 2, 5, 11. ἐν μεγάλῃ τιμῇ εἰσιν apud regem. 7, 3, 13 τοὺς ἔχοντας διδόναι τῷ βασιλεῖ τιμῆς ἕνεκα, *ad testificandam reuerentiam.* E. 3, 5, 8. p. 182. ποίας ἢ ἀρχῆς ἢ τιμῆς μεταδεδώκασιν αὐτοῖς. Ιερ. 7, 3. ἔρως τιμῆς καὶ ἐπαίνου. §. 6 — 10. et per totum caput quaeritur, a quibus verus honor proficiscatur. 8, 3. τιμὴ vocatur, si quis alterum post sacrificium ad coenam vocat. Cf. τιμᾶν nr. 3. c. πρὸς, A. 6, 1, 12. νομίζων καὶ τὴν τιμὴν μείζω οὕτως ἑαυτῷ γενέσθαι πρὸς τοὺς φίλους. Cf. ἀξίωμα et ἔπαινος. Saepe legitur pluralis, Π. 1, 2, 15. οὐδεὶς ἀπελήλαται τιμῶν καὶ ἀρχῶν — ἀρχῶν καὶ τιμῶν μετέχειν. 1, 5, 7. p. 53. μεγάλας τιμὰς καὶ αὐτοῖς καὶ τῇ πόλει περιάψειν. 8, 8, 3. οἱ ταῖς μεγίσταις τιμαῖς γεραιρόμενοι. §. 11. τιμαῖς αὐξήσας τοὺς ἡνιόχους. Est fere nostrum: *hoher Character.* E. 2, 4, 10. p. 111. c. παρὰ, Απ. 1, 3, 3. τοὺς θεοὺς ταῖς παρὰ τῶν εὐσεβεστάτων τιμαῖς μάλα χαίρειν. Ante erat θυσίαι. Cf. Cuper. Obs. 2, 3. Scil. nomen construitur more verbi sui. v. Fischer. ad Plat. Phaedon, 38, 4. Sic c. ὑπὸ, Π. 3, 3, 2. τῇ ὑπὸ πάντων τιμῇ. c. genitiuo passiuo, Απ. 2, 1, 33. ταῖς τῶν νέων τιμαῖς, *dum ab iuuenibus honore afficiuntur* s. *coluntur.* ¶ 2) *munus.* Π. 1, 8, 7. τιμὴν ἔχων προσάγειν τοὺς δεομένους. §. 8. Sic de praefectura s. munere ducis bellici, Απ. 3, 1, 1. τῆς τιμῆς ταύτης τυγχάνειν. Et pluralis, O. 4, 7. τοὺς ἄρχοντας καὶ ταῖς τιμαῖς αὔξει, καὶ δώροις καταπλουτίζει. ¶ 3) *magistratus.* Απ. 2, 6, 24. τῶν πολιτικῶν τιμῶν κοινωνούς. ¶ 4) *praemium.* Π. 1, 6, 11. ὅ τι πρὸς τοῖς εἰρημένοις λαμβάνῃ τις, ταῦτα καὶ τιμὴν νομιοῦσι. 2, 1, 10. 2, 2, 10. τὰς τιμὰς ἑκάστῳ προτιθέ-

τιθέναι. Paulo post est ἆθλα. §. 12. τοὺς κρατίστους τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν. Πο. 2, 7. εἰ τούτοις τιμή τις ἐπείη. Ιερ. 9, 7. ¶ 5) *aestimatio, pretium.* O. 20, 24. τῆς ἀρχαίας τιμῆς πολλαπλασίου χώρους ἀξίους ἐποιήσαμεν. ¶ 6) *pecunia.* a) coacta e venditione, A. 7, 5, 1. ἔχων τὴν τιμὴν τῆς λείας. b) qua quis emit, A. 7, 8, 3. τιμὴν, qua redemerant Xenophonti equum, οὐκ ἠθέλησαν ἀπολαβεῖν. E. 7, 2, 17. c. gen. Πο. 4, 18. τιμὴν ἀνθρώπων παρασκευάσασθαι, *qua seruos emat.* Ιππ. 9, 5. χρήματα εἰς τιμὴν τῶν ἵππων, *ad emendos equos.* ¶ 7) Ιερ. 8, 10. ex emendatione Leuncl. est τιμῆς pro ἰσοτίμους. K. 2, 2. idem τὸν μὲν mutauit in τιμήν.

τιμήματα, *census, diuitiae.* Απ. 4, 6, 12. ὅπου ἐκ τιμημάτων (ἀρχαὶ καθίστανται), πλουτοκρατίαν. Cf. Thom. Mag. p. 854.

Τιμησίθεος, *Timesitheus,* ὁ Τραπεζούντιος. A. 5, 4, 1. sq. legatus Graecorum ad Mosynoecos, quorum erat proxenus.

τιμητέον, *colere oportet.* Απ. 1, 4, 10. τοσούτῳ μᾶλλον τιμητέον αὐτὸ, scil. δαιμόνιον.

τίμιος, ¶ 1) *pretiosus, magni pretii.* A. 1, 2, 27. δῶρα ἃ ἐνομίζετο παρὰ βασιλεῦσι τίμια — στρεπτὸν, ψέλλια. Πο. 4, 10. τιμιώτερον ἀργύριον, *maioris pretii habetur* quam aurum. §. 36. ἀνδράποδα καὶ χείρω καὶ τιμιώτερα ὠνεῖσθαι. Est h. l. fere pro aduerbio: *maiori pretio.* Sic Ιερ. 1, 13. οὕτω τίμια πωλεῖται, *tanti.* Σ. 4, 41. οὐκ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ τίμια ὠνοῦμαι — τῶν τιμίων. ¶ 2) *honoratus.* Hesych: τίμιος· ἔντιμος, ἔνδοξος. Π. 8, 4, 5. v. ἕδρα. O. 9, 13. v. τιθέναι nr. 14. O. 7, 42. τιμιωτέρα ἐν τῷ οἴκῳ ἔσῃ quam antea.

Τιμόθεος, *Timotheus.* E. 5, 4, 63 — 66. praetor classis Atheniensium contra Lacedaemonios, quos vincit et Corcyram subigit. 6, 2, 2. quod Zacynthiorum exules restituisset, Lacedaemonii contra Corcyram expeditionem faciunt. §. 7. sq. denuo praetor fit, sed abrogatur ei imperium.

Τιμοκράτης, *Timocrates.* ¶ 1) Atheniensis. E. 1, 7, 2. adest in iudicio de praetoribus. ¶ 2) Rhodius. E. 3, 5, 1. Tithraustes per eum mittit pecunias, quibus corrum-

rumpantur ciuitates Graeciae. A Plutarcho Artax. 20. nominatur Hermocrates. ¶ 3) Lacedaemonius. E. 7, 1, 3. missus Athenas de pace. ¶ 4) E. 7, 4, 12. praefectus classis Dionysii.

Τιμόλαος, *Timolaus*, Corinthius. E. 3, 5, 1. a rege corruptus. 4, 2, 6. eius in conuentu Graecorum contra Lacedaemonios oratio.

Τιμόμαχος, *Timomachus*. 7, 1, 29. praefectus Atheniensium Onei.

τιμωρεῖν, ¶ 1) *vlcisci iniuriam alicui illatam, vindicare aliquem*. Ammonius: τιμωρεῖν μέν ἐστι τὸ βοηθεῖν τινι καὶ συναίρεσθαι· τιμωρεῖσθαι δὲ, τὸ κολάζειν. Thom. Mag: τιμωρῶ ἐνεργητικῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ βοηθῶ, σπανίως δὲ τὸ κολάζω, παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς· — τιμωροῦμαι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν, τὸ κολάζω, σπανίως δὲ τὸ βοηθῶ. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο μόνων ποιητῶν. c. dat. perf. Π. 5, 2, 4. σοὶ ὑπεσχόμην — τιμωρήσειν εἰς δύναμιν. Nam σοὶ non videtur ab ὑπεσχ. pendere. E. 3, 1, 12. οὐ γὰρ ἂν ἔφη ζῆν βούλεσθαι, μὴ τιμωρήσας Μανίᾳ. 6, 4, 34. 7, 3, 7. p. 478. τετιμωρηκότας ἄνδρ. Ιερ. 4, 5. Σ. 8, 31. Eodem modo *parentare* dicitur apud Latinos. c. ὑπὲρ, E. 7, 3, 7. extr. τετιμωρηκότας ὑπέρ τε ὑμῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν συμμάχων. ¶ 2) *vltionem sumere de aliquo*. c. acc. perf. Π. 4, 6, 3. τιμωρήσειν τὸν φονέα. Cod. Leid. τιμ. σοι τοῦ παιδὸς τὸν φονέα. v. Oudendorp. ad Thom. Mag. ¶ 3) *punire, supplicium sumere*. Suidas: τιμωρῶ σοι· βοηθῶ σοι. τιμωρῶ σε δὲ, ἀντὶ τοῦ βασανίζω, αἰτιατικῇ. Λ. 2, 2. μαστιγοφόρους, ὅπως τιμωροῖεν pueros verberibus, ὅτε δέοι. Sic pass. A. 2, 5, 5. ὡς προδότας τιμωρηθῆναι. 2, 6, 16. τιμωρηθεὶς ὑπὸ βασιλέως ἀπέθανεν.

τιμωρεῖσθαι, ¶ 1) *vindicare se, vlcisci iniuriam sibi illatam*. Π. 7, 5, 26. p. 456. ἐπιβουλευθέντες ἐτιμωρησάμεθα bello. A. 5, 4, 3. E. 2, 2, 6. παθεῖν, ἃ οὐ τιμωρούμενοι (i. e. τιμωρησόμενοι) ἐποίησαν. 4, 8, 6. τιμωρήσασθαι ὅ τι δύναιτο, *quomodocunque posset*. ¶ 2) *vltionem* s. *poenas sumere de aliquo ob iniuriam illatam*. c. acc. Dicitur inprimis de bello, Π. 5, 3, 15. τιμωρεῖσθαι αὐτὸν (Γαδάταν) βουλόμε-

λόμενος Assyrius, ὅτι δοκεῖ μέγα βεβλάφθαι ὑπ' αὐτοῦ. 5, 5, 7. 8, 2, 6. ἐχθροὺς — τιμωρεῖσθαι. A. 7, 6, 6. 7, 7, 10. βοηθήσοντες τούτοις, καὶ τιμωρησόμενοι ἄνδρας, οἳ τούτους ἠδίκησαν. Αγ. 9, 7. vbi oppon. εὐεργετῶν. Πο. 5, 13. E. 1, 6, 7. 2, 4, 10. extr. 3, 4, 25. τὸν σὸν ἐχθρὸν τετιμώρημαι, i. e. ἐτιμωρησάμην. 4, 1, 4. ἐκεῖνον ἐχθρὸν ὄντα δύναται τιμωρεῖσθαι. Oppon. εὐεργετεῖν. §. 5. 4, 8, 9. τοῖς μὲν Ἀθηναίοις κεχαρισμένος ἔσῃ, τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους τετιμωρημένος. §. 25. 7, 1, 3. Ἱερ. 1, 12. c. acc. perf. et gen. rei, A. 7, 1, 16. ἐὰν Λακεδαιμονίους τῆς ἐξαπάτης τιμωρησώμεθα. Hutch. omissum dicit ἕνεκα. Koen. ad Gregor. de dialectt. p. 49. in talibus subaudiatur ὑπὲρ an ἕνεκα, perinde esse ait. A. 7, 4, 17. τιμωρήσασθαι αὐτοὺς τῆς ἐπιθέσεως, *quod ipsum adorti essent.* E. 6, 4, 19. ¶ 3) *vltionem suscipere.* c. ὑπὲρ. A. 1, 3, 4. ἐπολέμησα καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐτιμωρούμην. ¶ 4) *punire, supplicium sumere.* Π. 1, 2, 6. οὓς γνῶσιν ἀδικοῦντας — τιμωροῦνται In seqq. est κολάζουσι. 7, 5, 11. Αγ. 1, 21. τοὺς ἁλισκομένους μὴ ὡς ἀδίκους τιμωρεῖσθαι. Λ. 2, 9. O. 2, 6. Eleganter Π. 3, 1, 9. ἐμαυτὸν οὕτω γ' ἂν τιμωροίμην, si meos temere punirem. c. acc. rei, Π. 1, 4, 9. τιμωρησάμενος ὅ τι βούλει, *quomodo vis.* Cf. τιμωρία nr. 2.

τιμωρία, ¶ 1) *vltio.* K. 1, 11. ἀποθανὼν ἀδίκως, τοσαύτης ἔτυχε τιμωρίας. c. dat. Π. 4, 6, 2. p. 258. τῷ φίλῳ παιδὶ τιμωρίας τυχεῖν, *de interfecto filio.* ¶ 2) *poena.* Gell. 6, 14. explicat *causam animaduertendi, quum dignitas auctoritasque eius, in quem est peccatum, tuenda est, ne praetermissa animaduersio contemtum eius pariat et honorem leuet.* Π. 3, 1, 9. τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ. Aπ. 4, 4, 24. τοὺς νόμους αὐτοὺς (naturales) τοῖς παραβαίνουσι τὰς τιμωρίας ἔχειν, *secum ferre, infligere.* O. 12, 14. c. παρὰ, A. 2, 6, 8. τὴν παρ' ἐκείνου τιμωρίαν φοβεῖσθαι.

τιμωρὸς, *vindex, vltor.* Π. 4, 6, 2. σὲ τιμωρόν μοι γενέσθαι propter filium interfectum. 5, 2, 3. τοῦ υἱοῦ — ἀδελφοῦ interfecti τιμωρὸν γενέσθαι.

τίνειν, *luere, persoluere.* Π. 6,

Π. 6, 1, 8. τίνειν ποινάς. Απ. 1, 2, 54. ἰατροῖς τούτου χάριν μισθὸν τίνειν. Eſt verbum poeticum. Heſych: τίνειν· ἀποδοῦναι.

Τιρίβαζος, v. Τηρίβαζος.

τὶς, ¶ 1) *aliquis*. Π. 1, 6, 19. p. 75. ἐξαπατῆσαί τινα. 4, 5, 12. p. 247. ὅταν τινὰ (Margg. et Cod. Guelf. ὅντινα) βούλῃ πρός σε ἐλθεῖν. 6, 2, 8. πλείω ἔρχεται ἢ ὅσα τις ἑώρακεν ἀγαθά. A. 5, 2, 12. Πο. 1, 6. c. gen. Π. 1, 4, 19. χρὴ ἐλαύνειν τινὰς ἡμῶν. §. 27. ἄνδρα τινὰ τῶν Μήδων, i. e. Μῆδον. 1, 6, 10. μήποτε ἐπιλίπῃ τι ὧν (i. e. ἐκείνων, ἃ) δεῖ ὑπάρχειν. 4, 1, 9. ἤν τι ἢ ἀπεσχισμένον τοῦ στρατεύματος λάβωμεν, ἤ τι ὑπολειπόμενον. E. 4, 1, 14. c. ἤ, omiſſo ἄλλο, Απ. 4, 3, 9. σκοπῶ, εἰ ἄρα τί ἐστι τοῖς θεοῖς ἔργον, ἢ ἀνθρώπους θεραπεύειν. Saepe c. εἰ μὴ, vt E. 3, 5, 3. εἰ μή τις ἄρξοι πολέμου. Maſculinum refertur ad femininum et neutrum ſimul, A. 7, 1, 21. εἴ τις ἢ πόλις ἢ ἔθνος. Ponitur item maſc. poſt neutrum ὄνομα. v. ὄνομα. ¶ 2) i. q. εἷς vel εἷς τις. v. Canter. nouae lectt. 7, 5. et Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 3, 68. Sic in formula ἤ τις ἢ οὐδείς. v. οὐδεὶς nr. 1. ¶ 3) *quidam*. De homine obſcuro, E. 5, 4, 3. παρὰ Χάρωνί τινι. ¶ 4) *nomine*. De eo, cuius prima ſit aliquo loco mentio, E. 7, 1, 12. ἐγγινόμενος δέ τις Λυκομήδης Μαντινεὺς, γένει οὐδενὸς ἐνδεὴς, χρήμασι δὲ προήκων. ¶ 5) *quicunque vult*. Π. 2, 3, 2. p. 116. νῦν οὖν λεγέτω τις. 7, 5, 17. p. 446. συμβουλευέτω τις. ¶ 6) fere. i. q. ἐγώ. Π. 7, 5, 17. p. 445. εἰ οὖν τις τούτοις ὑφέξει ἑαυτόν. Loquitur enim de ſe ipſo. ¶ 7) i. q. ἡμεῖς. v. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 6, 11. A. 3, 4, 24. βουλεύεσθαι πῶς τις τοὺς ἄνδρας ἀπελᾷ. 7, 6, 18. ¶ 8) i. q. ὑμεῖς. A. 2, 3, 12. πορευοίμεθα δὲ ἂν οἴκαδε, εἴ τις ἡμᾶς μὴ λυποίη — ἐὰν μέντοι τις ἡμᾶς εὖ ποιῶν ὑπάρχῃ. 3, 3, 3. 4, 1, 18. ¶ 9) i. q. ἐκεῖνοι. A. 2, 4, 11. ἐάν τις βούλοιτο βασιλέα κακῶς ποιεῖν, i. e. Graeci, 4, 5, 14. E. 2, 2, 10. Athenienſes ἔμελλον ὅ τι τις λέγοι ὁμολογήσειν. Intelliguntur Lacedaemonii. ¶ 10) i. q. αὐτοί, *ipſi*. E. 2, 3, 12. εἰ μή τις κοινωνοὺς λήψοιτο. ¶ 11) Ponitur pro nomine proprio, A. 1, 4, 12. οὐκ ἔφασαν ἰέναι, ἂν μή

τις

τις αὐτοῖς χρήματα διδῷ, i. e. Cyrus. E. 1, 5, 9. εἴ τις βούλοιτο συμμαχεῖν, i. e. Lyſander. ¶ 12) Intelligendum eſt a) imperſonaliter, Π. 1, 4, 3. ὥστε ἐπιθυμίαν τις εἶχε πλείω ἀκούειν, *ſo daſs man wünſchte*. 3, 3, 30. ἔνθα δὴ ἔγνω τις ἂν τοὺς ὁμοτίμους. 4, 2, 19. p. 223. τὸ ἐπιμεληθῆναί τινα τῶν πονούντων. In Bodl. et Gabriel. τινα deeſt, et Hutch. dicit, poſſe abeſſe. p. 224. A. 1, 9, 2. ἔνθα πολλὴν σωφροσύνην καταμάθοι ἄν τις. 4, 3, 5. 7, 3, 2. ὅ τι τις ὑμῶν δεῖται. Intelligitur potiſſimum Seuthes. E. 3, 4, 18. b) vel pro paſſiuo, A. 3, 5, 12. ἕπεσθαι ἡνίκ' ἄν τις παραγγέλλῃ. 6, 6, 7. 7, 3, 2. ἐπειδὰν παραγγέλλῃ τις. E. 1, 7, 8. δεινὸν εἶναι, εἰ μή τις ἐάσει τὸν δῆμον πράττειν ὃ ἂν βούληται. ¶ 13) i. q. ἕκαστος. Euſtath. ad Il. β, p. 237. τὸ τὶς, ἔστιν ὅτε τῇ κατ' αὐτὸ ἀοριστίᾳ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἕκαστος. Schol. Sophocl. Ai. 245. τινὰ ἡμῶν, ἀντὶ τοῦ ἕκαστον ἡμῶν. Π. 1, 2, 2. παιδεύειν ὅπως τις ἐθέλοι. 1, 4, 17. ὅτῳ τις ἐντυγχάνοι. 3, 3, 27. θᾶττόν τις ἰὼν ἐπεδεικνύτω ἑαυτόν. 6, 1, 4. λεγέτω οὖν τις. 6, 4, 5. extr. ἕκαστος ὑμῶν ὑπομιμνησκέτω — καὶ ἐπιδεικνύτω τις. A. 1, 3, 12. ὥρα λέγειν ὅ τι τις γιγνώσκει. 2, 2, 2. 5, 7, 18. Ag. 1, 18. Cf. αὐτὸς nr. 7. b. Sequitur pluralis, Π. 1, 6, 11. ὅ τι ἂν λαμβάνῃ τις, ταῦτα νομιοῦσι. ¶ 14) i. q. τινὲς, *nonnulli*. Π. 4, 1, 1. ἕτοιμοί εἰσι μάχεσθαι εἴ τις ἐξέρχοιτο. 6, 2, 7. p. 365. εἰ δὴ ταῦτα ἤγγειλέ τις. Pro eo paulo ante erat εἰ ἤγγελλόν τινες. E. 5, 1, 18. εἰς δέ τι τῶν μειζόνων (πλοίων) ἐμβαίνοντας, *in nonnullas*. In aliis deeſt τι, Morus pro ἐς edidit ἐκ. A. 7, 1, 9. τινὲς et τις ſunt idem valentia. Sic Π. 4, 5, 14. p. 250. pro ἤν τινων προσδεηθῆτε in margg. eſt ἤν τινος. ¶ 15) Videtur totus exercitus intelligi, Π. 7, 2, 2. μὴ θαυμάζετε, ἤν τις καὶ ἀπιοῦσιν ἡμῖν κρείττων ἐντύχῃ. A. 3, 4, 11. ¶ 16) Pluralis eſt pro ſingulari, A. 5, 6, 12. ἀκούω δέ τινας θύεσθαι. Intelligitur ſolus Xenophon. Πο. 4, 21. εἴ τινες φοβοῦνται — ἐννοησάτω. Malunt viri docti ἐννοησάτωσαν. ¶ 17) Singularem ſequitur pluralis. Cf. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 2, 53. p. 240. Π. 5, 4, 12. ἢν μέντοι τὶς ὅπλα ἀνταίρηται — τού-

τούτους ἀμυνούμεθα. 7, 5, 15. ὁπότε δέ τις τῶν Φίλων προΦανείη — προσήγετο αὐτούς. A. 1, 4, 8. ἕως ἂν παρῇ τις — συλλαβὼν αὐτούς. v. ibi Hutch. 1, 9, 9. τῶν ἐθελόντων ὅπου ἄν τις οἴοιτο. 5, 1, 5. ἄν τις ἐγχειρῇ — εἰδέναι τὴν δύναμιν ἐφ' οὓς ἴωσιν, 5, 7, 19. 7, 7, 26. πάντας ἀνθρώπους — παρ' οὗ ἄν τις. Πο. 4, 7. ἐπειδὰν ἱκανά τις κτήσηται, οὐ προσωνοῦνται. E. 3, 1, 25. ἢν δέ τι προσεργασώμεθα, καὶ ταῦτα προσέσται. Aπ. 1, 2, 62. O. 11, 14. Cf. nr. 13. 18. a. et c. ¶ 18) c. εἰ verti poteſt a) *quicunque, qui.* Π. 3, 3, 5. εἴ τι που καλὸν ἴδοι — τοῦτο κτώμενος. Cod. Guelf. et Iunt. ὅ τι που. §. 2. Φέροντες καὶ ἄγοντες, εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε, *quicquid.* All. ὅ τι. A. 6, 3, 12. ἔκαιον εἴ τινι παραλειπομένῳ ἐντυγχάνοιεν. 6, 4, 11. παρεῖναι τὸν βουλόμενον, καὶ μάντις εἴ τις εἴη. E. 5, 3, 18. εἴ τι ἦν ἐδήου, *quicquid obuium erat.* Malunt tamen inſerere ἀδῄωτον. Vnde Π. 6, 2, 11. p. 373. pro ὁπόσα ἂν δέηται τεχνῶν in Cod. Guelf. et margg. eſt ἄν τι δέῃ τεχν. Sic εἴ τινες, *quicunque, quotquot.* Π. 1, 5, 7. p. 53. εἰ δέ τινες ταῦτα ἐκπονήσαντες — περιεῖδον. Cod. Guelf. οἱ δέ τινες. 3, 3, 5. εἴ τινας ἄγαιντο. A. 6, 2, 7. ἀπολιπόντες ΧειρίσοΦον, εἴ τινες ἦσαν. 7, 4, 5. σκοπῶν οὐδὲν ἄλλο ἢ εἴ τινες εἶεν καλοί. Poſt εἴ τις ſequitur pluralis, Π. 5, 2, 2. εἴ τι βρωτὸν, πάντα προσῆγον. 7, 5, 17. p. 445. τούτους εἴ τις ἐμοῦ δέοιτο — δεόμενος προσαγωγῆς. All. δεομένους, quod defendit Hutch. ob τούτους, 8, 4, 4. εἴ τι δόξειε λαβεῖν, μηδὲν τούτων. All. perperam habent τοῦτον. 8, 8, 3. εἴ τις διακινδυνεύσειν — οὗτοι ἦσαν. Ibid. ἄν τις δόξῃ — οὗτοι εἰσίν. A. 1, 9, 10. εἴ τις Φανερὸς γένοιτο, τούτους ποιεῖν. 3, 2, 11. 5, 5, 8. Λ. 1, 5. E. 7, 4, 4. Ἱερ. 6, 2. Aπ. 2, 3, 2. εἴ τις ἡγεῖται — δύναται — ἔχει — ἀγνοοῦσι. Sic poſt ἤν τις. Π. 1, 2, 2. ἢν δέ τις τούτων τι παραβαίνῃ, ζημίαν αὐτοῖς ἐπέθεσαν. v. ibi Hutch. 7, 4, 3. ἢν — ἀδικεῖν τις ἐπιχειρῇ, τούτοις — πολέμιοι ἐσόμεθα. 7, 5, 26. p. 455. Eodem modo explicat Aπ. 1, 2, 62. ἐάν τις Φανερὸς γένηται κλέπτων, ἢ — τούτοις θάνατος ἡ ζημία. Sed Ern. τούτοις refert ad facinora. Cf. nr. 17. b)

εἰ

εἴ τις τὶ, *quicquid aliquis.* Π. 8, 3, 9: εἴ τις τὶ αὐτοῦ δέοιτο. A. 3, 2, 21. εἰ δέ τις τι εἶδε βέλτιον. 4, 1, 11. 4, 3, 8. εἰπεῖν εἴ τι τις ἔχοι. 5, 7, 6. Π. 1, 4, 26. ἐᾶ ἔχειν εἴ τῳ τὶ ἐγὼ δέδωκα. c) εἴ τις, i. q. ἐκεῖνος ὅς. Π. 1, 6, 7. καλὸν ἀνδρὶ ἔργον εἴ τις δύναιτο, *ei qui.* A. 6, 1, 17. ἧττον ἂν τυγχάνειν εἴ τι δέοιεθε παρ' αὐτῶν, i. e. ἐκείνων ὧν. Αγ. 11, 3. E. 2, 3, 11. θανατοῦν εἴ τις ἐτιμᾶτο. 4, 2, 13. 6, 4, 29. Sic ἥν τις, ſequente plurali, Π. 8, 1, 7. ἐπιζητεῖ ἥν τις ἀπῇ, οἷς παρεῖναι καθήκει, i. e. ἐπιζ. τούτους, vt eſt §. 6. Cf. omnino εἰ nr. 7. ¶ 19) τις poſt ſubſtantiuum a) intendit, Π. 1, 6, 19 p. 75. ταῦτα πάντα κακουργίαι τινὲς (Margg. κακουργίαι τέ εἰσι) καὶ ἀπάται. 7, 5, 17. extr. δοκεῖ — ἀναπαύσεως τινος ἀξιοῦν τυγχάνειν. A. 1, 8, 5. χαλκός τις ἤστραπτε, *multum aeris* e longinquo. b) minuit. O. 8, 3. ταραχή τις φαίνεται. ¶ 20) Poſt participium, Π. 8, 3, 12. μαινόμενός τις ἐστιν, ὡς ἔοικεν, *fere furioſus.* ¶ 21) Saepe poſt adiectiua, a) varie, Π. 1, 4, 3. ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς νεαρόν. Vbi ſimpliciter verti poteſt *aliquid.* §. 12. μὴ παντάπασι βλάξ τις γένωμαι. Nec hic videtur vim augendi habere. 5, 3, 3. πτωχούς τινας ἐνόμιζεν ἡμᾶς, *pauperrimos.* 8, 3, 10. ἔντιμόν τι τοῦτο ἔδοξεν εἶναι, *valde honorificum.* Ιερ. 2, 16. καλόν τι — τὸ πόλιν νικᾶν. Aπ. 1, 3, 12. δεινήν τινα δύναμιν. O. 7, 39. διανομὴ γελοία τις. Bach. recte explicat *valde ridicula,* quanquam Steph. in append. de dial. Att. p. 80. pleonaſmum ineſſe dicit. O. 8, 9. ὅμοιόν τι, *fere ſimile.* Cf. ἄμετρος et μέτριος nr. 4. Sic in formula καλόν τι χρῆμα videtur augendae admirationi ſeruire. v. χρῆμα. b) Saepe poſt ἄλλος, Π. 1, 4, 12. ἄλλου τινὸς ἀνάγκη δεῖσθαι, *alius praeterea.* Aθ. 1, 18. οὐκ ἐν ἄλλοις τισὶν, ἀλλ' ἐν τῷ δήμῳ, *apud alios vllos.* E. 1, 7, 8. ἄλλοι τινὲς, *alii praeter hunc.* Aπ. 1. 2, 39. οὐκ ἄλλοις τισι — διαλέγεσθαι, *non cum aliis vllis.* 1, 6, 14. ἐγὼ — ὥσπερ ἄλλος τις ἥδεται — ἥδομαι. 3, 4, 12. 3, 5, 13. Σ. 5, 3. Cf. ἄλλος nr. 11. c) Poſt εἷς, A. 2, 1, 13. εἰ μυρίων ἐλπίδων μία τις ὑμῖν, *vna ſaltem,* E. 6, 3, 6. p. 388.

ἐὰν

ἐὰν ἕν τι ἀποτύχωσιν, *vel vnum.* O. 2, 10, 3, 1. 4, 24. Cf. εἷς nr. 4. d) Post ἕκαστο, Π. 6, 1, 22. ἧττον ἂν ἀθροίζοιντο, ἕκαστός τις φοβούμενος καὶ περὶ τῶν οἴκοι, *cum vnusquisque timeat.* A. 6, 1, 12, ἕκαστός τις ἔπειθεν αὐτόν. In Cod. Eton. τις deest. E. 2, 4, 10. p. 111. Ἰερ. 2, 16. e) Post μέγας, Π. 6, 4, 3. μεγάλην τινὰ χάριν ὀφείλειν, *permagnam.* f) Post μικρὸς, Π. 1, 6, 12. p. 65. μικρόν τι μέρος, *perexigua.* 4, 2, 8. 7, 5, 17. p. 445. Aπ. 2, 1, 19. g) Post ὀλίγος, Π. 5, 4, 12. ὀλίγους τινὰς κωλύσεις *perpaucos.* 6, 2, 11, p. 372. A. 4, 1, 7. κατέτρωσαν ὀλίγοι τινὲς ὄντες. Perperam in Cod. Eton. deest τινὲς, et Hutch. putat Attice πλεονάζειν. Aϑ. 2, 18. 3, 12. E. 1, 1, 24. 6, 1, 4. 7, 4, 37. Iπ. 6, 8. h) Post ὁποῖος, Π. 2, 2, 1. p. 101. ὁποῖοι μέν τινες ἔσονται, *quales fere.* 2, 3, 6. ὁποῖός τις ἂν ὦ *qualiscunque tandem.* 3, 3, 18. p. 186. 8, 8, 3. A. 2, 2, 1. 3. 1, 10. 5, 5, 8. Πο. 1, 1. E. 7, 3, 6. Aπ. 4, 6, 2. Sic Π. 4, 2, 19. p. 224. pro ὁποῖόν τις οἴεται in margg est ὁποῖον ἄν τι οἴεται. i) Post πᾶς, Π. 5, 5, 12. πᾶς δέ τις — ἐδωρεῖτο, *omnino omnes.* 7, 2, 7. p 418. k) Post ποῖος, Π. 1, 1, 5. τίς ποτε ὤν, καὶ ποίαν τινὰ φύσιν ἔχων, καὶ ποίᾳ τινὶ παιδείᾳ παιδευθείς. Est *fere* vel *tandem.* Weisk. ποίαν τινὰ φ. exponit *quam excellens et diuinum ingenium.* 2, 2, 3. 4, 1, 2. p. 201. 8, 4, 10, A, 7, 6, 17. E. 4, 1, 3. 4, 5, 9. Ἰερ. 6, 7. Aπ. 3, 6, 1. 4, 5, 5. 4, 6, 2. l) Post πολὺς, Π. 1, 3, 4. πολλούς τινας ἑλιγμοὺς, *plurimas, permultas.* 2, 1, 2. p. 87. πάμπολύ τι χρῆμα. 5, 2, 13. 8, 2, 9. Sic Π. 1, 4, 27. pro πολὺν δὴ χρόνον all. habent πολύν τινα χρ. Cf. πολύς. it. cum negatione, E. 1, 4, 10, καί τινας ἀπέκτειναν οὐ πολλοὺς, *admodum paucos.* m) Post πόσος, Π. 2, 1, 2. p. 86. πόσον τι ἄγοιτο στράτευμα, *quantum fere* — πόσοι τινές; p. 87. τὴν δύναμιν — πόση τις. 4, 6, 5. πόση τις ὁδός. A. 2, 4, 10. 6, 5, 12. E. 4, 5, 9. Aπ. 3, 6, 5. n) Post τοιόσδε, Aπ. 1, 1, 1. ἡ γραφὴ τοιάδε τις ἦν, *huiuscemodi fere.* o) Post τοιοῦτος, Π. 2, 1, 15. ὅτε τινὰς ἴδοι τοιοῦτό τι ποιήσαντας. O. 7, 38. διὰ τοιαύτας τίνας προνοίας. Sed. Π. 2, 4, 8. p. 131. εἰ εἰς τοιοῦτόν τι λαμβάνοι-

βάνοιμι, poteſt ſimpliciter verti *tale aliquid*. Cf. τοιοῦτος nr. 1. ¶ 22) Videtur redundare, Π. 6, 1, 1. οἱ μὲν Καδουσίους, οἱ δὲ Ὑρκανίους, ὁ δέ τις Γωβρύαν, ὁ δέ τις Σάκαν. Hoogev. ad Viger. 1, 16. in hoc et ſimilibus locis dicit habere vim minuendi, et vertit *quodammodo*. Σ. 2, 7. καὶ ὁ μέν τις αὐτῶν — ὁ δέ τις — ἕτερος δέ τις. vbi Bach. laudat Berglerum ad Alciphr. epiſt. 1, 22. p. 89. Cf. ὁ nr. 24. b. Αγ. 2, 11. et E. 4, 3, 11. οἱ μέν τινες — δέ τις. E. 3, 2, 13. οἱ μέν τινες — ὅσοι δὲ καὶ etc. Sic ὁ δέ τις eſt poſt ſubſtantiuum, Π. 3, 2, 6. τοὺς αἰχμαλώτους δεδεμένους, τοὺς δέ τινας καὶ τετρωμένους. ¶ 23) Omittitur per ellipſin. Π. 8, 2, 12. ὁπότε τις ἰάσαιτό τινα, τῶν παρ' ἐκείνου λαμβάνων. i. e. τὶ ſ. τινὰ τῶν. A. 1, 8, 1. Πέρσης τῶν ἀμφὶ Κῦρον πιστῶν. All. minus bene πιστός. 3, 4, 8. οὐδεὶς ἡμάρτανεν — εἰ πάνυ προὐθυμεῖτο. Ex οὐδεὶς intell. τις ante προὐθυμ. 3, 5, 10. ἐπιμίγνυσθαι σφῶν τε — καὶ ἐκείνων. Intell. τινας. 4, 1, 18. συγκαλέσαντας — πελταστὰς, καὶ τῶν ὁπλιτῶν. 7, 4, 3. Αγ. 1, 22. τῶν ἀναλώτων τειχέων. Λ, 8, 3. μᾶλλον ἂν ἡγήσατο. Morus vult. μ. ἄν τις ἡγήσαιτο. Αθ. 1, 10. οἰηθεὶς — ἐπάταξεν ἄν. Ιερ. 4, 9. τὸ δὲ τούτων συντέμνειν, ſup. τὶ, quod addit Stob. Απ. 1, 2, 30. ὑϊκὸν πάσχειν. MS. 1. τι ὑϊκόν. §. 55. ἐὰν βούληται τιμᾶσθαι, 2, 1, 20. ex Heſiodo: ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται. 2, 9, 3. εἰσὶν ἐνθάδε τῶν τοιούτων ἀνδρῶν. §. 4. ἀφελὼν ἔδωκε. Intell. τι. §. 5. προεκαλέσατο εἰς δίκην. Ern. e. MS. 1. edidit αὐτῶν τινα προεκαλ. O, 1, 12. ἣν ἐπίσηται, ſcil. τις. 3, 8. 12, 10, 12. 20, 20. Απολ. 7. ὑγιὲς δέ τις τὸ σῶμα. Vbi τις ex ſolo Leunclauii ingenio profectum eſt. Σ. 1, 8. ἐννοήσας τὰ γιγνόμενα. Zeun. ex Ariſtide edidit ἐνν. τις. Ιπ. 8, 13. ὡς ἂν βούληται, ἀντιχαρίσηται. Leuncl. et Well. βούλῃ, ἀντιχαρίσῃ. Dura ellipſis eſt etiam E. 5, 1, 18. καταδύειν οὐκ εἴα στρογγύλων πλοίων. Steph. et Well. οὐδὲν pro οὐκ. Cf. nr. 14. it. διδόναι, εἰ nr. 7. εἶναι nr. 36. ἐπιδαψιλεύειν, θύειν, κλέπτειν, λαμβάνειν, προκαλεῖν, προσαιτεῖν, προσφέρειν, συντέμνειν, ὑποβάλλειν, φάγειν. Sic Π. 5, 5, 7. in margg. Steph. eſt ἀδικίαν τινά μου pro ἀδικίαν ἐμοῦ. ¶ 24) τὶ accipitur aliquando in malam partem.

tem. v. ἀντιπράττειν. Sic in formula εἰ μή τι κωλύοι. v. εἰ nr. 12. ¶ 25) τὶ omiſſo ſubſtantiuo, A. 2, 4, 2. ἴσως δέ που ἢ ἀποσκάπτει τι ἢ ἀποτειχίζει. Intell. χωρίον vel aliquid ſimile. ¶ 26) τὶ, *aliquantulum*, ſ. *aliquid copiarum*. Π. 5, 3, 22. εἴ τι που ἐναντίον αὐτῷ ὑπαντῴη — εἴ τέ τι που φεῦγον ὀφθείη. 7, 1, 10. ἤν τι που μένῃ πολέμιον. Vir doctus in Obſ. miſcell. Vol. VIII. p. 65. ſq. affert hos locos, vt oſtendat, τὶ interdum dici pro τινες. Sed ibidem p. 391. recte docetur, in talibus ſemper τι pertinere ad ſubſtantiuum aliquod, ut h. l. ad omiſſum ϛράτευμα. E. 6, 4, 21. πρὶν συλλέγεσθαί τι πανταχόθεν. Sic Π. 2, 4, 17. p. 136. pro ὅταν τινὰ φοβηθῇ in margg. eſt ὅταν τι φ. ¶ 27) τί, *aliquid facultatum*, Π. 4, 2, 5. τοῦ λαβεῖν τι ἕνεκα. 4, 3, 2. προσκτᾶσθαί τι. A. 6, 1, 10. Cf. ἔχειν nr. 3. ¶ 28) τὶ, *aliquid momenti*. Π. 8, 1, 14. ταῦτα ᾤετο φέρειν τι εἰς τὸ φαίνεσθαι. ¶ 29) i. q. πολλοῦ ἄξιον, vel *verum, bonum, non ſpernendum*. Π. 3, 3, 8. ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ ἤδη ποιεῖν τι, 5, 1, 8. πάνυ ἡμῖν ἐν καιρῷ τι γένοιτο ἡ γυνή, *vtiliſſima, magni momenti*. Λ. 2, 13. ἔϛι γάρ τι καὶ τοῦτο πρὸς παιδείαν. Cf. λέγειν nr. 24. ¶ 30) τὶ pro κατά τι, *aliqua in re*. Π. 1, 2, 9. ἤν τι δέωνται. 1, 6, 11. οἴει τι ἧσσον τοῦτο εἶναι αἰσχρὸν, *aliqua ex parte, aliquantulum*. §. 12. p. 64. ἆρά γε — καὶ οἰκονομίας τί σοι ἐπεμνήσθη; Steph. ſcribit τὶ σοὶ, ne quis interrogatiuum putet. 4, 5, 12. p. 247. ἤν τι σὺ αὐτῶν δέῃ. 8, 1, 5. χρήσασθαί τι τῇ ϛρατιᾷ. O. 8, 1. 19, 8. Cf. φροντίζειν. nr. 1. ¶ 31) τὶ, *forte*. A. 1, 3, 16. εἰ δέ τι καὶ τῷ ἡγεμόνι πιϛεύσομεν. E. 3, 1, 9. it. poſt μὴ et εἰ μὴ, Π. 1, 4, 25. μὴ ὁ πατήρ τι ἄχθοιτο, 3, 1, 21. μή τι σὺ — χαλεπήνῃς. 5, 1, 12. E. 7, 4, 35. ¶ 32) τὶ, *quodammodo*. Π. 6, 2, 11. p. 371. τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ. Non male vertunt *nonnihil*. A. 4, 1, 11. τὰ μέν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαυόμενοι. Vbi reddere poſſis *ſubinde, identidem, interdum*. Σ. 6, 4. τοὺς λόγους ἠδύνεσθαι ἄν τι ὑπὸ τῶν φθόγγων. ¶ 33) *vehementer*. O. 5, 7. παρορμᾷ δέ τι καὶ εἰς τὸ ἀρήγειν, *non parum*. ¶ 34) τὶ additur aduerbiis, vt ἥδιον, Ιερ. 1, 21. ὁρᾷς

τι τοὺς τυράννους ἥδιον — ἰόντας, *multo*. Sic c. ἧττον, A. 5, 8, 4. ἧττόν τι ἀπέθανεν, *num forte*. Σ. 4, 21. E. 2, 3, 11. Cf. ἧττον nr. 1. c. θᾶττον, Ιερ. 4, 7. οὐδὲ θᾶττόν τι γίγνεται. Ita Weſſ. e Stobaeo edidit. Vulgo omittunt τι. c. ἴσως, O. 7, 31. ἴσως τὶ καὶ ἀτακτῶν τοὺς θεοὺς οὐ λήθει. Vbi τι videtur redundare, niſi referatur ad ἀτακτ. atque adeo explicetur ex nr. 30. c. μᾶλλον, A. 4, 8, 19. μᾶλλόν τι ἀνιάσεται, *multo*. E. 6, 4, 14. O. 6, 1. c. μηδὲν, E. 5, 4, 45. μηδέν τι πάνυ διωκόμενοι, *non admodum valde*. O. 8, 2. μηδέν τι ἀθυμήσῃς, *ne vllo modo*. c. νῦν, Σ. 4, 28. νῦν τι σοὶ — προαγορεύω, *grauiter*. c. οὐδὲν, Π. 2, 2, 1. p. 102. οὐδέν τι δεῖσθαι ὄψου, *omnino non, plane non*. Muretus malit ἔτι. 2, 4, 4. ἐν τῇ Περσικῇ ϛολῇ οὐδέν τι ὑβρισμένῃ. 8, 2, 3. οὐδέν τι θαυμαϛόν. 8, 3, 15. A. 7, 3, 18. οὐδέν τι μεθύοντι ἐοικώς. All. οὐδὲν ἔτι. 7, 6, 18. E. 3, 2, 12. οὐδέν τι συντεταγμένῳ τῷ ϛρατεύματι. 4, 2, 11. 7, 4, 5. οὐδέν τι μᾶλλον. §. 31. Ιερ. 1, 28. οὐδέν τι ἀγαπῶνται, *non admodum*. 2, 3, 18. Απ. 1, 2, 42. οὐδέν τι χαλεποῦ πράγματος, *plane non*. O. 3, 8. 6, 1. 15, 7. 8. Cf. μᾶλλον nr. 1. et οὐδεὶς nr. 5. c. πάνυ, v. πάνυ nr. 1. c. πῶς, v. πῶς nr. 6. c. σχεδὸν, v. σχεδ. ¶ 35) του enclitice pro τινός. Schol. Sophocl. Ai. 290. ὥσπερ παρὰ Αἰολεῦσι τὸ ὅτινα κοινόν ἐϛι κατὰ γένος, οὕτω καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ οὔτέ του, ὅταν οὕτω συντάσσεται, κοινῶς λέγεται. Phauorin: τοῦ. εἰ μὴ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ τίνος, ἐγκλίνεται. οἷον παρά του, ἀντὶ τοῦ παρά τινος. Π. 3, 2, 8. ἄλλου του ἢ τούτου γε ἕνεκα. 8, 5, 4. ἄν τίς του δέηται. E. 3, 5, 17. εἰ καὶ μικρόν τις τῶν χωρίων του (all. που) ἐπιβαίη. Sic etiam alias c. που confunditur. v. πού nr. 3. g. Απ. 1, 6, 6. μᾶλλόν του. Leuncl. *magis quam alius*. Cod. Pariſ. 3. μ. που. 1, 7, 5. 4, 2, 3. μὴ δόξῃ μανθάνειν τι παρά του. §. 4. eſt μανθάνειν τι παρά τινος. 4, 6, 13. εἴ τις αὐτῷ περί του ἀντιλέγοι. ¶ 36) τῳ enclit. i. q. τινὶ, *alicui*. Schol. Homer. Il. α, 299. οὔτε τῳ ἄλλῳ] οὔτε τινὶ ἄλλῳ. Cf. Phauorin. Π. 1, 4, 26. εἴ τῳ τὶ ἐγὼ δέδωκα. K. 1, 17. Απ. 1, 6, 6. Cf.

σπέν-

σπένδεσθαι nr. 2. ¶ 37) τὶ confunditur c. δή. v. δή II. 3. it. c. τε. v. πολεμικὸς nr. 4. b. et τε nr. 3. it. τινὰ c. δή. v. fupra nr. 21. l. it. τι c. ἔτι v. fupra nr. 34. it. c. τοι. v. τοι nr. 5. it. c. γε. v. εἰ nr. 9. it. c. ὁ. v. ὁ nr. 18.

τίς, ¶ 1) *quis.* a) fimpliciter, Π. 1, 4, 18. ἐθαύμαζε, τίνος κελεύσαντος ἥκοι. b) c. gen. Π. 7, 5, 19. τί ἀπολαύσαις ἂν τῆς ἀρχῆς. Margg. ἀπολαύσαις γ' ἂν οὐδὲν τῆς ἀρχ. c) c. ἂν et opt. Π. 1, 4, 12. τίς ἂν οὖν — μνησθείη; d) c. ἂν et coni. Ἀπολ. 16. δικαιότερον τίνα ἂν νομίσητε; Ibid. c. indic. τίνα μὲν ἐπίσταθε —; e) Eft hortantis: et faepius repetitur, Π. 3, 3, 27. ἐφθέγγετο, τίς ἐφέπεται; τίς ἀγαθός; τίς πρῶτος ἄνδρα καταβαλεῖ; — τίς ἕψεται; τίς ἀγαθός. f) In interrogandis peregrinis, (cf. verba Phauorini nr. 6. laudata.) A. 4, 5, 8. ἠρώτων αὐτούς, τίνες εἶεν. 4, 8, 4. μάθε αὐτῶν, τίνες εἰσίν. Sic Π. 1, 1, 5. ἐσκεψάμεθα τίς ποτε ὢν γενεὰν etc. g) In talibus dicitur etiam ὅστις, vt omnino in fententia indefinita, vbi τίς fic eft vel c. fut. A. 1, 4, 13. πρὶν δῆλον εἶναι τί ποιήσουσι, vel c. indic. praef. Π. 1, 2, 10. οὐ ῥᾴδιον εὑρεῖν, τί ἐν τῇ θήρᾳ ἄπεστι τῶν ἐν πολέμῳ παρόντων. Stob. εὑρεῖν τι ἐν τῇ θήρᾳ, ὃ ἄπεστι. Iunt et Zeun. εὑρ. ἐν τῇ θήρᾳ, τί ἄπ. Ἀπ. 1, 6, 4. ἐπισκεψώμεθα, τί χαλεπὸν ᾔσθησαι τοῦ ἐμοῦ βίου. Alia talia exempla, inprimis e poetis, attulit Reisk. ad antholog. Graec. in Mifcell. Lipf. Nov. Vol. IX. p. 312. fq. h) Interdum fequente ἤ, Ο. 3, 3. τί οὖν τούτων αἴτιόν ἐστιν, ἢ — Vbi omiffum eft ἄλλο. Cf. infra nr. 13. i) c. particip. Ἀπ. 1, 3, 10. καὶ τί δὴ ἰδὼν ποιοῦντα, ταῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ; *quidnam eum committere vidifti, quod fic de ipfo ftatuis?* 3, 5, 14. τί ἂν ποιοῦντες ἀναλάβοιεν τὴν ἀρχαίαν ἀρετήν, *quid faciendum erit vt recuperent?* Sic Ἀπ. 2, 2, 1. καταμεμάθηκας οὖν τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσιν; *quid faciant, cur hoc nomine appellentur.* Sed τοὺς turbat, atque adeo vel cum Valckenario mutandum eft in οὓς aut οἵους, vel in τοῦτο. Sic τί ἰδών, τί βουλόμενος, et fimilia v. in verbis. k) Exquifite item dicitur Ἀπ. 1, 4, 14.

14. ὅταν τί ποιήσωσι. *quando et quid, quando quidue.* v. Hindenb. All. habent τὶ π. Απ. 2, 2, 3. τίνας οὖν ὑπὸ τίνων εὕροιμεν ἂν μείζονα εὐεργετημένους; *quosnam et a quibus?* Σ. 4, 61. ὁρῶ σε καὶ τὴν ἀκόλουθον ταύτης πάνυ ἐξειργασμένον. τίνα ταύτην; i. e. τίς ἐστιν αὕτη (τέχνη) ἣν ἀποκαλεῖς ἀκόλουθον τῆς μαστροπείας; Sic Eurip. Electr. 341. τίνας τούσδ' ὁρῶ ξένους, pro τίνες εἰσὶν οἵδε οἱ ξένοι, οὓς ὁρῶ. Hecub. 188. τί τόδ' ἀγγέλλεις; vbi Schol: τουτέστι, τί ἐστι τόδε, ὃ ἀγγέλλεις. et v. 733. τίν' ἄνδρα τόνδ' ὁρῶ. Schol: τίς ἐστιν οὗτος — ὃν εἰσορῶ. Cf. Troadd. 702. et Sophocl. Electr. 388. et 328. etc. ¶ 2) *num ille.* Π. 3, 1, 17. ἂν αὐτοῦ τέκνα μὴ ἀφαιρῇ, τίς σε τούτου ἕνεκα φιλήσει; ¶ 3) *vter.* Π. 1, 3, 14. σκεπτέον, τίς κτῆσις δικαία ἐστί. ¶ 4) Α. 7, 6, 4. ἐρωτώντων τῶν Λακεδαιμονίων, τίς ἀνὴρ εἴη Ξενοφῶν. §. 28. Ε. 3, 4, 13. ὡς προΐδοιεν, τί τοὔμπροσθεν εἴη, i. e. an hostes ex aduerso venirent. Cf. nr. 6. ¶ 5) *quantulus.* Πο. 4, 2. κατανοήσατε, τί μέρος οἱ σωροὶ τῶν λόφων. ¶ 6) τί, *quid.* In definienda rei natura. Phauorin: τί, ζητεῖ οὐσίαν πράγματος. οἷον· τί τόδε ἐστὶν, ἄνθρωπος τυχὸν ἢ ἵππος. τὸ τίς δὲ, ὑπόστασιν καὶ πρόσωπον, οἷον, τίς ὅδ' ἐστὶ, Σωκράτης τυχὸν ἢ Πλάτων. — ἐν τούτῳ γὰρ ὁ ἐρωτῶν οἶδε μὲν ὅτι ἀνὴρ κατὰ τὴν ἐρώτησιν, ζητεῖ δὲ τοὔνομα, ᾧ ἂν οὗτος τῶν ἄλλων ἀνδρῶν χωρίζοιτο. Απ. 4, 6, 1. εἰδότας τί ἕκαστον εἴη τῶν ὄντων — σκοπῶν τί ἕκαστον εἴη τῶν ὄντων. Sic est cum omni genere, Απ. 1, 1, 16. σκοπῶν τί εὐσεβὲς, τί ἀσεβὲς· τί καλὸν, τί αἰσχρόν· τί δίκαιον, τί ἄδικον· τί σωφροσύνη, τί μανία· τί ἀνδρεία, τί δειλία· τί πόλις, τί πολιτικός· τί ἀρχὴ, τί ἀρχικός. c. masc. Ο. 1, 5. οἶκος δὲ τί δοκεῖ ἡμῖν εἶναι; c. fem. Απ. 4, 6, 7. σοφίαν τί ἂν φήσαιμεν εἶναι; Cf. εἶναι nr. 33. c. neutro plur. Απ. 4, 6, 10. οἱ μὴ φοβούμενοι τὰ δεινὰ, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τί ἐστιν. Similiter Απ. 4, 2, 21. τί σοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος; *qualis?* Resp. δειλός. Α. 1, 10, 9. κατιδόντας τὰ ὑπὲρ τοῦ λόφου, τί ἐστιν ἀπαγγεῖλαι, *quomodo se haberent.* 2, 1, 16. καὶ ἡμῖν ταῦτα δοκεῖ. τί οὖν ταῦτ' ἐστίν; ἔφη, *vtrum vero horum eligitis?* Cf. nr. 4. ¶ 7)

διὰ τί; *cur?* Απ. 3, 11, 17. διὰ τί οἴει ἀπολεῖπεσθαι; διὰ τί καὶ παραγίνεσθαι; Cf. διὰ c. acc. nr. 1. ¶ 8) πρὸς τί δὴ, *cur vero.* In interrogatione reſponſoria, Π. 6, 3, 9. πρὸς τί δὴ τοῦτο ἐπιθυμῶν; 8, 4, 9. πρὸς τί δὴ αὖ τοῦτο; ¶ 9) *cur, quorſum.* Π. 2, 1, 6. p. 93. τί μᾶλλον ἡμῖν ἢ ὑμῖν προσήκει — τί εἰκὸς ἡμᾶς μᾶλλον ἢ ὑμᾶς δεῖσθαι. 3, 1, 6. νῦν οὖν δὲ τί οὔτε τὸν δασμὸν οὐκ ἀπήγαγες. Steph. et Hutch. νῦν οὖν διὰ τί. Nam illud δὲ eſt ex operarum vitio. §. 7. Α. 2, 4, 2. τί μένομεν; Ε. 4, 1, 7. Ιερ. 4, 10. Σ. 8, 21. Cf. δεῖ nr. 2. h. et διὰ c. acc. nr. 1. Indefinite c. opt. Α. 6, 3, 16. ἐπυνθάνοντο — τί τὰ πυρὰ κατασβέσειαν. ¶ 10) τί, *quomodo.* Ε. 7, 3, 6. τί δὲ ἔσεται ἡ πόλις, εἰ ἐξέσται. Ιερ. 1, 15. καὶ τί οἴει εὐφραίνειν — τί δοκεῖς εὐφραίνειν. Απ. 4, 8, 9. ἐμοὶ δὲ τί αἰσχρὸν — μὴ δύνασθαι. Ο. 7, 5. Σ. 7, 3. ἡδονὴν δὲ — τί ἂν παράσχοι; Sed Welſ. cum Steph. reſcribit τίνα. ¶ 11) τί γάρ; *quid enim? num porro?* v. γάρ, inprimis nr. 9. Sed in formula τί γὰρ ἄλλο, Απ. 2, 3, 17. etc. intelligi debet ποιήσεις vel ſimile quid. v. ἄλλος nr. 8. ¶ 12) τί δαί; *quid vero? quid tandem?* Heſych: τί δαί· τί γὰρ ἄλλο, ἢ τί γάρ. Suid: τί δαί· τί δή. — ἔστι δὲ σύνδεσμος ἐρωτηματικὸς διὰ τὴν ἔκτασιν διὰ διφθόγγου γραφόμενος. Phauorin: τί δαί· ποιηταὶ μέτρου ἕνεκεν διφθόγγῳ γράφουσιν, οὐχ ὡς τινες οἴονται ἀντὶ τοῦ καὶ τοῦτο δεχόμενοι, ἀλλὰ ταυτὸν ὂν τῷ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γραφομένῳ. τοῦτο δὲ καὶ οἱ πεζοὶ γράφοντες, ἔστιν ἐν οἷς χρῶνται, ὅταν εἰπόντες τὸ τί δαὶ, εὐθὺς σιξῶσι. Π. 5, 1, 4. εἰ τοιαύτη ἐστὶν, οἵαν σὺ λέγεις. τί δαί; ἔφη. Ο. 7, 17. καὶ τί δαί ταῦτά ἐστιν; §. 16. erat καὶ τί δὲ ὁρᾷς. Cf. δαί. ¶ 13) τί δέ; a) *quid vero? iam vero, porro.* Connectuntur hac formula membra argumentationis, Π. 3, 1, 7. λέγε καθ' ἓν ἕκαστον — πότερον ἐᾷς ἄρχειν —; τί δὲ, ἢν χρήματα πολλὰ ἔχῃ, ἐᾷς πλουτεῖν —; 3, 2, 9. Απ. 2, 1, 3. 2, 6, 3. 4. 3, 1, 10. 3, 3, 5. 4, 2, 14. τί δὲ τὸ κακουργεῖν; τί δ' ἀνδραποδίζεσθαι; Schütz. rectius: τί δὲ τὸ ἀνδρ. §. 15. Ο. 3, 2. 7, 10. Σ. 8, 32. Ο. 7. 16. καὶ τί δὲ ὁρᾷς; Sed Απ. 3, 5, 26. pro τί δέ γε, ἐκεῖνο ἀκήκοας,

κοας, Ern. legi vult τί δέ; τό γ' ἐκεῖνο. Hindenb. τί δέ γε; ἐκεῖνο οὐκ ἀκ. Valckenar. τί δέ; καὶ ἐκεῖνο ἀκ. Brodaeus et Castal. et MS. 1. τί δέ; σὺ ἐκεῖνο ἀκ. Schützius τί δέ; σύ γ' ἐκεῖνο ἀκ. b) *qui fic? ain tu?* Π. 1, 3, 4. τί δέ; — οὐ γὰρ πολὺ κάλλιον. 1, 4, 27. 4, 2, 7. ἠρώτων· τί δέ; οὐ γὰρ ἀναμένεις, ἔφασαν, τοὺς ὁμήρους; Ita marg. Steph. et Cod. Guelf. pro τί δέ οὐκ ἀναμένεις, quae lectio videtur minus elegans esse. c) *quid?* Seruit interrogationi vehementiori, Απ. 2, 1, 18. τί δ'; οὐ δοκεῖ σοι. d) Sequente εἰ μή, O. 9, 1. τί δὲ, εἰ μὴ ὑπισχνεῖτο, i. e. τί δὲ ἄλλο ἐποίει. §. 2. τί δὲ, εἰ μὴ — ἔδοξε. §. 18. 10, 9. e) Sequente ἤ, Π, 1, 4, 31. πῶς ποιήσεις; τί δὲ, ἔφη, ἤ — i. e. τί δὲ ἄλλο ποιήσω, ἤ — f) Αγ. 11, 15. pro τί δὲ νέοι φίλοι πλέον ἐπόθησαν alii rectius legunt τίνα δὲ νέον οἱ φίλοι πλ. ἐπόθ. Legitur etiam τί δὲ pro τί οὖν. v. nr. 19. a. ¶ 14) τί δ' οὐκ; *quidni vero?* O. 18, 4. est affirmantis, vt O. 17, 12. τί γὰρ οὐκ; Eiusdem generis est formula τί δ' οὐ μέλλω; et τί δ' οὐ μέλλει; v. μέλλειν nr. 1. ¶ 15) καὶ τί δή; *quid vero? iam vero.* Ponitur ab initio orationis, ita vt respiciat ad ea, quae ante disputata sunt, O. 9, 1. Cf. nr. 24. De τί δὴ ἄλλο v. ἄλλος nr. 8. ¶ 16) τί δή ποτε, *cur vero tandem.* Hesych. et Phauorin. interpretantur διὰ τί. Απ. 3, 2, 2. ¶ 17) τί δῆτα, *cur vero.* Hesych. explicat διὰ τί. Seruit occupationi s. procatalepsi, Πο. 4, 28. τί δῆτα, φαίη ἄν τις, οὐ καὶ νῦν — πολλοὶ καινοτομοῦσιν; ¶ 18) τί μήν; v. μὴν nr. 4. ¶ 19) τί οὖν; a) *quid igitur? quid multis?* Seruit conclusioni, postquam plura argumentu allata fuere, Π. 2, 1, 2. p. 88. τί οὖν; ἔφη, ὀλίγους νομίζεις Περσῶν εἶναι; All. οὐκ ὀλίγ. 3, 2, 8. τί οὖν, ἔφη, εἰ καὶ ἄλλα προσγένοιτο; Zeun. e cod. Guelf. τί δ', ἔφη. Ibid. τί οὖν, ἔφη ὁ Κῦρος, βούλοισθ' ἂν ἐξεῖναι ὑμῖν; 5, 3, 12. Απ. 4, 2, 12. 17. b) Est eius, qui respondet cum obiectione, A. 5, 8, 4. τί οὖν; ἔφη, ἧττόν τι ἀπέθανε; *quid ergo tibi videtur?* Απ. 2, 6, 8. O. 3, 1. τί οὖν; ἔφη, ἤν σοι ἀποδεικνύω, i. e. *num ratio mea tibi probabitur?*

tur? num recte facere tibi videbor? §. 4. 6, 2. 12. Sic c. οὐ, Π. 8, 3, 18. τί οὖν; ἔφη, — οὐχὶ σύ γε εὐδαίμων ἐγένου; Απ. 3, 11, 15. τί οὖν; οὐ σύ μοι — ἐγένου συνθηρατής; Aoriſtus pro futuro. 4, 6, 14. τί οὖν; οὐκ ἐκεῖνο πρῶτον ἐπισκεψώμεθα. All. ἐπεσκεψάμεθα. c) Α. 1, 4, 14. τί οὖν κελεύω; *quid igitur eſt, quod iubeo?* Nimirum praeuidet orator et occupat his verbis ea, quae poterat interrogari. ¶ 20) τί οὖν εἰ eſt optantis, Σ. 2, 3. τί οὖν; εἴ τις — ἡμῖν ἐνέγκοι; *quid ſi nobis afferendum curemus?* ¶ 21) τί οὖν οὐ, *quidni igitur, quin.* Π. 2, 1, 2. p. 86. τί οὖν, ἔφη, οὐ καὶ τὴν δύναμιν ἔλεξας; 3, 2, 12. τί οὖν οὐ καὶ νῦν μισθοφοροῦσιν; 4, 1, 6. Ε. 4, 1, 5. Ιερ. 1, 3. Απ. 3, 1, 10. τί οὖν οὐ σκοποῦμεν —; Margg. τί οὖν; σκοπῶμεν. ¶ 22) τί ποτέ ἐστιν, ὅτι, Απ. 2, 7, 1. *quid tandem eſt cauſae, quod* etc. ſ. *qui tandem fieri poteſt, vt* etc. ¶ 23) τί τοσοῦτον νομίζοντες ἠδικῆσθαι; Σ. 4, 53. *qua tanta iniuria ſe affectos putant?* ¶ 24) τί τοῦτο; *quid hoc eſt rei?* Απολ. 27. τί τοῦτο; ἢ ἔτι δακρύετε; Σ. 1, 15. Fortaſſis omiſſum eſt ποιεῖτε et ποιεῖς. Sic O. 18, 5. ad τίνι τοῦτο; vt Steph. correxit pro τίνι τούτῳ, Steph. omiſſum putat δῆλον, Bach. δῶμεν, Zeun. ποιοῦσι, vt τίνι ſit *per quem.* Sed Moſche intelligit: *vnde* ſ. *cuius ope hoc ſciunt?* Bis enim praecedit εἰδέναι, vnde facile ſuppletur ἴσασι. Similiter Π. 2, 4, 4. τί τοῦτο; ὦ Κῦρε, οἷον πεποίηκας; *quid hoc eſt? cuiusmodi rem feciſti?* c. δή, Π. 7, 1, 4. τί δὴ τοῦτο; ¶ 25) τοῦ et τῷ, v. ὁ nr. 19. ¶ 26) In var. lect. permutatur τί c. ὅ τι. v. ὅς nr. 19. c. it. c. τό. v. ὁ nr. 28.

Τισαμενὸς, *Tiſamenus.* Ε. 3, 3, 11. Lacedaemonius vates, cum Cinadone coniurauerat, ſed dat poenas.

Τισίφωνος, *Tiſiphonus.* Ε. 6, 4, 37. et 6, 5, 1. tagus Theſſaliae. In margg. eſt Τισίφονος.

Τισσαφέρνης, *Tiſſaphernes.* Α. 1, 1, 2. Cyro, dum pater eius viuit, amicum ſe ſimulat. §. 3. eum apud fratrem calumniatur. §. 6 — 8. Cyrus recipit multas Tiſſaphernis ciuitates vel vi, vel

vel permittente fratre rege, et bellum contra Tiſſaphernem ſimulat, ſed re ipſa parat regi. 1, 2, 4. ſq. Tiſſaphernes proficiſcitur ad regem, cui cauſam apparatus bellici a Cyro facti aperit. 1, 4, 2. Mileſii fauent Tiſſapherni. 1, 7, 10. Tiſſaphernes eſt in exercitu regis contra Cyrum. Cf. 1. 8, 6. 1, 9, 6. et 1, 10, 4. ſq. 2, 1, 6. mittit aeque ac rex legatos ad Graecos de tradendis armis, in his Phalinum, Graecum hominem. 2, 3, 10. a rege ad Graecos mittitur interrogaturus cauſam belli. §. 11. orationem habet. §. 13. ſq. abit ad regem et redit agens de pace. 2, 4, 1. fruſtra a Graecis exſpectatur de reſponſis regis. §. 4. redit et ducem viae ſe praebet Graecis. §. 9. 12. inſidias Graecis ſtruit. 2, 5, 1. Clearchus ſuspicatus eius inſidias, cupit cum eo congredi, et §. 2. orationem habet ad Tiſſaphernem, eumque dicit poſt Cyri interitum accepiſſe Cyri ſatrapiam et regiam poteſtatem. §. 3. 4. reſpondet Tiſſaphernes. §. 5. ſq. fide indignus putatur, et §. 7. Graecorum imperatores ad ſe in colloquium vocatos interſicit. §. 12. vocatur ἀθεώτατος et πανουργότατος. 3, 4, 1. Mithradatae dat copias contra Graecos. §. 7. cum copiis Graecos perſequitur. §. 8. repellitur. §. 10. denuo perſequitur Graecos. 3, 5. 1. fugit. §. 3. Graecorum iter impediturus incendit vicos. 7, 6, 1. a Lacedaemoniis duce Thimbrone bello petitur. Cf. §. 6. et 14. E. 1, 1, 6. Ageſilaum, quem ſecum habet, in vincula coniicit. §. 22. accuſatur ab Hermocrate apud Lacedaemonios perfidiae. Cf. §. 23. 1, 2, 4. ſq. contra Thraſylum Athenienſem parat exercitum. 1, 5, 2. a Lacedaemoniis apud Cyrum accuſatur. §. 5. Athenienſibus fauet. 3, 1, 2. cum donatus a rege ſatrapia interfecti Cyri, inſidiaretur vrbibus Ionicis, Thimbron contra eum mittitur. Cf. §. 4. §. 7. Dercyllidas, Thimbronis ſucceſſor, tamen cum Tiſſapherne contra Pharnabazum amicitiam facit. Sed 3, 2, 10. denuo Lacedaemonii, accuſantibus Aſiae ciuitatibus, duce Dercyllida bel-

bellum Tiſſapherni inferunt. §. 11. Tiſſaphernes fit ſummus imperator, ideoque experitur Pharnabazi inuidiam. §. 12. tamen cum Pharnabazo ſe coniungit. §. 14. timet ſibi a Graecorum fortitudine. §. 15. inducias facit cum Dercyllida. 3, 4, 1. rex et Tiſſaphernes claſſem clam contra Lacedaemonios parant, qui mittunt Ageſilaum. §. 5. ſq. et Αγ. 1, 10. cum aduenïſſet Ageſilaus, Tiſſaphernes cum eo inducias facit. Αγ. 1, 11. ſq. et E. 3, 4, 6. inducias non ſeruat Tiſſaphernes. Αγ. 1, 13. et E. 3, 4, 11. Ageſilao bellum indicit, quod bellum vtroque loco in ſequentibus narratur. Αγ. 1, 17. Ageſilaus παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρνην τῇ ἀπάτῃ. §. 29. et E. 3, 4, 21. Tiſſaphernes decipitur ab Ageſilao. Sed tandem cum res male gereret, Αγ. 1, 35. et E. 3, 4, 25. in ſuſpicionem regi venit, eiusque iuſſu truncatur capite. E. 4, 1, 14. tribuitur ei διπλοῦν. Praeter hos locos ſaepius eius fit mentio, vt A. 3, 1, 1. 24. 3, 2, 3. 12. 3, 3, 4. 3, 4, 20. 24. 27. 4, 1, 1. 2. 7, 1, 10. Eius frater memoratur A. 2, 5, 9. Notandum etiam putabamus, genitiui formam ſemper eſſe Τισσαφέρνους, datiui plerumque Τισσαφέρνει, ſed A. 1, 1, 11. 1, 4, 2. et Αγ. 1, 13. Τισσαφέρνῃ, et vocatiui A. 2, 5, 2. p. 108. ὦ Τισσαφέρνη.

τιτρώσκειν, vulnerare. Phauorin: τιτρώσκω· νύττω, βάλλω. γίνεται δὲ παρὰ τὸ τρώω, τρώσω, τρώσκω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τιτρώσκω. Π. 2, 1, 2. p. 89. οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν τιτρωσκόμενοι. 4, 1, 2. p. 201. τετρωμένους — ἐτρώθησαν. 5, 4, 3. τύπτει αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον καὶ τιτρώσκει. §. 9. A. 1, 8, 18. παίει κατὰ τὸ στέρνον, καὶ τιτρώσκει διὰ τοῦ θώρακος. 2, 2, 7. ἐτέτρωτο. 3, 3, 6. ἐσφενδόνων καὶ ἐτίτρωσκον. §. 7. τοξεύοντες ἅμα ἐτίτρωσκον. 3, 4, 18. 19. 4, 3, 24. ὀλίγους ἔτρωσαν — ἐτρώθησαν. 7, 4, 14. 7, 8, 11. Αγ. 2, 13. et E. 4, 3, 13. E. 2, 4, 11. πρὶν ἂν ἢ πέσοι τις, ἢ τρωθείη. §. 23. 3, 2, 3. 4, 5, 14. 4, 8, 11. τρωθεὶς ἀπῆλθεν. 7, 4, 24. Ιππ. 1, 6. c. εἰς, A. 2, 5, 8. τετρωμένος εἰς τὴν γαστέρα. Paſſiuum c. acc. E. 7, 4, 23. ἐτέτρωτο τὸν μηρόν.

Me-

Metaphorice Απ. 1, 3, 13. καὶ πόῤῥωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν. Cf. Poll. 3, 70. Legitur pro κατατιτρώσκειν. v. ibi.

τλῆμι, *sustineo, audeo.* Π. 3, 1, 1. οὐκέτι ἔτλη εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, ἀλλ' ὑπεχώρει.

Τλημονίδας, *Tlemonidas,* Lacedaemonius. E. 5, 3, 3. 4. in pugna contra Olynthios cadit.

τλήμων, ¶ 1) *qui multa perfert.* ob amorem, Απ. 1, 3, 11. ὦ τλῆμον. In sqq. est δοῦλος. Hesych: τλήμων· ὑπομονητικός. ¶ 2) *miser.* Suid: τλήμονος· ἐλεεινοῦ. A. 3, 1, 19. οὐδ' ἀποθανεῖν οἱ τλήμονες δύνανται. Απ. 2, 1, 30. O. 7, 40. de iis, qui frustra laborant.

τοαποτοῦδε, *posthac.* Iunctim scribitur in ed. Leuncl. et Wells. Π. 4, 2, 12. p. 216. ἡδέως — βιοτεύειν τοαποτοῦδε. Cf. ὁ nr. 31.

τοεκτοῦδε, *deinceps, iam.* Iunctim in Leuncl. Π. 5, 5, 13. βουλευσάμεθα τί χρὴ ποιεῖν τοεκτοῦδε.

τοι, ¶ 1) *vero.* Απ. 2, 2, 7. ἀλλά τοι εἰ ταῦτα πάντα πεποίηκε, *at vero si, sed si vel maxime.* O 12, 5. it. interposito vocabulo aliquo, vt O. 7, 15. ἀλλὰ σωφρόνων τοι ἐστί. Cf. ἀλλὰ nr. 22. ¶ 2) *sane, vtique.* Π. 1, 5, 7. p. 55. ἀλλὰ πιστεύω τοι τῇ πείρᾳ. Muretus malit τε. 3, 3, 24. p. 192. ἀλλ' ἀρκεῖ τοι. 5, 4, 17. ¶ 3) *quidem.* Π. 5, 2, 11. ἐγώ τοι, *equidem.* Απ. 2, 1, 11. 13. 2, 5, 4. ἐγὼ γάρ τοι. 3, 5, 1. O. 4, 21. ἀλλ' ἐγώ τοι. 7, 2. ¶ 4) Habet vim augendi, Π. 8, 3, 17. οὔτοι, *nullo modo, nequaquam.* A. 6, 6, 18. ταχύ τοι. Απ. 2, 3, 6. διὰ τοῦτο γάρ τοι, *hanc ipsam ob causam.* O. 20, 26. τοι εὐθὺς, *sine vlla mora.* ¶ 5) Permutatur c. τι, A. 1, 9, 10. εἴ τις γέ τοι αὐτῷ προστάξαντι καλῶς ὑπηρετήσειεν. Aem. Portus et Hutch. mallent τι. 6, 5, 14. ἡδύ τοι ἀνδρεῖόν τι ποιήσαντα μνήμην ἑαυτοῦ παρέχειν. All. pro τοι habent τι, all. τὸν, sed Hutch. defendit τοι, et Leuncl. vertit *certe.* Σ. 8, 23. ἀεὶ γάρ τοι προσαιτῶν. Steph. malit τι. Cf. οὐδεὶς nr. 5. et πάνυ nr. 1. ¶ 6) νῦν τοι est fere i. q. τοίνυν. O. 3, 1. νῦν τοι ἐγώ σε οὐκέτι ἀφήσω.

τοιγαροῦν, *quare.* A. 1, 9, 6. 2, 6, 10. etc.

τοίνυν, ¶ 1) *igitur.* Initio narrationis propositae,

tae, E. 7, 2, 2. δοκεῖ — ἄξιον εἶναι ἀποφαίνειν. Φλιάσιοι τοίνυν etc. Eſt eius, qui orationem promiſit, O. 10, 2. ἐγὼ τοίνυν ἰδὼν ποτε. 11, 14. 16, 1. Eſt reſpondentis, Π. 1, 4, 10. Sequitur imperatiuum, Π. 4, 2, 20. ἄγετε τοίνυν, Zeun. e ſuo codice praefert νῦν, quia τοίνυν non ſoleat addi imperatiuis. Sed additur in hac eadem forma 5, 3, 16. et 5, 5, 6. et in aliis, Π. 2, 4, 7. ἐμοῦ τοίνυν ἀκούετε. §. 11. ἄκουε τοίνυν. Απ. 1, 3, 9. νῦν τοίνυν νόμιζε. ¶ 2) *atqui*. In continuatione orationis, Π. 1, 1. 2. Sic Απ. 1. 4, 13. ſeruit tranſitioni, et verti poteſt *iam vero*, vel *et tamen*. Erneſtius ibi non concoquebat τοίνυν. ¶ 3) *tamen*. Αθ. 3, 8. ἀλλ' ἐγὼ μὲν τίθημι ἴσας — τούτων τοίνυν τοιούτων ὄντων. ¶ 4) *praeterea*, *adeo*. Π. 2, 2, 15. p. 111. καὶ πολλάκις τοίνυν πλείους. E. 7, 4, 3. ἐκλεξάμενος τούτων ὃ ἐβούλετο, καὶ συνθέμενος τοίνυν ἀποβιβάσαι. Vir doctus in biblioth. crit. T. V. p. 105. emendat vel αὐτὸν, vel τοῖς ναύταις. Οι 5. 2. ἀφ' ὧν ζῶσιν — καὶ ἀφ' ὧν τοίνυν ἡδυπαθοῦσιν. 10, 1. 16, 7. ¶ 5) *profecto*. A. 7, 5, 6. ἐγὼ μὲν τοίνυν οὐδ' ἂν — στρατευσαίμην. Π. 2, 3, 11. ¶ 6) μὴ τοίνυν, *immo*. A. 7, 6, 15. μηδὲ ἃ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ — μὴ τοίνυν μηδ' ὅσα τῶν λοχαγῶν ἔνιοι. ¶ 7) τοίνυν ἤδη, v. ἤδη. In var. lect. eſt μὲν τοίνυν pro μέντοι. v. μέν nr. 12. f. Et ſaepius legitur μὲν τοίνυν. v. μὲν nr. 13.

τοιόςδε, *huiuscemodi*, *talis fere*. Π. 7, 5, 8. ἔλεξε τοιάδε. Margg. τάδε, E. 3, 4, 26. τοῦτο ἐποίησαν τοιῷδε λογισμῷ. Απ. 1, 1, 1. ἡ γραφὴ τοιάδε τις ἦν. 1, 7, 5. O. 1, 1. τοιάδε διαλεγομένου. Sed Π. 3, 3, 18. p. 186. ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε, *in tali cauſa*, *in eiusmodi rerum ſtatu*, np. in proelio. Sic p. 187.

τοιοῦτος, ¶ 1) *talis*. Σ. 8, 5. ἀεὶ τοιαῦτα ποιεῖς, np. vt mihi vacare non poſſis. c. gen. Απ. 2, 8, 3. τοῖς τοιούτοις τῶν ἔργων ἐπιτίθεσθαι, ἃ etc. Iungitur c. πολὺς, A, 2, 4, 4. τοιαῦτα ἔλεγε πολλά. c. τις, E. 4, 1, 16. τοιοῦτόν τι — φιλοτιμία ἐστὶ, *hanc fere vim habet*. Cf. τὶς nr. 21. o. c. τοσοῦτος, Π. 2, 4, 5. σὺν τοσαύτῃ καὶ τοιαύτῃ δυνάμει. Sequitur οἷος, Π. 5, 5, 10. p. 332. ταῦτα τὰ ἀγαθὰ τοιαῦτά ἐστιν, οἷα — βαρύνει. 7, 5, 26. p. 459.

οὐκ

οὐκ ἔστιν ἄλλη φυλακὴ τοιαύτη, οἵα αὐτόν τινα καλὸν κἀγαθὸν ὄντα ὑπάρχειν, *aeque praestans ac.* Απ. 2. 6, 12. Sequ. ὅς, Π. 2, 1, 15. τοιοῦτό τι ποιήσαντας, ὃ πάντας ἐβούλετο ποιεῖν. 7, 5, 7. Απ. 4, 4, 2. Ιπρ. 8, 22. Sequ. ὥστε, Π. 1, 2, 3. ὅπως τὴν ἀρχὴν μὴ τοιοῦτοι ἔσονται, ὥστε — ἐφίεσθαι. All. pro ὥστε habent οἷον. all. οἷοι. Απ. 3, 4, 1. τοιοῦτοι εἰσὶν Ἀθηναῖοι, ὥστε ἐμὲ οὐχ εἵλοντο. Κ, 1, 17. Post ὁποῖος fere redundat, Π. 1, 6, 19. p. 78. ταῖς ὁδοῖς, ὁποῖαι ἂν ὦσι, τοιαύταις ἀνάγκη χρῆσθαι. Distinguitur ab οὗτος, Π. 6, 2, 7. p. 367. εἰ ταῦτα μὲν τοιαῦτα ὄντα δεινὰ δοκεῖ. Α. 2, 5, 2. p. 111. τούτων δὲ τοιούτων ὄντων, *quae cum ita sint.* 5, 7, 16. εἰ οὖν ταῦτα τοιαῦτα ἔσται. Ιερ. 1, 13. Dicitur de tempore, Α. 5. 8, 2. εἰ ἐν τοιούτῳ καιρῷ ὕβριζον. Neutrum non solum scribitur τοιοῦτο, vt Απ. 1, 1, 15. Ο. 9, 9. sed etiam τοιοῦτον, a) ante vocalem, Π. 7, 5, 17. p. 444. εἰ τοιοῦτον ἔσται τὸ μεγάλα πράσσειν, *si hanc vim habuerit.* Α. 2, 5, 2. p. 109. τοιοῦτον οὐδέν. Ιερ. 10, 3. ἄν τι τοιοῦτον αἰσθάνωνται. Απ. 1, 3, 10. §. 13. ἐνίησί τι τοιοῦτον, ὥστε, *tam efficax.* 1, 4, 18. τὸ θεῖον τοσοῦτον καὶ τοιοῦτόν ἐστιν. Σ. 4, 62. b) ante consonantem, Λ. 7, 5. τοιοῦτον κατεστήσατο, ὃ etc. Αθ. 2, 2. Ε. 6, 4, 12. ¶ 2) Refertur ad animum et mores. c. dat. Ε. 3, 1, 1. οἷός περ ἦν Λακεδαιμονίοις, τοιούτους καὶ Λακεδαιμονίους αὐτῷ γενέσθαι. c. οἷος et inf. vt in Theophrasti characteribus, Ε. 6, 5, 7. τοιοῦτος ἦν, οἷος μὴ βούλεσθαι πολλοὺς ἀποκτιννύναι, *eo animo erat, vt nollet.* Απ. 2, 6, 37. Dicitur a) in bonam partem, Π. 1, 4, 28. οὐχ ὁρῶ σε τοιοῦτον ὄντα, *tam bonum et pulchrum.* 1, 5, 7. p. 52, τοιοῦτοι ὄντες, *etsi tanta virtute praediti.* 6, 1, 19. τοιαύτην γυναῖκα. 8, 8, 2. εἰ δὲ μὴ τοιοῦτοι ἦσαν, καὶ τοιαύτην δόξαν εἶχον. Α. 6, 6, 13. τοῦτον οὖν τοιοῦτον ὄντα ἀφειλόμην, *tam fortem.* §. 15. ἐπεὶ τοίνυν τοιοῦτος εἶ. All. τορὸς, quod Amasaeus vertit *tam argutus.* Ε. 4, 1, 14. τοιοῦτος γενόμενος οὕτω νῦν διάκειμαι ὑφ' ὑμῶν. §. 17. Ο. 5, 1. c. περὶ, Π. 5, 4, 6. παῖδα τοιοῦτον περὶ ἐμὲ, *tam bene affectum erga me.* Sequitur οἷος, Π. 2, 2, 17. πεποίηκε ἅπαντας τοιούτους, — οἵους δεῖ εἶναι. Απ. 4, 8, 11. b) in malam,

malam, A. 3, 1, 20. ὡς τοιούτῳ χρῆσθαι. Brodaeus explicat ὡς σκευοφόρῳ. Zeun. *homine tam abiecti et illiberalis ingenii.* Ibid. Ἕλλην ὢν, τοιοῦτός ἐςιν. Hutch. *ingenio tam inerti, tam illiberali.* 7. 7, 10. ἢν ὑμεῖς τοιοῦτοι ἦτε, np. iniusti. E. 5, 4, 4. ἦσαν γὰρ τοιοῦτοι, np. qui res Venereas amarent. O, 10. 4. μὴ γένοιο σὺ τοιοῦτος, *noli hoc facere, noli sic agere.* c. εἰς, Π. 5, 2, 13. εἰς σὲ μόνον ἐγένετο τοιοῦτος, ἢ καὶ εἰς ἄλλους; np. crudelis. ¶ 3) ἐν τῷ τοιούτῳ, *in tali rerum statu.* Π. 1, 6, 19. p. 81. 3, 3, 26. Intell. καιρῷ, quod additur v. c. A. 3, 1, 30. 5, 8, 2. Sed Aγ. 6, 7. Hutch. suppleri iubet συντάγματι καὶ κινήματι, Zeun. ςρατεύματι. ¶ 4) ἐν τοιούτῳ c. gen. A. 1, 7, 5. διὰ τὸ ἐν τοιούτῳ εἶναι τοῦ κινδύνου τοῦ προσιόντος, *in tali periculo.* Iπ. 4, 1. καλὸν ἐν τοιούτῳ τῆς οἰκίας τὸν ςαθμὸν εἶναι. Intell. τόπῳ vel μέρει. ¶ 5) ἐν τοιούτοις, Π. 5, 4, 9. *in huiusmodi rebus.* Plene legitur A. 2, 1, 12. ἐν τοιούτοις ὄντες πράγμασιν. ¶ 6) *similis.* Π. 5, 5, 10. p. 334. εἰ μὴ ταῦτα, ἀλλὰ τοιαῦτα ὑπό σου δοκῶ πεπονθέναι, *his similia.* 8, 2, 12. ταῦτα μὲν δὴ καὶ τοιαῦτα πολλά. 8, 5, 8. Aπ. 1, 1, 7, 15. ¶ 7) fere, i. q. οὗτος. Π. 2, 1, 1. τοιαῦτα μὲν δὴ ἀφίκοντο διαλεγόμενοι. 5, 2, 15. ἀκούσας τοιαῦτα, τοιάδε ἔλεξε. Iερ. 4, 5. Aπ. 1, 5, 1. λέγων εἰς τοιαύτην τοιάδε. Stobae. ταύτην, quod placebat Stephano. Sed Ern. mallet αὐτήν. Iπ. 2, 3. Sic E. 5, 1, 19. pro ταῦτα ἐπεποιήκει in margg. est τοιαῦτα ἐπ. 7, 1, 11. pro τοιαῦτα πράξασα ibidem est ταῦτα πρ. Cf. οὗτος nr. 6. et 14. et πολὺς nr. 3. ¶ 8) i. q. οὕτω. Π. 1, 5, 7. p. 55. ὅ τι μὴ τοιοῦτον ἀποβήσεται. Iπ. 11, 8. ἐπὶ τῶν τοιούτων ἤδη τε ἱππαζομένων ἵππων. Zeun. interpretatur ἵππων οὕτως ἱππαζομένων. Leuncl. volebat δὲ ἤδη ἱππαζόμενοι. 12, 9. χρὴ τὸ ἔποχον τοιοῦτον ἐρράφθαι, ὡς etc. ¶ 9) *tantus.* Π. 4, 2, 19. p. 229. τοιοῦτον σῖτον καὶ τοιοῦτον ποτὸν, ὁποῖον — σύμφορον. Permutatur etiam in var. lect. c. τηλικοῦτος. v. τηλικ. nr. 1.

τοῖχος, *paries, murus domus.* v. τεῖχος. Σ. 4, 38. Sed A. 7, 8, 7. *murus turris*, vbi all. legunt τεῖχος.

τοιχωρυχεῖν, *parietes perforare.* Aπ. 1, 2, 62. κλέπτων,

πτων, ἢ λωποδυτῶν, ἢ τοιχωρυχῶν, ἢ ἀνδραποδιζόμενος, ἢ ἱεροσυλῶν. Aem. Portus ad h. l. ſcribendum monet τοιχωρυχ. non τοιχορ. Σ. 4. 36. Eſt autem furis nocturni, et alias vocatur διορύττειν τὴν οἰκίαν. v. διορ. et Matth. 24, 43.

τοιχωρυχία, *parietum perfoſſio*. Ἀπολ. 25. ἱεροσυλίᾳ, τοιχωρυχίᾳ, ἀνδραποδίσει.

τοκεὺς, *parens*. Aπ. 2, 1, 33. ὦ παῖ τοκέων ἀγαθῶν. K. 13, 17. τοκεῦσιν Cf. Poll. 3, 8. et Heſych.

τοκισμὸς, *foeneratio*. Πο. 4, 6. ἐπ' ἐμπορίας, καὶ καπηλείας, καὶ τοκισμοὺς τρέπονται.

τόκος, ¶ 1) *partus, foetus*. Λ. 15, 5. πασῶν τῶν συῶν ἀπὸ τόκου χοῖρον λαμβάνειν. O. 7, 34. dux apum τοῦ γιγνομένου τόκου ἐπιμελεῖται, ὡς ἐκτρέφηται ¶ 2) *vſura*. Cf. Poll. 3, 85. Π. 8, 3, 15. ager ὅ τι ἂν λάβοι σπέρμα — ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύν. Margg. vitioſe πολύ. ¶ 3) In var. lect. confunditur c. κόπος v. ibi.

τόλμα, *audacia*. ¶ 1) in bonam partem: *animus intrepidus*. v. Poll. 5, 125. Aπ. 3, 8, 2. ἢ ὑγίειαν, ἢ ῥώμην, ἢ τόλμαν. Inprimis de militibus, Π. 3, 3, 16. οἱ πολέμιοι, τὴν τόλμαν ἰδόντες ἡμῶν, μᾶλλον φοβηθήσονται. 7, 5, 26. p. 456. ¶ 2) in malam: *temeritas* E. 5, 3, 22. τόλμα — ἀτολμίας διαφέρει.

τολμᾶν, ¶ 1) *fortem eſſe, non timere*. Π. 1, 4, 13. διακελευσάμενος ἑαυτῷ τολμᾶν, np. aunm adire. c. inf. A. 3, 2, 21. εἴ τις τι εἶδε βέλτιον, τολμάτω καὶ ὁ ἰδιώτης διδάσκειν. ¶ 2) *audere*. A. 5, 4, 19. ἐποίουν ἅπερ ἄνθρωποι ἐν ἐρημίᾳ ποιήσειαν, ἄλλως δὲ οὐκ ἂν τολμῷεν. c. τι, Ιερ. 5, 1. φοβοῦνται μή τι τολμήσωσι. c. inf. Π. 5, 3, 15. πῶς δ' ἂν τολμῷμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπαινεῖν. Verti poſſit *ſuſtineamus*. 6, 1, 3. καὶ τοῦτο σὺ ἐτόλμησας ἐξενεγκεῖν. A. 3, 2, 7. 9. vbi eſt militum. 4, 4, 7. cum reliqui ob niuem cunctarentur, Ξενοφῶν ἐτόλμησε — σχίζειν τὰ ξύλα. E. 4, 4, 17. Aπ. 1, 3, 10. O. 14, 2. εἰ — τολμῴη ἀφανίζειν. quae eſt Attica forma. Σ. 2, 13. ¶ 3) *velle*. c. inf. E. 1, 4, 5. οὐδενὸς σπουδαίου ἔργου τολμῆσαι ἅψασθαι. 1, 6, 6.

τόλμη, *audacia*. Sed dicitur fere in bonam partem pro ἀνδρείᾳ. Π. 1, 4, 24. μαινόμενος τῇ τόλμῃ in proelio. 2, 1, 6. p. 93.

ἐν τόλμῃ. 5. 2, 15. p. 285. μεμνημένοι τῆς τοῦδε τοῦ στρατεύματος τόλμης. E. 5, 3, 3. ἀγανακτήσας τῇ τόλμῃ αὐτῶν. 7, 2, 8. ὠθούμενοι ὑπ' αὐτῶν τῇ τόλμῃ τε καὶ τῇ μάχῃ. 7, 5, 8. ὅσα προνοίας ἔργα καὶ τόλμης ἐστίν. Απ. 3, 9, 1. Ιπρ, 7, 4. In malam partem, E. 7, 3, 6. ὑπερβεβλήκασι τῇ τόλμῃ καὶ μιαρίᾳ. Cf. Poll. 3, 135.

τολμηρῶς, *audacter*. Σ. 2, 12. καίπερ γυνὴ οὖσα οὕτω τολμηρῶς εἰς τὰ ξίφη ἰέναι.

Τολμίδης, *Tolmides*. ¶ 1) dux Athenienſium, ſub quo Athenienſes ad Lebadiam a Boeotis victi ſunt, Απ. 3, 5, 4. Cf. Thucyd. 1, 113. ¶ 2) praeco. A. 2, 2, 10. Κλέαρχος Τολμίδην Ἠλεῖον, ὃν ἐτύγχανεν ἔχων παρ' ἑαυτῷ, κήρυκα ἄριστον τῶν τότε, ἀνειπεῖν ἐκέλευσε. 3, 1, 31. 5, 2, 14.

τολοιπὸν, v. λοιπὸς nr. 8.

τόνος, ¶ 1) *intentio*. K. 6, 20. τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. ¶ 2) *funis*. Poll. 5, 27. ὁ τόνος, κῶλον καλεῖται. πέπλεκται δὲ ἐκ λίνων ὁ τόνος. Cf. ſect. 30. K. 10, 2. ad apros capiendos debent ἄρκυες eſſe πέντε καὶ τετταράκοντα λίνοι (Rectius Steph. vult πεντεκαιτετταρακοντάλινοι) ἐκ τριῶν τόνων· ἕκαστος δὲ τόνος ἐκ πεντεκαίδεκα λίνων.

τοξεύειν, ¶ 1) *ſagittare*. Π. 1, 2, 8. τοξεύειν diſcunt pueri Perſarum. 1, 6, 6. E. 2, 4, 23. 4, 2, 8. Cf. ἀκοντίζειν, βάλλειν, βραχύς. ¶ 2) *ſagitta ferire* ſ. *confodere*. c. acc. Π. 1, 2, 7. τοξεῦσαι θηρίον. 1, 6, 19. p. 75. v. ἀκοντίζειν. A. 1, 8, 14. τοξευθῆναί τις ἐλέγετο. 4, 1, 13. ¶ 3) *ſagittas dirigere*. c. εἰς, Π. 3, 3, 29. v. ἀκοντίζειν.

τόξευμα, inquit Thomas Magiſter, οὐ μόνον ἡ τοξεία, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ τόξον. ¶ 1) *ſagittae* ſ. *teli iactus*. Π. 1, 4, 23. ἐπειδὴ εἰς τόξευμα ἀφίκοιντο — ἐντὸς γιγνόμενον τοξεύματος. ¶ 2) *ſagitta*. A. 1, 8, 13. πρὶν δὲ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίνουσιν. 3, 4, 3. Portus in indice interpretatur hanc formulam per *teli iactum*. A. 3, 4, 9. 4, 1, 7. λίθοις καὶ τοξεύμασι κατέτρωσαν. 4, 2, 16. τόξα τριπήχη, τοξεύματα πλέον ἢ διπήχη habent Carduchi. Ibid. τὰ τοξεύματα ἐχώρει διὰ τῶν ἀσπίδων. 4, 3, 5. τοξεύματα καὶ τὰ ἄλλα βέλη. 5, 2,

2, 11. λόγχαι, τοξεύματα, σφενδόναι. 7, 8, 11. ἐπιέζοντο ὑπὸ τῶν τοξευμάτων καὶ σφενδονῶν. Portus in indice explicat per *ſagittae ictum*. Ibid. ὅπως τὰ ὅπλα ἔχοιεν πρὸ τῶν τοξευμάτων.

τοξικὴ, *ars ſagittandi*. A. 1, 9, 3. τοξικῆς καὶ ἀκοντίσεως φιλομαθέστατον.

τοξικὸς, *ſagittandi peritus*. Π. 6, 2, 3. ἀκοντικώτατοι καὶ τοξικώτατοι.

τόξον, ¶ 1) *arcus*. Π. 1, 2, 9. τόξα habent Perſarum ephebi in venatione. A. 3, 4, 9. μεγάλα τὰ τόξα τὰ Περσικά ἐστιν. Cf. Spanhem. ad Callimach. h. in Dian. 9. A. 4, 4, 10. ἄνδρα συλλαβὼν, ἔχοντα τόξον Περσικόν. ¶ 2) *ſagitta*. Heſych: τόξον — δηλοῖ καὶ — αὐτὰ τὰ βέλη. Π. 1, 4, 23. iunguntur παλτὰ et τόξα. A. 3, 3, 10. ἐκ τόξου ῥύματος. v. ῥῦμα.

τοξότης, *ſagittarius*, np. pedes. Nam equites ſagittarii vocantur ἱπποτοξόται, Π. 5, 3, 13. Fuerunt autem τοξόται leuis armaturae, et diſtinguuntur ab ὁπλίταις, Π. 8, 5, 6. etc. Π. 6, 2, 4. ſingulis camelis adduntur ἄνδρες δύο τοξόται. 8, 5, 5. deſcribitur locus eorum in caſtris Cyri. Plerumque iunguntur ἀκοντισταῖς, Π. 6, 3, 11. p. 384. vbi a Cyro in pugna collocantur poſt ἀκοντιστὰς, et hi poſt θωρακοφόρους. etc. v. ἀκοντιστής. Non raro πελτασταῖς, Π. 2, 1, 2. 3, 2, 2. 4, 2, 16. E. 3, 4, 16. med. 4, 2, 3. Cf. πελταστής. Etiam σφενδονήταις, Π. 1, 5, 5. 7, 4, 8. A. 3, 3, 5. 3, 4, 1. O. 4, 5. 8, 6. Eleganter Aπ. 1, 3, 13. οἱ ἔρωτες τοξόται καλοῦνται.

τοπαλαιὸν, v. παλαιός.

τόπος, ¶ 1) *locus vbi quis verſatur*. Π. 2, 4, 15. πολλοὶ ἐν τούτοις τοῖς τόποις ὄνοι. A. 1, 5, 1. ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἦν ἡ γῆ πεδίον. ¶ 2) *locus conſtitutus, ſtatio*. Π. 8, 6, 9. ἱππῶνας ἐποιήσατο, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν τόπων ἄνδρα ἔταξε. ¶ 3) *ager*. O. 16, 4. παρὰ γείτονος τόπου. ¶ 4) *vrbs*. E. 7, 1, 2. p. 436. Athenas, τόπον κάλλιστα πεφυκότα πρὸς τοῦτο, np. ad rem nauticam. ¶ 5) *ditio, ager*. v. Σαρδιανός. ¶ 6) *regio*. A. 4, 4, 2. ὁ τόπος οὗτος Ἀρμενία ἐκαλεῖτο ἡ πρὸς ἑσπέραν. 5, 3, 12. ἔστι δὲ ὁ τόπος (2 MSS. ἡ χώρα) — ἔνι δ' ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ ἄλση. 2 MSS. χώρῳ. ¶ 7) *locus ſcriptoris*.

ptoris. Απ. 2, 1, 20. Epicharmus ἐν ἄλλῳ τόπῳ φησίν. Non facile apud quenquam veterum sic reperitur. v. Valckenar. ad Herodot. 2, 117. ¶ 8) In var. lect. permutatur c. κόπος. v. ibi.

τοπρόσθεν, v. πρόσθεν nr. 3. b.

τοπρότερον, v. πρότερος. nr. 4.

τοπρῶτον, v. πρῶτος nr. 11.

τόρνος, Hesychio interprete, est ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ τὰ στρογγύλα σχήματα περιγράφεται. Sed Πο. 1, 6. Leuncl. et Camerar. videntur recte vertisse *vmbilicum.* Verba sunt: ὁπόσοι ἂν βουληθῶσιν ἀπ' ἐσχάτων τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ἔσχατα ἀφικέσθαι, πάντες οὗτοι ὥσπερ κύκλου τόρνον τὰς Ἀθήνας ἢ παραπλέουσιν ἢ παρέρχονται. Zeun. in ind. mauult κύκλον τόρνος, aut certe κύκλου τόρνος.

τορὸς, ¶ 1) *acer.* Λ. 2, 12. ἔθηκε τῆς ἴλης puerorum τὸν τορώτατον τῶν ἀῤῥένων ἄρχειν, Fr. Portus *acerrimum vel validissimum.* Suid: τορόν· ἰσχυρόν. ¶ 2) i. q. συνετὸς, teste Phauorino. Ita nonnulli A. 6, 6, 15. legunt ἐπεὶ τορὸς εἶ. v. τοιοῦτος nr. 2. a.

Τορωναῖοι, *ciues Torones oppidi.* E. 2, 2, 2. obsidione ab Atheniensibus expugnati, crudeliter tractantur.

Τορώνη, *Torone,* Macedoniae oppidum. E. 5, 3, 18. Agesipolis eam in bello Olynthiaco capit.

τοσαυτάκις, *toties.* Π. 8, 8, 7.

τοσοίδε, ¶ 1) *tot.* A. 6, 5, 11. ¶ 2) *tam pauci.* A. 2, 4, 2. ἡμεῖς τοσοίδε ὄντες ἐνικῶμεν τὴν βασιλέως δύναμιν.

τόσος, *tantus.* v. ὅσος.

τοσοῦτος, ¶ 1) *tantus.* A. 3, 5, 5. ποταμὸς τοσοῦτος τὸ βάθος. Dicitur de interuallo, Π. 3, 3, 13. προῄεσαν τοσοῦτον καθ' ἡμέραν, np. διάστημα. A. 3, 3, 7. τοσοῦτο πάλιν ἐπαναχωρεῖν. 3, 4, 23. γίγνεται τοσοῦτον μεταξὺ τῶν στρατευμάτων. 4, 6, 10. ἀπελθεῖν τοσοῦτον, *eo vsque.* Hutch. plene dici ait εἰς τοσοῦτον διάστημα. All. *tam lento gradu,* Sic E. 4, 4, 16. ἐντὸς ἀκοντίσματος — ἤδη γὰρ ἐκ τοσούτου (Margg. ἐκ τούτου) διώξαντες *intra hoc spatium.* Leuncl. et Goldhag. in versione omittunt. De tempore, E. 4, 6, 13. τοσοῦτον χρόνον — ἕως. Leuncl. *tantisper — donec.* Π. 1, 4,

1, 4, 23. μέχρι τοσούτου, *huc vsque*. Cf. ἐν nr. 14. h. De numero, Π. 1, 5, 6. τοσαύτη ϛρατιὰ τῷ Κύρῳ ἐδόθη. Refertur ad ὁπόσος, Σ. 4, 43. ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτόν μοι παρεδίδου. it. ad ὅσος, Απ. 1, 3, 5. σίτῳ τοσούτῳ, ὅσον ἡδέως ἤσθιε. Neutrum saepe formatur τοσοῦτον, etiam ante consonantem, vt Π. 3, 1, 11. τοσοῦτον περιεγένου αὐτοῦ. 8, 8, 6. τοσοῦτον πίνουσι. Ε. 4, 2, 10. Ιερ. 3, 5. Απ. 1, 4, 18. τὸ θεῖον — τοσοῦτον καὶ τοιοῦτόν ἐϛι. etc. Cf. infra passim, et τίς nr. 23. ¶ 2) *tam praeclarus, tanti momenti*. Ε. 6, 4, 31. τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα διανοούμενος. ¶ 3) *tam celeber*. Κ. 1, 9. Τελαμὼν τοσοῦτος ἐγένετο, ὥϛε — γῆμαι Περίβοιαν. ¶ 4) *tantillus*. Π. 1, 4, 12. ἦν δὲ τοσοῦτον ἐπιδιδῷ. Α. 1, 3, 15. εἶπε τοσοῦτον, *non nisi hoc*. 2, 1, 7. τοσοῦτον εἶπεν, vbi Hutch. vel pro τοῦτο dictum esse putat, vt τοσοῦτο explicatur a Suida et Schol. Sophocl. Ai. 441. vel post τοσ. intelligendum esse μόνον, cuius ellipseos exempla attulit. Ε. 1, 7, 10. p. 59. τοσοῦτον δ' ἔχω εἰπεῖν. Additur μόνον Ο. 18, 4. τόσοῦτο μόνον εἰδέναι, *hoc solum*. Sic Plural. Π. 5, 2, 6. τοσαῦτα δ' εἰπὼν δεξιὰν ἔλαβε, *non nisi haec, haec pauca*. Α. 2, 5, 3. Απ. 4, 6, 1. Ιπ. 2, 5. ¶ 5) τοσοῦτον, a) *tantopere*. Π. 1, 1, 4. τοσοῦτον διήνεγκε τῶν ἄλλων βασιλέων — ὥϛε. 3, 1, 11. Ε. 7, 3, 6. b) *tam parum*. Απ. 2, 4, 4. τοσοῦτον φροντίζειν. c) *hactenus, sic*. Π. 6, 1, 7. ἐγὼ τοσοῦτον διαφέρομαι τοῖς λέγουσι· οὗτοι μέν φασιν — ἐγὼ δὲ λέγω. Α. 5, 8, 4. ἄνδρα τοσοῦτον ἐγίγνωσκον, ὅτι εἷς ἡμῶν εἴη. Doruill. ad Charit. p. 373. explicat κατὰ τοσοῦτον (μέρος). Valckenar. ad Eurip. Hippol. 804. omissum statuit μόνον. Cf. nr. 2. Sic Α. 3, 1, 31. πρόσθεν μὲν τοσοῦτον μόνον σε ἐγίγνωσκον, ὅσον ἤκουον, *ita — quod*, s. *hactenus — quatenus*. ¶ 6) τοσοῦτον — ὅσον, a) *ita — vt*. Π. 8, 1, 1. p. 463. τοσοῦτον διαφέρειν ἡμᾶς δεῖ τῶν δούλων, ὅσον — b) *aeque — ac*. Απ. 3, 3, 13. οὔτε εὐφωνίᾳ τοσοῦτον διαφέρουσιν τῶν ἄλλων — ὅσον φιλοτιμίᾳ. Ο. 20, 20. ¶ 7) οὐ τοσοῦτον — ὅσον, *non tam — quam*. Π. 7, 5, 25. ἡγήσατο τοὺς μι-

μισθοφόρους οὐ τοσοῦτον βελτίονας τῶν ὑπηκόων εἶναι, ὅσον ἐλάττονας. ¶ 8) τοσούτῳ, a) *tanto*. Refertur ad ὅσῳ, Π. 7, 5, 3. ἐγγύτεροι ἐγίγνοντο τοσούτῳ ὅσῳ ἡ φάλαγξ βαθυτέρα. §. 26. p. 458. τοσούτῳ πλεονεκτήσει — ὅσῳ. Ε. 2, 3. 17. p. 92. Απ. 1, 3, 13. 2, 2, 3. Cf. ὅσος nr. 11. Omittitur Π. 1, 3, 12. χάριν σοι μᾶλλον εἴσομαι, ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς. b) *tantopere*. Ε. 3, 1, 8. τοσούτῳ διέφερεν — ὥστε. ¶ 9) ἐν τοσούτῳ, *interea*, *interim*. Π. 2, 2, 1. p. 102. ἐν τοσούτῳ (dum ille lamentatur) περιέφερε τὸ τρίτον. ¶ 10) Pluralis a) *tot*. Π. 2, 4, 2. ἐπὶ διακοσίων. τοσοῦτοι γὰρ ἦσαν. Α. 3, 7, 15. ἐπήρας τοσούτους ἀνθρώπους. Απ. 2, 7, 2. §. 3. περιποιεῖται τοσαῦτα, ὥστε καὶ πλουτεῖν. §. 6. 3, 4, 1. Σ. 4, 28. ἐναντίον τοσούτων μαρτύρων. Refertur ad ὅσοι, Π. 1, 1, 5. τοσαῦτα φῦλα, ὅσα (all. ὥστε) καὶ διελθεῖν ἔργον ἐστίν. Α. 2, 1, 12. τοσοῦτοι ὄντες, ὅσους ὁρᾷς. 3, 1, 25. Ε. 4, 1, 4. Ἱερ. 10, 3. τοσαῦτα ὠφελήματα, ὅσα ἀπὸ τῶν μισθοφόρων. Απ. 2, 2, 3. it. ad ὁπόσοι, Ἱερ. 7, 2. τοσαῦτα πράγματα, ὁπόσα λέγεις. b) *totidem*. Ε. 4. 1, 10. ὁπλίτας τε ἐς δισχιλίους, καὶ πελταστὰς ἄλλους τοσούτους. c) *tam pauci*. Π. 6, 3, 11. p. 383. εἰς δύο — δοκοῦμέν σοι ἱκανῶς ἕξειν εἰς τοσούτους τεταγμένοι. ¶ 11) τοσαῦτα in var. lect. eſt pro αὐτά. v. αὐτὸς nr. 16. d.

τότε, ¶ 1) *tunc*. Ε. 3, 2, 6. τὸ οὖν αἴτιον τοῦ νῦν μὲν μὴ ἐξαμαρτάνειν, τότε δὲ (ſcil. ἐξαμαρτάνειν) — γιγνώσκειν. Σ. 1, 14. οὐδέ τότε, *ne tunc quidem*. Ponitur poſt εἰ, Πο. 6, 3. εἰ ταῦτα συναινοῖεν, τότ' ἂν αὖ φαίην χρῆναι ἐρωτᾶν. Redundat poſt participium, Π. 1, 5, 6. καλλιερησάμενος δὲ, τότε προςῄεσεν. it. poſt ἐπεὶ, Π. 3, 3, 11. ἐπεὶ δ' ἐκαλλιέρησε — τότε δὴ ἐνέβαλεν. it. poſt ὅταν, Απ. 4, 3, 17. ¶ 2) οἱ τότε ſcil. ὄντες ſ. γενόμενοι. Vſitata Atticis formula. Α. 2, 2, 10. κήρυκα ἄριστον τῶν τότε. 2, 5, 2. p. 110 ¶ 3) c. artic. et ſubſtant. Π. 1, 4, 15. ἤδη τῇ τότε θήρᾳ, i. e. *illa*, ſ. *hac*. ¶ 4) *olim*. v. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 4, 46. Π. 4, 5, 10. οὐδὲν θαυμάζω, εἰ πολλοὺς πολεμίους τότ' ἰδὼν, ἡμᾶς δὲ οὐκ εἰδὼς ὅ τι πράττομεν. 4, 6, 2. p. 256. ὁ νυνὶ βασι-

βασιλεὺς καλέσαντος τοῦ τότε βασιλέως. it. sequente νῦν, Cf. Beza ad Galat. 4, 8. Π. 5, 2, 4. ἐγώ σοι μὲν καὶ τότε (margg. ταῦτα) ὑπεσχόμην — νῦν δὲ etc. Antea erat πρόσθεν — νῦν. ¶ 5) Vertunt *hoc tempore*. A. 1, 1, 6. πόλεις Τισσαφέρνους τὸ ἀρχαῖον — τότε δ᾽ ἀπέστησαν πρὸς Κῦρον. ¶ 6) τοτὲ μὲν — τοτὲ δὲ, *modo — modo*. Cf. Doruill. ad Charit. p. 708. qui de accentu consuli iubet Dukerum ad Thucyd. 7, 27. et Sylburgium ad Apollon. de syntaxi 1, p. 37. in notis p. 355. Π. 7, 1, 6. ὁπότε προσβλέψειέ τινας — τοτὲ μὲν εἶπεν ἂν — τοτὲ δ᾽ αὖ ἐν ἄλλοις. Vbi saltem prius τοτὲ reddi potest *tum*, quia respondet ὁπότε. A. 6, 1, 5. Λ. 11, 4. καθίστανται τοτὲ μὲν εἰς ἐνωμοτίας, τοτὲ δὲ εἰς τρεῖς, τοτὲ δὲ εἰς ἕξ. E. 1, 4, 2. 5, 1, 16. 6, 2, 18. Απ. 3, 10, 15. 4, 2, 21. Σ. 8, 5. Pro τοτὲ δὲ poetice dicitur ἄλλοτε δὲ, Απ. 1, 2, 20. τοτὲ μὲν κακὸς, ἄλλοτε δ᾽ ἐσθλός. Stobaeus pro τοτὲ habet ποτὲ, vt marg. ed. Basil.

τοτρίτον, *tertium*. A. 1, 6, 8. νῦν τοτρίτον ἐπιβουλεύων. Cf. τρίτος nr. 3.

του encliticum v. τὶς nr. 35.

τοῦδε, v. ὁ nr. 42.

τοὔμπαλιν, v. ἔμπαλιν.

τοὔμπροσθεν, v. ἔμπροσθεν.

τοὐναντίον, v. ἐναντίος.

τοὔνομα, v. ὄνομα.

τοὐντεῦθεν, *tum, deinceps*. Π. 5, 5, 9. εἰ μηδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνεσθαι, τοῦτο τοὐντεῦθεν λέγε. 7, 1, 20.

τοὔπισθεν, v. ὄπισθεν.

τραγήματα, *bellaria*. Hesych: Φοινικοβάλανα· τὸ τράγημα. Cf. Schol. Aristoph. Plut. 190. et Suid. in v. τραγήματα. A. 2, 3, 9. αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων, οἵας — τραγήματα ἀπετίθεσαν. 5, 3, 10. ἄλφιτα, ἄρτους, οἶνον, ἀργύρια, τραγήματα.

τραγικὸς, *tragicus*. v. σκηνὴ nr. 3.

τραγῳδία, *tragoedia*. Απ. 2, 2, 9. τοῖς ὑποκριταῖς, ὅταν ἐν ταῖς τραγῳδίαις τὰ ἔσχατα λέγωσι. Sed Απ. 1, 4, 3. τεθαύμακα — ἐπὶ τραγῳδίᾳ Σοφοκλέα, reddi potest *ob tragicam artem, ob tragoediarum quas scripsit praestantiam*.

τραγῳδὸς, *tragoedus*. O. 3, 9. v. κωμῳδός.

Τράλλεις, *Tralles*. ¶ 1) vrbs Lydiae. A. 1, 4, 8. Cyrus dicit: ἔχω αὐτῶν τέκνα

τέκνα — ἐν Τράλλεσι Φρουρούμενα. ¶ 2) Ε. 3, 2, 14. τὸ βαρβαρικὸν ϛράτευμα ἀπῆλθε εἰς Τράλλεις τῆς Φρυγίας. Margg. Καρίας. Fuit autem in confiniis Cariae et Lydiae. v. Mor. qui malit Λυδίας.

τρᾶν, *pertundere, perforare*. O. 7, 40. εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν. Thom. Mag. p. 842. τετρημένον οὐ τετρυπημένον. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· εἰς τετρ: πίθ. ἀντλεῖ. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων λεγομένη.

Τρανίξαι, et Τρανίψαι, v. Θρανίψαι.

τράπεζα, ¶ 1) *mensa*. Π. 8, 2, 2. ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν συνέταξεν, ὅπως παρατιθοῖτο. §. 3. ἐτίμα ἀπὸ τῆς τραπέζης — ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν ἐπετίθετο — ἔπεμπε ἀπὸ τραπέζης — τὰ πεμπόμενα ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης — τὰ ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης. 8, 4, 4. 8, 8, 8. A. 7, 2, 18. οὐκ ἐδυνάμην ζῆν εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν ἀποβλέπων, *ab aliis victum exspectans*. — εἰς τὴν ἐκείνου τράπεζαν ἀποβλέπων ὥσπερ κύων. O. 8, 19. τὰ ἀμφὶ τραπέζας, sc. ὄργανα, *instrumenta quibus in mensa vtimur*. 9. 7. ὀργάνων — ἄλλη (φυλὴ) ἀμφὶ τραπέζας. Σ. 2, 1. ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, *post coenam, mensis sublatis*, vel, vt dicit Virgil. Aen. 1, 723. *remotis*. Casaub. ad Athenae. p. 913. de secundis mensis intelligit, et τράπεζαν ait promiscue dictam esse de mensis et primis et secundis. ¶ 2) *apparatus mensae*. Ἱερ. 1, 18. οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐπίδοσιν αἱ τράπεζαι αὐτῶν. ¶ 3) *fercula*. Poll. 6, 84. τραπέζας δὲ ἐκάλουν καὶ τὰ σιτία, τὰ ἐπ' αὐτῶν τιθέμενα. vbi v. interpp. A. 7, 3, 11. μάλιϛα δὲ αἱ τράπεζαι κατὰ τοὺς ξένους ἀεὶ ἐτίθεντο — οἱ ἄλλοι — καθ' οὓς αἱ τράπεζαι ἔκειντο. ¶ 4) *victus*. Π. 7, 2, 8. ἀποδίδωμί σοι γυναῖκα — καὶ τράπεζαν σὺν οἷαπερ ἔζητε. 8, 6, 6. ¶ 5) Σικελιῶτις γαϛρὸς ἀμέτρου τράπεζα, Επ. 1, 8. *mensa lauta ac delicata*. v. Σικελιῶτις.

Τραπεζούντιοι, *Trapezuntii*. A. 4, 8, 17. amice excipiunt Graecos. it. 5, 1, 6. 9. 5, 2, 1. 2. 5, 5, 7. Sinopensibus parent. 6, 6, 13. Cf. Τιμησίθεος et Pausan. 8, 27. p. 655.

Τραπεζοῦς, *Trapezus*. v. Hutch. diss. p. 26. Arrianus peripl. initio Ponti:

εἰς Τραπεζοῦντα ἥκομεν, πόλιν Ἑλληνίδα, ὡς λέγει Ξενοφῶν ἐκεῖνος, ἐπὶ θαλάττῃ ᾠκισμένην, Σινωπέων ἄποικον. A. 4, 8, 17. εἰς Τραπεζοῦντα, πόλιν Ἑλληνίδα οἰκουμένην, ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ, Σινωπίων ἀποικίαν, ἐν τῇ Κόλχων χώρᾳ. 5, 1, 1. 5, 3, 1. Ἕλληνες ἐφοβοῦντο τὴν κατάβασιν τὴν εἰς Τραπεζοῦντα. πρανὴς γὰρ ἦν καὶ ϛενὴ, np. e Drilarum regione. 5, 5, 8. 6, 6, 4.

τραῦμα, *vulnus*. Π. 5, 4, 5. ὅπως ἔχει ἐκ τοῦ τραύματος — ἐπιδεδεμένος τὸ τραῦμα. A. 4, 6, 7. ὅπως ἐλάχιϛα τραύματα λάβοιμεν. Ἀγ. 2, 13. et E. 4, 3, 13. E. 2, 4, 2. Aπ. 3, 4, 1. Cf. ἐπιδέειν.

τραυματίζειν, *vulnerare*. E. 4, 3, 16. τραυματισθέντες.

τράχηλος, *collum*. A. 7, 4, 6. ἐπανατείνας τὸν τράχηλον. Λ. 5, 9. in gymnasiis ἀπὸ σκελῶν, ἀπὸ χειρῶν, καὶ ἀπὸ τραχήλου γυμνάζονται. Sic Σ. 2, 16. in saltatione ἅμα τράχηλος καὶ σκέλη — ἐγυμνάζοντο. E. 3, 3, 11. Iπ. 1, 8. equi ἐκτείνοντες τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλήν. K. 5, 30. τράχηλος leporum describitur.

Τραχινία Ἡράκλεια, v. Ἡράκλεια nr. 2.

τραχὺς, *asper*. De loco, cf. Poll. 1, 186. A. 4, 3, 5. τραχὺς ὁ ποταμὸς — λίθοις. Iππ. 1, 4. ἐν τραχείᾳ χώρᾳ ἱππεύειν. K. 5, 30. pedes οὐδενὸς τραχέος φροντίζοντας. 9, 18. ἐὰν τραχέας τόπους διαπερᾷ, αἱ πέτραι ἕξουσι. 10, 19. τὰ ἄγκη τὰ τραχέα. Sic neutrum τὰ τραχέα, scil. χωρία, Iππ. 8, 3. K. 4, 10. De via, A. 4, 6, 9. ἡ τραχεῖα τοῖς ποσὶν ἀμαχεὶ ἰοῦσιν εὐμενεϛέρα, ἢ ὁμαλή. K. 5, 5. ὁδοὺς τραχείας. De freno, Iπ. 9, 9. χαλινοὶ λεῖοι ἐπιτηδειότεροι τῶν τραχέων. 10, 6. iterum oppon. λεῖος. §. 8. De corpore, Aπ. 3, 10, 1. exprimit pictor τὰ τραχέα καὶ τὰ λεῖα σώματα. De voce, A. 2, 6, 6. τῇ φωνῇ τραχύς. Cf. Poll. 2, 117.

τραχύτης, *asperitas*. Π. 7, 5, 24. ἐπιπονώτατα ζῶντες διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα, Iπ. 10, 6 ἀφίλλων τῇ τραχύτητι freni.

τρεῖν, *timere, fugere*. Hesych: τρέσαι· φυγεῖν, φοβηθῆναι. it. τρεσάντων. φοβηθέντων, ἢ διὰ δέος φυγόντων. Suid: τρέσας· ἀντὶ τοῦ φυγὼν, φοβηθεὶς, δειλιάσας. A. 1, 9, 4. ἄρκτον ἐπιφερόμενον οὐκ ἔτρεσεν.

τρεῖς, *tres*. Λ. 11, 4. εἰς τρεῖς.

τρεῖς. v. εἷς nr. 16. 13, 1. τρεῖς ἄνδρες συσκηνοῦσι regi Lacedaemoniorum. A. 6, 6, 20. θυομένῳ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά. etc. Confunditur c. δέκα. v. δέκα nr. 3.

τρεισκαίδεκα, *tredecim.* A. 1, 5, 5. vbi Zeun. τρισκ.

τρέμειν, *tremere.* K. 3, 6. προορώμενοι τὸν λαγὼ τρέμουσι cupiditate et ardore. Sed Brunckius ap. Zeun. in praefat. ad Aπ. legi iubet ἀτρεμοῦσι.

τρέπειν, ¶ 1) *vertere.* A. 1, 8, 17. εἰς φυγὴν ἔτρεψε τοὺς ἑξακισχιλίους. Cf. τρέπεσθαι nr. 14. ¶ 2) *flectere.* A. 3, 1, 29. ἥν τις αὐτῶν τρέψῃ (Cod. Par. στρέψῃ) τὰς γνώμας. Cf. στρέφειν nr. 5. ¶ 3) *pellicere.* Π. 5, 4, 10. p. 312. ἐξαπατήσαντι τοὺς πολεμίους, ἄλλοσε τρέψαι ἀπὸ τῶν ἐξεληλυθότων. ¶ 4) *mouere, eo redigere.* Π. 8, 4, 5. τίνος ἕνεκα — Χρυσάντας σε ἔτρεψεν (Margg. Χρυσάνταν ἔγραψας), ὥστε etc. ¶ 5) *cogitatione accommodare.* c. ἐν, Π. 5, 5, 10. p. 332. μὴ ἐν ἐμοὶ ταῦτα, ἀλλ' ἐν σοὶ τρέψας πάντα, καταθέασαι.

τρέπεσθαι, ¶ 1) *conuertere se.* Aπ. 4, 3, 8. ἥλιον, ἐπειδὰν ἐν χειμῶνι τράπηται — πάλιν αὖ τρέπεσθαι. ¶ 2) *vertere se, viam capere, recipere se.* Π. 3, 1, 2. ἀπορῶν, ποῖ τράποιτο, ἐπὶ λόφον καταφεύγει. A. 3, 5, 8. ὅποι ποτὲ τρέψονται profecturi. ¶ 3) *terga dare, in fugam se dare.* Π. 3, 3, 29. ἐτράποντο, καὶ — ἔφευγον. 5, 4, 4. ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, *fugere coeperunt.* A. 5, 4, 18. E. 3, 4, 14. ἐτρέφθησαν οἱ Ἕλληνες ἱππεῖς. ¶ 4) *fugere.* c. ἀπὸ, A. 5, 4, 12. χωρίον ἀφ' οὗ οἱ βάρβαροι ἐτράπησαν. E. 3, 5, 13. ἐτρέφθησαν οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ τοῦ κατάντους. 5, 4, 52. ¶ 5) *dilabi.* A. 4, 8, 15. οὐκέτι ἔστησαν, ἀλλὰ φυγῇ ἄλλος ἄλλῃ ἐτράπετο. ¶ 6) *ingredi.* c. acc. omisso κατὰ, vel ἐπὶ, Aπ. 2, 1, 21. εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται — εἴτε τὴν διὰ κακίας. §. 22. ποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται. §. 23. 27. ¶ 7) *aggredi.* c. ἐπὶ, Aπ. 2, 9, 2. ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο, *in meam perniciem se verteret.* c. πρὸς, E. 1, 2, 6. πρὸς τοὺς παρὰ τὸ ἕλος ἐτράποντο. ¶ 8) *deuerti.* Π. 8, 5, 9. ἐπεὶ δὲ γίγνονται κατὰ τὴν Μηδικὴν, τρέπεται ὁ Κῦρος πρὸς Κυαξάρην. A. 4, 5, 21.

21. ¶ 9) *vergere, spectare.* A. 3, 5, 9. ἡ — πρὸς ἄρκτον τετραμμένη, scil. ὁδός. ¶ 10) *animum adiicere, cogitatione se conuertere.* c. εἰς, Πο. 4, 8. αἱ γυναῖκες εἰς ἐσθῆτα πολυτελῆ καὶ χρυσοῦν κόσμον τρέπονται. c. ἐπὶ, A. 6, 1, 12. Graeci ducem lecturi, ὡς ταῦτα διενοοῦντο, ἐτρέποντο ἐπὶ τὸν Ξενοφῶντα. ¶ 11) *cupere.* c. ἐπὶ, E. 4, 4, 2. τοὺς ἐπὶ τὴν εἰρήνην τετραμμένους. §. 1. erat εἰρήνης ἐπεθύμησαν. §. 12. ἐκπεπληγμένον καὶ ἐπὶ τῷ μάχεσθαι οὐδένα τρεπόμενον. Steph. coniicit ἐπὶ τὸ μ. 4, 5, 5. ¶ 12) *suscipere, occupari.* c. εἰς, Ἱερ. 9, 7. τοῖς εἰς τοῦτο ἐῤῥωμένως τρεπομένοις. c. ἐπὶ, Π. 2, 1, 8. ἀφέμενοι τοῦ πολλοῖς προσέχειν τὸν νοῦν, ἐπὶ ἓν ἔργον τράπονται. Ita operarum vitio extat in Leuncl. et Welf. pro τράπωνται. 5, 5, 13. ἀπιὼν ἐφ' ἅπερ ἔλεγον τρέψομαι, *agam.* A. 7, 1, 12. μὴ ἐφ' ἁρπαγὴν τράποιτο τὸ στράτευμα. Πο. 4, 6. Απ. 3, 7, 9. ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων, οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἑαυτοὺς ἐξετάζειν. Ἱπ. 7, 4. Cf. ἁρπαγή. c. πρὸς, Απ. 2, 3, 18. εἰ τὼ χεῖρε — ἀφεμένω τούτου, τράποιντο πρὸς τὸ διακωλύειν ἀλλήλας, *id agerent vt.* ¶ 13) *ruere in vitia.* Π. 7, 5, 26. p. 455. τρεψόμεθα ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν καὶ ἡδυπάθειαν — εἰς τὴν πονηρίαν πάλιν τρέπεται. 8, 8, 1. πάντα ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐτρέπετο. §. 3. A. 2, 6, 3. ¶ 14) *in fugam vertere.* E. 5, 3, 2. ὡς ἅπαξ ἐτρέψατο, — οὐκ ἀνῆκεν διώκων. Π. 2, 3, 7. Αγ. 6, 2. c. acc. Π. 4, 1, 6. οὓς ἡμεῖς τρέπεσθαι ἱκανοί. 4, 3, 3. p. 228. A. 5, 4, 8. 6, 3, 3. 6, 5, 16. Αγ. 2, 11. ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτοὺς, pro quo E. 4, 3. 10. est ἔτρεψαν, quod Leuncl. etiam in Αγ. malit. E. 1, 2, 6. τούτους τρεψάμενοι καὶ ἀποκτείναντες. 1, 5, 10. 2, 4, 4. 10. 4, 8, 19. 5, 2, 31. 6, 5, 7. 7, 1, 8. 7, 2, 4. 7, 4, 30. Ἱερ. 2, 15. K. 12, 5. πολλοῦ ὄχλου τρεφθέντος, *magna turba in fugam acta,* — τοὺς πολεμίους ἐτρέψαντο. ¶ 15) *eiicere, expellere.* A. 6, 1, 7. αἱ τρεψάμεναι βασιλέα ἐκ τοῦ στρατοπέδου.

τρέφειν, ¶ 1) *nutrire, alere.* a) pecora et feras, Π. 1, 4, 5. νομιῶ — σέ μοι θηρία τρέφειν. Margg. τρέφεσθαι. 1, 6, 19. p. 80.

80. πρὸς τὸν λαγὼ venandum κύνας ἔτρεφες. 8, 6, 11. ὅ τι καλὸν αὐτοῖς ἐν τῇ χώρᾳ ἢ φύοιτο, ἢ τρέφοιτο. Απ. 2, 9, 2. Ο. 5, 18. πρόβατα κάλλιςα τεθραμμένα. Ιπ. 11, 13. Ιπρ. 1, 3, 13. b) currus, v. ἅρμα. c) naues, E. 1, 5, 4. ἑκάςῃ νηῒ διδόναι — ὁπόσας ἂν βούλωνται τρέφειν. 4, 8, 12. τὸ ναυτικὸν τρέφοντα. 5, 1, 21. Sic A. 5, 1, 7. τρέφειν ἀπὸ κοινοῦ, οὓς ἂν καταγάγωμεν. d) ſeſe, Πc. 2, 1. αὐτοὺς τρέφοντες, *ſuis ſumtibus et opera viuentes.* e) operas et opifices, Π. 8, 2, 4. ἀγαπᾷ ἢν ἱκανοὺς αὐτὸν τρέφειν ἐργοδότας λαμβάνῃ — ἀρκεῖ μία τέχνη εἰς τὸ τρέφεσθαι — νευρορῥαφῶν τρέφεται. Ο. 6, 10. ἡ γῆ — τρέφουσα τοὺς ἐργαζομένους. f) milites, Π. 2, 1, 8. οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο τρέφονται, ἢ ὅπως μάχωνται ὑπὲρ τῶν τρεφόντων. §. 12. 2, 4, 8. p. 130. A. 1, 1, 9. 10. E. 2, 3, 9. φρουροὺς — θρέψειν αὐτοὶ ὑπιςχνοῦντο. Ιερ. 4, 11. Ο. 4, 6. φύλακας ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι τρέφει ſtipendiis. §. 11. g) cognatos, Απ. 2, 7, 2. ἀδύνατον τοσούτους τρέφειν. h) Dicitur de matre, Π. 8, 7, 3. p. 545. ὑπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς τραφέντες, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ αὐξηθέντες, i. e. fratres. v. Ern. ad Callimach. h. in Iov. 55. et infra nr. 6. i) De terra, O. 5, 3. ἡ γῆ ὄψα πολλὰ τὰ μὲν φύει, τὰ δὲ τρέφει. §. 7. ἡ γῆ ἐν τῷ μέσῳ τοὺς καρποὺς τρέφουσα. 16, 3. k) De cibo et potu, Ιερ. 1, 16. δι' ὧν τρεφόμεθα. Απ. 4, 3, 6. ὕδωρ μιγνύμενον πᾶσι τοῖς τρέφουσιν ἡμᾶς. Cf. 2, 1, 1. l) Paſſiuum iungitur c. γίγνεσθαι, K. 5, 29. τοὺς τόπους ἐν οἷς ἐγένετο lepus καὶ ἐτράφη. m) Tam actiuum, quam paſſiuum c. dat. Cf. Thom. Mag. A. 4, 5, 19. τὰ κτήνη χιλῷ ἐτρέφετο. 5, 4, 18. παῖδας — σιτευτοὺς τεθραμμένους καρύοις ἑφθοῖς. 6, 5, 12. σῖτος ᾧ θρεψόμεθα, *quo alamur.* Λ. 1, 3. σίτῳ μετριωτάτῳ τρέφουσι (αὐτάς). Ιερ. 1. 20. Απ. 4, 3, 10. γάλακτι, τυρῷ, κρέασι τρεφόμενοι ζῶσι. n) c. variis praepoſitionibus, vt c. ἀπὸ, A. 5, 1, 7. τρέφειν ἀπὸ κοινοῦ. Λ. 7, 1. ἀπὸ τεχνῶν τρέφονται. E. 2, 1, 1. 4, 8, 9. θρέψει ἀπὸ τῶν νήσων. §. 12. τὸ ναυτικὸν ἀπὸ τῶν ἐκείνου τρέφων. Απ. 2, 7, 6. Ο. 5, 13. λαμβάνειν ἀφ' ὧν θρέψονται. c. ἐκ, Π. 3, 3, 9.

3, 9. p. 179. θρεψόμεθα ἐκ τῆς πολεμίας. Α. 7, 4, 7. c. εἰς, Απ. 2, 1, 22. τεθραμμένην εἰς πολυσαρκίαν καὶ ἁπαλότητα. c. ἐν, Α. 7, 3, 6. ἐν τῇ πολεμίᾳ διατρίβειν καὶ τρέφεσθαι ἀσφαλέστερον. Ε. 2, 3, 17. p. 90. διὰ τὸ — ἐν ἐλευθερίᾳ τὸν δῆμον τετράφθαι, *inde a pueris vixerit.* o) c. adiect. Απ. 2, 1, 31. ἀπόνως μὲν λιπαροὶ διὰ νεότητος τρεφόμενοι, ἐπιπόνως δὲ αὐχμηροὶ διὰ γήρως περῶντες. Ruhnken. ob περῶντες emendat φερόμενοι. qua tamen emendatione vix eſt opus. ¶ 2) *alendum habere.* Απ. 2, 7, 3. ὁ Κεράμων πολλοὺς τρέφων — σὺ δὲ πολλοὺς τρέφων — ὁ μὲν δούλους τρέφει §. 4. ¶ 3) *publice victum praebere.* Λ. 13, 1. τρέφει ἡ πόλις βασιλέα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. ¶ 4) *commeatum et ſtipendia dare.* Π. 7, 5, 26. p. 454. ἔχομεν γῆν — καὶ οἵτινες ταύτην ἐργαζόμενοι θρέψουσιν ἡμᾶς. ¶ 5) *pecunias dare.* Σ. 4, 55. οὗτοι τὰ ἐμὰ νευρόσπαστα θεώμενοι τρέφουσί με. ¶ 6) *educare.* Π. 2, 1, 6. p. 92. ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῖν χώρᾳ καὶ ἔφυτε καὶ ἐτράφητε. 3, 3, 20. 4, 5, 17. οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα. 4, 6, 4. θυγάτηρ — ἣν ᾤόμην τῷ νῦν βασιλεύοντι γυναῖκα τρέφειν. Λ. 1, 3. τὰς οὕτω τρεφομένας Απ. 2, 3, 4. fratres dicuntur ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι — ὁμοῦ τραφῆναι. 3, 9, 1. Vnde Απ. 1, 4, 7. τοῖς τραφεῖσι, *liberis qui ad maturitatem peruenerunt.* Cf. γίγνεσθαι nr. 4. c. et ſupra nr. 1. h. ¶ 7) *inſtituere.* Κ. 1, 16. Ἀχιλλεὺς ἐν ταύτῃ τῇ παιδείᾳ τραφείς. ¶ 8) In var. lect. eſt τεθραμμένους pro τεθεραπευμένους. v. θεραπεύειν nr. 8. it. ἦν τρέφων pro ἀνέτρεφον. v. ἀνατρέφειν nr. 2.

τρέφεσθαι, *alere ſe.* Ε. 4, 5, 1. ὅτι — πολλοὶ τρέφοιντο αὐτόθι. Etiam multa huc reuocari poſſunt e verbo actiuo τρέφειν, v. c. vbi futurum medii legitur.

τρέχειν, *currere.* Π. 2, 2, 2. p. 104. δραμόντα ἐνεγκεῖν τὴν ἐπιστολήν. §. 17. οὔτε βάδην, ἀλλ' ἀεὶ τρέχων. 2, 3, 5. p. 120. βαδίζειν καὶ τρέχειν. 2, 4, 17. p. 138. Α. 4, 8, 19. ὁ λόφος κάλλιστος τρέχειν, *ad currendum.* 7, 3, 25. οἱ ὁπλῖται θᾶττον δραμοῦνται. Λ. 2, 3. Αθ. 1, 13. ᾄδων in choris, καὶ τρέχων fortaſſis in gymnaſiis, καὶ ὀρχούμενος in choris.

choris. O. 5, 8. δραμεῖν καὶ βαλεῖν. c. acc. Iπ. 8, 1. τρέχειν καὶ πρανῆ, καὶ ὄρεια, καὶ πλάγια. §. 6. ἥδιον τὸ πρανὲς δραμεῖται. c. εἰς, A. 4, 5, 14. ἐξανασάντες ἔδραμον εἰς τοὺς πολεμίους. c. περὶ, A. 1, 5, 8. ἵεντο ὥσπερ ἂν δράμοι τις περὶ νίκης in certaminibus.

*τριακονθάμματος, *triginta nodos habens.* K. 2, 6. δίκτυα — τριακονθάμματα.

τριάκοντα, *triginta.* v. ἔτος, μυριὰς, πεντήκοντα.

οἱ τριάκοντα, ¶ 1) *triginta viri regi Spartanorum comites et consiliarii dati.* Aγ. 1, 7. et E. 3, 4, 2. ἐὰν δῶσιν αὐτῷ τριάκοντα Σπαρτιατῶν. Bachium offendit, quod articulus deest. Sed id fit etiam alias. In Aγ. vulgo legitur πεντήκοντα. Scil. Λ fuit in N mutatum. Plutarchus eos vocat ἡγεμόνας καὶ συμβούλους, Diodorus Sic. τριάκοντα τῶν πολιτῶν εἰς τὸ συνέδριον τοὺς ἀρίστους. v. Hutch. ad. Aγ. E. 3, 4, 8. οἱ μὲν ἄλλοι τριάκοντα οὐκ ἐσίγων. §. 20. οἱ περὶ Λύσανδρον τριάκοντα (h. e. *in quibus Lysander apud Agesilaum primus erat*) οἴκαδε ἀπέπλεον, διάδοχοι δ' αὐτῶν οἱ περὶ Ἡριππίδαν παρῆσαν. 4, 1, 3. λόγου ἤρξατο ὁ Ἀγησίλαος ad Cotyn, παρόντων τῶν τριάκοντα. §. 10. οἱ ἄλλοι τριάκοντα, np. praeter Herippidam. §. 13. Ἀγησίλαος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν τριάκοντα χαμαὶ κατακείμενοι — ἀνέμενον Pharnabazum ad inducias venientem. §. 15. adſunt οἱ τριάκοντα, cum Pharnabazus cum Ageſilao ageret. 5, 3, 8. Ἀγησίπολιν ἐκπέμπουσιν, μετ' αὐτοῦ δὲ, ὥσπερ Ἀγησιλάῳ ἐς τὴν Ἀσίαν, τριάκοντα Σπαρτιατῶν. ¶ 2) *triginta tyranni Athenis ad leges conſtituti.* E. 2, 3, 2. τριάκοντα ἄνδρας ἑλέσθαι, οἳ τοὺς πατρίους νόμους ξυγγράψουσι, καθ' οὓς πολιτεύσουσι. Deinde afferuntur eorum nomina. Cf. §. 8. vbi fere eadem dicuntur, et vsque ad §. 11. eorum iniuſte facta narrantur. §. 11. ſqq. Theramenes, quanquam et ipſe erat ex eorum numero, iis aduerſatur, cum aliis in rebus, tum quod illi tria ciuium millia ſibi allegerent. §. 16—24. Theramenes accuſatus damnatur et interficitur. Sed etiam interfecto eo dicuntur οἱ τριάκοντα. v. Grot. ad Ioh. 20, 24. et Mo-

Morus ad E. 2, 4, 14. E. 2, 4, 1. pergunt iniuste remp. gerere. §. 2 — 4. a Thrasybulo bello petuntur. §. 5. sq. Eleusinem, futurum perfugium, crudeliter sibi subiiciunt. §. 7 — 14. a Thrasybulo vincuntur. §. 15 — 28. imperio priuantur et Eleusinem abeunt. 3, 1, 3. τῶν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἱππευσάντων. Απ. 1, 2, 31. ὁ Κριτίας ὅτε τῶν τριάκοντα ὢν νομοθέτης μετὰ Χαρικλέους ἐγένετο, et Socratem vetuerunt docere alios. 4, 4, 3. idem iussum legitur et alia iniuste praecepta Socrati.

τριακονταετὴς et

τριακονταετὶς, *tricennalis, triginta annorum.* E. 5, 2, 2. σπονδαὶ τριακονταετεῖς. 2, 3, 7. τριακονταετίδων σπονδῶν. v. Thom. Mag. p. 859.

τριακονταρχία, *trigintauiratus, imperium triginta virorum.* v. τριάκοντα nr. 2. E. 6, 3, 5. p. 384. καθιστᾶτε (Lacedaemonii) τριακονταρχίας, vt olim Athenis.

***τριακοντόργυιος**, *triginta vlnarum, nonaginta cubitorum.* K. 2, 6. δίκτυα τριακοντόργυια. All. τριακοντώρυγα.

τριακόντορος (ναῦς), *nauis quae triginta remis agitur.* Hesych: τριακόντοροι· πλοῖα ὑπὸ τριάκοντα κωπηλατούμενα. A. 5, 1, 10. ἔλαβον δὲ καὶ τριακόντορον. 7, 2, 5. κελεύει πλεῦσαι ὡς τάχιστα — καὶ δίδωσιν αὐτῷ τριακόντορον.

τριακοντώρυγα vertunt *triginta vallos habentia.* v. τριακοντόργυιος.

τριακόσιοι, ¶ 1) *trecenti.* E. 1, 3, 8. ἱππεῖς πλείους τριακοσίων. 3, 2, 2. Cf. διακόσιοι, et τετρακόσιοι, quibuscum in var. lect. permutatur. ¶ 2) A. 3, 4, 26. τοὺς τριακοσίους οὓς Χειρίσοφος εἶχε τῶν ἐπιλέκτων. ¶ 3) certus numerus militum Elide. E. 7, 4, 13. ἀντεβοήθησαν δὲ καὶ οἱ τῶν Ἠλείων τετρακόσιοι, καὶ ἔτι τριακόσιοι. §. 16. οἱ ἱππεῖς καὶ οἱ τριακόσιοι οὐκ ἠμέλησαν. §. 31. ὁ τῶν τριακοσίων ἄρχων. Cf. τρισχίλιοι, quocum in libris confunditur.

τριακοστὸς, *trigesimus.* Π. 5, 3, 4. ἥκετε εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν. 8, 4, 12. iocans dicit Cyrus: δώσω — εἰς τριακοστὸν ἔτος. Triginta dierum προθεσμίαν apud Persas aliasque gentes valde in vsu fuisse docet Doruill. ad Charit. p. 450.

τρίβειν, ¶ 1) *atterere.* K. 6, 1. πλατεῖς τοὺς ἱμάντας,

τας, ἵνα μὴ τρίβωσι τὰς λαγόνας. ¶ 2) *fricare.* Iπ. 5, 5. ταῖς χερσὶ τρίβειν (τρίχας equi).

τριβὴ, *diuturnus rerum vsus.* Poll. 5, 144. πεῖρα, ἐμπειρία, ἐπιστήμη, ἕξις, τριβή. A. 5, 6, 7. διὰ τὴν τριβὴν ἱκανοὺς ὄντας.

τρίβος, *semita.* Hesych: τρίβος· ἀτραπὸς, ὁδός. Philo de agricult. T. I. p. 316, 24. τρίβος ἐστὶν ἡ τετριμμένη πρός τε ἀνθρώπων καὶ ὑποζυγίων ἱππήλατος καὶ ἁμαξήλατος ὁδός. Cf. Poll. 3, 96. Π. 4, 5, 7. διαχιζομένων ὁδῶν τρίβῳ τινί. Hutch. *cum viae semita quadam trita diuiderentur.* Zeun. non male vertit *triuium.*

τριημιπόδιον, *sesquipes, pes cum dimidio.* v. Casaub. ad Theophrast. charactt. 6, 4. O. 19, 4. βόθυνον τὸ βάθος ἔλαττονα τριημιποδίου. §. 5. βραχύτερον τριημιποδίου. Margg. τριημιπόδου.

*τριηραρχεῖν, *triremibus praeesse:* τριηραρχεῖσθαι, *in triremibus parere.* Aθ. 1, 13. τριηραρχοῦσι οἱ πλούσιοι, ὁ δὲ δῆμος τριηραρχεῖται.

τριηράρχης, i. q. τριήραρχος. E. 1, 7, 10. p. 59. in margg. est τριηραρχῶν pro ταξιάρχων. v. ταξίαρχος. Cf. τριήραρχος.

τριηραρχία, *munus publicum hominum ditiorum, qui suis sumtibus triremem instruebant, instructio et gubernatio triremium de suis sumtibus.* Aθ. 1, 13. ἐν ταῖς χορηγίαις καὶ γυμνασιαρχίαις καὶ τριηραρχίαις. O. 2, 6. τριηραρχίας μισθοὺς — σοὶ προστάξουσιν. Leuncl. *sumtus in triremium praefecturis.* Fr. Portus: *stipendia quae a trierarchis pendi solent.* 7, 3.

τριήραρχος, *triremi praefectus.* Aθ. 3, 4. Athenis τριήραρχοι καθίσανται τετρακόσιοι ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. v. Kuhn. ad Poll. 8, 100. E. 1, 1, 19. in Syracusanorum classe οἱ τριήραρχοι, καὶ οἱ ἐπιβάται, καὶ οἱ κυβερνῆται. §. 21. 2, 1, 8. Λύσανδρος ἐπὶ τὰς τριήρεις τριηράρχους ἐπέστησε. 5, 1, 17. οἱ μὲν τριήραρχοι — οἱ δὲ ναῦται. 6, 2, 22. 7, 1, 3. Oppon. στρατηγοὶ, Aθ. 1, 18. ἐτίμων τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς τριηράρχους. E. 1, 1, 17. 20. 1, 6, 25. 1, 7, 3. vbi τριήραρχοι parent στρατηγοῖς et subsunt eorum imperio. E forma τριηράρχης, E. 6, 2, 8. Ἰφικράτης — στρατηγὸς, τοὺς τριηράρχας ἠνάγκαζε. Margg. τριηράρχους.

τριήρης (ναῦς), *triremis.* Heſych: τριήρεις· πλοῖα πολεμικά. A. 1, 4, 7. διῆλθεν ὁ λόγος, ὅτι διώκοι αὐτοὺς Κῦρος τριήρεσι. 6, 1, 10. Χειρίσοφος ἦλθε τριήρεις ἔχων. All. τριήρη. Πο. 3, 8. E. 1, 4, 5. τριήρεων, ἃς ἐπυνθάνετο Λακεδαιμονίους παρασκευάζειν. 1, 5, 10. pro τριήρη legunt alii τριήρην, vſitato codd. et edd. vett. vitio. §. 11. περιτυχὼν δυοῖν τριήροιν. 3, 4, 1. ἰδὼν τριήρεις Φοινίσσας. §. 4. ἀναβὰς ἐπὶ τὴν τριήρη. §. 17. 6, 2, 23. O. 8, 8. τριήρης — σεσαγμένη ἀνθρώπων. Saepe iunguntur τριήρεις et πλοῖα, vt A. 1, 3, 17. εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν — μὴ ἡμᾶς αὐταῖς ταῖς τριήρεσι καταδύσῃ. 1, 4, 8. ἔχω γὰρ τριήρεις ὥςε ἑλεῖν τὸ ἐκείνων πλοῖον. 5, 1, 3. τριήρεις ἔχων καὶ πλοῖα ὑμᾶς ἄξοντα. 6, 5, 1. ἀνέμενον τὰς τριήρεις καὶ τὰ πλοῖα. §. 3. δύο τριήρεις ἔχων, πλοῖον δ' οὐδέν. 7, 3, 2. Αθ. 1, 20. E. 5, 1, 18. τριήρη ὁρμοῦσαν — τὰ δὲ φορτηγικὰ πλοῖα. §. 20. Cf. ἐμβολή, ἀντίπρωρος, πλεῖν, πληροῦν, πλοῦς. it. Thom. Mag.

τριηρῖται, *qui aduecti in triremibus fuerant* Schol. Thucyd. 6, 46. τῶν τριηριτῶν· τῶν ἐν τριήρεσιν ἀφικομένων. A. 6, 6, 5. ἔδεισαν τῶν τριηριτῶν πολλοί, καὶ ἔφευγον εἰς τὴν θάλατταν. Leuncl. et Amaſaeus *remigum.*

Τρικάρανον, *Tricaranum,* caſtellum Phliaſiae. Steph. Byz: Τρικάρανα, φρούριον τῆς Φλιασίας. E. 7, 4, 11. οἱ Ἀργεῖοι οὐκ ἠδύναντο καταπρᾶξαι, ὥςε τοὺς τῶν Φλιασίων φυγάδας μένειν ἐν τῷ Τρικαράνῳ. Cf. Τρίκρανον.

Τρίκρανον, *Tricranum,* i. q. Τρικάρανον. E. 7, 2, 1. Ἀργείων ἐπιτετειχικότων ἐν τῷ Φλιοῦντι τὸ ὑπὲρ τοῦ Ἡραίου Τρίκρανον. Margg. Τρικάρανον, quod vbique repoſuit Morus, et probat Valckenar. ad Theocrit. p. 415. quia etiam in Cod. Leid. legitur. E. 7, 2, 5. οἱ σκοποὶ ἐσήμαινον ἀπὸ τοῦ Τρικράνου ὡς πολεμίων ἐπιόντων. §. 11. hoſtes Phliaſiorum διὰ τοῦ Τρικράνου κατέβαινον ἐπὶ τὸ Ἡραῖον. §. 13. Cf. Schneider. ad E. 7, 2, 1.

τριμμὸς, *via trita, trames transuerſus in agris.* Suid: τριμμούς· τὰς τετριμμένας ὁδούς. K. 3, 7. οὐκ ἀπαλλαττόμεναι ἐκ τῶν τριμμῶν. 4, 3. ἐκ τῶν τριμμῶν ταχὺ ἀπαλλαττόμεναι. §. 9. ἰχνεύειν τὰ ἔργα οὐδέτερα, διὰ τοὺς τριμμούς. 5, 18.

5, 18. ἐν τοῖς τριμμοῖς καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. 6, 9.

*τριόργυιος, *trium vlnarum, nouem cubitorum.* Π. 6, 1, 27. τῶν μηχανῶν τὸ κατώτατον οἴκημα. ἦν δὲ τοῦτο τριόργυιον ἀπὸ τῆς γῆς.

τρίπηχυς, *trium cubitorum.* A. 4, 2, 16. τόξα ἐγγὺς τριπήχη.

τριπλάσιος, *triplus.* A. 7, 4, 16. εἶχε καὶ τριπλασίαν δύναμιν quam ante.

τρίπλεθρος, *trium iugerum* s. *plethrorum.* A. 5, 6, 3. p. 291. Ἶριν fluuium τρίπλεθρον. Antea dicebatur τριῶν πλέθρων.

τριπλοῦς, *triplus.* K. 6, 15. ἴχνη τριπλᾶ. v. ἴχνος.

τριπόδης, *tripedalis, trium pedum menſuram* s. *ſpatium habens.* O. 19, 3. βόθυνον βαθύτερον τριπόδου — τὸ πλάτος τριπόδου πλέον.

τρίπους, ¶ 1) *cortina qua Apollinis vates vtebatur.* Ἀπολ. 12. ἡ Πυθοῖ ἐν τῷ τρίποδι ἱέρεια. ¶ 2) *tripus cui crateres imponebantur,* in quibus vinum dilueretur. Σ. 4, 45. ex Homero: ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας. Athenaeus 2, 2. p. 38. A. exponit h. l. per λέβητας, εἰς οὓς τὸν οἶνον ἐξεκεράννυον. Cf. Euſtath. ad Il. 1, 122. ¶ 3) *menſa tripes,* cui fercula imponebantur. Poll. 10, 80. ἡ δὲ — τράπεζα, καὶ τρίπους ἂν καλοῖτο. — εἴρηνται δὲ αἱ τρίποδες καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τῇ Ἀναβάσει. Cf. Caſaub. ad Athenae. 2, 10. A. 7, 3, 10. in coena apud Seuthen καθημένοις — τρίποδες εἰσηνέχθησαν πᾶσιν — κρεῶν μεστοὶ νενεμημένων — καὶ ἄρτοι προσπεπερονημένοι ἦσαν πρὸς τοῖς κέρασι. Cf. Athenae. 2, 10. p. 49. B.

Τριπτόλεμος, *Triptolemus.* E. 6, 3, 4. p. 383. myſteria Herculem et Dioſcuros docuit, et fruges Peloponneſum.

Τριπυργία, *Tripyrgia,* locus inſulae Aeginae. E. 5, 1, 10. τοῦ Ἡρακλείου ἐπέκεινα — ἔνθα ἡ Τριπυργία καλεῖται.

τρίς, *ter.* vt τρὶς ὅσα νῦν, *triplo plura,* v. ὅσος nr. 1. c. εἰς, Π. 7, 1, 2. εἰς τρὶς ἀνέπαυσε τὸ στράτευμα, *ter.* A. 6, 4, 11. 13. Sed E. 6, 4, 11. εἰς τρὶς τὴν ἐνωμοτίαν ἄγειν, coniiciunt εἰς τρεῖς. In var. lect. permutantur τρὶς πεσὼν et προσπεσών. v. προσπίπτειν nr. 5.

τρισάσμενος, *libentisſime.* A. 3, 2, 15. τρισάσμενος ταῦτα ἐποίει.

τρισκαίδεκα, v. *τρεισκαίδεκα.*

τρισμύριοι, *triginta millia.* Π. 2, 1, 2. p. 86. *πόσον τι ϛράτευμα. ὁ δ' ἔφη, τρισμυρίους.* All. *δισμυρίους.* p. 87. *οὐ μείους τρισμυρίων.* A. 7, 8, 15. *ϛάδια τρισμύρια.*

τρισπίθαμος, *trium ſpithamarum* ſ. *palmorum.* K. 9, 13. *ξύλον — μέγεθος τρισπίθαμον.*

τρισχίλιοι, ¶ 1) *ter mille.* A. 2, 2, 3. *ϛάδιοι ἑξήκοντα καὶ τρισχίλιοι.* 2 MSS. *τριακόσιοι μύρια.* E. 4, 2, 9. Neutrum Π. 3, 1, 19. *τάλαντα πλείω τῶν τρισχιλίων.* ¶ 2) *οἱ τρισχίλιοι*, a triginta tyrannis lecti, quos Iuſtinus 5, 8, 10. *tria millia ſatellitum* nominat. E. 2, 3, 12. *καταλέγουσι τρισχιλίους τοὺς μεθέξοντας τῶν πραγμάτων.* Cf. 2, 4, 6. 2, 3, 13. *καταλέξασθαι τρισχιλίους.* §. 14. *ἐξέτασιν ποιήσαντες τῶν τρισχιλίων ἐν τῇ ἀγορᾷ — τὰ ὅπλα πάντων πλὴν τῶν τρισχιλίων παρείλοντο.* §. 20. 2, 4, 2. *οἱ τριάκοντα ἐβοήθουν ἐκ τοῦ ἄϛεος σὺν τοῖς τρισχιλίοις.* §. 14. diſſentiunt inter ſe de pace cum Thraſybulo facienda, et adimunt *τοῖς τριάκοντα* imperium,

τριταῖος, *tertio die.* A. 5, 3, 4. *ἀφικνοῦνται πορευόμενοι εἰς Κερασοῦντα τριταῖοι.* E 2, 1, 20.

τρίτος, 1) *tertius.* Π. 2, 3, 9. *τὸν ὕϛερον λόχον, καὶ τὸν τρίτον, καὶ τὸν τέταρτον*, §. 10. 8, 4, 2. *ὃν μάλιϛα ἐτίμα — τὸν δὲ δεύτερον — τὸν δὲ τρίτον — τὸν δὲ τέταρτον.* A. 2, 2, 2. *ἐπὶ τῷ τρίτῳ*, ſcil. *σημείῳ.* Np. ter ſonuit ſignum, vt rite omnia fierent. Cf. *μέρος.* ¶ 2) *tertio loco.* Π. 8, 7, 3. p. 544. *σατράπην εἶναι δίδωμι Μήδων τε καὶ Ἀρμενίων, καὶ τρίτον* (Cod. Bodl. *τρίτον*) *Καδουσίων.* E. 1, 7, 1. *πρὸς τούτῳ εἵλοντο Ἀδείμαντον, καὶ τρίτον Φιλοκλέα.* ¶ 3) *τὸ τρίτον*, *tertium.* E. 3, 3, 4. *τὸ τρίτον θύοντος.* Cf. *τοτρίτον.* ¶ 4) *τῇ τρίτῃ*, *tertio die.* Π. 8, 7, 2. *τῇ ὑϛεραίᾳ συνέβαινον αὐτῷ ταῦτα καὶ τῇ τρίτῃ.* A. 4, 8, 16. E. 3, 1, 14. *τῇ πρώτῃ — τῇ ὑϛεραίᾳ — τῇ τρίτῃ — καὶ μέχρι τεττάρων ἡμερῶν.* Sed E. 4, 1, 10. eſt *τρίτῃ ἢ τετάρτῃ ἡμέρᾳ.* ¶ 5) *χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν*, Π. 6, 3, 5. *heri et nudius tertius.* Phauorin: *τρίτην ἡμέραν λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ, οὐχὶ τρίτης οὐδὲ τρίτῃ. Ξενοφῶν, χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν. καὶ τρίτον ἔτος, οὐχὶ τρίτῳ ἔτει.* Xenophontem *τρίτην*

την ἡμέραν dixiſſe pro πρώην, notat Steph. v. Gronov. ad Herodot. 1, 109.

Τριφυλλίδες (vel potius Τριφυλίδες) πόλεις, *oppida Triphyliae*, h. e. agri Elienſium. v. Steph. Byz. E. 3, 2, 21. Elienſes volebant Τριφυλλίδας πόλεις ἀφεῖναι.

Τριφύλλιοι (vel potius Τριφύλιοι), *Triphylii* in Elide. E. 4, 2, 9. cum Lacedaemoniis ſunt Ἠλείων καὶ Τριφυλλίων (Margg. Τριφυλίων et Τριφιλίων) — ἐγγὺς τρισχίλιοι. 6, 5, 2. Ἠλεῖοι ἀντέλεγον ὡς οὐ δέοι αὐτονόμους ποιεῖν — Τριφυλλίους (ed. Steph. Τριφυλίους. Marg. Leuncl. Τριφυλίας). σφετέρας γὰρ εἶναι. 7, 1, 15.

τριχῆ ποιεῖσθαι (poet. Port.) *trifariam diuidere*. A. 4, 8, 13. τοὺς τοξότας τριχῆ ἐποιήσαντο. Sic A. 6, 2, 10. γίνεται τὸ ςράτευμα τριχῆ.

τρίχινος, *e pilis confectus*. A. 4, 8, 2. τριχίνους χιτῶνας. Cf. Gramm.

τριχοίνικος, *trium choenicum*. A. 7. 3, 12. Ἀρκάς τις — φαγεῖν δεινὸς — λαβὼν εἰς τὴν χεῖρα τριχοίνικον ἄρτον. Edd. vett. τριχύνικον.

τρίχωμα, *crines*. K. 5, 30. lepus habet τρίχωμα βραχὺ, κοῦφον. 10, 17.

τριώβολον, *tres oboli, drachma dimidia*. Poll. 9, 62. τὸ ἡμίδραχμον καὶ τριώβολον ἂν καλοῖς. Cf. Suid. in h. v. Πο. 3, 9. ναυτικὸν — τριώβολον τῆς ἡμέρας λαμβάνοντι. Salmaſius de modo vſurr. p. 24. ſq. perperam intelligit δικαςικὸν, quod ζευγῖται, ciues qui tributum pependerunt, ſingulis diebus pro mercede iudiciorum accipiebant, cum θῆτες, qui nil tributi pendebant, nec vllum δικαςικὸν acciperent. Immo intelligendum eſt ſalarium ſ. ſtipendium, quod nautis in ſingulos dies dabatur. v. Thucyd. 8, 29. Suid. in v. διμοιρίτης, Kuhn. ad Poll. 1, 121. et Deſid. Herald. animaduerſs. 2, 20. E. 1, 5, 4. ἐκ τούτου τέτταρες ὀβολοὶ ἦν ὁ μισθὸς, πρότερον δὲ τριώβολον. 5, 2, 14. ἀργύριον ἀντ' ἀνδρῶν ἐξεῖναι διδόναι τῇ βουλομένῃ τῶν πόλεων τριώβολον Αἰγιναῖον κατ' ἄνδρα. Poll. 9, 76. τὴν Αἰγιναῖον δραχμὴν, μείζω τῆς Ἀττικῆς. δέκα γὰρ ὀβολοὺς Ἀττικοὺς ἴσχυσε. Itaque numi Aeginaei ad Atticos ſe habebant vt numerus denarius ad ſenarium. v. Hemſterhuſ. ad Poll. l. l. et cf. §. 86.

Τροία, *Troia regio*. Steph. Byz.: Τροία, χώρα τῆς Ἀσίας

Ἀσίας. Cf. Serv. ad Virgil. init. Aeneidis, Fischer ind. Palaeph. in v. Ἴλιον. A. 7, 8, 4, ἐπορεύοντο διὰ τῆς Τροίας. All. Τρωάδος. E. 3, 4, 3. ὁ Ἀγαμέμνων ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει. Sed de *vrbe* intelligi poteſt E. 7, 1, 24. Ἀγαμέμνων — εἷλε τὴν Τροίαν. K. 1, 9. Ἡρακλῆς ἑλὼν Τροίαν. §. 13. Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης — αἴτιοι Τροίαν ἁλῶναι. §. 15.

Τροιζὴν, *Troezen*, vrbs Argolidis. E. 6, 2, 2. dat Lacedaemoniis claſſem.

Τροιζήνιοι, *Troezenii.* E. 4, 2, 9. ſunt in Lacedaemoniorum exercitu ſocii. 7, 2, 2.

τρόπαιον, *tropaeum*. Phauorin: ἔστι δὲ τρόπαιον, ὃ ἐν ταῖς νίκαις οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, τοῖχον ἢ λίθον μέγαν ἱστάντες, καὶ γράφοντες ἐν τούτῳ, ἃ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἔργα δεδράκασιν, ἐκαλεῖτο δὲ τρόπαιον, διὰ τὸ ἐπὶ τῇ τροπῇ τῶν ἐχθρῶν γεγενῆσθαι. Idem et Suidas e Schol. Ariſtoph. Plut. 453. τροπαῖον οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ προπερισπῶσιν, οἱ δὲ νεώτεροι προπαροξύνουσιν. Euſtath. ad Il. ε, p. 531. dicit, Attice ſcribi τροπαῖον. A. 3, 2, 8. τεκμήρια τὰ τρόπαια victoriarum Graeciae de Perſis. E. 4, 5, 10. τὸ τρόπαιον οὐ κατέβαλε. Saepe c. ἱστάναι, E. 1, 2, 2. οἱ Ἀθηναῖοι — τρόπαιον ἔστησαν. §. 7. οἱ Ἐφέσιοι repulſo Thraſybulo τρόπαιον ἔστησαν. 1, 4, 10. Ἀλκιβιάδης repulſis Antandriis et Lacedaemoniis τρόπαιον ἔστησε. 1, 5, 8. 1, 6, 25. 3, 5, 12. τρόπαιον ἕστηκε πρὸς τὰς πύλας, *conſtitutum fuiſſe.* 4, 4, 8. ἔνθαπερ τὸ τρόπαιον ἕστηκε, *ſtabat.* 5, 2, 33. ἐπεὶ δὲ τρόπαιον ἐστάθη a Teleutia, qui Olynthios repulerat. 5, 4, 65. 6, 2, 13. 6, 4, 14. 7, 1, 8. c. ἵστασθαι medio, A. 4, 6, 17. τρόπαιον στησάμενοι. 6, 5, 20. Ag. 2, 15. et E. 4, 3, 14. Ag. 2, 20, et E. 4, 6, 12. ὁ Ἀγησίλαος τρόπαιον ἐστήσατο. Ag. 6, 2, 3. E. 2, 4, 10. p. 110. dii nobis τρόπαια ἵστασθαι διδόασι. §. 25. 5, 4, 53. 66. 6, 4, 15. 7, 1, 21. 7, 2, 4. τρόπαιον ἐστήσαντο — οὐδὲν διαφέρον ἢ εἰ πάντας ἀπεκτόνεσαν αὐτούς. §. 15. τρόπαιον ἵσαντο λαμπρόν. 7, 5, 13. 26. c. gen. A. 7, 6, 25. τρόπαια βαρβάρων πολλὰ σὺν ὑμῖν στησάμενον, *de barbaris.* Ag. 2, 26. ὡς οὐκ ἀλόγως καὶ ἀπὸ τῆς πρεσβείας τρόπαιον τῶν πολεμίων εἰστήκει αὐτῷ, *ſtatutum fuerit.* Nam multi timore eius obſidiones ſoluebant. Σ. 8, 38. τρόπαια τῶν πολεμίων

μίων (all. τῶν πόλεων) ἱσάμενος. Cf. ἵστασθαι nr. 4.

τροπὴ, *ſtrages, fuga.* A. 1, 8, 18. ὡς δὲ ἡ τροπὴ ἐγένετο. 4, 8, 16. ἔκειντο πολλοὶ ὥσπερ τροπῆς γεγενημένης. E. 5, 4, 43. ἐγένετο ἐν ἐλπίδι τροπὴν τῶν ἀνδρῶν ποιήσασθαι, *ſe viros in fugam eſſe coniecturum.* Ita Leuncl. reſtituit pro πρὸς τὴν τῶν ἀνδρ. ποιήσασθαι. 7, 2, 20. ἴσως ἐπιφανεὶς σὺ τροπὴν ποιήσεις, *efficies vt fugiant.* Etiam Herodotus 1, 30. habet τροπὴν ποιήσας.

τρόπος, ¶ 1) *modus.* a) c. gen. Π. 8. 1, 7. εἰς διδασκαλίας τρόπος ἦν αὐτῷ οὗτος — ὁ δὲ δὴ μέγιςος τρόπος τῆς ἀνάγκης ἦν. b) Saepe legitur ἐκ παντὸς τρόπου, *quouis modo. ſummo ſtudio.* Π. 7, 5, 19. τὸ πλῆθος ἀνακτᾶσθαι ἐκ π. τρ. A. 3, 1, 30. μαςεύουσι ζῆν in bello ἐκ π. τρ. etiam turpiter. 7, 7, 24. E. 6, 4, 24. ἐκ π. τρ. σπονδὰς πειρᾶσθε λαβεῖν, *ſine vlla dubitatione.* Aπ. 4, 5, 11. τὰ ἥδιςα ἐκ π. τρ. ζητεῖν. Aπολ. 8. K. 6, 8. c) c. κατὰ, Π. 8, 1, 16. κίνδυνος ἦν παθεῖν τι κατὰ πολλοὺς, τρόπους, *multis modis.* 8, 2, 4. ὥσπερ καὶ ἄλλαι — κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ παρὰ βασιλεῖ σῖτα, *eodem modo.* A. 6, 6, 16. δεῖσθαι Κλεάνδρου κατὰ πάντα τρόπον. Iπ. 7, 1. μηδὲ καθ' ἕνα τρόπον, *omnino non.* d) c. εἰς, Π. 6, 2, 4. ἅρματα — εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον μετασκευάσαι ἐκ τῆς Τρωϊκῆς διφρείας. All. omittunt τοῦτον. e) Omiſſo κατὰ vel εἰς, Π, 2, 1, 2. ἄλλος ἄλλον τρόπον πάντες ταυτὰ λέγουσι, *alio modo.* 3, 1, 6. ἢ πολέμῳ κρατηθεὶς, ἢ καὶ ἄλλον τινὰ τρόπον δουλωθείς. Aπ. 1, 2, 59. πάντα τρόπον. 2, 1, 23. τὴν πρόσθεν ἰέναι τὸν αὐτὸν τρόπον, *eodem modo quo ante.* 3, 7, 8. μηδένα τρόπον, *nullo modo, omnino non.* A. 6, 3, 1. ὃν μὲν οὖν τρόπον ἡ ἀρχὴ — κατελύθη, — εἴρηται, *quomodo.* 1, 1, 9. ςράτευμα συνελέγετο αὐτῷ τόνδε τὸν τρόπον. f) Datiuus: Π. 2, 1, 5. παντὶ τρόπῳ τῶν ἀνδρῶν θήγειν πάντως τὸ φρόνημα. Eſt paronomaſia. 8, 6, 6. ἔτι καὶ νῦν τῷ αὐτῷ τρόπῳ. A. 4, 2, 9. Λ. 1, 1. ὅτῳ ποτὲ τρόπῳ τοῦτ' ἐγένετο. E. 4, 3, 6. ἐλέγετο δέ καὶ ᾧ τρόπῳ ἡ ναυμαχία ἐγένετο. 4, 5, 11. ἐγένετο τὸ τῆς μόρας πάθος τρόπῳ τοιῷδε. ¶ 2) *ſpecies, ratio, deſcriptio.* Aθ. 1, 1. τῆς πολιτείας εἵλοντο τοῦτον τὸν τρόπον. 3, 1. ¶ 3) *mutatio.*

tatio, varia genera. Αθ. 2, 7. τρόπους εὐωχιῶν ἐξεῦρον. ¶ 4) *via, modus agendi.* A. 2, 5, 3. p. 113. τοῦτον ἂν τὸν τρόπον ἐξελοίμεθα, ὃς μόνος — ἀσεβὴς, μόνος — αἰσχρός. Antea erat πόρους. ¶ 5) *ingenium, mores, vitae ratio.* Hefych: τρόπος· ἦθος. γνώμη, προαίρεσις. Π. 2, 2, 4. ἀνὴρ τὸν τρόπον τῶν συΦνοτέρων ἀνθρώπων. 4, 2, 5. Κύρῳ παιδὶ -- ἐν θήραις συγγενόμενοι, ἀγαθῆναι αὐτοῦ τὸν τρόπον. 7, 5, 19. οὕτω τρόπου ἔχεις, vt conciliare tibi possis homines. 8, 3, 10. σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ. A. 1, 9. 13. δῶρα — ἐδίδου, πρὸς τὸν τρόπον ἑκάστου σκοπῶν. All. τοὺς τρόπους. A. 2, 6, 5. ἀρχικὸς ἐλέγετο εἶναι ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου, οἷον καὶ εἶχεν. Αγ. 1, 6. ἀπὸ τῶν ἔργων τοὺς τρόπους — καταδήλους ἔσεσθαι Σ. 8, 13. 22. Saepe de certo quodam genere vitii vel virtutis, Π. 2, 2, 9. ἐγέλασαν, τὸν τρόπον εἰδότες αὐτοῦ, np. quod austerus esset. 3, 3, 4. χρήματα — ἑτοιμασάμενος διὰ τὸν τρόπον, *propter mores elegantes et amabiles,* quod non auarus esset, quippe qui vel oblata non reciperet. 5, 2, 13. ὑπερηΦανίαν τοῦ τρόπου κατηγορεῖς. 5, 4, 16. ὁρῶ σου τὸν τρόπον, *gratiam reddendi cupiditatem.* 8, 3, 19. ἦν τοῦ Φεραύλα ὁ τρόπος Φιλέταιρος. A. 7, 4, 5. τοῦ Ἐπιθένους — τὸν τρόπον. Np. erat παιδεραστής. Αγ. 9, 1. τὸν τρόπον ὑπεστήσατο τῇ τοῦ Πέρσου ἀλαζονείᾳ, *comitatem,* vt 11, 11. c. inf. Π. 8, 4, 14. οὐχ ὁ Κύρου τρόπος τοιοῦτος ὅλως (all. οἷος) χρηματίζεσθαι. ¶ 6) *consuetudo.* A. 7, 4, 13. Φεύγουσιν, ὥσπερ δὴ τρόπος αὐτοῖς, ὄπισθεν περιβαλλόμενοι τὰς πέλτας. ¶ 7) In var. lect. est pro λόγος. v. λόγος nr. 9.

τροφὴ, ¶ 1) *nutrimentum, alimentum.* a) liberorum, O. 7, 24. τῇ γυναικὶ ἐνέΦυσε καὶ προσέταξε τὴν τῶν νεογνῶν τέκνων τροΦήν. Potest etiam de tota educatione intelligi. b) aliorum, Σ. 4. 40. ἔργον, ὁποῖον οὐκ ἀρκοῦσαν ἂν τροΦὴν ἐμοὶ παρέχοι. Cf. ἀσκεῖν nr. 1. a. c) apum, O. 17, 14. κηΦῆνες διαρπάζουσι — τῶν μελισσῶν, ἃ ἂν ἐκεῖναι ἐργασάμεναι τροΦὴν καταθῶνται. d) aranearum, Απ. 3, 11, 6. ὅ τι ἂν ἐνταῦθα ἐμπέσῃ, τούτῳ τροΦῇ χρῶνται. e) terrae, O. 17, 10. ἐν ᾧ πολλὴν ἔχει τροΦὴν ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, i. e. imbrem. §. 14. ἡ ὕλη — διαρπάζου-

πάζουσα τοῦ σίτου τὴν τροφήν. — ἐκκόπτειν διὰ τὴν τροφὴν τὴν ὕλην. Haec lectio excogitata est a Leuncl. pro νὴ Δία τὴν τρ. Zeunius delenda putabat verba τὴν τρ. Sed Mosche eadem mutari mauult in τὸν τρόπον, h. e. τοῦτον s. τὸν αὐτὸν τρόπον, *eodem modo*. ¶ 2) *victus*. Πο. 4, 52. οἱ ταχθέντες γυμνάζεσθαι — ἐπιμελέστερον πράττοιεν τὰ ἐν τοῖς γυμνασίοις, τὴν τροφὴν ἀπολαμβάνοντες πλείω — πάντα μᾶλλον ἂν πράσσοιεν ἐφ' ἑκάστοις τῶν ἔργων τῆς τροφῆς ἀποδιδομένης. Possit etiam intelligi de stipendio. Απ. 2, 1, 1. Ο. 5, 13. σὺν ὅπλοις τὴν τροφὴν μαστεύειν in bello. ¶ 3) *commeatus et stipendia militum*. A. 1, 1, 9. χρήματα — εἰς τὴν τροφὴν τῶν στρατιωτῶν. 5, 6, 18. ὁμοῦ ὄντες δοκεῖτε ἄν μοι καὶ ἔχειν τὰ ἐπιτήδεια — διασπασθέντες δὲ — οὔτ' ἂν τροφὴν δύναισθε λαμβάνειν. 7, 3, 4. Αγ. 1, 20. Ε. 2, 1, 1. Ο. 4, 5. 6. ¶ 4) *alimonia, ratio acquirendi victus*. Πο. 4, 13. ἵνα σαφέστερον περὶ τῆς τροφῆς Atticae εἴπω. (1, 2. erat εἴ πῃ δύναιντ' ἂν οἱ πολῖται διατρέφεσθαι ἐκ τῆς ἑαυτῶν.) §. 33. 6, 1. ὁ δῆμος τροφῆς εὐπορήσει, *habebit vnde viuat*. Ο. 15, 10. ἄξια τῆς τροφῆς ἐργάζεσθαι. ¶ 5) *educatio*. Απ. 3, 5, 10. Ἐρεχθέως τροφὴν (np. per Mineruam) καὶ γένεσιν. Iunguntur haec etiam alias. v. Ern. ad Callimach. h. in Iov. 55. Sic ap. Cic. pro Rosc. Amer. 22. *partus atque educatio*. v. tamen γένεσις.

τρόφιμος, *alumnus*. Thom. Mag. p. 935. τρόφιμος, ὁ τρεφόμενος ὑπό τινος. Sed Hesych: τρόφιμον· ὃν ἡμεῖς δεσπόσυνον. Photii lex. MS. τρόφιμος· ὁ νεώτερος οἰκοδεσπότης. Donatus ad verba Terentii eun. 2, 2, 58. „herilem filium" adscripsit haec: „non potest Terentius „τρόφιμον proprie dicere, „et ideo herilem filium „dicit." Idem ad Phorm. 1, 1, 5. „herilem fili„um] τρόφιμον Graeci di„cunt, atque haud scio, „an Latini quoque *a„lumnum* dicere pote„rant, nisi hoc mallent." Cf. Poll. 3, 73. E 5, 3, 9. καὶ ξένοι τῶν τροφίμων καλουμένων, καὶ νόθοι τῶν Σπαρτιατῶν. Leuncl. haec annotauit: „fortassis ita „fuere dicti, quod, li„cet extranei essent, ta„men a Lacedaemoniis „a pueritia sumtu publico „ale-

„alerentur.“ Quibus Morus in indice addit haec: „Ita forent, non „nati quidem, sed edu„cati Lacedaemone, qui „haberentur iam pro in„digenis, atque, si ita „loqui licet, a ciuitate „Lacedaemonia velut es„sent adoptati (Zöglin„ge).“ Goldhagen putat, *τροφίμους* fortassis esse, qui eiecti ex vrbibus suis fuerint ab hostibus Lacedaemoniorum, quos Lacedaemonii exceptos aluerint. Omnium optime rem explicat Phylarchus ap. Athenaeum 6, p. 271. E. iam a Schneidero laudatus, cuius haec sunt verba: *οἱ μόθακες σύντροφοι τῶν Λακεδαιμονίων· ἕκαστος γὰρ τῶν πολιτῶν παῖδας ὡς ἂν καὶ τὰ ἴδια ἐκποιῶσιν, οἱ μὲν ἕνα, οἱ δὲ δύο, τινὲς δὲ πλείους ποιοῦνται συντρόφους αὐτῶν. εἰσὶν οὖν οἱ μόθακες ἐλεύθεροι μὲν, οὐ μὴν Λακεδαιμόνιοι. μετέχουσι δὲ τῆς παιδείας πάσης.*

τροφὸς, *nutrix, altrix.* Π. 7. 3, 5. Panthea *τῇ τροφῷ ἐπέταξεν, ἐπειδὰν ἀποθάνῃ, περικαλύψαι αὐτὴν — ἡ τροφὸς πολλὰ ἱκετεύουσα — ἡ τροφὸς ἀνωλοφύρατο.* O. 5, 17. *τὴν γεωργίαν τῶν ἄλλων τεχνῶν μητέρα καὶ τροφόν.* Etiam Symmachus Gen. 24, 59. habet hoc femininum. Cf. Fischer. ad Weller. p. 121.

τροχάζειν, *currere.* Hesych. et Phauorin: *τροχάσας· σπεύσας, προλαβὼν, δραμών.* Suid: *τροχάζειν· διατρέχειν.* Π. 2, 4, 2. in exercitiis et lustratione exercitus Cyrus *τροχάζων ἡγεῖτο.* A. 7, 3, 26. E. 7, 2, 22. *τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἡγοῦντο, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον.*

τροχὸς, ¶ 1) *rota.* Π. 6, 1, 17. *ἅρματα τροχοῖς ἰσχυροῖς — δρεπάναι ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν τροχῶν — σὺν τοῖς τροχοῖς.* 7, 1, 16. ¶ 2) *orbis saltatorius.* v. quos Ill. Heynius laudat ad Virgil. Aen. 7, 378. et ad Tibull. 1, 5, 9. Σ. 2, 7. sq. *τροχοὺς* mulier *δινουμένους* in altum proiicit et ad rhythmum excipit. §. 22. *τροχοὺς ἐμιμεῖτο, in modum rotae* s. *orbis se vertebat et circumuoluebat.* 7, 3. *τροχοὺς μιμουμένους* corpore. 7, 2. sq. *τροχοὶ τῶν κεραμεικῶν* afferuntur saltatrici, in quibus spectacula ederet. v. *κεραμ.* ¶ 3) *orbis* s. *pars serrata in freno.* Poll. 1, 184. *τῶν ὑποστομίων τὰ — περιφερῆ καὶ πριονωτὰ, τροχοί.* Iπ. 10, 6. *τροχοὺς*

εὐμεγέθεις ἔχων — τροχοὺς βαρεῖς καὶ ταπεινούς. §. 7. τροχοὺς μεγάλους.

τρυγᾷν, *vindemiare, vuas decerpere.* O. 19, 19. βότρυς — διδάσκει τρυγᾷν ἑαυτὴν, ὥσπερ τὰ σῦκα συκάζουσιν.

τρυπᾷν, *perforare.* A. 3, 1, 21. ὥσπερ Λυδὸν ἀμφότερα τὰ ὦτα τετρυπημένον. Thomas Mag: τετρημένον, οὐ τετρυπημένον. Sed v. ibi interpp.

τρυφᾷν, *delicate et laute viuere.* Aθ. 1, 11. ἐῶσι τοὺς δούλους τρυφᾷν inprimis vestitu, καὶ μεγαλοπρεπῶς διαιτᾶσθαι. Aπ. 3, 11, 10. τὸν τρυφῶντα ἀποκλείειν. Ern. *qui te negligit, contemnit, et ludibrio habet.* Opponitur enim ἐπιμελόμενον.

τρυφὴ, *deliciae.* in cibis, E. 6, 2, 4. εἰς τοῦτο τρυφῆς ἐλθεῖν, ὡς οὐκ ἐθέλειν πίνειν. Ιερ. 1, 23. μαλακῆς καὶ ἀσθενούσης τρυφῇ ψυχῆς. Aπ. 1, 6, 10.

τρύχειν, *exhaurire, defatigare.* Hesych: τρύχειν· φθείρειν, τήκειν, καταπονεῖν, κακοποιεῖν. Cf. Suid. in v. τρύχεται. E. 5, 2, 4. πολὺν χρόνον τρύχειν στρατιαῖς τὴν πόλιν καὶ τοὺς ξυμμάχους.

Τρωὰς, *Troas* regio. A. 5, 6, 12. ἄξω ὑμᾶς εἰς τὴν Τρωάδα — ἔμπειρος τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Τρωάδος. Cf. Τροία, pro quo est in var. lect.

τρώγειν, *comedere.* Suid: τρώγω· ἐσθίω. αἰτιατικῇ. Σ. 4, 8. εἰ τοῦτο (κρόμυον) καὶ μετὰ δεῖπνον τρωξόμεθα.

Τρωϊκὴ διφρεία, Π. 6, 1, 16. 17. 6, 2, 4. *forma curruum bellicorum, qualis fuit Troianis temporibus vsitata,* quae, cum pugnandum esset, desilientes pugnatores haberet. v. Scheffer. de re vehicul. vett. 2, 15.

τρωκτὰ, *fructus crudi in secundam mensam,* qui ea parte anni, qua rex regiones obibat, maturi erant. Suid: τρωκτά· τὰ κατακτὰ τῶν ὀπωρῶν, οἷον κάρυα καὶ βάλανοι. A. 5, 3, 12. ἄλσος ἡμέρων δένδρων ἐφυτεύθη, ὅσα ἐστὶ τρωκτὰ, ὡραῖα, *quae fructus praebent, vbi maturuerunt, edules.* Legitur etiam ap. Aelian. V. H. 1, 31. vbi v. Perizon.

τρωτὸς, *qui vulnerari potest, vulneribus obnoxius.* A. 3, 1, 15. τρωτοὶ καὶ θνητοὶ μᾶλλον ἡμῶν ob deorum iram.

τυγχάνειν, ¶ 1) *consequi.* a) c. gen. α) bona, Π. 1, 6, 4. τεύξεσθαι a diis

diis ὧν ἂν δέῃ. 7, 5, 26. p. 457. δεόμενον τυγχάνειν τινός 2, 1, 7. ὥστε τὰ ὅμοια πονοῦντες τῶν αὐτῶν τυγχάνειν, np. praemia. 2, 2, 12. μὴ ἴσων τυγχάνειν. Olim multae edit. μὴ ἴσον. §. 13. ὅτι ἐκ τῶν ἔργων κρινόμενοι τῶν αὐτῶν τεύξοιντο. 2, 3, 2. τιμῆς τεύξεσθαι — τῶν ἴσων τευξόμεθα. 3, 1, 14. οἱ φοβούμενοι οὔτε σίτου οὔτε ὕπνου δύνανται τυγχάνειν, *capere*. In ſqq. eſt δύνανται ἐσθίειν τε καὶ καθεύδειν. 7, 5, 26. p. 458. τῶν ἡδίστων σίτων τεύξεται, καὶ τῶν ἡδίστων ποτῶν ἀπολαύσεται. A. 5, 5, 8. ἐρώτα αὐτοὺς ὁποίων τινῶν ἡμῶν ἔτυχον, *quales nos nacti* ſ. *experti ſint* in amicitia tuenda et propellendis hoſtibus. 7, 1, 20. τῶν δικαίων τυγχάνειν, *ius veſtrum obtinere*. E. 2, 4, 10. p. 111. μνημείου οὐδεὶς οὕτω καλοῦ τεύξεται. 3, 3, 1. 4, 4, 6. ἀξιεπαινετωτάτης τελευτῆς τυχεῖν. Απ. 1, 2, 41. 1, 4, 14. τῶν πλείστου ἀξίων τετυχηκώς. 1, 7, 4. συγγνώμης οὐκ ἂν τυγχάνειν. 2, 1, 24. O. 11, 8. μοι εὐχομένῳ καὶ ὑγιείας τυγχάνειν, καὶ ῥώμης σώματος, καὶ τιμῆς. Iπ. 7, 19. Sic Σ. 9, 7. ἀπήλαυνον πρὸς τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, ὅπως τούτων τύχοιεν con-ſuetudine. K. 1, 7. μόνος ἔτυχεν Ἀταλάντης, *coniuge potitus eſt*. Cf. καλὸς nr. 21. et λαγχάνειν. β) mala, E. 2, 3, 18. p. 96. δίκαιον τῆς μεγίστης τιμωρίας τυγχάνειν. Cf. δίκη nr. 3. E. 3, 3, 11. Sic de morte, A. 2, 6, 16. ζῶν αἰκισθεὶς ἐνιαυτὸν λέγεται τελευτῆς τυχεῖν. 3, 2, 4. ἐν ὅπλοις τῆς τελευτῆς τυγχάνειν. b) c. duplici gen. rei, Π. 1, 6, 10. οὐ δὲ οἰόμεθα τεύξεσθαι ἐπαίνου. Sed ante ἐπαίνου Hutch. ſuppleri περὶ iubet. (Haec in ſchedis notaueram, ſed poſtea cum locum ipſum denuo conſulere vellem, non reperi. Nolui tamen praetermittere, quoniam opinabar, non niſi in numerorum notis a me peccatum fuiſſe.) c) Interdum omiſſo gen. ſequitur acc. ἃ, Π. 6, 1, 18. τῷ τυχεῖν (ſc. ἐκείνων) ἃ ἠβούλετο a muliere. De amore venereo. All. habent ἀποτυχεῖν. it. ſequente εἴτι, A. 6, 1, 17. ἧττον διὰ τοῦτο τυγχάνειν, εἴτι δέοισθε, παρὰ τούτων. d) c. acc. rei, O. 7, 7. εὐξάμην ἐμέ τε τυγχάνειν καὶ ἐκείνην τὰ βέλτιστα. e) c. gen. perſ. et acc. rei, A. 6, 6, 17. αἰτοῦνται —

ταῦ-

ταῦτα δὲ σοῦ τυχόντες ὑπισχνοῦνται, i. e. ὑπὸ ſ. παρὰ σοῦ. Sic f) c. gen. rei et perſ. A. 1, 4, 14. ἄλλου, οὗ τινος ἂν δέησθε — τεύξεσθε ὡς φίλου Κύρου. Intell. ὑπὸ vel παρά. v. Hutch. ad h. l. et Abreſch. auctuar. dilucidatt. Thucyd. p. 283. g) c. παρὰ, Π. 1, 6, 10. τεύξῃ μᾶλλον παρ' ὧν ἂν δέῃ, *impetrabis*. Zeun. e Stobaeo τεύξει. Ed. Argent. ἐπιτεύξῃ. 2, 3, 4. p. 118. παρὰ Κύρου (Marg. Steph. παρὰ Κύρῳ) τιμῆς τυγχάνοντα. 6, 2, 11. p. 374. E. 5, 4, 31. συγγνώμης παρὰ σοῦ (Margg. ὑπό σου) τυχέτω. Ἀπολ. 9. Ἱπ. 11, 5. K. 1, 8. h) c. ὑπὸ, Π. 1, 6, 10. ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰδοῦς τεύξῃ. Zeun. vult τεύξει propter Atticiſmum. Απ. 4, 8, 10. ἐπιμελείας τεύξομαι ὑπ' ἀνθρώπων. K. 1, 11. ¶ 2) *ſibi comparare, ſibi efficere*. K. 12, 18. διὰ πόνων ἐςὶ τυχεῖν αὐτῆς, np. ἀρετῆς. ¶ 3) *telo attingere, percutere, non aberrare iactu vel ictu*. Π. 4, 6, 2. p. 257. ὁ παῖς τυχὼν κατειργάσατο τὸν λέοντα. c. gen. Π. 2, 3, 7. ἔβαλλον ταῖς βώλοις, καὶ — ἐτύγχανον τῶν θωράκων. 8, 3, 12. A. 3, 2, 11. K. 10, 14. ¶ 4) *tangere, commemorare*. Ἀπολ. 1. πάντες ἔτυχον τῆς μεγαληγορίας αὐτοῦ. Ern. de hac verbi notione dubitat. Et recte. Reponendum enim eſt ἔθιγον, ſi tamen omnino illa notione opus eſt. ¶ 5) *eſſe*. Phauorin: τυγχάνει· ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει. μετὰ τοῦ ὢν τίθεται ἐκ παραλλήλου, οἷον, φίλος τυγχάνει ὤν, καὶ ἐχθρός μοι τυγχάνει ὤν, Ἀττικῶς. εὑρίσκεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ὤν. — τυγχάνω κατηγοροῦσα, Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ. Cf. Tom. Mag. Π. 3, 1, 7. ἢν ἄρχων τις τύχῃ. Margg. addunt σοι, *ſi haberes praefectum*. 7, 5, 26. p. 459. εἰ δὴ ἄλλους δορυφόρους τῆς σωτηρίας οἰησόμεθα χρῆναι τυγχάνειν. All. pro δὴ habent δέ, quod ſi verum eſt, τυγχάνειν ſignificat *conſequi*. c. particip. vbi reddi poteſt *forte*, Π. 1, 4, 3. πῶς ἔχοντα τυγχάνοι. 2, 1, 13. κἂν ὁπωσοῦν καταβεβλημένα τύχῃ. §. 14. πρᾶξαι εἴ τι δεόμενος τύχῃ. 2, 4, 19. 7, 5, 17. p. 446. A. 1, 5, 8. ὅπου ἕκαςος ἔτυχεν ἑςηκώς, *quo quisque forte loco ſtabat*. 1, 10, 2. 2, 1, 7. 2, 2, 10. 3, 2, 6. 5, 7, 15. E. 1, 2, 5. 1, 6, 15. 19. 7, 4, 22.

22. Απ. 1, 6, 8. Ο. 1, 4. 8, 2. 11, 14. Cf. συσκευάζεσθαι nr. 2. c. ὢν, Π. 2, 1, 5. κᾂν μείω τυγχάνῃ ὄντα. 2, 2, 4. ἐν τῇ σκηνῇ ἐτύγχανέ τις ὢν τῶν ταξιαρχῶν. 4, 1, 8. p. 206. 5, 1, 1. Α. 4, 2, 6. 6, 5, 13. Αγ, 2, 2. ὅσοι αὐτῶν Φυγάδες τότε ὄντες ἐτύγχανον. Sed E. 4, 2, 5. deeſt ὄντες. E. 3, 1, 4. Ιερ. 2, 10. ἐὰν ἔξω τοῦ τείχους τύχωσιν ὄντες. Sed haec lectio, quae eſt in Welſ. et Bach. debetur Leunclauii ingenio. In reliquis edd. vett. et in Cod. Lipſ. deeſt τύχωσιν, quod commode poteſt intelligi. v. Zeun. Απ. 1, 2, 59. 2, 5, 4. Σ. 2, 3. Sic Π. 4, 1, 10. ἐτύγχανε — παρὼν, *forte aderat*. Margg. παρ' αὐτοῦ. E. 6, 5, 33. ἔτυχον παρόντες. ¶ 6) *collocari, venire*. Π. 2, 2, 1. ἐμὲ κληθέντα ad coenam δεῦρο τυχεῖν, *in hunc iniquum locum me eſſe collocatum*. Margg. δευτεροτυχεῖν. ¶ 7) *velle*. O. 8. 3. ὅταν ποιῶσιν ὅ τι ἂν τύχῃ ἕκαςος, *quod cuique viſum fuerit* in choro, *temere*. ¶ 8) ᾗ ἔτυχε, *ſine ordine, wo es hin kömmt*. O. 3, 3. οὐδ' ἐν χώρᾳ ᾗ ἔτυχε, ἀλλ' ἔνθα προσήκει. Sic ὅπου ἔτυχε, Π. 8, 4, 2. ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐχ ὅπου ἔτυχεν ἕκαςον ἐκάθιζεν. Α. 3, 1, 3. ἀνεπαύετο ὅπου ἐτύγχανεν ἕκαςος. 5, 4, 19. ἐΦιςάμενοι ὅπου τύχοιεν, *vbicunque locorum eſſent*. O. 3, 3. ὅπου ἔτυχεν καταβέβληται, *temere, ſine ordine*. 20, 28. οὐκ εἰκῇ αὐτὸν ὅπου ἂν τύχωσιν ἀπέβαλον, *quocunque pretio vendunt*. Sic c. ἐὰν, et c. ὅταν, E. 4, 1, 15. ἐὰν οὕτω τύχωσιν, ἔςιν ὅτε καὶ ἀπέκτειναν ἀλλήλους, *ſi caſus ita ferat*. 7, 1, 32. ὅταν τύχῃ, πάλιν λακωνιεῖ ἡ πολις. Απ. 3, 12, 2. c. ὡς, Α. 2, 2, 9. ὡς ἐτύγχανον ἕκαςοι ηὐλίζοντο, *nullo certo ordine, vt quisque potuit, quem quisque nactus eſt loco*. Απ. 3, 9, 13. ὡς ἔτυχε ζημιοῦσθαι, *leue quoddam damnum pati*. Ιπρ. 2, 7. c. ὥσπερ, E. 3, 1, 16. εὐθὺς ὥσπερ ἔτυχε κεκαλλιερηκὼς — ἡγεῖτο. Leuncl. *vti tum forte perlitauerat*. Poſſis etiam exponere *vt erat*, i. e. eo ipſo veſtitu, quo indutus ſacrificauerat, *ſine vlla mora*. 7, 4, 21. ὥσπερ ἔτυχον — ἐκ τῆς ςρατείας συνειλεγμένοι βοηθήσαντες. ¶ 9) c. ἐπὶ et dat. *incidere in aliquem*. K. 3, 7.

7. ὑπερλαμπρυνόμενοι ἐφ' ὅτῳ (i. e. ἐπ' ἐκείνῳ, ἐφ' ὅτῳ) ἂν τύχωσι, *quicquid sit in quod inciderint.* ¶ 10) Particip. τυχὼν, a) *obuius, vulgaris, vilis.* Απ. 1, 1, 14. ξύλα τὰ τυχόντα σέβεσθαι. 3, 11, 4. Cf. θεραπεία. b) *quilibet.* Απ. 1, 5, 6. τὸν παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνοντα. ¶ 11) οἱ τυχόντες, *plebs.* Απ. 3, 9, 10. τοὺς ὑπὸ τῶν τυχόντων αἱρεθέντας. ¶ 12) τοῦ τυχόντος, *pretio quocunque,* vel *vilissimo.* Legitur in MS. 1. Απ. 2, 5, 5. pro τοῦ εὑρόντος. v. ibi Ruhnken. Confunditur hoc verbum etiam c. λαγχάνειν. v. λαγχ. it. ὕπνου τυχεῖν c. ὑπνομαχεῖν. v. ὑπνομαχεῖν.

Τυδεὺς, *Tydeus.* E. 2, 1, 11. vnus praetorum Atheniensium apud Aegospotamos. Cf. §. 16.

τύλος, *callum.* Hesych. et Phauorin: τύλος· νενεκρωμένη σάρξ. Απ. 1, 2, 54. ὄνυχάς τε καὶ τρίχας καὶ τύλους ἀφαιροῦσι.

τυλοῦν, *callum obducere.* Ιπ. 6, 9. ὁ ἄγαν πρὸς ταῖς γνάθοις (χαλινὸς) τυλοῖ τὸ σῶμα.

Τυνδαρίδαι, *Tyndaridae,* Castor et Pollux. E. 6, 5, 31. ἐν τῇ τῶν Τυνδαριδῶν, np. οἰκίᾳ, *in templo* vel *domo Tyndaridarum* Lacedaemone. v. Pausan. 3, 16.

τύπος, *incessus equorum, strepitus quem eorum vngulae excitant.* Ιπ. 11, 12. ἐὰν ἡγῇ — οὕτως ἀθρόος μὲν ὁ τύπος, ἀθρόον δὲ τὸ φρύαγμα τῶν ἵππων.

τύπτειν, ¶ 1) *verberare.* Αθ. 1, 8. τὸν δοῦλον ὑπὸ τοῦ ἐλευθέρου τύπτεσθαι. Antea est πατάξαι. ¶ 2) *impellere, pulsare.* K. 9, 19. tendicula ἐν τῷ δρόμῳ τὸ σῶμα τύπτει καὶ τὸ πρόσωπον cerui. ¶ 3) *pungere.* E. 4, 2, 6. σφῆκας θηρᾷν, ὑπὸ πολλῶν τυπτομένους. ¶ 4) *ferire, caedere.* E. 2, 4, 10. p. 111. ὥσπερ τυφλοὺς τύπτειν fortassis gladio. 4, 4, 3. ἐνίους τῶν οὐ τυπτομένων pugionibus in seditione. 6, 4, 22. τύπτων τὸν Ἰάσονα per insidias. Cf. παίειν nr. 2. a quo ita differre τύπτειν videtur, vt hoc quidem sit eius, qui non aberret a scopo, παίειν etiam aberrantis.

τυραννεῖν, ¶ 1) *regnare.* Ιερ. 1, 9. πολλοὶ ἐπεθύμουν τυραννεῖν. §. 26. ¶ 2) *tyrannidem arripere, ciuitatem antea liberam imperio suo subiicere.* Π. 1, 1, 1. τυραννεῖν ἐπιχειρῇ-

χειρήσαντες. E. 2, 2, 14. Διονύσιος Συρακούσιος ἐτυράννησε. 7, 3, 7. p. 475. c. gen. O. 21, 12. τὸ ἀκόντων τυραννεῖν. c. acc. E. 5, 4, 1. τοὺς εἰσαγαγόντας εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτοὺς (Lacedaemonios), ὥςε αὐτοὶ τυραννεῖν τὴν τούτων ἀρχὴν ἑπτὰ τῶν Φυγόντων ἤρκεσαν καταλῦσαι. Sed verba τὴν τούτων ἀρχὴν rectius referuntur ad verbum καταλῦσαι, vt breuiter repetant ſenſum verborum τοὺς εἰσαγ. — τυραννεῖν. v. Valckenar. ad Herodot. 6, 9. Morus minus bene τὴν τούτων ἀρχὴν interpretatur διὰ τ. τ. ἀ. *quia Lacedaemonii imperium habebant, iſtisque proditoribus fauere poterant.* ¶ 3) *tyrannidem exercere.* E. 2, 4, 1. τυραννεῖν ἀδεῶς dicuntur triginta tyranni. Ἱερ. 7, 11. ¶ 4) τυραννεῖσθαι, *tyrannide premi; ſub tyranni imperio eſſe.* E. 2, 3, 18. p. 100. ὑπ' ὀλίγων τυραννεῖσθαι. 3, 5, 8. p. 183. ὑπὸ τῶν ἁρμοςῶν τυραννοῦνται ciuitates. Ἱερ. 6, 14.

τυραννεύειν, *tyrannidem exercere.* E. 4, 4, 6. οἱ τυραννεύοντες ſunt Argiui et alii, qui Corinthi libertate erepta dominabantur.

τυραννεύεσθαι, *tyrannide premi.* Ἱερ. 2, 11. τυράννοις οὔτε εἰρήνη πρὸς τυραννευομένους γίγνεται.

τυραννία, *tyrannis, tyranni imperium.* O. 1, 15. ὅσοι μὲν ηὐξημένοι ἀπὸ πολέμου, ὅσοι δὲ ἀπὸ τυραννιῶν. Margg. τυράννων, quod recepit Bach. et defendit Moſche, intelligens triginta tyrannos, collato loco E. 2, 4. 1.

τυραννικὸς, ¶ 1) *regius. Hiero* inſcribitur etiam τυραννικὸς, np. λόγος, *liber de regno, ſ. de rege.* Ἱερ. 1, 2. πῇ διαφέρει ὁ τυραννικός τε καὶ ἰδιωτικὸς βίος. §. 7. ¶ 2) *violentus, ſuperbus, tyrannidi fauens.* v. Poll. 3, 66. E. 2, 3, 18. p. 100. σὺν τοῖς δημοτικοῖς ἢ τυραννικοῖς. Vtrique opponuntur ariſtocratiae. Aπ. 1, 2, 56. κακούργους εἶναι καὶ τυραννικούς. ¶ 3) τὸ τυραννικὸν, np. ἦθος. Π. 1, 3, 15. ἀντὶ τοῦ βασιλικοῦ τὸ τυραννικόν. Scil. βασιλικὸν eſt ex legibus agere et ἴσον ἔχειν cum reliquis, ſed τυραννικὸν, putare ſe oportere πλέον ἔχειν quam reliqui, et pro libidine, non ex legibus, agere. Cf. Φρόνημα nr. 1.

τυραννὶς, ¶ 1) *regnum.* Ἱερ. 2, 3. 4. 8, 1. 6. Aπ. 1, 3, 2. ¶ 2) *imperi-*

perium ciuibus inuitis et vi raptum. v. Diog. Laert. 3, 83. Απ. 4, 6, 12. quaeritur, quid sit *τυραννὶς*, et quomodo differat a *βασιλεία*. Αγ. 1, 4. *οὔτε τυραννὶς οὔτε βασιλεία*. E. 2, 3, 11 *ὥσπερ τυραννίδος — ταύτης τῆς ἀρχῆς* (triginta virorum) *ἐπιμελεῖσθαι*. 3, 1, 11. Mania sibi cauisse dicitur *ὥσπερ ἐν τυραννίδι προσῆκεν*, np. multos inuidos habens. 5, 4, 2. tribuitur polemarchis, qui Thebas regebant, arce Lacedaemoniis tradita. 6, 4, 34. *τὴν ταγείαν τυραννίδι ὁμοίαν — τὴν τυραννίδα καταλύοντος*. Ιερ. 3, 8. 5, 4. 7, 2. 4. 11. 12.

τύραννος, ¶ 1) *rex.* Ita accipi potest Ιερ. 1, 1. Simonides venit *πρὸς Ἱέρωνα τὸν τύραννον*. c. 8. vsque ad libelli finem dicitur ita, vt in quemuis regem cadat. Simonides enim v. c. 8, 2. 3. 6. 9, 3. 4. 10, 1. pro eo dicit *ἄρχων*, et explicat, qualis iustus *τύραννος* esse debeat. Σ. 4, 32. *εἰμὶ νῦν μὲν* (cum pauper sim) *τυράννῳ ἐοικώς*, i. e. liber, non vexatus ab aliis, *τότε δὲ* (cum diues essem) *σαφῶς δοῦλος ἦν*. ¶ 2) *tyrannus, princeps violentus, qui oppressis ciuibus olim liberis imperium vi solus vsurpat.* v. Hesych. Describitur E. 7, 3, 7. p. 476. *τύραννος ἦν, ὃς δούλους ἐλευθέρους καὶ πολίτας ἐποίει· ἀπεκτίννυε δὲ καὶ ἐφυγάδευε καὶ χρήματα ἀφῃρεῖτο.* Similiter Σ. 4, 36. Απ. 1, 2, 43. iunguntur per appositionem *τύραννος ἄρχων*. Ibid. et in sqq. disseritur de tyranni legibus. Πο. 3, 11. *βασιλέας — τυράννους καὶ σατράπας*. Λ. 8, 4. *Ἔφοροι — ὥσπερ οἱ τύραννοι — εὐθὺς παραχρῆμα κολάζουσι*. E. 2, 3, 4. *Διονύσιος ὁ Συρακούσιος τύραννος*. 5, 4, 9. *τύραννοι*, qui Thebas oppresserant Thebani. §. 13. Leontiades et Archias qui Thebas oppresserant. 6, 4, 32. Thessali timebant, *μὴ τύραννος γένοιτο* Iason tagus, qui ap. Plutarch. apophthegmm. regum T. VIII. opp. p. 133. vocatur *ὁ Θεσσαλῶν μονάρχης*. E. 6, 5, 33. 7, 1, 34. Euphron Sicyone *σαφῶς τύραννος ἦν*. 7, 3. 7. p. 477. *ἢ προδόταις, ἢ αὐτομόλοις, ἢ τυράννοις*. Ιερ. 1, 15. et 2, 8. sqq. et c. 3 — 7. quae dicuntur, magis cadunt in tyrannum, quam in regem iustum. Απ. 4, 2, 38.

¶ 3)

¶ 3) Ponitur adiectiue, in formula ἀνὴρ τύραννος. v. ἀνὴρ nr. 5. c. In var. lect. permutatur c. τυραννία. v. ibi.

Τύρβας, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

τύρβη, *turba, ſtrepitus*. Heſych: τύρβη· θόρυβος, — τάραχος. Π. 1, 2, 3. ὡς μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ.

Τυριαῖον, *Tyriaeum*, vrbs Piſidiae vel Phrygiae. v. Hutch. diſſ. ad anab. p. 11. A. 1, 2, 14. ἐξελαύνει εἰς Τυριαῖον, πόλιν οἰκουμένην.

Τυριεὺς, v. Στυρεύς.

τυρὸς, *caſeus*. A. 2, 4, 16. ἄρτους, τυρὸν, οἶνον. All. τυρούς. Sed ſingularis etiam Aπ. 2, 7, 13. eſt pro plurali. Λ. 2, 10. ἁρπάσαι τυροὺς pueris permittitur. Camerar. vult πυροὺς, conſentientibus Leuncl. et Moro. Aπ. 4, 3, 10.

τύρσις, *turris*. Heſych: τύρσις· πύργος, ἔπαλξις, προμαχών. Suidas explicat ὁ περίβολος τοῦ τείχους, et addit locum Π. 7, 5, 6. διαμετρήσας περὶ τὸ τεῖχος, ἀπολιπὼν ὅσον τύρσεσι μεγάλαις. A. 4, 4, 1. ἐπὶ ταῖς πλείσαις οἰκίαις τύρσεις ἐπῆσαν. 5, 2, 5. σκόλοπες — καὶ τύρσεις πολλαὶ ξύλιναι. §. 12. τά τε σταυρώματα καὶ τὰς τύρσεις. §. 19. 7, 2, 12. 7, 8, 7. τὰ πέριξ ὄντα ἀνδράποδα τῆς τύρσιος ἀπέδρα — πυργομαχοῦντες οὐκ ἐδύναντο λαβεῖν τὴν τύρσιν. ὑψηλὴ γὰρ ἦν καὶ μεγάλη καὶ προμαχῶνας ἔχουσα. E. 3, 2, 12. τὰ μνημεῖα καὶ τύρσεις τινὰς, fortaſſis moenium. 4, 7, 5. βαλλόμενος ἀπὸ τῶν τύρσεων. Cf. τάφρος, quocum in libris confunditur.

τυφλὸς, ¶ 1) *caecus*. Aπ. 1, 3, 4. ὁδοῦ ἡγεμόνα τυφλόν. Ιπ. 8, 3. διαφέροιεν ἂν, ὅσον περ οἱ ὁρῶντες τῶν τυφλῶν. Cf. κωφός. c. gen. Σ. 4, 12. τυφλὸς τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι, ἢ κείνου ἑνὸς ὄντος, *caeterarum rerum omnium adſpectu carere*. Prouerbii ſpeciem habent haec: E. 2, 4, 10. p. 111. ὥσπερ τυφλοὺς τύπτειν, ὅπου ἂν βουλώμεθα. Aπ. 4, 3, 3. φῶς — εἰ μὴ ἔχοιμεν, ὅμοιοι τοῖς τυφλοῖς ἂν ἦμεν. ¶ 2) τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος. Π. 3, 3, 20. *pars poſterior, tergum*.

τύχη, ¶ 1) *fortuna, caſus*. Aπ. 1, 4, 4. et 6. et 9. oppon. πρόνοια et γνώμη. Sic A. 5, 2, 17. ἔμαθεν τοῦτο παρὰ τῆς τύχης, *caſu quodam*.

c.

c. κατὰ, Αϑ. 2, 2. κατὰ τύχην τι αὐτοῖς τοιοῦτον καϑέστηκε, *fortuna quadam eorum haec est conditio*, np. vt insulanis imperare possint. E. 3, 4. 13. κατὰ τύχην τινὰ -- ἤλαυνον ἐπὶ τὸν λόφον, *forte fortuna*. 4, 4, 8. καὶ κατὰ τύχην καὶ κατ' ἐπιμέλειαν. Dicitur διδόναι, vt dii, Π. 7, 2, 4. ὦ δέσποτα, τοῦτο γὰρ ἡ τύχη καὶ ἔχειν δίδωσί σοι, καὶ ἐμοὶ προσαγορεύειν. Pluralis, Π. 7, 2, 7. p. 418. οὐδὲν ἐνεκάλουν ταῖς τύχαις. ¶ 2) *fortuna secunda*. Ιπρ. 5, 14. σὺν τῷ ϑεῷ πράττειν, ἵνα καὶ τὴν τύχην συνεπαινῇ ϑεῶν ἵλεων ὄντων. it. pluralis, Π. 8, 5, 12. p. 528. ἐπαρϑεὶς ταῖς παρούσαις τύχαις. E. 4, 5, 12. K. 13, 9. τύχας τῶν ἀνδρῶν οὔτε τιμῶσιν οὔτε ἀτιμάζουσι. Vbi inprimis intelligi videntur diuitiae. De *victoria*, Π. 4, 2, 12. p. 217. τὴν τύχην ἀνατρέψαι. ¶ 3) *fortuna aduersa, calamitas*. Π. 5, 4, 14. κατεδάκρυσε τὴν αὐτοῦ τύχην. 6, 2, 11. p. 371. ἢν τύχη τοιάδε γένηται, *si vsus postulet*, vt opus sit rebus pro aegrotis. E. 4, 8, 4. K. 5, 29. ἁλίσκονται παρὰ φύσιν τοῦ σώματος, τύχῃ δὲ χρώμενοι. De *clade*, E. 7, 1, 22. ἐπὶ τῇ τῶν Ἀρκάδων τύχῃ — ἥσϑησαν hostes. ¶ 4) τῆς τύχης elliptice dicitur pro φεῦ ἕνεκα τῆς τύχης, vt vult Aemilius Portus in v. Ἔλλειψις, vel Attice pro ὦ τῆς τύχης. v. Gregor. de dialectt. p. 58. ibique Koen. Π. 2, 2, 1. p. 102. τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληϑέντα δεῦρο τυχεῖν, *o infortunium! o me infelicem!* ¶ 5) ἀγαϑῇ τύχῃ, *quod felix fortunatumque sit! quod bene vertat!* Π. 4, 5, 16. ἀγαϑῇ τύχῃ ἱππεῖς γενοίμεϑα. E. 4, 1, 7. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. ψυχή. v. ψυχὴ nr. 6.

τυχὸν, *fortasse*. A. 6, 1, 12.

τὼ dual. v. ὁ, ἡ, τὸ nr. 13.

τω encliticum, v. τὶς nr. 36.

τῷ pro τίνι, v. ὁ, ἡ, τὸ nr. 19.

τὤνδρες pro τοὶ ἄνδρες Dorice, v. ἀνὴρ nr. 15.

τῷ ὄντι, v. εἶναι nr. 44.

τῷ παντὶ, v. πᾶς nr. 9.

Υ

Ὑακίνθια, *sacra Hyacinthia.* Celebrabantur singulis annis per triduum Amyclis, quod patere videtur ex Αγ. 8, 7. etiam Lacedaemone, in honorem Apollinis et Hyacinthi, qui, cum esset amasius Apollinis, ab eo imprudente occisus ferebatur. Hesych: Ὑακίνθια· ἑορτὴ ἐν Λακεδαίμονι· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ Ὑακίνθου. v. Athenae. 4, 7, p. 139. Pausan. 3, 19. et quos praeterea laudant Meursius in Graecia feriata, Lamb. Bos in Obs. crit. c. 4. cui sua debet Hutch. ad Αγ. 2, 17. inprimis Heynius in *antiquar. Aufsaetze* Vol. I. p. 97. sqq. Αγ. 2, 17. Ἀγησίλαος — οἴκαδε ἀπελθὼν εἰς τὰ Ὑακίνθια (All. male Ὑακίνθινα) — τὸν παιᾶνα τῷ θεῷ συνεπετέλει. E. 4, 5, 11. Ἀμυκλαῖοι ἀεί ποτε ἀπέρχονται ἐς τὰ Ὑακίνθια (hic quoque margg. habent Ὑακίνθινα) ἐπὶ τὸν παιᾶνα.

Ὑακίνθινα, v. Ὑακίνθια.

ὑακινθινοβαφής, *colore hyacinthino tinctus vacciniis tinctus.* v. Athenae. 12, p. 525. E. Poll. 1, 135. Doruill. ad Charit. p. 545. Wetsten ad Apoc. 9, 17. Π. 6, 4, 1. Panthea marito inter alia dedit ὑακινθινοβαφῆ λόφον.

Ὑαμπολῖται, *Hyampolitae.* Steph. Byz: Ὑάμπολις. πόλις Φωκίδος. ὁ οἰκήτωρ, Ὑαμπολίτης. Cf. Palmer. Graecia antiqua p. 665. E. 6, 4, 27. Ἰάσων ἀπιὼν διὰ τῆς Φωκίδος, Ὑαμπολιτῶν τὸ προάστειον εἷλε — τὴν δὲ ἄλλην Φωκίδα etc.

ὑβρίζειν, ¶ 1) *insolenter et petulanter et iniuste agere.* Π. 3, 1, 15. εἰ — μὴ ἐπιθῇς αὐτοῖς ζυγὰ τοῦ μὴ ὑβρίσαι. Oppon. σωφρονίζειν. Cf. σωφρονίζειν nr. 3. A. 5, 8, 1. 2. de eo, qui petulanter et insolenter pulsauerat. §. 9. de eo, qui ipse laborare nolebat, et tamen praedabatur. E. 5, 3, 13. ὑβρίζειν δοκούντων τῶν Φλιασίων in exules. Antea dicebatur βιάζεσθαι. Ιερ. 8, 9. κωλυτέον τοὺς ὑβρίζειν βουλομένους in republica. Cf. σωφρονεῖν nr. 4. ¶ 2) *iniuria afficere, insolenter et iniuste et foede tractare.* c. acc. v. nott. ad Lys. p. 17. T. 1. ed. Reisk. Π. 5, 2, 13. τοὺς ἀσθενοῦντας ciues οἷα ὑβρίζει rex. A. 6, 4, 1. οὓς ἂν λάβωσι — δεινὰ ὑβρίζειν. Passiuum E. 2, 4, 10. p. 111. ὑβρίσθημεν a triginta tyrannis, i. e. *in exilium eiecti.*

eiecti, bonis priuati, aliisque iniustis modis tractati fuimus. 6, 5, 38. p. 431. Απ. 3, 5, 12. πολλοὶ ὑπὸ κρειττόνων ὑβριζόμενοι, κατέφευγον πρὸς ἐκείνους. A. 3, 1, 10. ὑβριζομένους ἀποθανεῖν. §. 19. Cf. ὕβρισμα. ¶ 3) *contumelia afficere.* Π. 5, 4, 16. p. 318. de eo, qui eunuchus factus erat a rege: διὰ τὸ ὑβρίσθαι καὶ ὀργίζεσθαι. Απ. 2, 1, 5. κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι — ληφθέντα — ὑβρισθῆναι. ¶ 4) *lasciuire, ferocire.* Π. 7, 5, 22. ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι τοῦ δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται. ¶ 5) *perdere, consumere.* Απ. 2, 1, 30. τῆς μὲν νυκτὸς ὑβρίζουσα rebus Venereis, τῆς δὲ ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσα, Scil. accusatiuus τὸ χρησιμώτατον potest etiam ad verba τῆς νυκτὸς referri. Quod si nolis, potes ὑβρίζειν explicare *rei Venereae operam dare, rem Veneream agere.* ¶ 6) ὑβρισμένος, *ambitiosus, insolenter ornatus.* Ita explicat Lamb. Bos ad Hutch. laudatus, allato loco Eurip. Phoeniss. 1118. vbi Schol. ὑβρισμένα interpretatur ὑπερήφανα, καὶ μετ' ἀλαζονείας, Afferunt etiam Aeliani locum V. H. 1, 31. vbi ὑβρισμένα et ἄγαν πολυτελῆ synonyma sint. Cf. Hoogeueen. ad Viger. 5, 12, 1. Sed Morus in indice Cyrop. et Car. Gottlob Kuehn. ad Aelian. l. l. rectius exponere videntur *vilis.* Π. 2, 4, 4. Κῦρος — ἐν τῇ Περσικῇ στολῇ οὐδέν τι ὑβρισμένῃ. ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Κυαξάρης — τῇ φαυλότητι τῆς στολῆς ἤχθέσθη, np. quia Cyaxari prae illa splendida veste, quam Cyro miserat, visa est vilis.

ὕβρις, ¶ 1) *insolentia, iniuria contumeliosa,* i. e. quae sit cum aliorum contemtu et contumelia. Aristot. rhetor. 2, 2. ὁ ὑβρίζων, ὀλιγωρεῖ. ἔστι γὰρ ὕβρις, τὸ βλάπτειν καὶ λυπεῖν ἐφ' οἷς αἰσχύνη ἐστὶ τῷ πάσχοντι, μὴ ἵνα τι γένηται αὐτῷ ἄλλο ἢ ὅ τι ἐγένετο, ἀλλ' ὅπως ἡσθῇ. Cf. sequentia. Phauorin: ὕβρις ἐστὶν ἀδικία πρὸς ἀτιμίαν φέρουσα. ὕβρις οὐ μόνον ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ πᾶν ἔργον αἰσχρόν. Π. 5, 2, 9. ἃ ἔπαιζον, πολὺ ὕβρεως ἀπῆν. A. 3, 1, 14. ἐπεὶ ἔλυσαν τὰς σπονδὰς, λελύσθαι μοι δοκεῖ καὶ ἡ ἐκείνων ὕβρις, καὶ ἡ ἡμετέρα ὑποψία. 5, 5, 9. οὐχ ὕβρει, ἀλλ' ἀνάγκῃ λαμβάνομεν τὰ ἐπιτήδεια. Vbi est fere i. q.

i. q. βία, quod eſt in ſequentibus. 5, 8, 8. ὕβρει ταῦτα πράττειν, np. milites pulſare. Αγ. 11, 11. τὸ μεγαλόφρον οὐ σὺν ὕβρει, ἀλλὰ σὺν γνώμῃ ἐχρῆτο. E. 6, 5, 38. p. 431. O. 4, 8. c. εἰς, E. 3, 5, 5. ἐξάγειν ςρατιὰν, καὶ παῦσαι τῆς ἐς αὐτοὺς ὕβρεως. Cf. σωφροσύνη nr. 3. ¶ 2) *contumelia.* Αγ. 3, 3. ὅτι Φαρνάβαζος γῆμαι τὴν βασιλέως θυγατέρα, τὴν δ' αὐτοῦ ἄνευ γάμου λαβεῖν ἐβούλετο, ὕβριν νομίσας τοῦτο. ¶ 3) *petulantia.* Λ. 3, 3. adoleſcentibus μάλιςα ὕβριν ἐπιπολάζουσαν, quae cernitur maxime in immodeſtia et inobedientia. 5, 6. ὕβριν — παροινίαν — αἰσχρουργίαν — αἰσχρολογίαν. E. 2, 1, 6. 2, 2, 6. Tribuitur aſinis, A. 5, 8, 2. τῶν ὄνων ὑβριςότερος — οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπον οὐκ ἐγγίγνεσθαι. v. Hutch, ad h. l.

Ὕ β ρ ι ς, K. 5, 7. nomen cani imponendum.

ὕ β ρ ι σ μ α, *inſolentia.* Αθ. 3, 5. ἐάν τε ὑβρίζωσί τινες ἀηθες ὕβρισμα, ἐάν τε ἀσεβήσωσι, *egregie, inſolenter petulanterque agant.*

ὑ β ρ ι σ τ ὴ ς, ¶ 1) *inſolens, petulans, contumelioſus in alios.* v. Poll. 8, 75. et Heſych. Cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 4. 15. Π. 3, 1, 12. ὑβριςὴς opponitur σώφρονι, et dicitur de eo, qui *non continens* eſt. 6, 1, 23. ὑβριςὴς vocatur rex, qui voluit dirimere amicitiam mariti et uxoris. Αγ. 10, 2. ἢ δίκαιον ἄδικος, ἢ σώφρονα ὑβριςής. Απ. 1, 2, 19. Απολ. 19. ¶ 2) *ferociens, laſciuiens.* Π. 8, 5, 22. ὑβρισαὶ ἵπποι,

τὸ ὑ β ρ ι σ τ ι κ ὸ ν, *immodeſtia, petulantia, inſolentia.* Απ. 3, 10, 5. opponitur τὸ σωφρονητικόν. K. 12, 9. οἱ πόνοι τὰ μὲν αἰσχρὰ καὶ ὑβριςικὰ ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφαιροῦνται, *cupiditates immoderatas et ad inſolentiam tendentes.* Oppon. ἐπιθυμίαν ἀρετῆς.

ὑ β ρ ι σ τ ι κ ὸ ς, *inſolens.* Suidas in v. ὑβριςότερος vt Xenophontea laudat haec: οὐδὲν ὑβριςικώτερον ὄχλου πρὸς ὀργὴν καὶ παρανομίαν ὁρμήσαντος. Cf. ὑβριςός.

ὑ β ρ ι σ τ ι κ ῶ ς, *immoderate, cum aliorum contumelia.* Π. 8, 1, 11. χαίροντα ὑβριςικῶς γέλωτι. E. 3, 5, 17. οἱ Θηβαῖοι μάλ' ὑβριςικῶς — παίοντες.

ὑ β ρ ι σ τ ὸ ς, i. q. ὑβριςικός. Legi nomen ὑβριςὸς v. c. apud Ariſtidem, atque adeo ab eo potius, quam a nomine ὑβριςὴς, vt Steph.

Steph. in thesauro fecit, deducendum esse comparatiuum ὑβριςότερος, ostendit Abresch. in dilucidatt. Thucyd. 6, 13. et auctuar. p. 371. Cf. Thom. Mag. p. 864. ibique Oudendorp. Sed ὑβριςότερος et ὑβριςικώτερος saepe confundi docuit Wesseling. ad Herodot. 1, 81. Π. 5, 5, 13. (quem locum Suidas quoque attulit) ἀμελεῖσθαι δοκοῦντες οἱ ςρατιῶται, οἱ μὲν ἀγαθοὶ πολὺ ἀθυμότεροι γίγνοιντο, οἱ δὲ πονηροὶ πολὺ ὑβριςότεροι, *insolentiores, petulantiores.* A. 5, 8, 2. τῶν ὄνων ὑβριςότερος per prouerbium dicitur *petulantissimus.* Ἱερ. 10, 2. Sic in superlatiuo A. 5, 8, 9. ὑβριςότατοι vocantur, qui non iussi iniuste ac petulanter spoliabant iacentes. Απ. 1, 2, 12. Ἀλκιβιάδης ἐν τῇ δημοκρατίᾳ — ἀκρατέςατος καὶ ὑβριςότατος καὶ βιαιότατος. 1 MS. ὑβριςικώτατος, quod vsitatius esse ait Ernestius.

ὑγιαίνειν, ¶ 1) *valere,* np. corpore. Π. 1, 6, 12. p. 65. 6, 1, 14. ὅπως μᾶλλον ὑγιαίνοιεν καὶ ἰσχύοιεν. A. 4, 5, 14. ὑγιαίνοντες sunt, *qui frigore non obtorpuerunt.* Απ. 2, 2, 10. O. 4, 24. 10, 6. τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγιαίνοντας. Oppon. fucati. §. 11. 11, 20. ὑγιαίνοντα καὶ ἐρρωμένον. 20, 18. νέοι ὄντες καὶ ὑγιαίνοντες. Σ. 2, 17. βούλομαι γυμναζόμενος ὑγιαίνειν, *valetudinem conseruare.* 8, 18. oppon. κάμνειν. Interdum additur σῶμα. Απ. 3, 12, 6. διὰ τὸ μὴ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα. O. 10, 5. τὸ σῶμα παρέχειν ὑγιαῖνον. ¶ 2) *sana mente esse.* O. 11, 5. προσβλέψας με ὡς οὐδὲν ὑγιαίνοντα τῷ ἐρωτήματι.

ὑγίεια, *valetudo.* v. interpp. ad Lucian. T. I. p. 660. et 733. qui docuerunt, recte scribi et ὑγεία et ὑγίεια. Π. 1, 6, 14. οὕτω δοκεῖ ἡ ὑγίεια μᾶλλον παραμένειν. Απ. 2, 4, 3. καμνόντων — τἆλλα πρὸς ὑγίειαν παρασκευάζοντας. 4, 7, 9. ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι — τὰ πρὸς ὑγίειαν συμφέροντα. O. 11, 8. ὑγιείας τυγχάνειν. §. 11. 12. §. 19. τοῖς πρὸς τὴν ὑγίειαν παρασκευάσμασι. Απολ. 20. περὶ τῆς ὑγιείαε τοῖς ἰατροῖς πείθονται. K. 12, 1.

ὑγιεινὸς, ¶ 1) *saluber.* De locis. Cf. Poll. 5, 108. Π. 1, 6, 13. ὑγιεινοῦ ςρατοπέδου — χωρίων ὑγιεινῶν. 6, 1, 14. ἐκάθισε τὸ ςράτευμα, ἔνθα ᾤετο ὑγιεινότατον εἶναι. Sic de cibis, Απ. 1. 6, 5. ἧττον ὑγιεινὰ ἐσθίοντος. De corporis con-

constitutione, Απ. 1, 2, 4. ἕξιν ὑγιεινὴν εἶναι, *valetudinem adiuuare.* 3, 12, 3. ὑγιεινότερον νομίζεις εἶναι τὴν καχεξίαν τῆς εὐεξίας. ¶ 2) *sanus, valens.* v. Poll. 3, 108. Λ. 5, 9. Σπαρτιατῶν οὔτε ὑγιεινοτέρους.

ὑγιεινῶς, *salubriter* Λ. 2, 6. ὑγιεινοτέρως διάγειν, *ad salubrius viuendum.* Απ. 3, 13, 2. ὑγιεινότερον διάξειν. 4, 7, 9. πῶς ὑγιεινότατ' ἂν διάγοι.

ὑγιὴς, ¶ 1) *sanus.* Απ. 4, 2, 17. ἐάν τις τὸν υἱὸν — ἐξαπατήσας — τὸ φάρμακον δῷ — οὕτως ὑγιᾶ ποιήσῃ. Thom. Mag: ὑγιᾶ κρεῖττον, ἢ ὑγιῆ, διὰ τὸ τοὺς Ἀττικοὺς ἀεὶ εἰς ᾶ ποιεῖν τὴν τῶν τοιούτων συναίρεσιν, οὔσης καθαρᾶς τῆς εὐθείας, τοὺς δὲ κοινοὺς εἰς ῆ. v. tamen nr. 2. Απολ. 7. ὑγιὲς τὸ σῶμα ἔχων. Ιπ. 8, 6. εἰς τὰ κατάντη ἁμιλλώμενοι, ὑγιεῖς τοὺς ἵππους ἔχουσι. Oppon. qui ἀποῤῥηγνύωνται τοὺς ὤμους. Ιππ. 8, 3. ὑγιεῖς sunt *pedibus valentes.* Oppon. χωλοί. c. acc. qui pendeat ab omisso κατὰ, Απ. 1, 3, 13. τὸ δῆγμα ὑγιὴς γένοιο. Stob. minus eleganter: ὑγιὲς γένοιτο. ¶ 2) Metaphorice: *incolumis.* Απ. 4, 3, 13. θεὸς — τὸν κόσμον ἀτριβῆ καὶ ὑγιῆ — παρέχων. Ern. praefert alteram lectionem ὑγιᾶ. v. nr. 1. Similiter E. 5, 4, 58. τὸ ὑγιὲς σκέλος opponitur ei, in quo vena rupta est.

ὑγραίνειν, *humectare.* K. 5, 3. χείρω τὰ νότια ποιεῖ· ὑγραίνοντα γὰρ διαχεῖ.

ὑγρομελὴς, *membris mollibus et teneris praeditus.* K. 5, 13. (μικρὰ λαγία) ἔτι ὑγρομελῆ ὄντα.

ὑγρὸς, ¶ 1) *humidus.* O. 5, 20. ὑγρῶν καρπῶν, v. c. olei et vini. Oppon. ξηρῶν. 19, 6. ὑγροτέραν γῆν — ὑγρά. §. 7. ἐν τῇ ὑγρᾷ ὀρύττων. 20, 12. ἡ γῆ ὑγροτέρα πρὸς τὸν σπόρον, np. lutulenta — ἅλμη κολάζεται ὑγροῖς καὶ ξηροῖς. Σ. 7, 4. c. gen. Ιπ. 4, 3. τὰ ὑγρὰ τῶν σταθμῶν. ¶ 2) τὸ ὑγρὸν, *humores corporis.* Π. 1, 2, 16. τὸ ὑγρὸν ἐκπονοῦντες. 8, 8, 5. τοῦ ἐν τῷ σώματι ὑγροῦ φειδόμενοι. Eleganter Απ. 1, 4, 8. ἐν τῷ σώματι — ἔχεις ὑγροῦ βραχὺ, πολλοῦ ὄντος, *parum humoris, quamuis aquae multum existat in rerum natura.* K. 9, 5. ταχὺ τὸ ὑγρὸν ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ, ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον, *humores pluuia collecti in corpore.* Sic Gail: *l'humidité de la rosée.* Zeun. intelligit

git *lac.* ¶ 3) *mollis.* Hesych: ὑγρόν· μαλακόν. a) De membris corporis, Iπ. 1, 6. ὑγρὰ τὰ σκέλη. Oppon. σκληρά. 7, 6. ὑγρὰ ἡ κνήμη. Opp. σκληρά. 11, 2. τὰ σκέλη ὑγρὰ — ὀσφῦν ὑγράν. K. 4, 1. τραχήλους ὑγροὺς — μήτε ὑγρὰς λίαν λαγόνας. 5, 10. 30. §. 31. ipſe lepus vocatur animal ὑγρόν. Sed poteſt ſaltem in multis horum locorum explicari *agilis*, vt nr. 4. b) De freno, Iπ. 10, 8. χαλινοὶ ὑγροὶ ἔςωσαν. §. 10. ὑγρὸν τοῦ χαλινοῦ ἐςιν, ὅταν οἱ ἄξονες εὐρείας καὶ λείας ἔχωσι τὰς συμβολάς. Cf. quae ſequuntur. ¶ 4) *flexibilis, agilis.* Iπ. 7, 7. δεῖ τὸν ἱππέα καὶ τὸ ἄνωθεν τῶν ἑαυτοῦ ἰσχίων σῶμα ὡς ὑγρότατον ἐθίζειν εἶναι. 10, 4. τὰ σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει, τὴν δὲ οὐρὰν ἄνω. Vbi fere accipi poteſt pro ὑγρῶς, vt §. 15. §. 16. ὑγροῖν τοῖν σκελοῖν γαυριώμενος φέρεται. Cf. nr. 3. a.

ὑγρότης, ¶ 1) *humiditas.* O. 19, 11. τὰ φυτὰ σήπεσθαι δι' ὑγρότητα. ¶ 2) *agilitas, mollities.* A. 5, 8, 6. in frigore τὸ κινεῖσθαι παρεῖχε θερμασίαν τινὰ καὶ ὑγρότητα.

ὑγρῶς, *molliter, facile.* Iπ. 1, 6. γόνατα ἢν βαδίζων ὁ πῶλος ὑγρῶς κάμπτῃ — ὑγροτέρως κάμπτουσιν ἐν τοῖς γόνασι. 10, 15. ὑγρῶς τοῖς σκέλεσιν ἵπποι χρῶνται.

ὑδαρὴς οἶνος, *vinum aqua dilutum.* Λ. 1, 3. οἴνου ἢ πάμπαν ἀπεχομέναι, ἢ ὑδαρεῖ χρωμέναι.

ὕδας, vnde ὕδατος, ὕδατι etc. v. ὕδωρ.

ὑδρία, *vrna.* E. 1, 7, 6. θεῖναι ἐς τὴν φυλὴν ἑκάςην δύο ὑδρίας.

ὑδροποσία, *aquae potus.* Π. 1, 5, 7. p. 54. ὑδροποσίαν — φέρετε.

ὑδροποτεῖν, *aquam bibere,* non vinum. Cf. Raphel. ad 1 Timoth. 5, 23. Π. 6, 2, 10. ἐθίσαι ἡμᾶς ὑδροποτεῖν.

ὑδροπότης, *aquam bibens.* Π. 6, 2, 11. p. 370. ἕως ἂν μάθωμεν ὑδροπόται γενόμενοι.

ὑδροφορεῖν, *aquam ferre.* Fiebat a puellis veſpertino tempore. v. Geneſ. 24, 11. ibique Raphel. et Abreſch. in addendis ad Ariſtaeneti epiſt. p. 138. A. 4, 5, 8. ἀμφὶ κνέφας — ὑδροφορούσας γυναῖκας καὶ κόρας πρὸς τῇ κρήνῃ καταλαμβάνει.

ὑδροφόρος, *aquae gerula.* A. 4, 5, 9. συνεισέρχονται εἰς τὸ ἔρυμα σὺν ταῖς ὑδροφόροις.

ὕδωρ, ¶ 1) *aqua.* Π. 7, 5, 7. τὸ ὕδωρ Euphratis κατὰ τὰς τάφρους ἐχώρει. 8, 1, 15. ἦγεν αὐτοὺς πρὸς τὰ ὕδατα ὥσπερ ὑποζύγια. A. 6, 4, 3. κρήνη ἡδέος ὕδατος καὶ ἀφθόνου. E. 3, 1, 5. et 15. ὕδωρ ἀφαιρεῖσθαί τινα. 3, 2, 14. λίμνη — ποτίμου καὶ θερμοῦ ὕδατος. 5, 3, 19. τῶν ψυχρῶν ὑδάτων. 6, 2, 16. milites, qui aquam fibi ferunt, dicuntur ὕδωρ λαβεῖν. Aπ. 3, 13, 3. O. 5, 9. θερίσαι ὕδασι. Iπ 5, 6. Cf. Scholia Villoifoniana ad Il. ψ, 281. Aπ. 4, 3, 6. aquae laus et vtilitas declaratur. Cf. λαμπρός. ¶ 2) *fluuius.* A. 4, 3, 15. τὸ ὕδωρ διαπερῶντας. ¶ 3) *pluuia.* v. Cafaub. ab Theophraft. charactt. 3, 2. A. 4, 2, 1. ὕδωρ πολὺ ἦν ἐξ οὐρανοῦ. Sic ap. Horatium, Plinium aliosque *caeleftis aqua.* E. 1, 6, 20. ὕδωρ ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταί. 4, 5, 4. διὰ τὸ γενέσθαι ὕδωρ καὶ χάλαζαν. Aπ. 1, 1, 15. O. 17, 12. ἐν τῷ χειμῶνι πολλὰ ὕδατα γίγνεται. Fr. Portus *imbres.* Sed poffunt intelligi *torrentes et aquae ex liquefacta niue.* 20, 11.

ὕειν, *pluere.* E. 1, 1, 11. ὕοντος πολλῷ. Intell. ὑετῷ.

ὑετὸς, *pluuia.* K. 5, 3. fq. diftinguuntur οἱ ὄμβροι et οἱ ὑετοί.

*ὑΐδιον, *porcellus.* Aπ. 1, 2, 30. Εὐθυδήμῳ προσκνᾶσθαι, ὥσπερ τὰ ὑΐδια τοῖς λίθοις.

υἱϊδοῦς, v. υἱός.

*ὑϊκὸς, *porcinus.* Etymol. M. et Phauorin: ὑϊκόν· ὑὸς ἴδιον, χοίρου ἔργον. Ξενοφῶν ἐν ἀπομνημονεύμασιν. Eadem habet Suidas, nifi quod ὑεικὸν fcribit, vt Thomas Magifter. Aπ. 1, 2, 30. ὑϊκὸν πάσχειν, *idem accidere Critiae, quod porcis.*

υἱὸς, *filius.* Haec enim forma nominatiui vfitata eft, quanquam genitiuus fiat υἱέος (vel υἱέως, v. Schol. Thucyd. 1, 13.), datiuus et υἱεῖ et υἱῷ, pluralis υἱεῖς, υἱέων, υἱέσι. v. Thom. Mag. in h. v. et in v. σέες. A. 5, 6, 22. Αἰήτου υἱός. Marg. Steph. et Cod. Par. υἱϊδοῦς, *nepos.* E. 4, 1, 18. ὁ ἐκ τῆς Παραπίτας υἱὸς αὐτοῦ. §. 19. τοῦ Εὐαλκοῦς υἱέως. Phauorin: υἱέως οἱ ψευδαττικοί φασιν, οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ Θησέως καὶ Πηλέως. Aπολ. 30. τῷ Ἀνύτου υἱῷ. E. 4, 1, 19. τὸν τῆς Παραπίτας υἱόν. Thomas: υἱέα μηδαμῶς εἴπῃς, ἀλλ' υἱόν. Aπ. 1, 2, 27. οἱ πατέρες συνόντες

τοῖς υἱέσι. Sed Π. 2, 2, 7. πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται. Π. 1, 4, 1. τοὺς υἱεῖς. Sic Λ. 2, 1. vbi ποιητικὸν vocat Fr. Portus, et Απ. 1, 2, 20. Cf. νέος. Saepiſſime omittitur poſt nomen patris, vt A. 3, 3, 12. Λύκιος ὁ Πολυστράτου. etc. Cf. ὁ, ἡ, τὸ nr. 11.

ὑλαγμὸς, *latratus.* v. κλαγγή.

ὑλακτεῖν, *latrare.* K. 3, 5. ὑλακτοῦσι περὶ τὰ ἴχνη. 9, 2. 10, 7.

Ὑλεὺς, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

ὕλη, ¶ 1) *ſylua.* A. 5, 3, 2. ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς ὕλην. K. 6, 12. δήσαντα ἐκ τῆς ὕλης τὰς κύνας. 9, 2. 19. 10, 7. ἀποχαλιδώματα τῆς ὕλης. ¶ 2) *materia.* ad naues, E. 1, 1, 17. ὕλην ἐκ τῆς Ἴδης κομίζεσθαι. ¶ 3) *ligna ad ignes.* E. 4, 5, 4. μεγάλα πυρὰ ἐγένετο, ἅτε πολλῆς ὕλης παρούσης. ¶ 4) *rami arborum, frondes, ſarmenta.* A. 3, 5, 6. ζεύξας τοὺς ἀσκοὺς — ἐπιβαλῶ ὕλην καὶ γῆν — ἡ ὕλη καὶ ἡ γῆ σχήσει. K. 2, 10. τῆς ὕλης (Pollux 5, 19. addit τι) τέμνοντα φράττειν. 10, 7. ἐμφράττειν τῇ ὕλῃ. Vlitius ad Grat. Faliſc. 49. de ſentibus intelligit. K. 11, 4. ἔφραξαν κύκλῳ τὸ ὄρυγμα ὕλῃ. ¶ 5) *frutetum, ſtirpes humiles, virgultum, herbae inutiles, omninoque omnia quibus fruges necantur.* A. 1, 5, 1. ἀψινθίου — εἰ δέ τι καὶ ἄλλο ἐνῆν ὕλης ἢ καλάμου — δένδρον δ' οὐδέν. Hutch. dicit, h. l. non ſolum τὰ φρυγανώδη καὶ τὰ ποώδη intelligi, vt in Oeconomico, ſed etiam τὰ θαμνώδη, arundines, quas in aquaticis fruticibus principatum tenere dicit Plinius H. N. 16, 36. O. 16, 12. ὕλης δεῖ καθαρὰν (τὴν νεὸν) εἶναι. §. 13. ἡ ὕλη ἐπιπολάζοι καὶ αὐαίνοιτο ὑπὸ τοῦ καύματος. §. 14. 17, 12. ὕλη πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ. §. 14. 15. 20, 11. 20. Sic K. 10, 5. τῆς ὕλης κλάσματα. Oppon. δένδρα. §. 13. πίπτειν ἐπὶ τὸ σόμα, καὶ ἔχεσθαι τῆς ὕλης κάτωθεν.

ὑλώδης, *ſyluoſus, fruticoſus.* K. 5, 7. ἐν τοῖς ὑλώδεσι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς ψιλοῖς. §. 15. τὰ ῥεῖθρα, τοὺς λίθους, τὰ ὑλώδη. 10, 6. τόπον ὑλώδη. 12, 4. ἐν χωρίοις ὑλώδεσι.

ὑμεῖς, v. σύ.

ὑμέτερος, *veſter.* E. 6, 3, 4. p. 383. Ἡρακλεῖ τε τῷ ὑμετέρῳ ἀρχηγέτῃ, καὶ

Διοσκούροιν τοῖν ὑμετέροιν πολίταιν. Saepe ſimpliciter dicitur ¶ 1) οἱ ὑμέτεροι, Π. 3, 2, 13. συμπέμψαιτ' ἂν μοι τῶν ὑμετέρων, οἵτινες τὴν ὁδὸν ἡγοῖντο ἄν. 4, 2, 7. Α. 5, 5, 10. οὓς ὑμετέρους φατὲ εἶναι, *colonos veſtros et tributarios.* ¶ 2) τὰ ὑμέτερα, Π. 3, 2, 6. τὰ ὑμέτερα ἀσφαλῶς εἶχε, *res veſtrae.* — καλῶς ἕξει τὰ ὑμέτερα. Α. 7, 6, 22. καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα τοιαῦτα, *haec rerum veſtrarum eſt conditio.* Ε. 7, 4, 8. ἀπόρως ἔχοντα τὰ ὑμέτερα. Π. 3, 2, 13. τῶν ὑμετέρων ἡδύ μοι φείδεσθαι, *pecuniae veſtrae.* Ε. 6, 3, 6. p. 387. τὰ ὑμέτερα φρονοῦσαι, *partes veſtras ſequentes.*

ὕ μ μ ε, v. σύ.

ὑ μ ν ε ῖ ν, ¶ 1) *hymenaeum canere in nuptiis.* v. Doruill. ad Charit. p. 28. Κ. 1, 8. θεοὺς τὸν γάμον (Pelei et Thetidis) παρὰ Χείρωνι ὑμνῆσαι. ¶ 2) *carmina* ſ. *hymnos canere.* a) diis, Π. 8, 1, 8. ὑμνεῖν τοὺς θεοὺς dicuntur Magi. Ε. 4, 7, 4. τὸν παιᾶνα ὑμνεῖν in Neptunum. b) ſemideis, Σ. 8, 31. τῶν ἡμιθέων οἱ ἄριστοι ὑμνοῦνται τὰ μέγιστα — διαπεπρᾶχθαι, *hymnis celebrantur.* ¶ 3) *laudibus celebrare, laudare.* Thom. Mag. in v. κῶμας· ὕμνος, ἐπὶ θεοῦ μόνου. τὸ δὲ ὑμνῶ, ἐπὶ θεοῦ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. Cf. Phauorin. Ιερ. 11, 8. οὐκ ἂν εἷς ἀνακηρύττων, ἀλλὰ πάντες ἄνθρωποι ὑμνοῖεν ἂν τὴν σὴν ἀρετήν. Απ. 2, 1, 33. μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι. ¶ 4) *praedicare, dicere.* v. Ruhnken. ad Timaei lex. Plat. p. 262. Αγ. 11, 2. ὑμνῶν οὔποτ' ἔληγεν, ὡς τοὺς θεοὺς οἴοιτο — ὁσίοις ἔργοις ἥδεσθαι. Ε. 7, 1, 26. τὴν ὑμνουμένην χρυσῆν πλάτανον, *nobilem, inclytam.* Απ. 4, 2, 33. τοῦτον (Palamedem) πάντες ὑμνοῦσιν ὡς — φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἀπώλετο.

ὕ μ ν ο ι, *laudum et carminum materia.* Απολ. 26. Παλαμήδης πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσέως.

ὑ ο σ κ ύ α μ ο ς, *altercum* (v. Plin. H. N. 25, 4.), *herba Apollinaris.* In Leuncl. marg. explicatur *faba ſuilla.* Cf. Suid. et Phauorin. Ο. 1, 13. πῶς ἀργύριον αὐτῷ ὠφέλιμον εἴη — εἰ μήγε καὶ τὸν ὑοσκυαμὸν καλούμενον χρήματα εἶναι φήσομεν, ὑφ' οὗ

οὗ οἱ φαγόντες αὐτὸν παραπλῆγες γίνονται.

ὑπάγειν, ¶ 1) *ducere.* K. 5, 15. ὑπάγοντα τὰς κύνας ἐκ τῶν ἔργων. 10, 4. ὑπάγειν τὸν κυνηγέσιον. Gail: *amener avec ruse, avec précaution.* ¶ 2) *dolo pertrahere, pellicere, decipere.* Suid. et Phauorin: ὑπάγει· ἐξαπατᾷ. Π. 1, 6, 19. p. 79. τοὺς πολεμίους ἐς δυσχωρίαν φυγῇ ὑπαγαγόντες. 3, 2, 4. ἐπειδὰν ὑπάγωσι τοὺς πολεμίους. Ιπρ. 4, 12. ¶ 3) *accuſare.* Heſych: ὑπάγων· ὑπὸ δίκην ἄγων. Timaeus lex. Plat: ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν Pierſonus ad Herodian. p. 478. plene dicendum fuiſſe dicit εἰς δίκην ὑπάγειν, vterque Portus δίκην ὑπάγειν. E. 2, 3, 17. p. 94. τοῦτον ὑπάγομεν ὡς ἐπιβουλεύοντα. §. 18. p. 96. τοὺς συκοφάντας ὑπάγεσθαι. c. gen. E. 1, 3, 12. ὑπαγόμενος θανάτου — διὰ τὴν προδοσίαν ἀπέφυγεν, *cum capitis accuſaretur.* 2, 3, 8. Sic E. 5, 4, 24. pro ἀπῆγον θανάτου viri docti reſtituunt ὑπῆγον θαν. Cf. Fiſcher. ad Plat. Apol. Socr. 20, 10. et Valckenar. ad Herodot. 9, 93. c. εἰς. E. 2, 3, 17. p. 91. τοῖς ὑπαγομένοις εἰς ἡμᾶς δίκην ἐπιτιθέναι. ¶ 4) *modice et pedetentim ſubſequi.* A. 4, 2, 11. Ξενοφῶν — ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἄκρον, τοὺς δ' ἄλλους ἐκέλευσεν ὑπάγειν, ὅπως οἱ τελευταῖοι — προσμίξειαν. ¶ 5) *procedere.* Harpocrat. et Suid: ὑπάγουσι· ἀντὶ τοῦ προάγουσι. Eodem modo Thomas Mag. et Ammonius explicant verbo προάγειν, cui Ammon. addidit interpretamentum: τουτέστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. A. 3, 4, 29. τοῖς ἔμπροσθεν ὑπάγειν (all. ὑπάγων) παρεκελεύετο, τοῖς δὲ ὄπισθεν παριέναι. Cf. ὑποχωρεῖν nr. 4.

ὑπάγεσθαι, ¶ 1) *ſubiicere, ſuggerere, monere.* A. 2, 1, 13. ὁ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος καὶ αὐτὸν συμβουλεῦσαι. Suidas, vbi laudat hunc locum, legit ὑπῆγε, quod ait poſitum eſſe ἀντὶ τοῦ ὑπετίθετο. Cf. Lamb. Bos animaduu. c. 49. ¶ 2) *doloſe ſuadere.* Heſych: ὑπηγάγετο· ἠπάτησεν. Suid: ὑπαγόμενος. ἐξαπατῶν. Cf. Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. p. 58. et Doruill. ad Charit. p. 46. A. 2, 4, 2. rex νῦν μὲν ἡμᾶς ὑπάγεται μένειν.

ὑπαγορεύειν, *dictare, praeſcribere.* O. 15, 7. δεῖ

δεῖ γράμματα ἐπίςχεσθαι τὸν μέλλοντα δυνήσεσθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν.

ὑπαγωγὴ, *ſubductio, deductio.* K. 6, 12. *πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ κυνηγεσίου, vt canes ducat,* np. ad locum vbi eſſe putat feram. Leuncl. *ad praedam in caſſes adducendam.* Omnibonus: *ad ſaltus indaginem.* Gail: *praedam caute deducturus in caſſes.*

*ὑπαιδεῖσθαι, *reuereri.* E. 5, 3, 20. *ὑπῃδεῖτο αὐτὸν, ὥσπερ εἰκὸς, πρεσβύτερον.*

ὑπαίθριος, *ſubdialis.* Thom. Mag. et Phrynichus: *ὕπαιθρον μὴ λέγε, ὑπαίθριον δέ.* Hutch. laudat de hoc vocabulo Caſaubonum ad Polyb. p. 121. ed. Pariſ. O. 7, 20. *ὑπαίθρια ἔργα, quae ſub dio fiunt.* Sed fere pro aduerbio eſt A. 5, 5, 10. *σκηνοῦσι ἐν ταῖς ςέγαις οἱ κάμνοντες — οἱ δὲ ἄλλοι σκηνοῦμεν ὑπαίθριοι, ſub dio.* 7, 6, 17. *ὑπαίθριοι ἔξω ἐςρατοπεδεύετε.*

ὕπαιδρον, i. q. *ὑπαίθριον.* Απ. 2, 1, 6. *πλείςας πράξεις — ἐν ὑπαίθρῳ, ſub dio.* O. 7, 19. *ἡ δίαιτα — οὐχ — ἐςὶν ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ ςεγνῶν δεῖται.* Cicero ap. Columellam 12, 1. vertit: *non — in propatulo ac ſylueſtribus locis, ſed domi ſub tecto.* §. 20. *τὰς ἐν τῷ ὑπαίθρῳ ἐργασίας.* Cf. *αἰθρία.*

ὑπαίτιος, ¶ 1) *reprehenſionibus obnoxius.* c. dat. Απ. 2, 8, 5. *τὸ ὑπαίτιον εἶναί τινι οὐ πάνυ προσίεμαι, ſi cui operam meam locaſſem, ei videri non recte feciſſe.* ¶ 2) c. *πρὸς*, A. 3, 1, 5. *μή τι πρὸς τῆς πόλεως οἱ ὑπαίτιον εἴη Κύρῳ φίλον γενέσθαι, ne ei crimini daretur a ciuibus.*

*ὑπακολουθεῖν, *ſubſequi.* E. 5, 1, 18. *ἡγεῖτο, οἱ δὲ ὑπηκολούθουν.*

ὑπακούειν, ¶ 1) *auſcultare.* Eſt ianitoris, qui vocanti et ianuam pulſanti reſpondet, nomina pulſantium quaerit et domino nunciat, fores aperit, intromittit. Plautus Moſtell. 2, 1, 56. dixit *reſponſare.* v. Kuſter. in Reimari vita Fabricii p. 288. ſq. Fiſcher ind. Theophr. in v. *ἐπακοῦσαι*, et ad Plat. Crit. 1. et quos laudat Bachius. Σ. 1, 11. *κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι.* ¶ 2) *audire.* Eſt iudicis. c. dat. Π. 8, 1, 7. *Κῦρος πολὺν χρόνον οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν.* Mox eſt *ἀκούσειεν.* ¶ 3) *morem gerere, parere.*

rere. Dicitur de minore, qui a maiore vocatus praesto est, Π. 2, 2, 17. *αὐτὸν ἐκάλεσα — οὔτε βάδην ὑπήκουσεν, ἀλλ᾽ ἀεὶ τρέχων.* 8, 3, 10. Α. 4, 1, 7. *οἱ Καρδοῦχοι οὔτε καλούντων* (np. Ἑλλήνων) *ὑπήκουον.* Λ. 8, 2. Sic Α. 7, 3, 3. *ἔπειθον ἀποτρέπεσθαι, οἱ δὲ οὐχ ὑπήκουον.* c. dat. Π. 2, 4, 5. *εἴπερ σχολῇ κελεύοντι ὑπήκουόν σοι — ὀξέως σοι ὑπακούω.* 3, 3, 8. *ὑπακούειν τῷ στρατηγῷ, adesse si quid imperator praeciperet.* Marg. Steph. *τῶν στρατηγῶν.* §. 19. *ὑπακούετε αὐτοῖς.* Paulo ante est *ἕπεσθαι.* 4, 5, 9. 8, 7, 3. p. 546. *θᾶττον μηδείς σου τούτῳ* (Margg. *τούτου*, et sic legi iubet Brodaeus) *ὑπακουέτω, μήτε προθυμότερον παρέστω.* Sic Απ. 1, 2, 30. *τοῦ Κριτίου τοῖς τοιούτοις οὐχ ὑπακούοντος, οὐδ᾽ ἀποτρεπομένου.* c. acc. rei, Π. 2, 2, 1. p. 102. *ἐκάλεσα αὐτὸν πρὸς ἐμὲ, ὁ δὲ μάλα τοῦτό γε εὐτάκτως ὑπήκουσεν.* c. participio suo, Π. 8, 4, 5. *ἤδη πώποτε καλέσαντός σου οὐκ ἦλθον; — ἀλλ᾽ ὑπακούων σχολῇ ὑπήκουσα; cum veni, tarde veni?* De eo, qui accusatus et ad iudicem citatus comparet, Ε. 5, 4, 4. *οἱ Ἔφοροι ἀνεκάλεσάν τε τὸν Σφοδρίαν, καὶ ὑπῆγον θανάτου. ἐκεῖνος μέντοι οὐχ ὑπήκουσεν — ὅμως δὲ, καίπερ οὐχ ὑπακούων εἰς τὴν κρίσιν, ἀπέφυγε.* 7, 4, 23. De canibus, Π. 1, 6, 16. *τὸ πρῶτον προθύμως — ἔχει ὑπακουούσας.* ¶ 4) *obedire.* Λ. 8, 3. *τοῦ ὑπακούειν*, i. e. *ἵνα ὑπακούωσι.* c. gen. Π. 4, 1, 2. p. 200. *ὑπήκουσέ μου* (Margg. *μοι*) *εὐθύς.* 8, 1, 1. p. 463. *τῶν πολεμίων ἀναγκάζεσθαι ὑπακούειν, in potestatem redigi.* Ο. 14, 3. *οὐ πάντας εὑρίσκω ὑπακούοντας τῆς διδασκαλίας ταύτης.* c. dat. Π. 1, 1, 3. *ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν.* Paulo ante *πείθεσθαι.* Ο. 9, 18. *πῶς σοι ὑπήκουε, praeceptis tuis.* 13, 7. *οἱ πῶλοι καταμανθάνουσιν ὑπακούειν τοῖς πωλοδάμναις*, np. dum faciunt quae edocti sunt. ¶ 5) *moueri.* c. gen. Π. 8, 1, 7. *εἴ τις τούτων μηδενὸς ὑπακούοι, turpitudine nulla moueretur*, vt Cyri ianuam frequentaret. ¶ 6) *fidem habere.* Αγ. 3, 4. *Κότυς — βασιλεῖ οὐχ ὑπήκουσε δεξιὰν πέμποντι — Ἀγησιλάου δὲ σπονδαῖς πιστεύσας.* ¶ 7) *admittere.* Ε. 5, 1, 27. *τοὺς βουλομένους ὑπακοῦσαι, ἣν βασιλεὺς εἰρήνην καταπέμπει.*

ὑπακούεσθαι, *facilem se praebere, admittere monita.* Απ. 2, 3, 16. ἐγχείρει τὸν ἄνδρα καταπραΰνειν, καὶ ταχύ σοι ὑπακούσεται. 2, 7, 10.

ὑπαλείφεσθαι, *fuco sibi illinere.* Ο. 10, 5. ὑπαλειφόμενος τοὺς ὀφθαλμούς. Sic paff. Ο. 10, 6. ὀφθαλμοὺς ὑπαληλιμμένους.

*ὑπάλλαξις, v. μετάλλαξις.

ὑπαναστατέον, *affurgendum eft honoris caufa.* Λ. 9, 5. αὐτῷ καὶ ἐν θάκοις καὶ ἐν (hoc ἐν delere malebat Stephanus) τοῖς νεωτέροις ὑπαναστατέον, *asfurgere is debet.*

ὑπαναχωρεῖν, v. ἐπαναχωρεῖν.

ὑπανίστασθαι, ¶ 1) *asfurgere honoris caufa.* v. Valckenar. ad Herodot. 2, 84. Απ. 2, 3, 16. moris eft, feniori iuniorem καθήμενον ὑπαναστῆναι. c. gen. omiffa praepofitione ἀπὸ, Ιερ. 7, 9. θάκων ὑπανιστῶνται, *ex fedibus.* it. addito dat. perf. Σ. 4, 31. ὑπανίστανταί μοι θάκων καὶ ἐξανίστανται ὁδῶν. Videtur iocofe dictum de paupere, cui nemo affidere vult. Λ. 15, 6. ἕδρας πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ. c. ἀπὸ, Ιερ. 7, 2. ὑπανιστῶνται ἀπὸ τῶν θάκων. Cf. ὑπεξίστασθαι. ¶ 2) *de cubili furgere.* Π. 2, 4, 14. πορευομένῳ αὐτῷ — ὑπανίσταται λαγώς

ὑπαντᾶν, ¶ 1) *occurrere, incidere in aliquem.* c. dat. Π. 5, 3, 21. εἴ τι που ἐναντίον αὐτῷ ὑπαντῴη. ¶ 2) *obuiam ire.* a) amicis, Π. 4, 2, 9. εἰ φίλοι εἰσὶν, ὡς τάχιστα ὑπαντᾷν. §. 10. c. dat. Π. 6, 3, 7. Κῦρος ὑπήντα αὐτῷ, καὶ ἐδεξιοῦτο. b) fociis, Π. 3, 3, 2. πάντες Armenii ὑπήντων, ἡδόμενοι. τῇ εἰρήνῃ — τέλος ὑπήντησε καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Ἀρμενίου. 5, 4, 9. Κῦρος — ὑπήντα τοῖς Καδουσίοις fugientibus, vt fuccurreret. c) aliis, Σ. 9, 3. Ἀριάδνη ὑπήντησε μὲν οὔ, οὐδὲ ἀνέστη Baccho. Κ. 6, 17. κυνοδρομεῖν — κατὰ τὸν λαγὼ, καὶ μὴ ὑπαντᾷν. d) hofti, Α. 4, 3, 24. οἱ δὲ ὑπαντήσαντες. Sic Π. 1, 4, 22. in margg. eft ὑπαντῶντας pro ἀπαντῶντας. c. dat. Π. 3, 3, 9. p. 180. ὑπαντῶμεν αὐτοῖς. Paulo poft eft ἀπαντῶμεν.

ὑπαντιάζειν, *occurrere.* Hefych: ὑπαντιάζει· ὑπαντᾷ. it. ὑπηντίαζον· ὑπήντουν. Π. 5, 5, 4. οἱ δοῦλοι ἰσχυρότεροι ἐμοῦ ὑπαντιάζουσί μοι. Margg. ἀπαν-

παντῶσι. A. 6, 5, 14. ὑπηντίαζεν ἡ φάλαγξ fuis fugientibus.

*ὑπαπειλεῖν, *obfcure f. tecte minari.* E. 4, 6, 3. ταῦτα δ' ἔλεγον, ὑπαπειλοῦντες τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς ξυμμαχίας.

ὑπάργυρος, fc. γῆ, *terra e qua argentum effoditur*, i. q. ἀργυρῖτις, Πο. 1, 5. Sic 4, 2. ὑπαργύρων λόφων. Cf. Poll. 3, 87. et 7, 98.

ὑπάρχειν, ¶ 1) *priorem facere, auctorem effe.* Hefych: ὑπάρξας· κατάρξας. it. ὑπάρχει· προκατάρχει. Ammonius: ὑπάρξαι· — καὶ τὸ κατάρξασθαι. Thom. Mag: ὑπάρχω, τὸ προκατάρχω. Cf. Valckenar. ad Eurip. Phoenn. 1576. c. particip. A. 2, 3, 12. ἐάν τις ἡμᾶς εὖ ποιῶν ὑπάρχῃ, *prior beneficiis afficit, beneficiis prouocat.* 5, 5, 7. ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποθ' ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες. Sic Aelian. V. H. 11, 3. ¶ 2) *adeffe, paratum effe.* Π. 1, 5, 5. χωρὶς τούτων οἱ χίλιοι ὑπῆρχον. 3, 3, 24. p. 192. νόμους ὑπάρξαι δεῖ τοιούτους. Αγ. 8, 1. ὑπαρχούσης μὲν τιμῆς, ὑπαρχούσης (all. παρούσης) δὲ δυνάμεως. Inprimis de iis, quae iam ante vel iam diu fuerunt. Suid: τὸ ὑπάρχειν, οὐχ ἁπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι, προεῖναι, φθάνειν. Π. 6, 4, 2, ἐπεὶ ὡπλίσθη, — ἐφάνη κάλλιστος — ἅτε καὶ τῆς φύσεως ὑπαρχούσης, *quippe qui iam natura effet pulcherrimus.* A. 5, 1, 6. ἣν ἔλθῃ ὑπαρχόντων ἐνθάδε, *cum iam habemus quasdam.* Πο. 3, 12. καταγώγια — πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι. E. 1, 1, 11. στρατηγοὺς πρὸς τοῖς ὑπάρχουσιν εἵλοντο. 3, 5, 8. p. 182. Ἀργεῖοι ἀεί ποτε δυσμενεῖς αὐτοῖς ὑπάρχουσιν· Ἠλεῖοι — νῦν ἐχθροὶ αὐτοῖς προσγεγένηνται. Sic A. 7, 1, 18. K. 5, 25. τῶν ὑπαρχόντων ὀλίγους, καὶ τῶν ἐπιγινομένων. ¶ 3) *fuppetere.* De facultatibus et commeatu, Π. 1, 6, 10. μήποτε ἐκλίπῃ τι ὧν δεῖ ὑπάρχειν. Paulo poft eft τὰ ἐπιτήδεια. Πο. 3, 12. ὁπότε ἀφορμὴ ὑπάρχοι. 4, 38. ¶ 4) *declaratum effe, probatum effe.* E. 1, 1, 19. διὰ τὴν ἡμετέραν ἀρετὴν — καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ὑπάρχουσαν. ¶ 5) *conftitutum effe.* confuetudine et legibus, Π. 8, 8, 12. γιγνώσκουσι, οἷα σφίσι τὰ πολεμιστήρια ὑπάρχει. ¶ 6) *fauere, non* de-

deesse. c. dat. A. 1, 1, 4. Παρυσάτις μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ, Φιλοῦσ' αὐτόν. 5, 6, 12. ὑπάρξει ὑμῖν ἡ ἐμὴ πόλις. E. 7, 5, 5. ¶ 7) *esse.* Thom. Mag: ὑπάρχω, — καὶ ἀντὶ τοῦ εἰμί. Πο. 3. 2. τοσούτων ὑπαρχόντων πραγμάτων. 5, 1. E. 1, 6, 7. τὰ ἐνθάδε ὑπάρχοντα (χρήματα) Κύρῳ ἀποδούς. Απ. 2, 3. 1. Ιπ. 8, 10. ὅπου μὲν ἐςὶ χωρία ἐπιτήδεια — ὅπου δὲ ταῦτα μὴ ὑπάρχει. Ιπρ. 1, 5. τῶν ἵππων ὑπαρχόντων οἵων δεῖ. 5, 5. ἓν μὲν πρῶτον ὑπαρχέτω — μὴ ἐγχειρεῖν. c. dat. habentis, Π. 4, 3, 3. p. 229. τί ἡμῖν ὑπάρξει, καὶ τίνος ἐνδεῖ. 4, 5, 12. p. 247. ἐπιςέλλω ὁπόσοι ἂν ἴωσιν — σοι ὑπάρχειν — ὅπως ἂν συ βούλῃ χρῆσθαι, *tuos esse, in tua potestate esse.* A. 2, 2, 5. ὑπάρχει νῦν ἡμῖν οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων, *habemus.* 7, 7, 20. δουλεία ὑπάρχει αὐτοῖς, i. e. *serui sunt.* Πο. 4, 15. Σ. 8, 40. τὰ μέγιςα γάρ σοι ὑπάρχει, εὐπατρίδης εἶ, ἱερεύς, *natura et fortuna nactus es.* Ιπ. 11, 1. Ιπρ. 5, 7. ἢν μέν σοι χωρία ὑπάρχῃ οἷα συγκρύπτειν — ἢν δὲ καταφανὲς ᾖ τὸ χωρίον. 7, 1. 9, 5. Sic participium, Απ. 3, 12, 2, ἐκτίσαντες πλείω τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς. c. εἰς, A. 2, 5, 4. τοιούτων ἡμῖν εἰς Φιλίαν ὑπαρχόντων, np. αἰτίων, *cum eiusmodi caussas habeamus obseruandae amicitiae.* Aliter c. adiect. et dat. Π. 8, 8. 10. οἷς ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ ἐπιχώριον ὑπῆρχε — παρέχεσθαι. Sic fere Ιπρ. 8, 23. χωρίων ἑκατέροις ὑπαρχόντων ἐν τῷ μέσῳ. it. c. particip. Ιπρ. 2, 2. ὑπὸ τῆς πόλεως ὑπάρχουσι διῃρημέναι Φυλαί. §. 9. it. c. gen. rei, quae possidetur, O. 21, 11. Φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, *bonae indolis esse, bonam indolem habere.* Sed Stephano post ἀγαθ. deesse accusatiuus aliquis, vel ὑπάρξαι in aliud verbum mutandum videbatur. Zeun. rectius non nisi interpunctionem mutandam censet, vt Φύσεως ἀγ. referantur ad praecedens δεῖν, *opus esse,* ὑπάρξαι autem, *adesse, praesto esse,* pertineat ad sequens καὶ τὸ μέγιςον δή. ¶ 8) *licere.* c. dat. et inf. Αθ. 2, 14. εἰ νῆσον οἰκοῦντες ἦσαν, ὑπῆρχεν ἂν αὐτοῖς ποιεῖν μὲν κακῶς — πάσχειν δ' οὐδέν. Sic fere Αθ. 3, 9. ὥςε μέντοι ὑπάρχειν δημοκρατίαν εἶναι, *vt vero demo-*

democratia esse possit. ¶ 9) *contingere.* c. dat. et inf. Π. 2, 1, 10. ὑπῆρχε — τοῖς ἄρχουσι — θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. ¶ 10) *vim habere, valere.* c. πρὸς, Απ. 2, 3, 4. πρὸς Φιλίαν μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι. c. ὥστε, Αθ. 3, 6. δικάζοντες ὑπάρχουσιν, ὥστε παύειν τοὺς ἀδικοῦντας. Steph. coni. ἐπαρκοῦσιν, quod recepit Morus. Sed Zeun. dicit, ὑπάρχουσιν idem valere. ¶ 11) *solere.* c. εἶναι, Π. 1, 6, 12. p. 66. ἱκανὸν εἶναι ὑπάρχον, ὅ τι Κυαξάρης ἔμελλε παρέξειν, *plerumque sufficere.* Κ. 13, 17. ὥστε ὑπάρχειν — θεοφιλεῖς τ' εἶναι καὶ εὐσεβεῖς. Sic Π. 8, 8, 10. edd. vett. Cod. Guelf. et Zeun. legunt ἐπιχώριον εἶναι ὑπῆρχε. Sed Steph. ἐπιχώριον, οἶμαι, ὑπ. Απ. [illegible], 5, 1. in nonnullis legitur: νομίζων ἐγκράτειαν ὑπάρχειν ἀγαθὸν εἶναι. Sed Steph. eiecit ὑπάρχειν. ¶ 12) *imperium gerere, regulum esse.* Thom. Mag: ὑπάρχω, τὸ ἀρχήν τινα ἄρχω. v. ἐπάρχειν. ¶ 13) τὰ ὑπάρχοντα, *facultates, opes.* A. 6, 4, 6. ἔθαψαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, *pro facultatibus, pro praesenti copia.* Πο. 4, 22. ¶ 14) In var. lect. permutatur c. ὑπερέχειν. v. ibi. nr. 1.

ὕπαρχος, ¶ 1) i. q. σατράπης, *praefectus regioni, sed regis vel alius satrapae maioris imperio subiectus.* Suid: ὕπαρχος· ὁ ὑφ' ἑτέρου ἀρχόμενος, ὁ ὑποτεταγμένος ἑτέρῳ, ὁ μὴ ὢν αὐτοκράτωρ. Cf. Poll. 8, 84 et Fischer. proluss. de versionib. graecis p. 131. Vocatur ὕπαρχος ratione regis, sed ἔπαρχος ratione regionis. v. Doruill. ad Charit. p. 407. Π. 7, 4, 5. ἀφίσαντο αὐτοῦ (a rege Phrygum) οἱ ὕπαρχοι. 8, 3, 19. A. 1, 2, 20. Μεγαφέρνην, Φοινικιστὴν βασίλειον, καὶ ἕτερόν τινα τῶν ὑπάρχων δυνάστην. 1, 8, 3. Ἀριαῖος ὁ Κύρου ὕπαρχος. Alias vocatur Cyri φίλος. 4, 4, 3. ὕπαρχος αὐτῆς ἦν Τηρίβαζος, ὁ καὶ βασιλεῖ φίλος γενόμενος. A Diodoro Siculo 14, 27 nominatur σατράπης. E. 3, 1, 10. Pharnabazum Mania, quae habebat σατραπείαν, πάντων τῶν ὑπάρχων κάλλιστα καὶ ἥδιστα ἐδέχετο. 6, 1, 4. p. 358. Ἀλκέτας ὁ ἐν τῇ Ἠπείρῳ ὕπαρχος. ¶ 2) *dux exercitus.* Hesych: ὕπαρχος· οἰκονόμος πολέμου, στρατηγός. E. 7, 4, 19. Ἀνδρόμαχος ὁ Ἠλεῖ-

Ἠλεῖος ὕπαρχος, ὅσπερ αἴτιος ἐδόκει εἶναι συνάψαι τὴν μάχην. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. ἵππαρχος. v. ibi.

ὑπασπιστής, *protector, armiger*, vt vertitur in Gloff. vett. Hefychius: ὑπασπιστής· βοηθὸς, δορυφόρος, ὑπηρέτης. Suid. et Phauorin: ὑπασπισαί· δορυφόροι, παρὰ τὴν ἀσπίδα· ἢ καὶ βοηθοὶ καὶ ὑπηρέται. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 11, 9. A. 4, 2, 13. Ξενοφῶντα ὁ ὑπασπιστής, ἔχων τὴν ἀσπίδα, ἀπέλιπεν· Εὐρύλοχος δὲ — πρὸ ἀμφοῖν προβεβλημένος, ϗp. τὴν ἀσπίδα. E. 4, 5, 14. τούτους ἐκέλευον τοὺς ὑπασπιστὰς — ἀποφέρειν. Fr. Portus non male reddit *lixas, calones*. Sunt enim famuli militum. 4, 8, 39. Anaxibius, infidiofe ab hoftibus circumdatus, παρὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ λαβὼν τὴν ἀσπίδα.

Ὑπάτης, *Hypates*, Thebanus. E. 7, 3, 7. p. 475. fimul cum Archia eft interfectus. v. Ἀρχίας.

Ὑπατόδωρος, (margg. Ὑπαντόδωρος) *Hypatodorus*. E. 5. 4, 49. princeps vrbis Tanagrae.

ὑπείκειν, ¶ 1) *cedere*. Π. 8, 8, 8. μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσι αἱ τάπιδες. Iπ. 7, 6. ὑγρὰ οὖσα ἡ κνήμη — ὑπείκοι ἄν. c. dat. K. 9, 12. ἧλοι — ξύλινοι, ὅπως ἂν ὑπείκωσι τῷ ποδί. Sic improprie de eo, *qui non repugnat*, Aγ. 11, 10. πόνοις μάλιστα ἀντέχων, ἑταίροις ἥδιστα ὑπείκε. De iis, *qui in proelio defiunt pugnare, et fe recipiunt*, E. 5, 4, 45. μὴ ὑπείξειν τοῖς Θηβαίοις. 7, 2, 9. ἤρξαντο ὑπείκειν. De iis, *qui bello victi dedunt fe*, A. 7, 7, 19. οὐδὲν πλήθει γε ἡμῶν λειφθέντες, ὑπεῖξάν σοι. ¶ 2) *honoris caufa cedere*, v. c. *via cedere, fellam potiorem concedere, priorem loqui aliquem finere*, c. dat. perf. Π. 8, 1, 11. τῶν χειρόνων ὑπεικόντων τοῖς ἀμείνοσι. c. gen. rei, Π. 8, 7, 3. p. 543. τοῖς πρεσβυτέροις, οὐ μόνον ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολίταις, ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπείκειν. c. dat. rei, Aπ. 2, 3, 16. fenioři iunior debet λόγῳ ὑπεῖξαι. Sed recte et correxit Valckenarius, et recepit Erneftius λόγων, vt fit *priorem finere loqui*. Nam ὑπεῖξαι λόγῳ, vt iam Hindenb. obferuauit, effet *dictis parere*, quae notio ab illo loco eft aliena.

ὑπει-

ὑπεῖναι, *subesse.* Π. 1, 4, 23. μὴ ἐνέδρα τις μείζων ὑπείη. A. 3, 4, 4. κρηπὶς ὑπῆν λιθίνη. 2 MSS. ἐπῆν.

ὑπέκκαυμα, ¶ 1) *fomes, quaecunque materia facile ignem et concipiens et alens.* Suid: ὑπέκκαυμα· ἡ ὕλη τῆς φλογὸς, ἡ τροφή. Π. 7, 5, 9. αἱ θύραι Babylonis — ἀσφάλτῳ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. ¶ 2) Metaphorice: *nutrimentum, incitamentum.* Suid: τῶν παθῶν ὑπεκκαύματα· αἱ τροφαὶ τῶν παθῶν, αἳ τρέφουσι τὰ πάθη. v. omnino Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 328. Σ. 4, 25. oſculo nihil eſt ἔρωτος δεινότερον ὑπέκκαυμα, *magis ad augendum amorem facit.* Sic ap. Plutarch. conſolat. ad Apollon. p. 357. T. VII. ed. Hutten. ὑπέκκαυμα τῆς λύπης. Cf. de defectu oraculor. c. 51.

ὑπεκκομίζεσθαι, *res ſuas ſubuehere.* Π. 2, 4, 9. ὅσα δύναιτο ὑπεκκομίσασθαι metu hoſtium in montes.

ὑπεκτίθεσθαι, *clam deponere alicubi.* Π. 6, 1, 15. ὁ ὄχλος τῶν στρατιωτῶν ὑπελάμβανεν, ὡς ὑπεκτίθοιτο ἤδη τὰ χρήματα φοβούμενος. Brodaeus: *clam ſubduceret,* np. Perſis.

ὑπεκχωρεῖν, *ſeſe ſubducere.* E. 3, 2, 3. οἱ δὲ Bithyni, ᾗ μὲν ἐκθέοιεν e caſtris Graeci, ὑπεξεχώρουν. Leuncl. ſubſtituit ὑπεχώρουν, *cedebant.* quod placet Schneidero. Vulgo vitioſe legebatur ὑπεκχώρουν.

*ὑπελαύνειν, *equum nonnihil incitare.* Ita Hutch. recte explicare videtur A. 1, 8, 11. Ξενοφῶν ὑπελάσας ὡς συναντῆσαι Cyro.

ὑπεναντίος, ¶ 1) *contrarius.* E. 4, 8, 24. ὑπεναντιώτατα ταῦτα ἀμφότεροι ἑαυτοῖς πράττοντες, *quae ipſorum rebus eſſent aduerſa et noxia.* ¶ 2) *aduerſarius.* Π. 3, 3, 26. τὸ στράτευμα — δεινότατον τοῖς ὑπεναντίοις. All. τοῖς ἐναντίοις. Sic Zeunius Π. 1, 6, 19. p. 79. pro ἐξαπατᾷν δύνανται τοὺς πολεμίους e cod. Guelf. recepit ἐξ. δ. τ. ὑπεναντίους. Heſych: ὑπεναντίος· ἐχθρός.

ὑπεξάγειν, *ſe ſubducere.* Π. 3, 3, 27. ὑπεξῆγον πρὸς τὸ ἑαυτῶν πλῆθος in nonnullis legitur pro ἀνεχώρουν πρὸς etc.

ὑπεξαίρεσθαι, *clam e medio tollere.* Cf. Poll. 9, 155. Ἱερ. 5, 2. ὅταν τοὺς

τοὺς τοιούτους (bonos) διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται tyranni.

ὑπεξίστασθαι, *via cedere.* Phauorin: ὑπεξίσαμαι καὶ ἐξίσαμαι τάσσεται ἐπὶ ὁδοῦ· ὑπανίσαμαι δὲ ἐπὶ καθέδρας. Suid: ὑπεξίσαμαι καὶ ὑπεξισάμενος γενικῇ. Cf. Poll. 6, 194. c. dat. perf. Αθ. 1, 9. οὔτε ὑπεκςήσεταί σοι ὁ δοῦλος.

ὑπὲρ, I. c. gen. Thom. Mag. p. 868. τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν, τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῦσαν, πρὸς γενικὴν ἐκφέρουσιν Ἀττικοί· Ἕλληνες δὲ, πρὸς αἰτιατικήν. ¶ 1) *super, supra.* Π. 6, 3, 11. p. 384. ἀκοντίζοντες — τοξεύοντες ὑπὲρ τῶν πρόσθεν, *über die vordern hinweg.* Sic E. 2, 4, 10. p. 110. Σ. 2, 11. ἐξεκυβίςα ὑπὲρ αὐτῶν (ξίφων). A. 3, 4, 18. ἐγένοντο ὑπὲρ τῶν ἑπομένων, in loco altiore. Απ. 1, 4, 6. τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων. 3, 8, 9. ὁ ἥλιος ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τῶν ςεγῶν πορευόμενος. K. 10, 7. Saepe de locis editioribus, quae imminent depressioribus, vt A. 1, 10, 8. ὑπὲρ τῆς κώμης γήλοφος ἦν. 2, 6, 2. τοῖς ὑπὲρ Χεῤῥονήσου καὶ Πειρίνθου Θρᾳξίν. 3, 4, 24. §. 25. τὴν κορυφὴν ὑπὲρ τοῦ ςρατεύματος οὖσαν — οὐ δυνήσονται μένειν ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ. 4, 2, 7. 4, 3, 1. ἐν κώμαις ταῖς ὑπὲρ τοῦ πεδίου. 7, 5, 1. πρὸς τοὺς ὑπὲρ Βυζαντίου Θρᾷκας εἰς τὸ Δέλτα. Scil. non ratione maris Thraces dicuntur habitaſſe in regione Byzantio editiore — nam Delta haud dubie ipſum quoque erat ad mare — ſed ratione fluuiorum. E. 5, 4, 47. τὸ ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ ἄκρον. §. 59. 7, 1, 29. Cf. ὑπερδέξιος. ¶ 2) *pro, in commodum, in ſalutem.* Π. 1, 2, 9. παρέχουσι — ἑαυτοὺς — χρῆσθαι, ἣν τι δέωνται ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. 1, 4, 12. ὑπὲρ ἡμῶν — πράττειν. A. 7, 7, 12. ὑπὲρ τῶν ςρατιωτῶν ἀπῄτουν σε, ἃ ὑπέσχου. E. 6, 5, 38. p. 432. ἄνδρες ἀγαθοὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐγένοντο. Cf. θύειν et θύεσθαι; et περὶ c. gen. nr. 2. Interdum circumſcribit fere datiuum, Π. 6, 2, 11. p. 372. ταῦτα καὶ ἰδίᾳ χρήσιμα ἑκάςῳ, καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πολλάκις ὠφέλιμα. Saepe eſt defendentis, a) verbis, Π. 2. 1, 5. συμβουλεύσω τι εἰπεῖν ὑπὲρ ἡμῶν. 5, 5, 5. p. 327. ἐμοῦ ἀπολογουμένου ὑπὲρ αὐτῶν. E. 3, 3, 3. ὑπὲρ Ἀγησιλάου ἀντεῖπεν. Cf. ὑπεραπολογεῖσθαι. b) manu et

et pugnando, Π. 2, 1, 8. ὅπως μάχωνται ὑπὲρ τῶν τρεφόντων. 4, 4, 3. 5, 3, 4. 8, 5, 6. A. 1, 8, 19. 1, 9, 17. 3, 5, 4. βοηθεῖν — ὡς ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας. Cf. ἀκοντίζειν, et μάχεσθαι. ¶ 3) i. q. ἀντὶ, *loco*. v. ἀποθνήσκειν. ¶ 4) *verbis, nomine*. Π. 3, 3, 9. p. 179. ἐπεὶ σιωπᾷς, ἐγὼ λέξω ὑπὲρ σοῦ καὶ ὑπὲρ ὑμῶν. A. 5, 5, 8. Ξενοφῶν ὑπὲρ τῶν στρατιωτῶν εἶπεν. 7, 7, 2. Λ. 15, 7. E. 3, 4, 6. ἀντώμοσαν ὑπὲρ Ἀγησιλάου. ¶ 5) *de*. Π. 1, 6, 12. p. 64. τούτων, ὥσπερ καὶ ὑπὲρ τῆς στρατηγίας, — ἐπιμελεῖσθαι. Vbi etiam ante τούτων intelligi ὑπὲρ debet. 7, 1, 9. θάῤῥει ὑπὲρ ἐκείνων, *quod ad illos attinet*. Aπ. 4, 3, 12. προνοεῖσθαι ὑπὲρ τῶν μελλόντων. Valckenar. malebat περὶ τ. μ. Contra Π. 1, 2, 13. pro περὶ τοῦ κοινοῦ in margg. eſt ὑπὲρ τ. κ. vt erat §. 9. Cf. ἀγωνίζεσθαι. ¶ 6) *propter*. Π. 2, 2, 4. ὑπὲρ οὗ (γέλωτος) λέγουσί τε ταῦτα καὶ ἀλαζονεύονται. A. 1, 7, 3. τῆς ἐλευθερίας, ὑπὲρ ἧς ὑμᾶς ἐγὼ εὐδαιμονίζω. 7, 6, 24. E. 7, 3, 7. p. 478. τετιμωρηκότας ὑπὲρ ὑμῶν, *veſtra cauſa, in veſtram gratiam*. v. Markland. ad Lyſ. p. 562. Omittitur Π. 4, 1, 2. p. 200. τούτων χρὴ χαριστήρια — τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν. ¶ 7) i. q. ἐπὶ, *in*. A. 1, 10, 9. κατιδόντες τὰ ὑπὲρ τοῦ λόφου. E. 6, 5, 24. ¶ 8) i. q. ἐν. K. 11, 1. τὸν Κιττὸν τὸν ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας — ἐν τῇ Νύσῃ τῇ ὑπὲρ τῆς Συρίας. ¶ 9) *ne, quo minus*. c. inf. et negatione, Ιερ. 4, 3. δορυφοροῦσι ἐπὶ τοὺς κακούργους, ὑπὲρ τοῦ μηδένα βιαίῳ θανάτῳ ἀποθνήσκειν. Omittitur Π. 1, 6, 19. p. 81. τοῦ μηδ' ἐντεῦθεν διαφεύγειν, σκοποὺς καθίστης. 2, 4, 9. ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι, τοῦ μήτ' αὐτός γε ὑποχείριος γενέσθαι. ¶ 10) Permutatur in libris c. παρά. v. παρὰ c. gen. nr. 1. it. c. περί. v. περὶ c. gen. nr. 4. et ſupra nr. 5. it. c. ὑπό. v. ὑπὸ c. gen. nr. 4. II. c. acc. ¶ 1) *ſupra*. A. 1, 1, 9. τοῖς Θρᾳξὶ τοῖς ὑπὲρ Ἑλλήσποντον οἰκοῦσι. 7, 5, 9. ἐν τῷ πεδίῳ ὑπὲρ Σηλυμβρίαν, np. qua remotior eſt a mari, magis ſeptentrionem verſus. ¶ 2) *vltra, ſupra*. Aπ. 4, 3, 8. in additamento Cod. Meermann. ὑπὲρ λόγον, *ſupra quam dici poteſt*. Cf. ἀνέκφρασος. Sic de nu-

numeris, Π. 3, 3, 21. εἰ μὴ ὑπὲρ ἥμισυ αὐτῶν ἔσονται, *parte dimidia plures.* De tempore et aetate, Π. 1, 2, 4. τοῖς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονόσι. Λ. 11, 3. Ε. 5, 4, 13. λέγων ὅτι ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη ἀφ' ἥβης εἴη.

ὑπεραίρειν, *superare, traiicere.* Suid: ὑπερῇραν· ὑπερέβησαν. Phauorin: ὑπεραίρω· — ὑπερβαίνω. Ἱππ. 8, 3. τάφρους τε διαπηδᾷν, καὶ τειχία ὑπεραίρειν.

ὑπέραισχρος, *turpissimus, valde deformis.* Π. 2, 2, 16.

ὑπερακρίζειν, i. q. ὑπεραίρειν Ἱππ. 6, 5. τάφρους ἀσφαλῶς περᾷν, καὶ τείχη ὑπερακρίζειν. Cf. Poll. 1, 196. Barnes. ad Eurip. Suppl. 988. reddit *ad murorum summitates euadere.* Hesych. enim ἀκρίζων explicat ἄκροις ποσὶν ἐπιπορευόμενος, et Eustathius ἀκρίζειν, τὸ τὰ ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι. Sed haec non magis in nostrum locum conueniunt, quam alia glossa Hesychii: ὑπερήκρισας· ὑπεράγαν ἐπήδησας.

ὑπεράλλεσθαι, *transilire.* Hesych. et Phauorin: ὑπεράλλεται· ὑπερπηδᾷ. Α. 7, 4, 13. ὑπεραλλομένων τοὺς σταυροὺς ἐλήφθησάν τινες. Ἱπ. 8, 4. equus ὑπεράλλεται οὐ τὸ μέτρον fossae, ἀλλὰ πολὺ πλεῖον τοῦ καιροῦ. Suid: ὑπεράλλεται· ὑπερπηδήσει.

ὑπεραποθνήσκειν, *mori pro aliquo.* Cf. Raphel. ad Rom. 5, 8. Κ. 1, 14. Ἀντίλοχος τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανών. Idem tradit Pindarus Pyth. 6, 28. sqq. quod me Gailius docuit.

*ὑπεραπολογεῖσθαι, *pro aliquo dicere, oratione defendere.* v. Poll. 4, 30. Ε. 1, 7, 10. p. 54. τὰ μὲν κατηγορήσων — Περικλέους — τὰ δ' ὑπεραπολογησόμενος. p. 55. est ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολογήσασθαι. Cf. ὑπὲρ c. gen. nr. 2.

ὑπέρασθμος, *valde anhelus.* Κ. 10, 20. τὸ θηρίον (aper) — ἀπαγορεύει ὑπέρασθμον γιγνόμενον. De apro est ap. Pollucem quoque 5, 80. In lexicis auctoritate caret.

*ὑπερασπάζεσθαι, *vehementer amare, comiter et cupide excipere.* Σ. 4, 38. εἴ τις ἄν πρ σέλθω, ὑπερασπάζοντα με feminae in re Venerea. Locum e Dione Cass. 61, p. 695. affert Crammius.

*ὑπέραυχος, *iactator.* Αγ. 11, 11. τῶν ὑπεραύχων

χων καταφρονῶν. Leonis epitheton est ap. Poll. 5, 83.

ὑπερβαίνειν, ¶ 1) *superare, traiicere.* montes et alia loca edita, c. acc. A. 7, 3, 23. ὑπερβάντες τὰ ὄρη ἥξομεν. Cod. Eton. ὑπερβάλλοντες. 7, 8, 4. ὑπερβάντες τὴν Ἴδην. Αγ. 2, 22. ὑπερβὰς τὰς Κυνὸς Κεφαλὰς — ὑπερβὰς τὰ κατὰ Σκῶλον ὀχυρώματα. E. 5, 4, 49. Αγ. 6, 6. ἐχυρὰ — τὰ μὲν παριών, τὰ δὲ ὑπερβαίνων. E. 7, 1, 30. Ιπ. 3, 7. τειχία ὑπερβαίνειν equo. Omisso acc. E. 7, 2, 5. ἐφρούρουν τὸ Ὄνειον, Θηβαῖοι δὲ — ὡς ὑπερβησόμενοι. Videtur igitur vrbs in monte vel prope montes sita fuisse. ¶ 2) *montibus superatis venire.* c. εἰς, E. 5, 4, 59. ὑπερβῆναι εἰς τὴν τῶν Θηβαίων. Cf. ὑπερβάλλειν nr. 2. ¶ 3) Actiue: *traiicere, transferre.* Ιπ. 7, 2. eques in ascendendo ὑπερβησάτω ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλευρὰς τὴν κνήμην.

ὑπερβάλλειν, ¶ 1) *superare verticem.* A. 4, 1, 5. ἐφείπετο ἀεὶ τὸ ὑπερβάλλον (μέρος) τοῦ στρατεύματος, np. τὸ ἄκρον, *quae verticem superauerat.* 4, 6, 7. c. acc. A. 4, 4, 12. ἐπειδὴ ὑπερέβαλον τὰ ὄρη, 4, 5, 1. ὑπερβαλόντες τὸ ἄκρον. 4, 6, 5. Αγ. 2, 5. et E. 4, 3, 5. E. 5, 4, 17. 48. c. κατὰ A 6, 5, 5. τοὺς πολεμίους ὑπερβάλλοντας κατὰ λόφους τινάς. Αγ. 2, 17. et E. 4, 4, 19. ὑπερβαλὼν κατὰ τὰ στενὰ ἐς Κόρινθον. ¶ 2) *superatis montibus venire.* c. εἰς, A. 7, 1, 11. ὑπερβάλλουσιν εἰς τὴν πόλιν. All. ὑπερβαίνουσιν. Aliud horum verborum permutationis exemplum est in ὑπερβαίνειν nr. 1. E. 5, 4, 38. ὑπερέβαλεν εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, *superato iugo venit.* All. εἰς omittunt. §. 41. ὑπερβαλὼν (τὸν Κιθαιρῶνα) πάλιν εἰς τὰ Μέγαρα. c. πρὸς et εἰς, A. 7, 5, 1. ὑπερβάλλουσι πρὸς τοὺς ὑπὲρ Βυζαντίου Θρᾷκας εἰς τὸ Δέλτα. ¶ 3) *cursu superare.* K. 5, 16. ὑπερβαλόντες τὰ σιμὰ καὶ ψιλά. ¶ 4) *cursu praeterire.* Ιππ. 3, 7. ἐπειδὰν equites ὑπερβάλλωσι τὸ κεφάλαιον τοῦ θεάτρου. K. 6, 20. ἐὰν μὴ πρὸς αὐτοῖς ὦσι τοῖς ἴχνεσι, ἀλλ' ὑπερβάλλωσι. §. 22. ¶ 5) *vincere, superare.* Π. 7, 5, 21. τούτους εὐεργετοῦντα ὑπερβάλλειν αὐτὸν οὐδένα δύνασθαι, *neminem his posse plura et maiora beneficia tribuere ipso.* E. 4, 7, 5. πάντῃ ἐπὶ πλέον ὑπερβάλλειν ἐπειρᾶτο Agesilaum bellicis rebus. ¶ 6) *superesse.* c. acc. Ιερ.

 4, 8.

4, 8. τὰ μὲν ὑπερβάλλοντα τὰ ἱκανὰ — τὰ δὲ τῶν ἱκανῶν ἐλλείποντα, *quae necessariis sumtibus supersunt.* ¶ 7) *insignem esse, praestare, antecellere.* Ιερ. 11, 2. οἰκίαν ὑπερβαλλούσῃ δαπάνῃ κεκαλλωπισμένην, *immenso sumtu.* c. dat. rei, Π. 2, 2, 16. τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει, *egregie s. supra modum deformis.* 8, 2, 8. μεγέθει δώρων ὑπερβαλεῖν. Απ. 4, 3, 7. ὑπερβάλλει καὶ τοῦτο φιλανθρωπίᾳ, *etiam hoc in prouidentia diuina excellens quoddam est benignitatis eius documentum.* K. 1, 2. 10, 20. c. acc. perſ. et dat. rei, E. 7, 3, 6. πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβλήκασιν τόλμῃ. ¶ 8) *excedere.* Ιερ. 1, 17. τὸ τὰ εἰωθότα ὑπερβάλλον, τοῦτο παρέχει τὰς ἡδονάς. Ιπ. 10, 14. ὑπερβάλλον τὸν καιρὸν ἡδύ. Antea erat πλείω τοῦ καιροῦ. ¶ 9) E. 5. 3, 21. ὑπερέβαλε τὸν χρόνον, ὅσου ἐλέγετο ἐν τῷ Φλιοῦντι σῖτος εἶναι, *plus temporis contriuerat in obſidione, quam quo.*

ὑπερβάλλεσθαι, ¶ 1) *vincere, superare.* Phauorin: ὑπερβάλλεσθαι, ἀντὶ τοῦ νικᾶν. c. dat. et acc. Π. 2, 1, 2. p. 89. πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους. 5, 3, 15. p. 297. νικᾶν κακῶς ποιοῦντες τοὺς δ' εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς (beneficiis) ὑπερβαλλόμενοι. 8, 2, 5. ¶ 2) *praestare, excellere.* c. dat. K. 13, 13. ἐὰν μὴ πόνοις καὶ ἐπιμελείαις πολλαῖς ὑπερβάλλωνται. ¶ 3) *in aliud tempus differre.* Phauorin. ὑπερβάλλεσθαι, — καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπερτίθεσθαι. Cf. Poll. 1, 43. et 9, 136. E. 1, 4, 6. cum Alcibiades vellet ſtatim iudicari, tamen ὑπερβαλλόμενοι οἱ ἐχθροὶ τὰ δοκοῦντα δίκαια εἶναι, ἀπόντα αὐτὸν ἐξέρησαν τῆς πατρίδος, *cauſam iuſtam in aliud tempus s. in aliud iudicium differentes.*

*ὑπερβαλλόντως, *insigniter, supra modum.* Αγ. 1, 36. ὑπερβαλλόντως ἄγασθαι αὐτοῦ.

ὑπερβολή, ¶ 1) *iugum s. cacumen montis.* A. 4, 1, 15. πρὶν κατειλῆφθαι τὴν ὑπερβολήν. 4, 6, 4. κατεῖδε τοὺς πολεμίους ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ. c. gen. ὄρους, A. 3, 5, 12. τὴν ὑπερβολὴν τῶν ὀρῶν ἐδεδοίκεισαν μὴ καταληφθείη. 4, 4, 11. ἐν τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ὄρους, ἐν τοῖς σενοῖς. 4, 6, 5. πολέμιοι κατέχουσι τὰς ὑπερβολὰς τοῦ ὄρους. §. 16. ¶ 2) *superatio, traiectus,*

ctus, transitus loci excelſi. Sequente εἰς, A. 1, 2, 25. ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῶν ὀρῶν τῶν εἰς τὸ πεδίον. Recte Hutch: *in transeundis montibus ad planitiem tendentibus.* 4, 6, 3. τῇ εἰς τὸ πεδίον ὑπερβολῇ ἀπήντησαν αὐτοῖς. Hutch. *in montium iugis, per quae in planitiem transeundum erat,* i. e. ea montium parte, qua eſt iter in planitiem.

ὑπεργάζεσθαι, *arando parare.* O. 16, 10. τῷ σπόρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι. Habet etiam Pollux 1, 222. Fr. Portus: *ſubigere, vertere agrum.* Salmaſius ad Solin. p. 514. (T. I. p. 731.) *peracta agrorum ſatione alios nouare.* Quae verſio non placet.

*ὑπεργεμίζειν, *nimis replere,* Πο. 4, 39. μὴ ὑπεργεμισθῇ τὰ ἔργα, *ne plures ſint ſerui, quam opus poſtulat.*

ὑπέρδασυς, *valde hirſutus.* Π. 2, 2, 16. ἄνδρα ὑπέρδασύν τε καὶ ὑπεραισχρον.

ὑπερδέξιος, *ſuperior, editus.* A. 5, 7, 18. τὰ ἐρυμνὰ ὑπερδέξια. E. 4, 2, 8. ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες. Intell. χωρίων. 4, 3, 15. 4, 6, 8. 7, 4, 13. ἐξ ὑπερδεξίου προσιόντας. Plene. Αγ. 2, 24. ἐν τοῖς ςενοῖς καὶ ὑπερδεξίοις τόποις. A. 3, 4, 23. καταλαμβάνουσι χωρίον ὑπερδέξιον — ἀκρωνυχίαν ὄρους. E. 7, 5, 12. ὑπερδέξια χωρία. Ap. Poll. 9, 20. eſt πόλις ὑπερδέξιος. Sed. A. 4, 8, 1. Hutch. cum aliis interpretibus per ὑπερδέξιον χωρίον intelligit *locum non modo editum, ſed etiam a dextra ſitum.* Verba enim ſunt: εἶχον δ' ὑπερδ. χωρίον οἷον χαλεπώτατον, καὶ ἐξ ἀριςερᾶς ἄλλον ποταμόν. Et confert Hutch. Dionyſium Halic. 3, 23. Auctor Etymol. M. et Suidas et Phauorin. habent non niſi haec: ὑπερδέξιον χωρίον οἷον χαλεπώτατον, Ξενοφῶν. Zeunius tamen e Ms. Par. edidit ὑπὲρ δεξιῶν χωρίον. *in loco ſuperiori, qui erat ad dextram.*

ὑπερεκπλήττεσθαι, *egregie admirari.* c. ἐπὶ, Π. 1, 4, 25. ὑπερεξέπληκτο ἐπ' αὐτῷ. Hutch. *ſtupefactus eum ſuſpiciebat.*

ὑπερέλαφρος, *perleuis.* K. 5, 31. eſt epitheton leporis. Cf. Poll. 5, 71. In lexicis nullum habet exemplum.

ὑπερεμβάλλεσθαι, *admodum cunctari.* K. 6, 8. ἐν ταῖς ἰχνίαις μὴ ὑπερεμβάλλεσθαι. ἔςι γὰρ θηρατικὸν — τὸ ἐκ παντὸς τρόπου ἑλεῖν ταχύ. Interpres antiquus: *inter veſtigandum*

dum ne intermittito. Fr. Portus: *ferarum inuestigatione ne nimium te expleas, sed contentus sis mediocri praeda.* Leuncl. *in inuestigationibus nulla interponenda mora,* et corrigit ὑπερβάλλεσθαι, quam interpretationem et coniecturam probat Aem Portus.

*ὑπερεμεῖν, *nimis humore et pituita abundare.* Ιπ. 4, 2. ὅταν ἐκκομίζῃ τὸν σῖτον ὁ ἵππος — τὸ σόμα ὑπερεμοῦν δεῖται θεραπείας. Camerar. legit σῶμα. Vertit enim *corpus humoris abundans.* Pollux 1, 209. qui respicere ad h. l. putandus est, inter morbos equi refert etiam ὑπεραίμωσιν ὑπὸ πλησμονῆς. Vnde Kuhnius in Xenophonte legi vult τὸ σῶμα ὑπεραιμοῦν, i. e. *sanguinis repletio.* quae ipsa fuerat iam Brodaei coniectura.

ὑπερεμπίπλασθαι, *nimium se cibo et potu replere.* Π. 1, 6, 14. πειρῶμαι μηδέποτε ὑπερεμπίπλασθαι.

ὑπερεπαινεῖν, *summis laudibus extollere.* Ε. 6, 5, 23. ὑπερεπαινοῦντες τὸ τῶν Θηβαίων σράτευμα.

ὑπερεπιθυμεῖν, *vehementer cupere.* Π. 6, 1, 3. ὑπερεπιθυμοῦντα περιβλεπτον περιελθεῖν. Sic Π. 4, 3, 4. p. 333. in margg. est ὑπερεπιθυμούντων pro ἐπιθυμούντων. Cf. Poll. 5, 165.

ὑπερέρχεσθαι, *procedere.* Α. 4, 4, 2. ὑπερῆλθον τὰς πηγὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ, *supra fluuii fontes progressi sunt,* f. *circuierunt et prope fontes supra profecti sunt.*

ὑπερεσθίειν, *nimis largiter se ad edendum inuitare.* Απ. 1, 2, 4. τὸ ὑπερεσθίοντα ὑπερπονεῖν.

ὑπέρευ, *egregie, quam optime.* Ιερ. 6, 9. ὑπέρευ μοι δοκεῖς λέγειν. Legitur etiam ap. Demosth. pro Coron. c. 5. Cf. Hesych.

ὑπερέχειν, ¶ 1) *exstare, eminere.* Hesych: ὑπερέξουσι· μείζονες ἔσονται. Π. 6, 2, 7. p. 366. οἱ ἡνίοχοι ἐν πύργοις — τὰ ὑπερέχοντα ἅπαντα συνεσεγασμένοι τοῖς θώραξι. All. ὑπάρχοντα. Κ. 5, 8. ἐν ὕδατι ἐάν τι ᾖ ὑπερέχον, ἢ ἐμπεφυκὸς ἐν τούτῳ. Sic de locis editis, Α. 4, 7, 3. ὑπὲρ ταύτης τῆς ὑπερεχούσης πέτρας. Ε. 7, 1, 8. τὰ μνήματα καὶ τὰ ὑπερέχοντα χωρία. c. gen. Α. 3, 5, 5. ὡς μηδὲ τὰ δόρατα ὑπερέχειν — τοῦ βάθους, *extra aquam.* Π. 7, 5, 5. Ιπ. 12, 3. κράνος — σεγάζει — τὰ ὑπερέχοντα τοῦ

θώρα-

θώρακος, §. 10. ¶ 2) *praestare, excellere.* Suid: ὑπερέχων — ὑπερνικῶν. Phauorin: ὑπερέχω γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. ὑπερέχειν, τὸ περιεῖναι καὶ νικᾷν, γενικῇ. — αἰτιατικῇ — ὁ Ἀττικῶς προέχω λέγεται. Ιερ. 2, 2. ὑπερέχοντα κόσμον, *egregium.* c. dat. rei, E. 5, 4, 66. ὑπερεῖχε ναυτικῷ, *maiorem classem habebat.* c. gen. rei, K. 1, 7. Μελανίων τοσοῦτον ὑπερέχε φιλοπονίας. Steph. emendauit φιλοπονία. Et sic habet alter Gailii codex. c. gen. perſ. et dat. rei, K. 1, 11. πολὺ τῶν ἐφ᾽ ἑαυτοῦ ὑπερέχε σοφία. Cf. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 1365. c. acc. perſ. et dat. rei, E. 6, 1, 4. p. 360. ὥστε πελταστικῷ ὑπερέχειν τὴν ἡμετέραν δύναμιν. ¶ 3) *excedere.* De acie, quae hostium aciem excedit, E. 4, 2, 12. τὸ ὑπερέχον ἐπικάμψαντες. §. 13. κυκλωσάμενοι τῷ ὑπερέχοντι. c. gen. perſ. et dat. rei, E. 4, 2, 11. ὅπως ὑπερέχοιεν τῷ κέρατι τῶν πολεμίων.

ὑπερήδεσθαι, *valde laetari.* Π. 3, 1, 18. ἀκούειν ὑπερήδετο, *cum summa voluptate audiebat.* Sed Steph. et Hutch. melius habent ἀκούων. 8, 3, 19. ὑπερήδετο, ὅτι ἐξέσοιτο αὐτῷ. E. 5, 1, 13. ὡς εἶδον αὐτὸν (nouum imperatorem) ἥκοντα οἱ στρατιῶται ὑπερήσθησαν.

ὑπερηδέως, *perlibenter.* Π. 1, 6, 18. ὑπερηδέως πείθονται.

ὑπερήμισυ, *plus quam dimidia pars.* A. 6, 2, 6. ἦν ὑπερήμισυ τοῦ ἄλλου στρατεύματος Ἀρκάδες καὶ Ἀχαιοί.

*ὑπερηφανής, *eminens, erectus,* Ιππ. 5, 7. ὀρθὰ τὰ δόρατα ἔχειν, τοὺς δὲ ἄλλους ταπεινὰ καὶ μὴ ὑπερηφανῆ. All. ὑπερφανῆ.

ὑπερηφανία, *superbia, insolentia.* Π. 5, 2, 13. ὑπερηφανία τοῦ τρόπου regis Aſſyrii. Legitur etiam ap. Iſocr. paneg. 25. Cf. Poll. 8, 79.

ὑπερήφανος, *superbus.* Απ. 1, 2, 25. ὑπερηφάνω ἐγενέσθην. Cf. Thom. Mag. et Heſych.

ὕπερθεν, *desuper.* A. 1, 4, 5. ὕπερθεν ἦσαν πέτραι. Vnde Απ. 1, 4, 11. τὰ ὕπερθεν, *superna.*

ὑπέρθυμος, *nimis animosus, nimis ferox.* Ιπ. 3, 12. ὑπέρθυμοι dicuntur equi. Heſych: ὑπέρθυμοι· πρόθυμοι, μεγαλόψυχοι.

ὑπεριδεῖν, *despicere, contemnere.* c. gen. E. 7, 3, 6. πλεῖστον ὑπεριδόντας τῆς πόλεως, np. dum impune occidunt nec timent

ment iudicia. c. acc. Ἀγ. 8, 4. ὑπεριδεῖν τὴν βασιλέως ξενίαν.

ὑπερίσχυρος, *supra modum firmus, egregie munitus*. Π. 5, 2, 1. ὑπερίσχυρον τὸ ἔρυμα.

*ὑπερκαθῆσθαι, ¶ 1) *imminere*. c. gen. A. 5, 1, 6. ὑπερκάθηνται ἡμῶν ¶. 2) i. q. simplex. c. ἐπὶ, A. 5, 2, 1. ὑπερεκάθηντο ἐπὶ τῶν ἄκρων, *in montium iugis sedebant* obseruantes et aggressuri.

ὑπερκαλλής, *supra modum formosus*. Π. 5, 1, 9. ὑπερκαλλῆ τὴν γυναῖκα. Margg. καλήν. Ap. Poll. 3, 71. mulieris epitheton est ὑπερκάλη.

ὑπερλαμπρύνεσθαι, *nimis se iactare*. c. ἐπὶ, K. 5, 7. canes fallaces ἀσπαζόμεναι τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπερλαμπρυνόμεναι ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσιν. Videtur inprimis caudae agitatio intelligi, e qua aliisque signis venator suspicari feram aliquo loco latentem solet.

ὑπερμεγέθης, ¶ 1) *permagnus, immensus*. Π. 7, 3, 6. μνῆμα ὑπερμέγεθες. 7, 5, 6. ὤρυσσεν — τάφρον ὑπερμεγέθη. Απ. 1, 4, 8. res in mundo dicuntur τάδε ὑπερμεγέθη. ¶ 2) *difficillimus*. Π. 1, 6, 8. ὑπερμέγεθες ἔργον τὸ καλῶς ἄρχειν.

Ὑπερμένης, *Hypermenes*. E. 6, 2, 14. epistoliaphorus Mnasippi.

ὑπέρμετρος, *immensus, modum excedens*. v. Poll. 4, 170. Eπ. 4. οὐ — τὴν ὑπέρμετρον κτῆσιν (εἶναι) πλοῦτον.

ὑπέρογκος, *nimium intumescens, praetumidus*. E. 5, 4, 58. γενομένης τῆς κνήμης ὑπερόγκου. Cf. Hesych.

ὑπεροπτικῶς, *cum contemtu*. Probat hoc aduerbium Pollux 9, 147. c. gen. E. 7, 1, 7. ἀναχωροῦντες — μάλα πάντων ὑπεροπτικῶς τῶν ἐναντίων.

ὑπερορᾶν, i. q. ὑπεριδεῖν. Hesych: ὑπερορᾷ· καταφρονεῖ, παραβλέπει. Phauorin: ὑπερορῶ παρὰ μὲν τοῖς κοινοῖς γενικῇ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς αἰτιατικῇ συντάσσεται. Sed rectius Thom. Mag: τὸ ὑπερορῶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν γενικῇ συντάσσεται· παρ' Ἀττικοῖς δὲ καὶ αἰτιατικῇ ἐστιν ὅτε. c. gen. E. 7, 3, 7. p. 475. ὑπερορᾶν ὑμῶν, np. interficiendo hominem fere in conspectu senatus. Antea nominatur τόλμη. Απ. 1, 2, 9. ὑπερορᾶν ἐποίει τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας. Σ. 8, 22. c. acc. Απ. 1, 3, 4. πάντ' ἀνθρώπινα ὑπερεώρα. 1, 4, 10. οὐχ ὑπερορῶ

περορῶ τὸ δαιμόνιον. Σ. 8, 3.

ὑπερόριος, *externus*. Hesych. et Phauorin: ὑπερόριος· ἐκτὸς τῶν ὁρίων. Vnde ¶ 1) ἡ ὑπερορία, np. γῆ f. χώρα, *regio extra Atticae fines sita, sed Atheniensium imperio parens*. Cf. Poll. 9, 8. et Fischer. ad Palaephat. p. 11. A. 7, 1, 17. Atheniensibus προσόδου οὔσης ἀπό τε τῶν ἐνδήμων καὶ ἐκ τῆς ὑπερορίας. Αθ. 1, 19. διὰ τὰς ἀρχὰς τὰς εἰς τὴν ὑπερορίαν. Απ. 2, 8, 1. τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ. Ern. ad h. l. minus recte deducit a nomine ὅρος, quia Attica fuerit montibus cincta. ¶ 2) τὰ ὑπερόρια, np. χωρία. Αθ. 1, 19. διὰ τὴν κτῆσιν τὴν ἐν τοῖς ὑπερορίοις. ¶ 3) τὰ ὑπερόρια, np. κτήματα, *possessiones extra fines Atticae*. Σ. 4, 31. τῶν ὑπερορίων στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρποῦμαι.

ὑπερπαγής, *nimia glacie adstrictus*. Vnde K. 8, 2. χιὼν — τὴν ὀσμὴν τοῦ λαγὼ ἀφανίζει διὰ τὸ ὑπερπαγὲς, *propter nimium gelu*.

ὑπερπηδᾶν, *transilire*. K. 6, 8. ὅπως ἂν μὴ ὑπερπηδᾷ lepus rete. 11, 4. ὑπορπηδᾶν foueam, c. acc. K. 6, 23. πολλὰ ὑπερπηδῶσαι. Sed h. l. est *saepe exsilientes*. Ibidem iterum sequitur ὑπερπηδῶσαι, quod Leuncl. vt Brunckius ap. Zeun. in praefat. ad Απ. delendum putat, Omnibonus vertit *prosiliunt*, et Zeun. mutari vult in ὑπαναπηδῶσαι f. ἐπαναπηδῶσαι np. πρὸς τὸν κυνηγέτην.

*ὑπερπίνειν, *immodice bibere*. Π. 8, 8, 6. τὸ μὴ ὑπερπίνειν.

*ὑπερπληροῦν, *supra modum implere*. Sed. Π. 8, 2, 11. p. 488 ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν, ἃ οὔτε κατασήπεται, οὔτε ὑπερπληροῦντα λυμαίνεται, vertunt *nimium excrescendo*. Rectius tamen reddi videtur *si quem nimis implent f. onerant*. Λ. 5, 3. σῖτον ὡς μήτε ὑπερπληροῦσθαι.

ὑπέρπολυς, *permultus*. E. 3, 2, 19. ὑπέρπολλα μὲν κτήνη, ὑπέρπολλα δὲ ἀνδράποδα.

ὑπερπονεῖν, *labore defatigari, supra modum laborare*. Απ. 1, 2, 4. v. ὑπερεσθίειν. Oppon. ἱκανῶς ἐκπονεῖν. Ιπρ. 4, 1. μὴ λαθεῖν ὑπερπονοῦντας.

ὑπερσεμνύνεσθαι, *valde gloriari*. Σ. 3, 11. ὑπερσεμνύνεται ὅτι δύναται κλαίοντας καθίζειν.

ὑπερ-

ὑπερτείνειν, ¶ 1) *cornu extendendo superare*, E. 4, 2, 17. πολὺ ὑπερέτεινον τὸ κέρας hostium. Edd. vett. ὑπερετείναντο. §. 11. erat ὑπερέχειν τῷ κέρατι τῶν πολεμίων. ¶ 2) *nimis eminere*. K. 9, 15. ἀκίδας — μὴ ὑπερτεινούσας εἰς τὸ ἔξω.

*ὑπερύψηλος, *praealtus*. A. 3, 5, 5. ὄρη ὑπερύψηλα. Ap. Poll. 9, 20. est epitheton vrbis. Hutch. laudauit etiam Aelian. V. H. 3, 1. et Arrian. de exped. Alex. 1, 14. 18. 28.

ὑπερφαλαγγεῖν, *sua phalange producta superare* s. *excedere hostium aciem*. Aelianus tact. 49. et ex eo Suidas: ὑπερφαλαγγίασίς ἐστιν, ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων. Π. 7, 1, 3. ἔγνωσαν ἑκατέρωθεν ὑπερφαλαγγοῦντες — ἀπέκαμπτον εἰς κύκλωσιν. c. gen. Π. 6, 3, 9. ἐβούλετο ὅτι πλεῖστον ὑπερφαλαγγῆσαι τοῦ σοῦ στρατεύματος, τῷ περιττῷ κυκλωσόμενος.

*ὑπερφανὴς, v. ὑπερηφανής.

ὑπερφέρειν, ¶) *superferre, ferre*. O. 18, 7. ὑπερενεχθῆναι τὰ ἄχυρα ὑπὲρ τὸν σῖτον εἰς τὸ κενόν. §. 8. ¶ 2) *excellere, antecellere*. Λ, 15, 3. μήτε δεῖσθαι τῶν μετρίων, μήτε πλούτῳ ὑπερφέρειν. Aπ. 3, 5, 13. πολὺ ὑπερενεγκεῖν καὶ κρατιστεῦσαι virtute bellica. c. gen. Λ. 15, 8. τιμαὶ οὐδέν τι πολὺ ὑπερφέρουσαι τῶν ἰδιωτικῶν. Ἀπολ. 15.

ὑπερφιλεῖν, *vehementer amare*. Π. 1, 4, 6. Σάκας ὑπερεφίλει αὐτόν. 3, 1, 20. νεόγαμος καὶ ὑπερφιλῶν τὴν γυναῖκα. E. 7, 1, 13.

ὑπερφοβεῖσθαι, *in summo metu versari*. O. 8, 17. ὑπερφοβούμενοι in tempestate. c. μὴ, Π. 1, 4, 2. ὑπερεφοβεῖτο μή οἱ ὁ πάππος ἀποθάνοι.

*ὑπέρφοβος, *supra modum timidus*. Ιπ. 3, 9. est epitheton equorum. Cf. Poll. 1, 198.

*ὑπερφορεῖν, *ferre*. Legitur enim c. ὑπὲρ, K. 8, 4. τὰ πνεύματα ὑπερφορεῖ τὴν χιόνα ὑπὲρ τῶν τοιούτων.

ὑπερφρονεῖν, *contemnere*. v. Poll. 9, 145. Phauorin: ὑπερφρονῶ· καταφρονῶ. αἰτιατικῇ — καὶ γενικῇ. c. gen. Αγ. 11, 2. ὁπότε εὐτυχοίη, οὐκ ἀνθρώπων ὑπερεφρόνει.

ὑπερχαίρειν, *vehementer gaudere*. Π. 1, 4, 8. ὁ μὲν δὴ ὑπερέχαιρεν. E. 4, 1, 5. καίπερ ὑπερχαίρω, ὅταν ἐχθρὸν τιμωρῶμαι, πολὺ μᾶλ-

μᾶλλόν μοι δοκῶ ἥδεσθαι, ὅταν τι τοῖς φίλοις ἀγαθὸν ἐξευρίσκω. K. 4, 4. canes dicuntur ὑπερχαίρειν, ὅτι τοῦ λαγῶ ἐγγύς εἰσι. c. particip. Π. 1, 3, 3. ἱππεύειν μανθάνων ὑπερέχαιρε. §. 11.

ὑπέρχεσθαι, ¶ 1) *procedere.* A. 5, , 2. ἐδόκει ἱκανὸν ἤδη ὑπεληλυθέναι. Cf. ἐπέρχεσθαι nr. 2. pro quo legitur. ¶ 2) *submittere se, reuereri, obsequiose colere.* Suid. et Phauorin. exponunt κολακεύειν. Conferatur Fischer. ad Plat. Crit. 15. p. 213. c. acc. Λ. 8, 2. ἐν τῇ Σπάρτῃ οἱ κράτιστοι καὶ ὑπέρχονται μάλιστα τὰς ἀρχὰς καὶ τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται. Ita Leuncl. et Fr. Portus intelligunt Αθ. 2, 14. οἱ γεωργοῦντες ὑπέρχονται τοὺς πολεμίους, ὁ δὲ δῆμος ἀδεῶς ζῇ, οὐχ ὑπερχόμενος αὐτούς. Sed videtur potius explicandum esse *timent*, vel *experiuntur, expositi sunt.*

ὑπεύδιος, v. εὐδία nr. 2.

ὑπέχειν, ¶ 1) *sustinere.* Hesych: ὑπέχει· ὑπομένει, ὑφίσταται, δίδωσιν. Sic δίκην ὑπέχειν, v. δίκη nr. 1. b. et nr. 3. et ὑφεκτέον. Item ὑπέχειν αἰτίαν, v. αἰτία nr. 4. d. ¶ 2) ὑπέχειν λόγον, *rationem reddere.* v. λόγος nr. 10. ¶ 3) Π. 7, 5, 17. p. 545. εἴ τις τούτοις (qui caussas ad Cyrum deferebant) ὑφέξει ἑαυτὸν, *copiam sui fecerit.*

ὑπέχεσθαι, v. omnino ὑπισχνεῖσθαι.

ὑπήκοος, *subiectus.* Απ. 3, 4, 9. τοὺς ὑπηκόους εὐμενεῖς ποιεῖσθαι, *qui parent oeconomo et imperatori.* §. 8. vocantur ἀρχόμενοι. Inprimis dicitur de iis, *qui alicuius imperio parent et subsunt*, quos vulgo *subditos (Unterthanen)* appellant, Π. 1, 5, 2. ὑπήκοον πεποιημένος — βασιλέα, ὑπηκόους δὲ ἔχων — Ὑρκανίους. 8, 6, 3. ἔδωκε τοῖς φίλοις — οἴκους καὶ ὑπηκόους. E. 3, 1, 10. 6, 1, 4. p. 360. ἔθνη ὑπήκοά ἐστίν. p. 362. c. gen. Π. 4, 2, 1. ἔθνος οὐ πολύ. διὸ καὶ ὑπήκοοι τῶν Ἀσσυρίων ἦσαν. §. 6. οἱ Μῆδοι σχεδὸν ἅπαντες, πλὴν ὅσοι σὺν Κυαξάρει ἔτυχον σκηνοῦντες, καὶ οἱ τούτων ὑπήκοοι. Sed h. l. fortassis intelligendi sunt *famuli.* A. 5, 4, 3. 5, 5, 1. 9. Αθ. 2, 3. ὑπήκοος (ἡ πόλις) τῶν ἀρχόντων τῆς θαλάττης. E. 4, 1, 16. Sic c. pronom. possessiuo, Π. 5, 5, 10. p. 332. τοὺς ἐμοὺς ὑπηκόους. p. 334. E. 4, 1, 15. c. dat. Π. 2, 4, 17.

4, 17. ὁ Ἀρμένιος — ὑπήκοος ἦν Κυαξάρει. Quem locum laudans Abreſchius animaduu. ad Aeſchyl. 1, 23. p. 161. ὕποχος, inquit, idem fere qui κάτοχος, et ὑπήκοος qui κατήκοος. E. 3, 1, 2. 6, 1, 4. p. 358. p. 360. ὁποίῳ ἂν ἀξιώσαιεν ὑπήκοοι εἶναι. Cf. ἐπήκοος nr. 2.

ὑπήνεμος, *vento non expoſitus.* Heſych: ὑπηνέμους· σκεπηνούς. Cf. Poll. 1, 100. O. 18. 7. λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου (μέρους τῆς ἅλω) ἀρχόμενος. Oppon. προσηνέμου.

ὑπηρεσία, *ſeruitium, obedientia.* Επ. 1, 3. δούλους — οἷς οὐδὲν πλέον ὑπηρεσίας προσήκει.

ὑπηρετεῖν, ¶ 1) *miniſtrare, officia praeſtare.* E. 3, 3, 9. ὑπηρετήκει δὲ καὶ ἄλλ' ἤδη ὁ Κινάδων τοῖς Ἐφόροις τοιαῦτα. Dicitur de iis omnibus, *qui obediunt, officio ſatisfaciunt, imperata faciunt,* v. c. qui parent regi vel ſatrapae, E. 3, 1, 9. ἣν οὖν ἐγώ σοι μηδὲν χεῖρον ἐκείνου ὑπηρετῶ. De iis, qui faciunt, quae dii indiderunt hominum animis, Π. 8, 2, 11. p. 488. ἐγὼ ὑπηρετῶ τοῖς θεοῖς. De militibus, Π. 1, 6, 10. μᾶλλον οἱ στρατιῶται ὑπηρετήσουσί σοι. E. 1, 6, 4. 5, 1, 15. 21. Sic E. 3, 1, 1. ναυάρχῳ ἐπέστειλαν ὑπηρετεῖν Κύρῳ εἴ τι δέοιτο. De diſcipulis, Λ. 2, 9. ὅσα διδάσκουσι, κολάζουσι τὸν μὴ καλῶς ὑπηρετοῦντα. Aπ. 3, 5, 18. De ſeruis, Aγ. 1, 22. ὅσα (i. e. καθ' ὅσα) δοῦλοι δεσπόταις ὑπηρετοῦσι. Oppon. ὅσα ἐλεύθεροι ἄρχουσι πείθονται. O. 10, 12. ἀναγκαζομένην ὑπηρετεῖν. Π. 8, 1, 1. p. 463. οἱ δοῦλοι ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσιν. Sic Π. 4, 5, 14. p. 249. σκηνὴν ἔχουσαν ἱκανὰ καὶ σῖτα καὶ ποτά, καὶ τοὺς ὑπηρετήσοντας, i. e. οἰκέτας. De corpore, Aπ. 2, 1, 28. τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν τὸ σῶμα ἐθιστέον. Inprimis de manu, O. 17, 7. τοῖς κιθαρισταῖς ἡ χείρ, ὅπως δύνηται ὑπηρετεῖν τῇ γνώμῃ. Cf. Terent. eun 4, 5, 3. O. 21, 8. imperator dicitur μεγάλῃ χειρὶ — πορεύεσθαι, οὗ ἂν τῇ γνώμῃ πολλαὶ χεῖρες ὑπηρετεῖν ἐθέλωσι. Sic fere Act. 20, 34. vbi v. Wetſten. De beſtiis, O. 13, 6. ὅταν προθύμως ὑπηρετῶσι. Oppon. ἀπειθεῖν. §. 7. ἐὰν ὑπηρετῶσιν κατὰ γνώμην τῷ πωλοδάμνῃ. Iπ. 10, 12. ἐν ᾧ ἂν καλῶς ὑπηρετῇ. De mundo, v. ἀναμαρτήτως. ¶ 2) *mandata agere.*

gere. Π. 6, 2, 2. Cyrus cum mitteret Indorum legatos in Affyriorum caftra, vt fpecularentur, κἂν, inquit, ταῦτά μοι καλῶς ὑπηρετήσητε. ¶ 3) *facere.* Π. 6, 2, 11. p. 373. χαλκέας καὶ σκυτοτόμους — ἃ ἐπίσανται, τῷ βουλομένῳ μισθοῦ ὑπηρετοῦντες. Ἱερ. 7, 2. ὑπηρετοῦσιν ὑμῖν (tyrannis) πάντες πάντα τὰ προσταττόμενα. Poffis etiam explicare *in omnibus obediunt.* Ἱππ. 4, 13. ὑπηρετεῖν τὰ ἥδισα τοῖς πολεμίοις, *committere quae hoftes maxime cupiunt*, dicitur imperator, qui temere hoftibus fui copiam facit. De equo, Ἱπ. 8, 13. τὸ δέον ὑπηρετεῖν· §. 14. De auibus quae ad decipiendas alias funt edoctae, Π. 1, 6, 19. p. 80. σοι τὰ συμφέροντα ὑπηρετεῖν. ¶ 4) *adminiftrare.* O. 8, 16. τοὺς καλῶς ὑπηρετοῦντας nauis gubernationem. Oppon. ἁμαρτάνοντες. ¶ 5) *obfequi, gratificari, operam nauare.* Π. 1, 4, 2. ὑπηρετήσων Cyrus avo, ὅ τι οἴοιτο χαριεῖσθαι. 5, 1, 10. ἐξήλθετε οὔτε Κυαξάρει νομίζοντες τοῦτο ὑπηρετεῖν, ἀλλ' ἐμοὶ βουλόμενοι τοῦτο χαρίζεσθαι. Ἱερ. 11, 10. ὑπηρετεῖν dicuntur ciues, qui adhaerent regi, colentes eum. A. 2, 5, 2. extr. οἵ σοι οὐκ ἂν τοῦ μισθοῦ ἕνεκα μόνον ὑπηρετοῖμεν, ἀλλὰ καὶ τῆς χάριτος, ἣν σωθέντες ὑπὸ σοῦ σοὶ ἂν ἔχοιμεν δικαίως. Sic faepius de iis qui beneficia acceperunt, neqne tantum colunt beneficiorum auctores, fed etiam gratias iis referunt, vt Π. 4, 6, 2. p. 258. πολλὰ φιλικὰ ἔπαθον καὶ ὑπηρέτησα ἐκείνῳ. §. 3. σὺ ἡμῖν τί ἀντὶ τούτων ὑπηρετήσεις. Αγ. 4, 4. οἱ προῖκα εὖ πεπονθότες ἀεὶ ἡδέως ὑπηρετοῦσι τῷ εὐεργέτῃ. De amatoribus. Π. 5, 1, 6. τοῖς ἐρωμένοις πολλὰ καὶ εἰκῇ ὑπηρετοῦντας. De amafio, qui praebet fefe amatori et fui copiam facit, Ἱερ. 1, 38. τοὺς διὰ φόβον ὑπηρετοῦντας. ¶ 6) *iuuare.* in bello, A. 7, 7, 26. σὺ δὲ, πρὶν ὑπηρετῆσαί τι σοὶ ἐμὲ, ἐδέξω ἡδέως. ¶ 7) *fuppeditare, fubminiftrare.* commeatum, Π. 1, 6, 10. ὑμῖν ὑπηρετήσειν, np. τὰ δέοντα vel ἐπιτήδεια. E. 5, 2, 3. τῷ πατρὶ αὐτοῦ πολλὰ ὑπηρετήκει ἡ τῶν Μαντινέων πόλις ἐν τοῖς πρὸς Μεσσήνην πολέμοις. Ita explicat Raphel. ad Act. 24, 23. Sed poteft etiam exponi *multa offi-*

officia praestitisse. Certius huc pertinet E. 5, 2, 24. ὥστε ἐκεῖθεν πάντα ὑπηρετεῖσθαι, ὅσων ἂν δέησθε. De manibus, Απ. 2, 4, 7. ἃ αἱ χεῖρες ἑκάστῳ ὑπηρετοῦσι. De iis, qui dant aliis, vt aliquid conficiant, A. 3, 5, 5. ὑμᾶς διαβιβάσαι, ἤν μοι ὧν δέομαι ὑπηρετήσητε. ¶ 8) *aliquid conferre, aliquid momenti afferre.* c. dat. Π. 6, 1, 18. Ἀράσπας δοκῶν ὑπηρετήσειν τῷ τυχεῖν ἃ ἠβούλετο, ἠπείλησε. c. εἰς, E. 4, 4, 12. ἐς τὸ ἀπόλλυσθαι πάντας πάντα ὑπηρετοῦντας. ¶ 9) *agere, se gerere.* c. πρὸς, Ιπ. 8, 7. ὅπως τὸν ἀναβάτην ὑπηρετεῖν δεῖ πρὸς ἕκαστα τούτων. Vertunt etiam *se accommodare.* ¶ 10) Ιπ. 6, 16. bonum est vt ipse ascendere eques possit, nam ἄλλοτε ἀλλοῖος ἵππος παραπίπτει, ἄλλοτε δὲ ἄλλῳ ὁ αὐτὸς ὑπηρετεῖ. Camerarius: *idem minister* (qui equitem euehat in equum) *diuersis ministrat.* Leuncl. *idem equus alias alii inseruit,* i. e. alius vsibus, ita vt non suum equum habeat eques.

ὑπηρέτης, ¶ 1) *minister, apparitor.* Hesych: ὑπηρέτης· δοῦλος. a) in exercitu, Π. 2, 1, 8. λαβὼν παρὰ Κυαξάρους ὑπηρέτας, προσέταξεν ἑκάστοις τῶν στρατιωτῶν — πάντα πεποιημένα παρασχεῖν. Cf. ὑπηρετεῖν nr. 7. Π. 2, 1, 16. τοὺς ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρέτας — τοὺς ἀμφὶ τὰ στρατιωτικὰ ὑπηρέτας — τοὺς ὑπηρέτας. 4, 6, 1. 6, 3, 11. p. 385. τὰ ζεύγη τὰ τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς πύργους φέροντα — ὑπηρέται σου ἰσχυρῶς κολαζόντων τοὺς προϊόντας τοῦ καιροῦ ἢ λειπομένους. 7, 5, 8. 8, 5, 7. c. περὶ, Π. 8, 4, 13. τοῖς περὶ αὐτὸν ὑπηρέταις ἐξαίρετα ἐδίδου. b) in itinere, Π. 2, 1, 4. Cyrus ἔπεμψε ὑπηρέτας δύο, ὅπως σημαίνοιεν τὸ δέον ποιεῖν. 2, 4, 3. 5, 3, 19. Ιππ. 4, 4. προελαύνειν — τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες — δηλώσουσι τοῖς ἱππεῦσιν, ᾗ χρὴ τὴν ἐλασίαν ποιεῖσθαι. c) in curandis aegrotis, Π. 5, 4, 9. σὺν τοῖς ὑπηρέταις καὶ ἰατροῖς — ἐφεώρα. d) in concione, Π. 6, 2, 6. προεῖπε τοῖς ὑπηρέταις, εἴ τις βούλοιτο τῶν ὁπλοφόρων προσίστασθαι ἀκουσόμενος, μὴ κωλύειν. e) in iudicio. v. Poll. 8, 131. Π. 7, 5, 14. οἱ ὑπηρέται — διακρίναντες turbam προσῄεσαν. Sic E. 2, 3, 22. τοὺς ἕνδεκα — σὺν τοῖς ὑπηρέταις. 2, 4, 5.

4, 5. τὸν ἐξιόντα ἀεὶ οἱ ὑπηρέται ξυνέδουν. 3, 1, 24. Φράσας τοῖς ὑπηρέταις λαβεῖν αὐτούς. In his locis verti poteſt *lictores.* f) in ſacrificiis, A. 2, 1, 7. ἐκάλεσέ τις αὐτὸν τῶν ὑπηρετῶν, ὅπως ἴδοι τὰ ἱερά. g) Metaphorice de fulminibus et ventis, vt in libris diuinis, Aπ. 4, 3, 14. ὑπηρέτας τῶν θεῶν ἀφανεῖς. ¶ 2) *ſatelles, eques.* Π. 6, 3, 7. οἱ ὑπηρέται ἤλαυνον εὐθὺς, ὡς ἐκέλευσεν. ἀπαντᾷ δ' αὐτοῖς. Sed §. 6. Cyrus dixerat: τὴν χιλιοστὺν τῶν ἱππέων λαβὼν ἐπιφάνηθι ἀντίος. 7, 1, 18. ¶ 3) *adminiſter, ſocius.* A. 1, 9, 15. χιλὸν ἐδύνατο παρασκευάσασθαι, διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν ὑπηρέτας. 2, 5, 2. p. 112. ὡς δεσπότης ἀναστρέφοιο, ἔχων ἡμᾶς ὑπηρέτας. Sic fere Aπ. 2, 10, 3. ὑπηρέτην ἑκόντα καὶ εὔνουν, i. e. amicum, qui inſeruit commodis amici. c. gen. A. 1, 9, 10. κράτιστοι ὑπηρέται παντὸς ἔργου.

ὑπηρετικὸς, ¶ 1) *ſeruilis.* Π. 2, 1, 6. p. 94. ἐν τοῖς ὑπηρετικοῖς ὅπλοις, np. Perſarum vulgarium et fere mercenariorum, non homotimorum. ¶ 2) ὁ ὑπηρετικὸς κέλης, E. 1, 6, 26. *nauis actuaria,* cuius ad varia claſſis miniſteria vſus erat. Cf. κέλης.

ὑπισχνεῖσθαι, ſiue ὑπέχεσθαι, ¶ 1) *polliceri.* Thom. Mag: ὑπισχνεῖται κυρίως τὶς τὸ ἀξιωθέν. Cf. Ammon. in v. ὑπόσχεσις. E. 4, 1, 10. αἰτεῖ τὸν Ἀγησίλαον ὁπλίτας — ἐπεὶ δὲ ὑπέσχετο αὐτῷ, ἐθύετο. c. acc. A. 5, 6, 22. τὴν μισθοφορὰν ὑπεσχημένοι. 7, 6, 5. ἐὰν — ὑπόσχησθε τὸν μισθόν. Thom. Mag: ὑπισχνοῦμαι. τὸ δὲ ὑπόσχομαι, βάρβαρον. (v. tamen Poll. 6, 117.) ἐὰν ὑπόσχωμαι δὲ ἐν χρήσει. Heſych: ὑπόσχωμαι· — ἐπαγγέλλωμαι. O. 3, 1. πρὶν ἂν ἃ ὑπέσχησαι — ἀποδείξῃς. c. inf. fut. in quo latet nominatiuus, Π. 2, 2, 5. ποιήσειν ἃ μὴ ἱκανοί εἰσιν ὑπισχνουμένοις. 3, 1, 18. ὅσαπερ ὑπέσχετο Κυαξάρει πράξειν. A. 7, 2, 14. ὑπισχνούμενος χρήσεσθαι (Iſingr. χρήσασθαι) — καὶ ἔσεσθαι. E. 1, 6, 7. 3, 2, 8. ἆθλα αὐτοῖς ὑποσχόμενος δώσειν. Σ. 1, 7. οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν. Eſt litotes pro: *recuſabant.* c. nominatiuo et inf. fut. Π. 6, 1, 13. ὑπέσχετο μηχανὴν αὐτὸς ποιησάμενος παρέξειν. E. 2, 3, 9. θρέψειν δ' αὐτοὶ ὑπισχνοῦντο. 6, 5, 25. c. ἦ μήν. Π. 6, 2, 3. ὑποσχόμενοι ἦ μὴν

καταμαθόντες ἥξειν. 7, 2, 5. c. acc. et inf. fut. E. 4, 4, 5. ὑπισχνοῦντο μηδὲν χαλεπὸν αὐτοὺς πείσεσθαι. c. inf. praef. et perf. A. 7, 6, 27. ὡς εὐεργέτου μεμνῆσθαι ὑπισχνεῖσθε. Vbi tamen facile emendari possit μεμνήσεσθαι. v. Obſ. Miſc. T. III. p. 2. A. 7, 7, 8. ὑπέχεσθε αὐτοῖς ἀπιέναι. §. 19. ἐὰν ὑπισχνῶνται — συςρατεύεσθαι. In his intelligi poteſt ἂν, vt c. inf. aoriſt. A. 1, 2, 2. ὑποσχόμενος αὐτοῖς — μὴ πρόσθεν παύσασθαι. 2, 3, 11. ὑπέχετό μοι βουλεύσασθαι. Steph. coniicit βουλεύσεσθαι. c. πρὸς, O. 7, 8. πολλὰ ὑποσχομένη πρὸς τοὺς θεοὺς, γενέσθαι οἵαν δεῖ, i. e. τοῖς θεοῖς. ¶ 2) *ſpem de ſe facere.* Αγ. 8, 2. iactatores putabat nil nocere, ὑπισχνεῖσθαι δὲ ἄνδρας ἀγαθοὺς ἔσεσθαι. ¶ 3) *profiteri artem.* Σ. 4, 1. λοιπὸν, ἃ ἕκαςος ὑπέσχετο, ἀποδεικνῦναι. Sic c. inf. Aπ. 1, 2, 3. οὐδεπώποτε ὑπέχετο διδάσκαλος εἶναι τούτου. ¶ 4) In var. lect. eſt pro ἐπαγγέλλεσθαι. v. ibi nr. 1. it. pro φάναι. v. φάναι nr. 7.

*ὑπνολαχεῖν, v. ὑπνομαχεῖν.

ὑπνομαχεῖν, *aduerſus ſomnum pugnare, dormiendi cupiditati non cedere.* Moſchopulus p. 138. ὑπνομαχῶ· τὸ τὸν ὕπνον ἀποςρέφομαι. Thom. Mag. et Phauorin: ὑπνομαχεῖν. Ξενοφῶν καὶ Συνέσιος· — σὺ δὲ ἀνθίςασθαι, ἢ ἀντιπράττειν τῷ ὕπνῳ λέγε, ἢ ὕπνου κρατεῖν. Cf. Suid. et interpp. ad Thom. Mag. et ad Moerin. Π. 2, 4, 17. p. 138. τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι, ὡς ἂν δύνωνται ὑπνομαχεῖν. All. perperam legunt ὕπνου τυχεῖν, Wellſ. ὑπνολαχεῖν. Brodaeus coniicit ἱππομαχεῖν.

ὕπνος, *ſomnus.* Comparatur cum morte. v. θάνατος. Π. 3, 1, 14. ὕπνου τυγχάνειν. Ιερ. 6, 9. δείπνου τε καὶ ὕπνου τυγχάνομεν. Π. 4, 2, 19. p. 224. μήτε ὕπνου μήτε ἀφροσύνης ἐμπίμπλασθαι. Ιερ. 6, 8. ὕπνον κοιμᾶσθαι. v. λαγχάνειν nr. 2. 7, 3. ὕπνοις τὰ ζῶα ἥδεσθαι ἔοικε. K. 5, 27. ἐν ὕπνῳ ὂν, *dormiens.* Αγ. 5, 2. ὕπνῳ οὐ δεσπότῃ, ἀλλ' ἀρχομένῳ ὑπὸ τῶν πράξεων ἐχρῆτο. Cf. Aπ. 2, 6, 1. et ὑπνομαχεῖν.

ὑπὸ, I. c. gen. ¶ 1) *a, ab.* c. paſſiuis, Π 2, 1, 2. p. 89. οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν τιτρωσκόμενοι — ὑπὸ τῶν ὀλίγων οἱ πολλοί. 2, 3, 5. p. 119. Λ. 11, 6. et ſaepiſſime. Interdum bis poni-

ponitur et ad vnum verbum refertur, ſed cum poteſtate duplici, Π. 2, 1, 6. οὐχ ὑφ' ἡμῶν ἀπελαθέντας, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι, *non a nobis — ſed quia.* Semel ponitur et ad duo verba pertinet, Ἀπ. 1, 5, 1. ἄνδρα, ὑφ' οὗ μάλιστα ἂν αὐτοὶ μὲν σωζοίμεθα, τοὺς δὲ πολεμίους χειροίμεθα, *a quo — per quem.* Eodem modo ad duo nomina, E. 5, 1, 24. ὑπ' ἀθυμίας καὶ τῶν βραδυτέρων ἡλίσκοντο, *prae — a.* Cf. Steph. ad h. l. Interdum omittitur, v. ἀνερεθίζειν. c. verbis neutris, A. 7, 7, 13. εὖ ἀκούειν ὑπὸ ἑξακισχιλίων ἀνθρώπων. Cf. ἀποβάλλειν, ἀποθνήσκειν, ἀπόλλυσθαι, δίκην διδόναι, πράγματα ἔχειν, τελευτᾷν. c. adiectiuis, O. 4, 9. ἡ γῆ ἐνεργὸς ἔστι ὑπὸ τῶν κατοικούντων. v. ἀκαταφρόνητος et ἄμεμπτος. c. ſubſtantiuis, ſenſu fere paſſiuo, Π. 3, 3, 2. ἥδεσθαι τῇ ὑπὸ πάντων τιμῇ, *honore ab omnibus delato.* Ἱερ. 1, 28. αἱ θεραπεῖαι αἱ ἀπὸ τῶν γυναικῶν — αἱ δὲ ὑπὸ τῶν δούλων. 7, 6. οὐδὲ αἱ ὑπουργίαι ὑπὸ τῶν Φοβουμένων τιμαί εἰσι. Cod. Lipſ. παρὰ τ. φοβ. Ἀπ. 4, 4, 4. τὴν ὑπὸ Μελίτου γραφὴν, np. γεγραμμένην. Sic A. 3, 4, 16. ἐσφενδόνων, ἐτόξευον ὑπὸ μαστίγων. Quae verba quem ſenſum admittant, neſcire ſe profitetur Valckenar. ad Herodot. 7, 21. vbi ὑπὸ μαστίγων eſt *flagellis coacti,* ἀναγκαζόμενοι μάστιγι, vt loquitur cap. 103. Et ita etiam in loco Xenoph. intelligendum videtur: *verberibus et flagellis adacti ad reſiſtendum.* v. Hutch. In Caſaubonianis quoque p. 188. explicatur μαστιζόμενοι. ¶ 2) i. q. ἀπό. K. 6, 23. ὑφ' αὑτῶν ἀναστήσουσι, *ſua ſponte.* v. αὐτὸς nr. 19. ¶ 3) *per.* Π. 4, 5, 10. ἡ ὀργὴ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν (πραγμάτων) πεπανθήσεται. A. 2, 2, 5. πάντες ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἀπολοίμεθα. Atque ita explicari poteſt in omnibus locis, vbi ὑπὸ iunctum eſt verbis neutris. v. nr. 1. E. 5, 2, 9. μὴ ὑπ' ἀνάγκης, *non vi.* Oppon. παρ' ἑκόντων. O. 10, 8. Σ. 6, 4. Sic fere O. 7, 5. τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας parentum, ὅπως ὡς ἐλάχιστα ὄψοιτο. Niſi forte rectius exponas *ſub dura cuſtodia* (quaſi ſub magiſtro, inquit Fr. Portus), *diligenter et ſeuere curantibus*

tibus et inspicientibus parentibus. ¶ 4) *prae, propter.* Π. 1, 4, 11. ὑπὸ πλατύτητος οὐδὲ ἁμαρτεῖν αὐτῶν. §. 15. οὐ σιγᾶν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. §. 22. ὑπὸ χαρμονῆς. 4, 2, 3. ὑπὸ ὄχλου καὶ ἁμαξῶν χολῇ πορεύεσθαι. 5, 2, 15. p. 286. ὑπὸ τοῦ μεγέθους terroris οὐ ῥάδιον — λόγοις κατασβέσαι. 6, 1, 19. δακρύειν ὑπὸ λύπης, καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης. 7, 1, 16. ὑπὸ τῶν σωρευμάτων ἐξαλλομένων τῶν τροχῶν. 8, 3, 15. 17. 8, 7, 3. p. 549. ὑπὸ κάλλους καὶ μεγέθους ἀδιήγητον. A. 7, 7, 6. Λ. 2. 5. ὑπὸ πλησμονῆς βαρύνεσθαι. Vbi tamen etiam *a* reddi potest. 6, 4. ὑπὸ θήρας, *prae venandi studio.* E. 3. 4, 8. ὑπὸ τοῦ φθόνου οὐκ ἐσίγων. 5, 1, 5. ὑπὸ ψηφίσματος. Cf. φόβος, χαρὰ et similia. Sic Π. 7, 1, 20. ἀπολέσθαι ὑπὲρ τῶν προδεδωκότων αὐτούς. Edd. vett. ὑπὸ, i. e. *culpa.* c. gen. verbi, Π. 7, 1, 13. ἦν πολλὴ σιγὴ ὑπὸ τοῦ τὸ μέλλον ὀκνεῖν, *propterea quod.* 7, 5, 9. ἀχρεῖοι ἔσονται, ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαι. ¶ 5) *cum.* Photius e Procli chrestom. grammat. ad calcem Apollonii de syntaxi p. 345. ed. Sylb. οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Λ. 5, 7. ὑπὸ φανοῦ — πορεύεσθαι. Sic E. 2, 2, 14. τὰ τείχη κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων, *adhibitis tibicinis, ad cantum tibicinarum.* ¶ 6) βοῦς ὑφ' ἁμάξης, *bos currui iunctus.* v. βοῦς. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. παρὰ. v. supra nr. 1. et τυγχάνειν nr. 1. g. it. saepe c. ἀπό. v. ἀπὸ passim. II. c. dat. ¶ 1) *sub.* a) De loco, A. 1, 2, 8. ἐςι βασίλεια — ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει. 3, 4, 15. τοῦ ὄρους, ὑφ' ᾧ ἦν κώμη, *ad cuius radices.* Interdum videbatur opus esse accusatiuo, vt Π. 7, 1, 18. πεπτωκὼς δέ τις ὑπὸ τῷ Κύρου ἵππῳ, καὶ πατούμενος. E. 1, 6, 12. τὰς λοιπὰς ὑπὸ τῷ τείχει ἀνείλκυσε. Sic c. γίγνεσθαι, quando significat *venire.* v. γίγνεσθαι nr. 21. b. b) De imperio, Aπ. 1, 6, 2. ὡς οὐδ' ἂν εἷς δοῦλος ὑπὸ δεσπότῃ διαιτώμενος μείνειε. c. γίγνεσθαι, A. 7, 2, 1. εἰ ὑπὸ Λακεδαιμονίοις γένοιτο, *si in Lacedaemoniorum ditionem venisset.* 7, 7, 20. ὑπό σοι Θρᾶκες γενόμενοι. All. ὑπό σου, quam mutationem non semper spernendam esse docet Abresch. dilucidatt. Thucyd. 1, 110. E. 4,

Ε. 4, 8, 25. οὔτ' ἂν τοὺς σφετέρους φίλους ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γενέσθαι. 7, 1, 2. p. 438. c. εἶναι, Ε. 6, 2, 3. τὴν Κερκύραν ὑπ' Ἀθηναίοις εἶναι. c. ἔχειν, Π. 2, 1, 13. εἶχον οἱ ταξίαρχοι ὑφ' ἑαυτοῖς in tabernaculis τὰς τάξεις κοιμωμένας, siue, vt rectius alii, κεκοσμημένας. 5, 3, 22. ὅπως — ὑφ' αὐτῷ ἔχων ἐν τάξει τὴν ἰσχὺν, μάχοιτο. Possis etiam explicare *ad manum habens*. c. ποιεῖσθαι, Ε. 2, 3, 18. p. 99. ὑφ' αὐτοῖς τὴν πόλιν ποιήσασθαι, *imperio suo subiicere*. 5, 4, 64. 7, 1, 34. Sic οἱ ὑπό τινι, *qui parent alicui*. Π. 2, 1, 9. ἐπιμελεῖσθαι καὶ τῶν ὑφ' αὐτῷ ἀρχόντων, *qui sub suis auspiciis ducum munere fungerentur*. All. ὑφ' αὐτόν. 6, 2, 11. p. 372. τοὺς ὑφ' ὑμῖν. All. τ. ἐφ' ὑμ. v. ἐπὶ c. dat. nr. 18. 8, 1, 1. p. 463. ἄρχειν τῶν ὑφ' ὑμῖν. 8, 8, 1. τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ. §. 2. Ε. 4, 8, 26. τὰς ὑπὸ τῇ Θρᾴκῃ ἀκούσας (Leuncl. vult οἰκούσας) πόλεις. ¶ 2) *post*. Α. 4, 7, 2. τοῦ δένδρου, ὑφ' ᾧ ἦν αὐτός. Sic vbi tutelam significat. v. ἀσπὶς nr. 1. et 4. ¶ 3) Π. 6, 4, 1. ἵππους — τοὺς ἐπὶ τοῖς ἅρμασι, *currus subeuntes, curribus iunctos*. Margg. τοὺς ὑπὸ τοῖς ἅρμ. III. c. acc. ¶ 1) *sub*. Cf. Bergler. ad Alciphr. p. 176. a) De loco, Α. 1, 10, 9. οὐκ ἀνεβίβαζεν ἐπὶ τὸν λόφον, ἀλλ' ὑπὸ αὐτὸν στήσας τὸ στράτευμα, *ad eius radices*. 3, 4, 23. ἀκρωνυχίαν ὄρους, ὑφ' ἣν ἡ κατάβασις ἦν εἰς τὸ πεδίον. Suid. in v. ἀκρώνυξ habet ἀφ' ἧς. Sed v. Hutch. 7, 4, 7. b) De tempore, Απ. 2. 8, 1. ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου. c) De imperio, c. εἶναι, Ε. 5, 2, 12. p. 300. εἰ δὲ ὑπ' ἐκείνους ἔσονται. Saepe οἱ ὑπό τινα, vt οἱ ὑπό τινι, Π. 1, 5, 3. διαπέμπεται πρὸς τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν πάντας. 3, 3, 5. 5, 3, 17. p. 301. τῶν ὑφ' αὐτὸν ἡγεμόνων. v. αὐτὸς nr. 20. 6, 2, 5. τῶν ὑπὸ βασιλέα βαρβάρων. 8, 8, 3. Cf. supra c. dat. nr. 1. Etiam sine articulo, Π. 5, 5, 9. p. 331. αὐτοῖς ὑπὸ τὴν σὴν ἀρχὴν, *qui tuo imperio sunt subiecti*. ¶ 2) *post*. Α. 4, 7, 6. ἀπῆλθον ὑπὸ τὰ δένδρα. ¶ 3) *ad, vsque ad*. Π. 5, 4, 20. ὑπ' αὐτὰ τὰ τείχη ἄγειν. 6, 3, 6. ἐλάσαντας ὑπὸ τὴν σκοπήν. ¶ 4) *ad, secundum*. De praeeunte, vt alias πρὸς, vel ὑπὸ c. gen. et dat. Σ. 6, 4.

6, 4. ὑπὸ τὸν αὐλὸν ὑμῖν διαλέγωμαι. v. Fiſcher ad Weller. p. 398. et quos laudat Bach. Cf. αὐλός.

ὑπόβαθρα vulgo vertuntur *fulcra* lectorum. Sed Hindenburgius, collato loco Π. 8, 8, 8. exponit *tapetes*, quibus delicatuli homines ſolebant ſpondarum pedes imponere, vt mollius cubarent. Απ. 2, 1, 30. ἵνα καθυπνώσῃς ἡδέως, οὐ μόνον τὰς ςρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας, καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις παρασκευάζεις. v. tamen Neue allg. deutſche Biblioth. Vol. 70. p. 444.

ὑποβάλλειν, ¶ 1) *ſubiicere, ſupponere.* O. 19, 8. ſurculis ὑποβαλὼν τῆς γῆς εἰργασμένης. Intell. τι. §. 9. ὑπὸ τῇ ὑποβεβλημένῃ γῇ θείης ἄν. c. ὑπὸ, O. 18, 5. τὰ ἄτριπτα ὑπὸ τοὺς πόδας iumentorum ὑποβάλλοντες trituranda. K. 7, 3. ὑπὸ τῇ τεκούσῃ ἐᾶν, καὶ μὴ ὑποβάλλειν ὑφ᾽ ἑτέραν κύνα, *alienae nutricis vberibus educandos curare.* v. Columella de re ruſt. 7, 12. ¶ 2) *ſubſternere.* Π. 5, 5, 3. τῶν Μηδικῶν πίλων (ὑπ. τινὰς) ὑποβάλλειν ἐκέλευε. Cod. Bodl. τὸν Μηδικὸν πῖλον. ¶ 3) *ſuggerere, admonere.* Proprie eſt magiſtri, qui carmen vel cantum diſcipulo ſuggerit, ſi ei exciderit. v. Reimar. ad Dion. Caſſ. 61. extr. Π. 3, 3, 24. vos duces παράδειγμα ἔσεσθε, καὶ ὑποβάλλειν militibus δυνήσεσθε, ἤν τι ἐπιλανθάνωνται exercitiorum priſtinorum. ¶ 4) *imponere lege.* Λ. 3, 3. πλείςους πόνους αὐτοῖς ὑπέβαλε. Philelphus videtur legiſſe πλείςοις πόνοις αὐτοὺς ὑπέβ. quod Leunclauio aliquando rectius videbatur.

ὑπόβασις, *inceſſus.* Ιπ. 1, 14. ἰσχυροτέραν ἕξει τὴν ὑπόβασιν, *firmius incedet.*

ὑποβιβάζεσθαι, *ſe ſubmittere equiti.* Poll. 1, 213. διδακτέον δὲ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι. ἔςι δὲ τὸ ἐνςᾶν τὰ σκέλη, ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτὸν, ὥςε εὐπετῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα. Ιπ. 6, 16. τὸ ἐπίςασθαι ὑποβιβάζεσθαι τὸν ἵππον, ὥςε εὐπετὲς εἶναι ἀναβῆναι. Perperam vertunt *ei ſubiicere.* Sed Hayniſch *niederknien laſſen,* qui confert Curtium 6, 5, 18.

ὑποβλητέος, *ſubiiciendus.* c. dat. O. 19, 9. ὑποβλητέα ἂν εἴη τῷ φυτῷ γῇ.

ὑποβολή, *admonitio.* Π. 3, 3, 18. p. 187. τοῦ ὑπομνήσοντος δέονται· ἀλλ' ἀγαπητὸν, εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιντο — ἀγαθοὶ εἶναι, *ab aliis moniti et impulſi.*

ὑπόγλαυκος, *ſubcaeſius.* K. 5, 23. lepores τὰ ὄμματα οἱ μὲν ὑποχαροποὶ, οἱ δὲ ὑπόγλαυκοι.

ὑπογραφή, *pigmentum, fucus.* v. ὀφθαλμὸς nr. 1.

ὑπόγυος ſ. ὑπόγυιος, *repentinus.* Heſych: ὑπόγυιον· πρὸ μικροῦ γεγονός. Vnde ἐξ ὑπογύου, *ſubito.* Suid: ἐξ ὑπογύου· παρ' αὐτὰ, ἀπερισκέπτως, ἐκ τῶν σύνεγγυς. Π. 6, 1, 22. ἢν — μετατάττωνται, ἐξ ὑπογύου ταράξονται.

ὑποδεής, *infirmus, exilis.* Vnde ὑποδεέστερος, *inferior.* Heſych: ὑποδεέστερος· ταπεινότερος. A. 1, 9, 3. τῶν ἑαυτοῦ ὑποδεεστέρων, *qui conditione eſſent deteriori.* O. 13, 8. τὰ κυνίδια πολὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τῇ γλώσσῃ ὑποδεέστερα ὄντα.

ὑπόδειγμα, *demonſtratio.* Phrynichus et Thom. Mag. malint παράδειγμα. Cf. Wetſten. ad Ioh. 13, 15. Ιπ. 2, 2. ταῦτα γὰρ ὑποδείγματα ἔσται τῷ πωλοδάμνῃ, ὧν δεῖ ἐπιμεληθῆναι, *haec oſtendent, docebunt.*

ὑποδεικνύειν, *monſtrare, docere.* O. 12, 18. διδασκάλου πονηρῶς τι ὑποδεικνύοντος — ἀμελεῖν γε ὑποδεικνύοντος τοῦ δεσπότου, *cum dominus negligentiae exemplum praebet.* Aπ. 4, 3, 13. αὐτοὶ οἱ θεοὶ οὕτως ὑποδεικνύουσιν, *ita iubent* ſ. *fieri volunt.* Fr. Portus: „*ſubindicant.* ὑπὸ remiſſionem iam ſignificat." Leuncl. *deos ipſos ita ſe nobis oſtendere,* np. prouidentia ſua. Cf. ἐπιδεικνύειν nr. 13. pro quo eſt in var. lect.

ὑποδεῖν, *ſubligare, calceos induere.* Suid: ὑποδεῖσθε· περιδέσμεῖτε. A. 4, 5, 11. ὅσοι ὑποδεδεμένοι ἐκοιμῶντο, *calceati.* Oppon. ὑπολύοιτο. Λ. 2, 3. θᾶττον ἀνυπόδετον — ἢν ὑποδεδεμένον. Ald. ὑποδεδεμένων. Plene c. acc. Aπ. 1, 6, 6. ὑποδήματα ὑποδοῦνται.

ὑπόδεσις, *calceamenta, ſubligaria,* quibus pedes non inducebantur, ſed plantae tantum pedum muniebantur. Aπ. 1, 2, 5. non θρυπτικὸς et ἀλαζονικὸς ὑποδέσει. K. 6, 11. venator debet habere ὑπόδεσιν. Poll. 5, 18. commendat ὑποδήματα κοῖλα, ἐς μέσην τὴν κνήμην ἀνήκοντα, δεσμῷ ἀκριβεῖ

περιεςαλμένα. v. ibi Iungermann. Nemesianus v. 90. venatoribus tribuit cothurnos. vbi v. interpp.

ὑποδέχεσθαι, ¶ 1) *excipere.* a) aduenientem, E. 4, 8, 21. τὰς Θίμβρωνα ὑποδεξαμένας πόλεις. b) hospitem. v. Poll. 1, 74. Aπ. 2, 3, 13. εἰ βούλοιο ξένον ὑποδέχεσθαι σεαυτὸν, ὁπότε ἔλθοις εἰς τὴν ἐκείνου — πρότερος ὑποδεχοίμην. c) fugientem, A. 6, 5, 20. Φεύγουσι – νάπος αὐτοὺς ὑπεδέχετο, *incidebant* s. *forte veniebant in saltum.* d) transfugam, A. 2, 6, 3. ¶ 2) *recipere, admittere, intromittere.* a) exercitum in vrbem, E. 2, 2, 1. Byzantini Lysandrum ὑπεδέχοντο, τοὺς τῶν Ἀθηναίων Φρουροὺς ἀΦέντες. b) amatorem, Aπ. 3, 11, 10. τὸν ἐπιμελόμενον ἀσμένως ὑποδέχεσθαι. §. 18. μόνον ὑποδέχου me — ὑποδέξομαί σε. ¶ 3) *concipere, grauidam fieri.* Aπ. 2, 2, 5. ὑποδεξαμένη Φέρει τὸ Φορτίον τοῦτο. ¶ 4) *adoriri.* Π. 1, 6, 19. p. 78. ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς ἐν ἐρυμνῷ ὢν ὑποδέξῃ. Sic de iis, qui feras excitatas et irruentes excipiunt, Π. 2, 4, 15. τὰ ἀνιςάμενα ὑπεδέχοντο καὶ ἔβαλλον.

ὑπόδημα, *calceus.* Π. 8, 2, 4. πολλάκις ὑποδήματα ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα· ἔςι δὲ ἔνθα καὶ ὑποδήματα ὁ μὲν νευρορῥαΦῶν μόνον τρέΦεται, ὁ δὲ σχίζων. O. 8, 19. 9, 7. 13, 10. τοῖς ἐργαςῆρσι ὑποδήματα οὐχ ὅμοια πάντα ποιῶ, *fieri iubeo.* Iπ. 12, 10. εἰ ἐμβάται γένοιντο — ἅμα ὅπλον τε κνήμαις, καὶ ποσὶν ὑποδήματ᾽ ἂν εἶεν. O. 10, 2. ὑποδήματα ἔχουσαν ὑψηλὰ, ὅπως μείζων δοκοίη εἶναι ἢ ἐπεΦύκει. De hoc Graecarum mulierum more v. Victor. V. L. 15, 23. Sic Π. 8, 1, 14. Cyrus et homotimi ὑποδήματα τοιαῦτα ἔχουσιν, ἐν οἷς μάλιςα λαθεῖν ἐςὶ καὶ ὑποτιθεμένους τι, ὥςε δοκεῖν μείζους εἶναι ἢ εἰσί. Cf. ὑποδεῖν.

ὑποδοχὴ, *receptaculum, receptus.* Πο. 3, 1. ναῦς καλλίςας καὶ ἀσΦαλεςάτας ὑποδοχὰς ἔχει, ὅπου γ᾽ ἔςιν — ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι.

ὑποδύειν varie vertunt Iπ. 8, 7. ὁρμῶντος ἵππου — προνεύειν· ἧττον γὰρ ἂν ὑποδύοι ὁ ἵππος καὶ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην. Camerar. *refragabitur.* Leuncl. *deprimetur.* Zeun. *procumbet, proruet.* Fortassis actiue exponi possit: *humi* s. *humum deiiciet.* Heu-

Heubel non male: *Schaden leiden.* v. §. 6.

ὑποδύεσθαι, ¶ 1) *ſubire, tolerare.* Π. 1, 5, 7. p. 55. πόνον — καὶ κίνδυνον ἡδέως ὑποδύεσθαι. 3, 3, 24. Ἱερ. 7, 1. πάντα μὲν πόνον ὑποδύονται, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένουσι. Σ. 4, 35. Atticum eſſe hoc loquendi genus, dicit Spanhem. ad Iulian. orat. 1. p. 3. A. Ad labores relatum verti poteſt *in ſe ſuſcipere.* Sic Ἱπ. 3, 11. equus quoque dicitur πόνους ὑποδύεσθαι. ¶ 2) *ſuſcipere, inſtituere.* O. 14, 3. ἦ καὶ τὴν δικαιοσύνην ὑποδύῃ διδάσκειν; *docendam ſuſcipis?* ¶ 3) *inuadere, corripere.* Ἱπ. 4, 2. κριθίασις ἢ ἄλλη τις ἀῤῥωςία ὑποδύεται equum.

ὑποζύγιον, *iumentum.* Heſych: ὑποζύγια· κτήνη τὰ ὑπὸ τὸν ζυγὸν καὶ τὰ ὑπόζωνα πάντα τὰ ἐζευγμένα. Suid: ὑποζύγια· οἱ ὑπὸ ζυγὸν βόες. — λέγεται ὑποζύγια καὶ τἄλλα τῶν ἀχθοφόρων ζώων, οἷον, ἵπποι τε, καὶ ἡμίονοι, καὶ ὄνοι. Cf. Phauorin. Sic O. 18, 4. ὑποζύγια ἀλοῶσι τὸν σῖτον — ὑποζύγια πάντα καλούμενα ὁμοίως, βοῦς, ἡμιόνους, ἵππους. A. 2, 1, 5. ἐκ τῶν ὑποζυγίων κόπτοντες τοὺς βοῦς καὶ ὄνους. 2, 2, 7. λέγοντες — ὅτι οὐχ ἱππεῖς εἰσιν, ἀλλὰ ὑποζύγια νέμοιτο. Saepe eorum vſus eſt in exercitu, et in caſtris et in itinere, vt Π. 4, 2, 14. οἱ δ' ἐῤῥίπτουν τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. 6, 2, 11. p. 372. ὅσα τὰ ὑποζύγια κελεύω ἔχειν, ὑμεῖς οἱ τῶν σκευοφόρων ἄρχοντες ἐξετάζετε. 6, 3, 3. ὑποζύγια — τοιαῦτα ἄγοντα καὶ νεμόμενα. 8, 5, 2. χώραν in caſtris — ἵπποις τὴν δεξιάν, ὑποζυγίοις δὲ τοῖς ἄλλοις τὴν ἀριςεράν. §. 3. ἀνατίθενται ἄλλοι ἐπὶ τὰ ὑποζύγια. A. 1, 3, 1. 1, 5, 5. 1, 7, 15. πολλὰ ἐπὶ ἁμαξῶν καὶ ὑποζυγίων ἤγετο. 2, 2, 2. §. 9. ὑποζύγιον οὐδὲν ἐφάνη. 3, 3, 5. τὰ ὑποζύγια. (3, 2, 24. nominabantur τὰ σκευοφόρα). E. 7, 2, 17. τῶν ἀξόντων (τὰ ἐπιτήδεια) ὑποζυγίων. §. 18. ἐπισκευασάμενοι (ἐπιτηδείοις) ὁπόσα ἐδύναντο ὑποζύγια. §. 23. τὰ ζεύγη καὶ τὰ ὑποζύγια. Cf. ζεῦγος et σκευοφόρος. Singularis pro plurali. Λ. 11, 2. τὰ μὲν ἁμάξῃ παρέχειν, τὰ δὲ ὑποζυγίῳ.

*ὑποθέειν ſ. ὑποθεῖν, *curſu ſequi.* K. 3, 8. canes ὑποθέουσιν alios canes vel leporem, εἶτα ἁμαρτάνουσι.

ὑπό-

ὑπόθεσις, ¶ 1) *quaestio, res. s. causa de qua agitur ac disputatur, principium cui vniuersa disputatio innititur.* Phauorin: ὑπόθεσίς ἐςι πρᾶγμα ὁμολογούμενον, πρὸς κατασκευὴν ἑτέρων λαμβανόμενον, ἀρχὴ ἀναπόδεικτος. Απ. 4, 6, 13. εἴ τις αὐτῷ ἀντιλέγοι — ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανῆγεν τὸν λόγον, *constituta et explicata quaestione totam disputationem ab ea repetebat,* ne in pugnam de verbis desineret. O. 21, 1. εὖ τῇ ὑποθέσει τὸν λόγον βοηθοῦντα παρέχησαι, *in eo quod proposueras.* ¶ 2) *conditio.* v. ὑποτίθεσθαι nr. 4.

ὑποθημοσύνη (poet. Port.), *monitum,* i. q. παραίνεσις vel συμβουλὴ, auctore Hesychio, Απ. 1, 3, 7. Ὀδυσσέα — Ἑρμοῦ ὑποθημοσύνῃ — ἀπεχόμενον.

ὑποκαθῆσθαι, *in insidiis latere,* Hesych: ὑποκαθῆσθαι· ἐνεδρεύειν. E. 7, 2, 5. τοῖς ὑποκαθημένοις ad arcem.

*ὑποκαθίζεσθαι, *subsidere,* i. q. ὑποκαθῆσθαι. E. 7, 2, 5. τῆς νυκτὸς ὑπεκαθίζοντο ὑπ' αὐτῷ τῷ τείχει.

ὑποκάμπτειν, *cursum flectere, de via deflectere.* K. 5, 16. διωκόμενοι — ὑποκάμπτουσι.

ὑποκαταβαίνειν, *furtim nec sentientibus hostibus descendere.* A. 7, 4, 7. αὐτὸς ἐν τῷ πεδίῳ ὑποκαταβὰς ἐσκήνου. Hutch. *cum paulum descendisset.* E. 4, 6, 8. §. 11. οἱ ὑποκαταβεβηκότες.

*ὑποκαταμένειν, *otiosum remanere.* Π. 4, 3, 2. qui non exire possunt ad expeditionem, ii dicuntur ἐν ἀργοτέρᾳ χώρᾳ ὑποκαταμένειν.

ὑποκεῖσθαι, *substratum esse, subiectum esse.* Ιπ. 1, 2. εἰ τὰ ἄνω καλὰ ἔχοι domus, μὴ ὑποκειμένων οἵων δεῖ θεμελίων.

ὑποκινεῖν, *mouere se.* Suid: ὑποκινήσαντα· κινηθέντα, σαλευθέντα. K. 3, 6. canes τρέμουσι, καὶ οὐκ ἐπέρχονται, πρὶν ἴδωσιν leporem ὑποκινοῦντα loco vbi sedet. 5, 12. ἐὰν περίφοβος γένηται lepus -- ὑποκινεῖ loco vbi stat vel cubat. §. 15. ἐὰν ὑποκινῇ, *si excitatur e cubili.* 6, 11. 23. 8, 5.

ὑπο-

ὑπεκνίζεσθαι. *titillari voluptate, amore vri.* Απ. 3, 11, 3. ἄπιμεν a Theodota ὑποκνιζόμενοι.

ὑπόκοπος, *fere defatigatus.* K. 6, 25. ἐπειδὰν μεταθέουσαι αἱ κύνες ἤδη ὑπόκοποι ὦσι.

ὑποκορίζεσθαι proprie quidem eſt πρὸς κόρην ἢ κόρον λέγειν ἀποσμικροῦντα· οἷον ἱππάριον, πατρίδιον, v. Timae. lex. Plat. Cf. Schol. Ariſtid. T. II. p. 112. et Thom. Mag. Sed dicitur etiam de iis, qui *rem bonam verbo ad inuidiam torquent, rem turpiori nomine dicunt.* Etymol. M. et Suid. et Phauorin: ὑποκοριζόμενοι· Ξενοφῶν ἀντὶ τοῦ διασύροντες. Cf. omnino Toup. ad Suid. p. 524. Απ. 2, 1, 26. ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσί με κακίαν. v. interpp. ad h. l. V. D. in Neue allg. deutſch. Biblioth. Vol. 70. p. 442. coniicit ὑποκνιζόμενοι, i. e. ὑπὸ φθόνου λυπούμενοι.

ὑποκρίνεσθαι, *reſpondere.* Heſych: ὑποκριθῆναι. ἀποκριθῆναι. Suid: ὑποκρίνεσθαι. τὸ ἀποκρίνεσθαι οἱ παλαιοί. Phauorin: ὑποκρίνεται, ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνεται, κεῖται παρ' Ὁμήρῳ. Cf. Thom. Mag. v. ἀποκρίνεσθαι p. 1, a.

ὑποκριτής, *hiſtrio.* v. Poll. 4, 113. et 7. 182. Απ. 2, 2. 9. τοῖς ὑποκριταῖς — ἐν ταῖς τραγῳδίαις. Σ. 3, 11. legitur de Callippida, qui dicitur poſſe homines in lacrymas coniicere. 6, 3. de Nicoſtrato, qui tetrametra ad tibiam recitabat.

ὑποκρύπτεσθαι (np. τὸν πλοῦτον ſ. τὰ χρήματα), *opes ſuas occultare.* A. 1, 9, 11. χρῆσθαι τοῖς τῶν ὑποκρυπτομένων χρήμασι. Oppon. τοῖς φανερῶς πλουτοῦσιν. All. ἀποκρυπτομένων. Sed v. Doruill. ad Charit. p. 183.

ὑποκύπτειν, v. κύπτειν.

ὑποκώλια Portus in ind. vertit *partes femoribus ſubiectas.* Cf. Jungermann. ad Poll. 5, 59. Stephanus in theſauri indice *internodia.* Grammius *partem femorum poſteriorem.* Denique Zeunius *femina, partes femorum interiores.* K. 4, 1. in cane laudantur ὑποκώλια μακρὰ, περιφερῆ. 5, 10. lepus κατακλίνεται ὑποθεὶς τὰ ὑποκώλια ὑπὸ τοὺς λαγόνας, τὰ δὲ πρόσθεν σκέλη συνθείς. Pollux 5, 72. pro eo habet: ὑποθεὶς εἰς τοὺς λαγόνας τὰ ὄπισθεν σκέλη, τὰ δὲ πρόσω κῶλα etc. K. 5. 30. lepus habet ὑποκώλια μικρά.

ὑπολαμβάνειν, ¶ 1) *recipere.* v. Thom. Mag. p. 875. A. 1, 1, 7. ὑπολαβὼν

βὼν τοὺς φεύγοντας. Suidas male hunc locum tribuit Malcho: et aeque male explicat ὑπονοήσας. Cf. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 6, 28. De ſimili Suidae errore v. ſupra ἀμαξιτός. ¶ 2) *excipere.* Improprie, E. 3, 5, 13. δυσπορία ὑπελάμβανεν αὐτοὺς, *inciderunt in loca difficilia.* Ita legitur in margg. pro ἐλάμβανεν. v. λαμβάνειν nr. 28. ¶ 3) *excipere ſermone, dicentem interpellare, interfari.* Euſtath. ad Odyſſ. α, p. 1406, 41. λέγεται ὑποβάλλειν, καὶ τὸ ὑποκρούειν, ὅ ἐστιν ἐμποδίζειν ἐν τῷ λέγειν. — ὑποβαλὼν λόγον, ἀντὶ τοῦ λαλήσας πρὸ τοῦ λαβεῖν τέλος τὰ προλαλούμενα. τοῦτο δὲ καὶ ὑπολαβεῖν λέγεται. Etymol. M. et Suid: ὑπολαβών· — ἀποκριθεὶς ἢ ἀντειπών. Thom. Mag: ὑπολαμβάνω, — τὸ ἀποκρίνομαι. Virgilius ſic dicit non ſolum *excipere*, ſed etiam *ſuscipere.* Π. 2. 2, 1. p. 101. ὑπολαβὼν εἶπε. 4, 1, 9. 5, 5, 11. ὁ Κῦρος ἔτι λέγοντος αὐτοῦ ὑπολαβὼν εἶπε. Hutch. ad h. l. p. 401. defendere conatur formulam ἀποκριθεὶς εἶπε, quae a ſcriptoribus N. T. ſaepe adhibetur. Π. 6, 1, 20. A. 2, 1, 11. 3, 1, 21. 6, 5, 8. σπουδῇ ὑπολαβὼν ἔλεξεν. Ιερ. 6, 9. 8, 1. §. 8. ὑπολαβών, ὅτι νὴ Δία, ἔφη. Απ. 2, 1, 29. ἡ Κακία ὑπολαβοῦσα εἶπε. O. 10, 4. Cf. μεταξύ. Interdum ponitur ſine alio verbo dicendi, et verti poteſt *reſpondere*, vt Σ. 4. 22. ὁ Σωκράτης ὑπέλαβε· τί δῆτα etc. ¶ 4) *putare, opinari, ſuſpicari.* Etymol. et Suid: ὑπολαβών· ὑπονοήσας. Heſych: ὑπολάμβανε. νόμιζε. it. ὑπειλήφαμεν· ἐνομίσαμεν. Phauorin: ὑπολαμβάνω, δοξάζω, δοκῶ, ἡγοῦμαι, οἶμαι, στοχάζομαι, οἰωνίζομαι, συμβάλλω, λογίζομαι, εἰκάζω, ταυτοσήμαντα. Cf. Poll. 5, 126. et Thom. Mag. Dicitur autem fere de opinione falſa. c. acc. Λ. 11, 5. ὃ δὲ οἱ πλεῖστοι οἴονται — τὸ ἐναντιώτατον ὑπειλήφασι τοῦ ὄντος. Phauorin: ὑπολαμβάνω, τὸ ἡγοῦμαι καὶ νομίζω, κυρίως πρὸς ἀπαρέμφατον μετὰ αἰτιατικῆς συντασσόμενον — καὶ δίχα ἀπαρεμφάτου. c. acc. et inf. Απ. 1, 6, 4. δοκεῖς μοι ὑπειληφέναι με οὕτως ἀνιαρῶς ζῆν. 2, 2, 4. 2, 6, 34. 4, 2, 15. σὲ ὑπελάμβανον — ἐρωτᾷν. Stobaeus ὑπέλαβον, quod vſitatius eſſe dicit Hindenb. c. nominatiuo et inf.

inf. Π. 5, 4, 20. ἢν μὴ τῷ ὅλῳ ὑπολάβωσι τοῦ παντὸς κρείττους εἶναι, *se totum exercitum vincere posse.* Απ. 1, 2, 47. τῶν πολιτευομένων ὑπέλαβον κρείττονες εἶναι. 4, 2, 40. c. ὡς, Π. 6, 1, 15. ὁ ὄχλος — ὑπελάμβανεν ὡς ὑπεκτίθοιτο. Margg. ἔλεγεν, *ex suspicione dicebat.* 8, 3, 16. ὑπολαμβάνεις ὡς ἐγὼ ἥδιον ζῶ. E. 5, 1, 16. Est obiicientis, Αθ. 3, 12. ὑπολάβοι δέ τις ἄν, ὡς οὐδεὶς ἀδίκως ἠτίμωται — ἐγὼ δέ φημι. Tribuitur canibus, K. 3, 6. ὑπολαμβάνουσαι ἐκ τοῦ πρόσθεν τὰ ἴχνη, παραλείπουσι τὸν λαγώ. Leuncl. *suspicantes antrorsum tendere vestigia.* Sed Vlitius ad Gratii cyneg. 232. *amplexae propioris lucri pignora*, i. e. vestigia ferae quasi oppignoratae per vestigia sua ac certo lucrandae. K. 3, 10. αἱ δὲ πολὺ ὑπολαμβάνουσαι, δοξάζουσαι δὲ ἕτεραι. 6, 22. ¶ 5) *pro falso habere.* Αγ. 5, 6. ὅτι ὑπολαμβάνουσί τινες ταῦτα (quae in laudem Agesilai dixi), οὐκ ἀγνοῶ. ¶ 6) *sperare.* c. fut. Απ. 4, 4, 17. τίνα δ' ἄν τις εὐεργετήσας ὑπολάβοι χάριν κομιεῖσθαι. ¶ 7) *apprehendere.* K. 10, 13. aper διὰ τὴν σιμότητα τῶν ὀδόντων τὸ σῶμα οὐ δύναται ὑπολαβεῖν. ¶ 8) *retinere.* Cf. ἀναλαμβάνειν nr. 4. Ιπ. 7, 15. δεῖ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς (τὸν ἵππον). Camerar. *sistere*, Leuncl. *inhibere.* §. 16. 9, 5. εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον τοῦ καιροῦ ὑπολαμβάνειν τὸν θυμοειδῆ. Ιππ. 3, 14.

ὑπολάμπειν, *sublucere, illucere.* Απ. 3, 8, 9. τοῦ χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπει. Fr. Portus verbo composito dicit humilitatem solis respici, qui hyeme est ad tropicum cancri.

ὑπολείπεσθαι, *subsistere, remanere.* a) *non cum aliis ire*, Π. 1, 4, 27. Α. 7, 2, 3. ἐν Βυζαντίῳ τῶν Κύρου στρατιωτῶν ὑπολελειμμένους vel ob morbum vel alia de causa. 2 MSS. ἀπολελειμμένους. E. 4, 1, 18. filius patre abeunte ὑπολειφθείς. b) *non eadem celeritate ire.* Π. 4, 1, 9. ἤν τι ἢ ἀπεσχισμένον τοῦ στρατεύματος λάβωμεν, ἤ τι ὑπολειπόμενον in fuga. 6, 3, 1. εἴ τι τῶν σκευοφόρων ὑπολείποιτο. §. 2. Α. 1, 2, 25. 4, 3, 18. Ιππ. 7, 9. πορευομένων ἀταξίᾳ οἱ μὲν προσέρχονται, οἱ δὲ ὑπολείπονται πλέον τοῦ καιροῦ. All. ἀπολείπονται, quod praefert Leuncl.

c)

c) *ex aliquo interuallo* vel *per interualla subsistere*, E. 5, 1, 8. ἐπηκολούθει — ὑπολειπόμενος ὅπως μὴ φανερὸς εἴη. c. gen. A. 5, 4, 11. τοὺς τοξότας μεταξὺ — ὑπολειπομένους μικρὸν τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν, *vt paulum a fronte abessent.* d) *omnino non progredi.* A. 4, 5, 12. ὑπελείποντό τινες, np. qui progredi nollent. 5, 8, 7. ἄλλον ὑπολειπόμενον διὰ ῥαστώνην. e) Participium τὸ ὑπολειπόμενον, Π. 5, 4, 21. *postremum agmen*, *vltimos in itinere.*

ὑπολογίζεσθαι, *rationem habere.* Metaphora sumta a mercatoribus τὰ λόγου ἄξια in suas rationes referentibus. v. Herald. animaduu. in Jambl. c. 1. Cf. Thom. Mag et Phauorin. A. 10, 7. ἅπασι τὴν πόλιν οἰκείαν ἐποιήσατο, καὶ οὐδὲν ὑπελογίσατο οὔτε σωμάτων οὔτε χρημάτων ἀσθένειαν. Camerar. ad sensum vertit: *neque cuiquam obesse voluit.* Ἱερ. 8, 6. ἥκιστα δ' ἂν αἶσχος, πρὸς ὃν ἂν τυγχάνοι ὁμιλῶν, τοῦτο ὑπολογίζεται amasius. Potest h. l. reddi *non turpe putat.*

ὑπόλοιπος, *reliquus.* E. 5, 3, 3. εἴ τι δένδρον ὑπόλοιπον — φθείροι, 6, 4, 17. ταῖν ὑπολοίποιν μόραιν. 6, 5, 33. τῶν ἔτι ὑπολοίπων αὐτοῖς συμμάχων.

*ὑπολοχαγοί, *secundi lochagi, qui alterum gradum obtinent secundum lochagos.* A. 5, 2, 11. οἱ λοχαγοὶ καὶ ὑπολοχαγοὶ καὶ οἱ ἀξιοῦντες τούτων μὴ χείρους εἶναι. Zeun. intelligit dimidiae centuriae praefectos.

ὑπολύεσθαι, *soluere sibi.* a) calceamenta. v. ὑποδεῖν, cui opponitur, et Sallier. ad Thom. Mag. p. 875. b) militem qui est in statione, Λ. 12, 6. ταχὺ τὸν πρόσκοπον ὑπολύεσθαι. Vertunt *dimittere.* Leuncl. tentabat ἀπολύεσθαι, ipse tamen hoc sibi satisfacere negans. v. Morus et Zeun.

*ὑπομαλακίζεσθαι, *animis esse nonnihil remissis, non satis constantem esse ob timorem.* A. 2, 1, 11. ἄλλους ἔφασαν λέγειν ὑπομαλακιζομένους.

*ὑπομείονες, auctore Cragio de rep. Lac. 1, 10. fuerunt apud Lacedaemonios *altera classis ciuium*, inferiores ὁμοίοις, tum ob alias caussas, tum fortasse quia magistratus capere von poterant, et quia ea, quae legi-

legibus praeſcripta erant, obire non poterant, fere vt libertinus apud Romanos non omnia ciuis iura habebat. Emmius de rep. Laced. p. 496. T. IV. theſaur. Gronov. hanc Cragii distinctionem inter ὁμοίους et ὑπομείους dicit magnas tenebras habere. Leuncl. vertit *infimae claſſis homines.* E. 3, 3, 6. συνειδέναι εἵλωσι καὶ νεοδαμώδεσι, καὶ τοῖς ὑπομείοσι, καὶ τοῖς περιοίκοις.

ὑπομένειν, ¶ 1) *remanere, ſubſiſtere.* Suid: ὑπομεῖναι, ἀντὶ τοῦ καταλειφθῆναι. De iis, qui non progrediuntur, Π. 2, 4, 17. p. 138. ὑπομένοντάς τινας in itinere ἐνίοτε παρακελεύεσθαι. A. 3, 4, 13. οἱ λοχαγοὶ — ὑπέμενον ὕστεροι. 4, 3, 12. Χειρίσοφον μὲν ἡγεῖσθαι καὶ διαβαίνειν — τὸ δὲ ἥμισυ ὑπομένειν σὺν Ξενοφῶντι. K. 5, 12. ὑπομένει πανταχοῦ lepus. 8, 8. ¶ 2) *manere, non diſcedere.* Phauorin: ὑπομένειν, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς μένειν. A. 4, 5, 18. Χειρίσοφος αὐτοῦ ὑπέμεινεν (all. ἔμεινεν) οἱ δὲ ἄλλοι — ἐπορεύοντο. Σ. 9, 7. ἀπήλαυνον — Σωκράτης δὲ καὶ τῶν ἄλλων οἱ ὑπομείναντες in conuiuio. ¶ 3) *non fugere, impetum hoſtium ſuſtinere.* Π. 4, 1, 5. οἵτινες ἄπειροι ἡμῶν ὄντες οὐχ ὑπέμειναν, πῶς νῦν γ' ἂν ὑπομείνοιεν; 6, 4, 5. p. 393. 7, 1, 15. A. 6, 5, 16. 18. Cf. φεύγειν. ¶ 4) *non aufugere.* De reo, qui non exſpectat iudicium. v. Markland. ad Lyſ. p. 583. E. 5. 4, 19. κρίναντες, τὸν μὲν ἀπέκτειναν, τὸν δὲ, ἐπεὶ οὐχ ὑπέμεινεν, ἐφυγάδευσαν. ¶ 5) *ſuſtinere, perferre, tolerare.* Phauorin: ὑπομένω· ἀνέχομαι, καρτερῶ, στέγω, φέρω. a) labores, Aπ. 2, 1, 3. μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἀλλὰ ἐθελοντὴν ὑπομένειν, *ſubire* ſ. *ſuſcipere et perferre.* 2, 8, 6. τῶν πραγμάτων ὅσα μὲν δύνασαι ποιεῖν, ὑπομένειν. 3, 12, 3. ἃ temperantiae exercitia atque adeo labores δεῖ ὑπομένειν τὸν ἐπιμελόμενον τῆς τοῦ σώματος εὐεξίας. §. 7. 4, 2, 6. c. inf. Aπ. 2, 2, 5. mater ἡμέρας καὶ νύκτας ὑπομένουσα πονεῖν. c. particip. pro inf. Saltem Zeun. ſic explicat Π. 4, 5, 10. extr. σὺ δ' ὑπόμεινον προστάξας τοῖς ἡγεμόσι, *ſuſtine imperare,* ſ. *fac imperes,* ſ. *in te recipe imperare.* Alii interpretantur *hic operire et impera.* Sed prior ratio magis

magis placet. b) incommoda, miserias, molestias, Ιερ. 7, 4. ταῦτα ὑπομένειν ἐν τυραννίδι ἃ φέρετε. Απ. 2, 1, 17. τῷ θέλοντι τὰ λυπηρὰ ὑπομένειν. c) seruitutem, Απ. 2, 8, 4. χαλεπῶς ἂν — δουλείαν ὑπομείναιμι. d) impetum, Απ. 4, 4, 2. ἠναντιώθη τοιαύτῃ ὁρμῇ τοῦ δήμου, ἣν οὐκ ἂν οἶμαι ἄλλον οὐδένα ἄνθρωπον ὑπομεῖναι. Aliter c. dat. E. 5, 4, 40. ὑπέμενον τοῖς ἐπελαύνουσιν ὡς ἐξακοντίζειν, *sustinebant impetum, sie standen den Angreifenden.* Sed Morus aut τοὺς ἐπελαύνοντας legendum, aut ὑπέμενον corruptum esse iudicat. Sane vix alio vllo in loco iunctum sibi habet datiuum. Schneiderus tamen confert ὑποστῆναι, quod et ipsum datiuo iungitur eodem sensu. v. ὑφίσασθαι nr. 2. ¶ 6) *admittere,* a) oscula, Απ. 2, 6, 32. οἱ καλοὶ τοιαῦτα οὐχ ὑπομένουσι. b) marem ad coitum, Ιπ. 5, 8. αἱ ἀγελαῖαι οὐχ ὑπομένουσι τοὺς ὄνους ἐπὶ τῇ ὀχείᾳ. ¶ 7) *adire.* pericula, Π. 1, 2, 1. ὑπομεῖναι κίνδυνον. Ιερ. 7, 1. Απ. 1, 2, 10. τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι, np. osculari pulchrum. Cf. μάχη nr. 1. ¶ 8) *audere.* c. inf. Απ. 2, 7, 11. δοκῶ μοι — ὑπομένειν αὐτὸ ποιῆσαι. ¶ 9) *exspectare.* Phauorin: ὑπομένειν ἀντὶ τοῦ ἐκδέχεσθαι. A. 4, 1, 15. διὰ τοῦτό σε οὐχ ὑπέμενον, εἴπως δυναίμην φθάσαι. Ante εἴπως intell. πειρώμενος. Σ. 4, 33. μάλα φιλοκινδύνως ὑπομένω ἤν ποθέν τι ἐλπίζω λήψεσθαι. it. sine particula conditionali, Απ. 2, 6, 31. τὰς χεῖρας προσφέροντα ποιεῖν ὑπομένειν τοὺς καλοὺς — τὰς Σειρῆνας πάντας φασὶν ὑπομένειν.

ὑπομιμνήσκειν, *in memoriam reuocare, commonefacere.* Π. 3, 3, 18. εἴ τινες αὐτῶν καὶ τοῦ ὑπομνήσοντος δέονται. Απ. 3, 11, 14. ὑπομιμνήσκοις bis legitur de muliere, quae verbis in memoriam reuocat amatoribus consuetudinem, vt eos incendat. c. acc. pers. Π. 3, 3, 18. τούτους δεῖ ὑμᾶς ὑπομιμνήσκειν, ἐφ' οἷς τε ἐτρεφόμεθα ἅ τε ἠσκοῦμεν. c. acc. pers. et gen. rei, Phauorin: ὑπομιμνήσκω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Π. 3, 3, 18. τούτου αὐτοὺς ὑπομιμνήσκετε, ὅτι ἡμέρα δείξει. Sic est eius, qui docet, sed per vrbanitatem non vult videri docere, O. 16. 8. ἄρξομαί σε τῆς γεωργίας ὑπομιμνήσκειν.

οἶδα

οἶδα γὰρ, ὅτι ἐπισαμένῳ σοι — Φράσω. c. duplici acc. Phauorin: ὑπομιμνήσκω — καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν. Π. 6. 4, 5. extr. ἕκασος ὑμῶν ὑπομιμνησκέτω τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ ἅπερ ἐγὼ ὑμᾶς. Ιερ. 1, 3. ¶ 2) *monere*. Π. 4, 1, 2. p. 201. πάντας ὑμᾶς βούλομαι ὑπομνῆσαι. Eſt h. l. hortantis, vt ex praeſentibus et praeteritis de futuris coniecturam faciant. c. ὅτι, Απ. 3, 9, 8. θαυμαζόντων τινῶν — ὑπεμίμνησκεν, ὅτι πολλοὶ οὕτως ἔχουσιν. Ιπρ. 1, 19. c. inf. Eſt praecipientis, Ιπρ 8, 10. ἔτι δὲ βούλομαι ὑπομνῆσαι καὶ τόδε Φυλάττεσθαι. ¶ 3) *commemorare*. c. ὡς, Ε. 6, 5, 34. ὑπομιμνήσκοντες, ὡς τὸν βάρβαρον κοινῇ ἀπεμαχέσαντο. Ibid. dicitur etiam ἀναμιμνήσκειν.

ὑπομιμνήσκεσθαι, *recordari*. c. acc. Π. 6, 1, 14. ὅπως ἐν ταῖς ἀγωγαῖς ὑπομιμνήσκοιντο τὰς τάξεις, *inter ducendum recordarentur ordinis ſeruandi*,

ὑπόμνημα, ¶ 1) *commentarius, praeceptum*. v. Fiſcher. ind. Theophraſt. Ιπ. 3, 1. ὑπομνήματα γράψομεν, ἃ δεῖ καταμαθεῖν τὸν μέλλοντα μὴ ἐξαπατᾶσθαι ἐν ἱππωνείᾳ. 12, 15. ταῦτα μὲν δὴ ἰδιώτῃ καὶ ὑπομνήματα καὶ μαθήματα καὶ μελετήματα γεγράΦθω ἡμῖν. Ιπρ. 1, 9, 3, 1. 9, 2. ¶ 2) *commemoratio, admonitio*. Α. 1, 6, 3. ἐνῆν ἐν τῇ ἐπισολῇ τῆς πρόσθεν Φιλίας ὑπομνήματα.

ὑπόμνησις, *monendi* vel *in memoriam reuocandi facultas*. Π. 3, 3, 18. p. 187. ὁ τὴν τούτων ὑπόμνησιν ἔχων, *qui haec ad animum reuocare poteſt*.

ὑπόμνυσθαι, *iureiurando interpoſito intercedere* ſ. *contradicere decreto*. Poll. 8, 44. παρανόμων δὲ, εἴ τις ψήΦισμα γράΦοι, ἢ νόμον παράνομον. ὑπομοσάμενος γάρ τις τὸ γραΦὲν, οὗ ἡ κατηγορία ὑπωμοσία ἐκαλεῖτο, διήλεγχεν ὅτι ἐσὶ παράνομον. it. 8, 56. ὑπωμοσία δέ ἐσιν, ὅταν τις ἢ ψήΦισμα ἢ νόμον γράΦοντα γράΦηται, ὡς ἀνεπιτήδειον· τοῦτο γὰρ ὑπομόσασθαι λέγουσι· καὶ οὐκ ἦν μετὰ τὴν ὑπωμοσίαν τὸ γραΦὲν, πρὶν κριθῆναι, κύριον. Eodem modo Schol. Ariſtoph. Plut. 725. interpretatur nomen ἐπωμοσία, vt ſit eius, qui vult ἀντειπεῖν ψηΦίσματι εἰσΦερομένῳ. Sed ſecundum Harpocrationem et Suidam ὑπωμοσία eſt dilatio iudicii propter morbum aut

aut peregrinationem iureiurando confirmatam. Cf. Duker. ad Ariſtoph. l. l. E. 1, 7, 11. ὑπομοσαμένου Μενεκλέους. Budaeus a Moro laudatus non male vertit: *rem comperendinante, differendam cenſente, et quominus iudicaretur intercedente.* Sed pro *iudicaretur* ponere debebat *decretum fieret.* Minus bene Leuncl. *petente dilationem.*

ὑπονοεῖν, ¶ 1) *ſuſpicari.* Heſych. et Phauorin: ὑπονοεῖ· ὑποπτεύει. Cf. Poll. 9, 151. c. ὅπως, Π. 3, 3, 10. ὅπως — ἐγὼ ἄχθομαι ὑμᾶς τρέφων, μηδ᾽ ὑπονοεῖτε, *ne ſuſpicari quidem debetis.* c. ὅτι, E. 4, 8, 35. ὑπονοῶν ὅτι — ἀποπορεύσοιτο πάλιν, *coniectura proſpiciens.* ¶ 2) *mente agitare.* Π. 6, 2, 3. ὡς δὴ ἀνὴρ οὐδὲν μικρὸν ὑπονοῶν πράττειν. Sed Steph. et Hutch. et Zeun. recte ex aliis praeferunt ἐπινοῶν. Cf. Fiſcher. ind. Palaephat. in v. ἐπινοεῖν.

ὑπόνοια, *ſententia, mens.* Σ. 3, 6. rhapſodi memoria quidem carmina tenent, ſed τὰς ὑπονοίας οὐκ ἐπίςανται. Plato initio Ionis vocat τὴν διάνοιαν.

ὑπόνομος, *cuniculus, foſſa ſubterranea.* Suid: ὑπόνομος· ὀχετὸς, διάρυξ. E. 3, 1, 5. obſidens Φρεατίαν τεμόμενος, ὑπόνομον ὤρυττεν ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν. Deinceps nominatur ὄρυγμα. Sic Plutarch. in Camillo c. 5. πρὸς τὴν πολιορκίαν τραπόμενος τῶν Βηΐων, — ὑπονόμους ἔτεμνε. Cf. Φρεατία. Πο. 4, 26. οὔτε βάθους πέρας, οὔτε ὑπόνομον οἱ ὀρύσσοντες in argentifodinis εὑρίσκουσι. Leuncl. vult ὑπονόμων. Ita ſenſus bonus elicitur: *neque in altitudinem deeſt argenti vena, neque in latitudinem.*

ὑπόξυλος, *ſubligneus, adulterinus.* Etymol. M. et Phauorin: ὑπόξυλος· κίβδηλος, ὡς ὑπόχαλκος. Cf. Poll. 3, 56. O. 10, 3. ἀργύριον κίβδηλον, ὅρμους ὑποξύλους, *monilia, quae ſolida non ſunt, ſed intus lignum pro auro lacunasque habent.* v. Victor. V. L. 19, 24.

ὑποπέμπειν, ¶ 1) *ſubmittere, clam mittere.* Π. 2, 4, 16. ὑποπέμψας nuncium πρὸς αὐτοὺς εἶπεν. 3, 1, 2. ὑποπέμπων ἔλεγε. 8, 3, 10. πρὶν προςελθεῖν αὐτὸν — ὑποπέμψας τινὰ ἐκέλευσε, np. ita vt ille non ſentiret. Zeun.

Zeun. *extemplo.* ¶ 2) *doloſe ſubmittere, ſubornatum mittere.* A. 2, 4, 11. ὅτι οἱ βάρβαροι τὸν ἄνθρωπον ὑποπέμψαιεν ὀκνοῦντες. Laudat hunc locum Suidas, et interpretatur μετὰ δόλου ἐκπέμψαιεν.

ὑποπίνειν, *ſubbibere* Sueton. in Nerone c. 20.), *iuſto largius bibere.* Poll. 6, 19. ὑποπίνειν, ὃ καὶ ὑποψεκάζειν λέγουσι. Schol. Ariſtoph. Lyſiſtr. 396. ὑποπεπωκυῖα· μεθύουσα. ὑποπίνειν γὰρ μεθύσκεσθαι. Π. 8, 4, 5. ἐπεὶ ὑπέπινον, ἤρετο ὁ Ὑστάσπας τὸν Κῦρον. Dein libere quaedam interrogat. A. 7, 3, 14. Ξενοφῶν, ἤδη γὰρ ὑποπεπωκὼς ἐτύγχανεν, ἀνέστη et liberius locutus eſt. All. perperam ὑποπεπτωκώς. Cf. Leopard. emendatt. 9, 23. E. 6, 4, 8. ἐν τῇ μεσημβρίᾳ ὑποπινόντων καὶ τὸν οἶνον παροξῦναι αὐτοὺς ἐλέγετο. Σ. 9, 2. Διόνυσος ὑποπεπωκὼς παρὰ θεοῖς. Cf. ὑποπίπτειν.

ὑποπίπτειν, *ſuccidere, procidere.* K. 10, 18. ἑκόντα οὐ χρὴ ὑποπίπτειν. E. 5, 4, 40. οἱ ἱππεῖς ἐῴκεσαν ὑποπεπτωκόσι που ἐν μεσημβρίᾳ. ὑπέμενον γὰρ τοῖς ἐπελαύνουσι. Leuncl. intelligit paulo languidiores factos et ad cedendum inclinatos, quemadmodum ſolent, qui, poſtquam laborarunt diu, tandem appetente meridie fatigati languent, et de contentione remittentes cedere incipiunt. Sed Camerar. et Leopardus corrigunt ὑποπεπωκόσι, vt locus ſimilis ſit illi, quem ex E. 6, 4, 8. in v. ὑποπίνειν poſuimus. Quae emendatio non ſolum Moro placet, ſed etiam in Bibliothec. crit. P. V. p. 102. certiſſima appellatur, et a Schneidero recepta eſt.

ὑποπτεύειν, ¶ 1) *ſuſpicioſum eſſe, ſuſpicionem facile admittere,* i. q. ὑπονοεῖν. v. Poll. 9, 151. 152. Heſych. et Phauorin. Ιερ. 2, 17. ὁ τύραννος, ὅταν ὑποπτεύσῃ, καὶ αἰσθανόμενος τῷ ὄντι ἀντιπράττομένους τινὰς ἀποκτείνῃ. ¶ 2) *ſuſpectum habere.* c. acc. Ιππ. 4, 11. μὴ εἰδέναι τοῦτο — ὑποπτεύειν ἀναγκάζει πάντα τὰ χωρία. Sic Ιπ. 6, 14. ὅταν ὑποπτεύσας τι ὁ ἵππος μὴ θέλῃ πρὸς τοῦτο προσιέναι. ¶ 3) *ſuſpicari.* a) In malam partem, vt fere ſit *timere*, c. acc. A. 1, 1, 1. ἠσθένει καὶ ὑπώπτευε τὴν τελευτὴν τοῦ βίου. E. 4, 4, 4. ὑποπτεύσαντος Πασιμήλου

λου τὸ μέλλον ἔσεσθαι. c. inf. Π. 5, 4, 16. p. 318. ἄν τινα ὑποπτεύσῃ βελτίονα ἑαυτοῦ εἶναι. A. 1, 3, 1. ὑπώπτευον ἐπὶ βασιλέα ἰέναι, *se contra regem duci.* 2, 3, 8. ὑποπτεύων μὴ ἀεὶ οὕτω εἶναι — ὑπώπτευεν ἀφεικέναι. 2, 5, 5. ὑπώπτευε εἶναι τὸν διαβάλλοντα Μένωνα. 4, 2, 10. 7, 8, 3. ὑποπτεύοντες δι' ἔνδειαν πεπρακέναι. b) In bonam partem: *coniectura prospicere, coniectare.* Hesych: ὑποπτεύει — ὑπολαμβάνει. E. 5, 4, 29. ὁ δὲ ὑπώπτευε, ὧν ἕνεκεν ἐφοίτα. ¶ 4) *vereri.* Π. 5, 2, 4. ὑποπτεύσας μὴ τὴν θυγατέρα λέγοι. A. 3, 1, 5. E. 6, 2, 19.

ὑποπτεύεσθαι, passiuum, ¶ 1) *suspectum fieri, suspectum videri.* Phauorin: ὕποπτος ἐμοὶ ὁ δεῖνα, ἤτοι ὑποπτεύεται. ἡ γὰρ λέξις παθητικὴν σημασίαν ἔχει. Π. 2, 4, 11. τὰ ὅμοια ποιῶν οὐκ ἂν ὑποπτεύοιο. Iπ. 6, 15. οἴονται — τούτου τὰ ὑποπτευόμενα αἴτια εἶναι, *quae suspecta habent.* ¶ 2) E. 5, 4, 20. χρήματα δόντες ὡς ὑπωπτεύετο, *vt suspicio erat.*

ὑπόπτης, *suspiciosus, suspicax.* Schol. Thucyd. 6. 60. τοὺς ἵππους φασὶ ῥαδίως ταρασσομένους ὑπόπτας λέγεσθαι. Cf. ὕποπτος. Sic de equis Iπ. 3, 9. τοὺς ὑπόπτας φυλακτέον. Pollux 1, 197. habet ὕποπτος, vbi Sylburg. malit ὑπόπτης. In Xenophonte Cod. Lips. post ὑπόπτας inserit φύσει.

ὑποπτήσσειν, ¶ 1) *timere.* c. acc. Π. 1, 6, 8. p. 60. αὐτοὺς ὑποπτῆξαι, καὶ μὴ ἐθέλειν ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένους. ¶ 2) *reuereri, magni facere.* c. dat. Π. 1, 5, 1. ὑπέπτησσον οἱ ἥλικες αὐτῷ. ¶ 3) *verecundum esse.* Π. 1, 3, 7. ἐπερέσθαι προπετῶς, ὡς ἂν παῖς μηδέπω ὑποπτήσσων.

ὕποπτος, *suspectus.* Thom. Mag. ὕποπτος καὶ ὁ ὑποπτευόμενος, — ὑπόπτης δὲ μόνον ὁ ὑποπτεύων. Π. 2, 4, 11. εἰ πλείων δύναμις φαίνοιτο ἤδη ὕποπτον ἂν γίγνοιτο. A. 3, 3, 4. ἐγιγνώσκετο ὅτι ὕποπτος εἴη. c. dat. E. 3, 1, 7. γνοὺς ὑπόπτους ὄντας ἀλλήλοις τὸν Τισσαφέρνην καὶ τὸν Φαρνάβαζον. c. inf. Iερ. 1, 15. τοὺς ἐπαινοῦντας — ὅταν ὕποπτοι ὦσιν ἕνεκα τοῦ κολακεύειν τοὺς ἐπαίνους ποιεῖσθαι. Stobaeus tamen, et fortassis elegantius, habet ποιούμενοι.

ὑπόπτως ab Hesychio explicatur ἐχθροειδῶς. E. 2, 3, 18. p. 97. ἠπιστάμην ὅτι — πάντες ὑπόπτως ὑμῖν ἕξοιεν.

ἕξοιεν. *vobis ob potentiam suspectos futuros esse.* Antea est δυσμενεῖς ὑμῖν γενήσοιντο. Cf. Poll. 5, 115.

ὑποσπᾶσθαι, *attrahere ad se.* Ιπ. 7, 8. ἐπειδὰν καθίζηται, ἠρεμεῖν δεῖ διδάσκειν τὸν ἵππον, ἕως ἂν ὑποσπάσηται ἣν τι δέηται.

ὑπόσπονδοι, *de quorum securitate per foedus et inducias cautum est.* E. 1, 2, 12. τοὺς ἀφεστῶτας ὑποσπόνδους ἀφῆκαν, *per foedus.* Leuncl. *fide data.* 2, 2, 1. 4, 8, 8. Inprimis ὑπόσπονδοι νεκροὶ appellantur *interfecti in proelio, de quorum cadaueribus ad sepeliendum tuto tollendis per inducias cautum est.* Schol. Thucyd. 1, 63. ἐπειδάν τι μέρος ἡττηθῇ τῶν μαχομένων, μὴ δυνάμενον τοὺς νεκροὺς αὐτοῦ λαβεῖν, αἰτεῖ γενέσθαι σπονδὰς, ἕως οὗ λαβὸν θάψῃ. καὶ τότε πάλιν μάχονται. Cf. ibidem Duker. et Herald. aduersarr. 1, 9. it. Iustin. 6, 6. extr. Victores quidem dicuntur ἀποδιδόναι, v. Poll. 1, 166. E. 2, 4, 12. τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπεδίδοσαν, *per inducias.* 6, 2, 13. 6, 4, 15. 7, 1, 8. 7, 5, 13. τοὺς ἐνταῦθα πεσόντας ὑποσπόνδους ἀπεδίδου. §. 17. 26. Sed victi dicuntur vel αἰτεῖν, Αγ. 2, 16. et E. 4, 3, 14. ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι, np. per praeconem. vel ἀναιρεῖσθαι, E. 3, 5, 15. πότερον ὑπόσπονδον τὸν Λύσανδρον ἀναιροῖτο καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ πεσόντας. §. 16. νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀναιρεῖσθαι. §. 18. 6, 4, 14. τοὺς νεκροὺς μὴ ὑποσπόνδους, ἀλλὰ διὰ μάχης ἀναιρεῖσθαι. §. 15. vel ἀπάγεσθαι, E. 4, 4, 13. τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπήγοντο. vel ἀπολαμβάνειν, E. 1, 2, 8. τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπολαβόντες. 7, 5, 26.

ὑποστέγειν, *tegere.* K. 5, 10. lepus κατακλίνεται — εἶτα δὲ ὑποστέγει τὰ ὑγρά.

ὑποστρατηγεῖν, *secundum ab imperatore locum obtinere, atque adeo imperatori absenti vicariam operam praestare.* In lexicis caret exemplo, sed Grammius obseruauit, haud raro legi ap. Dionem Cassium. A. 5, 6, 22. Νέωνος — ὃς Χειρισόφῳ ὑπεστρατήγει.

ὑποστρατηγὸς, *legatus imperatoris, dux secundarum partium.* Poll. 1, 128. οἱ ἄρχοντες, οἱ μὲν τοῦ παντὸς, στρατηγοὶ, καὶ συστρατηγοὶ, καὶ ὑποστρατηγοί. A. 3, 1, 22. ὅπου μὲν στρα-

στρατηγὸς τὸν στρατηγὸν παρεκάλουν, ὁπόθεν δὲ οἴχοιτο, τὸν ὑποστρατηγόν. Zeun. intelligit ταξίαρχον, certe primi ordinis. Grammius laudauit etiam Excerpta ex Dionyſ. Halic. legationib. p. 746. et Dionem Caſſium. In lexicis non niſi Pollucis auctoritas eſt.

ὑποστρέφειν, ¶ 1) *conuertere ſe.* Αγ. 2, 18. et Ε. 4, 5. 3. ὑποστρέψας ἅμα τῇ ἡμέρᾳ αἱρεῖ τὸ Πείραιον. Leuncl. *conuerſo itinere.* Ε. 5, 4, 53. 6, 5, 13. ¶ 2) *reuertere, reuerti.* Α. 6, 6, 22. τοὔμπαλιν ὑποστρέψαντας ἐλθεῖν. ¶ 3) *fugitando ludificari, tergiuerſando eludere.* Α. 2, 1, 13. Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος καὶ αὐτὸν συμβουλεῦσαι — Φαλῖνος δὲ a rege miſſus ὑποστρέψας, παρὰ τὴν δόξαν αὐτοῦ εἶπεν ὧδε, *primo ſe obſecuturum eſſe ſimulans, mox fraudulenter ludificatus.* Leuncl. putat dictum eſſe pro μεταστὰς καὶ ὑποστρέψας, *ſeceſſit et reuerſus eſt.* Sed Hutch. rectius ὑποστρέφειν explicat *rem doloſe animo verſare,* e Polluce (9, 133.) oſtendit, ſynonyma eſſe ἀπατᾷν et ὑποστρέφεσθαι, et comparat latinum *ſtropha,* h. e. tergiuerſatio.

ὑποστρέφεσθαι, ¶ 1) *conuerti, conuertere ſe.* Ε. 5, 4, 54. ὑποστραφέντες οἱ ἱππεῖς ἐδίωξαν αὐτούς. c. εἰς, Κ. 5, 32. εἰς τοῦτο ὑποστρέφεται ταχύ. ¶ 2) *reuerti.* Α. 7, 4, 14. ὑποστραφέντες τινὲς ἐν τῷ σκότει.

ὑπόστρωμα, *ſubſtramen, ſtramentum.* Ιπ. 5, 2. τὴν κόπρον καὶ τὰ ὑποστρώματα τοῦ ἵππου ἐκφέρειν.

ὑποστρώννυμι, *ſubſterno.* Π. 8, 8, 8. ἀρκεῖ — τὰς εὐνὰς μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι.

ὑποσχεῖν, v. ὑπέχειν, vel potius δίκη nr. 1. b. et nr. 3. it. λόγος nr. 10. Sed ὑποσχέσθαι v. in ὑπισχνεῖσθαι.

ὑπόσχεσις, *promiſſum.* Heſych: ὑποσχέσεις· ἐπαγγελίαι. Σ. 3, 13. ἀπολαύοιμι τὴν ὑπόσχεσιν v. ἀπολαύειν et ὀφείλειν.

ὑποτελεῖν, *pendere, ſoluere.* v. Poll. 8, 157. et φόρος.

ὑποτέμνειν, *praecidere.* Ε. 2, 3, 17. p. 94. ὑποτέμοι ἂν τὰς ἐλπίδας.

ὑποτέμνεσθαι, ¶ 1) *intercipere, ſubeundo opprimere.* Π 1, 4, 19. ἣν ἐπ' ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὑποτεμοῦνται πάλιν ἡμᾶς ἐκεῖνοι. Suidas, qui lau-

laudat hunc locum, ὑποτεμέσθαι explicat ἀφελέσθαι. §. 21. οἱ ἀμφὶ τὸν Κῦρον ὑπετέμνοντο fugientes, καὶ οὓς μὲν κατελάμβανον, εὐθὺς ἔπαιον. ¶ 2) *intercludere, praecludere.* E. 1, 6, 10. ὑποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ. Etymol. M. et Suid. et Phauorin: ὑποτεμνόμενος τὸν πλοῦν· ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν συντομωτάτων πλέων, ἵνα καταλάβῃ τὸν διωκόμενον. Ξενοφῶν φησι. Cf. Morus ad h. l. Sic etiam ἀποτέμνεσθαι eſt *aditu arcere.* v. ἀποτέμν.

ὑποτιθέναι, ¶ 1) *ſupponere, ſubiicere.* Π. 7, 5, 6. φοίνιξι θεμελιώσας — τούτους ὑπετίθει τούτου ἕνεκα. Paulo aliter Ιπ. 1, 14. equus τὰ ὄπισθεν σκέλη διὰ πολλοῦ ὑποθήσει, *ita adducet, vt non ſe inuicem contingant, ſed latius ſpatium interſit,* vt Zeun. vertit. 11, 3. ὑποτιθέντος, np. τοῦ ἵππου τὰ ὄπισθεν σκέλη. c. ὑπὸ, Ιπ. 11, 2. πόῤῥω ὑποτιθέναι τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια. Cf. Poll. 1, 211. K. 5, 10. lepus καταπτήσσεται ὑποθεὶς τὰ ὑποκώλια ὑπὸ τὰς λαγόνας. ¶ 2) *ſubſternere.* c. dat. E. 4, 1, 13. ὑποτιθέντων αὐτῷ τῶν θεραπόντων ῥαπτά. ¶ 3) *excitare, gignere in animis.* E. 4, 8, 28. ἐλπίδας ὑποθεὶς τοῖς Μιτυληναίοις, ὡς — προστάται ἔσονται. Fr. Portus exponit per προθείς. Cf. ὑποτίθεσθαι.

ὑποτίθεσθαι, ¶ 1) *ſibi ſupponere.* Π. 8, 1, 14. ὑποδήματα, ἐν οἷς μάλιστα λαθεῖν ἐστι καὶ ὑποτιθεμένους τι, ὥστε δοκεῖν μείζονες. ¶ 2) *demonſtrandum ſibi ſumere* ſ. *proponere.* Π. 8, 8, 13. οἶμαι, ἅπερ ὑπεθέμην, ἀπειργάσθαι μοι. Ιπ. 3, 7. πολεμιστήριον ἵππον ὑπεθέμεθα ὠνεῖσθαι, *docere inſtituimus rationem emendi, quomodo verſandum ſit in emendo.* ¶ 3) *ponere ad diſputandum.* O. 21, 1. τῇ ὑποθέσει βοηθοῦντα· ὑπέθου γὰρ τὴν γεωργικὴν — εὐμαθεστάτην εἶναι. ¶ 4) *proponere.* Π. 5, 5, 5. p. 328. τὴν ἐν φίλοις δικαιοτάτην ὑπόθεσιν ἐγὼ ὑποτίθεμαι, *aequiſſimam ad amicitiam ſtabiliendam conditionem propono.* Margg. ἔχω ὑποτιθέναι.

ὑποτιμᾶσθαι, *ſuam ſibi litem aeſtimare, poenam ſibi ipſum irrogare.* Απολ. 23. κελευόμενος ὑποτιμᾶσθαι, οὔτε αὐτὸν

τὸν ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν — ὅτι τὸ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος εἴη ἀδικεῖν. v. Bach. ad h. l. et Cic. de or. 1, 54.

ὑποτρέχειν, *subire currendo, cursu assequi.* Hesych: ὑποτρέχοντες· ὑπεισερχόμενοι, σπεύδοντες. Π. 1, 2, 12. λῃστὰς ὑποδραμεῖν. Brodaeus: *fugientes cursu comprehendere.* Camerar. *non pati praeuertendo elabi.* Leuncl. *intercipere.* Hutch. *comprehendere.*

*ὑποτρώγειν, *edere, vesci.* Σ. 4, 9. κρόμμυον ὑποτρώγειν.

ὑπουργεῖν, ¶ 1) *obsequi.* De amasio, qui sui copiam facit, vt ὑπηρετεῖν, Ἱερ. 1, 37. ὅταν ὁ ἐρώμενός τι ὑπουργῇ. ¶ 2) *officium praestare, beneficium conferre.* Hesych: ὑπουργεῖ· ὑπηρετεῖ. Ἀγ. 11, 13. οἱ ὑπουργήσαντές τι μνήμονα (αὐτὸν ἐκάλουν). Ε. 5, 2, 27. οὐκ ἀχάριστος τοῖς ὑπουργοῦσί τι αὐτῷ. Antea erat ὑπηρετεῖν. ¶ 3) *colere.* Ἱερ. 7, 9. οἳ ἂν τοιαῦτα ὑπουργήσωσι, *omni honorum genere virum grauem affecerint.*

ὑπούργημα, *officium, beneficium.* Ἱερ. 8, 7. ἐκ τῶν ἴσων ὑπουργημάτων — χαρίτων τυγχάνετε.

ὑπουργία, *obsequium, officium.* Ἱερ. 1, 38. de officiis in παιδικά: ἐξεικάζουσιν αὐτοὺς ταῖς τῶν φιλούντων ὑπουργίαις. 7, 6.

ὑπουργὸν, *caussa.* A. 5, 8, 6. τὸ καθῆσθαι ἑώρων ὑπουργὸν ὂν τῷ ἀποπήγνυσθαι.

ὑποφαίνειν, ¶ 1) *illucescere.* A. 4, 3, 7. ἕως ὑπέφαινεν. Plene A. 3, 2, 1. ἡμέρα σχεδὸν ὑπέφαινε. 4, 2, 5. E. 5, 1, 18. Cf. Poll. 1, 68. ¶ 2) *appetere, inire.* De vere, Cf. Valckenar. ad Herodot. 8, 130. Ἀγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. ἐπειδὴ δὲ ἔαρ ὑπέφαινε. E. 4, 1, 20. σχεδὸν δέ τι καὶ ἔαρ ὑπέφαινεν ἤδη. 5, 4, 58. ὑποφαίνοντος πάλιν τοῦ ἦρος. §. 59. ἐπεὶ ἔαρ ὑπέφαινε

ὑποφαίνεσθαι, ¶ 1) *illucescere.* Π. 4, 5, 7. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ὑπεφαίνετο. ¶ 2) *appetere.* E. 5, 3, 1. ἅμα τῷ ἦρι ὑποφαινομένῳ.

*ὑποφείδεσθαι, *parcere.* A. 4, 1, 6. οὐδὲ ἐδίωκον, ὑποφειδόμενοι εἴπως ἂν ἐθελήσειαν, i. e. ἀλλ' ὑπεφείδοντο πειρώμενοι.

ὑποφέρειν, ¶ 1) *sufferre, sustinere.* Hesych: ὑποφέρει· ὑπομένει. Π. 6, 2, 11. p. 370. ὑποφέρειν τὰς μεταβολὰς omnium rerum.

rerum. Απ. 4, 3, 9. οὐκ ἂν ὑπενέγκοιμεν οὔτε τὸ καῦμα, οὔτε τὸ ψύχος. Σ. 8, 40. μόχθους ὑποφέρειν. Cf. πόνος. Sic O. 2, 6. εἰσφορὰς — ὅσας σὺ οὐ ῥᾳδίως ὑποίσεις. §. 14. ῥᾷον ὑποφέρειν τὰ ἐμοὶ ἀναγκαῖα πράγματα. Σ. 2, 10. εἰ ταύτην (mulierem difficilem Xanthippen) ὑποίσω, *tolerare possum.* ¶ 2) *gestare,* i. q. φέρειν. v. ὅπλα. ¶ 3) *proferre, praetexere, praetendere.* E. 4, 7, 2. ὑπέφερον τὰς μύνας. Cf. μύνη. ¶ 4) *offerre.* E. 4, 7, 2. μὴ δεχομένῳ σπονδὰς ἀδίκως ὑποφερομένας. §. 3. ¶ 5) Legitur pro ἀποφέρειν. v. δασμός.

ὑποφεύγειν, *subterfugere, dolose fugere.* Π. 3, 2, 4. ἐπειδὰν ὑπάγωσι τοὺς πολεμίους ὑποφεύγοντες οἱ Ἀρμένιοι.

ὑποφθονεῖν, *clanculum inuidere, nonnihil inuidere.* Π. 4, 1, 7. ὁ Κυαξάρης — ὥσπερ ὑπεφθόνει. c. 2 datt. E. 3, 2, 11. ἄλλως τε ὑπεφθόνει τῇ στρατιᾷ τῷ Τισσαφέρνει. Leuncl. recte videtur reponere τῆς στρατηγίας.

*ὑποφθόνως ἔχειν, *subinuidere.* E. 7, 1, 15. ὑποφθόνως καὶ οὐκέτι φιλικῶς εἶχον πρὸς τοὺς Ἀρκάδας.

ὑποφορὰ, *praetextus.* v. μὴν nr. 2. et μύνη.

*ὑποχαλινιδία, *inferior freni pars.* Ιπ. 7, 1. τὸν ῥυταγωγέα ἐκ τῆς ὑποχαλινιδίας, ἢ ἐκ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον εἰς τὴν χεῖρα λαβεῖν. Sed Camerar. ὑποχαλινίδια ἡνία exponit *lora* s. *habenas frenorum.* v. Iungermann. ad Poll. 1, 216.

ὑποχαροπὸς, *subfuluus.* K. 5, 23. τὰ ὄμματα ὑποχαροποί.

ὑποχάσκειν, *hiare, os pandere.* Ιπ. 6, 8. κἂν μὲν δέχηται equus frenum — ἐὰν δὲ μὴ ὑποχάσκῃ.

ὑποχείριος, *subiectus, qui est in potestate alicuius.* Π. 8, 5, 12. p. 529. ἤν τις ἐπιχειρῇ — ἀφίεσθαι τῶν ὑποχειρίων. E. 6, 5, 9. ὑποχειρίους ἔλαβον αὐτοὺς, καὶ δήσαντες, eos qui in templum confugerant et inde se tradiderant. c. ποιεῖν, Π. 5, 3, 8. ἡμῖν ὑποχείριον ποιῆσαι τὸ χωρίον, *in nostram potestatem redigere.* 8, 8, 3. εἴ τις — πόλιν ἢ ἔθνος ὑποχείριον ποιήσειεν, *regis potestati subiiceret.* c. ποιεῖσθαι. v. Poll. 1, 166. et 169. Π. 4, 2, 20. ἐν θήρᾳ — ὅπως θηρίον τι ὑποχείριον ποιησώμεθα, *vt fera potiamur.* 7, 4, 8. ὑποχειρίους ἐποι-

ἐποιήσατο Ἀραβίους, imperio suo subiecit. Cf. χείρ nr. 2. b. c. γίγνεσθαι, Π. 2, 4, 9. ὑποχείριος γενέσθαι, in hostium potestatem venire. 7, 4, 7. τῶν ὑποχειρίων γιγνομένων, victorum. c. dat. A. 3. 2, 2. ὑποχείριοι γενώμεθα τοῖς πολεμίοις. Απ. 4, 3, 10. ζῶα ἰσχυρότερα ἡμῶν, οὕτω ὑποχείρια γιγνόμενα τοῖς ἀνθρώποις, domari ab hominibus. De iis, qui capiuntur; Suid: ὑποχειρίους· αἰχμαλώτους. Π. 2, 4, 10. ὑποχειρίων γενομένων τινῶν. Sic Π. 4, 3, 3. p. 228. νομίζουσι ταῦτα πάντα ὑποχείρια γιγνόμενα — ἑαυτῶν εἶναι, vniuersam hanc praedam. c. παρέχειν, E. 5, 4, 22. ἐν τῷ ἄσει ὑποχειρίους αὑτοὺς παρεῖχον, manentes sui copiam faciebant, vt comprehendi possent. c. ἔχειν, Π. 7, 5, 18. Σάρδεις καὶ Κροῖσον ὑποχείριον ἔχομεν. Ιπ. 8, 12. ὑποχείριον τὸν ἵππον ἔχειν, in sua potestate tenere, ne contra quam debeat progrediatur. c. εἶναι, A. 7, 6, 31. Xenophon cum Graecis ὑποχείριος ἔσαι Λακεδαιμονίοις, Lacedaemoniorum castra sequatur.

*ὕποχος, i. q. ὑποχείριος. A. 2, 5, 2. p. 109: πάντη γὰρ πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα, in deorum arbitrio et potestate sunt.

ὑποχρίειν, fuco pingere alicuius oculos. Π. 8, 8, 10. ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσι αὐτούς.

ὑποχρίεσθαι, suis oculis fucum sublinere. Π. 8, 1, 14. ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο. Cf. Poll. 4, 113.

ὑποχωρεῖν, ¶ 1) cedere. Phauorin: ὑποχωρῶ· τὸ ἐκκλίνω καὶ ὑπεξίσαμαι. Suid: ὑποχωρῶ, δοτικῇ· ὑποτάσσομαι. c. dat. sed improprie, A. 1, 4, 17. ὁ ποταμὸς διαβατὸς — ἐδόκει δὲ θεῖον εἶναι καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσοντι. ¶ 2) secedere, se subducere. Π. 3, 1, 2. οὐκέτι ἔτλη εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, ἀλλ' ὑπεχώρει in montes. 6, 4, 3. ἡ Πάνθεια ὑποχωρῆσαι κελεύσασα τοὺς παρόντας πάντας. Cf. Wetsten. ad Luc. 5, 16. Zeun. e Cod. Guelf. et Zonara legit ἀποχωρῆσαι. E. 2, 4, 1. τῶν ὑποχωρούντων ex vrbe metu tyrannorum. ¶ 3) recedere, retro cedere. v. Poll. 1, 165. et 6, 194. Π. 3, 1, 2. ὑπεχώρουν σὺν τῷ βασιλεῖ.

σιλεῖ. A. 1, 7, 13. ὑποχωρούντων ἴχνη. Iπ. 8, 10. ὁ μὲν Φεύγῃ — καὶ τὸ δόρυ μεταβαλλόμενος ὑποχωρῇ· ὁ δὲ διώκῃ. Sic de fuga leporis, K. 6, 18. ὁ δὲ ὑποχωρῶν, ταχὺ ἐκλείπων τὴν ὄψιν. c. gen. Π. 2, 4, 17. p. 137. ἢν δ' ἂν ὑποχωρῇ fuga τοῦ πεδίου. Intell. ἐκ. c. ὑπὸ, E. 7, 2, 10. τοὺς πολεμίους ὑπὸ τὰς ἀκρωρείας ὑποχωρεῖν. ¶ 4) *procedere.* A. 4, 5, 15. aegroti in niue iacentes causam dixerunt esse hanc, ὅτι οἱ ἔμπροσθεν οὐχ ὑποχωροῖεν. K. 10, 8. ἐὰν ὑποχωρῶν aper e cubili ἐμπέσῃ εἰς πυκνοὺς canes. Leuncl. *retrocedens.* ¶ 5) Reponitur a viris doctis pro ὑπεκχωρεῖν. v. ibi.

ὑπόψαμμος, *sabulosus, nonnihil arenosus.* E. 3, 2, 14. λίμνη ὑπόψαμμος. Alias est epitheton terrae. v. Poll. 1, 227.

ὑποψία, *suspicio.* Ammonius: ὑποψία μὲν ἐστὶ καλοῦ τις ὑπόνοια· ὑπόφρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον. Sed viri docti pro καλοῦ emendant κακοῦ. Certe in Xenophonte semper dicitur in malam partem. A. 2, 4, 5. ἐφυλάττοντο οἱ ἀμφότεροι ὥσπερ πολεμίους ἀλλήλους, καὶ εὐθὺς τοῦτο ὑποψίαν παρεῖχεν. 2, 5, 1. ὑποψίαι ἦσαν — παῦσαι τὰς ὑποψίας. §. 2. p. 109. synonymum est ἀπιστία. c. gen. Aπ. 2, 1, 25. ὑποψία σπάνεως ἀφ' ὧν ἔσται ταῦτα. Valckenar. fere superfluum iudicabat genitiuum σπάνεως. Imo deest etiam genitiuus ἐκείνων. c. ὅτι, A. 1, 3, 21. τοῖς δὲ ὑποψία ἦν, ὅτι ἄγει πρὸς βασιλέα.

ὑπτιαστέον, *resupinare oportet.* Iπ. 8, 8. εἰς τὸ πρανὲς καὶ ἑαυτὸν ὑπτιαστέον, καὶ τοῦ ἵππου ἀντιληπτέον.

ὕπτιος, *inuersus, resupinus.* O. 19, 9. πότερα ὀρθὸν — ἢ καὶ πλάγιον, — ὥσπερ Γάμμα ὕπτιον. K. 6, 7. πηγνύειν τὰς χαλίδας ὑπτίας. Iππ. 3, 14.

Ὑρκάνιοι, *Hyrcanii,* populus Asiae maioris ad mare Caspium. Π. 4, 2, 1. finitimi sunt Assyriis. Cum vero secundum geographos inter Assyrios et Hyrcanios interiaceat Media, Hutch. diss. I. p. 58. ponit eos in regione, quae hodie dicitur *Irac,* prope Arabiam. Π. 1, 5, 2. sunt sub imperio regis Assyriorum. 4, 2, 1. cum equitatu valeant, Assyrii iis vtuntur, vt Lacedaemonii Sciritis. Post primum proelium clam aufugiunt, seque in fuga tra-

tradunt Cyro. Cf. vsque ad §. 11. Etiam 1, 1, 4. parere dicuntur Cyro. 4, 2, 12 -- 16. cum Cyro Assyrios fugientes persequuntur. Deinde semper sunt in Cyri exercitu, et lib. 4. saepius commemorantur. 4, 5, 13 — 17. Cyrus iis aliisque sociis permittit praedae distributionem. 5, 3, 6. sunt finitimi Gadatae et Sacis. Nam Gadatas contra vtrosque habet castellum. §. 16. p. 299. Artuchas ducit Hyrcaniorum copias. 8, 3, 8. sunt in pompa Cyri, et §. 11. in certamine. Cf. 8, 4, 13. A. 7, 8, 8. vocantur *βασιλέως μισθοφόροι*. Zeun. h. l. malit intelligere populos Hyrcaniae oppidi in Lydia. — *Hyrcaniorum regulus*. Π. 4, 5, 10. vocatur ὁ τῶν Ὑρκανίων ἄρχων, sed saepius ὁ Ὑρκάνιος, vt Π. 4, 5, 11. vbi ille legato Cyaxaris ad Cyrum conuiuium parat. 5, 1, 22. 5, 2, 11. 12. 5, 3, 9 — 13. Cyrus ei castellum occupatum reddit. 6, 1, 4. ὁ Ὑρκάνιος oratione habita bellum continuandum censet. 8, 4, 1. Ἀρτάβαζον, καὶ Τιγράνην, καὶ τὸν Ὑρκάνιον ἵππαρχον, καὶ Γωβρύαν. Margg. ὕπαρχον. §. 11. Cyrus Hyrcanio donat equum et alia.

ὗς, *sus, porcus et porca*. Απ. 4, 3, 10. αἰγῶν τε καὶ ὑῶν. Acc. plur. Π. 5, 2, 2. ἐλαύνοντας βοῦς, καὶ ὗς (Margg. σῦς), ὄϊας, αἶγας. E. 6, 4, 29. αἶγας καὶ ὗς. Απ. 1, 3, 7. 2, 7, 6. ὗς πολλάς. Sed Π. 1, 6, 19. p. 75. δολοῦν ὗς ἀγρίους, *apros*. K. 10, 1. τὸν ὗν τὸν ἄγριον. In quo capite describitur eius venatio, quanquam per totum caput nominatur τὸ θηρίον.

ὑσγινοβαφής, *colore hysgino tinctus*. Suid: ὕσγη· εἶδος βοτάνης. καὶ ὑσγινοβαφὴς χιτών, ὁ ὑπὸ τῆς ὕσγης βεβαμμένος. Fuit autem color hysginus e cocco et Tyrio s. purpureo mictus (v. Plin. H. N. 9, 41.), addita fortassis hysge herba, vt Harduinus putat. Recte igitur putatur medius fuisse inter coccum et purpuram, propior tamen purpurae. v. Salmas. ad Solin. p. 193. (p. 272. sq.) et Perizon. ad Aelian. V. H. 9, 3. et interpp. ad Poll. 10, 42. Π. 8, 3, 7. Cyrus prodibat ἔχων — περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας ὑσγινοβαφεῖς. Hanc lectionem defendit Hutch.

Hutch. et Zeun. Sed Leunclanio placet lectio marg. Steph. βυσσινοβαφεῖς (vt ap. Plin. l. l. pro *hysginum* alii habent *bisbyſſinum)*, quam Weiſ. recepit. All. κισσινοβαφεῖς.

Ὑστάσπας, *Hyſtaſpas*, amicus Cyri et dux, vnus ex homotimis. Π. 2, 2, 1. narrat quaedam de milite aliquo. §. 8. iocatur. 4, 2, 20. dicit de temperantia et tolerantia. 6, 3, 7. praemittitur a Cyro. 7, 1, 10. equitatui praeeſt. cf. §. 19. et 8, 3, 8. 7, 4, 5. expeditionem in Phrygiam, quam Cyrus ei mandauerat, feliciter finit. 8, 4, 5. ſq. in coena triſtis eſt, quod Chryſantas honoratiore loco ſedeat. §. 10. iocatur in Cyrum. §. 11. ſq. Gobryae filiam in matrimonium accipit. 8. 2, 9. ſq. Cyrus per eum Croeſo ſuas diuitias in amicis oſtentat. — De forma nominis notamus, ſaepius legi Ὑςάσπας, quam Ὑςάσπης. Genitiuus eſt vel Ὑςάσπου Π. 8, 4, 12. vel Ὑςάσπους, Π. 6, 1, 2. vbi tamen alii habent Ὑςάσπου. Datiuus τῷ Ὑςάσπᾳ, Π. 7, 4, 5. 8, 4, 12. etc.

Ὑστάσπης, *Hyſtaſpes*, v. Ὑςάσπας.

ὕστατος, *poſtremus*, *vltimus*. Heſych: ὕςατα· ἔσχατα. Π. 4, 2, 9. τῷ ὑςάτους εἶναι in agmine. Saepe eſt fere pro aduerbio, vt Π. 2, 2, 2. p. 101. ἅτε ὑςάτους λαμβάνοντας, *qui vltimo loco acciperent*. Sic in acie, Π. 2, 3, 10. ὑςάτους ἔχων τοὺς πρώτους. In agmine, Π. 4, 2, 2. μέλλοντες ὕςατοι πορεύεσθαι — τοὺς οἰκέτας ὑςάτους εἶχον. §. 7. Φατὲ ὑςάτους πορεύεσθαι (all. ἕπεσθαι) τοὺς ὑμετέρους. Ἱπρ. 1, 15. ἀνάγκη ὑςάτους αὐτοὺς ἕπεσθαι.

ὑστεραῖος, *poſterus*, *inſequens*. Ε. 7, 1, 1. τῷ δ' ὑςεραίῳ ἔτει. Π. 8. 3, 5. ἡνίκα δὲ ἡ ὑςεραία ἧκε. Intell. ἡμέρα. Suid: ὑςεραία· ἡ μετὰ τὴν αὔριον ἡμέρα. Cf. σύνοδος nr. 1. ex Α. 6, 4, 6. et Poll. 1, 66. Inprimis ſaepe legitur datiuus τῇ ὑςεραίᾳ, *poſtridie*, vt Π. 2, 3, 1. 8. 11. 2, 4, 16. 5, 5. 2. 6, 2, 3. 8, 7, 2. ὡς δὲ καὶ τῇ ὑςεραίᾳ συνέβαινεν αὐτῷ ταῦτα, καὶ τῇ τρίτῃ. Α. 2, 2, 9. 3, 4, 23. τῇ ὑςεραίᾳ οὐκ ἐφάνησαν, οὔτε τῇ τρίτῃ. 6, 2, 1. Ε. 1, 1, 9. ταύτην τὴν ἡμέραν αὐτοῦ ἔμειναν· τῇ δ' ὑςεραίᾳ. §. 13. 1, 2, 3.

2, 3. 1, 6, 10. 2, 2, 2, 13. 2, 4, 3. 6. 14. 22. 3, 1, 14. 3, 2, 15. 3, 4, 15. 3, 5, 14. 15. 4, 3, 5. 6, 1, 5. τῇ δὲ ὑϛεραίᾳ καὶ τῇ τρίτῃ. c. πρωΐ, Π. 1, 4, 16. πρωῒ τῇ ὑϛεραίᾳ θηράσων. 3, 3, 18. τῇ ὑϛεραίᾳ πρωΐ. 6, 1, 1. Sic explicant plerique E. 2, 1, 10. τῇ ὑϛεραίᾳ προσβολῇ κατὰ κράτος αἱρεῖ, etiam Dukerus ad Thucyd. 7, 11. Sed Morus malit coniungere verba τῇ ὑϛ. προσβ. et vertere *impetu altero, secundo.* Accuſatiuus τὴν ὑϛεραίαν itidem eſt *poſtridie*, Π. 1, 2, 11. τὴν ὑϛεραίαν αὖ θηρῶσι μέχρι τοῦ δείπνου. A. 3, 5, 8. it. c. εἰς, A. 2, 3, 13. εἰς τὴν ὑϛεραίαν οὐχ ἧκεν. 4, 1, 12. 7, 1, 22. συντάσσεται αὐτοῖς εἰς τὴν ὑϛεραίαν παρέσεσθαι.

ὑστερεῖν, ¶ 1) *ſerius venire.* E. 5, 1, 3. οἱ ὑϛερήσαντες, *qui ſerius aduenerant.* c. gen. A. 1, 7, 10. Ἀβροκόμας ὑϛέρησε τῆς μάχης ἡμέρας πέντε, *quinto demum poſt pugnam die venit.* c. εἰς, E. 3, 5, 18. ὅτι ὑϛερήσειεν εἰς Ἁλίαρτον τοῦ Λυσάνδρου, *Lyſandro ſerius.* ¶ 2) *deeſſe, ſerius ſuccurrere* ſ. *auxilio venire.* c. gen. ſed paulo durius, Aγ. 2, 1. ὡς ὑϛερήσειε τῆς πατρίδος. Fortaſſis huc pertinet gloſſa Phauorini: ὑϛερῶ. τὸ ἐλλείπομαι.

ὑστερίζειν, ¶ 1) *iuſto tardius venire, cunctari.* Schol. Thucyd. 6, 69. ὑϛέριζον μέν· ἤγουν ὕϛερον ἔρχονται. Phauorin: ὑϛερίζω· τὸ ὕϛερος ἔρχομαι. Π. 5, 3, 19. ἐπὶ τὸν ὑϛερίζοντα ἔπεμπε καλῶν. 8, 5, 4. οἱ ὑϛερίζοντες ſunt, *qui non celeriter vtuntur opportuna occaſione.* A. 6, 1, 11. εἴ τι δέοι φθάνειν, ἧττον ἂν ὑϛερίζειν. Nec hic male vertunt *occaſiones negligere.* Aπ. 3, 13, 5. προεξορμᾷν ἡμέρᾳ μιᾷ μᾶλλον, ἢ ὑϛερίζειν, *ſerius proficiſci.* c. gen. Π. 1, 6, 19. p. 81. κραυγῇ οὐδὲν ὑϛεριζούσῃ τοῦ λαγὼ, *clamore qui non it lepore tardius,* i. e. *qui vsque ad leporem pertingit.* ¶ 2) *cedere, vinci, inferiorem eſſe.* c. gen. Aπ. 3, 5, 13. καταῤῥαθυμήσαντες ὑϛερίζουσι τῶν ἀντιπάλων. c. acc. Π. 7, 5, 17. μὴ ὑϛερίζειν τὸν ἄρχοντα μήτε τὸ εἰδέναι ἃ δεῖ, μήτε τὸ πράττειν, *neque in cognoſcendo neque in agendo cuiquam cedere.* Steph. vtrumque τὸ mauult mutare in τοῦ. Sed

Sed intelligi facile potest κατά. Cf. ὕστερος nr. 4.

ὕστερον, ¶ 1) *a tergo, pone, post.* De loco, c. gen. Cf. Fischer. ad Weller. p. 348. Π. 5, 3, 16. p. 300. μηδένα ἐᾷ ὕστερον τῶν σῶν ἱππέων γίγνεσθαι. ¶ 2) *post.* De tempore, Π. 5, 3, 19. βραχεῖ χρόνῳ ὕστερον. Cf. ἡμέρα. c. ὀλίγον, Α. 7, 2, 11. ὀλίγον ὕστερον παρῆσαν. Σ. 1, 14. c. ὀλίγῳ, Π. 1, 6, 19. p. 71. ὀλίγῳ ὕστερον. Cf. Poll. 1, 72. c. πολλῷ, Ε. 7, 4, 2. οὐ πολλῷ ὕστερον. Cf. πολύς. c. gen. Ε. 3, 2, 16. τούτων ὕστερον, *postea.* Sic ὕστερον ἢ ὡς, *postquam.* Κ. 1, 4. ἐτελεύτησε ὕστερον ἢ ὡς — Ἀχιλλέα ἐπαίδευσε. Sed Leuncl. omisso ὡς scribi iubet ὕστερος pro ὕστατος, np. πάντων. ¶ 3) *deinde, posthac.* Α. 1, 3, 2. τότε μὲν — ὕστερον δὲ ἐπεὶ ἔγνω. 1, 5, 14. ἔτυχε γὰρ ὕστερον προσιών. 3, 2, 8. Ε. 1, 3, 12. 1, 7, 10. p. 55. p. 57. 2, 2, 1. 3, 4, 8. Απ. 3, 5, 11. ἃ ὕστερον οἱ ἐκείνων ἀπόγονοι — ἔπραξαν, np. satis multo post. ¶ 4) Redundare putatur Α. 4, 7, 5. πορευώμεθα, ἔνθεν ἡμῖν μικρὸν ὕστερόν τι παραδραμεῖν ἔσαι. Deest ὕς. in marg. Steph. et 2 codd.

ὕστερος, ¶ 1) *sequens.* De iis, qui veniunt post primos, Α. 2, 2, 9. οἱ μὲν πρῶτοι — ἐστρατοπεδεύοντο, οἱ δ' ὕστεροι σκοταῖοι προσιόντες. De tempore, Ε. 2, 4, 30. ὑστέρῳ χρόνῳ, *non ita multo post.* 7, 2, 10. τῷ ὑστέρῳ ἔτει, *anno sequenti.* Απ. 2, 6, 7. φίλους τοὺς πρόσθεν — καὶ τοὺς ὑστέρους, *posteriores.* ¶ 2) *secundus.* Π. 2, 3, 9. τὸν ὕστερον (all. δεύτερον), καὶ τὸν τρίτον, καὶ τὸν τέταρτον. ¶ 3) *alter.* Ε. 1, 7, 6. ἐς τὴν προτέραν (ὑδρίαν) — ἐς τὴν ὑστέραν. ¶ 4) *inferior, cedens, minus praestans.* c. gen. Κ. 1, 12. τοὺς πρώτους ὑστέρους εἶναι τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἐκείνου. Ante τὰ intell. κατά. Cf. ὑστερίζειν nr. 2. ¶ 5) i. q. ὕστερον. a) *ultimo loco.* Π. 2, 3, 10. πείθονται ὑστέρῳ ἰόντι. Α. 3, 4, 13. ὑπέμενον ὕστεροι. b) *post.* c. gen. Π. 8, 3, 10. ὁ δ' ὕστερος κληθεὶς αὐτοῦ. All. ὕστερον.

ὑφαίνειν, *texere.* Ο. 7, 34. ἐπὶ τοῖς ἐξυφαινομένοις κηρίοις — ὡς καλῶς καὶ ταχέως ὑφαίνηται.

ὑφαίνεσθαι, *texere.* Moeris: ὑφηναμένη, Ἀττικῶς· ὑφάνασα, Ἕλληνες.

v. ibi Pierſon. Cf. Thom. Mag. Aπ. 3, 11, 6. φάλαγγες — ἀράχνια λεπτὰ ὑφηνάμεναι. Cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 1. 2. Aπ. 3, 11, 7. ὑφήναθαί τι θήρατρον dicitur Theodota.

ὑφάπτειν, *ſuccendere.* Π. 5, 1, 8. οἱ καλοὶ τὰς θεωμένας ὑφάπτουσι, ὥστε αἴθεσθαι. Poſſis h. l. vertere *furtim accendunt.* E. 7, 2, 8. πῦρ εὑρόντες — ὑφῆπτον αὐτοὺς (τοὺς πύργους, in quibus hoſtes erant), *ignem ſubiiciebant.*

ὑφαρπάζειν, *ſurripere.* Π. 8, 4. 8. de eo, qui apud Cyrum honoratiori ſella collocatus erat: τὴν ἕδραν σου ὑφήρπασε.

ὑφειμένως, *demiſſe.* A. 7, 7, 10. Medoſades reſpondit μάλα ὑφειμένως.

ὑφεκτέον, *ſuſtinere neceſſe eſt.* Λ. 9, 5. ταύταις (filiabus hominis ignaui) τῆς ἀνανδρείας αἰτίαν ὑφεκτέον. Morus ταύταις vertit *ratione harum.*

ὑφηγεῖσθαι, ¶ 1) *praeire.* Poll. 3, 95. περὶ ὁδηγοῦ — ὁδοῦ ὑφηγήσασθαι. Thom. Mag: ὑφηγοῦμαι· — προοδοποιῶ. Π. 2, 4, 17. p. 138. ὅπῃ ἂν τὰ θηρία ὑφηγῆται, ταύτῃ μεταθεὶς in venatione. Leuncl. *proceſſerint.* A. 4, 1, 5. ὑφηγεῖτο dux, ἐφείπετο δὲ exercitus. Leuncl. non bene vertit *modice praeibat.* Aγ. 1, 31. et E. 3, 4, 23. δρόμῳ ὑφηγεῖσθαι — στρατεύματος ἑπομένου. Perperam Leuncl. *ſubſequi.* E. 4, 5, 8. c. gen. A. 6, 5, 15. ὑφηγεῖτο φάλαγγος, *ducebat.* Ante φάλ. 2 codd. inſerunt ἐπί. Et ſic Brodaeus. ¶ 2) *procedere.* Iπ. 6, 5. τῷ ἀγωγεῖ προϊόντα διδάσκειν ὑφηγεῖσθαι τὸν ἵππον. Camerar. et Leuncl. *ſubſequi.* ¶ 3) *monſtrare.* Suid: ὑφηγήσονται· ὑποδείξουσιν. it. ὑφηγεῖτο ἀντὶ τοῦ συνεβούλευεν, ὑπετίθετο. Thom. Mag: ὑφηγοῦμαι, τὸ διδάσκω καὶ παραινῶ. Π. 8, 7, 3. p. 546. μὴ ἃ οἱ θεοὶ ὑφήγηνται ἀγαθὰ — μάταια ποιήσητε. Aγ. 1, 19. ὁπότε αὐτόμολοι πρὸς βασιλέα ἰόντες, χρήματα ἐθέλοιεν ὑφηγεῖσθαι. Leuncl. et Hutch. *viam ad opes interuertendas commonſtrare.* ¶ 4) In var. lect. permutatur c. ἀφηγεῖσθαι. v. ἀφηγ. nr. 1. a.

ὑφηνίοχος, *auriga inferior, aurigae famulus* ſ. *adminiſter.* Suid. et Heſych: ὑφηνίοχος· ἡνίοχος. Cf. Schol. Hom. Il. ζ, 19. Phauorin: ὑφηνίοχος, πλεοναζούσης τῆς προθέσεως. Π. 6, 4, 2. Abradates

tes in proelium iturus λαβὼν παρὰ τοῦ ὑφηνιόχου τὰς ἡνίας, παρεσκευάζετο ὡς ἀναβησόμενος. §. 4. ἀναβάντος αὐτοῦ κατέκλεισεν τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. 6, 1, 8.

ὑφιέναι, ¶ 1) *supponere, subiicere.* c. ὑπὸ, K. 10, 2. περίδρομοι — ὑφείσθωσαν ὑπὸ τοὺς βρόχους. Cf. ὑφίεσθαι nr. 8. Gail. ὑφείσθ. refert ad δακτυλίους. ¶ 2) *laxare.* Hesych. et Phauorin: ὑφιέναι· ὑποχαλᾶν. it. ὑφειμένος· ἐνδεδομένος, κεχαλασμένος. K. 7, 6. τὰς σκύλακας — πρὸς τὰ ἴχνη τὰ εὐναῖα μὴ λύειν, ἀλλ' ἔχοντα ὑφειμένας μακροῖς ἱμᾶσιν ἀκολουθεῖν ταῖς κυσὶν, *remissius* f. *laxius tenentem.* Omnibonus: *submissas detinens.* Fr. Portus: *religatas.* Sic fere Pollux 5, 54. ἱμάντι μακρῷ ἐνηγκυλημένῳ ἐξημμένους. ¶ 3) *concedere, permittere.* Suid: ὑφίει· συνεχώρει. Π. 6, 3, 11. p. 386. ἦ καὶ ὑμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε; — ἀπεκρίναντο ὅτι οὐ καλὸν εἴη ταῦτα ὑφίεσθαι. c. acc. et inf. A. 3, 5, 4. ὁρᾶτε hostes ὑφιέντας τὴν χώραν ἤδη ἡμετέραν εἶναι.

ὑφίεσθαι, ¶ 1) *loco cedere.* A. 5, 4, 15. οὐχ ὑφίεντο οἱ Ἕλληνες. c. gen. O. 4, 6. ὑφεμένους τῆς γῆς, τὰ τείχη διαφυλάττειν, *agro hostibus ad diripiendum relicto.* ¶ 2) *cedere, non resistere.* A, 3, 1, 12. εἰ ὑφησόμεθα, καὶ ἐπὶ βασιλεῖ γενησόμεθα. 3, 2, 2. μὴ ὑφίεσθαι. Possis etiam vertere *non abiicere* f. *remittere animos.* c. dat. Π. 5, 2, 5. ὡς τοῖς πολεμίοις οὐδέποτ' ἂν ὑφεῖντο. Improprie, Π. 8, 8, 12. ὑφίενται, *cedunt aliis, potiores putant alios.* c. gen. rei, Σ. 5, 7. τοῦ σόματος ὑφίεμαι, *quod ad os attinet, cedo Socrati, quod os pulchrius habeat.* c. dat. et inf. Aπ. 4, 8, 6. οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφείμην ἂν οὔτε βέλτιον οὔθ' ἥδιον βεβιωκέναι, *nemini concesserim.* Aπολ. 5. ¶ 3) *permittere,* c. inf. E. 7, 4, 9. ὑφήσεσθαι οὐδέποτε — ταύτης στερηθῆναι. Cf. ἐφίεσθαι nr. 4. ¶ 4) *subterfugere, detrectare.* c. gen. Aγ. 7, 1. οὐ πόνων ὑφίετο, οὐ κινδύνων ἀφίστατο. ¶ 5) *abstinere, plane omittere.* O. 12, 14. ὑφίεμαι — μηδ' ἐπιχειρεῖν (τοιούτους) ἐπιμελητὰς καθιστάναι, *omnino non cogito de his constituendis.* ¶ 6) *remissius agere.* Π. 2, 1, 12. οὐκ

οὐκ ἐνῆν πρόφασις μειονεξίας, ὥστε ὑφίεσθαί τινα. ¶ 7) *remittere, decedere,* E. 7, 2, 4. οὐδὲ ὣς ὑφίεντο de ſocietate et amore erga nos. All. ἠφίεντο. c. gen. Π. 7, 5, 22. τοῦ μέγα φρονεῖν καὶ ἀπειθεῖν ὑφίενται, *remittunt aliquid de ferocia.* Ibid. pro eo eſt ἀποπαύονται. Απ. 4, 3, 17. τῆς δυνάμεως μηδὲν ὑφίεσθαι, *nihil remittere de viribus, facere quantum poſſis.* In ſqq. eſt μηδὲν ἐλλείποντα κατὰ δύναμιν τιμᾶν. ¶ 8) *ſuppoſitum habere.* Ita enim paſſiuum videtur explicari poſſe c. acc. K. 2, 5. ἄρκυες — ὑφείσθωσαν τοὺς περιδρόμους ἀναμμάτους. Cf. ὑφιέναι nr. 1. Omnibonus et Fr. Portus: *ſubiiciantur his plagae.* Leuncl. *relinquantur circuitores plagarum enodes.* Thiemius, cui accuſatiuus moleſtus eſſet, tentabat *immittant*, vel *adnectant.* Et ſane in Cod. Brunck, ap. Zeun. in praefat. ad Απ. extat ἀνάμματοι, et ſupra ſcriptum eſt οἱ περίδρομοι.

ὑφιστάναι, ¶ 1) *ſupponere.* Thom. Mag. p. 879. ὑφίστημι, τὸ ὑποβάλλω τι. Heſych: ὑφιστάς· ὑποτιθείς. K. 10, 7. ὑφιστάναι κλῶνας, *ramis fulcire ſagenam.* ¶ 2) *adſtare iubere.* E. 4, 1, 11. ὑποστήσας Ἡριππίδας ταξιάρχους, np. qui cuſtodirent praedam. Fr. Portus: *ſubſiſtere iuſſit.* Leuncl. vult ἐπιστήσας. Cf. ἐφιστάναι nr. 4.

ὑφίστασθαι, et ὑποστῆναι, ¶ 1) *ſubſiſtere.* A. 4, 1, 11. ὑποστάντες ἐν στενῷ οἱ στρατηγοί. Cod. Eton. ἐπιστήσαντες, Cod. Pariſ. ὑποστήσαντες, quae explicari ſic poſſent: *cum ſubſiſtere ſuos iuſſiſſent.* ¶ 2) *reſiſtere, opponere ſe.* Π. 4, 2, 15. ὑποστάντας ἀθωρακίστους κατακαίνουσι. A. 7, 3, 24. ἕπεσθε, ὅπως, ἄν τις ὑφιστῆται, ἀλέξησθε, E. 6, 5, 26. ἐπὶ τὰ δύσβατα προελθὼν, ὑφίσατο. 7, 4, 14. §. 19. ὑποστάντες — ἐνίκησαν αὐτούς. Nam erant in itinere. Sed in caſtris iis ſuperueniebant victi. Sic E. 7, 1, 28. ὑπέστησαν in conuentu οἱ Κορίνθιοι, καὶ ἀπεκρίναντο, ὅτι οὐδὲν δέοιντο, *contra dixerunt, recuſarunt.* c. dat. A. 3, 2, 7. ὑποστῆναι αὐτοῖς τολμήσαντες, ἐνίκησαν. E. 7, 5, 12. τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη, *impetum ſuſtinuerit.* ¶ 3) *aduerſari, diſcrepare.* Aγ. 9, 1. ὡς (κατὰ) τὸν τρόπον ὑπεστήσατο τῇ τοῦ Πέρσου ἀλαζονείᾳ, *moribus diſcrepauerit a faſtu* regis

regis Persarum. Hutch. magis ad sensum reddidit: *mores fastui Persico repugnantes instituit.* ¶ 4) *suscipere, se offerre, audere.* Hesych: ὑφίσαται· ὑπομένει. Thom. Mag: ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω. Suid: ὑποσάς· ὑπομείνας, θαρσήσας. Deinde laudat locum A. 4, 1, 18. 19. ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐθέλοι γενέσθαι, καὶ ὑποσὰς ἐθελοντὴς πορεύεσθαι in montem accessu difficilem — ὑφίσανται Ἀριςώνυμος etc. Ay. 6, 1. ὑφισάμενος ἀεὶ πολεμεῖν πρὸς τοὺς ἰσχυροτάτους. ¶ 5) *suscipere munus oblatum.* A. 6, 1, 12. ὑποσῆναι τὴν ἀρχήν. §. 21. ¶ 6) *promittere.* Thom. Mag. ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι, ποιηταί. Suid: ὑφισάμενος· βεβαιῶν, ἐπαγγελλόμενος. Π. 6, 3, 12. ἐγώ σοι ἐθελούσιος ὑφίσαμαι τὴν τάξιν ἔχειν — ἔλαχεν Ἀβραδάτης ἧπερ ὑφίσατο. Ay. 1, 7. ὑπέση, ἐὰν δῶσιν — διαβήσεσθαι. E. 3, 4, 2. ὑποσῆναι, ἢν αὐτῷ δῶσι ξύνταγμα, σρατεύεσθαι. Paulo post dicitur ἐπαγγέλλεσθαι τὴν σρατείαν. ¶ 7) Π. 1, 6, 7. ὑφίσασθαι ἀνθρώπων ἄλλων προσατεύειν. All. ἐπίσασθαι, quod recte praeferri videtur ab interpretibus.

ὑφορᾶν, *suspectum habere.* A. 2, 4, 5. οἱ Ἕλληνες ὑφορῶντες τούτους — ἐχώρουν.

ὑφορᾶσθαι, *torue adspicere, aegre videre.* Aπ. 2, 7, 12. ἀντὶ ὑφορωμένων ἑαυτοὺς, ἡδέως ἀλλήλους ἑώρων. Leuncl. *qui prius suspecti inuicem erant.*

ὑψηλαυχενία, *ceruicis elatio.* Iπ. 10, 13. ἡδόμενον τὸν ἵππον τῇ ὑψηλαυχενίᾳ.

ὑψηλὸς. ¶ 1) *altus.* De loco, A. 3, 4, 16. ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ (scil. χωρίου) ἐπὶ τὸ πρανές. E. 6, 2, 17. ἀφ' ὑψηλοτέρου καθορῶντες. Iπ. 12, 11. ἐφ' ὑψηλοῦ ὄντι τῷ ἱππεῖ, sc. in equo. Iπp. 8, 3. ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς κατιέναι. Sic A. 5, 4, 17. ὑψηλή τε καὶ κοίλη ἡ χώρα ἦν. De monte, A. 5, 6, 3. p. 290. ὄρη ὑψηλότατα, *valde alti.* Sic E. 4, 5, 4. πάνυ ἐφ' ὑψηλοῦ εἶναι, *in monte.* 7, 5, 22. ὑπὸ τοῖς ὑψηλοῖς ἔθετο τὰ ὅπλα. Antea vocantur ὄρη. De calceis, O. 10, 2. ὑποδήματα ὑψηλὰ, ὅπως μείζων δοκοίη. ¶ 2) *eminens, exstans.* De membris animalium, Σ. 5, 6. ὑψηλὴ ῥίς. Oppon. τῷ σιμῷ. Iπ. 1, 3. ὁπλαὶ ὑψηλαί. Oppon. ταπειναὶ et χαμηλαί. Sic Aπ. 3, 10, 1.

ὑψηλὰ σώματα, *in quibus multa eminent.* K. 4, 2. canes appellantur ὑψηλαὶ, ſed §. 3. ὑψηλαὶ καὶ ἀσύμμετροι, ἀσύντακτα ἔχουσαι τὰ σώματα. ¶ 3) Neutrum plurale pro aduerbio, A. 6, 1, 3. ἥλοντο ὑψηλά τε καὶ κούφως, *alte.* Απ. 3, 8, 9. οἰκοδομεῖν ὑψηλότερα τὰ πρὸς μεσημβρίαν, *altius.* K. 6, 8. ςοιχιζέτω μακρὰ ὑψηλά. Sed. h. l. poſſit etiam ſuppleri δίκτυα.

ὕψος, *altitudo.* c. gen. A. 3, 4, 4. τοῦ τείχους ἦν — ὕψος ἑκατὸν πόδες. Accuſatiuus, omiſſo κατὰ, A. 6, 4, 2. πέτρα, ὕψος ὅπη ἐλάχιςον οὐ μεῖον εἴκοσιν ποδῶν. Σ. 2, 8. ὅσον ἔδει ῥίπτειν ὕψος. Vbi intelligendum eſt εἰς. Acc. omiſſo κατὰ, c. gen. A. 3, 4, 4. κρηπὶς — τὸ ὕψος εἴκοσι ποδῶν. §. 5. Pluralis K. 2, 8. αἱ ἄνισοι — εἰς ἴσα τὰ ὕψη ἐξαίρωσιν, *altitudinem eandem efficiant* ſ. *habeant, eadem altitudine emineant.*

Φ

φαγεῖν, *edere, comedere.* De hominibus, Π. 1, 2, 11. [illegible] μάζα καὶ ἄρτος [illegible] φαγεῖν. Απ. 2, 1, 18. ὁ ἑκὼν πεινῶν, φάγοι ἂν ὁπότε βούλοιτο, *cibum capere poteſt.* §. 30. 4, 5, 9. ἡδέως φαγεῖν καὶ πιεῖν. c. acc. Suidas: φάγω αἰτιατικῇ, καὶ γενικῇ σπανίως. Π. 8, 1, 15. ἀνέμενεν αὐτοὺς, ἔς ἂν φάγοιέν τι. A. 4, 5, 7. ἐάν τι φάγωσι. O. 1, 13. c. gen. Moeris: ἔφαγον κρέατος, οὐ κρέας, Ἀττικῶς. Thom. Mag. in v. ἔπιον· ἔφαγον σίτου, Ἀττικοί. A. 4, 8, 16. τῶν κηρίων ὅσοι ἔφαγον. Scilicet in talibus omittitur μέρος τι ἐκ. v. Hutch. De beſtiis, Απ. 2, 1, 4. ἐπιθυμία τοῦ φαγεῖν ἀγόμενα. Ιπ. 2, 3. equus dicitur φαγεῖν καὶ πιεῖν. Cf. δεινός.

Φαιδρίας, *Phaedrias.* E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

φαιδρὸς, ¶ 1) *hilaris.* Heſych. et Phauorin: φαιδρός· — γεγηθώς. De vultu omnique habitu externo, Π. 3, 3, 26. πορευόμενοι οἱ ὁμότιμοι φαιδροί. 6, 2, 6. ἡσυχαίτεροι — διεφοίτων, φαιδροὶ δέ οὐ πάνυ ἐφαίνοντο. Αγ. 1, 13. et E. 3, 4, 11. μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ. Απολ. 27. ὄμμασι καὶ σχήμασι καὶ βαδίσματι φαιδρός. K. 4, 2. canes ἀπὸ τῶν προσώπων φαιδραὶ καὶ εὔ[illegible]. c. ἐπὶ, Απ. 3, 10, [illegible]

τοῖς ἀγαθοῖς Φαιδροί. Iungitur c. λιπαρός. v. ibi. Neutrum A. 2, 6, 7. ἐν τοῖς δεινοῖς τὸ ϛυγνὸν αὐτοῦ τό τε Φαιδρὸν ἐν τοῖς προσώποις ἔφασαν Φαίνεσθαι De animo, Ιερ. 2, 17. ὅταν τινὰς ἀποκτείνῃ — Φαιδρὸς οὐ δύναται εἶναι. ¶ 2) *alacer ad pugnam.* Λ. 13, 9. ἔξεϛι δὲ τῷ νέῳ, qui alioqui non habet aetatem militarem, καὶ κεκριμένῳ εἰς μάχην — Φαιδρὸν εἶναι καὶ εὐδόκιμον. Sed rectius videtur Zeunius notione propria exponere: *lotus, unctus, nitidus.* Hefych: Φαιδρός· καθαρός. Cf. Doruill. ad Charit. p. 456. ¶ 3) Eſt in var. lect. pro κυδρός. v. κυδρ. it pro Φαιδρῶς. v. ibi.

Φαιδροῦν, *exhilarare.* Π. 2, 2, 9. ἐπεμειδίασε· καὶ ὁ Κῦρος ἰδὼν αὐτὸν Φαιδρωθέντα.

αιδρύνειν, i. q. Φαιδροῦν. Π. 5, 5, 12. reconciliatis Cyro et Cyaxare οἱ ἄλλοι ἥσθησάν τε καὶ ἐφαιδρύνθησαν, *laetitiam ſuam ſignis externis declararunt.*

Φαιδρῶς, *hilariter.* Probat hoc aduerbium Pollux 3, 97. Π. 4, 6, 2. p. 258. πρόσθεν Φαιδρῶς (Margg. Φαιδρὸς) βιοτεύων. Cf. προθύμως.

Φαίδων, *Phaedo.* Απ. 1, 2, 48. recenſetur inter Socratis diſcipulos. Cod. Leid. habet Φαιδώνδης, qui et ipſe fuit Socraticus. v. Ruhnken.

Φαίνειν, ¶ 1) *oſtendere.* Hefych: Φαίνων· δεικνύων, δηλῶν. De diis, Π. 6, 4, 5. p. 391. τὰ ἱερὰ ἡμῖν οἱ θεοὶ Φαίνουσιν, οἷά περ ὅτε τὴν πρόσθεν νίκην ἔδοσαν. A. 4, 3, 10. εὔχεσθαι τοῖς Φήνασι θεοῖς τά τε ὀνείρατα, καὶ τὸν πόρον. ¶ 2) *portendere.* E. 3, 3, 4. εἶπεν ὁ μάντις, ὅτι ἐπιβουλήν τινα Φαίνοιεν οἱ θεοὶ per exta. 6, 4, 7. Απ. 1, 1, 5. ὡς ὑπὸ θεοῦ Φαινόμενα per auſpicia. ¶ 3) *palam geſtare.* E. 6, 5, 18. τὰ ὅπλα πρὸς τοὺς πολεμίους Φαίνων, h. e. vt Morus explicat, *ita geſtans, vt hoſtes ea non modo conſpicarentur, ſed etiam viderent, aduerſus ſe tendi.* Sed Schneiderus: *phalangem contra hoſtes explicat* ſ. *partem ſui exercitus in phalange aduerſus hoſtes conſtituit.* ¶ 4) *ſignificare.* Π. 3, 3, 11. Διὶ πατρῴῳ ἔθυε, καὶ εἴ τις ἄλλος θεῶν ἐΦαίνετο, οὐδενὸς ἠμέλει. All. ἀνεΦαίνετο. Vertunt *ſi quis alius ſe offerret.* Fortaſſe rectius explices: *ſi*

si quis alius a magis indicaretur, cui sacrificaret. ¶ 5) *deferre, indicare, in ius vocare.* Π. 1, 2, 14. ἤν τις — ἐλλίπῃ τι τῶν νομίμων, φαίνουσι οἱ φύλαρχοι ἕκαστον. ¶ 6) *prodere cogitata.* E. 3, 5, 8. p. 182. τότε ἔφηναν, οἷα περὶ ὑμῶν ἐγίγνωσκον. ¶ 7) φρουρὰν φαίνειν, *exercitum mittendum decernere, copias educere.* v. Palmer. ad Aristoph. Vespp. 870. qui phrasin Laconicam appellat. Sed Morus et Portus in v. φρουρὰ rectius interpretantur *exercitum colligere, milites conscribere.* E, 3, 2, 17. φρουρὰν ἔφηναν οἱ Ἔφοροι. 3, 5, 6. 4, 2, 5. οἱ μὲν Ἔφοροι φρουρὰν ἔφαινον. Margg. ἔφηναν. 6, 4, 11. ἐπεὶ δὲ φρουρὰ φανθείη. §. 17. φρουρὰν ἔφαινον οἱ Ἔφοροι ταῖν ὑπολοίποιν μόραιν. 6, 5, 10. c. dat. E. 5, 4, 59. Λακεδαιμόνιοι — φρουρὰν ἔφαινον τοῖς Θηβαίοις, *contra Thebanos.* Sed Steph. coniicit ἐπὶ τοῖς Θ. Debebat potius: ἐπὶ τοὺς Θηβαίους. c. εἰς, E. 4, 7, 2. εἰς τὸ Ἄργος φρουρὰν φαίνουσι. 5, 4, 47. ἔφαινον φρουρὰν οἱ Λακεδαιμόνιοι (Margg. οἱ Ἔφοροι) εἰς τὰς Θήβας. c. ἐπὶ, E. 3, 2, 18. φαίνουσιν οἱ Ἔφοροι φρουρὰν ἐπὶ τὴν Ἦλιν. 4, 7, 1. φρουρὰν ἔφαινεν Agesilaus ἐπὶ τοὺς Ἀκαρνᾶνας. 5, 1, 26. Ἀργεῖοι ἰδόντες φρουρὰν πεφασμένην ἐφ' ἑαυτούς. §. 33. φρουρὰν φήναντες ἐπ' αὐτούς. 5, 2, 3. 5, 3, 13. φρουρὰν φαίνουσι ἐπ' αὐτοὺς οἱ Ἔφοροι. 5, 4, 13. 35.

Φαίνεσθαι, ¶ 1) *apparere, conspici.* De iis omnibus, quae vere sunt et oculis cernuntur, Π. 1, 2, 16. φύσης μεσοὺς φαίνεσθαι. 1, 4, 11. τὰ θηρία — ὡς λιπαρὰ ἐφαίνετο. §. 17. λαμπρότερόν τε ἂν φανῆναι τὸ ἔργον τῆς θήρας, καὶ — ἀφθονίαν γενήσεσθαι. §. 19. πονηροί γε φαινόμενοι, *quamuis eorum adspectus oculos non delectet.* 5, 4, 6. ὁποῖός τις ποτὲ φαίνῃ ἰδεῖν. Vbi ἰδεῖν, *specie, forma externa,* pertinet ad ὁποῖος. 6, 2, 3. ὅπως φανοῦνται εὐοπλότατοι. Ἱππ. 3, 13. ταῦτά μοι δοκεῖ πολεμικώτερα φαίνεσθαι ἄν. A. 1, 6, 1. ἐφαίνετο ἴχνη ἵππων. 2, 2, 7. καπνὸς ἐφαίνετο ἐν κώμαις οὐ πρόσω. §. 9. 4, 3, 20. Απ. 3, 10, 2. ὅλα τὰ σώματα καλὰ ποιεῖτε pictores φαίνεσθαι. Sic §. 7. de statuario. Σ. 1, 4. it. c. φανερός. A. 2, 5, 1. ὑποψίαι μὲν ἦσαν, φανερὰ δ'

δ' οὐδεμία ἐφαίνετο ἐπιβουλή. De fole, E. 4, 3, 5. ὁ ἥλιος μηνοειδὴς ἔδοξε φανῆναι. ¶ 2) *oftendere fe, praeter opinionem occurrere.* Απ. 2, 8, 1. πόθεν φαίνῃ; *vnde venis?* Eft Attica loquendi formula. v. Rhunken. Sic de feris forte obuenientibus, Π. 1, 4, 7. εἴ τῶν ἀγρίων τι φανείη θηρίων. 4, 6, 2. p. 257. φανείσης ἄρκτου. A. 5, 7, 15. De hoftibus, in quos alii incidunt, Π. 1, 6, 19. p. 82. εἴ σοι — ἄλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν. Paulo ante eft ἐπιφανεῖεν. A. 1, 10, 11. βασιλεὺς ἐφάνη. Λ. 13, 6. ἢν μηδεὶς ἐναντίος φαίνηται. E. 6, 5, 21. c. ἐν E. 6, 5, 37. ἐν τῷ ἱερῷ ἐφαίνοντο ἐναντίοι. c. εἰς, E. 6, 5, 25. εἰ μόνον φανείησαν hoftes εἰς τὴν χώραν, *inopinato irruiffent.* Sic φαίνηται in var. lect. eft pro ἐπιφέρηται. v. ἐπιφέρεσθαι nr. 2. ¶ 3) *in confpectum venire.* Π. 2, 4, 4. οὕτω φανεὶς τοῖς Ἰνδοῖς — ὡς λαμπρότατα φανῆναι — ὅτι μεγαλοπρεπέστατόν σε φαίνεσθαι. 7, 3, 1. πρόσθεν θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς, νῦν οὐδαμοῦ φαίνεται. Σ. 9, 3. οὕτω φαινομένου τοῦ Διονύσου, *cum ita in confpectum prodiret.* ¶ 4) *in publicum prodire.* Π. 7, 5, 14. ὡς — σπάνιός τε καὶ σεμνὸς φανείη Cyrus. ¶ 5) *obiici, offerri.* De prodigiis et aufpiciis, Π. 1, 6, 1. λέγονται ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αὐτῷ αἴσιοι γενέσθαι. τούτων δὲ φανέντων — ἐπορεύοντο. 2, 1, 1. ἀετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο. A. 3, 2, 5. οἰωνὸς τοῦ Διὸς ἐφάνη, np. quod quis fternutauerat. E. 7, 1, 21. De rebus infauftis, A. 7, 8, 2. κἂν μέλλῃ γενήσεσθαι, φαίνεταί τι ἐμπόδιον. Sic de extis, quae non laeta apparent, E. 3, 3, 4. δεινότερα τὰ ἱερὰ φαίνεσθαι. 3, 4, 15. ἄλοβα γίγνεται τὰ ἱερά. τούτου μέντοι φανέντος στρέψας. 4, 7, 7. c. dat. A. 1, 5, 7. πηλοῦ φανέντος ταῖς ἁμάξαις, *cum in lutum, inciderent.* ¶ 6) *contingere.* De fortuna, vt apud Latinos *affulgere.* Π. 2, 1, 10. εἴ τι — ἀγαθὸν μεῖζον φαίνοιτο. ¶ 7) *inueniri, indagari.* A. 1, 10, 10. ἐθαύμαζεν ὅτι οὐδαμοῦ Κῦρος φαίνοιτο quippe interfectus. 2, 1, 2. ὅτι Κῦρος οὔτε ἄλλον πέμποι — οὔτ' αὐτὸς φαίνοιτο. 3, 2, 14. 3, 3, 11. Λ. 7, 6. χρυσίον καὶ ἀργύριον ἐρευνᾶται, καὶ ἄν τί που φανῇ, ὁ ἔχων ζημιοῦται. ¶ 8) *dari, folui.* A. 7, 5, 10. μισθὸς οὐδείς πω ἐφαί-

ἐφαίνετο. ¶ 9) *promitti.* A. 7, 6, 26. μισθὸς φαίνεται, ἡγεμόνες ἥκουσι Λακεδαιμόνιοι, *sperari potest.* ¶ 10) *exhibere se, praestare se.* Π. 6, 4, 4. δός μοι φανῆναι ἀξίῳ Πανθείας ἀνδρί. 7, 1, 9. ὅπως κράτισοι φανῆσθε. Aem. Portus et Hutch. scribunt φανεῖσθε vel φάνησθε. A. 3, 1, 16. φάνητε ἄρισοι. E. 3, 4, 16. ὅσοι κράτισοι πρὸς τὰ προσήκοντα ἔργα φανεῖεν. Αγ. 1, 25. est φαίνοιντο. E. 4, 8, 4. νῦν ἔξεσιν ὑμῖν εὐεργέτας φανῆναι — ἐν ταῖς εὐπραξίαις πισοὺς φαίνεσθαι, οὐδὲν θαυμασόν· ὅταν δέ τινες ἐν συμφοραῖς βέβαιοι φανῶσι. Ἱπρ. 4, 20. c. dat. Π. 8, 1, 13. ὅπως ἕκασος ἄρισος φανήσοιτο Κύρῳ. E. 4, 8, 8. ¶ 11) *manifesto esse, omnium iudicio esse,* vel omnino i. q. εἶναι. Π. 1, 6, 19. p. 72. ἐξεληλεγμένος τ' ἂν εἴης, καὶ προσέτι ἀλαζὼν φαίνοιο, *iudicaberis.* 2, 2, 1. p. 101. δύσκολοι ἔνιοι φαίνονται. Deinde narratur de homine vere δυσκόλῳ. A. 1, 3, 19. ἐὰν μείζων ἡ πρᾶξις τῆς πρόσθεν φαίνηται. §. 18. est ᾖ. 1, 9, 9. Αγ. 11, 15. Λ. 1, 1. δυνατωτάτη τε καὶ ὀνομασοτάτη ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐφάνη. Verti h. l. potest *exsplenduit.* Fr. Portus metaphoram ait desumtam esse ab ortu siderum. E. 2, 3, 18. p. 98. 3, 3, 2. 4, 8, 4. ἡ ὑμετέρα πισότης μείζων φανείη ἄν. Απ. 2, 4, 5. 4, 2, 7. 12. 4, 8, 5. O. 10, 9. ὡς ἂν τῷ ὄντι καλὴ φαίνοιτο, ἀλλὰ μὴ μόνον δοκοίη. Απολ. 22. ¶ 12) i. q. γίγνεσθαι. Π. 5, 2, 2. βουλόμενος ἰδεῖν, εἰ — ψευδὴς φαίνοιτο. Margg. γένοιτο. A. 7, 5, 10. πολλαὶ ἤδη ἀσχολίαι ἐγίνοντο. All. ἐφαίνοντο. 7, 7, 17. ἐκ πλουσίου πένητα γενέσθαι — ἐκ βασιλέως ἰδιώτην φανῆναι. Πο. 4, 22. Απ. 1, 2, 27. c. ἐκ, Π. 8, 8, 10. πλῆθος μὲν — ἐκ τούτων φαίνεται, οὐ μέντοι ὄφελός γε οὐδέν. ¶ 13) *lucere.* A. 7, 4, 12. διὰ τοῦ ὀρόφου ἐφαίνετο πῦρ. Σ. 1, 9. ὅταν φέγγος τι ἐν νυκτὶ φανῇ. Athenaeus παρῇ. ¶ 14) *constare, euidens esse, patere.* Απ. 4, 2, 32. ταῦτα — οὐ μᾶλλον ἀγαθὰ ἢ κακά ἐσιν. Resp. οὐδὲν, μὰ Δία, φαίνεταί κατά γε τοῦτον τὸν λόγον. c. dat. Π. 7, 5, 22. ἃ δ' ἂν μάλισά τις οἰηθείη — οὐδὲ τοῦτο ἐφαίνετο αὐτῷ, *nec hoc verum esse putabat.* Sequente μὴ, E. 4, 8, 4. εἰ δέ τινι τοῦτο φανεῖται, μὴ καὶ — πολιορκώμεθα. Le-

Leuncl. *quod si quis est qui veretur.* Sed μὴ non potest a Φανεῖται pendere. Itaque Schneiderus post Φανεῖται addendum putat Φοβερὸν vel δεινόν. c. διὰ, Απ. 3, 10, 5. in picturis ἥδιον ὁρᾶν (ἐκεῖνα), δι' ὧν τὰ καλά τε καὶ ἀγαθὰ ἤθη Φαίνεται, ἢ δι' ὧν τὰ αἰσχρὰ, *intelligi luculenter et cognosci possunt.* c. particip. A. 5, 7, 3. ἐὰν Φαίνωμαι ἀδικῶν, *si constabit, me iniurium esse, si conuincar.* — ἂν δ' ὑμῖν Φαίνωνται ἀδικοῦντες οἱ ἐμὲ διαβάλλοντες. Αϑ. 1, 4. ἐν αὐτῷ τούτῳ Φανοῦνται τὴν δημοκρατίαν διασώζοντες. Πο. 3, 14. Απ. 2, 6, 7. Paulo aliter c. particip. Αϑ. 1, 11. τοῦτο γνώμῃ Φανεῖεν ἂν ποιοῦντες, *manifesto facient.* Απ. 3, 11, 14. τῷ Φαίνεσθαι βουλομένῃ χαρίζεσθαι, *prae te ferens te velle.* Απολ. 12. ϑεοῦ Φωνὴ Φαίνεται σημαίνουσα, *manifesto significat.* ¶ 15) *reperiri, deprehendi.* Pene redundat sic, et facit periphrasin verbi, cui additum est. c. inf. Π. 2, 2, 1. ἆρα ἐνδεέστεροι Φαίνονται εἶναι — ἢ οὐδὲν διοίσουσιν. 4, 5, 11. ξύνεσιν Φαίνῃ μοι ἔχειν, *intelligo te ingenio valere.* A. 2, 3, 8. ἵνα πολλὰ τὰ ἄπορα Φαίνοιτο τοῖς Ἕλλησιν εἶναι. Απ. 2, 1, 22. Φανῆναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προϊέναι. Sic Απ. 4, 2, 20. Φὴς εἶναι δικαιότερον; — Resp. Φαίνομαι. Intell. Φάναι, vt Φαίνομαι Φάναι sit i. q. Φημὶ, *aio, recte.* Steph. perperam probat lectionem Stobaei Φαίνεται. c. particip. Π. 1, 3, 1. πάντων τῶν ἡλίκων διαΦέρων ἐΦαίνετο, *praestare reperiebatur, praestabat.* 2, 1, 11. ἐὰν Φαίνωνται εὐπειστόταται οὖσαι. 2, 3, 5. p. 118. 4, 4, 3. 4, 6, 3. ἥνπερ καὶ Φρονῶν Φαίνῃ ὥσπερ λέγεις, i. e. Φρονῇς. 5, 5, 5. p. 328. ἤν τί σε Φανῶ κακὸν πεποιηκὼς — ἢν μέντοι μηδὲ Φαίνωμαι κακὸν πεποιηκώς. A. 1, 9, 11. 6, 1, 5. ὥστε ὄψιν ἔχων καλὴν Φαίνεσθαι. Αγ. 8, 3. Λ. 2, 15. E. 6, 3, 5. 6, 5, 25. ἄν τι ἐξαπατῶντες Φαίνωνται. 7, 1, 24. 7, 3, 7. p. 476. p. 478. τετιμωρηκότας ἔσεσθαι — τετιμωρηκότας Φανεῖσθαι. 7, 5, 27. Ιερ. 4, 6. Απ. 1, 1, 5. ψευδόμενος ἐΦαίνετο. 3, 3, 9. 3, 6, 16. O. 4, 7. 8, 22. 18, 1. Απολ. 13. Ιππ. 6, 4. c. particip. fut. A. 4, 5, 20. ἢν ἀγαθόν τι Φαίνηται ἐξηγησάμενος. All. ἐξηγησάμενος,

μενος, quod praeferunt Steph. et Hutch. et Zeun. ¶ 16) *videri*, i. q. δοκεῖν. v. δοκεῖν nr. 2. Π. 2, 2, 12. οἶμαι καὶ τοῖς κακίστοις σύμφορον φανεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς πλεονεκτεῖν. 8, 3, 7. Αγ. 11, 2. εἴθιστο φοβούμενος ἱλαρὸς φαίνεσθαι, εὐτυχῶν δὲ πρᾶος εἶναι. Ε. 3, 4, 7. 9. 4, 3, 6. ἐλαττόνων αὐτῷ τῶν νεῶν φανεισῶν τῶν αὐτοῦ τοῦ — Ἑλληνικοῦ. Απ. 1, 7, 3. εἰ βούλοιτο στρατηγὸς ἀγαθὸς μὴ ὢν φαίνεσθαι. Ο. 3, 8. 10, 2. ὅπως ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας. Σ. 1, 15. τῇ φωνῇ σαφῶς κλαίειν ἐφαίνετο. Ιπρ. 5, 2. πολλοὺς φαίνεσθαι τοὺς ὀλίγους. §. 6. Sic saepe in disputando: *argumentis colligi* s. *concludi*, Π. 1, 6, 7. θαυμαστὸν ἐφαίνετο ἡμῖν εἶναι. Ιερ. 7, 6. Ο. 1, 11. §. 16. τὰ μὲν καλῶς δοκεῖ λέγεσθαι — ἐκεῖνο δὲ ἡμῖν τί φαίνεται; *quid de eo statuendum putamus?* 6, 4. Απολ. 25.

Φαινίας, *Phaenias*, v. Φανίας.

Φαλάγγιον, *phalangium, genus aranei*. v. Plin. H. N. 8, 27. et 29, 4. Morsu nocet. Harpocrat. et Suid: ζῶον τὶ τῶν δακέτων τὸ φαλάγγιον. Eustath. ad Il. ν, p. 924. φάλαγξ οὐ μόνον στρατιωτικὸν σύστημα — ἀλλὰ καὶ ὁ ἀράχνης παρὰ τοῖς ὕστερον, οὐ μόνον ὁ μείζων, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποκοριζόμενος εἰς φαλάγγιον, ὡς δηλοῖ καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν ὑπομνημονεύμασι. Cf. Vales. ad Harpocrat. Απ. 1, 3, 12. τὰ φαλάγγια, οὐδ' ἡμιωβολιαῖα τὸ μέγεθος ὄντα, προσαψάμενα μόνον τῷ στόματι, ταῖς τε ὀδύναις ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοῦ φρονεῖν ἐξίστησι — ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα. §. 13.

Φαλαγγομαχεῖν, *aduersus phalangem* s. *peditatum pugnare*. Π. 6, 4, 5. p. 393. ἅμα ἱππομαχεῖν καὶ φαλαγγομαχεῖν καὶ πυργομαχεῖν.

Φάλαγξ, ¶ 1) *exercitus instructus, acies, phalanx*. Π. 3, 3, 27. συνεφείπετο πᾶσα ἡ φάλαγξ δρόμῳ. 6, 1, 27. ἐπικουρία τῇ ἑαυτοῦ φάλαγγι — βλάβη δὲ τῇ τῶν πολεμίων τάξει. Sic saepe Π. 6, 3, 11. Α. 1, 10, 7. κατέστησεν ἐναντίαν τὴν φάλαγγα. Mox est παρατεταγμένους. 4, 8, 7. τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἕλληνες ἀντιπαρετάξαντο φάλαγγα. All. κατὰ φάλαγγα. §. 8. δοκεῖ παύσαντας τὴν φάλαγγα λόχους ὀρθίους ποιῆσαι· ἡ μὲν γὰρ φάλαγξ dense conglobata διασπασθήσε-

θήσεται — τεταγμένοι εἰς Φάλαγγα. §. 9. dicuntur in Φάλαγγι posse τεταγμένοι esse vel ἐπὶ πολλοὺς, vel ἐπ' ὀλίγων. Ibid. διακοπείη ἡ Φάλαγξ. §. 10. §. 14. ἔξω γενόμενοι τῆς τῶν πολεμίων Φάλαγγος, *latius phalange hostili extensi*. Αγ. 6, 4. πῶς ἂν ἰσχυροτέρα γένοιτο Φάλαγξ, ἢ — εὔτακτος οὖσα; Ε. 7, 5, 22. ἐξετάθη αὐτῷ ἡ Φάλαγξ. §. 25. Ιερ. 6, 7. Ιπρ. 8, 23. Sic dualis, Α. 1, 8, 12. τὼ Φάλαγγε, np. exercitus Cyri minoris et fratris ex aduerso constituti. Cf. ἀναπτύσσειν, ἀντίος, ἀραιὸς, βαθύνειν, βαθὺς, ἐκτείνειν, ἰσχυρὸς nr. 8. πυκνός. Dicitur autem de qualibet cohorte instructa, vt etiam cornua complectatur, Π. 7, 1, 12. προσῄεσαν τρεῖς Φάλαγγες ἐπὶ τὸ Κύρου στράτευμα. Sunt h. l. Lydorum. Nam praeter Graecos non solum Persis saepe tribuitur Φάλαγξ, sed etiam aliis barbaris. Cf. Spanhem. ad Iulian. p. 231. Sic Π. 7, 1, 15. εἰς τὴν τῶν Αἰγυπτίων Φάλαγγα ἐμβάλλει. §. 19. De ea, quae vrbem obsidet, v. ἀσθενής. Sed siue magna siue parua intelligatur, pertinet maxime ad peditatum, Αγ. 1, 31. et Ε. 3, 4, 23. τὴν Φάλαγγα ἦγεν ἐπὶ τοὺς ἀντιτεταγμένους. Antea ἱππεῖς separatim commemorantur. Αγ. 2, 9. τὰς Φάλαγγας ἰσομάλους, σχεδὸν δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς. Ε. 3, 4, 13. ἔστησαν οἱ — ἱππεῖς, ὥσπερ Φάλαγξ ἐπὶ τεττάρων παρατεταγμένοι. 7, 5, 23. equites παρετάξαντο ὥσπερ ὁπλιτῶν Φάλαγγος βάθος ἐξῆς. Cf. nr. 3. ¶ 2) *media acies*. Π. 7, 1, 3. στήσαντες τὴν ἑαυτῶν Φάλαγγα — ἀπέκαμπτον εἰς κύκλωσιν. §. 4. ἀποσπᾶν τὰ κέρατα ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν Φάλαγγος — μὴ ἐγγὺς ἡμῶν γένηται τὰ κέρατα nos circumdatura, τῆς Φάλαγγος ἔτι πρόσω οὔσης. §. 11. μαχεῖσθε πρὸς κέρας — Φάλαγγα δ' ἔχοντες. §. 12. ἐγγύτερον εἶναι τῶν πολεμίων τὴν Φάλαγγα — ἢ τὰ κέρατα. §. 13. Φάλαγγι κατὰ (*contra*) κέρας hostium προσέβαλλον a latere. 8, 5, 8. v. κέρας. Α. 1, 2, 17. στήσας τὸ ἅρμα πρὸ τῆς Φάλαγγος μέσης — ἐπιχωρῆσαι ὅλην τὴν Φάλαγγα. 6, 5, 15. ὑφηγεῖτο Φάλαγγος (2 MSS. ἐπὶ Φάλ.), τοὺς πελταστὰς ἑκατέρωθεν ποιησάμενος. Α. 11, 8. Sic Π. 7, 1, 4. στραφέντες ὡς εἰς Φάλαγγα ἅμα πάντοθεν ἡμῖν προσίασιν.

σιν. Ad Φάλ. videtur ſupplendum eſſe ἡμετέραν. Dicitur de iis, qui volunt a fronte et lateribus ſimul aggredi. ¶ 3) *exercitus, peditatus, etiam non instructus.* Suid: Φάλαγγες· στίχες, τάξεις. οἱ δὲ τὸ ἐκ πλειόνων τάξεων ὁπλιτικὸν πλῆθος. Π. 6, 3, 1. τοὺς ἱππέας πρώτους — μετὰ δὲ τούτους τὰ σκευοφόρα, ὄπισθεν δὲ ἡ Φάλαγξ ἑφεπομένη. 7, 1, 15. οὐκ ἔστιν ἰσχυροτέρα Φάλαγξ, ἢ ὅταν ἐκ Φίλων συμμάχων ἠθροισμένη ᾖ. Vbi tamen etiam de acie poteſt intelligi. A. 2, 1, 5. 3, 3, 8. cum exercitus in vicis eſſet, Ξενοφῶντα ἠτιῶντο, ὅτι ἐδίωκεν ἀπὸ τῆς Φάλαγγος. § 7. erat ἀπὸ τοῦ ἄλλου στρατεύματος διώκειν. 6, 5, 5. ἐλάμβανον τὰ ἐπιτήδεια ἐντὸς τῆς Φάλαγγος. ¶ 4) *caſtra.* Αγ. 2, 15. συνελκύσαντες τοὺς τῶν πολεμίων νεκροὺς εἴσω Φάλαγγος, Erneſt. malebat Φάραγγος. Λ. 12, 3. εἴ τις προΐοι νύκτωρ ἔξω τῆς Φάλαγγος. Ιπ. 8, 12. ἢν στρατοπέδου ἀντικαθημένου ἀνθιππεύωσιν ἀλλήλοις, καὶ διώκωσι μὲν μέχρι τῆς πολεμίας Φάλαγγος τοὺς ἐναντίους, Φεύγωσι δὲ μέχρι τῆς Φιλίας. ¶ 5) *aranea.* v. Φαλάγγιον. Απ. 3, 11, 6. αἱ Φάλαγγες — θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον. ¶ 6) ἐπὶ Φάλαγγος varie verti poteſt, vt Π. 1, 6, 19. p. 82. εἴ σοι ἐπὶ Φάλαγγος ἄγοντι ἄλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι Φανεῖεν, ἢ κατὰ πρόσωπον, *aduerſus mediam hoſtium aciem.* 6, 3, 10. παραγγείλατε τοῖς ταξιάρχοις καὶ λοχαγοῖς ἐπὶ Φάλαγγος καθίστασθαι, *in acie, in ſua quemque centuria, in ſuo quemque manipulo, instructum.* A. 4, 3, 19. παραγαγόντας τὴν ἐνωμοτίαν ἐπὶ Φάλαγγος, *in phalangem, phalangis in modum, h. e. ita, vt acies recta ſine vllo interuallo hoſtibus opponatur, non a latere.* 4, 6, 4. 6, 5, 5. E. 6, 2, 18. claſſem τοτὲ μὲν ἐπὶ κέρως, τοτὲ δὲ ἐπὶ Φάλαγγος ἦγε. Fr. Portus: *quadrato agmine.* Morus: *aliam* (nauem) *prope aliam ratione latitudinis.* Ιπ. 3, 12. χρὴ — ἐπὶ Φάλαγγος ἅπαντας equites καταστάντας — πρὸς τὴν βουλὴν προσελαύνειν, *ita vt vnum agmen fiat.* 4, 3. ἢν πλατείαις ἐπιτυγχάνῃς ὁδοῖς, — πλατυντέον τῆς Φυλῆς ἑκάστης τὸ μέτωπον· ὅταν γε μὴν εἰς πεδίον ἀφικνῆσθε, ἐπὶ Φάλαγγος πάσας τὰς Φυλάς. Leuncl. addit

addit κατασατέον. Verti potest *denfe.* ¶ 7) In var. lect. permutatur c. Φυλακή. v. Φυλ. nr. 5.

Φάλαρα, *phalerae, ornamentum equorum.* Gregorius de dialectis habet in vocabulis Ionicis, et exponit τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. Hesych: Φάλαρα· — παραγναθίδες χαλινοὶ, ἢ ἱπποκόσμια. Suid: Φάλαρα· τὰς προμετωπίδας, τοὺς ἀσπιδίσκους, τὴν κόσμησιν τὴν κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων. παρὰ δὲ Ἡροδότῳ, τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. Cf. Bourdelot. ad Heliodor. p. 63. E. 4, 1, 18. Φάλαρα ἔχοντος περὶ τῷ ἵππῳ — πάγκαλα.

Φαλαροῖ, *in Phalero.* Steph. Byz: Φάληρον, δῆμος καὶ ἐπίνειον τῆς Ἀττικῆς. — καὶ πληθυντικῶς τὰ Φάληρα· Ξενοφῶν ἱππαρχικῷ. Videtur igitur Φαληροῖς legisse, vel Φαληροῖ saltem, Ιπρ. 3, 1. τά τ' ἐν Ἀκαδημίᾳ, καὶ τὰ ἐν Λυκείῳ, καὶ τὰ Φαλαροῖ, καὶ τὰ ἐν ἱπποδρόμῳ. Holsten. ad Steph. Byz. legit Φαληροῖ, et sic est in Cod. Lips. Intelligitur autem non δῆμος s. pagus, sed portus. v. Meurs. in Piraeeo c. 10.

Φαληρικὸς, *in Phalero, s. ad Phalerum.* v. Meurs. l. l. O. 19, 6. ὑγρὰ (γῆ) ἡ ἐν τῷ Φαληρικῷ ἕλει.

Φαληροῖ, v. Φαλαροῖ.

Φαλῖνος, *Phalinus,* siue vt alii scribunt

Φαλῦνος, *Phalynus,* Graecus. A. 2, 1, 6. profitetur apud Tissaphernem artem tacticam, et ab eo mittitur inter legatos ad Graecos princeps. §. 7 — 15. refertur eius oratio et colloquium ad Graecos, in quo Xenophontem §. 10. ridet. Etiam ap. Diodor. Sic. 14, 25. varie scribitur.

Φάναι, ¶ 1) *dicere.* c. acc. et inf. Π. 6, 3, 9. τοῦτον σφίσι καὶ οἴκοι νόμον ἔφασαν εἶναι. Marg. Steph. et Cod. Guelf. ἔθεσαν. v. τιθέναι nr. 11. A. 2, 2, 1. ἔλεγον, ὅτι πολλοὺς φαίη Ἀριαῖος εἶναι ἑαυτοῦ βελτίους, οὓς οὐκ ἂν ἀνασχέσθαι αὐτοῦ. 7, 7, 11. φατὲ φίλους εἶναι ὑμῶν. E. 3, 3, 5. ἐρομένων τῶν Ἐφόρων, πῶς φαίη τὴν πρᾶξιν ἔσεσθαι. Vbi fere est pro πῶς ἔσοιτο ἡ πρᾶξις. §. 6. ἐρωτώντων δὲ, πόσους φαίη καὶ τοὺς ξυνειδότας τὴν πρᾶξιν εἶναι. Απ. 1, 2, 45. πότερον βίαν φῶμεν εἶναι, ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; c. ὡς, Π. 3, 3, 9. extr. καὶ ὁ πατὴρ ἀεὶ λέγει, καὶ σὺ φῂς, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ πάντες ὁμολογοῦσιν,

γοῦσιν, ὡς αἱ μάχαι κρίνονται. E. 6, 3, 5. c. inf. ſimpliciter, de eadem perſona, Π. 1, 4, 8. ἔφασαν κατερεῖν αὐτοῦ, *ſe accuſaturos eſſe.* 3, 2, 8. ἔφασαν — μὴ ἀδικήσεσθαι. E. 3, 3, 7. ὅπλα πόθεν ἔφασαν λήψεσθαι 3, 4, 1. οὐδὲν ἔφη εἰδέναι. O. 9, 19. Sic addito ἂν, Π. 3, 2, 9. ἔφη πολλοῦ ἂν τοῦτο πρίασθαι· πολὺ γὰρ ἂν αὐξάνεσθαι τὴν πρόσοδον. E. 3, 2, 7. ἔφασαν οὐκ ἂν θαυμάζειν. Cf. nr. 16. c. nominat. et inf. Π. 4, 1, 10. ὁ φήσας ποτὲ συγγενὴς εἶναι. Poſſis vertere *qui iactauerat ſe eſſe.* §. 11. 7, 5, 18. A. 2, 2, 1. αὐτὸς πρωῒ ἀπιέναι φησίν. Vbi ἂν intelligi poteſt. 4, 4, 11. Πέρσης ἔφη εἶναι. 6, 2, 8. ὅτι φαίη τριήρεις ἔχων ἥξειν. 7, 2, 11. ἔφη οὗτος εἶναι. 7, 3, 22. E. 2, 4, 27. 3, 3, 6. αὐτοὶ πᾶσιν ἔφασαν συνειδέναι. 6, 5, 23. 7, 1, 15. 7, 4, 9. O. 2, 9. ὅτε ἐγὼ ἔφην πλουτεῖν. 4, 16. Σ. 1, 11. c. κατὰ, Ἀπολ. 25. αὐτοὶ οἱ ἀντίδικοι τούτων πρᾶξαί τι κατ' ἐμοῦ φασιν, *de me.* Vertunt: *mihi obiiciunt.* Debebat eſſe ἐμὲ ſine κατά. c. τί et acc. perſ. E. 3, 5, 8. p. 182. Κορινθίους δὲ καὶ Ἀρκάδας τί φῶμεν; *quid dicamus de, cur commemoremus.* Aliter O. 1, 14. οἱ δὲ φίλοι — τί φήσομεν αὐτοὺς εἶναι, i. e. τί εἰσι. Eſt anacoluthia. Seruit obiectioni, Αθ. 3, 7. φέρε δὴ, ἀλλὰ φησί τις χρῆναι. Leuncl. in corrigendis ſcribi iubet φήσει. Sed neque Steph. neque Leuncl. ſic edidere. E. 2, 4, 29. ἀλλὰ γνώμῃ φαίητ' ἂν προσέχειν. Aπ. 3, 9, 13. εἰ δὲ φαίη τις, τῷ τυράννῳ ἐξεῖναι. ¶ 2) *dici iubere, nunciari iubere.* Π. 2, 4, 6. legati dicunt, ὅτι ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς, τὸ δίκαιον σκεψάμενος, φαίη, μετὰ τοῦ ἀδικουμένου ἔσεσθαι. 3, 2, 14. ¶ 3) *narrare, perhibere.* Π. 7, 3, 6. μνῆμα ὑπερμέγεθες ἐχώσθη, ὥς φασιν. A. 1, 8, 18. τιτρώσκει διὰ τοῦ θώρακος, ὥς φησι Κτησίας. c. nomin. et inf. A. 1, 8, 18. ἰᾶσθαι αὐτὸς τὸ τραῦμά φησι. Aπ. 4, 8, 4. ἔφη γὰρ — αὐτὸς — λέγειν αὐτῷ. Et ab hoc ἔφη pendet etiam αὐτὸς §. 5. et 6. O. 4, 25. c. inf. eiusdem perſonae, O. 7, 18. ἔφη φάναι, *ſe dixiſſe narrabat.* §. 23. φάναι ἔφη. §. 30. 10, 7. εἰπεῖν ἔφη. Ἀπολ. 2. Sed omiſſo acc. perſonae alterius, O. 9, 18. ἔφη φάναι, ſcil. αὐτήν.

αὐτήν. c. acc. et inf. A. 2, 1, 11. ἄλλους ἔφασαν λέγειν. E. 3, 2, 7. τούτους δὲ λέγειν ἔφασαν. 3, 3, 5. ἐπιδεικνύναι αὐτὸν ἔφη. 3, 5, 14. Sic ἔφασαν et φασὶ imperſonaliter pro λέγεται. v. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 1, 138. Π. 1, 3, 4. τὸν Κῦρον ἔφασαν λέγειν, *Cyrum dixiſſe ferunt.* 1, 4, 9. τὸν θεῖον εἰπεῖν φασιν. §. 25. οὐδένα ἔφασαν ὅντιν' οὐ δακρύοντ' ἀποστρέφεσθαι. §. 26. πολλὰ δῶρα διαδοῦναι αὐτόν φασι. Paulo ante eſt λέγεται. 7, 3, 6. in vna narratione obliqua eſt λέγεται — φασὶ — λέγουσι. A. 2, 6, 6. Redundat ἔφη, O. 4, 20. ὁ Κῦρος λέγεται Λυσάνδρῳ — φιλοφρονεῖσθαι, ὡς αὐτὸς ἔφη ὁ Λύσανδρος — καὶ τὸν παράδεισον ἐπιδεικνύναι αὐτὸν ἔφη. Leuncl. et Welſ. delent hoc alterum ἔφη, et legunt αὐτὸς, quod pendeat a λέγεται. Sed Bach. rectius ſtatuit eſſe ἀνακόλουθον. ¶ 4) *praetexere, cauſari.* c. nomin. et inf. Πο. 1, 1. γιγνώσκουσι μὲν τὸ δίκαιον — διὰ δὲ τὴν τοῦ πλήθους πενίαν ἀναγκάζεσθαι ἔφησαν ἀδικώτεροι εἶναι. ¶ 5) *fateri.* E. 3, 3, 2. ἡ μήτηρ καὶ νῦν ἔτι φησιν, np. te non eſſe ſuum filium. ¶ 6) *profiteri.* Π. 1, 6, 12. p. 65. τί ποτε διδάσκων στρατηγίαν φαίη με διδάσκειν. ¶ 7) *promittere, ſpem oſtendere.* E. 4, 3, 1. πάλιν παρεσόμεθα, ὥσπερ καὶ ἔφαμεν. c. inf. praeſ. omiſſo ἂν, A. 7, 1, 2. οἱ ἄλλοι ἔφασαν βουλευσάμενοι ἀπαγγέλλειν. All. ἀπαγγελεῖν, quod probant Steph. et Hutch. 7, 7, 9. Addito ἂν, A. 7, 7, 8. προθύμως μὲν ἂν συνέπεσθαι ὑμῖν φασι. O. 10, 11. γυμναζομένην ἔφην οὕτως ἂν ἥδιον ἐσθίειν, *ſpem faciebam.* c. inf. fut. Π. 4, 4, 3. extr. ταῦτα ἔφασαν ποιήσειν. Margg. ὑπισχνοῦντο. 7, 2, 3. τὰ χρήματα πάντα ἀποδώσειν ἔφασαν. A. 7, 3, 2. Σ. 3, 3. Similiter c. inf. praeſ. verborum in μι, E. 6, 5, 9. ἐξιέναι ἔφασαν. c. ἐθέλειν pro futuro, A. 4, 8, 5. πιστὰ ἔφασαν καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἐθέλειν. 4, 1, 19. Sequente verbo finito, Π. 2, 4, 7. φαμὲν ἡμεῖς — αἱρούμεθα δικαστήν. Margg. αἱρεῖσθαι. ¶ 8) *minari.* c. inf. fut. A. 7, 1, 10. κατασχίσειν τὰς πύλας ἔφασαν. 7, 4, 11. E. 1, 3, 2. πολεμήσειν ἔφη αὐτοῖς. ¶ 9) *definire,* Π. 5, 3, 9. ἔλαβε χωρίον ὁ Κῦρος, ὁποῖον ἔφη

ὁ Γαδάτας, *de quo ei cum Gadata conuenerat.* ¶ 10) *iubere.* Π. 4, 6, 6. ἃ οἱ μάγοι ἔφασαν τοῖς θεοῖς ἐξελεῖν. ¶ 11) *affirmare*, vt apud Latinos *aio.* Π. 4, 4, 1. ἐπυνθάνετο ὁ Κῦρος εἰ σῶοι εἶεν· ἐπεὶ δὲ τοῦτ᾽ ἔφασαν. 3, 2, 9. ἐθέλοιτ᾽ ἂν νέμειν —; ἔφασαν οἱ Χαλδαῖοι. Α. 1, 6, 7. ἠρώτα — ἔφη ὁ Ὀρόντης. In ſqq. eſt ὡμολόγει. 7, 2, 14. Πο. 5, 13. εἴ τις με ἐπερωτῴη — οὐκ ἂν φαίην. Eſt modeſtiae. ¶ 12) *aſſentiri.* Απ. 1, 2, 33. ἐπήρετο αὐτὼ — τὼ δὲ φάτην. All. melius ἐφάτην. Neque enim augmenta omittere ſolet Xenophon. ¶ 13) *contendere, affirmare, aſſeuerare.* Α. 2, 5, 11. τὰ ὅπλα ἀπαιτεῖ· ἑαυτοῦ γὰρ εἶναι φησίν. Ιερ. 7, 7. πῶς γὰρ ἂν φαίημεν τοὺς βίᾳ ἐξανισαμένους ἐξανίσασθαι; Ο. 10, 4. Απολ. 13. ὥσπερ ἐγώ φημι, οὕτω πάντες καὶ λέγουσι καὶ νομίζουσιν. ¶ 14) *exiſtimare, cenſere.* Heſych. et Suid: φημί· λέγω, ὑπολαμβάνω. Π. 2, 2, 13. ταῦτα ἔφασαν χρῆναι ὅσις περ ἀνὴρ οἴοιτο εἶναι. Paulo ante eſt συνεδόκει. 2, 3. 5. p. [illegible]9. τοῦτο μαθὼν παρὰ τῆς φύσ[illegible] ἐγὼ φημι. 2, [illegible] εἴ τι φησὶν

— ἀδικεῖσθαι. 4, 2, 19. p. 223. αὕτη ἂν ἡμᾶς ἡ θοίνη πλείω εὐφράνειεν, ἐγώ φημί, *opinor.* 4, 4, 2. σύμφορον ἂν, ὡς ἐγώ φημι, ποιήσαιμεν. 8, 6, 6. ἃ ὑμᾶς φημὶ χρῆναι ποιεῖν. 8, 8, 13. φημὶ — ἀποδεδεῖχθαι, *videor mihi demonſtraſſe.* Α. 1, 3, 18. ἔγωγε φημὶ, ταῦτα μὲν φλυαρίας εἶναι· δοκεῖ δέ μοι etc. 1, 4, 14. 3, 2, 14. οὓς οὐκ ἂν ἡμῶν φαίημεν βελτίους εἶναι. §. 15. ἡμᾶς δ᾽ ἂν ἔφην ἔγωγε χρῆναι μήποτε φανεροὺς εἶναι. Viri docti coniiciunt φαίην. 5, 3, 2. ἁλίσκεσθαι ἔφασαν τῷ δρόμῳ. Portus in indice et Zeun. recte intelligi iubent ἂν, et verti: *putabant, ſe interceptum iri.* 6, 6, 9. φημὶ Hutch. vertit *ſentio.* 7, 6, 22. ἐγὼ μὲν ὑμᾶς φημὶ — τοῖς θεοῖς χάριν εἰδέναι. Intell. δεῖν ſ. χρῆναι. Αγ. 2, 25. πῶς οὐκ ἂν φαίη τις αὐτὸν χρῆσθαι εὐγνωμόνως ἑαυτῷ; Αθ. 2, 19. 3, 12. ὑπολάβοι δέ τις ἂν — ἐγὼ δὲ φημι τινὰς εἶναι. Πο. 6. 3. Απ. 1, 4, 15. ὅταν πέμπωσιν, ὥσπερ σὺ φῂς πέμπειν αὐτούς. Σ. 8, 30. it. in disputatione, Ο. 6, 4. κτῆσιν τοῦτο ἔφαμεν εἶναι. Antea erat ἔδοξεν ἡμῖν. §. 6. ¶ 15) *coniicere.* Π. 8, 2, 10. πολλα-

λαπλάσια ἢ ἔφη Κύρῳ ἂν εἶναι. ¶ 16) Interponitur vel poſtponitur orationi rectae, vbi quis vel ſua vel aliorum verba refert, vt *inquam* apud Latinos. a) Π. 2, 3, 5. p. 118. νῦν δέ φημι ἡμῖν καὶ δέδεικται. Steph. et Hutch. praeferunt ἔφη. E. 4 1, 2. εἰπέ μοι, ἔφη, οὐκ ἂν δοίης; §. 3. λέξόν μοι, ἔφη, ὦ Κότυ. O. 9, 14. εἶπον, ἔφη, ἐγώ. §. 18. τί οὖν; ἔφην ἐγὼ — τί δὲ, ἔφη, εἰ μὴ εἶπέ γέ μοι. 16, 10. πηλὸς ἂν εἴη, ἐγὼ ἔφην — σκληρὰ, ἔφην ἐγὼ, ἔσται. 17, 8. 18, 1. 2. et ſaepiſſime. b) Seruit obiectioni, A. 7, 6, 17. ἀλλὰ, φαίητε ἂν, ἔδει τὰ ἐνέχυρα λαβεῖν. Πο. 4, 28. τί δῆτα, φαίη ἄν τις, οὐ καὶ νῦν καινοτομοῦσιν; c) Pleonaſtice ponitur poſt aliud verbum dicendi, et vbi oratio tranſit ab obliqua in rectam, Π. 1, 3, 6. ἐπεὶ ὥρα — εἰπεῖν' ἢ καὶ δίδως, φάναι, μοι. Steph. φάναι ſtellula notat. §. 7. Ἀσυάγην εἰπεῖν' οὐχ ὁρᾷς, φάναι, ὡς καλῶς. §. 11. τὸν δὲ Κῦρον εἰπεῖν, ὅτι, νὴ Δία, φάναι, μισῶ. 1, 4, 19. ἤρετο, ἦ οὗτοι, ἔφη, — εἰσίν. 4, 2, 7. ἠρώτων, τί δὲ οὐκ ἀναμένεις, ἔφασαν, τοὺς etc. 4, 6, 5. 5, 5, 3. v. ἔρεσθαι nr. 1. 7, 3, 5. ἐκέλευσεν ἀποςῆναι, ἕως ἂν, ἔφη, τόνδε ὀδύρωμαι. 8, 2, 10. 11. A. 2, 5, 4. 4, 1, 15. ἀποκρίνεται — βλέψον, ἔφη, εἰς τὰ ὄρη. 6, 1, 21. 7, 1, 8. ἔλεγε' τὰ μὲν ἐπιτήδεια, ἔφη, λαμβάνετε. 7, 3, 12. 7, 6, 30. E. 2, 4, 27. ἔπεμπον λέγοντας — ἀξιοῦν. δ' ἔφασαν καὶ τοὺς ἐν Πειραιεῖ. Ιερ. 7, 1. Απ. 1, 3, 9. 1, 6, 4. O. 3, 1. 4, 22. 23. 8, 15. 10, 1. ἐγὼ ἀκούσας — εἶπον' νὴ τὴν Ἥραν, ἔφην. Sic Zeun. Π. 3, 1, 4. edidit εἶπε δὲ, ὅτι εἰς καιρὸν ἥκεις, ἔφη. et 5, 4, 16. εἶπεν' ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἔφη, πιςεύω σοι. In reliquis deeſt ἔφη. d) Eodem modo in dialogis de eadem perſona ponitur bis terue ἔφη vel ἔφην, vt O. 8, 2. μηδέν τι, ἔφην, ἀθυμήσῃς — ἀλλὰ γὰρ, ἔφην ἐγώ. §. 21. 17, 10. γελάσας ἔφη. παίζεις, ἔφη — εὖ ἴσθι, ἔφη. Σ. 8, 6. Etiam c. inf. Απ. 2, 4, 1. πολλῶν ἔφη ἀκούειν — ἐπιμελούμενος δὲ ὁρᾶν ἔφη. §. 2. 3, 4. Vnde Π. 8, 3, 12. alterum ἔφη poſt alterum ἀνελόμενος ab aliis eiicitur, vt a Welſio, ab aliis retinetur. Απ. 3, 13, 2. ἔφη διδάσκειν (i. e. διδάξειν)

ξειν) — παύσασθαι ἐσθίοντα ἔφη — ὑγιεινότερόν φησι διάξειν. Reisk. delet φησι. e) Interdum saepius tam de interrogante, quam de respondente, vt Απ. 1, 2, 41 — 46. decies et ter. f) Vbi alter excipit sermonem, interdum omittitur, vt Απ. 2, 6, 5. post οἶμαι μὲν Reisk. inserere vult ἔφη, quod Ern. potius intelligendum putat. 3, 11, 7. post οὐ γὰρ δὴ in MS. 1. insertum est ἔφη, quod in reliquis deest. g) Raro ponitur ab initio orationis, Σ. 4, 60. εἰπών, ὅτι καὶ τοῦτο ὁμολογεῖται, ἔφη· εἰ etc. ¶ 17) *respondere*. Π. 1, 4, 9. φάναι αὐτόν, np. φασί. §. 27. 5, 2, 12. οὐκοῦν οἴεσθε, ἔφη, —; ἔφασαν, καὶ σφόδρα γε. E. 3, 3, 6. ἐρωτώντων τῶν Ἐφόρων — λέγειν καὶ περὶ τούτου ἔφη αὐτόν. Et saepius. ¶ 18) Forma ἔφησθα pro ἔφης est Attica, vt ᾖσθα et οἶσθα. Cf. Thom. Mag. p. 397. Π. 1, 6, 3. ἔφησθα χρῆναι. §. 6. ὁμοίως ἔφησθα εἰκὸς εἶναι. A. 1, 6, 7. μεταμεμελῆσθαι σοι ἔφησθα. 7, 2, 15. ἀπιέναι ἔφησθα — ἔφησθα οἷόν τ' εἶναι. 7, 7, 5. O. 6, 11. 15, 2. 5. ¶ 19) οὐ φάναι, a) *negare*. Π. 2, 1, 2. p. 87. Παφλαγόνας οὔ φασιν ἕπεσθαι. 5, 5, 2. οὐκ ἔφη δεῖσθαι. 6, 1, 19. βιάζεσθαι μὲν μή, πείθειν δὲ οὐκ ἔφη κωλύειν. A. 1, 3, 8. αὐτὸς οὐκ ἔφη ἰέναι, 4, 1, 15. οὔ φασιν εἶναι ἄλλην ὁδόν. §. 17. ὅτι οὐ φαίη εἰδέναι. 6, 4, 13. οὐκ ἂν ἔφη ἐξαγαγεῖν. 6, 6, 7. οὐκ ἂν ἄλλως ἔφη γενέσθαι. 7, 4, 17. οὐκ ἂν ἔφη σπείσεσθαι. Αθ. 3, 8, οὔ φημι οἷόν τ' εἶναι. E. 1, 1, 19. οὐκ ἔφασαν δεῖν στασιάζειν. 1, 3, 8. οὐκ ἔφη ὀμεῖσθαι. 1, 4, 6. p. 28. 1, 6, 9. οὐκ ἔφη — οὐδένα — ἀνδραποδισθῆναι. Intell. ἄν. 1, 7, 9. 2, 2, 12. 2, 3, 20. 2, 4, 14. 3, 1, 12. 3, 3, 2. ὅντινα καλεῖς πατέρα, οὐκ ἔφη σε εἶναι ἑαυτοῦ. Απολ. 29. οὐκ ἔφην χρῆναι παιδεύειν. §. 30. φημὶ αὐτὸν — οὐ διαμενεῖν. In his locis omnibus οὐ reuera pertinet ad infinitiuum, vt v. c. οὔ φασιν ἕπεσθαι idem sit quod φασὶν οὐχ ἕπεσθαι, et sic porro. Sed interdum hic infinitiuus omittitur, vt A. 4, 1, 17. εἴ τινα εἰδεῖεν ἄλλην ὁδόν — ὁ μὲν οὖν ἕτερος οὐκ ἔφη. np. εἰδέναι. O. 19, 14. ἤρου με, εἰ ἐπίσταμαι φυτεύειν, οὐκ ἔφην, np. ἐπίστασθαι. Sic A. 5, 8, 3. ἐπεὶ δὲ τού-

τούτων οὐδὲν ἔφησεν factum esse — ἐπήρετο, εἰ ὁπλιτεύοι· οὐκ ἔφη. πάλιν, εἰ πελτάζοι· οὐδὲ τοῦτ' ἔφη. b) *nolle, detrectare.* A. 1, 3, 1. οὐκ ἔφασαν ἰέναι. §. 7. ὅτι οὐ φαίη παρὰ βασιλέα πορεύεσθαι. 1, 4, 12. 4, 5, 12. οὐκ ἔφασαν πορεύεσθαι. Vbi Stephanus: malit fortasse aliquis πορεύσεσθαι. c) *non concedere.* A. 7, 7, 11. ἐθέλοιτε — τούτοις ἐπιτρέψαι — ὁ δὲ ταῦτα μὲν οὐκ ἔφη. ¶ 2o) E. 3, 3, 2. ἔφυγε ediderunt duce Leuncl. pro ἔφησε. Permutatur item εἶπεν et ἔφη. v. εἰπεῖν nr. 1. a. De alia var. lect. v. εὐφυὴς nr. 2.

Φανερὸς, ¶ 1) *conspicuus, qui conspici potest.* A. 1, 9, 4. τὰς ὠτειλὰς φανερὰς εἶχε. 4, 1, 17. ἄλλην ὁδὸν ἢ τὴν φανεράν. 6, 2, 4. ἐπὶ τῇ φανερᾷ ὁδῷ. §. 6. κατὰ τὴν φανερὰν ὁδόν. (4, 3, 4. est ὁδὸς ἡ ὁρωμένη.) E. 5, 1, 8. ὅπως μὴ φανερὸς εἴη. (A. 4, 6, 10. est ὡς μὴ δύνασθαι ὁρᾶσθαι.) Aπ. 1, 1, 10. πληθούσης ἀγορᾶς ἐκεῖ (ἐν τοῖς περιπάτοις) φανερὸς ἦν, *in omnium oculis.* Iπ. 4, 11. αἱ φαναραὶ φυλακαί. Oppon. κρυπταὶ, vt §. 12. et saepius in hoc capite. Sic Π. 8, 4, 15. τὸν τὴν δύναμιν φανερὰν ποιήσαντα, i. e. re δείξαντα et verbis διηγησάμενον. c. dat. Π. 1, 6, 19. p. 78. λαμβάνεις φανερούς σοι ὄντας, ἀφανὴς ὢν ἐκείνοις. 3, 3, 17. Aπ. 4, 3, 14. ὁ πᾶσι φανερὸς δοκῶν εἶναι ἥλιος, οὐκ ἐπιτρέπει ἑαυτὸν ἀκριβῶς ὁρᾶν — ἄνεμοι οὐχ ὁρῶνται, ἃ δὲ ποιοῦσι, φανερὰ ἡμῖν ἐστι. Cf. ἀναπτύσσειν nr. 4. ¶ 2) *manifestus, euidens.* A. 2, 5, 1. ὑποψίαι μὲν ἦσαν, φανερὰ δ' οὐδεμία ἐφαίνετο ἐπιβουλή. Neutrum c. ἐν, Π. 3, 1, 14. ἔτι φανερώτερον καὶ ἐν τοῖσδε, *ex his etiam magis apparet.* c. ὅτι, Aπ. 3, 9, 2. δῆλον μὲν ὅτι οὐκ ἂν τολμήσαιεν — φανερὸν δὲ ὅτι οὔτ' ἂν ἐθέλοιεν. 4, 3, 9. ἐπειδὴ καὶ τοῦτο φανερὸν, ὅτι οὐκ ἂν ὑπενέγκοιμεν. §. 10. 14. O. 20, 15. Sed etiam masculinum c. ὅτι, Π. 2, 2, 5. φανεροῖς γιγνομένοις ὅτι τοῦ λαβεῖν ἕνεκα ποιοῦσι, *si apparet eos facere,* 5, 3, 2. it. c. ὅπως, Aπ. 1, 1, 17. ὅσα μὴ φανερὸς ἦν, ὅπως ἐγίγνωσκεν, *de quibus quid sentiret non constabat.* Mox est ὅσα δὲ πάντες ᾔδεσαν. Saepe c. participio. v. Valckenar. ad Herodot. 3, 4. Π. 1, 6, 19. p. 72. εὖ οἶμαι

δεῖν ποιοῦντα φανερὸν εἶναι, *ita beneficiis alios afficere, vt pateat atque etiam aliis innotescat, te esse beneficum.* 5, 4, 9. πέμπων ad aegrotos φανερὸς ἦν τοὺς θεραπεύοντας, *mittebat omnibus audientibus* f. *ita vt omnes scirent.* 8, 1, 11. ἐθέλουσιν οὐδὲν ὑβριστικὸν ποιοῦντες φανεροὶ εἶναι, i. e. ἁλίσκεσθαι. 8, 2, 6. τίνι φίλοι πλουσιώτεροι ὄντες φανεροὶ ἢ Περσῶν βασιλεῖ. Deest εἰσὶ post φαν. Verte: *cui amicos ditiores esse scimus, quem constat am. dit. habere.* A. 1, 6, 8. νῦν τὸ τρίτον ἐπιβουλεύων ἐμοὶ φανερὸς γέγονας, *deprehensus es insidiari.* 1, 9, 7. φανερὸς ἦν — πειρώμενος, *palam* f. *aperte conabatur.* 3, 2, 12. §. 15. ἡμᾶς φαίην χρῆναι μήπω φανεροὺς εἶναι οἴκαδε ὡρμημένους, *nondum palam parare* l. *profiteri iter in patriam.* 4, 3, 18. φανεροὶ ἤδη ἦσαν — καταβαίνοντες, ὡς ἐπιθησόμενοι τοῖς τελευταίοις, *descendebant consilio non dissimulato* f. *ita vt clare perspici posset.* §. 24. φανεροὶ ἦσαν φεύγοντες, *clare perspici poterat, eos fugere.* Αγ. 1, 4. οὐδεμία ἀρχὴ φανερά ἐστι διαγεγενημένη, *nullum proferri potest, quod perpetuo durauerit.* §. 13. et E. 3, 4, 11. ἀχθεσθέντες φανεροὶ ἐγένοντο, *aperte prae se ferebant tristitiam.* Αγ. 7, 2. φανερὸς ἦν τοῖς νόμοις λατρεύων, *claris argumentis ac tota vita demonstrabat, se.* Λ. 14, 7. Πο. 5, 9. εἰ φανεροὶ εἴητε ἐπιμελούμενοι, *si homines viderent, vos curare.* §. 10. E. 4, 5, 4. Απ. 1, 1, 2. θύων φανερὸς ἦν, *palam sacrificabat,* i. e. *ita vt videre quilibet posset.* Vel potius: *constat eum sacrificasse.* 1, 2, 60. φανερὸς ἦν δημοτικὸς — ὤν, *claris argumentis declarabat, se esse.* §. 62. 1, 3, 14. 2, 2, 4. O. 9, 1. etc. c. dat. et particip. Απ. 4, 5, 1. φανερὸς ἦν τοῖς συνοῦσιν ἠσκηκὼς αὐτόν 4, 8, 2. ¶ 3) *omnibus notus.* Π. 5, 5, 9. p. 331. τί ἡμῖν πεπραγμένον οὐ φανερόν ἐστιν; K. 1, 10. τὰς μὲν τιμὰς ἃς ἔλαβε, φανεραί. Est accusatiuus absolutus. Debebat esse αἱ μὲν τιμαί. Sic Απ. 4, 3, 4. ἡ σελήνη τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ μηνὸς τὰ μέρη ἡμῖν φανερὰ ποιεῖ, i. e. ἐμφανίζει, quod paulo ante erat. ¶ 4) *nobilis, illustris.*

lustris. Π. 7, 5, 20. Babylone; ἐν πόλει τῇ μεγίστῃ τῶν φανερῶν. ¶ 5) τὸ φανερὸν, *quod aperte agitur.* v. ἀφανής. ¶ 6) ἐκ φανεροῦ, a) *e conspectu.* Aπ. 3, 11, 8. lepores ἐκ φ. τρέχοντες ἀποφεύγουσιν. b) *aperte, non ex insidiis.* Aγ. 2, 6. ἐκ τοῦ φανεροῦ ἀντιπαρέταττε. Cf. ἐκ nr. 19. ¶ 7) εἰς τὸ φανερὸν, A. 7, 7, 13. οἶδα μετὰ τοὺς θεοὺς εἰς τὸ φανερόν σε regem τούτους καταστήσαντας, ἐπεί γε βασιλέα ἐποίησαν πολλῆς χώρας, *in illustri loco posuisse.* Λ. 5, 2. εἰς φανερὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια, *in plateis fieri iussit.* E. 3, 3, 2. ἐξελάσας ἐς τὸ φανερὸν, *in hominum conspectum,* vel: *vt omnes sciunt.* ¶ 8) ἐν τῷ φανερῷ, a) *in loco publico, in omnium conspectu.* Aγ. 5, 7. κατήγετο ἢ ἐν ἱερῷ, ἔνθα ἀδύνατον τὰ τοιαῦτα πράττειν, ἢ ἐν φανερῷ. E. 6, 4, 16. φαιδροὺς ἐν τῷ φανερῷ, *in plateis.* Aπ. 1, 1, 10. ἀεὶ ἦν ἐν τῷ φανερῷ. Iπρ. 5, 7. Cf. lit. c. Similiter Π. 7, 5, 19. ἐν τῷ φανερῷ σαυτὸν παρεῖχες, np. omnibus in tribunali tui copiam faciens. b) i. q. φανερῶς. Π. 8, 1, 11. τὰ ἐν τῷ φανερῷ αἰσχρὰ, *quae committi solent palam et praesentibus aliis.* A. 1, 3, 21. ὅτι ἐπὶ βασιλέα ἄγοι, οὐδ' ἐνταῦθ' ἤκουεν οὐδεὶς, ἔν γε τῷ φανερῷ. All. ἐν τῷ τότε φανερῶς. quod est glossema. E. 2, 3, 18. p. 98. νουθετῶν ἐν τῷ φανερῷ, *aperte, non clam.* c) c. dat. E. 5, 3, 16. ἐν τῷ φανερῷ τοῖς ἔξω, *in loco, qui ab oppugnatoribus conspici posset.*

Φανερῶς, *aperte.* A. 1, 9, 11. τοῖς φανερῶς πλουτοῦσιν, *iis qui non dissimulabant suas diuitias.* Oppon. τῶν ὑποκρυπτομένων. Iπρ. 4, 12. φανερῶς ἐστιν ὅτε φυλάττειν, *non occultas habere excubias.* Leuncl. mauult φανεροῖς, quia eadem structura praecedit. Sed emendatione non est opus. Legitur etiam pro φανερῷ. v. φανερὸς nr. 8. b.

Φανίας, *Phanias.* E. 5, 1, 23. Atheniensium, vt videtur, ναύαρχος. All. Φανίας.

Φανὸς, ¶ 1) *lucidus.* Suid: φανός· φαεινὸς. κατὰ συγκοπήν. Hesych: φανόν· τὸ φαινόμενον, φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. O. 9, 3. τὰ φανὰ, *lucidae aedium partes.* K. 10, 7. ὅπως ἂν

ἂν εἰς τὸν κόλπον retis αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ὡς μάλιστα ἐνέχωσιν, ἵνα προσθέοντι ὡς φανώτατον ᾖ τὸ ἔσω. ¶ 2) τὸ φανὸν a Fr. Porto vertitur *nitor*. K. 5, 18. τὸ φανὸν ἀντιλάμπει in leporibus currentibus.

φανὸς, candela, *fax*, *lucerna*. Apud Atticos enim φανοὶ significant τὰς λαμπάδας, teste Sileno ap. Athenae. 15, 18. p. 699. E. v. ibi Casaub. p. 990. it. Poll. 6, 103. et 10, 117. it. Phrynich. et Thom. Mag. ibique interpp. Λ. 5, 7. ὑπὸ φανοῦ πορεύεσθαι. v. ὑπὸ c. gen. nr. 5.

Φανοσθένης, *Phanosthenes*. E. 1, 5, 11. Atheniensium praetor.

φάος, *lumen*, *lux*. Hesych: φάος· φῶς. O. 9, 3. φάους δεόμενα ἔργα τε καὶ σκεύη. Cf. σαφὴς nr. 5. et φῶς nr. 3.

φάραγξ, *vallis*, *conuallis*. Suid: φάραγξ· ἡ κοιλότης τῆς γῆς. ἀρσενικῶς. Sed feminin. est E. 7, 2, 13. ὥστε — ἀφικέσθαι, ἣ πρὸ τοῦ τείχους φάραγξ εἶργε. K. 5, 16. διαβαίνουσι τὰ ῥεύματα — καταδύονται εἰς φάραγγας.

Φάραξ, *Pharax*. E. 3, 2, 10. 12. nauarchus Lacedaemoniorum. 4, 5, 6. proxenus Lacedaemonius Thebanorum. 6, 5, 23. legatus Lacedaemoniorum Athenas.

φαρέτρα, *pharetra*. Hesych. et Suid: φαρέτρα· βελοθήκη. Π. 1, 2, 9. ephebos venatum exeuntes ἔχειν δεῖ τόξα παρὰ τὴν φαρέτραν. A. 4, 4, 10.

φαρμακεία, *medicatio*, *medela*. v. Poll. 4, 178. Απ. 4, 2, 17. δεόμενον φαρμακείας.

φάρμακον, ¶ 1) *medicamentum*. Π. 5, 3, 17. τῶν φαρμάκων εἰς χρῆται medicus. 8, 2, 12. τοὺς ἰατροὺς — ὁπόσα ἔφη τις ἂν αὐτῷ χρήσιμα γενέσθαι φάρμακα. A. 6, 7, 8. τετελευτήκει φάρμακον πιὼν πυρέττων. Απ. 4, 2, 17. ¶ 2) *remedium*. Metaphorice, Απ. 3, 13, 2. τούτου (np. τοῦ ἀηδῶς ἐσθίειν) φάρμακον ἀγαθὸν — παύσασθαι ἐσθίοντα. ¶ 3) *venenum*. Π. 1, 3, 8. εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν. §. 9. μὴ ἐν τῷ κρατῆρι φάρμακα μεμιγμένα εἴη — φάρμακα ὑμῖν ἐγχέαντα. Vbi eleganter dicitur de potu inebriante. 8, 8, 7. K. 11, 2. ἁλίσκεται φαρμάκῳ ἀκονιτικῷ. v. omnino Thom. Mag.

φαρμακοποσία, *medicamenti haustus*. A. 4, 8, 16. qui iacuerant quasi ebrii et mortui, fauis come-

comesis ἀνέσχοντο ὥσπερ ἐκ Φαρμακοποσίας.

Φαρνάβαζος, *Pharnabazus.* Videtur plurium ciuitatum satrapa fuisse. A. 5, 6, 12. τῆς Αἰολίδος, καὶ τῆς Φρυγίας, καὶ τῆς Τρωάδος, καὶ τῆς Φαρναβάζου ἀρχῆς πάσης. 6, 4, 17. eius equites cum Bithynis Graecos a Phrygia prohibere conantur. 6, 5, 5. Spithridates et Rhathines, ab eo contra Graecos missi, negotia facessunt. §. 19. eius equites et Bithyni repelluntur a Graecis. 7, 1, 2. Anaxibium rogat, vt Graecos ex Asia traiiciat. 7, 2, 3 — 8. idem tractat cum Aristarcho, successore Anaxibii. 7, 8, 14. Bithynorum est satrapa. E. 1, 1, 4. Peloponnesiis fugientibus opem fert. §. 9. Cyzici est cum peditatu. §. 13. Mindaro occiso exit Cyzico. §. 16 — 18. Peloponnesios solatus nouas naues iis aedificat, et Chalcedonem contendit. 1, 2, 11. vincitur a Thrasylo. 1, 3, 4 — 9. victo Hippocrate Lacedaemonio cum Atheniensibus facit foedus, vt redimeret ab iis Chalcedonem, eorumque legatos ad regem deducere; promitteret, sed non prius iurat, quam et Alcibiades iurasset. 1, 4, 1 — 3. Cyrus vult sibi ab eo tradi Atheniensium legatos, sed Pharnabazus ob fidem iis datam hoc negat, et tandem ad mare eos deducit. 3, 1, 7. Dercyllidas, cum per Pharnabazi calumnias ignominia a Lacedaemoniis fuisset affectus, atque adeo ei hostis esset, eius potius quam Tissaphernis regionem inuadit. §. 8 — 12. Aeolidos pars ei paret, cui ipse praeficit satrapas, in his Maniam mulierem. §. 14 — 17. Cebreni a Dercyllida oppugnato nullum fert auxilium. 3, 2, 1. hieme facit inducias cum Dercyllida, et §. 8. aestate. §. 11 — 15. cum Tissapherne, cui tamen inuidet, coniungit se contra Dercyllidam, sed in ipso proelii apparatu pacem cum Dercyllida faciunt. 3, 4, 10. et Ay. 3, 3. Spithridatem offendit, quod eius filiam pellicem habiturus regis filiae nuptias ambiret. E. 3, 4, 13. sq. Pharnabazi equites ab Agesilai equitibus fugantur, (Cf. Ay. 1, 23.) §. 25. Agesilaus iussu Tithraustis, dum pax fiat, in Phar-

Pharnabazi Phrygiam ſe confert. 4, 1, 1. Ageſilaus Pharnabazi Phrygiam deuaſtat. §. 8. Daſcylii eſt egregia cum paradiſo Pharnabazi regia, vbi Ageſilaus hiemat. §. 9. Graecorum palantium quosdam fugat Pharnabazus, multos interficit. §. 10. ſq. caſtra eius a Spithridate capiuntur. §. 12 — 17. cum Ageſilao collocutus eiusque vilitatem ornatus imitatus orationem habet, qua ſe fortaſſis a rege defecturum eſſe oſtendit, Graecorum libertatem admiratur et pacem cum iis facit. (Cf. Αγ. 3, 5.) §. 18. ſq. eius ex Parapita filius hoſpitium iungit cum Ageſilao. 4, 3, 6. Graeci (h. e. Lacedaemonii) a Pharnabazo et Conone apud Cnidum pugna nauali vincuntur. 4, 8, 1 — 3. poſt hanc pugnam vrbes Graecas maritimas cum Conone ſibi conciliat Pharnabazus. §. 6. Abydum non poteſt vi ſibi ſubiicere. §. 7. ſq. vsque in Graeciam peruenit, diſcedens multa loca vaſtat, Corinthiis et aliis pecunias ad bellum contra Lacedaemonios praebet. §. 9. ſq. etiam Cononi ad muros Piraeei reficiendos. 5, 1, 25. regis filiam in matrimonium duxit.

Φαρνοῦχος, *Pharnuchus.* Π. 6, 3, 11. p. 386. equitum praefectus in Cyri exercitu. Cf. 7, 1, 11. Sed 8, 6, 4. Cyrus eum ſatrapam mittit in Phrygiam, Helleſpontum et Aeolida.

Φάρος, *Pharus*, v. Σάρος.

Φαρσάλιος, *Pharſalius.* E. 6, 1, 2. Πολυδάμας Φαρσάλιος. Cf. Πολύχαρμος. Αγ. 2, 2. et E. 3, 3, 2. Φαρσάλιοι ſunt cum Boeotiis contra Lacedaemonios. E. 6, 1, 2. ſeditionem mouent. §. 4. p. 359. Iaſoni in animo eſt eos ſubiicere ſibi. p. 362. Polydaemas contra Iaſonem auxilia petit a Lacedaemoniis. §. 6. ἀκρόπολιν Φαρσαλίων. Iaſon cum Pharſaliis pacem facit.

Φάρσαλος, *Pharſalus*, Steph. Byz: πόλις Θεσσαλίας. E. 6, 1, 4. p. 357. πόλιν Φάρσαλον. p. 359. Φαρσάλου. 6, 4, 34. ἐν Φαρσάλῳ Polyphron tyrannus optimates interficit.

Φάσθαι, ¶ 1) *dicere.* Vnde οὐ φάσθαι, *negare.* E. 1, 6, 3. οὐ φαμένου τοῦ Λυσάνδρου πολυπραγμονεῖν.

¶ 2)

¶ 2) *promittere*. Π. 6, 1, 13. ὑπέχετο μὲν Κυαξάρης μηχανὴν παρέξειν — ἄλλην δὲ Κῦρος ἔφατο πειρᾶσθαι ποιήσασθαι.

Φασιανοὶ, *Phasiani*, populi ad Phasin Colchidis amnem. A. 5, 6, 22. τὴν Φασιανῶν χώραν. Αἰήτου δ' υἱὸς ἐτύγχανε βασιλεύων αὐτῶν. Sic K. 2, 4. ἄρκυς Φασιανοῦ ἢ Καρχηδονίου λεπτοῦ λίνου. Pollux 5, 26. τὸ Φασιανὸν, ὅ ἐστι Κολχικόν. Sed A. 4, 6, 3. et 7, 8, 14. vbi Teribazus praeest Phasianis, possunt intelligi accolae alius fluuii Phasis, non Colchici. v. Φᾶσις.

Φᾶσις, *Phasis*. ¶ 1) fluuius Colchidis. Sed Delisle eumque secutus Hutch. (v. diss. ad anab. p. 24.) intelligendum putant Eracem s. Araxem, Wesselingius vero ad Diodor. Sic. 14, 29. simpliciter putat alium quam Colchicum fluuium intelligi. A. 4, 6, 3. παρὰ τὸν Φᾶσιν ποταμόν. Est ibi inter fontes Euphratis, septentrionem versus et Taochos. ¶ 2) regio Phasianorum in Colchide. A. 5, 6, 22. πλεῖν εἰς Φᾶσιν. 5, 7, 1. 3. 4. 5.

φάσκειν, ¶ 1) *dicere*. Hesych: φάσκω· λέγω. c. acc. et inf. E. 1, 1, 6. φάσκων κελεύειν βασιλέα πολεμεῖν. 1, 7, 1. κατηγόρει — φάσκων αὐτὸν ἔχειν χρήματα. §. 3. ψευσόμεθα φάσκοντες αὐτοὺς αἰτίους εἶναι. 2, 3, 18. p. 95. Aπ. 1, 2, 29. 4, 8, 1. Etiam omisso acc. E. 1, 7, 8. Καλλίξενον προεκαλέσαντο, παράνομα φάσκοντες ξυγγεγραφέναι. c. inf. eiusdem personae, Π. 1, 4, 4. φάσκων κάλλιον αὐτῶν ποιήσειν, *se facturum esse*. E. 1, 4, 2. 3. O. 3, 5. Sic Π. 4, 5, 12. p. 248. μηδὲ φάσκοντα (σε) ἔρημον εἶναι, ἅμα πολλοῖς ἀπειλεῖν. E. 4, 4, 15. τοὺς φάσκοντας φεύγειν. 5, 4, 55. τῶν φασκόντων Λακωνίζειν. it. c. οὐ, E. 1, 7, 9. τῶν πρυτάνεων οὐ φασκόντων προθήσειν τὴν διαψήφισιν, *cum negarent Prytanes se permissuros esse*. Ibid. καλεῖν τοὺς οὐ φάσκοντας. ¶ 2) *narrare*. Aπ. 1, 2, 31. ἄλλου φάσκοντος ἀκηκοέναι. c. acc. et inf. Π. 8, 3, 14. ad patrem familias ἧκει τις νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσι. c. inf. eiusdem pers. E. 1, 7, 7. παρῆλθέ τις φάσκων ἐπὶ τεύχους σωθῆναι. ¶ 3) *in se recipere*. E. 1, 6, 6. φάσκων, ἢν σωθῇ οἴκαδε, — διαλλάξειν Ἀθηναίους καὶ Λακεδαι-

κεδαιμονίους. ¶ 4) *iactare.* Π. 6, 1, 19. ἀναγελάσας ἐπὶ τῷ κρείττονι τοῦ ἔρωτος φάσκοντι εἶναι. Λ. 2, 1. οἱ φάσκοντες κάλλιςα τοὺς υἱεῖς παιδεύειν. Ε. 2, 3, 15. φάσκοντας βελτίςους εἶναι, ἀδικώτερα τῶν συκοφαντῶν ποιεῖν. 3, 3, 1. Ιερ. 2, 16. ¶ 5) *profiteri artem.* Π. 1, 6, 12. p. 64. de magiſtro iactatore: τῷ φάσκοντί με ςρατηγεῖν πεπαιδευκέναι. Α. 4, 4. 13. οἱ οἰνοχόοι φάσκοντες εἶναι. Απ. 1, 2, 19. πολλοὶ τῶν φασκόντων φιλοσοφεῖν. Ο. 3, 6. ¶ 6) *praetexere, cauſari.* Π. 8, 1, 6. λαβεῖν τὰ τοῦ μὴ φοιτῶντος, φάσκοντα λαμβάνειν τὰ ἑαυτοῦ. Ε. 2, 4, 5. φάσκοντες εἰδέναι βούλεσθαι, πόσοι εἶεν — ξυνέδουν. 3, 2, 16. 7, 4, 33. ¶ 7) *ſimulare.* Αγ. 2, 29. σύμμαχος εἶναι φάσκων.

Φάτνη, *praeſepe.* Π. 3, 3, 14. πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις. Ιπ. 4, 1. μηδὲν οἷόν τε — τοῦ ἵππου σῖτον κλαπῆναι ἐκ τῆς φάτνης. §. 4. 5, 1. Ιπρ. 1, 16.

Φαυλίζειν, *pro vili habere, ſubſannare, contemnere.* Suid: φαυλίζει εὐτελίζει, χλευάζει. Thom. Mag: φαυλίζειν εἴποις, οὐκ εὐτελίζειν. Cf. Poll. 4, 32. et 9, 148. Απ. 1, 6, 5. τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις, ὡς ἧττον ὑγιεινὰ ἐσθίοντος ἐμοῦ. 4, 4, 14. τοὺς τοῖς νόμοις πειθομένους φαυλίζων.

Φαῦλος, ¶ 1) *vilis, parui pretii.* Heſych: φαῦλος· — εὐτελής. Thom. Mag. et Phauorin: φαῦλον· τὸ κακὸν, καὶ τὸ εὐτελὲς, καὶ μικρὸν, καὶ οὐδαμινόν. Cf. omnino Suid. Αγ. 5, 2. εὐνὴν τῶν συνόντων φαυλοτάτην. Απ. 1, 6, 2. σιτία καὶ ποτὰ φαυλότατα — ἱμάτιον φαῦλον. 3, 11, 13. φαυλότερα βρώματα. Cf. ἐσθής. ¶ 2) *nullius momenti, contemnendus.* Π. 1, 6, 19. p. 76. πλέον ἔχειν πολεμίων — οὐκέτι τοῦτο φαῦλον οὐδ' ἁπλοῦν ἔργον. 6, 2, 7. extr. ταῦτα μὲν — δεινὰ δοκεῖ εἶναι, τὰ δὲ ἡμέτερα φαῦλα. Α. 6, 6, 8. οὐκ ἐδόκει φαῦλον εἶναι πρᾶγμα. Ε. 5, 3, 8. οὐ φαύλην πεμπτέον δύναμιν. Thomae Magiſtro magis probatur, vt etiam nominibus generis feminini addatur terminatio maſculini. Ε. 6, 2, 7. οὐ φαῦλον ἡγούμενος εἶναι — εἰκῆ περιπλεῦσαι. Κ. 2, 2. ¶ 3) *inutilis.* Απ. 4, 1, 3. ἵππους εὐχρηςοτάτους καὶ ἀρίςους — δυσκαθεκτοτάτους καὶ φαυλοτάτους,

τάτους, *qui nulli sunt vsui ad labores.* K. 3, 7. canes φαῦλαι. Similiter de opificio, quo quis parum lucrari potest pecuniae, Σ. 4, 40. οὐδὲν οὕτω φαῦλον ἔργον, ὁποῖον οὐκ ἀρκοῦσαν ἂν τροφὴν ἐμοὶ παρέχοι. ¶ 4) *nequam, improbus.* Hesych: φαῦλος· κακὸς, δόλιος. Απ. 2, 3, 17. φαῦλος nominatur, qui beneficiis fratris sui non mouetur. Oppon. χρηστὸς καὶ φιλάδελφος. ¶ 5) *ignauus.* Π. 2, 2, 15. p. 111. πλείονας ὁμογνώμονας λαμβάνουσιν οἱ φαῦλοι milites, ἢ οἱ σπουδαῖοι. Antea dicuntur κακοὶ et πονηροί. 4, 1, 4. οἱ φαυλότατοι ἐκείνων. Margg. πονηρότατοι. All. φαυλότεροι, vt comparatiuus sit pro superlatiuo. Oppon. οἱ βέλτιστοι. ¶ 6) *ignobilis.* Ιερ. 1, 27. ὁ γάμος — ἐκ τῶν φαυλοτέρων. Oppon. ἐκ τῶν μειζόνων. ¶ 7) *vanus.* Σ. 3, 7. de eo qui profitetur aliquid, sed prodesse aliis non potest: δῆλόν γε, ὅτι φαῦλος φανοῦμαι. Possit etiam exponi καταγέλαστος. ¶ 8) *artis imperitus, indoctus.* Hesych: φαῦλος· ἁπλοῦς, καταγέλαστος. Cf. Poll. 4, 13. Απ. 2, 6, 15. ῥήτορας φαύλους. 4, 2, 31. εἰ μηδὲ ταῦτα οἶδα, καὶ τῶν ἀνδραπόδων φαυλότερος ἂν εἴην. ¶ 9) τὰ φαῦλα, *res aduersae.* Σ. 4, 47. τοὺς θεοὺς τὰ μὲν φαῦλα ἀποτρέπειν, τἀγαθὰ δὲ δοῦναι.

φαυλότης, ¶ 1) *vilitas, tenuitas.* a) in vestitu, Π. 2, 4, 4. τῇ φαυλότητι τῆς στολῆς ἤχθέσθη. Αγ. 11, 11. oppon. κόσμῳ. b) in cibis, Π. 5, 2, 8. τὴν φαυλότητα τῶν παρατιθεμένων βρωμάτων. c) in toto cultu, E. 4, 1, 13. τὴν τοῦ Ἀγησιλάου φαυλότητα. ¶ 2) *inscitia.* v. Poll. 4, 12. Απ. 4, 2, 39. ἀναγκάζει με καὶ ταῦτα ὁμολογεῖν ἡ ἐμὴ φαυλότης.

φαύλως, ¶ 1) *non sincere, non gnauiter.* Π. 8, 1, 2. ὅταν ὁ ἐπιστάτης βελτίων γένηται, καθαρώτερον τὰ νόμιμα πράττεται, ὅταν δὲ χείρων, φαυλότερον. ¶ 2) *nullo artificio, facile,* i. q. ἁπλῶς. O. 13, 4. πῶς — παιδεύεις; φαύλως, ἔφη, πάνυ.

φέγγος, *lumen.* Hesych: φέγγος· φῶς, ἡμέρας· φέγγος, σελήνης. Σ. 1, 9. ὅταν φέγγος τι ἐν νυκτὶ φανῇ. K. 5, 4. ὅταν ἡ πανσέληνος — χαίροντες τῷ φέγγει. Poll. 5, 67. τῆς σελήνης φωτί. K. 10, 7.

7. ὅπως εἰς τὸν κόλπον αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ἐνέχωσιν.

Φείδεσθαι, ¶ 1) *parcere.* a) *non profundere.* Π. 8, 8, 5. μήτε πτύειν, μήτε ἀπομύττεσθαι — οὐ τοῦ ἐν τῷ σώματι ὑγροῦ φειδόμενοι. Απ. 1, 2, 22. χρημάτων δυνάμενοι φείδεσθαι. b) *non insumere.* Αγ. 7, 1. οὐ κινδύνων ἀφίστατο, οὐ χρημάτων ἐφείδετο. Απ. 3, 5, 23. οὔτε δώρων οὔτε χαρίτων φειδόμενον, ὅπως μάθῃς παρ' αὐτοῖς. c) *non punire, veniam dare.* E. 2, 3, 17. p. 94. πῶς τούτου χρὴ φείσασθαι. Ibid. eleganter: οὐ τούτου, ἀλλ' ὑμῶν αὐτῶν φείσεσθε, np. illum puniendo, ne vobis noceat. d) *non hostiliter tractare.* Π. 4, 2, 7. σημαίνετε, ἵνα φειδώμεθα αὐτῶν. e) *parum dure tractare.* Π. 4, 2, 1. οὐδὲν φειδόμενοι αὐτῶν οὔτ' ἐν πόνοις, οὔτ' ἐν κινδύνοις. f) *parum instigare.* Π. 7, 1, 15. οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων, ἀλλ' ἐξαιματῶν. Similiter Ιπρ. 8, 11. μὴ φείδεσθαι τῆς δυνάμεως ὅσην ἂν ἔχῃ, *totum exercitum contra hostes ducere.* ¶ 2) *parcum esse, parca manu offerre.* Π. 8, 3, 2. στολὰς παρεσκευάσατο donaturus, οὐδὲν φειδόμενος οὔτε πορφυρίδων, οὔτε ὀρφνίνων. Sic metaphorice Π. 1, 6, 19. p. 78. μὴ φείδου, εἴ τι ἔχεις, διδάσκειν, *doce liberaliter et copiose.* ¶ 3) *abstinere.* Π. 3, 2, 13. τῶν ὑμετέρων (χρημάτων) ἡδύ μοι φείδεσθαι. Margg. ἀπέχεσθαι. E. 7, 1, 34. ¶ 4) *desinere.* E. 7, 1, 12. τοῦ ἀκολουθεῖν φείσεσθε. ¶ 5) *subterfugere.* v. κίνδυνος. ¶ 6) *cauere.* Π. 1, 6, 16. τοῦ μὲν λέγειν, ἃ μὴ σαφῶς εἰδείη, φείδεσθαι δεῖ. All. εἴργεσθαι. ¶ 7) O. 21, 12. φείδονται — τοῖς τετελεσμένοις. Steph. et Leuncl. emendant δίδοται. Quam emendationem receperunt Weif. Bach. Zeun. Gail. Cf. διδόναι nr. 19. a.

Φείδων, *Phidon.* E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

*Φέλλια, *loca lapidosa.* Etymol. M. et Suid: φελλά· τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία. — καὶ φελλεὺς, σκληρὸς καὶ πετρώδης τόπος. Schol. Aristoph. Acharnn. 272. et Suid: φελλεῖς· οὕτω λέγουσι οἱ Ἀττικοὶ τοὺς πετρώδεις τόπους, οἵτινες εἰσὶ πετρώδεις μὲν κάτωθεν, ἐπιπολῆς δὲ ὀλίγην ἔχουσι γῆν. Timaeus lex. Plat: φελλία· χωρία λεπτόγεια. vbi v. Ruhnken. Hesych: φελ-

Φελλεύς· τὸ δύσεργον χωρίον. it. Φελλός· σκληρὸς τόπος καὶ δυσεργὴς, καὶ ἐξ ἐπιπολῆς πετρώδης. K. 5, 18. κατὰ τοὺς λίθους, τὰ ὄρη, τὰ Φέλλια, τὰ δασέα. Leuncl. et Fr. Portus vertunt barbaro vocabulo *loca ſuberoſa.*

Φεραὶ, *Pherae,* Theſſaliae vrbs. v. Φηραί.

Φεραῖοι, *Pheraei,* Pherarum incolae. E. 6, 4, 31. Margg. habent Φεραῖοι, ſed caeteri omnes Φεῤῥαῖοι. Sic E. 2, 3, 3. Λυκόφρων ὁ Φεραῖος, *Pheris oriundus.* Sed nonnulli legunt Φεῤῥαῖος.

Φεραύλας, *Pheraulas.* Π. 2, 3, 4. ἀνέστη — Φεραύλας Πέρσης τῶν δημοτῶν, Κύρῳ πως ἔτι οἴκοθεν συνήθης — τὸ σῶμα οὐκ ἀφυὴς καὶ τὴν ψυχὴν οὐκ ἀγεννεῖ ἀνδρὶ ἐοικὼς, καὶ ἔλεξε τοιάδε. §. 5. et 6. ſequitur feſtiua eius oratio de certaminis ſtudio natura ſibi inſito. 8, 3, 1. et 3. laudatur, et Cyrus ei curam ordinis in pompa committit. §. 4. a Cyro iuſſus donat ducibus ſatellitum tunicas. §. 12. ſq. glebae ictu percuſſus ab Saca, qui eum percuſſerat, equum dono accipit. §. 14. ab alio quodam ob bonum ordinem donatur. §. 15. donat Sacae, quem hoſpitio exceperat, pocula, et narrat ſuam priſtinam pauperiem et ſeueram educationem. §. 16. tamen ſe non feliciorem quam antea exiſtimat. Quae diſputatio cum Saca vsque ad finem capitis continuatur. Eidem Sacae donat ſua omnia. §. 19. Pheraulae ingenium deſcribitur. — Genitiuus Π. 8, 3, 12. eſt Φεραύλα, et datiuus §. 14. Φεραύλᾳ.

Φέρε, v. Φέρειν nr. 19.

Φέρειν, ¶ 1) *ferre, portare.* a) ſarcinas, Aπ. 3, 13, 6. Φορτίον ἔφερε. O. 9, 16. Cf. κάλαμος et Φορτίον. b) ignem, Π. 8, 3, 6. πῦρ — εἵποντο Φέροντες. c) homines, A. 3, 4, 20. οἱ τοὺς τετρωμένους Φέροντες, καὶ οἱ τῶν Φερόντων τὰ ὅπλα δεξάμενοι. d) foetum in vtero, Aπ. 2, 2, 5. γυνὴ ὑποδεξαμένη Φέρει τὸ Φορτίον τοῦτο. e) ſuffragia in vrnam, Σ. 5, 8. κρυφῇ Φερόντων (τὰς ψήφους). Eſt imperatiuus Atticus pro Φερέτωσαν. v. ψῆφος. ¶ 2) *geſtare.* A. 4, 3, 5. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰ ὅπλα εἴ τις Φέροι. Sic Φέροντες ὅπλα, i. e. *cum armis.* v. ὅπλ. nr. 1. Referri huc poteſt Iπ. 1, 7. διὰ πολλοῦ

λοῦ τὰ σκέλη φέρειν, *diuaricare in incedendo.* ¶ 3) *tolerare, perferre.* a) Π. 8, 1, 12. τὴν ἐγκράτειαν (All. πρὸς ἐγκρ.) καὶ πόνους, καὶ ψύχη, καὶ θάλπη, καὶ λιμὸν, καὶ δίψος φέρειν. 8, 2, 11. p. 488. ἀμφιέννυνται πλείω ἢ δύνανται φέρειν. Α. 3, 1, 15. σώματα ἱκανώτερα καὶ ψύχη καὶ θάλπη καὶ πόνους φέρειν. Αγ. 7, 2. εἰδὼς τὸν βασιλέα νομίμως καὶ τὸ κρατεῖσθαι φέροντα. Vertunt *pati vt fibi legitime imperaretur.* Ε. 4, 1, 11. ταῦτα παθόντες, οὐκ ἤνεγκαν, ἀλλ' — ᾤχοντο ἀπιόντες. Ιερ. 7, 4. δοκεῖτε ταῦτα ὑπομένειν, ἃ φέρετε, ἐπείπερ τιμᾶσθε. Απ. 2, 2, 10. εἰ τοιαύτην μὴ δύνασαι φέρειν μητέρα, τἀγαθά σε οὐ δύνασθαι φέρειν. 2, 3, 5. φέρειν τὸν ἀδελφὸν καὶ μὴ φεύγειν. 3, 5, 17. b) Eleganter Αγ. 11, 14. ἕως τὸ σῶμα φέρειν ἠδύνατο τὴν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ῥώμην, i. e. donec corpus aetate ingrauefcente ita debilitatum effet, vt, quae animus viribus adhuc valens praeftari vellet, praeftare non amplius poffet. Sic de animo, Π. 8, 2, 11. p. 488. ἡ εὔκλεια, ὅσῳ ἂν πλείων ᾖ, τοσούτῳ κουφοτέρα φέρειν — καὶ τοὺς φέροντας αὐτὴν κουφοτέρους παρέχεται. c) Varie cum variis aduerbiis, Π. 8, 4, 7. πόνους καὶ κινδύνους εὐθύμως φέροντας — τὰ ἀγαθὰ σωφρόνως φέροντας — χαλεπώτερον εὑρεῖν ἄνδρα τἀγαθὰ καλῶς φέροντα ἢ τὰ κακά. Απ. 4, 8, 1. τὴν κατάγνωσιν τοῦ θανάτου πρᾳότατα καὶ ἀνδρωδέστατα φέρων. d) c. βαρέως, Π. 2, 2, 1. p. 102. βαρέως ἤνεγκε τὸ πάθος, *grauiter tulit cafum, pene fuccubuit dolori de cafu.* 5, 5, 5. p. 327. βαρέως ἂν φέροις ἀκούων μου, *indignabundus audies.* Cf. βαρέως. c. dat. v. Wesfeling. ad Diodor. Sic. 3, 59. Ε. 3, 4, 9. βαρέως φέρων τῇ ἀτιμίᾳ. e) c. καλῶς, Απ. 4, 8, 2. οὐδένα πω κάλλιον θάνατον ἐνεγκεῖν. f) c. πρᾴως. Π. 2, 2, 2. p. 104. ἐνεγκὼν ταῦτα πρᾴως. g) c. ῥᾳδίως, v. ῥᾳδίως, et infra lit. κ. Π. 3, 1, 16. τοὺς — ἁμαρτάνοντας ῥᾷον φέρειν, ἢ τοὺς μισοῦντας, *facilius condonare.* Απ. 1, 6, 7. πρὸς ἃ μελετῶσι — ῥᾷον φέρουσιν, *facilius tolerant.* — ῥᾷον φέρειν σοῦ. h) c. σιγῇ, Ε. 6, 4, 16. μὴ ποιεῖν κραυγὴν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν. i) c. φιλικῶς, Σ. 8, 6. τὴν ἄλλην χαλεπότητα ἐγώ σου

καὶ φέρω καὶ οἴσω Φιλιπῶς. k) c. χαλεπῶς, Π. 5, 3, 14. ὡς ὁ Ἀσσύριος — χαλεπῶς ἐνέγκοι, *indignatum esse*. 5, 5, 4. τί χαλεπὸν ὁρῶν οὕτω χαλεπῶς φέρεις. Vbi iungitur c. ὀργίζῃ. §. 5. p. 327. τοῦτο χαλεπῶς φέρω, εἰ etc. 8, 6, 1. oppon. ῥᾳδίως φέρειν, vt Αθ. 2, 6. νόσους τῶν καρπῶν οἱ μὲν κατὰ γῆν χαλεπῶς φέρουσι, οἱ δὲ κατὰ θάλατταν, ῥᾳδίως, *mederi difficulter possunt — facile possunt*, np. aliunde aduehendo. E. 2, 4, 17. 3, 2, 11. Φαρνάβαζος — χαλεπῶς ἔφερεν τῆς Αἰολίδος ἀπεστερημένος. 4, 2, 2. Ἀγησίλαος domum reuocatus ἐπεὶ ἤκουσεν, χαλεπῶς ἤνεγκεν. 7, 1, 32. χαλεπῶς φέρων τὸ φρόνημα τῶν Λακεδαιμονίων, *iniquo et inuido animo*. c. ἐπὶ, E. 7, 4, 21. ἡ τῶν Λακεδαιμονίων πόλις χαλεπῶς φέρουσα ἐπὶ τῇ πολιορκίᾳ τῶν πολιτῶν. c. dat. A. 1, 3, 3. χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι πράγμασι, *male me habet status rerum qui nunc est, pertaesus sum*. E. 5, 1, 26. Sed E. 3, 1, 14. οὐδὲ — ἐκαλλιερεῖτο — ἐκαρτέρει θυόμενος μάλα χαλεπῶς φέρων, *valde tristis*. 4, 3, 7. Ἀγησίλαος πυθόμενος ταῦτα (calamitatem suorum) τὸ μὲν πρῶτον χαλεπῶς ἔφερεν. Απολ. 28. τοῦτο χαλεπώτατα φέρω, ὅτι ὁρῶ σε ἀδίκως ἀποθνήσκοντα. Cf. προπετῶς, et χαλεπῶς nr. 8. ¶ 4) *producere, feracem esse, ferre fructum*. A. 6, 4, 4. φέρει ἡ γῆ κριθάς. Πο. 1, 5. γῆ — οὐ φέρει καρπὸν — σῖτον ἔφερε. Απ. 2, 1, 23. εἰ τὴν γῆν φέρειν σοι βούλει καρποὺς ἀφθόνους. O. 4, 8. δένδρων ὧν ἑκάστη (γῆ) φέρει. 5, 2. ἀφ' ὧν ζῶσιν — ταῦτα ἡ γῆ φέρει — καὶ ἀφ' ὧν ἡδυπαθοῦσι προσέτι φέρει. Stobae. προσεπιφέρει. v. προσεπιφέρειν. 16, 2. ὅ τι δύναται ἡ γῆ φέρειν. §. 3. 19, 19. ὠμοτέρους (βότρυς) φέρουσα. 20, 4. 13. K. 5, 5. §. 14. ἀπέχεσθαι ὧν αἱ ὧραι φέρουσι. it. omisso δύνασθαι, O. 20, 3. ἀγνοήσας τὴν γῆν φέρουσαν ἀμπέλους. Metaphorice Ιπρ. 9, 2. ὀρθῶς γιγνωσκόμενα οὐ φέρει καρπὸν — ἣν μή τις ἐπιμελῆται. ¶ 5) *perferre epistolam*. Π. 2, 2, 2. p. 104. ἐνεγκεῖν τὴν ἐπιστολήν. Αγ. 8, 3. ἐπιστολὴ — ἣν ἤνεγκε — τῷ φέροντι εἶπεν. Cf. γράμματα et ἐπιστολή. Sic Π. 8, 2, 11. ὅσα ἔλεγε γράψας — ἐδίδου τῷ Ὑστάσπᾳ φέρειν. E. 3, 3, 11. ἧκεν ἱππεὺς

ἱππεὺς φέρων τὰ ὀνόματα. ¶ 6) *ducere*. De via et similibus, Π. 5, 4, 19. ἔδοξεν αὐτῷ ἡ ὁδὸς — παρ᾽ αὐτὸ τὸ τεῖχος φέρειν. Α. 5, 2, 14. ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὴν ἄκραν φέρουσαν. §. 16. πύλας τὰς εἰς τὴν ἄκραν φερούσας. Ε. 6, 5, 9. 7, 2, 7. τῶν εἰς τὴν πόλιν φερουσῶν πυλῶν — τὰς ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας. §. 11. 7, 4, 22. τὴν ἐπὶ Κρῶμνον φέρουσαν ἁμαξιτόν. Κ. 8, 5. ἐπειδὰν τὰ ἴχνη πρὸς τοιαῦτα φέρῃ. Elliptice, Α. 3, 5, 9. ἡ μὲν ἐπὶ Σοῦσα φέροι — ἡ δὲ ἐπὶ Λυδίαν φέροι — ἡ δὲ εἰς Καρδούχους ἄγοι. Intell. ὁδός. Sic Ε. 5, 4, 14. Cf. ἀγυιά. De vento, Α. 5, 7, 4. ὁ βορέας εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρει. Cf. αὖρα. ¶ 7) *afferre*. a) dona, Π. 3, 3, 2. φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. §. 3. τὸ χρυσίον ἐκόμιζεν — σὺ τὰ χρήματα, ἃ φέρεις, ἔχουσα ἄπιθι. 4, 5, 13. καὶ ἵππους ἀπήγαγον victi, καὶ ὅπλα ἔφερον. All. ἀνέφερον. 5, 2, 2. ἄλλους μὲν φέροντας οἶνον, ἄλευρα· ἄλλους δὲ ἐλαύνοντας βοῦς καὶ ὗς. 5, 4, 14. ἄλλα δῶρα — φέρων καὶ ἄγων — καὶ ἵππους. Vbi pro ἄγων dici poterat ἐλαύνων. 8, 5, 9. Α. 1, 9, 14. 7, 3, 15. αὐτοὶ φέροντες παρέσονται πρός σε δῶρα. c. dat. Π. 2, 4, 1. φέρω σοι στολὴν παρὰ Κυαξάρους. 8, 3, 3. 4. c. πρὸς, Π. 8, 3, 18. ἐάν τι ἀγαθὸν προσλαμβάνω, — οἴσω πρὸς σέ. b) ignem, Ε. 4, 5, 4. πέμπει — φέροντας πῦρ ἐν χύτραις. c) cibum, Ε. 4, 5, 4. τῶν τῇ μύρῳ φερόντων τὰ σιτία. Σ. 2, 3. εἰ καὶ μύρον τις ἡμῖν ἐνέγκαι post coenam. 4, 7. ἐὰν ἐνέγκῃ τις κρόμυον in coenam. Cf. πίνειν. Sic Α. 7, 3, 12. παρ᾽ αὐτὸν φέρων τὸ κέρας ὁ οἰνοχόος ἦν. d) librum, Απ. 3, 6, 9. εἰ γέγραπταί σοι, ἔνεγκε. Brodaeus ἔνεγκαι, quod non improbat Fischerus ad Weller. p. 280. e) emta, Ο. 8, 22. ὁποῖον ἂν τῶν οἰκετῶν κελεύσῃς πριάμενόν τι σοὶ ἐξ ἀγορᾶς ἐνεγκεῖν. f) collecta praecepta salutaria, Σ. 8, 25. πάντοθεν φέρων ὅ τι ἂν δύνηται, πλείονος ἄξ[illegible] ποιεῖ τὸν ἐρώμενον. g) Metaphorice salutem et similia, Π. 5, 5, 10. p. 332. ἔμοιγε ἐστὶ ταῦτα ἀτιμίαν φέροντα. Α. 2, 1, 12. συμβούλευσον — ὅ σοι τιμὴν οἴσει. Αθ. 1, 3. σωτηρίαν μὲν φέρουσι τῶν ἀρχῶν — ἡ κίνδυνον τῷ δήμῳ. Ο. 3, 5. εἰς ἃ (i. e. εἰς ἐκεῖνα, ἃ) βλάβην φέρει αὐτῷ. ¶ 8) *lu-*

lucrum afferre, einbringen. Πο. 4, 23. ἣν ὀβολὸν ἕκαςος (seruus) τῆς ἡμέρας φέρῃ. ¶ 9) *pendere, soluere.* Π. 1, 6, 12. p. 64. ὁ ἀνὴρ ᾧ τὸν μισθὸν φέρεις. Cf. δασμὸς et φόρος. Sic O. 1, 22. voluptates cogunt homines φέρειν ἃ ἂν αὐτοὶ ἐργάσωνται, καὶ τελεῖν εἰς τὰς ἐπιθυμίας, nempe, vt dicit Fr. Portus, quasi ἀποφορὰν, quam soluebant serui dominis. ¶ 10) *impendere, sustinere.* v. τέλος nr. 6. ¶ 11) *conferre symbolam.* Απ. 3, 14, 1. ὄψον πολὺ φέροντος. c. εἰς, Λ. 7, 3. ἴσα φέρειν εἰς τὰ ἐπιτήδεια. Fr. Portus *consequi*, Leuncl. *potiri*, Morus in indice: *pari victu vti.* ¶ 12) *momentum afferre, prodesse.* c. εἰς, Π. 8, 1, 14. ταῦτα ᾤετο φέρειν τι εἰς τὸ δυσκαταφρονητότερον φαίνεσθαι. c. πρὸς, Απ. 4, 2, 31. ποτὰ καὶ βρωτὰ, τὰ μὲν πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα, τὰ δὲ πρὸς τὸ νοσεῖν. Cf. συμφέρειν nr. 5. ¶ 13) *concoquere, vertragen.* Π. 8, 2, 11. p. 488. ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν. ¶ 14) *vehere.* Π. 6, 3, 11. p. 385. τὰ ζεύγη τὰ τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς πύργους φέροντα. Margg. ἄγοντα. A. 2, 1, 5. πολλαὶ ἅμαξαι ἦσαν φέρεσθαι ἔρημοι. Muretus delendum putauit φέρεσθαι. Sed v. ἔρημος nr. 8. Αγ. 1, 21. ¶ 15) *rapere, auferre.* A. 4, 1, 6. χαλκώμασι ὧν οὐδὲν ἔφερον οἱ Ἕλληνες. ¶ 16) φέρειν καὶ ἄγειν, a) *praedari*, ap. ἄψυχα et ἔμψυχα. v. ἄγειν nr. 4. Π. 5, 5, 9. p. 331. χρήματα τὰ τῶν φερόντων καὶ ἀγαγόντων (All. ἀγόντων) τὰ σὰ πρότερον νῦν ὁρᾷς τοὺς σοὺς φίλους καὶ ἔχοντας καὶ ἄγοντας. b) *spoliare incolas.* A. 2, 6, 3. μάχῃ τε ἐνίκησε, καὶ ἀπὸ τούτου ἔφερε καὶ ἦγον αὐτούς. c) *spoliare s. depopulari regionem.* E. 3, 2, 2. φέρων καὶ ἄγων τὴν Βιθυνίδα. §. 7. Χεῤῥόνησον — φέρεσθαι καὶ ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν Θρᾳκῶν. §. 9. φέροντας καὶ ἄγοντας τὴν Ἰωνίαν, καὶ ζῶντας ἐκ τούτου. §. 12. 21. 4, 8, 17. *vrbem*, E. 5, 4, 42. ἔφερε καὶ ἦγε τὰς Θήβας. d) *afferre et adducere.* v. nr. 7. ¶ 17) *accipere.* Hesych: φέρων· λαμβάνων. A. 1, 3, 21. ἡμιόλιον δώσειν οὗ πρότερον ἔφερον. 7, 6, 6. Δαρεικὸν ἕκαςος οἴσει τοῦ μηνός. O. 1, 6. εἰ καὶ μισθὸν τούτου φέροι. Zeun. vult φέροιτο. Atque sic

ſic reperit Gail in MS. Sed Moſche defendit φέροι. ¶ 18) *alere victum ſuppeditando.* Ἀγ. 1, 20. ἐρημουμένη χώρα οὐκ ἂν δύναιτο ϛράτευμα φέρειν. ¶ 19) φέρε, *age.* Suid: φέρε· ἄγε οὖν. Thom. Mag. p. 891. τίθενται ἔϛιν ὅτε τὸ ἄγε, καὶ τὸ φέρε, ἀσύντακτα ἐπιφερομένων ἐρωτήσεων. Et ſic eſt Ἀθ. 3, 6. φέρε δὴ τοίνυν, οὐκ οἴεσθαι χρὴ —; *agedum igitur.* Sed §. 7. φέρε δὴ ἀλλὰ, φησί τις χρῆναι. Zeun. ἀλλὰ vel poni ante φέρε δὴ, vel mutari in πάντα iubet. ¶ 20) ἔφερον permutatur in var. lect. cum ἔπεμπον. v. ἀγορὰ nr. 3. it. cum ἀπέφερον, v. ἀποφέρειν. it. cum ἀνέφερον. v. nr. 7. it. οἴσεις c. ἀπίῃς. v. ἀπιέναι nr. 1. it. φέρειν c. συμφέρειν. v. συμφ. nr. 3.

φέρεσθαι, ¶ 1) *ſecum ferre, ſecum habere.* Π. 1, 2, 8. φέρονται οἴκοθεν σῖτον. 6, 2, 11. p. 371. ἀγαθὸν καὶ ῥίνην φέρεσθαι. Antea erat ἔχειν. 8, 1, 15. Ο. 7, 13. ὅσα ἠνέγκω dotem, πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκας. ¶ 2) *ſecum auferre.* Π. 8, 1, 18. ὁπόσα τε ἂν βούλῃ φέρεσθαι, καὶ ὁπόσα ἂν βούλῃ καταλιπεῖν. Sic diuitias doctrinae, Σ. 4, 43. dedit mihi Socrates, ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι. ¶ 3) *reportare, conſequi.* Ο. 1, 4. πολὺν μισθὸν φέροιτ' ἄν. 7, 27. πότερος εἴη βελτίων — τοῦτον καὶ πλεῖον φέρεσθαι τούτου τοῦ ἀγαθοῦ, plura temperantiae commoda. ¶ 4) *impetu ferri.* Π. 1, 4, 21. ὥσπερ κύων φέρεται πρὸς κάπρον, οὕτω καὶ ὁ Κῦρος ἐφέρετο. Steph. malebat ἐπὶ κάπρον. §. 23. φυγῇ εἰς αὐτοὺς φερομένους, *effuſa fuga venire.* Α. 1, 8, 14. τὰ ἅρματα ἐφέρετο δι' αὐτῶν τῶν πολεμίων. 5, 2, 14. ἐφέροντο εἴσω, *in arcem hoſtium ruebant.* All. ἵεντο, quod verius putat Zeun. Κ. 3, 10. canes ἀπρονοήτως ἐπὶ τοῦτο φέρονται. Sic de telis, Α. 3, 3, 11. τὸ βέλος αὐτῶν διπλάσιον φέρεσθαι τῶν Περσικῶν σφενδονῶν. 5, 2, 11. τὰ βέλη ὁμοῦ ἐφέρετο, λόγχαι, τοξεύματα, σφενδόναι. Απ. 3, 8, 4. τῷ ἀκοντίῳ καλῷ πρὸς τὸ σφόδρα καὶ ταχὺ φέρεσθαι. Ιπ. 12, 14. Cf. ἀκόντιον. De iis, quae magna vi deiiciuntur et praecipitantur, Α. 4, 2, 2. οἱ φερόμενοι (ὁλότροχοι). 4, 7, 4. ἢ ὑπὸ τῶν φερομένων λίθων, ἢ ὑπὸ τῶν κυλινδουμένων. §. 5. 7. 8. οὐδεὶς ἔτι πέτρος ἄνωθεν ἠνέ-

ἠνέχθη. §. 9. homines ᾤχοντο κατὰ τῶν πετρῶν Φερόμενοι. Ιπ. 8, 8. ὡς μὴ προπετῶς εἰς τὸ κάταντες μήτε αὐτὸς μήτε ὁ ἵππος Φέρηται, *nimio curſu praeceps ruat.* De iis, qui cum impetu adoriuntur ſ. irruunt in hoſtem, K. 10, 21. Φέρεσθαι ὁμόσε τῷ πλησιάζοντι. c. εἰς, E. 3, 2, 3. διασπάσαντες τὸ αὐτῶν ὀχύρωμα, ἐΦέροντο ἐς αὐτούς. c. πρὸς, E. 4, 8, 37. δρόμῳ ἐΦέρετο πρὸς αὐτόν. Sic participium indicat celeritatem et impetum, Π. 2, 3, 2. τοῖς τοιούτοις πάντα ἥξει τὰ χαλεπὰ Φερόμενα. Hutch. vertit: *ſtatim inuaſura.* ¶ 5) *obiicere ſe, obuiam ire.* A. 4, 3, 5. γυμνοὶ ἐΦέροντο (all. ἐγίγνοντο) πρὸς τὰ τοξεύματα. Vbi tamen de impetu non cogitandum videtur. ¶ 6) *ſpargi,* O. 18, 6. δι' ὅλης τῆς ἅλω οἴσεταί σοι τὰ ἄχυρα, np. a vento. ¶ 7) *agi ſ. trahi cupiditate.* Απ. 2, 1, 4. πρὸς τὴν τῆς θηλείας Φωνὴν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῶν ἀΦροδισίων Φερόμενοι. Paulo ante dicebantur eſca ἀγόμενοι. Σ. 1, 10. πρὸς τὸ — σΦοδρότεροι εἶναι Φέρονται, *abripiuntur.* ¶ 8) *deferri, peruenire.* K. 5, 5. τῶν καρπῶν αἱ ὀσμαὶ εἰς ταῦτα (ἴχνη) Φερόμεναι. ¶ 9) *incedere.* Ιπ. 10, 16. κυδρῷ τῷ σχήματι, ὑγροῖν δὲ τοῖν σκελοῖν γαυρούμενος Φέρεται. ¶ 10) *procedere, ſuccedere, geri.* v. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 13, 74. Αγ. 1, 35. et E. 3, 4, 25. αἴτιον τοῦ κακῶς Φέρεσθαι τὰ αὐτοῦ. O. 5, 17. εὖ Φερομένης τῆς γεωργίας. ¶ 11) *aeſtimari.* E. 1, 5, 10. πονήρως ἐν τῇ στρατιᾷ Φερόμενος: *male audiens, cum ſiniſtri de eo rumores ferrentur.* 2, 1, 5. Λύσανδρον — εὖ Φερόμενον παρὰ τοῖς ξυμμάχοις. Fr. Portus: *florentem exiſtimatione.* ¶ 12) i. q. Φέρειν; a) *apportare.* A. 7, 4, 2. ὕδωρ ὃ ἐΦέροντο ἐπὶ δεῖπνον, ferui. b) *ſymbolam afferre.* Απ. 3, 14, 1. τῶν μικρὸν Φερομένων. Erneſt. dicit: pronum eſt corrigere Φερόντων. Praeceſſerat enim actiuum. c) *praedari.* A. 6. 6, 1. ἐΦέροντο ἀδεῶς πυροὺς, κριθὰς etc. ¶ 13) In var. lect. permutatur c. Φέρειν. v. Φέρειν nr. 17.

Φερνή (poet. Port.), *dos.* Heſych: Φερνή· προῖξ, δῶρα νυμΦικά. Poll. 3, 35. λέγοις ἂν προῖκα, καὶ Φερνήν,

νὴν, τὴν παρὰ τῆς γυναικὸς δόσιν. Π. 8, 5, 10. ἐπιδίδωμι αὐτῇ (filiae meae) ἐγὼ καὶ Φερνὴν, Μηδίαν τὴν πᾶσαν.

Φεῤῥαῖοι, v. Φεραῖοι.

Φέρτερος, *praestantior, melior.* Απ. 1, 2, 58. ex Homero: σέο Φέρτεροί εἰσι.

Φεῦ, *proh, papae, heu.* Hesych: Φεῦ, σχετλιασμοῦ ἐπίῤῥημα. Idem fere habet Suid. et praeterea haec: ἔστι δὲ καὶ θαυμαστικὸν τὸ Φεῦ. Sic dolentis est Σ. 4, 28. c. vocat. Π. 7, 3, 2. Φεῦ ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχή. Αγ. 7, 5. c. gen. Π. 3, 1, 21. Φεῦ τοῦ ἀνδρός. Vertunt: *hem qualem virum!* Est enim h. l. admirantis simul et dolentis.

Φεύγειν, ¶ 1) *fugere.* Π. 1, 4, 8. ὅποι ἔΦευγε cervus E. 3, 3, 2. ἀΦ' οὗ ἔΦυγε, καὶ οὐκ ἐΦάνη ἐν τῷ θαλάμῳ. Olim legebatur ἔΦυ σὲ, vel ἔΦυσε, vel ἔΦησε, pro quo recte ἔΦυγε reposuit Leuncl. In proelio, A. 1, 10, 8. 3, 3, 7. (v. πολὺς nr. 9.) 4, 4, 13. οἱ δὲ — οὐχ ὑπέμειναν, ἀλλ' ἔΦευγον 5, 4, 9. ἐπεΦεύγεσαν, *in fugam coniecti erant.* E. 3, 4, 24. 4, 3, 4. Cf. ἀμεταστρεπτὶ, κράτος nr. 1. b. et προτροπάδην. c. acc. pers. Π. 6, 1, 21. προσποιησάμενος ἐμὲ Φεύγειν, *metu poenae a me ad hostes transfugere.* — σὲ πεΦευγώς. Αγ. 2, 27. οἱ Φεύγοντες αὐτὸν, *metu eius fugientes.* Sic Π. 7, 1, 15. τὰ ἅρματα ἔΦευγον αὐτούς. c. acc. loci, omisso ἀνὰ, Ιπ. 8, 10. ὁ μὲν Φεύγῃ παντοῖα χωρία, *per varia loca.* c. ἀπὸ, Απ. 2, 6, 31. ἀπὸ τῆς Σκύλλης Φεύγειν. Π. 7, 2, 1. ἔΦευγον ἀπὸ τῶν τειχῶν, ὅπῃ ἠδύνατο ἕκαστος. c. εἰς, E. 3, 5, 18. Pausanias condemnatus ἔΦυγεν ἐς Τεγέαν. Vbi etiam de exilio potest accipi, vt Απ. 1, 2, 24. E. 4, 2, 14. οἱ ἡττώμενοι ἔΦευγον ἐς τὰ τείχη. c. ἐπὶ et gen. Π. 7, 2, 1. Κροῖσος ἐπὶ Σάρδεων ἔΦευγε. c. ἐπὶ et acc. Αγ. 2, 11. et E. 4, 3, 10. ἔΦυγον ἐπὶ τὸν Ἑλικῶνα. c. πρὸς et dat. Αγ. 2, 11. et E. 4, 3, 11. τοὺς ξυμμάχους πρὸς Ἑλικῶνι πεΦευγότας. c. πρὸς et acc. E. 3, 5, 12. ἔΦευγον οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ ὄρος. ¶ 2) *fuga euadere.* A. 4, 2, 11. ἦλθεν — πεΦευγώς. c. ἐκ, E. 4, 4, 4. Φεύγοντές τινες ἐκ τοῦ πράγματος ἀΦίκοντο. ¶ 3) *elabi.* De freni

freni partibus. Iπ. 10, 9. equus τὸ φεῦγον ἐν τῷ ςόματι ἀεὶ θηρεύων. ¶ 4) *aufugere.* A. 3, 4, 21. equi πεποδισμένοι τοῦ μὴ φεύγειν ἕνεκα e castris. ¶ 5) *perfide deserere.* Π. 3, 1, 20. σοῦ γε μὴ πώποτε φυγόντος ἡμᾶς. ¶ 6) *vitare, auersari.* Π. 8, 1, 11. τὰ αἰσχρὰ φεύγοντας. Aγ. 9, 5. φεύγοντα μὲν θάλπη, φεύγοντα δὲ ψύχη. Λ 3, 4. εἴ τις ταῦτα (np. πόνους; ἀχολίαν) φύγοι, *detrectet.* Aπ. 2, 8, 6. τοὺς φιλαιτίους dominos φεύγειν, τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. c. inf. Aπ. 2, 2, 3. τῶν ἀγαθῶν ἃ καταλιπεῖν morte πάντων μάλιςα φεύγομεν. 4, 2, 4. c. ὅπως μὴ, Aπ. 4, 2, 22. διατεινάμενους φεύγειν, ὅπως μὴ ἀνδράποδα ὦμεν. ¶ 7) *non tolerare mores, abstinere a consuetudine.* Aπ. 2, 3, 5. φέρειν τὸν ἀδελφὸν — καὶ μὴ φεύγειν. ¶ 8) *exulare, in exilium actum esse.* Poll. 8, 70. φεύγειν, φυγαδευθῆναι, διωχθῆναι. A. 1, 1, 7. τοὺς δ' ἐξέβαλεν. ὁ δὲ Κῦρος ὑπολαβὼν τοὺς φεύγοντας, *exules.* 1, 9, 6. 5, 3, 8. ἐπεὶ δ' ἔφυγε Ξενοφῶν. Aγ. 7, 6. E. 1, 1, 18. ἀπωλοφύροντο — ὡς ἀδίκως φεύγοιεν. 1, 4, 4. Ἀλκιβιάδην μὲν φεύγοντα, καὶ Θρασύβουλον ἀπόντα. §. 6. 3, 1, 4. §. 6. ζημιωθεὶς ἔφυγε. 4, 4, 5. ὡς φευξόμενοι, *quasi solum vertere vellent.* §. 15. 4, 5, 1. ἀκούσαντες τῶν φευγόντων. Vbi potest cum Goldhagenio de *transfugis* explicari. 5, 4, 1. ἑπτὰ τῶν φυγόντων. §. 3. 7, 4, 1. 16. c. acc. regionis, e qua quis exulat, Π. 3, 1, 14. φοβούμενοι μὴ φύγωσι πατρίδα. A. 7, 1, 21. οὐ φεύγων τὴν Ἑλλάδα περιήει. Sed h. l. Leuncl. accusatiuum iungit cum περιήει. c. aduerb. A. 4, 8, 18. ἔφευγε παῖς ὢν οἴκοθεν. E. 5, 4, 2. τῶν Ἀθήναζε πεφευγότων. c. ἐκ, A. 1, 3, 3. φεύγοντα ἐκ τῆς πατρίδος. E. 1, 1, 23. καταιτιαθεὶς ταῦτα πρᾶξαι — ἔφυγεν ἐκ Σπάρτης. 1, 3, 9. c. ἀπὸ, E. 2, 3, 11. φυγὼν ἀπὸ τοῦ δήμου. c. διὰ, Aγ. 2, 21. τοὺς διὰ Λακεδαιμονίους φυγόντας κατήγαγε, *qui propterea quod essent partes Lacedaemoniorum secuti, in exilium eiecti erant.* c. ὑπὸ. E. 1, 1, 18. ὅτι φεύγοιεν οἴκοθεν ὑπὸ τοῦ δήμου. 7, 3, 3. ¶ 9) φεύγειν γραφὴν, *accusatum esse.* Poll. 8, 67.

8, 67. φεύγειν, τὸ κρίνεσθαι, κατηγορεῖσθαι, ἀπολογεῖσθαι, γραφῆναι, ἐν αἰτίᾳ εἶναι. Cf. Ammon. et Thom. Mag. Ἀπ. 4, 4, 4. ὅτε τὴν ὑπὸ Μελίτου γραφὴν ἔφευγε. ¶ 10) In var. lect permutatur c. ἀποφεύγειν. v. ibi nr. 5.

Φευκτέον, *fugiendum eſt.* Ἱπ. 8, 12. ὅταν προγιγνώσκῃ, ὅτι — φευκτέον ἐςίν. Sed Ἀπ. 2, 6, 4. φευκτέον καὶ τοῦτον eſt i. q. ἀφεκτέον καὶ τούτου. Cf. φεύγειν nr. 7.

Φῆμαι, ¶ 1) *omina quae ex vocibus hominum capiuntur.* Euſtath. ad Il. κ, p. 799. Φήμη οὐ τὴν ἁπλῶς ἀνθρωπίνην δηλοῖ λαλιὰν, ἀλλά τινα θειοτέραν, δηλωτικὴν τοῦ μέλλοντος. Cf. Cic. de div. 1, 45. et Biblioth. crit. Amſt. Vol. III. P. I. p. 57. ſqq. Ἀπολ. 12. οἱ φθόγγοις οἰωνῶν καὶ φήμαις ἀνθρώπων χρώμενοι. ¶ 2) *oracula, reſponſa deorum.* v. Poll. 1, 18. ſq. Gramm. hiſt. deor. p. 95. ſqq. et quos laudat Fiſcher. ad Plat. Phaed. 59. extr. Π. 8, 7, 1. ἐν ἱεροῖς, καὶ ἐν οὐρανίοις σημείοις, καὶ ἐν οἰωνοῖς, καὶ ἐν φήμαις. Videntur h. l. ſomnia ſimul intelligi. v. Zeun. Ἀπ. 1, 1, 3. οἰωνοῖς χρῶνται, καὶ φήμαις, καὶ συμβόλοις, καὶ θυσίαις. Ἀπολ. 13. οἰωνούς τε καὶ φήμας καὶ συμβόλους τε καὶ μάντεις. Σ. 4, 48. dii πέμποντες ἀγγέλους, φήμας, ἐνύπνια, καὶ οἰωνούς. Ἱπ. 9, 9. προσημαίνουσι καὶ ἐν ἱεροῖς, καὶ ἐν οἰωνοῖς, καὶ ἐν φήμαις, καὶ ἐν ὀνείρασιν. Si quis tamen in his quoque locis de ominibus velit accipere, non admodum repugnauerim.

Φημὶ, v. φάναι.

Φηραὶ, *Pherae,* vrbs Meſſeniae. E. 4, 8, 7. Conon καταπλεύσας ἐς Φηρὰς, ἐδῄωσε ταύτην τὴν χώραν. Ita emendauit Leuncl. quod Φεραὶ ſit Theſſaliae. Sed Boſius ad Cornel. Nep. Conon. 1, 1. cuius nota omnino conferenda eſt, recte docuit, Φηρὰς, Φερὰς, et Φαρὰς eſſe vrbem eandem.

Φθάνειν, ¶ 1) *praeuenire, anteuertere.* Π. 3, 1, 11. pro φωράσαι ἢ ἐπιβιάσασθαι Hutch. edidit φθάσαι ἢ ἀποβιάσασθαι, Zeun. φθάσαι ἀποβ. *prius vti vi aperta.* v. ἐπιβιάζεσθαι et φωρᾶν. 4, 3, 4. διατεινόμενος φθάσαι ὥςε ἀκοντίσαι — πρὶν πάνυ πρόσω αὐτὸ γενέσθαι. Thom. Mag: φθῆναι κάλλιον, ἢ φθάσαι. Sed v. ibi Ouden-

dendorp. A. 3, 4, 12. ἔσπευδεν ἕκαςος, βουλόμενος φθάσαι πρῶτος, np. commilitones. Aγ. 6, 5. φθάνων ὅπου τάχους δέοι. Aπ. 2, 1, 23. τὴν ἑτέραν, φθάσαι βουλομένην, προσδραμεῖν. Videtur c. εἰς iungi, Π. 5, 4, 4. οἱ δὲ φθάσαντες εἰς πόλιν. Sed Steph. recte, opinor, e praecedentibus ſupplet κατέφυγον. c. πρὶν, A. 2, 5, 2. p. 109. φθάσαι βουλόμενοι πρὶν παθεῖν. 4, 1, 4. φθάσαι πρὶν τοὺς πολεμίους καταλαβεῖν. §. 15. E. 6, 5, 9. φθάνουσι πρὶν καταληφθῆναι ὑπὸ τῶν πολεμίων. ¶ 2) Participium eſt i. q. πρότερος ſ. πρότερον. Π. 1, 5, 3. εἰ μή τις αὐτοὺς φθάσας ἀσθενώσει. 3, 3, 9. p. 180. φθάνοντες ἤδη δῃοῦμεν τὴν ἐκείνων γῆν. A. 4, 6, 8. κλέψαι τι λαθόντας, καὶ ἁρπάσαι φθάσαντας, *praeripere*. ¶ 3) Iungitur participio verbi alterius, eodem fere ſenſu. a) Π. 1, 3, 11. φθάσαι τοῦτο ποιήσαντα, *prius facere*. 3, 2, 3. ἢν φθάσωμεν ἄνω γενόμενοι. 7, 1, 10. lepide dicitur: ἢν φθάσωμεν τοὺς πολεμίους κατακτανόντες, οὐδεὶς ἡμῶν ἀποθανεῖται. A. 1, 3, 14. ὅπως μὴ φθάσωσι (Perperam all. βλάψωσι) — καταλαβόντες. Paulo ante eſt προκαταληψομένους. 5, 6, 3. p. 291. τὰ ὄρη κλέψαι, ἢ φθάσαι λαβόντες. E. 7, 2, 14. ὅπως φθάσειαν τοῖς Πελληνεῦσι βοηθήσοντες, *ante quam hoſtes illuc venirent*. 7, 5, 10. ἔφθη εἰς τὴν πόλιν ἀπελθών. Cf. nr. 1. ex Π. 5, 4, 4. Aπ. 2, 3, 14. ὃς ἂν φθάνῃ — τοὺς φίλους εὐεργετῶν, *qui beneficiis prouocat*. Paulo ante eſt πρότερος — εὖ ποιῇς. Sed Π. 1, 4, 21. ὅσοι παραλλάξαντες αὐτῶν ἔφθασαν, vbi αὐτῶν pendere videtur ab ὅσοι, verti poteſt: *qui declinato curſu effugerant praeueniendo ſequentes*. b) c. particip. paſſiv. Π. 2, 4, 17. p. 137. φθάνειν δεῖ πεφραγμένους τοὺς πόρους, πρὶν κινεῖσθαι τὸν θῆρα, *prius obſtruenda itinera, quam*. E. 1, 6, 12. ἔφθη ὑπὸ τῶν πολεμίων κατακλυσθεὶς, *hoſtes eum anteuertendo intercluſerant*. Cf. Hoogeuen. ad Viger. 5, 14, 1. vbi contra Budaeum disputat, qui verbum φθάνειν dixerat interdum redundare. c) c. particip. et acc. Π. 6, 2, 9. ἵνα αὐτοὺς φθάσωμεν ἀφικόμενοι. A. 3, 4, 30.

4, 30. φθάνουσιν ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενοι τοὺς πολεμίους. 5, 7, 10. πορευόμενον αὐτὸν φθάνει ἡμέρα γενομένη, *prius quam illuc perueniret, illuxit*. E. 3, 5, 10. 6, 2, 18. τὰς βοηθείας ἔφθανεν ἀναγόμενος, *prius soluit, quam auxilia venirent*. 7, 4, 27. d) c. πρὶν et particip. Π. 3, 2, 2. ἦν φθάσωμεν, πρὶν τοὺς πολεμίους συλλεγῆναι, ἀναβάντες. 4, 1, 2. p. 200. ἔφθασεν ποιήσας πρὶν κατανοῆσαι. 5, 4, 17. E. 5, 4, 49. 6. 4, 21. Ἱπ. 7, 10. e) c. πρόσθεν et πρὶν, Π. 3, 1, 11. πρόσθεν ἔφθασας ἐλθὼν — πρὶν τοῦτον ἀθροίσασθαι. Sed cum notio τοῦ πρόσθεν iam insit τῷ πρὶν, Leuncl. et Steph. πρόσθεν mutarunt in πόρρωθεν, Hutch. in πρόσωθεν. f) c. πρὸ, Π. 1, 6, 19. p. 80. φθάνειν ἕλκων τὰ πετεινὰ πρὸ τοῦ φεύγειν. All. φθάνων ἕλκειν ἢ etc. v. Zeun. g) c. οὐ et καὶ, Ἱπ. 5, 10. οὐ φθάνει τε ἐξαγόμενος καὶ εὐθὺς ὅμοιός ἐστι τοῖς ἀκαθάρτοις, *simulac educitur, statim est immundus*. Illustrat hanc formam Markland. ad Eurip. Suppl. 1219. Similiter optatiuus c. οὐ et particip. Aπ. 2, 3, 11. οὐκ ἂν φθάνοις λέγων, *quin statim dic*. 3, 11, 1. οὐκ ἂν φθάνοιτ' ἀκολουθοῦντες, *quin statim sequimini me*. v. Ern. ad h. l. ¶ 4) *anteuertendo s. celeriter peragere*. A. 6, 1, 11. εἴ τι δέοι φθάνειν in bello, ἧττον ἂν ὑστερίζειν. E. 6, 1, 4. p. 363. ὅσα τε λανθάνειν καὶ ὅσα φθάνειν ἐπιχειρεῖ. ¶ 5) In var. lect. est περ ἔφθασεν pro παρέφθασεν. v. παραφθάνειν.

Φθέγγεσθαι, *sonum edere*. Dicitur enim de sono quolibet. v. Doruill. ad Charit p. 409. Sic A. 4, 5, 14. οὐδεὶς ἔτι οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, *nullius amplius vox aliusue sonus auditus fuit*. Verti igitur potest ¶ 1) *sonare, insonare*. Π. 7, 1, 2. βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο. Sic ¶ 2) De tuba et tibia. v. αὐλὸς et σάλπιγξ. A. 7, 4, 15. ὅσονπερ χρόνον ἐβοήθει, τοσοῦτον καὶ τὸ κέρας ἐφθέγξατο αὐτῷ. ¶ 3) *clangere*. De aquila, A. 6, 1, 15. αἰετὸν ἑαυτῷ δεξιὸν φθεγγόμενον. ¶ 4) *incondite clamare*. De militibus in pugnam ruentibus, A. 1, 8, 12. ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες, οἷόν περ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. Alias dicuntur ἀλα-

λαλάζειν. Sic fere Σ. 1, 10. φοβερώτερον φθέγγεσθαι dicuntur, qui aliquo numine ſunt afflati. Lexicon ineditum ap. Albert. ad Heſych. laudat ex h. l. φοβερώτεροι φθέγγ. ¶ 5) *conſonare*. De choro, O. 8, 3. τεταγμένως ποιῶσι καὶ φθέγγωνται. ¶ 6) *loqui*. Σ. 2, 7. ἐνταῦθα δὴ πολλοὶ ἐφθέγξαντο, καὶ ὁ μέν τις εἶπε. 4, 58. ¶ 7) *dicere*. Eſt oratoris. v. Poll. 4, 37. Π. 3, 3, 27. ἐφθέγξατο ὁ Κῦρος· ἄνδρες ἄριστοι — αὐτὸς δὲ ὁ Κῦρος δρόμῳ ἡγεῖτο, καὶ ἅμα ἐφθέγγετο· τίς ἐφέπεται; — οἱ δὲ ἀκούσαντες τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐφθέγγοντο. Verti etiam in his poteſt *clamare*. Eſt enim de iis, qui in proelio ſe cohortantur. 7, 3, 4. χρόνον τινὰ σιωπῇ κατεδάκρυσεν, ἔπειτα δὲ ἐφθέγξατο. Απ. 4, 2, 6. ¶ 8) *diuulgare, enunciare*. A. 6, 6, 15. με λαβὼν ἦγεν, ἵνα μὴ φθέγγοιτο μηδείς.

φθείρειν, ¶ 1) *perdere, corrumpere*. Απ. 1, 5, 3. κακουργότατόν ἐστι, μὴ μόνον τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ φθείρειν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. O. 9, 17. τῶν σωζομένων ὄνησις, τῶν φθειρομένων βλάβη. ¶ 2) *vaſtare*. A. 4, 7, 15. αἴθειν καὶ φθείρειν τὴν χώραν. E. 5, 3, 3. εἴ τι δένδρον ὑπόλοιπον, εἴ τι εἰργασμένον τοῖς πολεμίοις, φθείροι. §. 18. ἔφθειρε τὸν σῖτον in agris. Cf. σῖτος nr. 1. E. 7, 1, 9. 7, 2, 4. φθείραντες ὅσα ἐδύναντο. §. 11. τὸ πεδίον φθεροῦντες.

Φθία, *Phthia*, vrbs Theſſaliae. Αγ. 2, 5. et E. 4, 3, 5. τὰ Ἀχαϊκὰ τῆς Φθίας ὄρη.

φθίμενοι, *mortui*. Heſych: φθίμενοι· θανόντες. Π. 8, 7, 3. p. 547.

φθινόπωρον, *autumnus*. Heſych: φθινόπωρον· ὁ ἀπὸ τῆς πεντεκαιδεκάτης Αὐγούστου μηνὸς, ἕως τῆς πεντεκαιδεκάτης Δεκεμβρίου, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς δευτέρας Αὐγούστου, ἕως πάλιν εἰκοστῆς δευτέρας Δεκεμβρίου. Cf. ſupra μετόπωρον. K. 5, 9. ποιούμενος εὐνὴν — τὸ ἔαρ καὶ τὸ φθινόπωρον, *autumno*.

φθόγγος, ¶ 1) *ſonitus muſicae*. Σ. 3, 1. ἡ κρᾶσις τῶν τε παίδων τῆς ὥρας καὶ τῶν φθόγγων. 6, 4. ὑπὸ τῶν φθόγγων, np. τοῦ αὐλοῦ. ¶ 2) *cantus auium*. In auſpiciis, Απολ. 12. φθόγγοις οἰωνῶν.

φθονεῖν, ¶ 1) *inuidere*. Απ. 3, 9, 8. μόνους ἔφη φθονεῖν τοὺς ἐπὶ ταῖς τῶν

φίλων

φίλων εὐπραξίαις ἀνιωμένους. c. εἰ, E. 2, 4, 20. Παυσανίας φθονήσας Λυσάνδρῳ εἰ κατειργασμένος ταῦτα εὐδοκιμήσοι. 5, 2, 2. Ἀπολ. 14. φθονοῦντες εἰ καὶ παρὰ θεῶν μειζόνων ἢ αὐτοὶ τυγχάνοι. c. ὅτι, Π. 3, 1, 22. ἐκείνῳ (all. ἐκεῖνο) ἐφθόνησα, ὅτι μοι ἐδόκει τὸν ἐμοὶ υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυμάζειν ἢ ἐμέ. c. ἐπὶ, Π. 2, 4, 8. p. 130. ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ ἄρχοντος φθονήτοντας. c dat. perſ. A. 5, 7, 6. ἀνδρῶν ἐμοὶ φθονούντων — οὐ δικαίως ἂν μοι φθονεῖεν. Scribe φθονοῖεν. Ἀπ. 3, 5, 16. Sic de eo, qui ſua non oſtendit, Σ. 4, 43. ἐγὼ — οὐδενὶ φθονῶ, ἀλλὰ πᾶσι — ἐπιδεικνύω τὴν ἀφθονίαν καὶ μεταδίδωμι. c. gen. rei, Αγ. 1, 4. ἡ πόλις οὐδεπώποτε φθονήσασα τοῦ (Cod. Harl. τὸ) προτετιμῆσθαι αὐτούς. K. 1, 7. ὧν (all. ἧς, np. ἐπιμελείας) οἱ μὲν ἀγαθοὶ ἔτι καὶ νῦν ἐρῶσιν, οἱ δὲ κακοὶ φθονοῦσιν, *per inuidiam obtrectant.* c. dat. perſ. et gen. rei, Π. 8, 4. 8. ὧν ἐγώ σοι οὐ φθονήσω. 8, 5, 12. p. 529. Πο. 4, 4. ἔργων οὐδὲ φθονεῖ οὐδεὶς τοῖς ἐπισκευαζομένοις. ¶ 2) *indignari, ſuccenſere.* Σ. 6, 6. ὁ Συρακόσιος ὡς ἑώρα — ἀλλήλοις ἡδομένους, φθονῶν τῷ Σωκράτει εἶπε. ¶ 3) *grauari, recuſare.* Σ. 3, 14. εἶπεν ὅτι οὐ φθονήσει, *dixit ſ. promiſit, ſe id eſſe libenter facturum.* c. inf. Σ. 3, 5. οὐ φθονήσω εἰπεῖν. ¶ 4) *denegare.* c. gen. Σ. 1, 12. στέγης φθονῆσαι, *non intromittere domum.* ¶ 5) Paſſiuum Π. 8, 2, 11. p. 487. θησαυροὺς — συλλέγοντα φθονεῖσθαι δι' αὐτοὺς καὶ μισεῖσθαι, *in inuidiam vocari, inuidiae me exponere.* Ιερ. 11, 6. νικῶν in ludis — φθονοῖο, *inuidiam habebis.* §. 15. εὐδαιμονῶν οὐ φθονηθήσῃ. Ἀπ. 4, 2, 33. φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἀπώλετο, *inuiſus.*

Φθονερῶς, *inuidioſe, per inuidiam.* Π. 1, 4, 15. ἐπαινοῦντα — οὐδ' ὁπωσιοῦν φθονερῶς, *ſine vlla inuidia.* K. 3, 10. canes φθονερῶς ἐκκινοῦσι παρὰ τὸ ἴχνος.

Φθόνος, *inuidia.* Ἀπ. 3, 9, 8. φθόνον λύπην τινὰ ἐξεύρισκεν ὄντα — ἐπὶ τῶν φίλων εὐπραξίαις. Cic. Tuſc. 4, 8. „inuidiam eſſe dicunt aegritudinem ſuſceptam propter alterius res ſecundas, quae nihil noceant inuidenti.“

Alias

Alias definitiones ex Aristide et Onosandro habet Wetsten. ad Matth. 27, 18. Π. 2, 3, 5. p. 120. Κῦρος οὐ φθόνῳ κρίνει. 8, 7, 3. p. 547. οὐδὲ φθόνος παρὰ τῶν ἄλλων ἀφικνεῖται. Λ. 5, 8 τοῖς πολίταις φθόνον ἐμποιῆσαι τῆς δυνάμεως. Ε. 3, 4, 8. ὑπὸ τοῦ φθόνου οὐκ ἐσίγων, *prae inuidia*, Sic Κ. 12, 12. ἀπὸ φθόνου. Cf. κατέχειν nr. 7.

φθορὰ, *nex*. Π. 7, 5, 23. ἐν φθορᾷ τῶν δεσποτῶν, *quando necabantur domini*. Sic ap. Thucyd. 2, 47. φθορὰ ἀνθρώπων est *interitus hominum in pestilentia*.

φιάλη, *patera*, *poculum patens et amplum*. v. Athenae. 11, p. 501. Π. 1, 3, 7. διδόασι τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες τὴν φιάλην. §. 8. Α. 4, 7, 19. Graeci donant duci itineris φιάλην ἀργυρᾶν. 7, 3, 13. Σ. 2, 23. ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην. Cf. χρυσοῦς.

φιδίτιον, v. φιλίτιον.

φιλάδελφος, *fratris amans*. Απ. 2, 3, 17.

φιλαίτατος, *amicissimus*. Hesych: φιλαίτατος· φίλος σφόδρα. Etymol. M. in v. αἰδοιέστατος formam ἔστερος et ἔστατος pro ὅτερος et ὅτατος dicit esse Ionicam, Atticam autem ἵστερος et ἵστατος, et per αι, vt ἰσαίτερα, ἡσυχαίτατα, Ξενοφῶν δὲ καὶ φιλαίτατα. Phauorin. in v. φίλτατος· φιλαίτατος εὕρηται παρὰ τοῖς ποιηταῖς. c. dat. Ε. 7, 3, 7. p. 476. φιλαίτατος ὢν Λακεδαιμονίοις.

φιλαίτερος, *amicior*. v. φιλαίτατος. c. dat. Α. 1, 9, 16. Κύρῳ φιλαίτερον ἢ ἑαυτῷ.

φιλαίτιος, *morosus*, *qui omnia reprehendit*. Hesych. et Phauorin: φιλαίτιοι· μεμψίμοιροι. Cf. Poll. 3, 139. Απ. 2, 8, 6. χρὴ τοὺς φιλαιτίους φεύγειν, καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν.

φιλανθρωπία, ¶ 1) *humanitas*, *amor erga homines*, *studium bene faciendi hominibus*. Π. 1, 4, 1. et 4, 2, 5. φιλανθρωπία tribuitur Cyro puero. 8, 2, 1. Cyrus διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου φιλανθρωπίαν τῆς ψυχῆς ἐνεφάνιζεν. 8, 4, 4. Απ. 4, 3, 7. Sic Ε. 1, 7, 10. p. 54. φιλανθρωπία, interprete Moro, erat in eo, quod, scribenda epistola, Theramenis et Thrasybuli saluti ac famae consulere voluerant. ¶ 2) *clementia*. victoris in

in victos, Π. 7, 5, 26. p. 455. τὰ σώματα καὶ χρήματα hoſtium φιλανθρωπίᾳ οὐκ ἀφαιρήσεθε. Αγ. 1, 22. ¶ 3) *liberalitas ſ. benignitas erga homines.* O. 15, 4. tribuitur agriculturae. Cf. φιλάνθρωπος nr. 2.

φιλάνθρωπος, ¶ 1) *humanus, hominum ſtudioſus.* Π. 1, 2, 1. τὴν ψυχὴν φιλανθρωπότατος. 8, 7, 3. p. 550. ἐγὼ Cyrus φιλάνθρωπος ἐγενόμην, καὶ νῦν ἡδέως ἄν μοι δοκῶ κοινωνῆσαι τοῦ εὐεργετοῦντος ἀνθρώπους. Απ. 1, 2, 6. δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος. Ιπ. 2, 3. πρᾶός τε καὶ χειροήθης καὶ φιλάνθρωπος πῶλος. K. 6, 25. παραμυθούμενον τὴν φιλάνθρωπον canem. Oppon. τὴν αὐθάδη. Cf. nr. 4. ¶ 2) *liberalis, benignus.* O. 19, 17. ἡ γεωργία οὕτω φιλάνθρωπός ἐϛι καὶ πρᾳεῖα τέχνη, ὥϛε καὶ ὁρῶντας καὶ ἀκούοντας εὐθὺς ἐπιϛήμονας ἑαυτῆς ποιεῖν. Cf. φιλανθρωπία nr. 3. ¶ 3) *ab humanitate profectus, humanitatis plenus.* Πο. 3, 6. ψηφίσματα φιλάνθρωπα nominantur, quatenus peregrinis in vrbe multa beneficia et immunitates largiuntur. Similiter Απ. 4, 3, 5. πάνυ ταῦτα φιλάνθρωπα, *oriuntur e cura hominum, ex amore in homines, ſunt amoris in homines documenta.* ¶ 4) τὸ φιλάνθρωπον, *amor in homines.* K. 3, 9. canes ἐπανέρχονται διὰ τὸ μισόθηρον, πολλαὶ δὲ διὰ τὸ φιλάνθρωπον. Hermogenes περὶ ἰδεῶν p. 243. improprie quidem, ſed tamen quodammodo proprie τὴν φιλανθρωπίαν h. l. dici ait. Eſſe enim τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους συνήθειαν, καὶ τὸ συνεῖναι ἀνθρώποις ἀσπάζεσθαι.

*φιλαπόδημος, *libenter peregrinans.* E. 4, 3, 1. ἀεὶ φιλαπόδημος ἦν. Edd. vett. φιλοπόλεμος. v. Mor. qui hanc lectionem defendit. Schneidero placet φιλαπόδημος. Pollux vtrumque notauit, illud 6, 166. hoc 6, 168.

φιλάργυρος, *auarus, pecuniae cupidus.* v. Poll. 3, 112. Απ. 3, 1, 10. τοὺς φιλαργυρωτάτους. 3, 13, 4. φιλαργυρώτατος.

φιλεῖν, ¶ 1) *diligere.* Π. 2, 3, 5. p. 120. ἀγαθοὺς φιλεῖν οὐδὲν ἧττον ἑαυτοῦ. 7, 1, 7. ὅϛις οὖν ἑαυτὸν φιλεῖ. Απ. 2, 7, 9. οὔτε σὺ ἐκείνας φιλεῖς, οὔτε ἐκεῖναι σέ. Videtur autem dif-

differre a verbo ἀγχπᾷν. v. ἀγχπ. nr. 1. Et distinguitur ab ἐρᾷν. Ιερ. 11, 11. οὐ μόνον φιλοῖο ἂν ab amicis, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο ὑπ' ἀνθρώπων, np. ab amasiis. Sic Σ. 8, 21. ὅτι ὡραῖος ἀώρῳ — ἐρῶντι οὐκ ἐρῶν ὁμιλεῖ, οὐ φιλήσει αὐτόν. Sed tamen est coniugum, Π. 6, 1, 18. πιστὴ τῷ ἀνδρί· ἐφίλει γὰρ αὐτὸν ἰσχυρῶς. Σ. 9, 6. τοῦ Διονύσου ἐπερωτῶντος αὐτήν, εἰ φιλεῖ αὐτὸν — τὸν παῖδα καὶ τὴν παῖδα ὑπ' ἀλλήλων φιλεῖσθαι. Et saepe passiuum, vt A. 1. 9, 15. ὑπὸ πλειόνων πεφιλῆσθαι. Ιερ. 3, 2. §. 9. ὑπὸ τῶν φύσει πεφυκότων φιλεῖσθαι — μισοῦνται, *ab iis, a quibus natura impellente diligendi erant.* Sed recte Zeun. restituit e MS. Stob. φιλεῖν, nisi φιλεῖσθαι dicere malis medium esse. Paulo post est passiuum: ὑπ' ἄλλου γέ τινος χρῆν αὐτοὺς φιλεῖσθαι. Σ. 8, 22. τῶν διὰ τοὺς τρόπους φιλουμένων. c. παρὰ, Π. 8, 2, 12. παρ' οἷς ἐβούλετο ἑαυτὸν φιλεῖσθαι. Infinitiuus pass. c. τὸ, Ιερ. 3, 5. τοσοῦτον ἀγαθὸν κρίνω τὸ φιλεῖσθαι, *amicos habere.* Sed infinitiuus act. sine τὸ est pro substantiuo, Σ. 8, 13. φιλεῖν γε μὴν τῶν τὸ ἦθος ἀγαμένων ἀνάγκη ἰδία καὶ ἐθελουσία καλεῖται, *amor eorum, qui homines non ob corpus, sed ob mores amant.* Perperam Leuncl: *amare eos, quorum mores admiramur.* quasi verbo φιλεῖν iungatur genitiuus. Paulo melius Ribittus: *diligere mores eorum, quos miramur.* ¶ 2) *cupere, optare*, vel *delectari.* O. 20, 29. φύσει φιλεῖν ταῦτα πάντας, ἀφ' ὧν ἂν ὠφελεῖσθαι νομίζωσιν Sic §. 27. φιλεῖν τὸν σῖτον dicuntur, qui cupide emunt. ¶ 3) *solere.* Suidas: φιλεῖ· — τουτέστι συμβαίνει, ἔθος ἔχει. it. φιλεῖ γάρ πως· τέρπεται γάρ πως, ἢ εἴωθε γάρ πως. c. inf. Ιππ. 7, 9. φιλοῦσι δέ πως — ὅσῳ ἂν πλείους ὦσιν, τοσούτῳ πλείω ἁμαρτάνειν. ¶ 4) *osculari.* Quomodo differat a καταφιλεῖν, v. in v. καταφ. Π. 1, 3, 8. ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον, καὶ φιλοῦντα — εἰπεῖν. 2, 2, 17. οὐ φιλεῖς αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς συγγενεῖς; 7, 3, 3. ἐφίλησε τὴν χεῖρα mortui. 8, 4, 9. ἣν μεγάλην γαμήσειας, ἥν ποτε βούλῃ αὐτὴν ὀρθὴν φιλῆσαι. Απ. 3, 11, 10. φιλεῖν οὐ μόνον μαλα-

λακῶς, ἀλλὰ καὶ εὐνοϊκῶς. Σ. 4. 8. 9. 18. 20. 25. Est amasii, amatorem colentis, Αγ. 5, 4. Megabates, ἐπιχωρίου ὄντος τοῖς Πέρσαις φιλῆσαι οὓς ἂν τιμῶσι, ἐπεχείρησε καὶ φιλῆσαι τὸν Ἀγησίλαον — τὸ μὴ φιληθῆναι. §. 5. Est abeuntium, v. Raphel. ad Act. 20, 1. Π. 1, 4. 27. τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κῦρον τῷ στόματι — φιλοῦντας — φιλῆσαι. §. 28. φιληθέντα — φιλεῖν. Scil. Herodotus 1, 134. narrat, pares apud Persas se osculari στόμασι, paulo inferiores alterius genas, sed multo inferiores προσκυνεῖν. v. ibi interpp. Sic Σ. 9, 5. Bacchum et Ariadnen ἀληθινῶς τοῖς στόμασιν φιλοῦντας. Cf. ἀσπάζεσθαι. ¶ 5) οὐ φιλεῖν est fere i. q. μισεῖν. Π. 7, 2, 7. p. 417. ἀπιστούμενοι οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας.

Φιλεῖσθαι, *inter se diligere.* Σ. 4, 26. τὸ τοῖς σώμασιν συμψαύειν ὁμώνυμον τῷ ταῖς ψυχαῖς φιλεῖσθαι. 8. 18. οἷς κοινὸν τὸ φιλεῖσθαι. Cf. φιλεῖν nr. 1.

Φιλέλλην, ¶ 1) *partibus Graecorum studens.* Αγ. 2, 30. φιλέλλην μᾶλλον ἐδόκει εἶναι. ¶ 2) *mitis et clemens in victos Graecos.* Αγ. 7, 4. καλὸν Ἕλληνα ὄντα φιλέλληνα εἶναι.

Φιλεργία, *laboris studium*, np. in agricultura. Ο. 20, 26.

Φιλεταιρεία, *studium erga ciues et socios.* Αγ. 2, 22. ταῦτα φιλεταιρείᾳ πραχθέντα. In lexicis caret auctoritate, vt

Φιλέταιρος, *amicorum studiosus.* Π. 8, 3, 19. ἦν τοῦ Φεραύλα τρόπος φιλέταιρος. Postea dicitur ἀμφὶ τοὺς φίλους ἔχειν. Legitur etiam ap. Aristot. rhetor. 2, 12.

Φίλη, *amica.* v. φίλος nr. 5.

Φίλημα, *osculum.* Σ. 5, 7. μαλακώτερον ἔχειν τὸ φίλημα, np. ob labia non crassa. Nisi positum est pro στόμα. §. 9. in certamine de pulchritudine φιλήματα dicuntur ἀναδήματα παρὰ τῶν κριτῶν γενέσθαι. 6, 1. eadem nominantur νικητήρια. 8, 33. c. gen. Σ. 4, 26. ἀφετέον φιλημάτων ὡραίων. Ibidem §. 25. et Απ. 1, 3, 8. sqq. disputatur de osculi vi.

Φιλημονίδης, *Philemonides.* Πο. 4, 15. trecenta mancipia ad argentum fodiendum elocat.

Φίληξ, *Philex.* v. Φρυνίσκος.

Φιλη-

Φιλήσιος, *Philesius.* A. 3, 1, 32. nominatur Ἀχαιὸς et fit ϛρατηγὸς pro Menone. 5, 3, 3. cum Sophaeneto praeficitur nauibus, in quibus aegroti et imbecilli erant. 5, 6, 14. contradicit Xenophonti de colonia in Pontum mittenda. 5, 8, 1. cum Xanthicle de peculatu damnatur. 7, 1, 21. mittitur cum aliis ad Anaxibium. Cf. Φρυνίσκος.

Φιλία, ¶ 1) *amicitia.* Π. 3, 1, 16. Φιλίαν παρὰ τίνων ἂν ποτε λάβοις τοσαύτην, ὅσην νῦν ἔξεσι κτήσασθαι. 8, 7, 3. p. 546. ἀνυπέρβλητος ἀλλήλοις ἔϛαι ἡ ὑμετέρα (fratrum) Φιλία. Sic Απ. 2, 3, 4. πρὸς Φιλίαν μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν Φῦναι. Π. 8, 7, 3. p. 549. frater dicitur ὁ μάλιϛα Φιλίᾳ προσήκων. Σ. 8, 10. τὴν μὲν πάνδημον ἔρωτας τῶν σωμάτων ἐπιπέμπειν, τὴν δ' οὐρανίαν τῆς ψυχῆς τε καὶ τῆς Φιλίας καὶ τῶν καλῶν ἔργων. Pertinet igitur Φιλία ad mores. §. 13. 14. 18. 25. 26. Cf. ἀκήρατος, ἐκβάλλειν nr. 6. πλεϛός. A. 3, 2, 4. ἢν βουλευώμεθα πάλιν αὐτοῖς διὰ Φιλίας ἰέναι, *vt amici.* Oppon. διὰ πολέμου αὐτοῖς ἰέναι. 2, 1, 8. πότερα ὡς κρατῶν — ἢ ὡς διὰ Φιλίαν καὶ δῶρα. 5, 5, 8. ἡγεμόνας διὰ Φιλίαν ἡ πόλις συνέπεμψε. *quippe amica.* c. πρός, Ιερ. 3, 7. βεβαιόταται Φιλίαι γονεῦσι πρὸς παῖδας — ἀδελΦοῖς πρὸς ἀδελΦούς, γυναιξὶ πρὸς ἄνδρας. Απ. 2, 6, 29. Φιλίαν πρός τινας ποιεῖσθαι. c. gen. A. 1, 3, 5. τῇ Κύρου Φιλίᾳ χρῆσθαι, *in Cyrum amico esse animo.* 5, 6, 4. Φιλίας ἕνεκα τῆς Κορύλα, i. e. τῆς εἰς Κορύλαν, vt ex interpretamento edidit Wellsius. c. pronomine possessiuo, Π. 3, 1, 16. εὐνοίᾳ καὶ Φιλίᾳ τῇ ἐμῇ, *erga me.* A. 7, 7, 17. οὐ Φιλίᾳ τῇ σῇ — ἀλλ' ἀνάγκῃ. ¶ 2) *amor.* Π. 3, 1, 22. τὴν (τῶν γυναικῶν) πρὸς ἑαυτοὺς Φιλίαν. 6, 4, 3. Panthea dicit: ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν Φιλίαν. Ιερ. 3, 3. τῆς τῶν γυναικῶν Φιλίας πρὸς τοὺς ἄνδρας. 10, 1. Φιλίαν suorum κτησάμενος ἄρχων. Sic Ιερ. 1, 33. μετὰ Φιλίας λαμβάνειν, *in der Güte, ita vt amor sequatur,* vel vt Terentius (Andr. 2, 5, 11.) loquitur, *cum gratia.* Oppon. βίᾳ. Απ. 1, 2, 10. c. gen. Σ. 8, 15. ἐν μὲν τῇ τῆς μορΦῆς χρήσει — ἡ δὲ τῆς ψυχῆς Φιλία, §. 28. ¶ 3)

¶ 3) *societas*, i. q. συμμαχία. c. πρὸς, A. 7, 3, 7. παρῆσαν apud Seuthen, φιλίαν διαπραξόμενοι πρὸς Μήδοκον. E. 7, 4, 4 ὡς ἡ πρὸς τοὺς Ἀρκάδας φιλία καλῶς αὐτῷ δοκοίη πράττεσθαι, *agi*. Nam iam inita erat. Antea dicitur συμμαχία. Cf. συντίθεσθαι nr. 1. ¶ 4) *pax*. E. 4, 1, 12. συναγαγεῖν αὐτῷ εἰς λόγους περὶ φιλίας Φαρνάβαζον. ¶ 5) πρὸς φιλίαν, v. φίλιος nr. 1. d. Extat etiam in var. lect. pro πρὸς φύσιν. v. φύσις nr. 1. k.

φιλία, np. γῆ, v. φίλιος nr. 1. d.

φιλικὸς, ¶ 1) *aptus ad amicitiam conciliandam*. Π. 8, 7, 3. p. 546. φιλικὰ ἔργα. Aπ. 3, 10, 3. τὸ φιλικώτατον — τῆς ψυχῆς ἦθος. Sic Aπ. 2, 6, 21. τὰ φιλικὰ sunt fere i. q. φίλτρον. Oppon. τὰ πολεμικά. ¶ 2) *aptus ad amicitiam confirmandam ac declarandam, amicum decens*. Π. 2, 4, 19. νομίζων φιλικώτερον εἶναι οὕτως, ἢ μὴ προειπόντα. Vnde φιλικὰ sunt *amicitiae documenta*, Π. 4, 6, 2. p. 258. πολλὰ φιλικὰ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου καὶ ὑπηρέτησα ἐκείνῳ. A. 4, 1, 7. Carduchi οὔτε ὑπήκουον, οὔτε ἄλλο φιλικὸν οὐδὲν ἐποίουν. Est etiam φιλικὰ in var. lect. pro ἐπιτήδεια. v. ἐπιτήδειος nr. 6.

φιλικῶς, ¶ 1) *amice*. Π. 7, 4, 3. ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις φιλικῶς, *vt amici*, dicuntur, qui antea fuerant hostes. Σ. 8, 6. Vnde φιλικῶς ἔχειν, *amico animo esse*, E. 4, 8, 17. πρὸς ἑαυτοὺς μὲν πολεμικῶς ἔχοντα, πρὸς Ἀθηναίους δὲ φιλικῶς. 5, 2, 24. τοῖς ὑμετέροις δυσμενέσι φιλικῶς ἔχοντας. Edd. vett. φιλίως, quod Morus verum putat ob locum Pollucis 3, 62. ὁ φίλιος πρὸς τὸν πολέμιον ἀντίκειται. καὶ φιλικός ἐστιν, ὁ φίλοις χρῆσθαι εἰδώς. Cf. δικαιεῖσθαι et οἰκείως. ¶ 2) *amanter*. Σ. 9, 4. Διόνυσος ἐπιχορεύσας ad Ariadnen, ὥσπερ ἂν εἴ τις φιλικώτατα, *quam maxime delicate*. — ἡ δὲ φιλικῶς ἀντιπεριελάμβανεν. Vnde Ιπρ. 6, 1. φιλικῶς ἔχειν πρὸς τὸν ἄρχοντα, *amare*. ¶ 3) *familiariter, benigne*. Aπ. 4, 3, 12. σοὶ — ἐοίκασιν dii ἔτι φιλικώτερον, ἢ τοῖς ἄλλοις χρῆσθαι. Fr. Portus: *maiorem declarant amorem et beneuolentiam*. ¶ 4) *blande, co-*

comiter. Ιερ. 8, 3. προσειπάτω φιλικῶς. Σ. 4, 58. Cf. βλέπειν.

Φίλιος, ¶ 1) *amicus, non hostilis.* v. φιλικῶς nr. 1. Dicitur de iis omnibus, quae quocunque modo ad ſocios vel amicos pertinent, vt a) Π. 5, 3, 12. φρούριον — φίλιον ὄν, *quamdiu amicorum esſet.* 6, 1, 13. ὥστε καὶ ταῦτα (τείχη) φίλια τοῖς συμμάχοις ὑπάρχειν. Α. 5, 7, 8. χωρία φίλια τοῖς Κερασουντίοις, *foedere iuncta.* §. 9. vnum iſtorum locorum vocatur φίλιον ſimpliciter. 6, 3, 13. φίλιον στράτευμα, *ſuorum.* Oppon. πολέμιον. Sic Π. 4, 5, 7. pro ἀφίκοντο ἐς τὸ τοῦ Κύρου στράτευμα Zeun. e codd. edidit ἀφ. ἐπὶ τὸ φίλιον στρ. et vertit *caſtra amicorum.* Λ. 13, 10. πρεσβείας φιλίας, *ad amicos.* Ε. 7, 2, 10. καρποῦ φιλίου, *frugum* ſ. *ſatorum, quae posſident amici noſtri.* Ιππ. 4, 15. εἰς μέσον φιλίων τειχέων. b) Sic ſaepe φιλία πόλις, Π. 8, 1, 1. p. 462. τίς ἂν πόλις πολεμία ἁλοίη — τίς δ' ἂν φιλία διαφυλαχθείη, *noſtra.* Α. 5, 7, 18. πόλις φιλία τις ἡμᾶς δέξεται, *ſociorum.* 6, 4, 4. Ε. 3, 2, 8. τὰς περὶ ἐκεῖνον πόλεις φιλίας. 4, 8, 19. 36. c) Neutrum τὰ φίλια, *ſociorum opes,* Π. 5, 2, 10. ἅ τε δεῖ φίλια καὶ πολέμια ἡμᾶς νομίζειν. Αγ. 1, 32. Ιππ. 7, 6. ἀναχωρίζειν τὰ φίλια. All. εἰς τὰ φίλια, vt ſupplendum ſit χωρία, quemadmodum Α. 5, 4, 18. ἐν τοῖς φιλίοις ἦσαν, *in ſociorum finibus, in regione pacata.* Intelligunt enim vel χωρίοις vel ἀνθρώποις. All. legunt. ἐν τοῖς φίλοις. Cf. πολέμιος nr. 5. d) Inprimis ſaepe ἡ φιλία, np. γῆ ſ. χώρα, *ager ſociorum, ſolum pacatum.* Cf. Thom. Mag. Π. 1, 6, 9. ἕως ἔτι ἐν φιλίᾳ ἐσμέν. §. 11. 3, 3, 9. p. 179. ἐν τῇ φιλίᾳ καθημένους. Α. 5, 4, 1. διὰ φιλίας πορεύεσθαι. 5, 5, 3. 6, 6, 22. εἰς τὴν φιλίαν διεξελθεῖν. 7, 3, 6. διαγενέσθαι ἐν φιλίᾳ. Αγ. 2, 5. et Ε. 4, 3, 5. τὴν λοιπὴν πᾶσαν διὰ φιλίας ἐπορεύετο. Quem locum laudans Ariſtides T. II. p. 529. ἀφελείας eſſe dicit pro διὰ τῆς τῶν φίλων. Αγ. 11, 1. Αθ. 2, 5. διὰ φιλίας ἰέναι. Ε. 3, 2, 1. 4, 4, 13. 4, 8, 36. διὰ φιλίας ἐπορεύετο. Sed diuerſe exponitur Α. 1, 3, 19.

19. Graeci rogant Cyrum, ἢ πείσαντα ἡμᾶς ἄγειν vt imperatorem, ἢ πεισθέντα πρὸς φιλίαν ἀφιέναι. Leuncl. et Hutch. *in regionem pacatam.* Sed Aem. Portus in indice in v. πρὸς, Brodaeus et Zeun. in notis ad h. l. et Stanleius ad Aeschyl. Prometh. vinct. 208. explicant *amice*, vt πρὸς βίαν, *vi*, etc. Cf. πολέμιος nr. 6. e) Non raro tamen additur χώρα, vt A. 1, 3, 14. ducem, ὅστις ὡς διὰ φιλίας χώρας ἀπάξει. 2, 3, 13. φιλίαν ἡμῖν παρέξειν τὴν χώραν. 3, 2, 5. εἰς φιλίαν χώραν ἀφικώμεθα. 4, 1, 6. 5, 5, 1. διὰ ταύτης τῆς χώρας, διά τε τῆς πολεμίας καὶ τῆς φιλίας, ἐπορεύθησαν. Aθ. 2, 5. ἐπὶ φιλίαν χώραν ἀφίκηται. E. 3, 1, 8. 3, 4, 8. διὰ φιλίας τῆς Θρᾴκης πορευθείς. Interdum additur γῆ. A. 5, 1, 1. εἰς φιλίαν γῆν ἥκοιντο. ¶ 2) *amicus, non hostis.* A. 1, 6, 3. ὡς φίλιον αὐτὸν ὑποδέχεσθαι. 5, 7, 7. πρὸς ἀνθρώπων καὶ φιλίων καὶ πολεμίων. Ag. 2, 14 Interdum permutatur c. φίλος, vt A. 1, 8, 10. τούς τε πολεμίους — τούς τε φιλίους All. φίλους. 5, 5, 10. οὐ γὰρ ὡς φίλιοι προσεφέροντο ἡμῖν. Cod. Eton. φίλοι. Contra Ag. 6, 8. τοῖς μὲν πολεμίοις; τοῖς δὲ φίλοις. Marg. Steph. φιλίοις. Cf. φίλος nr. 4. et supra nr. 1. c.

Φίλιππος, *rei equestris studiosus.* A. 1, 9, 3. φιλιππότατος.

Φίλιππος, *Philippus.* ¶ 1) polemarchus Lacedaemoniorum. E. 5, 4, 2. Thebis cum Archia interficitur dolo. v. Ἀρχίας. ¶ 2) ὁ γελωτοποιός. Notum scurram fuisse, patet etiam ex Maxim. Tyr. diss. 21, 4. Cf. omnino Aristid. p. 497. Athenaeus quidem 1, p. 20. A. Φιλιππίδου, inquit, τοῦ γελωτοποιοῦ Ξενοφῶν μνημονεύει. Sed vitiosa videtur lectio. Nam 14. p. 614. C. legitur Φιλίππου. Σ. 1, 11 — 16. venit ad symposium, ibique iocatur. 2, 14. iocatur in Pisandrum δημηγόρον. §. 20. in Charmidem. §. 21 — 23. ridicule saltat. §. 27. iocatur. 3, 11. et 4, 50. artem suam extollit et iactat. 4, 55 iocatur in saltatorem. Cf. 6, 8 — 10.

Φιλίσκος, *Philiscus*, Ἀβυδηνός. E. 7, 1 16. sq. cum pecunia missus ab Ariobarzane in Graeciam ad

ad pacem faciendam, parat exercitum contra Lacedaemonios.

φιλίτιον s. φιδίτιον, *publicae Lacedaemoniorum epulae*, a Lycurgo exemplo Cretensium institutae. Initio dicebantur ἀνδρεῖα s. ἄνδρια, quia non nisi viris patebant; deinde φιδίτια s. φιλίτια s. φειδίτια, vel quod haberentur ad amicitiam et beneuolentiam inter ciues conciliandam; vel quod ad frugalitatem et parsimoniam adsuefacerent. Alii φιδίτια dicta putant quasi ἐδίτια, vt simpliciter συσσίτια significet vocabulum. v. Hesych. in v. φιδίτια, Pausan. 7, 1. p. 523. Athenae. 4, p. 140. et ibi Casaub. p. 264. sqq. omninoque Plutarch. in vita Lycurgi c. 12. Cf. Cic. Tusc. 5, 34. Phauorin. in v. συσσίτιον, Eschenbach. in dissertt. academ. p. 301 -- 305. Meurs. miscell. Lacon. 1, 9. et Crag. de rep. Lac. p. 57. Λ. 3, 6. ἐπειδὰν εἰς τὸ φιλίτιον ἀφίκωνται pueri, ἀγαπητὸν, αὐτῶν καὶ τὸ ἐρωτηθὲν ἀκοῦσαι. Marg. Leuncl. φιδίτιον. 5, 6 ἐπιχώριον, ἐν τοῖς φιλιτίοις λέγεσθαι, ὅ τι ἂν καλῶς τις ἐν τῇ πόλει ποιήσῃ. E. 5, 4, 28. Agesilai filius ἐκ τοῦ φιλιτίου εἰς τὸν οἶκον ἐλθών. Marg. Leuncl. φιδιτίου, quia in Plutarcho sic legitur.

φιλίως, *amice*. Π. 6, 3, 6. ἂν ἀνατείνοντες τὰς δεξιὰς προσελαύνωσι, δέχεσθε φιλίως, *vt vestros, non vt hostes*. Cf. φιλικῶς nr. 1.

* φιλογεωργία, *agriculturae studium*. O. 20, 25. διὰ τὴν φιλογεωργίαν καὶ φιλοπονίαν.

φιλογεωργὸς, *agriculturae studiosus*. O. 20, 27. φύσει φιλογεωργὸν εἶναι. §. 28. φιλογεωργός. §. 25. φύσει φιλογεωργότατος Ἀθηναίων.

Φιλοδίκης, *Philodices*. E. 1, 3, 9. Atheniensium legatus ad regem Persarum.

φιλόδωρος, *munificus, liberalis*. v. Poll. 3, 118. et 5, 140. Aπ. 3, 1, 6. oppon. πλεονέκτης. In lexicis caret auctoritate.

φιλόζωος, *animantium amans*. Aπ. 1, 4, 7. ἔοικε ταῦτα — δημιουργοῦ φιλοζώου τεχνήματι.

φιλοθηρία, *venandi studium*. Π. 2, 4, 17. p. 138. Cf. Poll. 5, 9.

φιλόθηρος, *venationis studiosus*. K. 5, 25. φιλόθη-

λόθηροι. A. 1, 9, 4. Φιλοθηρότατος.

Φιλοικοδόμος, *domorum exstruendarum studiosus.* Pollux 7, 118. vbi agit de nominibus τεκτόνων· Ξενοφῶν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ καὶ Φιλοικοδόμους λέγει. O. 20, 29. Φιλοικοδόμους νομίζω οὐδὲν ἧττον, οἵτινες ἂν ἀποδιδῶνται ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας, εἶτ' ἄλλας οἰκοδομοῦσι.

Φιλόκαλος, ¶ 1) *pulchritudinis et elegantiae amans.* Π. 1, 3, 3. παῖς ὢν Φιλόκαλος — ἥδετο τῇ στολῇ. 8, 3, 3. Φιλόκαλον καὶ εὔτακτον. Aπ. 3, 11, 9. c. περὶ, Π. 2, 1, 9. militem oportet esse Φιλόκαλον περὶ τὰ ὅπλα. Cf. Tennulius ad Iamblichi introd. in Nicomach. p. 188. ¶ 2) *honesti studiosus.* Σ. 4, 15. Φιλοκαλωτέρους ἐν τοῖς κινδύνοις.

Φιλοκέρδεια, *lucri cupiditas.* K. 13, 12. οὔτ' ἐπ' ἀνδρὸς βλάβῃ, οὔτε Φιλοκερδείᾳ ἔρχονται. In lexicis deest nomen auctoris. Sed notauit etiam Pollux 3, 113.

Φιλοκερδεῖν, *lucro studere.* A. 1, 9, 10. τῶν ἐκ τοῦ ἀδίκου Φιλοκερδούντων. Infinitiuus pro substantiuo, Π. 1, 6, 19. p. 77. πρὸς τὸ εὖ πλεονεκτεῖν, ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ Φιλοκερδεῖν οὐκ ἀφυεῖς ὄντες.

Φιλοκερδής, *lucri auidus.* O. 12, 16. πρὸς τῷ Φιλοκερδεῖς εἶναι μετρίως ἔχουσιν. 14, 7. §. 10. ἀνδρὸς Φιλοκερδοῦς, *qui a turpi lucro non abstinet.* Legitur etiam ap. Aristoph. Plut. 591.

*Φιλοκηδεμών, *propinquorum amans.* Aγ. 11, 12. ἐκεῖνον οἱ συγγενεῖς Φιλοκηδεμόνα ἐκάλουν.

Φιλοκίνδυνος, *alacriter et promte pericula subiens.* Π 2, 1, 9. Φιλοκίνδυνον μετ' εὐταξίας. A. 2, 6, 5. Ιπ. 5, 5. Φυλακτικὸν, καὶ μηδαμῶς Φιλοκίνδυνον. c. πρὸς, A. 1, 9, 4. πρὸς τὰ θηρία Φιλοκινδυνότατος. Venatoris epitheton est etiam ap. Poll. 5, 18.

Φιλοκινδύνως, *animo forti et ad subeunda pericula parato.* Σ. 4, 33. πένης iocose dicit: μάλα Φιλοκινδύνως ὑπομένω, ἥν ποθέν τι ἐλπίζω λήψεσθαι. Cf. Φιλοπόνως, quocum iungitur. Habet Pollux quoque 3, 136.

Φιλοκλῆς, *Philocles.* E. 1, 7, 1. praetor Cononi adiunctus. 2, 1, 20. vincitur et capitur a Lysandro

dro. §. 21. sq. ob crudelitatem interficitur. v. Mor. ad h. l.

Φιλοκράτης, *Philocrates.* ¶ 1) E. 4, 4, 10. dux mercenariorum Corinthi. Sed vir doctus in Biblioth. crit. P. V. p. 100. pro Φιλοκράτη legendum putat Ἰφικράτη vel Πολύστρατον, et laudat eam in rem Demosth. Philipp. 1. p. 17. A. et Harpocrationem in v. Πολύστρατος. Schneiderus e Diodor. Sic. 14, 86. et Polyaen. 1, 9. 45. edidit Ἰφικράτη. ¶ 2) ὁ Ἐφιάλτου. E. 4, 8, 24. praetor classis Atheniensium, capitur a Teleutia.

*Φιλοκυνηγέτης, i. q. φιλόθηρος. K. 5, 14. τὰ λίαν νεογνὰ οἱ φιλοκυνηγέται ἀφιᾶσι τῇ θεῷ. 12, 11. Habet hoc adiectiuum Poll. 5, 9.

Φιλομαθής, *discendi cupidus.* Π. 1, 2, 1. Cyrus fuit φιλομαθέστατος. 1, 4, 3. φιλομαθής. c. gen. Π. 1, 6, 19. p. 79. δεῖ φιλομαθῆ σε τούτων ὄντα, οὐχ οἷς ἂν μάθοις, τούτοις μόνοις χρῆσθαι, Suidas, qui laudat hunc locum, interpretatur nomine ἔμπειρος. A. 1, 9, 3. τοξικῆς τε καὶ ἀκοντίσεως φιλομαθέστατον.

Φιλόμουσος, *musicae amator.* Π. 4, 6, 7. φιλόμουσός τις.

Φιλονεικεῖν, *contendere, certare, aemulari.* Π. 1, 4, 15. ἁμιλλωμένους ἐπὶ τὰ θηρία, καὶ φιλονεικοῦντας. E. 6, 3, 6. p. 388. ἀγωνισταὶ — οὕτω φιλονεικοῦσιν, *adeo gloriae causa contentiosi sunt.* Απ. 2, 3, 17. αὐτὸν — πάνυ φιλονεικήσειν ὅπως περιγένηταί σου εὖ ποιῶν. Ern. φιλονικήσειν, nulla addita causa, fortasse tamen ob ea, quae Hindenb. ad h. l. et ipse Ern. ad 3, 4, 3. monuit. Quanquam Hutch. ad Π. 7, 5, 23. aliique dicunt, φιλόνεικος et φιλονεικία in bonam partem accipi, tamen Hindenb. ignorantiam librariorum in his agnoscere, quam discrimen grammaticorum tollere mauult. Sed mihi quidem in omnibus locis, nisi fere Απ. 3. 4, 3. seruanda videbatur scriptura φιλονεικ. quia non minus ei mel Atticum et Socraticum leporem inesse putabam, quam verbis διαβάλλειν, κατειπεῖν, et κατηγορεῖν, quando pro ἐπαινεῖν ponuntur.

Φιλονεικία, ¶ 1) *contentio, aemulatio.* Dicitur in bonam partem, Π. 7, 1, 9. ὅπως κράτισοι φανῆθε — φιλονεικίαν αὐτοῖς ἔμβαλλε. Α. 4, 8, 20. ἅτε θεωμένων τῶν ἑταίρων πολλὴ φιλονεικία ἐγίγνετο in ludis. Λ. 4, 2. οἷς ἂν μάλισα φιλονεικία ἐγγένηται, *contentionis ſtudium* in choris et agonibus gymnicis. Ιερ. 9, 6. εἰκὸς ταῦτα πάντα exercitia militaria διὰ φιλονεικίαν εὐτόνως ἀσκεῖσθαι. §. 7. τὸ — ἥκισα εἰθισμένον διὰ φιλονεικίας πράσσεσθαι. Ιπρ. 1, 26. c. περὶ, Π. 2, 1, 9. περὶ ὁπόσων ἂν γένωνται ἀνθρώποις φιλονεικίαι. 8, 2, 13. φιλονεικίας ἐμποιεῖν βουλόμενος περὶ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἔργων — τοῖς ἀρίσοις οἱ ἀγῶνες ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλλον. c. πρὸς, Π. 8, 7, 3. p. 544. ſucceſſorem meum κεντριζόμενον ὑπὸ τῆς πρὸς τὰ ἐμὰ ἔργα φιλονεικίας. Αγ. 2, 8. φιλονεικίαν ἐνέβαλλε πρὸς ἀλλήλους τοῖς μετ' αὐτοῦ, ὅπως ἕκασοι αὐτῶν ἄρισοι φαίνοιντο. Ο. 21, 10. ¶ 2) Κ. 6, 22. ἵνα μὴ ὑπὸ φιλονεικίας ὑπερβάλλωσι τὰ ἴχνη. Ita pro φιλοτιμίας edidit Welſ. quia probauerat Leuncl. ob Omniboni verſionem: *ſtudium certandi.* Verum emendatione vix erat opus.

Φιλόνεικος, ¶ 1) *contentioſus, rixoſus.* Ιπ. 9, 8. οἱ φιλονεικότατοι καὶ θυμοειδέσατοι τῶν ἵππων. ¶ 2) *contendens, operam dans.* Απ. 2, 6, 5. φιλόνεικος πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν. Hindenb. malit φιλόνικος, cui deinde obſecutus eſt Ern. Cf. φιλόνικος. ¶ 3) τὸ φιλόνεικον, *vincendi ſtudium, aemulatio.* Π. 7, 5, 23. eunuchi κατάδηλοι γίγνονται καὶ ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἐν ταῖς θήραις, ὅτι ἔσωζον τὸ φιλόνεικον ἐν ταῖς ψυχαῖς. Steph. malit φιλόνικον.

Φιλονείκως, *certatim.* Κ. 6, 16. canes φιλονείκως παραθέουσαι. Vnde φιλονείκως ἔχειν, i. q. φιλονεικεῖν. Π. 8, 2, 8. φιλονείκως ἔχειν πάντων ἀνθρώπων θεραπείᾳ περιγίγνεσθαι. c. πρὸς, Π. 3, 3, 25. εἴποντο ἐῤῥωμένως διὰ τὸ φιλονείκως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους. 8, 4, 2. ὅπου οἴονται — μήτε ἆθλα λήψεσθαι, δῆλοί εἰσιν οὐ φιλονείκως πρὸς ἀλλήλους ἔχοντες. Deinceps eſt προθυμότατα ἀγωνιζόμενοι.

* *Φιλονικεῖν*, v. φιλονεικεῖν.

* φι-

* Φιλόνικος, *vincendi cupidus.* Eſt in laudibus imperatoris. v. Poll. 1, 178. Απ. 3, 4, 3. Φιλόνικός ἐστιν, ὃ στρατηγῷ προσεῖναι ἐπιτήδειόν ἐστι. Ante Caſelium edebatur Φιλόνεικος. Cf. Φιλόνεικος, et Φιλονεικεῖν.

* Φιλόξενος, *hoſpitalis.* E. 6, 1, 3. Polydamas erat Φιλόξενός τε καὶ μεγαλοπρεπὴς τὸν Θετταλικὸν τρόπον.

Φιλόξενος, *Philoxenus,* Πελληνεύς. A. 5, 2, 12. eſt in Graecorum exercitu, fortiterque rem gerit.

Φιλοπάτωρ, *patris amans, pius in parentem.* K. 1, 14. Φιλοπάτωρ dictus eſt Antilochus.

Φιλοπόλεμος, *belli ſtudioſus.* A. 2, 6, 1. πολεμικὸς καὶ Φιλοπόλεμος ἐσχάτως. §. 2 — 4. explicatur. In lexicis deeſt auctoritas. Sed poſſumus addere Plat. in Timaeo T. III. p. 24. C. Cf. ſupra Φιλαπόδημος.

Φιλόπολις, *ciuilis, ciuitatis ſtudioſus.* Non minus apud Atticos vſitatum eſſe hoc nomen, quam Φιλόπατρις, ſed minus late patere, oſtendunt Duker. ad Thucyd. 5, 92. et Doruill. ad Charit. p. 25. ſq. Αγ. 7, 1. Φιλόπολις ἦν. Ιερ. 5, 4. Φιλόπολιν ἀνάγκη τὸν τύραννον εἶναι.

Φιλοπονεῖν, ¶ 1) *libenter et ſua ſponte laborare.* Π. 1, 6, 8. Φιλοπονεῖν προθυμούμενον. Λ. 5, 8. ὅταν αὐτός τις Φιλοπονῇ. Morus: *qui pro arbitrio occupantur.* ¶ 2) Infinitiuus pro ſubſtantiuo, O. 21, 6. ὅλῳ τῷ στρατεύματι ἐγγίγνεται καὶ τὸ Φιλοπονεῖν. Paulo ante eſt Φιλοπονία.

Φιλοπονία, *amor laboris.* O. 20, 25. v. Φιλογεωργία. 21, 6. ἰδιώταις — ἐγγίγνεται Φιλοπονία τις. Marg. Steph. ἐθελοπονία, quod praetulit Zeun. K. 1, 7. Μελανίων — ὑπερέσχε Φιλοπονίᾳ, *induſtria et laborum tolerantia.* §. 12. 13, 14. Tribuitur canibus, K. 7, 2. μὴ ἐξάγειν ἐπὶ κυνηγέσιον ἐνδελεχῶς, — ἵνα μὴ Φιλοπονίαν διαφθείρωσι. Leuncl. legi vult διὰ Φιλοπονίαν διαφθαρῶσι. Rectius fortaſſe legas Φιλοπονίᾳ. Nam ellipſis praepoſitionis διὰ, quam Zeun. ſtatuit, vix poteſt ferri.

Φιλόπονος, ¶ 1) *gnauus, induſtrius.* Heſych: Φιλόπονος· Φίλεργος, σπουδαῖος. Π. 6, 2, 3. εὐοπλώτατοι — καὶ Φιλοπονώτατοι.

τοι. 8, 8, 7. Αγ. 9, 3. διὰ τὸ φιλόπονος εἶναι — πᾶν τὸ συντυχὸν ἡδέως ἤσθιε. E. 6, 1, 4. p. 358. σῶμα εὔρωςος καὶ ἄλλως φιλόπονος. Απολ. 19. γεγενημένον — ἐκ φιλοπόνου μαλακόν. Σ. 4, 15. c. περὶ, Aπ. 3, 4, 9. ἐπιμελεῖς καὶ φιλοπόνους περὶ τὰ αὐτῶν ἔργα. De canibus, Aπ. 4, 1, 3. τῶν κυνῶν φιλοπόνων τε οὐσῶν καὶ ἐπιθετικῶν. Cf. Poll. 5, 60. Festiue de osculante, Π. 2, 2, 17. οὐ φιλεῖς αὐτόν; — μὰ Δία, ἔφη· οὐ γὰρ φιλόπονός ἐςιν, etc. ¶ 2) *cum laboribus coniunctus, laboriosus.* Nam hoc Latinum nomen eodem modo dicitur. Π. 7, 5, 17. p. 446. ὁ φιλοπονώτατος πόλεμος. ¶ 3) Neutrum c. inf. K. 6, 8. ἔςι — φιλόπονον — ἑλεῖν ταχύ, *est industrii.*

Φιλοπόνως, *gnauiter, alacriter, studiose.* K. 6, 18. μὴ ἀφιέναι, ἀλλ' ἐκπερᾶν φιλοπόνως. Sic canes §. 16. συντρέχουσαι φιλοπόνως. Formula φιλοπόνως ἔχειν, i. q. φιλοπονεῖν, E. 6, 1, 4. p. 358. φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντας.

Φιλοποσία, *nimia perpotandi libido,* Aπ. 1, 2, 22. τοὺς εἰς φιλοποσίαν προαχθέντας. 2, 6, 1. γαςρὸς, φιλοποσίας, λαγνείας.

Φίλος, ¶ 1) *amicus.* a) De amicis agitur inprimis Aπ. 2, 4 — 6. et 3, 11. et saepius. O. 3, 12. πάντως, ἔφη, — (φίλοι γάρ ἐσμεν οἱ παρόντες) ἀπαλήθευσαι. b) c. dat. A. 7, 7, 10. τοὺς φίλους ὑμῖν γεγενημένους μὴ κακῶς πάσχειν. E. 4, 1, 4. φίλος ἡμῖν γεγένησαι. Antea dicitur συμμαχίαν ποιεῖσθαι. §. 16. βουλήσομαι ὑμῖν καὶ φίλος καὶ σύμμαχος εἶναι. §. 17. Aπ. 2, 1, 33. φίλοι μὲν θεοῖς ὄντες, ἀγαπητοὶ δὲ φίλοις. c) c. gen. A. 7, 7, 11. φατὲ φίλους εἶναι ὑμῶν. 2 MSS. ὑμῖν. E. 4, 8, 25. τοὺς φίλους τῶν Λακεδαιμονίων. d) c. pronom. possess. E. 4, 8, 25. τοὺς σφετέρους φίλους. e) c. ἀνὴρ, Π. 6, 1, 18. φίλους ἄνδρας συμβαλεῖν. E. 4, 1, 4. φίλον ἄνδρα, *socium.* Aπ. 2, 5, 4. προὔδωκεν αὐτὸν φίλος ἀνήρ. Cf. ἀνὴρ nr. 5. f. f) c. variis adiectiuis, Π. 8, 1, 7. φίλος χρήσιμος Cyri ἀντὶ ἀχρήςου. A. 1, 3, 12. φίλος πολλοῦ ἄξιος. 2, 1, 14. πλείονος ἄξιοι φίλοι ἔχοντες τὰ ὅπλα ἢ παραδόντες.

δόντες. Απ. 2, 4. et 6. saepe est φίλος ἀγαθός. 2, 4, 1. φίλος σαφής. §. 5. φίλος ἀγαθὸς — ὁ χρηςὸς φίλος. 2, 5, 5. τοὺς χρηςοὺς οὔτε οἰκέτας — οὔτε φίλους. 2, 6, 2. χαλεπὸς φίλος. §. 3. et 2, 5, 5. πονηρὸς φίλος. 2, 6, 14. §. 16. ὠφελίμους φίλους — καλοὺς κἀγαθοὺς φίλους. etc. Cf. ἀληθής, ἄμεμπτος, πιςὸς, σαφής, it. ξένος. g) c. variis verbis, vt Π. 5, 3, 10. τὸ φίλους κτᾶσθαι. Αγ. 6, 4. ἀπροφασίςους τοὺς φίλους ἐκέκτητο. Ε. 6, 5, 38. p. 429. Απ. 2, 6, 14. 16. 37. Π. 8, 1, 16. ποιῆσαι τοὺς κρατίςους ἑαυτῷ μᾶλλον φίλους, ἢ ἀλλήλοις. Αγ. 2, 30. τὸν ἕτερον — φίλον ποιήσας τῇ Λακεδαίμονι. Ε. 4, 8, 24. οἱ Ἀθηναῖοι, φίλῳ χρώμενοι βασιλεῖ. Απ. 2, 9, 3. Cf. θηρᾶν et ποιεῖσθαι nr. 4. h) Complectitur etiam necessarios, Απ. 2, 1, 14. v. ἀναγκαῖος nr. 6. Sic Π. 8, 7, 3. p. 549. πολλοὶ διαγεγένηνται φίλοι μὲν γονεῖς παισὶ, φίλοι δὲ ἀδελφοῖς. hh) Humanitatis caussa φίλοι nominantur, quibus auctor librum scribit, Ιπ. prooem. βουλόμεθα τοῖς νεωτέροις τῶν φίλων δηλῶσαι — παραδώσειν αὐτὰ τοῖς φίλοις. i) Dicitur de amatoribus, Απ. 3, 11, 4. sqq. in quo loco multa eleganter et metaphorice dicta sunt. k) Opponitur παιδικοῖς, Λ. 2, 14. it. πολεμίοις, Ε. 6, 5, 38. p. 432. etc. l) Dicitur de diis hominum amantibus, v. θεὸς nr. 1. vbi etiam legitur formula: ὅ τι ἂν τῷ θεῷ φίλον ᾖ, *quicquid deo placuerit.* m) De amicis regis, Π. 3, 2, 1. λαβὼν ὁ Κῦρος — τῶν ἑαυτοῦ φίλων ὁπόσους ἐδόκει καιρὸς εἶναι. 7, 3, 1. καλέσας ὁ Κῦρος τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἡγεμόνας. 7, 4, 6. ἔδωκε τὰ γράμματα τοῖς φίλοις καὶ τοῖς ἄρχουσι. 7, 5, 1. περιήλαυνε σὺν τοῖς φίλοις τε καὶ ἐπικαιρίοις τῶν συμμάχων. §. 15. §. 16. μηδένα παριέναι ἢ τοὺς φίλους τε καὶ ἄρχοντας τῶν Περσῶν τε καὶ τῶν συμμάχων. 8, 1, 6. τῶν παρ' ἑαυτῷ μάλιςα φίλων, qui alias nominantur οἱ ἐπὶ τὰς θύρας παρόντες. 8, 2, 9. 11. 8, 4, 14. 8, 5, 11. δῶρα τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ καὶ τοῖς ἄλλοις φίλοις in Persia, ταῖς ἀρχαῖς καὶ γεραιτέροις καὶ τοῖς ὁμοτίμοις. Possunt etiam h. l. *cognati* intelligi, 8, 7, 2.

ἐκκ-

ἐκάλεσε τοὺς φίλους καὶ τὰς Περσῶν ἀρχάς. Cf. σκῆπτρον. Sic in alloquendo. Π. 7, 5. 17. et 26. *ἄνδρες φίλοι καὶ σύμμαχοι.* n) Comparatiuus eſt vel φιλαίτερος (v. ſuo loco), vel φιλώτερος. v. infra nr. 5. o) Superlatiuus eſt vel φιλαίτατος (v. ſupra ſuo loco), vel φίλτατος. v. infra nr. 2. ¶ 2) *carus.* Π. 4, 6, 2. p. 257. *τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα.* Poſſit etiam intelligi *pium in me.* Nam antea dicitur *μόνος ἐμὲ φιλῶν καὶ τιμῶν.* p. 258. *φίλῳ παιδὶ τιμωρίας τυχεῖν.* 8, 7, 3. extr. *χαίρετε, ὦ φίλοι παῖδες.* Sic ſuperlatiuus φίλτατος, Απολ. 28. *ὦ φίλτατε Ἀπολλόδωρε.* E. 2, 4, 10. *τοὺς φιλτάτους τῶν ἡμετέρων.* All. *τὰ φίλτατα*, i. e. *cariſſima quaeque, vxorem, liberos* etc. Neutrum ſic a poetis ſaepius, ſed rarius ab aliis ſcriptoribus dici, oſtendit Valckenar. ad Eurip. Hippol. 961. Et ſic eſt Π. 4, 3, 1. de vxoribus et amicis. ¶ 3) *ſibi ſubiectus.* Π. 5, 3, 10. *φίλον τοῦτο τὸ χωρίον τοῖς ἐνθάδε καταλιπεῖν, mihi ſubiectum, pacatum.* Paulo poſt dicitur φίλιον. ¶ 4) Permutatur in var. lect. c. ξένος, v. ξένος nr. 1. it c. φίλιος, E. 7, 5, 17. *τοὺς φίλους νεκροὺς ἀνέλοιτο.* Marg. Steph. φιλίους. Oppon. *τῶν πολεμίων.* Cf. φίλιος nr. 1. c. et nr. 2. it. c. ὠφέλιμος, Απ. 1, 6, 14. *ἐὰν ἀλλήλοι: φίλοι γιγνώμεθα.* Ern. e MS. 1. reſcripſit ὠφέλιμοι. it. c. ψιλὸς, v. ψιλὸς nr 6. it. φίλῳ c. φύλῳ. v. φῦλον nr. 1. ¶ 5) φίλη, *amica.* Απ. 3, 11, 16. iocans Socrates cum Theodota: *εἰσὶ δὲ καὶ φίλαι μοι.* §. 18. *ἐὰν μή τις φιλωτέρα σου ἔνδον ᾖ.* Intelligit diſcipulos ſuos. Απ. 2, 1, 23. *ἐὰν ἐμὲ φίλην ποιήσῃς* tibi. Hindenb. coniicit ποιήσῃ aut ποιήσῃ σύ. Sed rectius in Iunt. et codd. Brodaei et Neandri opere aureo p. 58. extat ποιησάμενος, np. ᾖς. De ciuitate, Αγ. 9, 7. *εἰ φίλην τὴν πόλιν ἔχοι, ipſi fauentem, ipſum amantem.* Σ. 4, 64. *πόλεις δύνασθαι φίλας ποιεῖν,* np inter ſe. ¶ 6) *φίλον ἐστὶ, placet.* v. nr. 1. l. et θεὸς nr. 1.

*Φιλόσιτος, *frumentario negotio quaeſtum faciens.* O. 20, 27. *οἱ ἔμποροι φιλόσιτοί εἰσι.* Cf. ſequentia.

Φιλοσοφεῖν, ¶ 1) *philosophari, sapientiae operam dare.* Σ. 8, 39. πῶς ποτε Σόλων φιλοσοφήσας, νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκεν. ¶ 2) *philosophum esse.* Απ. 1, 2, 19. πολλοὶ τῶν φασκόντων φιλοσοφεῖν. 1, 6, 2. ᾤμην τοὺς φιλοσοφοῦντας εὐδαιμονεστέρους χρῆναι γενέσθαι. ¶ 3) *studere.* Απ. 4, 2, 23. φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, δι' ἧς ἂν ἐνόμιζον παιδευθῆναι, *rationem inire, methodo vti.* ¶ 4) *discere.* Dicitur iocose in malam partem, Π. 6, 1, 21. δύο — ἔχω ψυχάς. νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ ἔρωτος.

Φιλοσοφία, *philosophia, scientia diuinarum et humanarum rerum.* v. Cic. de finn. 2, 12. et Ernesti clav. Cic. in v. Diuinus. Cf. Anonymi diss. quam in v. σοφιστής indicaui. Σ. 1, 5. αὐτουργοὶ τῆς φιλοσοφίας. 4, 6. φιλοσοφίας ἐρῶντα. Cf. φιλοσοφεῖν nr. 3.

Φιλόσοφος, *philosophus.* Πε. 5, 4. Athenis sunt σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι. Κ. 13, 6. τοὺς νῦν σοφιστάς, καὶ οὐ τοὺς φιλοσόφους. §. 9. Α. 2, 1, 10. φιλοσόφῳ ἔοικας. Απ. 1, 2, 31. τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ἐπιτιμώμενον. Ruhnken. intelligit τὸ ἀδολεσχεῖν περὶ τῶν μετεώρων, collato Aristoph. nubb. 97. sed Hindenb. et Ernestius intelligunt λόγων τέχνην διδάσκειν, h. e. docere iuuenes rem inferiorem, dicendo facere superiorem, τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν. Cf. Aristoph. nubb. 112. c. ἀνήρ, Ο. 16, 9. ἡδέως μανθάνειν. φιλοσόφου γὰρ μάλιστά ἐστιν ἀνδρός, *sapientiae studiosi.*

Φιλοστοργία, *propensio ad amorem in omnes homines, inprimis in superiores.* Π. 1, 4, 3. Κύρου ἐκ τῆς πολυλογίας οὐ θράσος διεφαίνετο, ἀλλ' ἁπλότης καὶ φιλοστοργία.

Φιλόστοργος, *propensus ad amorem et pietatem.* Π. 1, 3, 1. παῖς φιλόστοργος ὢν φύσει ἠσπάζετο auum. Vnde Αγ. 8, 1. τὸ φιλόστοργον est *amor,* siue, vt Hutch. exponit, *ingenium ad suos diligendos propensum.*

Φιλοστρατιώτης, *militum amans.* De Xenophonte duce, Α. 7, 6, 4. τὰ ἄλλα οὐ κακός, φιλοστρατιώτης δέ. §. 28. ἄγαν φιλοστρατιώτην ἔφη αὐτὸν εἶναι. Cf. Poll. 1, 178.

In

In lexicis caret auctoritate.

φιλοτιμεῖσθαι, ¶ 1) *honoris caussa studiose agere.* v. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 1. c. acc. E. 1, 6, 5. πρὸς ἃ ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι, *secundum ea quae honoris cupiditate molior.* Morus: *accommodate ad meum studium aut propositum.* Cf. Zeun. ad h. l. O. 4, 24. τι τῶν γεωργικῶν ἔργων μελετῶν, ἢ ἀεὶ ἕν γέ τι φιλοτιμούμενος. ¶ 2) *honori sibi ducere, magnopere et ambitiose cupere.* c. inf. Aπ. 2, 9, 3. οἳ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοι χρῆσθαι. O. 21, 6. τὸ φιλοτιμεῖσθαι ὀφθῆναι καλόν τι ποιοῦντας. c. ἐπὶ, Aπ. 2, 6, 11. τοῖς ἐπὶ τῇ ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις, *qui in virtute gloriam laudemque ponebant, virtutis caussa honorari cupiebant.* ¶ 3) *ambitiose curare.* c. inf. Iπρ. 1, 21. φιλοτιμοῖντο ἂν — ὡς πλείστους ἕκαστος ἀποδεῖξαι ἀκοντιστὰς τῇ πόλει. c. acc. et inf. Iπρ. 1, 25. φιλοτιμεῖσθαι αὐτοὺς καλῶς παρεσκευασμένους ἕκαστον τῆς φυλῆς ἡγεῖσθαι. ¶ 4) *ob honoris cupiditatem bene se gerere.* Iπρ. 9, 6. ¶ 5) *aemulari, aemulatione duci.* A. 1, 4, 7. ἀπέπλευσαν irati Cyro — φιλοτιμηθέντες, ὅτι τοὺς στρατιώτας αὐτῶν — εἴα Κῦρος τὸν Κλέαρχον ἄγειν. Muretus mauult φίλοις θυμηθέντες.

φιλοτιμία, ¶ 1) *honoris et laudis cupiditas.* Π. 1, 4, 1. διὰ φιλοτιμίαν. 3, 3, 26. μεστὸν τὸ στράτευμα προθυμίας, φιλοτιμίας E. 4, 1, 16. Iερ. 7, 3. φιλοτιμία explicatur per verba τιμῆς ὀρέγεσθαι et τιμῆς τε καὶ ἐπαίνου ἔρως. Aπ. 3, 3, 13. O. 1, 22. φιλοτιμιῶν τινων μωρῶν. ¶ 2) *studium et contentio ob honorem.* Π. 8, 1, 13. τιμαῖς ἐγέραιρεν· ὥστε πολλὴν πᾶσι φιλοτιμίαν ἐνέβαλλεν, ὅπως ἕκαστος ἄριστος φανήσοιτο. O. 21, 10. c. gen. Π. 8, 1, 12. διὰ τὴν τοῦ λαμβάνειν φιλοτιμίαν καὶ ἐπιθυμίαν. Cf. φιλονεικία nr. 2. ¶ 3) *dignitas.* Ita recte exponere videntur Fr. Portus et Leuncl. Iερ. 1, 27. γάμος ἐκ μειζόνων — δοκεῖ παρέχειν τινὰ τῷ γήμαντι φιλοτιμίαν. Nam oppon. ἄτιμος γάμος.

φιλότιμος, ¶ 1) *honoris et laudis cupidus.* Π. 1, 2, 1. Cyrus φιλοτιμότατος. Aγ. 10, 4. Agesi-

gesilaus φιλοτιμότατος πεφυκώς. E. 3, 4, 27. Aπ. 1, 2, 14. φύσει φιλοτιμοτάτω. 2, 3, 16. φιλότιμος καὶ ἐλευθέριος. 3, 1, 10. 3, 5, 3. O. 13, 9. αἱ φιλότιμοι τῶν φύσεων. 14, 10. διαφέρει ἀνὴρ φιλότιμος ἀνδρὸς φιλοκερδοῦς τῷ ἐθέλειν ἐπαίνου καὶ τιμῆς ἕνεκα πονεῖν καὶ κινδυνεύειν. Iπρ. 7, 3. ¶ 2) *ex honoris cupiditate ſtudioſus.* c. inf. Iπρ. 2, 2. τῶν φιλοτιμοτάτων καλόν τι ποιεῖν. ¶ 3) *certandi ſtudioſus.* Iπρ. 9, 3. ἱππικὸν φιλοτιμότερον πρὸς ἀλλήλους περὶ ἀνδραγαθίας.

Φιλοτίμως, *ambitioſe, certatim.* Σ. 8, 41. τῶν τῆς ἀρετῆς φιλοτίμως ἐφιεμένων. Iπρ. 9, 6. Vnde Π. 1, 6, 19. p. 73. φιλοτίμως ἔχειν πρὸς τὸ ἀγαθοὶ φαίνεσθαι, *certatim operam dare vt.* 3, 3, 7. φιλοτίμως ἔχοντες ἐν οἷς ἀντηγωνίζοντο, *cum honoris eſſent cupidi.*

Φιλοφρονεῖσθαι, ¶ 1) *comiter et benigne excipere, amorem et beneuolentiam ſignificare.* Heſych: φιλοφρονοῦμαι· δεξιῶς καὶ προθύμως εἰσδέχομαι, ἢ ἀποδέχομαι. A. 2, 5, 5. Τισσαφέρνης φιλοφρονούμενος — σύνδειπνον αὐτὸν ἐποιήσατο. 4, 5, 20. praefectus vici φιλοφρονούμενος οἶνον ἔφρασεν ἔνθα ἦν κατορωρυγμένος. §. 22. ὁπότε τις φιλοφρονούμενός τῳ βούλοιτο προπιεῖν. c. dat. Π. 3, 1, 4. οὐδὲν ἄλλο ἐφιλοφρονήσατο αὐτῷ. O. 4, 20. c. acc. A. 4, 5, 23. ἐπεὶ ἀλλήλους ἐφιλοφρονήσαντο, *ſalutauerant comiter.* Sic de complexu intelligendum Π. 3, 1, 23. φιλοφρονηθέντες, ὥσπερ εἰκὸς, ἐκ συναλλαγῆς. ¶ 2) *comem eſſe, hilarem eſſe.* Aπολ. 7. ἔχων τὴν ψυχὴν δυναμένην φιλοφρονεῖσθαι.

Φιλοφρόνως, ¶ 1) *beneuole.* v. Wetſten. ad Act. 28, 7. Π. 5, 5, 10. p. 334. φιλοφρόνως σου εἰπόντος, λάμβανε τῶν ἐμῶν ὁπόσα θέλεις. Vnde φιλοφρόνως ἔχειν, *beneuolum eſſe.* c. πρὸς, Π. 3, 3, 7. οἱ κοινοὶ κίνδυνοι φιλοφρόνως ποιοῦσιν ἔχειν τοὺς συμμάχους πρὸς ἀλλήλους. Oppon. φθονοῦσι. ¶ 2) *blande, comiter.* Aπ. 3, 10, 4. φιλοφρόνως καὶ ἐχθρῶς βλέπειν. Sic c. ἔχειν, Σ. 1, 10. τὰ ὄμματα φιλοφρονεστέρως ἔχουσι. Oppon. γοργότεροι ὁρᾶσθαι. Iπρ. 6, 2. ὅταν ὁ ἄρχων φιλοφρόνως ἔχῃ πρὸς τοὺς ἀρχομένους.

φιλοφροσύνη, ¶ 1) *beneuolentia.* Π. 8, 2, 2. οἷς βούλοιτο τῶν φίλων μνήμην ἐνδείκνυσθαι ἢ φιλοφροσύνην. ¶ 2) *hilaritas.* Σ. 2, 24. οἶνος — τὰς φιλοφροσύνας ἐγείρει. Oppon. λύπας.

φιλόφρων, *comis, mitis, facilis.* Απ. 3, 1, 6. imperatorem oportet esse φιλόφρονά τε καὶ ὠμόν. Σ. 8, 16. ψυχὴ ἡγεμονικὴ ἅμα καὶ φιλόφρων οὖσα. Sic de iis, qui pii sunt in patriam, vel socios comiter tractant, Απ. 3, 5, 3. φιλοτιμότατοι καὶ φιλοφρονέστατοι πάντων εἰσὶ, ἅπερ οὐχ ἥκιστα παροξύνει κινδυνεύειν ὑπὲρ εὐδοξίας τε καὶ πατρίδος.

φιλοχρήματος, *diuitiarum cupidus, auarus.* Σ. 4, 45. φιλοχρηματώτερος.

φιλόχρηστος, *aequitatis amans.* Απ. 2, 9, 3. Oppon. ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν.

φίλτατος, v. φίλος nr. 2.

φίλτρον proprie quidem est *poculum amoris.* Sed metaphorice ita dicitur, *quicquid vim conciliandi amoris habet.* Itaque legitur, vbi agitur de fratris amore conciliando, Απ. 2, 3, 11, 14. de captandis amicis, Απ. 2, 6, 10. vbi etiam ἐπῳδαὶ commemorantur, vt 3, 11, 16. 17.

**φίλως*, *amanter, amice, libenter.* Hesych: φίλως· ἡδέως. Ε. 4, 8, 5. τοὺς ἁρμοστὰς φίλως ἐδέχοντο. In lexicis caret auctoritate.

φλαῦρος, *malus, contumeliosus.* Hesych: φλαῦρα· φαῦλα, κακὰ, πονηρὰ, κοῦφα. Suid: φλαῦρον· φλύαρον, ἀηδὲς, δύσφημον, λυπηρόν. Π. 8, 2, 7, μνησθῆναι — περὶ Κύρου φλαῦρόν τι, *sinistram mentionem facere.* Sic est ap. Aristoph. nubb. 832.

Φλέγων, Κ. 7, 5. nomen cani imponendum.

φλέψ, *vena.* a) riuus sanguinis in animantibus, Ε. 5, 4, 58. ῥήγνυται φλὲψ — ἰατρὸς σχάζει τὴν παρὰ τῷ σφυρῷ φλέβα αὐτοῦ. Ιπ. 1, 5. οὐ μέντοι φλεψὶ in equo. b) sub terra. Πο. 1, 5. οὐδὲ μικρὰ φλὲψ ἀργυρίτιδος.

Φλιάσιοι, *Phliasii, Phliuntis incolae.* Ε. 4, 2, 9. in proelio apud Coroneam non adsunt Lacedaemoniis ob inducias cum Thebanis. 4, 4, 15. inuasione ab Iphicrate facta, accipiunt Lacedaemoniorum praesidia. 5, 2,

5, 2, 8 — 10. Phliasii ob Laconismum exulantes Lacedaemona veniunt, accusantes suos, et intercedentibus Lacedaemoniis recipiuntur. 5, 3, 10 — 17. Lacedaemoniis in belli sumtus pecuniam dant, sed fidem datam de restituendis exulum bonis fallunt. Quare Agesilaus vrbem eorum obsidet. §. 21 — 25. perferunt obsidionem, dimidiam cibi partem sumentes, sed tandem fame pressi volunt Lacedaemona legatos mittere. Agesilaus vero, qui ab Ephoris impetrauerat, vt sibi res permitteretur, componit res Phliasiorum. Cf. Ἀγ. 2, 21. E. 6, 4, 9. Phliasii equites (nam inprimis valebant equitatu) sunt cum Lacedaemoniis in pugna Leuctrica, et §. 18. post illam pugnam. 6, 5, 14. et 17. in bello contra Mantineos. §. 29. cum Thebani prope ad Spartam accederent. 7, 1, 7. sq. Thebanos vrbi suae imminentes repellunt. 7, 2. egregie fidi sunt Lacedaemoniis, licet pressi variis bellis. Argiuorum, Sicyoniorum, Thessalorum, Arcadum, Thyamiam occupant et muniunt, aliasque res fortiter gerunt. 7, 4, 10. sq. cum Thebanis pacem faciunt, Thyamiam relinquunt, et cum Argiuis controuersiam habent de Tricarano. Cf. Αἰσχύλος et Πατροκλῆς.

Φλιοῦς, *Phlius*, vrbs Sicyoniae. E. 4, 7, 3. ἐκ Φλιοῦντος assumit Agesipolis exercitum, quem illuc conuenire iusserat. 5, 2, 8. οἱ ἐκ Φλιοῦντος Φεύγοντες. 5, 3, 21. ὅσου (χρόνου) ἐλέγετο ἐν τῷ Φλιοῦντι σῖτος εἶναι. §. 24. 25. 7, 1, 7. τὰς πύλας τὰς ἐπὶ Φλιοῦντα ἰόντι ὁρώσας. 7, 2, 23. Sed *ager Phliuntis* s. *regio Phliasiorum* intelligenda videtur E. 4, 4, 15. Iphicrates ἐς Φλιοῦντα ingressus multos occidit. 7, 2, 10. ἐνέβαλον εἰς τὸν Φλιοῦντα. Cf. Φλιάσιοι.

Φλοιὸς, *cortex*. K. 9, 18. αἱ πέτραι ἔξουσι τὸν Φλοιὸν τοῦ ξύλου ἀΦηρπασμένον. Sed Etymol. M. in v. Φλιδόωσα dicit: φλιδόωσα· διεῤῥωγυῖα. Νίκανδρος. ἔνθα τὸν Φλοιοῦντα παρὰ ΞενοΦῶντι ἀρσενικῶς, Ἀττικῶς. Nisi vitiosus est locus.

Φλὸξ, *flamma*. Π. 7, 5, 9. πίτταν καὶ συππεῖον, ἃ ταχὺ

ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα. E. 7, 2, 8. Σ. 2, 24. οἶνος τὰς φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει. 7, 4.

Φλυαρεῖν, *nugas agere, inepte agere.* Π. 1, 4, 11. ἐφλυαροῦμεν ὅτε τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἐθηρῶμεν. E. 3, 1, 15. νομίσας τὸν μὲν φλυαρεῖν διατρίβοντα in obſidione. Magis proprie de oratore improbabili, A. 3, 1, 17. ὅτι φλυαροίη, ὅςις λέγοι ἄλλως πως. §. 19. ἀμύνεσθαι κελεύοντας φλυαρεῖν φῄς. E. 6, 4, 2. ἡ ἐκκλησία — ἐκεῖνον φλυαρεῖν ἡγήσατο. De iis, qui vana criminantur, E. 6, 3, 6. p. 386. ἐνθυμήθητε, ὡς φλυαροῦσι.

Φλυαρίαι, *nugae.* A. 1, 3, 18. ἔγωγε φημὶ ταῦτα μὲν φλυαρίας εἶναι.

Φοβεῖν, ¶ 1) *terrere.* Π. 5, 3, 17. ὅταν φοβῆσαι βούληται hoſtes. 5, 5, 5. p. 327. διὰ τὸ πολλοὺς φοβεῖν, πολλοὺς ἐχθροὺς ποιεῖσθαι. Pro τὸ πολλοὺς φοβεῖν in margg. eſt τοῦτο. A. 4, 5, 14. τοὺς ἑπομένους πολεμίους φοβῆσαι — μὴ ἐπιπέσοιεν. Ἱππ. 5, 8. Π. 7, 1, 22. αἱ κάμηλοι ἐφόβουν τοὺς ἵππους. ¶ 2) *terrere verbis, minari.* E. 5, 4, 7. τὴν γυναῖκα φοβήσαντες κατεσιώπησαν. Ἱππ. 1, 8. ῥήτορας ὅπως λέγοντες φοβῶσι τοὺς ἱππέας. Ita exponi poteſt Π. 5, 4, 21. τῷ φρουρίῳ φοβῶν μὲν Κῦρος, πείθων δὲ Γαδάτας ἔπεισε παραδοῦναι τοὺς φυλάττοντας.

Φοβεῖσθαι, ¶ 1) *timere.* a) Π. 1, 4, 19. φοβήσονται οὗτοι, 2, 1, 2. p. 86. μάτην ἐφοβήθης. 3, 3, 16. οἱ πολέμιοι τὴν τόλμαν ἰδόντες ἡμῶν μᾶλλον φοβηθήσονται. 5, 5, 5. p. 327. τὸ σὲ θυμοῦσθαι καὶ φοβεῖσθαι, οὐ θαυμάζω, *te tibi timere.* In cod. Guelf. deſunt verba καὶ φοβ. 6, 2, 7. ἐοικότας πεφοβημένοις ἀνθρώποις. Leuncl. *perterritis.* Ibid. p. 366. οἱ νῦν φοβούμενοι. E. 1, 7, 9. οἱ Πρυτάνεις φοβηθέντες, *metu perculſi.* 2, 3, 18. p. 96. οἱ ὅμοιοι τούτῳ φοβήσοιντο. φοβούμενοι δὲ etc. Fr. Portus pro φοβήσοιντο mauult φοβηθήσοιντο, et vertit: *in metu erant futuri.* 2, 4, 14. §. 28. εἰ δέ τινες φοβοῖντο. 4, 4, 12. πολεμίων πλῆθος πεφοβημένον, ἐκπεπληγμένον. Ἱππ. 1, 8. βελτίους εἶεν φοβούμενοι. Cf. αἰδεῖσθαι et δείδειν. b) c. acc. Π. 2, 4, 17. p. 136. ὅταν τινὰ φοβηθῇ. 3, 1, 18. οὓς ἂν

ἂν σφόδρα φοβηθῶσι. §. 14. οἱ δουλείαν καὶ δεσμὸν φοβούμενοι. 3, 3, 9. p. 180. ἡμᾶς φοβηθήσονται. 6, 3, 7. οὔτε ἐμὲ φοβηθείς. Α. 2, 6, 8. 10. Ε. 2, 3, 12. 4, 4, 8. φοβούμενος τὴν εἴσοδον. §. 16. οὕτω τοὺς πελτασὰς ἐπεφόβηντο. §. 17. ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῖντο τοὺς πελτασάς. 7, 4, 22. οὕτως ἐπεφόβηντο τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν. Ιερ. 2, 18. ὅταν ἀποθάνωσιν οὓς ἐφοβήθη. Clericus de verb. med. p. 169. ed. Woll. dicit, h. l. et similibus locis omissam esse praepositionem διὰ ante accusatiuum, quem non regere possit passiuum. Recte. Sed passiuum saepe habet vim medii. K. 5, 16. lepores πεφόβηνται οὐ μόνον τὰς κύνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀετούς. 6, 23. πεφοβημένος τὰς κύνας. c) c. περὶ, Π. 3, 1, 14. οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐμοῦ, καὶ — περὶ πάντων τῶν τέκνων δουλείας φοβεῖται. 5, 2, 15. p. 286. ὀρθῶς σὺ φοβῇ περὶ ἡμῶν. 6, 1, 22. d) c. περὶ et ὑπὲρ, Ιερ. 6, 10. excubiae metu legum suum officium faciunt, ὥστε περὶ ἑαυτῶν φοβοῦνται, καὶ ὑπὲρ ὑμῶν. v. περὶ c. gen. nr. 2. e) c. εἰ, Π. 6, 1, 12. ὃ ἴσως ἄν τινες φοβηθεῖεν, εἰ δεήσει φρουρεῖν, ne. f) c. ὅτι, Ε. 3, 5, 8. p. 181. ὅτι πολλῶν ἄρχουσι, μὴ φοβηθῆτε. g) c. ὡς, ne, Π. 5, 2, 5. p. 277. ἀνδρὸς — μὴ φοβοῦ ὡς ἀπορήσεις. h) c. μὴ, Π. 1, 6, 10. φοβούμενον μή τι πάθῃ. 3, 1, 13. φοβεῖται μὴ πάντα τὰ ἔσχατα πάθῃ. §. 14. οἱ φοβούμενοι μὴ φύγωσι — φοβούμενοι μὴ ληφθέντες ἀποθάνωσι. 5, 5, 5. p. 327. φοβούμενος μή τι γένοιτο. Πο. 4, 41. εἴ τινες φοβοῦνται μὴ ματαία ἂν γίγνοιτο. Ε. 2, 4, 15. 4, 4, 15. 6, 2, 14. δεινῶς ἐπεφόβηντο μὴ καταληφθεῖεν. Duo alii loci, in quibus hoc plusquamperfectum pass. legitur, iam supra lit. b. allati sunt. Grammii de eo errorem v. in v. ἐπιφοβεῖσθαι. Απ. 1, 2, 18. οὐ φοβουμένω μὴ ζημιοῖντο. it. praecedente acc. absoluto, Α. 7, 1, 2. φοβούμενος τὸ στράτευμα μὴ στρατεύηται. i) c. duplici μὴ, Απ. 1, 2, 7. φοβοῖτο μὴ τῷ εὐεργετήσαντι μὴ τὴν μεγίστην χάριν ἔχοι, ne — non. All. ἕξοι, quod probatur Ernestio. Sic c. μὴ οὐ, Ο. 16, 6. φοβούμενον, μὴ οὐ γνῶ τῆς

γῆς

γῆς φύσιν. k) c. ὅπως μὴ, v. Abresch. dilucidatt. Thucyd. 6, 13. Απ. 2, 9, 2. εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ — τράποιτο. ¶ 2) *sollicitum esse, prae metu nescire.* c. πῶς, Π. 4, 5, 9. ἀποροῦντες μὲν πῶς χρὴ ἀπειθεῖν, φοβούμενοι δὲ πῶς ἀπειλοῦντι ὑπακούσειαν. ¶ 3) *vereri, dubitare, non audere.* c. inf. Π. 8, 7, 3. p. 56. τίνα φοβήσεται ἀδικεῖν. c. inf. et μὴ, A. 1, 3, 17. φοβοίμην ἂν τῷ ἡγεμόνι ἕπεσθαι, μὴ ἡμᾶς ἀγάγοι. ¶ 4) Confunditur c. προφοβεῖσθαι. v. ibi.

φοβερὸς, ¶ 1) *terribilis, timorem incutiens.* A. 5, 2, 16. ἡ νὺξ φοβερὰ ἦν ἐπιοῦσα. 5, 5, 9. Ταόχους μάλα φοβεροὺς ὄντας. 6, 5, 11. τὸ νάπος μᾶλλον φοβερὸν τῶν ἄλλων χωρίων. Ιπρ. 3, 3. c. μὴ, A. 5, 7, 1. μάλα φοβεροὶ ἦσαν μὴ ποιήσειαν, *timorem incutiebant Xenophonti ne, timendum erat ne.* c. dat. Π. 3, 3, 15. πάντα τὰ πολέμια ἐξαίφνης ὁρώμενα, φοβερώτερα τοῖς ἐναντίοις. Αγ. 11, 10. ἐχθροῖς φοβερώτατος ἦν. §. 15. Ιπρ. 4, 11. Sic neutrum, etiam vbi pertinet ad nomen generis feminini, O. 8, 8. τριήρης — φοβερόν ἐστι τοῖς πολεμίοις. c. inf. A. 3, 4, 3. ὡς ἔτι φοβερώτερον τοῖς πολεμίοις εἴη ὁρᾶν. ¶ 2) *timendus.* A. 2, 5, 2. p. 110. ἄνευ σοῦ — πᾶς ὄχλος φοβερός· φοβερώτατόν δ' ἐρημία. Cf. δείδειν. c. μὴ, Π. 7, 5, 9. ὃ δὴ λέγεται φοβερὸν εἶναι τοῖς εἰς πόλιν εἰσιοῦσι, μὴ ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες βάλωσιν. Πο. 4, 39. ὃ δὲ φοβερώτατον δοκεῖ πᾶσιν εἶναι — μὴ ὑπεργεμισθῇ ἂν τὰ ἔργα. Ιερ. 6, 16. ἵππος ἀγαθὸς μὲν, φοβερὸς δὲ μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ. c. dat. Πο. 4, 41. πολὺ φοβερώτερος ὁ πόλεμος τοῖς ἐπιφέρουσιν ἢ τῇ πόλει. c. inf. E. 1, 4, 6. τῶν φοβερῶν ὄντων τῇ πόλει γενέσθαι. Morus exponit: ἃ γενέσθαι φόβος ἐστὶ, *quae ne fiant metuendum est.* Minus bene alii dicunt, γενέσθαι redundare. Cf. γίγνεσθαι nr. 2. ¶ 3) φοβερὸν. a) *res timenda et periculi plena.* Π. 5, 4, 20. φοβερὸν ἡ ἀποχώρησις. Ιερ. 6, 9. Cf. nr. 2. b) *periculum.* Α. 9, 1. ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἀποχωρεῖν. Morus: *pericula et mortem effugere.* c) *timendum est.* c. μὴ, Ιερ. 1, 12. φοβερὸν γὰρ μὴ στερηθῶσι. d) Habet vim aduerbii.

uerbii. v. *Φοβερῶς*. ¶ 4) *timidus*. Hesych: *Φοβερόν· δειλὸν, ἔμφοβον*. Suid: *Φοβερός· ὁ Φοβούμενος*. Phauorin: *Φοβερὸς σημαίνει ἐνέργειαν καὶ πάθος. οἷον, Φοβερός· ὁ Φόβον ἐμποιῶν. καὶ Φοβερός· ὁ περιδεής*. Cf. Poll. 5, 124. Π. 3, 3, 9. p. 180. (*τοὺς πολεμίους*) *Φοβερωτέρους ποιήσομεν*, *hostibus maiorem timorem iniiciemus*. O. 7, 25. *Φοβερὰν εἶναι τὴν ψυχήν*. Similem locum attulit Suidas in v. *Φοβερά*.

Φοβερῶς, ¶ 1) *terribiliter*. Π. 8, 3, 3. *τὴν ἐξέλασιν ποιοῖτο ἰδεῖν τοῖς δυςμενέσι Φοβερώτατα*, *ita vt infestis esset maxime formidabilis*. Σ. 1, 10. *Φοβερώτερον Φθέγγεσθαι* dicuntur, qui deo pleni sunt. All. *Φοβερώτεροι*, np. *εἰσι*. ¶ 2) *Φοβερῶς ἔχειν*, *timere*, *timidum esse*. Iπp. 8, 20. *ταῖς πρώταις ἡμέραις Φοβερώτατα ἔχουσι*. Cf. Poll. 5, 123.

Φόβος, ¶ 1) *timor*, *terror*. a) Π. 3, 1, 13. *τοῦ ἰσχυροῦ Φόβου*. Ibid. et §. 14. est festiua de *Φόβῳ* disputatio. v. c. *Φόβος* nominatur *Φόρημα*, et dicitur *πάντων τῶν δεινῶν μάλιστα καταπλήττειν τὰς ψυχάς*. Cf. *καταπλήττειν*. Iπp. 7, 6. *ὁ Φόβος δεινὸς δοκεῖ συμΦύλαξ εἶναι*. Π. 4, 2, 2. *ὅτι Φόβος πολὺς εἴη ἐν τῷ στρατεύματι*. §. 5. *μέγαν αὐτοῖς Φόβον ἀπεληλακέναι ἐδόκει*. A. 2, 2, 10. *κενὸς ὁ Φόβος*. Iερ. 1, 38. *τοὺς διὰ Φόβον ὑπηρετοῦντας*. 5, 2. E. 4, 5, 1. *μάλα σὺν πολλῷ Φόβῳ ἀπεχώρουν*. Π. 3, 1, 14. *προαποθνήσκουσιν ὑπὸ τοῦ Φόβου*, *prae metu*. Eodem sensu dicitur *Φόβῳ*. v. *ἀπίλλυσθαι*. b) Pluralis Iερ. 6, 5. *ταῦτα ψυχῆς ὑπὸ Φόβων καταπεπληγμένης τεκμήρια*. Cf. sequentia exempla. Iungitur c. nomine *αἰδώς*, v. *αἰδώς*. c) c. gen. A. 1, 2, 18. *τῶν βαρβάρων Φόβος πολλοῖς τε καὶ ἄλλοις*. Intell. *ἦν*. Sed h. l. genitiuus pendet potius a datiuo *πολλοῖς*, *et aliis multis barbarorum timorem excitabat Graecorum adspectus*. Margg. et Cod. Par. pro *πολλοῖς* — *ἄλλοις* habent *πολύς*. Sed *ἀπὸ* vel *ἐκ* intelligi potest ad genitiuum in his: Aπ. 2, 4, 7. *μέγιστον Φόβον τοῦ θανάτου*. K. 5, 28. *οἱ Φόβοι τῶν κυνῶν*. d) c. inf. A. 2, 4, 2. *ἵνα τοῖς Ἕλλησι Φόβος ᾖ ἐπὶ βασιλέα στρατεύειν*, *ne audeant Graeci*. e) c. *ἀπό*, Π. 1, 1, 5.

1, ., 5. ἠδυνήθη ἐφικέσθαι ἐπὶ τοσαύτην γῆν τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ φόβῳ, *metu quem ipse afferebat.* In nonnullis ἀφ' deest, probante Stephano, sed ab Hutch. defenditur, qui illud dicit Attice redundare. 3, 3, 24. p. 193. τοῦ ἀπὸ τῶν πολεμίων φόβου. Ἱερ. 10, 3. ὁ ἀπὸ τῶν δορυφόρων φόβος. f) c. ἐκ et εἰς, A. 1, 2, 18. τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρβάρους φόβον, *quem Graecorum adspectus barbaris incusserat.* Abresch. auctar. dilucidatt. Thucyd. p. 342. suppleri iubet ἐμπεσόντα vel simile quid. g) c. ὑπὸ, A. 7, 2, 20. ἂν — τὶς φόβος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ᾖ, *a Lacedaemoniis incussus fuerit.* h) c. variis verbis, vt Π. 5, 2, 15. p. 285. τοῦ φόβου ἀπαλλάξονται, ὃς αὐτοῖς ἐγένετο. 8, 7, 3. p. 547. τὰς τῶν ἄδικα παθόντων ψυχὰς — οἵους φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσι. A. 7, 4, 1. ὅπως φόβον ἐνθείη καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷα πείσονται. Π. 4, 5, 14. p. 250. φόβον ἐπιτίθεσθε τῷ μὴ ποιοῦντι minando. 5, 2, 15. p. 285. μᾶλλον τὸν φόβον κέκτηνται. Ἱππ. 8, 14. μηχανᾶταί τις τοῖς διώκουσι φόβον ἀπὸ τῶν περιττῶν ἱππέων. 5, 3. φόβον παρασκευάζειν τοῖς πολεμίοις, ὡς μὴ ἐπιθῶνται. Π. 4, 5, 15. πολὺν φόβον ἡμῖν παρείχετε μή τι πάθητε. 6, 3, 11. p. 385. πλείω φόβον παρέχειν τοῖς κακοῖς τοῦ ἀπὸ τῶν πολεμίων. E. 6, 5, 29. 7, 5, 24. A. 3, 1, 12. πᾶσιν ἀνθρώποις φόβον παράσχῃ τοῦ στρατεῦσαι ἐφ' ἑαυτόν. Ἱερ. 11, 11. φόβον οὐκ ἂν ἔχοις, ἀλλὰ ἄλλοις παρέχοις μή τι πάθῃς. A. 1, 8, 13. πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν, φόβον ποιοῦντες τοῖς ἵπποις. Ipse φόβος dicitur ἐμπίπτειν, A. 2, 2, 10. τοῖς Ἕλλησι φόβος ἐμπίπτει casu fortuito. it. λήγειν, v. λήγειν. it. προσάγεσθαι, A. 4, 1, 17. v. προσάγειν. it. ταράττειν, Απ. 2, 4, 6. ¶ 2) *timendum est, est quod timeas.* c. μὴ, Απ. 2, 1, 25. ἐὰν γένηται ὑποψία — οὐ φόβος μή σε ἀγάγω. ¶ 3) *timiditas.* O. 7, 25. πλεῖον μέρος τοῦ φόβου ἐδάσατο τῇ γυναικί.

Φοιβίδας, *Phoebidas.* E. 5, 2, 16 — 24. per proditionem occupat Cadmeam, et Agesilao auctore a Lacedaemoniis non punitur. 5, 4, 41 — 46. ab Agesilao Thespiis har

harmostes relinquitur, sed regionem Thebanorum depraedatus a Thebanis in pugna interficitur.

Φοίνικες, *Phoenices*. Π. 1, 1, 4. subiecti sunt Cyri imperio. 6, 2, 5. auxilia mittunt Assyrio. A. 1, 4, 6. Myriandrus, vrbs a Phoenicibus habitata.

Φοινίκη, *Phoenicia*. A. 1, 4, 5. et 1, 7, 10. tenet eam Abrocomas satrapa, sed 7, 8, 14. Dernes. E. 3, 4, 1. Ἡρώδας Συρακούσιος ἐν Φοινίκῃ ὤν. Ay. 2, 29. Σιδῶνα τῆς Φοινίκης.

Φοινικικὸς, v. Φοινικός.

Φοινικὶς, ¶ 1) *vestis punicea* s. *coloris punicei*. de quo colore v. Φοίνιξ et Φοινικοῦς. Π. 6, 4, 1. ἤστραπτο μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. 8, 3, 2. Φειδόμενος οὔτε πορφυρίδων, οὔτε — φοινικίδων. Λ. 11, 3. in bello στολὴν ἔχειν φοινικίδα, erat in institutis Lacedaemoniorum. Thom. Mag: φοινικὶς, ἔνδυμα Λακωνικὸν, ὁπότε εἰς πόλεμον ἴοιεν, ὁμόχρουν αἵματι, ὡς ἂν εἴ ποτε πληγῆναι συμβαίη, μὴ εἰς φιλοψυχίαν αὐτοὺς ἐμβάλῃ τὸ αἷμα ὁρώμενον. v. Suid. et Bayf. de re vestiaria c. 3. et Desid. Herald. aduersarr. 1, 8. qui confert Aelian. V. H. 6, 6. v. etiam Fr. Portus et Zeun. ad Λ. 11, 3. ¶ 2) *punicea stragula*. Π. 8, 3, 6. φοινικίσι καταπεπταμένοι οἱ ἵπποι.

*Φοινικιστὴς quid sit, ipse Hesychius videtur ignorasse. Posuit enim nomen in lexico sine interpretatione. A. 1, 2, 20. Κῦρος ἀπέκτεινε — Μεγαφέρνην, φοινικιστὴν βασίλειον, καὶ ἕτερόν τινα τῶν ὑπάρχων δυνάστην. Leuncl. et Aem. Portus vertunt *purpurae tinctorem*. Melius Morus: *purpuratum*. Larcherus: *le Porte-Stendard, vexillarium*, quia ap. Diodor. Sic. 14, 26. vexillum nominatur φοινικίς. Sed optime explicasse videtur Brodaeus: *vnum e regiis familiaribus, punicea veste indutum, non purpurea*.

Φοινικὸς, *Phoenicius*. O. 8, 11. τὸ μέγα πλοῖον τὸ Φοινικόν. Cod. Lips. φοινικοῦν. Imo debebat esse Φοινικικόν. v. Steph. Byz. in v. Φοινίκη, Casaub. ad Athenae. 3, 36. Reisk. ad Dionys. Halic. archaeol. 1, 6. et Hellanici fragmenta a me edita p. 102.

φοινικὸς et *φοινικοῦς*, *puniceus*, *coloris punicei*. Hesych: φοινικοῦν· πυῤῥὸν, κόκκινον, αἱματῶδες. Phauorin: φοινικοῦν· ἐρυθρὸν, πυῤῥὸν, ἢ τὸ μέλαν. it. in v. Φοινίκη· φοινικοῦν χρῶμα, τὸ κόκκινον. Ap. Gellium N. A. 2, 26. vertitur *phoeniceus*, *rutilus*, *ſpadix*, et dicitur exuberantiam ſplendoremque ſignificare ruboris. Ariſtot. de colorib. c. 2. τὸ μέλαν καὶ σκιερὸν, τῷ φωτὶ μιγνύμενον, φοινικοῦν. — αἵ τε γὰρ καπνώδεις φλόγες, καὶ οἱ ἄνθρακες, ὅταν ὦσι διακεκαυμένοι, φαίνονται χρῶμα ἔχοντες φοινικοῦν. Π. 7, 1, 1. comites Cyri maioris erant induti χιτῶσι φοινικοῖς. Sic A. 1, 2, 16. Cf. Φοινικὸς et φοίνιξ.

Φοινικοῦς, *Phoenicus*, portus Cytherae inſulae prope Laconicam. v. Boſ. ad Cornel. Nep. Con. 1, 1. E. 4, 8, 7. ὡρμίσθη τῆς Κυθηρίας εἰς Φοινικοῦντα.

φοίνιξ, ¶ 1) *palma arbor*. Π. 5, 5, 3. ἀπαγχαγὼν — ὑπὸ φοίνικάς τινας. 6, 2, 8. Συρία — ὅπου φοίνικες οἱ καρποφόροι. 7, 5, 6. πύργους φοίνιξι θεμελιώσας πλεθριαίοις. καὶ γὰρ δὴ πιεζόμενοι οἱ φοίνικες ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. v. Hutch. ad h. l. A. 2, 3, 9. αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων — τὸν ἐγκέφαλον τοῦ φοίνικος. — ὁ φοίνιξ, ὅθεν ἐξαιρεθείη ὁ ἐγκέφαλος, ὅλος αὐαίνετο. Genitiuus materiae, Π. 7, 5, 9. φοίνικος αἱ θύραι πεποιημέναι. Intell. ἐκ, quod additur A. 2, 3, 6. ἐποιοῦντο διαβάσεις ἐκ τῶν φοινίκων, οἳ ἦσαν ἐκπεπτωκότες. Aliter eſt c. ἀπὸ, A. 1, 5, 10. οἶνον ἐκ τῆς βαλάνου τῆς ἀπὸ τοῦ φοίνικος. ¶ 2) *palmula*, *glans palmae*. Heſych: φοίνιξ, τὸ δένδρον, — καὶ ὁ καρπός. A. 2, 3, 9. οἶνος φοινίκων, καὶ ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν. ¶ 3) *color puniceus*. Heſych: φοίνικι· ἐρυθρῷ βάμματι. Αγ. 2, 7. ὥπλισε οὕτως ὡς ἅπαντα μὲν χαλκὸν, ἅπαντα δὲ φοίνικα φαίνεσθαι, *punicei coloris*. All. φοινικᾶ, improbantibus Hutch. et Bachio. All. φοινικῆ. Zeun. φοινικά.

Φοίνιξ, *Phoenix*. Σ. 8, 23. Achillis praeceptor.

Φοίνισσα, *Phoeniſſa*, *Phoenicia*. E. 3, 4, 1. ἰδὼν τριήρεις Φοινίσσας. 4, 3, 6. ξὺν ταῖς φοινίσσαις, ſc. ναυσί.

Φοιτᾷν, ¶ 1) *itare.* De discipulis, qui quotidie ventitant; in scholam. Phauorin: φοιτᾷν· τὸ συχνῶς πορεύεσθαί που. καὶ φοιτᾷ τις εἰς τὸ σχολεῖον. etc. Cf. Poll. 4, 45. c. εἰς, Π. 1, 2, 6. εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντες. 2, 3, 5. p. 118. εἰς οὐδενὸς διδασκάλου (Intell. οἰκίαν) φοιτήσαντα, *nemine magistro vsum.* De iis, qui fores regiae frequentant, qui in aula regis quotidie praesto sunt. Thom. Mag. et Phauorin: φοιτᾷν, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν εἰς διδασκάλους ἰόντων λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπί τι ἕτερον συνεχῶς. Π. 8, 1, 6. τοῦ μὴ φοιτῶντος, np. ἐπὶ τὰς θύρας. E. 5, 4, 29. ὧν ἕνεκεν ἐφοίτα, np. obseruans Agesilaum, dum domum veniebat, vt eum conueniret et rogaret. c. ἐπὶ, Π. 8, 1, 2. ἐφοίτων ἐπὶ τὰς θύρας Κύρου. E. 1, 6, 7. ¶ 2) *venire.* c. πρὸς, Π. 2, 1, 2. p. 86. οἳ καὶ πρόσθεν ἐφοίτων πρὸς ὑμᾶς μισθοφόροι. ¶ 3) *cursitare.* De canibus, K. 4, 4. ὅταν περὶ τὸν λαγὼ ὦσιν — θᾶττον φοιτῶσαι. 6, 19. πλησίον που φοιτώσας. ¶ 4) *vehi.* De commeatu. v. Valckenar. ad Herodot. 7, 23. E. 1, 1, 25. ὁ κατὰ θάλατταν σῖτος φοιτᾷ.

Φοίτησις, *frequentatio, cursitatio.* c. ἐπὶ, E. 1, 6, 6. ταῖς ἐπὶ τὰς θύρας φοιτήσεσιν ὀργισθείς.

Φολιδωτὸς, *e squamis ferreis succusus.* Suid: φολιδωτόν· λεπιδωτόν. Π. 6, 4, 1. v. στολιδωτός.

Φολόη, *Pholoe.* A. 5, 3, 11. mons non longe a Scillunte, vbi Xenophontis filii interdum venabantur. A Mela 2, 3. et Plin. H. N. 4, 6. ponitur in Arcadia, vt a Strabone 8, p. 547. in Arcadia prope Olympiam.

Φόνεξ, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

Φονεύειν, *interficere.* Thom. Mag: διαχρῶμαι — κρεῖττον ἢ φονεύω. Π. 3, 3, 27. ἐφόνευον ἄνδρας ὁμοῦ καὶ ἵππους. 7, 1, 16. Απ. 1, 2, 11.

Φονεὺς, *homicida, percussor.* Thom. Mag. et Phauorin: φονεὺς, Ἀττικοί· ἀνδροφόνος, Ἕλληνες. Π. 4, 6, 2. p. 258. εἰς τὸν τοῦ ἐμοῦ παιδὸς φονέα ἡ ἀρχὴ περιήκει. §. 4. τῷ τοῦ ἀδελφοῦ φονεῖ. Ιερ. 4, 5. τοὺς τῶν ἰδιωτῶν φονέας.

Φονικότατος in Cod. Paris. 1. Απ. 1, 2, 12. extat.

φόνος, *caedes.* Π. 3, 3, 28 ἵππων διωγμὸς καὶ ἀνδρῶν, καὶ φόνος ἐξ ἀμφοτέρων. 7, 1, 17.

φορὰ, ¶ 1) *tributum.* Π. 3, 1, 19. ἔλιπες τὴν φορὰν, *non soluisti.* ¶ 2) *pensio.* Π. 8, 6, 8. δασμῶν φορᾶς.

φορβιὰ, *capistrum.* Suid. et Etymol. M. φορβιάν· περιςόμιον, καπίςριον, παρὰ τὸ φέρειν βίᾳ. Scribitur etiam φορβειά. v. Hesych. et Poll. 1, 184. 201. Ιπ. 5, 1. τῆς ἐπιφατνιδίας φορβιᾶς τὸ ἅμμα — ἀσινὴς ἡ φορβιὰ περὶ τὰ ὦτα.

φορεῖν, ¶ 1) *gestare.* Poeticum vocat Phauorinus in v. φορὰ, poeticum et Atticum Aem. Portus in indice. Π. 2, 1, 6. γέῤῥον — φορεῖν. 8, 1, 14. ςολὴν φορεῖν — τοὺς φοροῦντας. Α. 1, 8, 20. ςρεπτὸν ἐφόρει καὶ ψέλλια. 7, 4, 2. τὰς ἀλωπεκίδας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι. Ο. 17, 3. παχέα ἱμάτια φορεῖν. ¶ 2) *afferre.* Α. 5, 2, 18. φορεῖν ξύλα. ¶ 3) *reportare, percipere.* lucrum et reditus e metallis. Πο. 4, 32. ἀγαθὰ εὑρήτουσι καὶ φορήσουσι. ¶ 4) De loco Αγ. 1, 36. v. ἐφορεῖον.

φόρημα, 1) *gestamen.* Π. 2, 3, 5. p. 121. τὰ τῶν ὅπλων φορήματα πτεροῖς μᾶλλον ἐοικέναι ἢ φορτίοις. ¶ 2) *onus.* Π. 3, 10, 13. οἱ ἁρμόττοντες (θώρακες) — οὐ φορήματι, ἀλλὰ προσθήματι ἐοίκασιν. Improprie Π. 3, 1, 14. οἷον φόρημα ὁ φόβος, *quam graue onus.* Ιερ. 8, 10. μισθοφόρων τυράννῳ δεῖ. τούτου δὲ βαρύτερον φόρημα οὐδὲν ἐςι τοῖς πολίταις. Perperam margg. φρόνημα.

φόρος, *tributum,* et proprie quidem, auctore Thoma Magistro, τὸ ὑπὲρ ἰδίας εἰσφερόμενον γῆς, sed τέλος, *vectigal,* ἡ ὑπὲρ τῆς ἐμπορίας συντέλεια. Alluditur ad hoc discrimen Σ. 4, 32. τότε φόρον ἀπέφερον τῷ δήμῳ, ap. quamuis ciuis Atheniensis, tamen, cum diues essem, propter ἔγγαια mea κτήματα, νῦν δὲ pauper factus ἡ πόλις τέλος φέρουσα τρέφει με. Est tamen τέλος h. l. *sumtus ad paupertatem sustinendam.* Saepius legitur de *tributo, quod socii et prouinciales vel bello deuicti vel foedere subiecti ciuitati pendunt.* v. quos laudat Oudendorp. ad Thom. Mag. Ε. 3, 1, 9. satrapes Aeolidis Pharnabazo, a quo donatus erat hac

satra-

ſatrapia Φόρους ἀπεδίδου. §. 10. 1, 3, 7. ὑποτελεῖν τὸν Φόρον Χαλκηδονίους Ἀθηναίοις. A. 5, 5, 6. Cotyoritae Sinopenſibus Φόρους (all. Φόρον) ἔΦερον. §. 7. eſt δασμὸν Φέρουσιν. Αϑ. 2, 1. τῶν συμμάχων, οἳ Φέρουσι Athenienſibus τὸν Φόρον. 6, 1, 4. p. 361. πάντα τὰ κύκλῳ Φόρον Φέρει Theſſalis. §. 7. Iaſon προεῖπε τοῖς περιοίκοις τὸν Φόρον, ὥσπερ ἐπὶ Σκόπα τεταγμένος ἦν Φέρειν. Victores et imperantes dicuntur Αϑ. 3, 2. Φόρον δέξαϑαι. Leuncl. et Zeun. *exigere*, Camerar. *accipere*. E. 2, 1, 9. παραδεικνύναι, *aſſignare*. v. παραδεικν. et τάξις nr. 2.

Φορτηγικὸν πλοῖον, *oneraria nauis*. v. πλοῖον nr. 1. et interpp. Thom. Mag. in v. Φορταγωγόν. Cf. Poll. 1, 83.

Φορτίον, *ſarcina, onus*. Thom. Mag: ἀγώγιμα κάλλιον, ἢ Φορτία. Moeris: Φόρτος, Ἀττικῶς· Φορτίον, Ἑλληνικῶς. Sed Poll. 1, 99. τὰ ἐντιϑέμενα ταῖς ναυσὶν, Φόρτος, Φορτία. A. 7, 1, 23. Φέροντες — ἐλαιῶν καὶ σκορόδων — Φορτίον. Απ. 3, 13, 6. in itinere Φορτίον ἔΦερε — τὸ ἐκείνου (ſerui) Φορτίον Φέρειν, np. τὰ στρώματα καὶ τἄλλα σκεύη. O. 8, 12. ναῦς — γέμει Φορτίων, ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. Cf. Φόρημα nr. 1. c. ἐν, Π. 2, 3, 5. p. 120. ἐν μεγάλοις Φορτίοις τρέχειν. De foetu qui in vtero geritur, Απ. 2, 2, 5. ἡ γυνὴ Φέρει τὸ Φορτίον τοῦτο.

Φραγμὸς, *ſepes*. K. 11, 4. τὸν Φραγμὸν περιϑέουσι, np. e materia factum circa foueam.

Φράζειν, ¶ 1) *dicere, indicare*. Heſych: Φράζει· δεικνύει, σημαίνει, λέγει. A. 5, 1, 5. ἐξιέναι, Φράζειν δὲ καὶ ὅποι. 6, 6, 12. εἴ τι αἰτιᾷ — ἄλλον τινα, Φράσον. Thom. Mag: Φράσον, ἀντὶ τοῦ εἰπέ. Eſt monſtrantis, Απ. 4, 2, 21. ὁδὸν Φράζων τὴν αὐτὴν, τοτὲ μὲν πρὸς ἕω, τοτὲ δὲ πρὸς ἑσπέραν Φράζῃ. Inprimis proprie dicitur de proditore; v. Erneſt. ad Callimach. h. in Apoll. 65. A. 4, 5, 20. οἶνον ἔΦρασεν ἔνϑεν ἦν κατορωρυγμένος. §. 23. τὴν ὁδὸν ἔΦραζεν ᾗ εἴη. 7, 8, 5. αὕτη αὐτῷ Φράζει ὅτι — ἐστὶν ἐν τῷ πεδίῳ. De diis Απ. 1, 4, 15. ὅταν πυνϑανομένοις τι διὰ μαντικῆς Φράζωσιν — οὐ καὶ σοὶ Φράζειν αὐτούς. 4, 3, 12. De praecipiente vel ſancien-

ciente, Απ. 1, 2, 42. νόμοι εἰσὶν οὓς τὸ πλῆθος — ἔγραψε, φράζον ἃ δεῖ ποιεῖν. ¶ 2) renunciare. De internunciis, A. 2, 4, 10. ἄγουσιν αὐτὸν (legatum ab Ariaeo) παρὰ τὸν Κλέαρχον, καὶ φράζουσιν ἃ λέγει. E. 4, 8, 16. φράσων ἃ λέγοιεν οἱ Λακεδαιμόνιοι legati. ¶ 3) narrare. Αθ. 1, 8. οὗ δ' ἕνεκέν ἐστι — ἐγὼ φράσω. E. 1, 6, 28. ἔφρασε τὰ περὶ τοῦ Ἐτεονίκου. 4, 2, 9. φράσω καὶ τὸ πλῆθος ἑκατέρων. 6, 4, 19. ¶ 4) explicare, docere. Π. 4, 3, 8. p. 230. μαθεῖν τὰ φραζόμενα καὶ δεικνύμενα, quae traduntur a magistro. O. 16, 8. De libri auctore, K. 2, 3. οἷα δεῖ — φράσω καὶ αὐτὰ καὶ τὴν ἐπιστήμην. 3, 11. ¶ 5) praecipere, iubere. A. 2, 3, 2. καὶ τοῖς ἄλλοις ταῦτα ἔφρασεν. c. inf. E. 1, 1, 17. ὕλην ἐκ τῆς Ἴδης κομίζεσθαι φράζων. c. dat. et inf. A. 1, 6, 3. φράσαι τοῖς ἑαυτοῦ — ὡς φίλιον αὐτὸν ὑποδέχεσθαι. E. 3, 2, 24. ¶ 6) Est explicantis. Σ. 8, 30. γάνυται ἀκούων· τοῦτο δὲ φράζει, ὅτι ἥδεται ἀκούων, hanc sententiam habet; hoc est, sic intelligendum est. Cf. λέγειν nr. 15.

Φρασίας, *Phrasias*, Atheniensis. A. 6, 5, 7. videtur fuisse lochagus vel taxiarchus.

φραστὴρ, ¶ 1) *index, qui viam monstrat.* Hesych: φραστῆρες· μηνυταί. Suid: φραστῆρας· εἰδήμονας, ἐπιστήμονας. Laudat ille verba Xenophontis, respiciens haud dubie ad Π. 5, 4, 18. ὁδῶν φραστῆρας καὶ ὑδάτων καὶ χιλοῦ καὶ σίτου. ¶ 2) *consultor, consiliarius.* Π. 4, 5, 8. ὀπτῆρας ὧν πράττομεν καὶ φραστῆρας ὧν ἐρωτῶμεν. Hutch. *explicatorum.* Portus in indice poeticum esse dicit hoc nomen. Imo est forma Xenophonti propria et Attica. v. γνωστὴρ et ὀπτήρ.

φράττειν, ¶ 1) *obsepire, obstruere.* Π. 2, 4, 17. p. 137. φθάνειν δεῖ πεφραγμένους τοὺς πόρους πρὶν κινεῖσθαι τὸν θῆρα. K. 2, 10. caesa materia ligni φράττειν τὰ δεόμενα in reti. Poll. 5, 19. εἰς τὴν τῶν ἀρκύων ἀκώλυτον στάσιν. K. 11, 4. ¶ 2) *inter crura condere.* K. 3, 5. canes, si leporem inuenerint, χάσασαι τὴν οὐρὰν καὶ φράξασαι. Fr. Portus: *inter femora condita.*

φρέαρ,

Φρέαρ, *puteus.* Hesych: Φρέαρ· πηγὴ, λάκκος. Cf. Poll. 9, 49. A. 4, 5, 19. οἰκίαι κατάγειοι, τὸ μὲν ςόμα ὥσπερ φρέατος, κάτω δὲ εὐρεῖαι.

Φρεατία a Leuncl. vertitur *puteus*, a Porto in indice etiam *fossa putei instar facta*, a Moro *cisterna, fouea, lacus, receptaculum aquarum arte factum.* Hesych. et Phauorin: Φρεάτεια· τὰ βαθέα ὀρύγματα. Suid: Φρεάτια· τὰ βαθέα ὀρύγματα. — καὶ Φρεατία, ὄρυξις. Placet Mori explicatio. E. 3, 1. 5. ἐπεὶ δὲ ἄλλως οὐκ ἐδύνατο ἑλεῖν, Φρεατίαν τεμόμενος, ὑπόνομον ὤρυττεν ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ — ποιησάμενος χελώνην ἐπέςησεν ἐπὶ τῇ Φρεατίᾳ. Hoc altero loco Leuncl. vertit *fossam*, vt ὄρυγμα, quod praecedit. et Schneiderus legendum putat τῷ Φρεατίῳ, priore autem in loco iungenda verba Φρεατίαν et ὑπόνομον, vt Thucyd. 6, 100, dixit ὀχετοὺς ὑπονόμους.

Φρένες, *mens.* Hesych. et Schol. Homer. Il. α, 107. Φρεσί· ταῖς διανοίαις. Idem Schol. Il. α, 55. explicat νοῦν. Σ. 8, 30. ex Homero: πυκινὰ Φρεσὶ μήδεα εἰδώς. — σοφὰ Φρεσὶ βουλεύματα εἰδώς. Cf. ἀφορία.

Φρενοῦν (poet. Fr. Port.), ¶ 1) *docere.* c. εἰς, Απ. 2, 6, 1. ἐδόκει — εἰς τὸ δοκιμάζειν Φίλους — Φρενοῦν, τοιάδε λέγων. ¶ 2) *monere, meliora docere, ad sanam mentem reuocare.* Hesych: Φρενοῦν· Φρονεῖν διδάσκειν, νουθετεῖν. Απ. 4, 1, 5. τοὺς ἐπὶ πλούτῳ μέγα Φρονοῦντας — ἐΦρένου, λέγων.

Φρὴν, v. Φρένες. Suid: Φρὴν, Φρενός· ἡ διάνοια.

Φρήτρα, v. ῥήτρα.

Φρίκη, *horror.* Hesych: Φρίκη· ψύχος, τρόμος. v. Poll. 5, 122. c. πρὸς, Π. 4, 2, 8. Φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ — ὥςε πᾶσιν Φρίκην πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι.

Φρίξα, *Phrixa.* E. 3, 2, 21. vrbs Triphyliae, quae ab Herodoto Θριξαὶ vocatur. v. Wesseling. ad Diodor. Sic. 14, 8.

Φρονεῖν, ¶ 1) *ad mentis pristinum statum ac sanitatem redire.* A. 4, 8, 16. ex ebrietate ἐΦρόνουν. All. ἀνεΦρόνουν. Oppon. ἄΦρονα γίγνεσθαι et μαίνεσθαι. ¶ 2) *sapere, mentis compotem esse.* v. Poll. 4, 12. Hesych: Φρονῶ· σωΦρονῶ. Π. 3, 1, 11. τυΦλοὺς ἢ κωΦοὺς ἢ μηδ' ὁτιοῦν

ὁτιοῦν φρονοῦντας. Απ. 1, 3, 12. τὰ φαλάγγια — ἐξίστησι τοῦ φρονεῖν. c. εὖ. Απ. 2, 1, 31. τίς ἂν εὖ φρονῶν τολμήσειεν; ¶ 3) *prudentem esse.* Π. 1, 4, 20. θαυμάζων ὡς ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει. 5, 5, 14. τοὺς ἱκανωτέρους καὶ φρονεῖν καὶ συμπράττειν εἴ τι δέοι. A. 6, 3, 11. τοὺς μεγαληγορήσαντας ὡς πλεῖον φρονοῦντας. Cf. σωφρονεῖν nr. 3. c. εὖ, Απ. 3, 9, 13. τὸν εὖ φρονοῦντα, qui antea dicebatur ὁ ὀρθῶς λέγων. K. 13, 8. ¶ 4) *callere, peritum esse.* c. acc. A. 2, 2, 3. μόνος ἐφρόνει οἷα δεῖ τὸν ἄρχοντα. ¶ 5) *sentire, in animo habere.* Π. 4, 6, 3. ἥνπερ καὶ φρονῶν φαίνῃ ὅσαπερ λέγεις. ¶ 6) *moliri.* Π. 8, 7, 3. p. 549. εἰ εἰς ἀλλήλους ἄδικόν τι φρονήσετε. ¶ 7) *velle, audere, animum habere.* c. inf. Π. 3, 3, 29. τοξεύειν οὔτ' ἐφρόνουν οὔτ' ἐδύναντο. 4, 2, 12. ¶ 8) *rationem habere.* E. 4, 4, 3. οἱ ἀνοσιώτατοι καὶ παντάπασιν οὐδὲν νόμιμον φρονοῦντες. ¶ 9) *animos sumere.* E. 3, 5, 14. ἐκ τούτου δὴ μεῖζον ἐφρόνησαν ἐπὶ τῷ γεγενημένῳ. Oppon. ἠθύμουν. ¶ 10) μέγα φρονεῖν, *superbire, iactare.* Π. 3, 1, 15. πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι, καὶ ἀνεθέντα πάλιν αὖ μέγα φρονῆσαι. 8, 7, 3. p. 543. φόβος οὐκ εἴα τελέως μέγα φρονεῖν οὐδ' εὐφραίνεσθαι. Esset h. l. in bonam partem accipiendum. Sed all. pro μέγα rectius legunt με, et Gesnerus videtur τελέως φρονεῖν recte interpretari *plane sibi mente constare, et sua sorte beatum esse.* A. 5, 6, 3. p. 291. οὐ παρεγένετο βασιλεῖ καλοῦντι, ἀλλὰ καὶ μεῖζον φρονεῖ ὁ ἄρχων αὐτῶν, *despicit.* Ιερ. 1, 28. γυναῖκες μέγιστον φρονοῦσαι. Oppon. δοῦλαι. Tribuitur tauris, Π. 7, 5, 22. οἱ ταῦροι ἐκτεμνόμενοι τοῦ μέγα φρονεῖν καὶ ἀπειθεῖν ὑφίενται, *ferocia.* c. ἐπὶ, Π. 4, 2, 3. βουλόμενος αὐτοὺς ὡς μέγιστον φρονεῖν ἐπὶ σφίσιν. Hutch. *vt quam magnificentissime de se sentirent.* Dictum est in bonam partem: *insignem iis animum addi sua ipsorum causa,* np. quo alacrius rem promitterent et facerent. A. 3, 1, 18. Αγ. 1, 13. et E. 3, 4, 11. μέγα φρονήσας ἐπὶ τῷ στρατεύματι. Αγ. 2, 5. et E. 4, 3, 5. τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐφ' ἱππικῇ. E. 7, 1, 16. ἑκάστων

ςῶν μέγα ἐφ' ἑαυτοῖς Φρονούντων, *viribus suis confisis.* Απ. 1, 1, 13. τοὺς μέγιςον Φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν. Stob. μέγιςα, probante ad Thucyd. 4, 61. Wassio. 4, 1, 5. 4, 2, 1. Σ. 3, 4. ἐφ' ᾧ μέγιςον Φρονῶ. §. 5. ἐπὶ ποίᾳ ἐπιςήμῃ μέγα Φρονεῖς. Hanc formulam et similes Turnebus aduersarr. 7, 16. confert cum formula Cic. Tusc. 5, 3. *qua maxime arte confideret.* Σ. 3, 7. 8. 9. 10. 13. 4, 10. 13. 29. 34. 46. 50. 52. 54. 55. 56. 60. it. c. inf. Σ. 3, 11. ἐπὶ τῷ γελωτοποιεῖν μέγα Φρονεῖς. §. 12. c. ὅτι, Π. 2, 3, 5. p. 120. μέγα Φρονοῦσι ὅτι πεπαίδευνται. 4, 6, 2. p. 257. Σ. 4, 15. c. inf. fut. E. 5, 4, 45. οἱ πρόσθεν μέγα Φρονοῦντες μὴ ὑπείξειν, *olim ob animi elationem existimantes* f. *iactantes, se non esse cessuros.* Cf. Φρονητέον. Similis formula est Π. 8, 7, 1. ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐΦρόνησα, *supra humanam sortem me extuli.* ¶ 11) μεῖον Φρονεῖν, *animo deiectiore esse.* Απολ. 24. μεῖον Φρονεῖν ἢ πρὶν κατακριθῆναι. c. ἐπὶ, Ιπρ. 7, 3. ἐπὶ τοῖς προγόνοις οὐ μεῖον Ἀθηναῖοι ἢ Βοιωτοὶ Φρονοῦσι, *non minus iactant.* ¶ 12) μετρίως Φρονεῖν, *modestum esse.* Π. 4, 3, 3. p. 228. τούτους — μετριώτερον πρὸς ἡμᾶς Φρονοῦντας. ¶ 13) τὰ τινὸς Φρονεῖν, *alicuius partibus fauere.* E. 4, 8, 24. ἐβοήθει τοῖς τὰ αὐτῶν Φρονοῦσιν. 6, 3, 6. p. 387. τὰ ἡμέτερα Φρονοῦσαι πόλεις. 7, 4, 40. 7, 5, 5. τὰ σΦέτερα Φρονοῦντας. Sic A. 7, 7, 18. Φρονεῖν τὰ πρός σε, *in partibus tuis perstare.* Sed 2 MSS. σωΦρονεῖν τὰ πρόσθεν. ¶ 14) Απ. 2, 1, 18. qui aerumnas perfert, ἐπ' ἀγαθῇ ἐλπίδι Φρονῶν εὐΦραίνεται. Leuncl. et Hindenb. vertunt: *bona spe fretus.* Sed Taylor et Ern. pro Φρονῶν rescribunt πονῶν. Permutatur etiam c. σωΦρονεῖν. v. σωΦρ. nr. 3. et supra nr. 13. it. c. ἀναΦρονεῖν. v. supra nr. 1.

Φρόνημα, ¶ 1) *sensus de se magnifici, arrogantia, fastus.* Schol. Thucyd. 1, 81. Φρονήματι· ἐπάρσει. 5, 43. Φρονήματι· ὄγκῳ, ἐπάρσει, διανοίᾳ ἐπηρμένῃ. Suid: Φρόνημα· ἡ ἔπαρσις. v. Wetsten ad Rom. 12, 3. Λ. 3, 3. κα-

ταμα-

ταμαθὼν τοῖς τηλικούτοις (μειρακίοις) μέγιςον μὲν Φρόνημα ἐμΦυόμενον, μάλιςα δὲ ὕβριν. Fr. Portus: „faſtus, nomen μέσον." Zeun. vertit *ferociam.* 15, 8. τοῖς βασιλεῦσι τυραννικὸν Φρόνημα παρακτῆσαι. Zeun. *inſolentiam.* E. 3, 5, 15. τὸ Θηβαίων πολὺ μεῖζον Φρόνημα ἐγένετο. 5, 2, 12. p. 301. τὸ Φρόνημα αὐτῶν τί ἄν τις λέγοι — ὁ θεὸς ἐποίησε ἅμα τῷ δύνασθαι καὶ τὰ Φρονήματα αὔξεσθαι τῶν ἀνθρώπων. Poſſit etiam de confidentia et animis intrepidis intelligi. 5, 3, 8. 7, 1, 12. 22. 32. Απ. 3, 5, 4. c. ὡς. Π. 8, 1, 16. Φρονήματα ἔχοντας ᾐσθάνετο, ὡς ἱκανοὺς ἄρχειν, *ſatis elatis eſſe animis, ita vt putarent, ſe praeeſſe poſſe prouinciis* ſ. *praefecturis.* ¶ 2) *animus interritus, audacia, Muth.* Cf. Fiſcher. ad Anacr. 2, 7. Π. 2, 1, 5. παντὶ τρόπῳ τῶν ἀνδρῶν Φρόνημα θήγειν. A. 3, 1, 14. 3, 2, 10. σὺν τῷ πατρίῳ Φρονήματι ἰέναι. Hutch. *ſpiritus elatos habentes.* Zeun. *animi magnitudo.* Αγ. 2, 8. Cf. ἀνατρέΦειν et ἀνυπόςατος. ¶ 3) Permutatur male c. Φόρημα. v. Φόρημα.

Φρονηματίας, *vir magni animi.* Αγ. 1, 24. ἐκ τῶν ἱπποτρόΦων πόλεων καὶ Φρονηματίαν (ita Welſ. male pro Φρονηματίας) μάλιςα ἂν ἐπὶ τῇ ἱππικῇ γενέσθαι. Hutch. *animoſos.*

Φρόνησις, ¶ 1) *prudentia.* Suid: Φρόνησίς ἐςιν ἐπιςήμη κακῶν καὶ ἀγαθῶν, καὶ οὐδετέρων. Cf. Poll. 4, 10. Heſych: Φρονήσει· συνέσει. Π. 2, 3, 3. ἀνὴρ — Φρονήσει διαΦέρων. 4, 3, 4. p. 232. προβουλεύεσθαι ἀνθρώπου Φρονήσει. In ſequentibus dicitur προνοεῖν ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ. Απ. 1, 2, 10. τοὺς τὴν Φρόνησιν ἀσκοῦντας. Oppon. τὴν ἰσχὺν ἄνευ γνώμης ἐχόντων. §. 19. dicitur τὴν ψυχὴν ἀσκεῖν. §. 53. τῆς ψυχῆς ἐξελθούσης, ἐν ᾗ μόνῃ γίνεται Φρόνησις. Ιπρ. 7, 4. ¶ 2) Απ. 1, 4, 17. τὴν ἐν παντὶ Φρόνησιν, *mentem huius vniuerſi, animam mundi.* — τὴν τοῦ θεοῦ Φρόνησιν, *ſapientiam dei, quae permeat totum mundum.*

Φρονητέον. Αγ. 8, 4. οὐχ ὁπότερος πλείω ἔχει — τούτῳ ἡγήσατο μεῖζον Φρονητέον εἶναι. All. rectius τούτῳ Senſus enim eſt: *ei potius glori andum eſſe, huic potius ſuperbire licere.*

licere. E. 2, 4, 29. ἐπὶ τίνι ὑμῖν μέγα φρονητέον ἐστὶν — εἰ ἄρα ἐπ' ἀνδρείᾳ ὑμῖν μέγα φρονητέον — ἐπὶ Λακεδαιμονίοις οἴεσθε μέγα φρονητέον εἶναι. Ἀπολ. 26. οὐδὲ διὰ τοῦτο μεῖον φρονητέον, nr. ἐμοί.

Φρόνιμος, ¶ 1) *intelligens, ratione valens.* Π. 8, 7, 3. p. 548. ὅταν ὁ νοῦς ἐκκριθῇ, τότε καὶ φρονιμώτατον εἰκὸς αὐτὸν εἶναι. Oppon. ἄφρων. Απ. 2, 3, 1. χρήματα — τῶν μὲν ἀφρόνων, τοῦ δὲ φρονίμου. Cf. ἄφρων et ἡλικία nr. 5. ¶ 2) *prudens, prouidus.* Π. 1, 6, 19. p. 71. φρονιμώτερον δοκεῖν εἶναι τῶν ἀρχομένων. p. 72. διὰ μαντικῆς — φρονιμώτερος ἄλλων ἂν εἴης — ἐπιμελεῖσθαι τούτου, οὗ ἂν δέῃ, φρονιμωτέρου ἀνδρὸς ἢ τὸ ἀμελεῖν. 3, 1, 10. φρόνιμον δεῖ γενέσθαι τὸν μέλλοντα σώφρονα ἔσεσθαι. 3, 3, 19. 4, 1, 2. p. 201. καὶ ἐργάτην τῶν πολεμικῶν, καὶ φρόνιμον. 4, 3, 3. 6, 1, 20. A. 1, 4, 18. 1, 10, 5. 2, 6, 5. ἐν τοῖς δεινοῖς φρόνιμος. Απ. 1, 2, 35. ὅσουπερ χρόνου βουλεύειν οὐκ ἔξεστιν, ὡς οὔπω φρονίμοις οὖσι — νεωτέροις τριάκοντα ἐτῶν. 3, 7, 5. φρονιμώτατοι. Oppon. ἀφρονεστάτοις. 3, 9, 8. φρόνιμος ἀνήρ. Oppon. ἠλίθιος. 4, 8, 11. φρόνιμος ὥστε μὴ διαμαρτάνειν κρίνων τὰ βελτίω καὶ τὰ χείρω. O. 11, 8. φρόνιμοι vocantur οἱ γιγνώσκοντες ἃ δεῖ ποιεῖν. Ἀπολ. 20. Ἱππ. 4, 3. 7, 1. Cf. λογιστικός et φρονίμως. c. περὶ et gen. vbi fere verti potest *peritus.* Abreschio dilucidatt. Thucyd. 6, 53. videtur in his potius casus quartus requiri. Π. 1, 6, 12. p. 66. φρονιμωτέρους περὶ τούτων. §. 18. περὶ τοῦ συμφέροντος ἑαυτοῖς φρονιμώτερον ἑαυτῶν εἶναι. Stob. τὰ συμφέροντα. §. 19. p. 71. περὶ ὧν ἂν βούλῃ δοκεῖν φρόνιμος εἶναι — γενέσθαι περὶ τούτων φρόνιμον. p. 72. Ἀπολ. 20. ¶ 3) *constans, qui mente non mouetur.* Π. 5, 2, 8. ἐν τῷ σίτῳ — φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι. Paulo post est κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων. ¶ 4) τὸ φρόνιμον, a) *mens, ratio.* Απ. 1, 4, 8. σὺ δὲ σαυτὸν φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν — οὐδαμοῦ οὐδὲν οἴει φρόνιμον εἶναι. Paulo post pro eo est νοῦν. b) *prudentia.* Σ. 8, 14. ἡ ψυχὴ ὅσον περ χρόνον ἴῃ (all. ᾖ) ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, *maiorem prudentiam,* v. εἶναι nr. 30.

30. d. c) *animi constantia.* E. 2, 3, 24. τὸ Φρόνιμον seruauit Theramenes in ipsa morte crudeli. Απ. 3, 10, 5. oppon. ἀπειρόκαλον.

Φ ρ ο ν ί μ ω ς, *prudenter, prouide.* Αγ. 1, 17. Φρονίμως τοὺς φίλους ἔδοξε πλουτίσαι. Cod. Harl. Φρόνιμος. E. 5, 4, 35. νομίσαντες Ἀγησίλαον φρονιμώτερον τοῦ Κλεομβρότου ἡγεῖσθαι, np. haud dubie ob aetatem. Ιπρ. 8, 16. 21. Vnde Φρ. ἔχειν, *prudentem esse,* Π. 3, 3, 25. εἵποντο — ἡδέως, διὰ τὸ Φρονίμως ἔχειν.

Φ ρ ο ν τ ί ζ ε ι ν, ¶ 1) *curam gerere.* c. gen. Απ. 1, 4, 11. εἰ νομίζοιμι θεοὺς ἀνθρώπων τι Φροντίζειν. Ern. minus recte τι cum ed. Bas. vult omitti. Suppleri enim debet κατὰ, vt sit *vlla in re.* Paulo post est οὐκ οἴει Φροντίζειν. §. 14. αὐτούς σου Φροντίζειν. 2, 1, 24. οὐ πολέμων οὐδὲ πραγμάτων Φροντιεῖς. 2, 6, 4. εὖ πάσχων — μηδὲν Φροντίζων τοῦ ἀντευεργετεῖν. K. 7, 11. (de quo loco v. ἐπιμέλεια nr. 1.) it. 5, 30. πόδας leporis — οὐδενὸς τραχέος Φροντίζοντας. c. περὶ, Απ. 1, 4, 17. τὴν σὴν ψυχὴν καὶ περὶ τῶν ἐνθάδε καὶ περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ — Φροντίζειν, τὴν δὲ θεοῦ Φρόνησιν μὴ — ἐπιμελεῖσθαι. c. acc. Απ. 2, 1, 34. πειρᾶσθαί τι καὶ τῶν εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον τοῦ βίου Φροντίζειν. Potest tamen τι etiam h. l. ita vt supra accipi. ¶ 2) *solicitum esse.* Hesych: Φροντίζει· μεριμνᾷ. Π. 2, 2, 1. p. 102. ἀλλὰ μὴ Φρόντιζε. A. 2, 3, 13. Απ. 3, 10, 4. Cf. μεριμνᾷν. ¶ 3) *solicite quaerere.* Π. 3, 3, 17. Φροντίζουσι τί ποτε τοῦτ' ἐστι. Sic de concionibus, Απ. 3, 7, 6. τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλομένους, καὶ Φροντίζοντας ὅ τι ἐλάττονος πριάμενοι πλείονος ἀποδῶνται. ¶ 4) *scrutari, philosophari.* Απ. 1, 1, 11. τοὺς Φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα, μωραίνοντας ἐπεδείκνυε. §. 12. ἔρχονται ἐπὶ τὸ περὶ τῶν τοιούτων Φροντίζειν. ¶ 5) *meditari.* Απ. 4, 8, 5. Φροντίσαι τῆς — ἀπολογίας. Antea est σκοπεῖν et μελετᾷν. ¶ 6) *occupari, discere.* Απ. 3, 7, 7. ἐν τοῖς μηδεπώποτε Φροντίσασι τῶν πολιτικῶν. Est periphrasis plebis. ¶ 7) *operam dare, cogitare.* c. ὅπως, A. 2, 6, 5. Φροντίζειν, ὅπως ἕξει ἡ στρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια, καὶ παρασκευάζειν ταῦτα. Απ. 2, 4, 2.

4, 2. φίλον — ὅπως κτήσονται φροντίζοντας. 3, 3, 8. ὅπως δέ σοι πείθωνται οἱ ἱππεῖς, πεφρόντικάς τι; ¶ 8) *deliberare, dubitare.* Αγ. 2, 29. ἐφρόντιζε, τί δεῖ ποιεῖν. Απολ. 15. oraculum ad Lycurgum dicit: φροντίζω πότερα θεόν σε εἴπω ἢ ἄνθρωπον. Alii, v. c. Herodotus 1, 65. et Maximus Tyr. 29, 2. habent δίζω. c. μὴ, Απ. 4, 2, 39. φροντίζω μὴ κράτιστον ᾖ μοι σιγᾶν, *dubito annon optimum ſit, credo optimum eſſe.* ¶ 9) *colere.* Π. 4, 5, 12. p. 248. σοῦ μὴ φροντίζειν, *te nihili facere.* Απ. 2, 4, 2. τοσοῦτον αὐτοὺς τῶν φίλων φροντίζειν. Sic de amatoribus, Απ. 3, 11, 10. τῷ σφόδρα σου φροντίζοντι, *tui ſtudioſisſimo.* §. 12.

Φροντίζεσθαι, *curae eſſe,* dicitur is, cuius ſaluti proſpiciunt alii, de quo alii ſoliciti ſunt. Ιερ. 7, 10. οὐκ ἐπιβουλευόμενον, ἀλλὰ φροντιζόμενον μή τι πάθῃ.

Φροντὶς, *cura, ſolicitudo.* Suid: φροντίς· ἀγωνία καὶ μέριμνα, καὶ φόβος. Π. 4, 2, 19. p. 224. ἄπεισι, φροντίδα παρέχοντες ὅπου εἰσί. 7, 2, 8. φροντίδων ὅπως ἔσται ταῦτα — οὐ μετῆν αὐτῇ. Saepe legitur ἐν φροντίδι εἶναι, Π. 5, 2, 2. ὁ Κῦρος ἐν φροντίδι ἦν ὅ τί ποτε εἴη ταῦτα, *ſecum cogitabat neſciens, dubitabat.* 6, 2, 6. ἐν φροντίδι ἕκαστος ἐγίγνετο, i. e. ἐν φόβῳ ob magnum aduenientium hoſtium numerum. Ε. 6. 5, 33. ἐν φροντίδι ἦσαν ὅ τι χρὴ ποιεῖν, *ſolicite diſpiciebant.*

Φροντιστὴς, *cognoſcendi et ſcrutandi ſtudioſus.* Vnde φροντισταὶ, auctore Heſychio, ſunt φιλόσοφοι. Cf. Poll. 4, 41. Athenis autem praecipue φροντιστὴς appellatus eſt Socrates, atque adeo domus eius φροντιστήριον. v. Fiſcher. ind. Aeſchin. Σ. 6, 6. ὦ Σώκρατες, ὁ φροντιστὴς ἐπικαλούμενος — τῶν μετεώρων φροντιστής. Απ. 4, 7, 6. τῶν οὐρανίων ᾗ ἕκαστα ὁ θεὸς μηχανᾶται φροντιστὴν γίγνεσθαι ἀπέτρεπεν. In his omnibus habet aliquid contemtus. Sed bono ſenſu Σ. 7, 2. Socrates dicit: κινδυνεύω ἐγὼ τῷ ὄντι φροντιστὴς εἶναι. σκοπῶ γὰρ etc.

Φροντιστικῶς, *curioſe, ſolicite.* Απ. 3, 11, 10. ἀῤῥωστήσαντος φίλου φροντιστικῶς ἐπισκέψασθαι. In lexicis caret auctoritate.

Φρουρὰ, ¶ 1) *praesidia.* Hesych: Φρουρά· Φυλακή. a) vrbium et castellorum, Π. 7, 4, 5. καταλιπὼν ἐν ταῖς ἄκραις ἰσχυρὰς Φρουράς. §. 6. Φρουρὰν πεζὴν (all. Περσικὴν) καταλιπὼν πολλὴν ἐν Σάρδεσι. E. 1, 1, 17. 2, 3, 10. Athenienses τὴν Φρουρὰν ἔλαβον a Lacedaemoniis. 4, 8, 35. 6, 4, 1. Ἀθηναῖοι τὰς Φρουρὰς ἐκ τῶν πόλεων ἀπῆγον. 7, 1, 14. etc. b) in aditu regionis, E. 6, 5, 24. Φρουρὰς καθιστάναι ἐπὶ τοῖς εὐπροσοδωτάτοις — ἦν ἐπὶ Λεύκτρων ἄλλη Φρουρά. ¶ 2) *satellitium, excubiae.* Π. 5, 5, 10. p. 333. οὓς σὺ καὶ Φρουρᾶς καὶ θεραπείας ἕνεκα κέκτησαι. ¶ 3) *exercitus.* Hesych: Φρουρά· — στρατός. Hanc notionem habet nomen inprimis in rebus Lacedaemoniorum. Λ. 13, 1. ἐπὶ Φρουρᾷ (Marg. Leuncl. ἐπὶ Φρουρᾶς) τρέφει ἡ πόλις καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. Paulo ante est ἐπὶ στρατιᾶς. §. 11. βασιλεῖ οὐδὲν ἄλλο ἔργον καταλείπεται ἐπὶ Φρουρᾶς, ἢ — στρατηγῷ. E. 2, 4, 20. Pausanias ἐξάγει Φρουράν. 4, 7, 2. ἡγητέον τῆς Φρουρᾶς. 5, 2, 3. Sic saepe legitur Φρουρὰν Φαίνειν, v. Φαίνειν nr. 7. ¶ 4) *castra.* Ιπρ. 6, 3. ἐν ταῖς Φρουραῖς χρὴ — praefectum Φανερὸν εἶναι ἐπιμελούμενον.

Φρουρὰ, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

Φρουράρχης et Φρούραρχος, *praesidiorum s. castelli praefectus.* Π. 5, 3, 9. τῷ Φρουράρχῃ. Margg. Φρουράρχῳ. 7, 5, 12. τὰς ἄκρας παρελάμβανε, καὶ Φρουράρχας τε καὶ Φρουροὺς εἰς ταύτας ἀνέπεμπε. 8, 6, 1. τοὺς ἐν ταῖς ἄκραις Φρουράρχους (Marg. Steph. Φυλάρχους) καὶ τοὺς χιλιάρχους τῶν κατὰ χώραν Φυλακῶν. §. 2. Φρουροὶ καὶ Φρούραρχοι ἐν ταῖς πόλεσι. οὓς τότε κατελίπομεν. A. 1, 1, 6. O. 4, 7. τῶν Φρουράρχων, καὶ τῶν χιλιάρχων καὶ τῶν σατραπῶν. §. 10. 9, 15. ὁ Φρούραρχος τὰς Φυλακὰς ἐξετάζει.

*Φρουραρχία, *praefectura praesidiorum.* Απ. 4, 4. 17. ἡγεμονίαν ἢ Φρουραρχίαν.

Φρούραρχος, v. Φρουράρχης.

Φρουρεῖν, ¶ 1) *praesidio munire, praesidia imponere.* Π. 1, 2, 12. ἤν τι Φρουρῆσαι δεήσῃ. 6, 1, 12. Φρουρήσειν τὰ ἐγγύτατα χωρία τῶν πολεμίων — τὰ πλησίον αὐτῶν Φρουροῦντες. E. 7, 2, 5. 7, 4, 11.

11. παραλαβόντες ἐφρούρουν, np. Τρικάρανον, *praesidio occupabant.* §. 14. περισταυρώσαντες τὸν Κρόνειον, ἐνταῦθα ἐφρούρουν. §. 28. ¶ 2) *praesidio tenere.* A. 5, 5, 10. τὰς πύλας φρουροῦμεν, ὅπως μὴ ἐπὶ τῷ ἁρμοστῇ ὦσιν. E. 4, 5, 19. ¶ 3) *praesidia habere.* E. 7, 4, 4. ὅπου ἐφρούρουν Ἀθηναῖοι. ¶) 4) *in praesidiis esse, custodire.* Π. 6, 1, 7. φοβούμενος καὶ φρουρῶν. §. 12. πόῤῥω τῆς ἑαυτῶν φρουρεῖν. E. 4, 5, 11. ὁ ἐκεῖ φρουρῶν πολέμαρχος. Leuncl. *qui praesidiariis eo loco praeerat.* c. ἐν, Πο. 4, 52. φρουρεῖν ἐν τοῖς φρουρίοις. E. 3, 1, 13. οἱ φρουροῦντες Ἕλληνες ἐν αὐταῖς. 4, 4, 7. μετὰ τῆς ἑαυτοῦ μόρας φρουρῶν ἐν Σικυῶνι. 4, 6, 1. Sic οἱ φρουροῦντες sunt i. q. οἱ φρουροὶ, Π. 8, 8, 10. τοὺς φρουροῦντας εἰ δέοι — στρατεύεσθαι, μισθοφόρους εἶναι. O. 4, 9. ἡ γῆ εὖ φυλάξεται ὑπὸ τῶν φρουρούντων. ¶ 5) Passiuum: A. 1, 4, 8. ἔχω τέκνα αὐτῶν καὶ γυναῖκας ἐν Τράλλεσι φρουρούμενα, *vbi praesidia sunt.*

φρούριον, ¶ 1) *locus munitus,* siue vrbs sit siue arx et castellum, Π. 1, 4, 16. ὅπου ἦν τὰ φρούρια — καὶ ἡ φυλακή. Fortassis est hendiadys. §. 17. προσελάσας πρὸς τὰ φρούρια. Sunt castella in Assyriorum et contra Medorum finibus. 2, 4, 12. φρούρια — κατασκευάσαι ὡς ἐχυρώτατα. §. 13. 3, 2, 11. συνετείχιζον κοινὸν φρούριον. 5, 4, 21. τὼ δύω φρουρίω. All. τῶν δ. φρουρίων. Πο. 4, 52. E. 4, 7, 7. 7, 4, 4. συνῆλθον ἐκ τῶν φρουρίων Ἀθηναῖοι, *ex omnibus locis, vbi ipsi fuerant praesidiarii.* Cf. πρὸ nr. 1. et τειχίζειν. ¶ 2) *praesidium.* A. 1, 4, 14. ἡμῖν — χρήσεται καὶ εἰς φρούρια καὶ εἰς λοχαγίας.

φρουρὶς, *praesidiaria, praesidio relicta.* E. 1, 3, 11. ναῦς — αἳ ἦσαν καταλελειμμέναι φρουρίδες ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ.

φρουροὶ, *milites praesidiarii, praesidia.* a) in castello, Π. 1, 4, 17. 7, 2, 1. δοῦλος τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει τινὸς φρουρῶν. 7, 4, 4. A. 7, 8, 8. ἐκ Κομανίας ὁπλῖται φρουροί. All. Ἀσσύριοι. E. 4, 4, 13. 7, 2, 6. O. 4, 6. 9. 11. b) in vrbe, Π. 7, 5, 24. κατέστησε ἐν Βαβυλῶνι φρουροὺς ἱκανούς. 8, 6, 2. E. 1, 6, 10. 2, 2,

 1,

1, 2, 3, 6. Lysander Samo capta δέκα ἄρχοντας καταςήσας Φρουρούς. Margg. Φρουρεῖν. Steph. coniicit καὶ Φρουρούς. Sed Morus intelligit *magistratus, custodes ac curatores ciuitatis*, qui Athenis vocabantur φύλακες et ἐπίσκοποι. 3, 1, 12. 16. 18. 3, 2, 21. 4, 4, 14. 4, 5, 11. 19. 6, 4, 1. Sic Φρουροὶ appellantur, qui a Lacedaemoniis mittebantur triginta tyrannis, vt Athenas in potestate haberent, E. 2, 3, 9. 10. 14. 15. §. 18. p. 97. vbi est Φρουροὺς μισθοῦσθαι. Np. stipendia iis dabant triginta viri. 2, 4, 3. et 4. et 6. dicuntur οἱ Λακωνικοὶ Φρουροί. c) in regione, E. 4, 2, 3. ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατέλιπεν Εὔξενον ἁρμοςὴν καὶ Φρουροὺς παρ' αὐτῷ οὐκ ἔλαττον τετρακισχιλίων. Απ. 3, 6, 10. Cf. μισθοφόρος.

Φρύαγμα, *fremitus*. Suid: Φρύαγμα· ἡ τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων διὰ μυκτήρων ἠχή, ἀγρίῳ Φυσήματι ἐκπίπτουσα. Cf. Poll. 1, 216. Ιπ. 11, 12. ἀθρόον τὸ Φρύαγμα καὶ τὸ Φύσημα τῶν ἵππων.

Φρύγανα, *sarmenta, virgulta resecta et arida*. Hesych: Φρύγανα· ὕλη λεπτὴ καὶ ξηρά. Cf. Wetsten. ad Act. 28, 3. Π. 5, 2, 7. ςρώματα — ὁπόσα Φρύγανα ὄρη τε καὶ πεδία ἀνίησι. A. 4, 3, 8. Φρύγανα συλλέγοντες ὡς ἐπὶ πῦρ.

Φρύγες, *Phryges*. Π. 1, 1, 4. Cyrus κατεςρέψατο Φρύγας ἀμΦοτέρους, i. e. maiorem et minorem Phrygiam incolentes. 1, 5, 3. rex Assyriorum Medos διαβάλλων πρὸς Φρύγας ἀμΦοτέρους. 2, 1, 2. iidem cum rege Assyriorum contra Medos societatem ineunt. 6, 2, 5. sunt in exercitu Assyriorum. 7, 4, 5. rex Phrygum per Hystaspen Cyro subiicitur. 7, 5, 7. in obsidenda Babylone sunt in exercitu Cyri. Απ. 2, 1, 2. parent Persis. Πο. 2, 3. sunt gens vilissima. Cf. Λυδοί.

Φρυγία, *Phrygia*. ¶ 1) magna, Π. 2, 1, 2. p. 87. reperimus in exercitu Assyriorum Ἀρτάμαν, τὸν τῆς μεγάλης Φρυγίας ἄρχοντα. 7, 4, 8. Cyrus κατεςρέψατο Φρύγας τοὺς ἐπὶ τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ. 8, 6, 4. Artacamas mittitur satrapa εἰς Φρυγίαν τὴν μεγάλην. A. 1, 2, 6 — 13. iter Cyri minoris per Phry-

Phrygiam. 1, 9, 5. Phrygia maior cum aliis regionibus Cyro a patre data eſt ſatrapia. 5, 6, 12. iungitur Troadi et Aeolidi. 6, 4, 17. 7, 8, 14. princeps eius dicitur Artacamas. E. 3, 2, 1. in ea habitat Pharnabazus, et Αἰολὶς dicitur ἐπιτετειχίσθαι τῇ Φρυγίᾳ. §. 14. Tralles nominatur vrbs Phrygiae. Sed v. Τράλλεις. Ἀγ. 1, 16. Ageſilaus expeditionem ſuscipit ἐπὶ Φρυγίαν. E. 3, 4, 12. ἐπὶ Φρυγίας, qui tamen caſus non pro accuſatiuo pluralis, ſed pro genitiuo ſingularis habendus videtur. v. πορεύεσθαι nr. 2. et Diodor. Sic. 14, 79. Ἀγ. 1, 23. οὐδὲ ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐδύνατο στρατεύεσθαι διὰ τὴν Φαρναβάζου ἱππείαν. Patet, etiam h. l. intelligi Phrygiam Pharnabazi. Sed E. 3, 4, 15. pro ἐν τῇ Φρ. eſt κατὰ τὰ πεδία. E. 3, 4, 25. ᾔει ἐπὶ τὴν Φαρναβάζου Φρυγίαν. §. 27. ὥσπερ ὥρμησεν, ἐπὶ τὴν Φρυγίαν ἐπορεύετο. 4, 1, 1. ἀφίκετο ἐς τὴν τοῦ Φαρναβάζου Φρυγίαν. Cf. Γόρδιον. ¶ 2) minor, Π. 2, 1, 2. p. 87. in Aſſyriorum exercitu eſt Gabaeus, ducens τοὺς ἀπὸ Φρυγίας τῆς παρ' Ἑλλήσποντον. 4, 2, 15. τὸν τῆς παρ' Ἑλλησπόντου ἄρχοντα Φρυγίας. 7, 4, 5. Cyrus Φρυγίαν τὴν περὶ Ἑλλήσποντον ſubigit per Hyſtaſpen. 8, 6, 4. εἰς Φρυγίαν τὴν παρ' Ἑλλήσποντον καὶ Αἰολίδα ſatrapa mittitur Pharnuchus.

Φρυνίσκος, *Phryniſcus*, Ἀχαιός. A. 7, 2, 1. στρατηγὸς Graecorum. All. addunt καὶ Φιλήσιος Ἀχαιός. 7, 2, 16. 7, 5, 2. vbi pro Φρυνισκ. 2 MSS. habent Φίληξ. §. 6.

Φρὺξ, *rex Phrygum*. Π. 4, 2, 15.

Φυγαδεύειν, *in exilium eiicere*. E. 2, 3, 18. p. 98. Ἀλκιβιάδην φυγαδεύειν. 5, 4, 19. τὸν δὲ — ἐφυγάδευσαν. §. 64. 7, 1, 30. 7, 3, 7. p. 476. Paſſiuum: E. 2, 4, 10. ἐφυγαδευόμεθα. Cf. Poll. 8, 70.

Φυγὰς, ¶ 1) *transfuga*, c. παρὰ, Π. 6, 3, 5. Μῆδός τις — ἐλέγετο φυγὰς εἶναι παρ' ὑμῶν. ¶ 2) *exul*. Heſych: φυγάς· ἐξορίας. Cf. Poll. 9, 158. Π. 3, 1, 14. ἤδη μὲν φυγάδες, ἤδη δ' ἡττημένοι. A. 2, 6, 3. Ἀγ. 2, 2. et E. 4, 3, 2. E. 2, 2, 12. τοὺς φυγάδας κατάξαντας. §. 14. οἱ φυγάδες κατῄεσαν. 2, 3, 18. p. 98. 99. 4, 1, 19. φυγάδα ἐποίησε τὸν — υἱόν. 4, 4,

4, 4, 15. εὐνοϊκῶς ἔχοντες τοῖς φυγάσιν. 4, 5, 5. c. ἀνὴρ, E. 4, 1, 2. φυγάδος ἀνδρός. c. nomine gentilitio, A. 1, 1, 9. Κλέαρχος ἦν Λακεδαιμόνιος φυγάς. 1, 2, 9. 1, 7, 5. φυγὰς Σάμιος. 4, 2, 9. Ἀργεῖον φυγάδα. E. 6, 5, 24. Τεγεατῶν φυγάδων. Similiter E. 2, 2, 11. Ἀριστοτέλην φυγάδα, Ἀθηναῖον ὄντα. c. gen. A. 1, 1, 11. σὺν τοῖς φυγάσι τῶν Μιλησίων. E. 3, 2, 9. Χίων φυγάδας. 4, 4, 8. Κορινθίων ὅσοι φυγάδες ἐτύγχανον ὄντες. §. 9. Κορινθίων τοὺς φυγάδας. §. 11. 17. 4, 5, 2. 19. 4, 8, 29. 6, 2, 2. τοὺς τῶν Ζακυνθίων φυγάδας. 7, 2, 5. τῶν Φλιασίων φυγάδες. 7, 4, 11. c. ἐκ, E. 3, 2, 21. τοὺς ἐξ Ἤλιδος φυγάδας. 4, 8, 28. τοὺς ἐκ τῶν πόλεων φυγάδας. Paulo aliter E. 6, 4, 34. ἐκ Λαρίσσας πολλοὺς φυγάδας ἐποίησεν. c. ἐκ et ὑπὸ, E. 1, 5, 11. φυγάδα ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Ῥόδου ὑπὸ Ἀθηναίων. c. ἔνθεν, A. 5, 6, 12. Τρωάδα, ἔνθεν καὶ εἰμὶ φυγάς.

φυγὴ, ¶ 1) *fuga*. Π. 1, 4, 22. ἰσχυρὰν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐποίει κατέχων. All. φωνὴν, quod vix Graece dictum ait Stephanus. 4, 2, 14. οἱ πλεῖστοι εἰς φυγὴν ὥρμουν. 7, 1, 13. ἰσχυρὰ φυγὴ ἐγένετο τοῖς πολεμίοις. A. 3, 2, 10. τοὺς ἐθέλοντας τῆς φυγῆς ἄρχειν. 4, 2, 8. φυγῇ λείπουσι τὸ χωρίον. Ag. 2, 29. ἀπεχώρησε φυγῇ εἰς Σιδῶνα. E. 7, 2, 6. φυγὴ ἐξαλλομένων ἀπὸ τοῦ τείχους. Ιπρ. 5, 4. τῶν διώξεών τε καὶ φυγῶν. K. 12, 4. ἐν φυγῇ τῶν πολεμίων — ἀσφαλῶς διώξονται. Cf. ἐξαίσιος. ¶ 2) *exilium*. v. Poll. 9, 158. A. 7, 7, 35. οὐ γάρ πω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο περὶ φυγῆς. Ag. 1, 37. ἄνευ φυγῆς καὶ θανάτων — πολιτευομένας. E. 1, 4, 6. ¶ 3) *exules*. Thom. Mag: φυγὴ καὶ οἱ φυγάδες. E. 5, 2, 9. κατάγειν ἐβούλοντο τὴν φυγὴν — καταδέχεσθαι τοὺς φυγάδας.

φύειν, ¶ 1) *producere, gignere*. a) Dicitur de anni temporibus, et proprie quidem, vt tradit Abresch. animaduu. ad Aeschyl. 1, 17. p. 10. A. 1, 4, 10. πάντα ὅσα ὧραι φύουσι. b) De terra; Π. 8, 7, 3. p. 550. ἡ γῆ πάντα ἀγαθὰ φύει καὶ τρέφει. O. 4, 13. ὁπόσα ἡ γῆ φύειν ἐθέλει. §. 14. 5, 3. ὄψα πολλὰ φύει. 6, 10. ἡ γῆ τὰ ἐπιτήδεια φύουσα,

σαι 16, 3, 5. K. 5, 8. Cf. ἀνιέναι nr. 5. ¶ 2) *natura tribuere, esse iubere, naturam instituere.* De deo. Απ. 2, 3, 19. ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις. O. 7, 16. ἃ οἱ θεοὶ ἔφυσάν σε δύνασθαι. §. 23. τῇ γυναικὶ ἧσσον τὸ σῶμα πρὸς ταῦτα φύσας. §. 30. ἃ καὶ ὁ θεὸς ἔφυσεν ἑκάτερον μᾶλλον δύνασθαι. §. 31. ¶ 3) Leuncl. reposuit ἔφυγε pro ἔφυσε, E. 3, 3, 2. Legitur item φύειν pro φυτεύειν, v. φυτ. nr. 3.

φύεσθαι, et φῦναι, et inprimis πεφυκέναι, ¶ 1) *prouenire, nasci.* a) De fructibus, frugibus, plantis, Π. 1, 6, 6. μὴ σπείροντας εὔχεσθαι καλὸν αὐτοῖς σῖτον φύεσθαι. O. 16, 11. καρπὸν οὔπω καταβάλλειν ὥστε φύεσθαι. 19, 8. βουλόμενος ὡς τάχιστα φῦναι αὐτὰ (φυτά). §. 10. c. ἐκ, Π. 8, 8, 7. τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς. Απ. 4, 3, 10. 4, 7, 7. c. ἐν, Π. 8, 6, 11. ὅ τι καλὸν αὐτοῖς ἐν τῇ χώρᾳ φύοιτο. Σ. 2, 25. c. ἐπί, K. 12, 6. μηδὲν τῶν ἐπὶ τῇ γῇ φυομένων. b) De arboribus, Π. 4, 3, 3. p. 228. οὐδεὶς αὐτοῖς κίνδυνος ὑφ' ἡμῶν — μᾶλλον ἢ ὑπὸ τῶν πεφυκότων δένδρων. Vertunt *consitis.* 7, 5, 6. εἰσὶ (Φοίνικες) καὶ μείζονες — πεφυκότες. c) De lapidibus, Πο. 1, 4. πέφυκε ἐν αὐτῇ (Attica) λίθος ἄφθονος, *nasci* s. *esse solet.* ¶ 2) *nasci.* De hominibus, c. ἐν, Π. 2, 1, 6. p. 92. ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῖν χώρᾳ. 3, 3, 20. c. gen. Π. 5, 5, 5. καὶ τῶν πάλαι προγόνων καὶ τοῦ πατρὸς βασιλέως πεφυκέναι. c. ἀπό, Π. 5, 4, 14. οὔτε γάρ ἐστιν — ὅτῳ ἀπ' ἐμοῦ φύντι καταλείψω. 8, 7, 3. p. 545. οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος φύντες. Ita iungitur c. γενέσθαι, Π. 5, 1, 3. ἔδοξε — μήπω φῦναι μηδὲ γενέσθαι γυναῖκα ἀπὸ θνητῶν τοιαύτην ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Vbi discrimen verborum non satis patet. c. διά, Π. 7, 2, 7. p. 419. πρῶτον μὲν ἐκ θεῶν γεγονότι, ἔπειτα δὲ διὰ βασιλέων πεφυκότι. c. ἐκ, Απ. 2, 3, 4. τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι. ¶ 3) *oriri.* Απ. 1, 1, 11. σκοπῶν, ὅπως ὁ — κόσμος ἔφυ. All. ἔχει. v. Ern. De diuitiis et potentia, Π. 4, 2, 19. p. 225. ὅθεν ὁ πλοῦτος φύεται. E. 5, 2, 12. p. 298. πρᾶγμα φυόμενον ἐν τῇ Ἑλλάδι. ¶ 4) *natura esse, natura comparatum esse.* Π. 5, 1, 5.

1, 5. εἰ τοῦτο οὕτως ἐπεφύκει. §. 11. βασιλεὺς δοκεῖς σὺ φύσει πεφυκέναι. 8, 7, 3. p. 545. ὥσπερ καὶ τἄλλα τὰ πεφυκότα. Vertunt *naturalia*. Iπ. 11, 2. Sic K. 6, 15. τὰ ἴχνη, ὡς πέφυκε, διπλᾶ, τριπλᾶ, *qualiacunque ſint*. c. adiect. Π. 1, 2, 1. φῦναι λέγεται ὁ Κῦρος — κάλλιϛος, *natura fuiſſe*. 4, 3, 4. p. 233. τῶν ἀνθρώποις εὑρημένων ἀγαθῶν — τῶν ἵπποις ἡδέων πεφυκότων. 5, 1, 5. τὸ πῦρ — καίει. πέφυκε γὰρ τοιοῦτον. 5, 4, 6. eunuchus dicit: εἰ ἦν, οἷος ἔφυν ἐξαρχῆς. Similis locus eſt ap. Herodot. 2, 36. τὰ αἰδοῖα — ὡς ἐγένοντο. Π. 8, 1, 14. ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο ἢ πεφύκασιν. 8, 7, 3. p. 545. πιϛοὺς μὴ νόμιζε φύσει φύεσθαι ἀνθρώπους. Male h. l. Stephano ſuſpectum erat φύσει. Αγ. 10, 4. φιλοτιμότατος πεφυκώς. Πο. 1, 2. Aπ. 2, 6, 19. O. 10, 2. Iπ. 1, 8. c. particip. Σ. 4, 54. τὸν χρῶτα τοιοῦτον φῦναι ἔχοντα, *natura ſic comparatum habere*. c. πρὸς, Αθ. 2, 19. οὐ νομίζουσι τὴν ἀρετὴν πρὸς τῷ σφετέρῳ ἀγαθῷ πεφυκέναι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κακῷ. Morus coni. ἐμπεφυκέναι. Aπ. 3, 9, 1. σῶμα ἰσχυρότερον πρὸς τοὺς πόνους φύεται. Paulo poſt eſt φύσει γίγνεται. 4, 1, 2. οὐ τῶν τὰ σώματα πρὸς ὥραν, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων. O. 7, 28. τὴν φύσιν μὴ πρὸς πάντα ταῦτα ἀμφοτέρων εὖ πεφυκέναι. Σ. 5, 4. 5. c. inf. Π. 5, 1, 5. πεφύκασι homines ὑπὸ τούτων κρατεῖσθαι, *ſic fert hominum natura, vt*. §. 8. Πο. 5, 2. Iερ. 3, 9. ὑπὸ τῶν φύσει πεφυκότων φιλεῖσθαι. Cf. φιλεῖν nr. 1. Iπ. 5, 4. 7, 12. 10, 14. ¶ 5) *ſitum eſſe*. E. 7, 1, 2. p. 436. τόπον κάλλιϛα πεφυκότα πρὸς τοῦτο, np. ad rem nauticam. ¶ 6) *natura inſitum eſſe*. Π. 2, 3, 5. p. 119. οὐ μόνον φύσει ἦν — ἀλλὰ καὶ ἤδη πρὸς τῷ πεφυκέναι. O. 9, 19. πεφυκέναι δοκεῖ — τῶν κτημάτων ἥδιον τὸ ἐπιμελεῖσθαι νομίζειν. Poteſt etiam verti: *ita fert rerum natura, vt putem*. ¶ 7) Participium ponitur abſolute. Π. 1, 1, 3. ἐγινώσκομεν — ὡς ἀνθρώπῳ πεφυκότι πάντων τῶν ἄλλων ζώων εἴη ῥᾷον ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν, *quae eſt eius natura, per ſuam naturam*. Plerique interpretes

tes hunc locum male explicarunt, vt Camerar. *ei qui homo natus ſit,* etc. v. Hutch. Similiter E. 7, 1, 2. p. 438. οὕτως οὖν πεφυκότων. Intelligi poteſt τῶν πραγμάτων, *quae cum ſic ſint natura comparata, quae cum ita ſint,* np. vt Athenienſes rem maritimam inprimis curent, Lacedaemonii terreſtria. ¶ 8) E. 3, 3, 2. Leuncl. correxit ἔφυγε pro ἔφυσε.

Φυλακή, ¶ 1) *cuſtodia, conſeruatio.* O. 7, 39. ἡ ἐμὴ· (vxoris) φυλακὴ τῶν ἔνδον. ¶ 2) *tutela, praeſidium.* Π. 1, 2, 9. ephebi κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα — φυλακῆς ἕνεκα τῆς πόλεως. 5, 5, 10. p. 331. κύνας τρέφεις φυλακῆς ἕνεκα σαυτοῦ τε καὶ τῶν σῶν. 7, 5, 26. p. 459. 8, 6, 8. ἤν τις — ἀμελῇ τῶν ἐνοίκων φυλακῆς, *incolas non defendit.* Aπ. 3, 6, 10. περὶ φυλακῆς τῆς χώρας. ¶ 3) *cautio.* A. 7, 6, 16. εἴγε πρὸς φίλους ἐςὶ φυλακή. Ιερ. 4, 4. Ιπρ. 4, 8. Sic intelligi poteſt Π. 1, 6, 19. p. 79. ἰσχυρὰς φυλακὰς ποιοῦνται, *diligenter ſibi caueant et proſpiciunt.* ¶ 4) *vigilia, pars tertia noctis vel diei.* Graecos enim diem et noctem naturalem in tres partes aequales diuiſiſſe, Romanos et Iudaeos in quatuor, oſtendit Hutch. A. 4, 1, 4. ἡνίκα ἦν ἀμφὶ τὴν τελευταίαν φυλακήν. Cf. Poll. 1, 70. ¶ 5) *excubiae.* Π. 8, 2, 2. οὓς ἀγαθείη ἢ ἐν φυλακαῖς, ἢ ἐν θεραπείαις, ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ πράξεσιν. 8, 6, 7. αἱ φυλακαὶ — φυλάττονται, *aguntur.* A. 2, 6, 6. φυλακὰς φυλάξειν. E. 6, 2, 10. τὰς φυλακὰς (Margg. et edd. vett. male φάλαγγας) χεῖρον ἢ πρόσθεν φυλαττομένας. Aπ. 4, 7, 4. Ιπρ. 4, 10. §. 11. et 12. Cf. φυλάττειν nr. 3. Sic A. 3, 1, 28. ἀθύμως — ἦλθον πρὸς τὰς φυλακάς. E. 5, 3, 22. εἰς τὰς φυλακὰς ἰέναι. ¶ 6) *milites praeſidiarii,* vt Latinorum *praeſidium.* Π. 1, 2, 9. ἐξάγει τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς, i. e. ephebοrum. Stobaeus: τὰς ἡμισείας φυλάς. 1, 4, 16. φρούρια καὶ φυλακή. §. 17. διαδοχὴ τῇ πρόσθεν φυλακῇ. — δύο φυλακαί. 3, 1, 3. φυλακὴν τοῦ ὄρους καταλιπόντα. §. 18. 5, 4, 17. τὰ τείχη φυλακῇ ἐχυρὰ ἐποίησας. A. 1, 4, 4. τὸ τεῖχος εἶχε — Κιλίκων φυλα-

φυλακή. 2, 4. 9. ἐπὶ τὴν γέφυραν πέμψαι φυλακήν. §. 12. 2, 4, 5. 7. 3, 1, 14. ὁ τὴν φυλακὴν ἔχων, *praesidiis praefectus*. 4, 4, 9. Pluralis: Π. 8, 6, 1. τοὺς χιλιάρχους τῶν κατὰ χώραν φυλακῶν. §. 5. E. 1, 1, 16. φυλακὰς κατέστησε τῆς ἑαυτοῦ παραθαλασσίας γῆς Steph. vult φύλακας. 3, 2, 11. 4, 6, 7. 6, 2, 1. φυλακαῖς τῆς χώρας. Απ. 3, 6, 10. ὁπόσαι φυλακαὶ ἐπίκαιροι, καὶ ὁπόσοι φρουροὶ — τὰς ἐπικαίρους φυλακὰς μείζονας ποιεῖν. §. 11. Sic vtroque numero de corporis custodibus, Π. 7, 5, 20. φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα δεῖσθαι. §. 21. 24. 25. Ιερ. 4, 9. De pastoribus et canibus, gregis custodibus, Ιπ. 4, 18. 19. De nauibus, E. 1, 1, 14. ¶ 7) *excubitores, qui excubant ante vrbem vel castra*. Π. 1, 6, 19. p. 82. φυλακὰς νυκτερινὰς ἢ καὶ ἡμερινὰς καθιστάναι. 3, 3, 17. φυλακὰς καταστησάμενοι — πυρὰ πρὸ τῶν φυλακῶν. All. φύλακας et φυλάκων. Contra 5, 3, 19. Cod. Guelf. et margg. aliique habent φυλακὰς καταστησάμενοι pro φύλακας κ. 4, 1, 1. 3. 5, 1, 13. 5, 3, 16. p. 301. φυλακὰς — ὡς βραχυτάτας καὶ ὡς πλείστας ποιεῖσθαι. 6, 3, 11. extr. 7, 1, 22. A. 4, 2, 10. 4. 5, 15. 16. 6, 3, 13. φυλακὰς ποιησάμενοι ἐκάθευδον. Λ. 12, 2. E. 2, 2, 2. τὰ τείχη εὐτρεπίζειν, καὶ φυλακὰς ἐφιστάναι. 2, 4, 3. εἰ μή τις φυλακὴ ἔσοιτο. 6, 2, 17. 7, 2, 23. φυλακὰς κατασκευασάμενοι. Ιπ. 7, 14. Cf. νυκτερινός. ¶ 8) *locus antea praesidio occupatus*. E. 5, 4, 49. πρὶν ἐλθεῖν τοὺς Θηβαίους ἀπὸ τῆς φυλακῆς. ¶ 9) Variae formulae: A. 5, 7, 18. εἰ — φυλακὴν ἰδίᾳ ποιήσῃ τις, *excubias constituat, vigilias faciat*. Obscure vertunt: *sibi praesidium paret* vel *quaerat*. A. 4, 5, 20. οἱ στρατιῶται, ἐν φυλακῇ ἔχοντες τὸν κωμάρχην, *vinctum custodientes*. E. 5, 4, 21. ὁπλισάμενοι ἐν φυλακῇ τῆς πόλεως ἦσαν, *vrbem custodiebant*. K. 6, 12. legitur haec formula de ἀρκυωρῷ. ¶ 10) In var. lect. permutatur c. φυλή. v. supra nr. 6. et φυλὴ nr. 1. c. et nr. 3.

φυλακτέον ἐστὶ, *cauendum est*. Ιερ. 2, 10. ἐνταῦθα δὴ (si tyrannus domum venerit) καὶ μάλιστα φυλακτέον οἴεται εἶναι. c. acc. Ιπ. 3, 9. τοὺς ὑπόπτας

πτας φυλακτέον. c. ὅπως μὴ, O. 7, 36. προνοητέον καὶ φυλακτέον ὅπως μὴ — δαπανᾶται. Sed h. l. Mosche non male explicare videtur: *ea tibi sunt asseruanda.*

Φυλακτήριον, *excubiarum locus, munimentum.* Suid: φυλακτήριον· τόπος ἔνθα οἱ φύλακες. Hesych: φρούριον· προφυλακτήριον. Π. 7, 5, 6. ἀνίστη καὶ ἄλλους πολλοὺς πύργους ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς, ὅπως ὅτι πλεῖστα φυλακτήρια εἴη. Cf. Aristot. Polit. 7, 12.

Φυλακτικὸς, ¶ 1) *ad seruandum idoneus.* Απ. 3, 4, 9. φυλακτικοὺς τῶν ὄντων εἶναι. ¶ 2) *cautus.* Απ. 3, 1, 6. imperatorem oportet esse φυλακτικὸν καὶ κλέπτην. Ιπρ. 5, 15.

Φύλαξ, ¶ 1) *custos.* Π. 7, 2, 2. ὁ Κῦρος τοῦ Κροίσου captiui φύλακας κατέλιπεν. §. 5. παραλαμβανέτωσαν οἱ σοὶ φύλακες thesaurorum παρὰ τῶν ἐμῶν φυλάκων. 8, 1, 3. ἦσαν αὐτῷ καὶ κτημάτων φύλακες. 8, 2, 11. p. 487. θησαυροὺς συλλέγοντα — φύλακας αὐτοῖς ἐφιστάντα. Αθ. 3, 4. φύλακας δεσμωτῶν καταστῆσαι. E. 3, 1, 24. 4, 5, 6. φύλακες τῶν αἰχμαλώτων. Ιερ. 10, 8. τρέφουσι καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ μείοσι τούτων φύλακας. Απ. 2, 1, 32. ἡ Ἀρετὴ — πιστὴ φύλαξ οἴκων δεσπόταις. 2, 7, 14. ἀντὶ κυνὸς εἶ φύλαξ καὶ ἐπιμελητής. O. 7, 42. παισὶν οἴκου φύλαξ ἀμείνων γίνῃ mulier. Ita emendauit Steph. pro φύλαξ ὀμένων. Mulier enim etiam in praecedentibus dicitur φυλάττειν et σώζειν. Eleganter de eo, qui alium tutum praestat a sycophantis, Απ. 2, 9, 7. ἐδέοντο — καὶ σφίσι παρέχειν φύλακα τὸν Ἀρχέδημον. Antea cum cane comparatur. ¶ 2) *tutor.* Π. 6, 3, 7. Ἀράσπας — ὁ φύλαξ τῆς Σουσίδος γυναικός. ¶ 3) *miles praesidiarius.* Π. 7, 5, 5. τάφρον ὡς πλατυτάτην — ὅπως ὅτι ἐλαχίστων ὑμῖν τῶν φυλάκων δέοι. §. 24. πιστοτάτους περὶ τὸ βασίλειον φύλακας — Βαβυλῶνος φύλακας δεῖν εἶναι ἱκανούς. A. 1, 1, 6. ὁπόσους εἶχε φύλακας ἐν ταῖς πόλεσι. 4, 4, 12. καταλιπόντες φύλακας καὶ στρατηγόν. E. 3, 2, 2. αἰτοῦντες φύλακας τοῦ στρατοπέδου. Steph. φύλακες. §. 3. 4, 4, 12. οἱ ἐν τῷ λιμένι φύλακες. O. 4, 6. Sic de *satellitibus et corporis custodibus,* Π. 7, 5, 26. p. 459. τρέφειν — οἱ-

— οἴκων φύλακας καὶ τῶν σωμάτων. A. 1, 2, 12. εἶχε ἡ Κίλισσα καὶ φύλακας περὶ αὐτὴν Κίλικας. Ιερ. 6, 10. etc. Vnde eleganter Π. 8, 2, 11. p. 487. τοὺς φίλους — θησαυροὺς καὶ φύλακας νομίζω ἅμα ἐμοῦ τε καὶ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν πιστοτέρους ἢ εἰ φρουροὺς μισθοφόρους ἐπεστησάμην. Similiter Π. 1, 4, 7. ἐκπέμπει cum Cyro venaturo — φύλακας, ὅπως ἀπὸ δυσχωριῶν φυλάττοιεν αὐτὸν καὶ — θηρίων. §. 8. ¶ 4) *praefectus praesidiorum*. Π. 8, 1, 4. πόλεων καὶ ἐθνῶν φύλαξι καὶ σατράπαις. Sic fere A. 6, 5, 3. τοῦτον φύλακα καταλιπεῖν τῶν ἐπὶ στρατοπέδῳ. ¶ 5) *excubitor*. Stephanus ad Π. 3, 3, 17. de quo loco v. φυλακὴ nr. 7. dicit, melius esse φυλακὰς καθιστάναι, quam φύλακας. Sed saepe ponuntur promiscue, vt A. 4, 2, 4. καταλαμβάνουσι τοὺς φύλακας ἀμφὶ πῦρ καθημένους — ὁδὸς ἐφ' ᾗ ἐκάθηντο οἱ φύλακες. §. 10. τῆς ἐπὶ τῷ πυρὶ καταληφθείσης φυλακῆς. Cf. φυλακὴ nr. 6. Π. 5, 3, 19. φύλακας καταστησάμενοι — ἐκοιμήθησαν. v. φυλακὴ nr. 7. A. 5, 1, 6. φύλακας — περὶ τὸ στρατόπεδον εἶναι. §. 9. φύλακας καθίσασαν. E. 4, 4, 8. ἐγενέθην φύλακε κατὰ τὰς πύλας. Ιερ. 6, 9. φύλακας προκαθιστάμενοι. Ιπρ. 7, 7. 15. Cf. φυλάττεσθαι nr. 6. ¶ 6) *qui obseruat, qui paret*. K. 12, 2. δυνατοὶ ἔσονται φύλακες εἶναι ἀγαθοὶ τοῦ ἐπιταττομένου. ¶ 7) Adiectiue ponitur A. 6, 5, 6. ἐπιτάξασθαι τῇ φάλαγγι λόχους φύλακας. Vertunt *cohortes subsidiarias*. ¶ 8) E. 6, 5, 34. Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων bello Persico ᾑρέθησαν — τῶν κοινῶν χρημάτων (pecuniae ab vniuersa Graecia collatae, Iustin. 3, 6, 4.) φύλακες. 7, 2, 4. πάντας τοὺς ὄπισθεν φύλακας, *vltimos in agmine*, qui alias nominantur ὀπισθοφυλακοῦντες. ¶ 9) In var. lect. permutatur etiam c. νυκτοφύλαξ. v. ibi. it. φύλακες c. φυλάσσοντες. v. φυλάττειν nr. 4. et 5.

Φύλαξ, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

Φυλαρχεῖν, *equitibus vnius tribus praeesse*. Cf. φύλαρχος. Ιπ. 11, 10. ἢ φυλαρχῆσαι ἢ ἱππαρχῆσαι. Ιπρ. 1, 23. οἱ φυλαρχεῖν ἐπεθύμησαν.

Φυλάρχης et

φύ-

Φύλαρχος, ¶ 1) *tribui praefectus.* Hefych: Φύλαρχος· Φυλῆς ἄρχων. Π. 1, 2, 14. Φαίνουσι οἱ Φύλαρχοι apud Perfas ἑκάϛου. ¶ 2) *equitibus vnius tribus praefectus.* Poll. 1, 128. τῶν ἱππέων ἵππαρχοι καὶ Φύλαρχοι. 8, 87. ἱππάρχους δύο, καὶ Φυλάρχους δέκα, καὶ ταξιάρχους δέκα. 8, 94. ἵππαρχοι δύο ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων αἱρεθέντες ἐπιμελοῦνται τῶν πολέμων· οἱ δὲ Φύλαρχοι δέκα, εἷς ἀπὸ Φυλῆς ἑκάϛης, τῶν ἱππέων προΐϛανται, καθάπερ οἱ ταξίαρχοι τῶν ὁπλιτῶν. Cf. Morus ad E. 4, 2, 12. Ιπρ. 1, 8. πόλις προσαιρεῖται τῷ ἱππάρχῳ συνεργοὺς Φυλάρχους. §. 21 — 25. 2, 2. δεκαδάρχους σὺν τῇ τῶν Φυλάρχων ἑκάϛου γνώμῃ καταϛῆσαι. §. 7. τοῖς Φυλάρχοις — τῶν Φυλάρχων. 3, 6. τῶν Φυλάρχων. 8, 17. ὁ Φύλαρχος. §. 18. τοῦ Φυλάρχου. Sed 3, 13. τῶν Φυλαρχῶν. Cf. Φρουράρχης. Confunditur enim c. Φρούραρχος.

Φυλάσσειν et

Φυλάττειν, ¶ 1) *cuftodire.* Π. 4, 2, 19. p. 223. ἔχομεν ἐν τῷ ϛρατοπέδῳ πολεμίους captiuos, οὓς Φυλάττεσθαι προσήκει, np. ne noceant, καὶ Φυλάττειν, ne aufugiant, ὅπως ὦσιν οἱ ποιήσοντες ἡμῖν τὰ ἐπιτήδεια. 4, 4, 2. οὐκ ἂν Φυλάττεσθαι οὐδὲ Φυλάττειν τούτους ἡμᾶς δέοι. 4, 6, 7. ἐκέλευσε τὰ Κυαξάρους Φυλάττειν, *eorum fidei tuenda commendauit.* 5, 1, 2. γυναῖκα, ἥν με κελεύεις Φυλάττειν. §. 8. Φύλαττε καὶ ἐπιμελοῦ αὐτῆς. 6, 1, 18. Ἀράσπας — ὁ Φυλάττων τὴν καλὴν γυναῖκα, i. e. Φύλαξ conftitutus. 6, 4, 3. A. 4, 6, 1. τοῦτον Ἐπιθένει παραδίδωσι Φυλάττειν, np. vt comes et dux viae effet. 6, 3, 7. τούτους ἐΦύλαττον ἰσχυρῶς, ὅπως ἡγεμόνες εἶεν. Αγ. 1, 21. τοὺς ἁλισκομένους μὴ τιμωρεῖσθαι, ἀλλὰ Φυλάσσειν. Λ. 1, 7. ὁρῶν fenes Φυλάσσοντας μάλιϛα τὰς γυναῖκας, np. ne alii cum iis rem habeant. E. 5, 3, 22. 5, 4, 22. Athenienfes Lacedaemoniorum legatos συλλαβόντες ἐΦύλασσον. 6, 2, 24. Dicitur de cerua, K. 9, 3. Φυλάσσει τὸν αὐτῆς ἑκάϛη. De canibus, Π. 7, 5. 22. Cf. Poll. 5, 46. ¶ 2) *conferuare, tueri.* Π. 4, 5, 8. εἰ, ὅσα ἂν κατεργαζώμεθα, μὴ Φυλάξομεν, ταῦτα πάλιν ἀλλότρια ἔϛαι. 8, 2, 11. p. 487. ἐπειδὰν — πε-

— περιττὰ κτήσωνται, — φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι. p. 488. τοὺς πλεῖςα ἔχοντας καὶ φυλάττοντας. 8, 3, 16. Αγ 4, 1. ἀπραγμονέςερον τὰ αὑτοῦ φυλάττειν, ἢ τὰ μὴ προσήκοντα λαμβάνειν. Πο. 4, 21. ἀνθρώπους seruos καὶ κτήσασθαι καὶ φυλάξαι. Ο. 7, 25. mulieris est φυλάσσειν τὰ εἰσενεχθέντα, pro quo etiam σώζειν dicitur, ita vt φυλάσσειν interpretari etiam possis *asseruare*, vt 9, 16. Κ. 6, 1, ἵνα τὰ γένη φυλάττωσι, np. ne degenerent. Cf. γένος nr. 4. et Poll. 5, 56. ¶ 3) *praesidio tenere, custodire, tueri.* Π. 3, 2, 10. τὰ ἄκρα — ἡμεῖς φυλάξομεν. 7, 2, 2. φυλάσσοντας τὴν ἄκραν. 8, 2, 11. p. 488. οἱ τὰ τείχη φυλάττοντες — πάντα τὰ ἐν ταῖς πόλεσι φυλάττουσι. Vbi φυλάττουσι simpliciter est *tuentur.* Α. 1, 2, 21. ἐπὶ τῶν ἄκρων φυλάττοντα τὴν εἰσβολήν. 4, 1, 15. hostes φυλάττουσι τὴν ἔκβασιν montis, ne ascendere possimus. 5, 2, 1. φυλάττειν — τὸ ςρατόπεδον. Αγ. 2, 18. et Ε. 4, 5, 3. τὸ Πειραιὸν — ὑπὸ πολλῶν φυλαττόμενον. Ε. 4, 4. 14. 15. 4, 5, 11. 5, 1, 26. φυλάττοντες τὰς πόλεις μὴ ἀπόλοιντο. 5, 4, 14. τὴν ὁδὸν — ἐφύλαττεν. §. 46. 47. 48. 56. 62. τὴν ἑαυτῶν χώραν φυλάττειν. 6, 1, 3. 6, 2, 1. 6, 5, 28. 7, 1, 4. φυλάττειν τὸ Ὄνειον. 7, 4, 6. Ο. 4, 9. ἡ γῆ — ὅπως εὖ φυλάξεται ὑπὸ τῶν φρουρούντων, i. e. φυλαχθήσεται. Ιπ. 7, 6. εἰ φυλάττει τὰ ἔξω τείχους τοσούτοις, np. non vt defendant, sed vt annuncient. c. acc. pers. Π. 7, 5, 7. εἰ σφᾶς Φρύγες — φυλάξοιεν, *si (ad fossam) contra se in praesidiis essent.* Sic φυλακὰς φυλάττειν est *excubias agere.* v. Raphel. ad Luc. 2, 8. et φυλακὴ nr. 5. Α. 5, 1, 2. τὰ ὅπλα φέρων καὶ φυλακὰς φυλάττων. Απ. 3, 6, 11. ἕνεκα τοῦ οὕτως αὐτὰς (φυλακὰς) φυλάττεσθαι, ὥςε καὶ ἅπτεσθαι (all. βλάπτεσθαι, all. ἁρπάζεσθαι, all. κλέπτεσθαι) τὰ ἐκ τῆς χώρας — πῶς οἶσθα, ὅτι κακῶς φυλάττονται; ¶ 4) *in praesidiis* vel *excubiis esse.* Π. 5, 3, 18. ὅταν προκαταλαβεῖν τι βούληται καὶ ὅταν φυλάξαι. 7, 5, 7. μῆνα τοῦ ἐνιαυτοῦ ἕκαςον τὸ μέρος φυλάξου ad fossam circa vrbem. §. 24. δορυφόρους, οἳ κύκλῳ νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐφύλατ-

λαττον ἐπὶ τὰ βασίλεια. A. 1, 2, 22. οὐ ἐφύλαττον οἱ Κίλικες. 1, 4, 5. εἰ φυλάττοιεν (Cod. Eton. φυλάττειεν) ἐπὶ ταῖς Συρίαις πύλαις. 5, 4, 15. E. 2, 4, 3. ἐν χωρίῳ λασίῳ ἐφύλαττον, np. ne hostes depraedarentur agros. 6, 4, 3. ἐπὶ στενῷ τινι ἐφύλαττον, np. ne hostis regionem intraret. 6, 5, 41. φυλάττειν ἐπὶ τῷ Ὀνείῳ, ὅπως μὴ δύναιντο ἀπελθεῖν. 7, 5, 10. Ιπρ. 4, 12. φανεροῖς ὀλίγοις ἔμπροσθεν τῶν κρυπτῶν φυλάττοντα — ὄπισθεν τῶν κρυπτῶν ἄλλοις φανερῶς (Leuncl mauult φανεροῖς) ἔστιν ὅτε φυλάττειν. c. aduerb. E. 7, 1, 4. ἐφύλαττον ἄλλος ἄλλοθεν τοῦ Ὀνείου. Fortassis etiam huc retulerit quis exemplum supra ex A. 1, 2, 22. vbi erat c. οὐ. Participium pro substantiuo, Π. 5, 4, 21. δύο φρουρίω — ἔπεισε παραδοῦναι τοὺς φυλάττοντας. E. 5, 4, 14. τοῖς ἐπὶ τῷ ἄκρῳ φυλάττουσι. it. Ιερ. 6, 4. φοβεῖσθαι αὐτοὺς τοὺς φυλάσσοντας. Stobaeus habet φύλακας. §. 11. οἱ φυλάσσοντες paulo ante dicuntur φύλακες. Etiam φυλακὴ dicitur φυλάττειν, A. 1, 4, 4. ἔξω βασιλέως ἐλέγετο φυλακὴ φυλάττειν. E. 5, 3, 24. φυλακὴ ἔτι ἰσχυροτέρα ἐφύλαττεν, ἵνα μηδεὶς ἐξίῃ. ¶ 5) *praesidia imponere, praesidiis munire.* Π. 5, 4, 18. ἀπελθὼν ἐφύλαξε τὰ τείχη, ἃ σὺν Κύρῳ ὠχυρώσατο. Sed Hutchinsono placet scriptura Codicis Bodl. φύλαξι μὲν τὰ τείχη σὺν K. ὠχ. E. 7, 4, 38. ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι, καὶ φυλάττειν τὰς πόλεις. ¶ 6) *defendere, tutum praestare,* vel *arcere.* c. ἀπὸ, Π. 1, 4, 7. ὅπως ἀπὸ τῶν δυσχωριῶν φυλάττοιεν αὐτόν. ¶ 7) *seruare, retinere.* Π. 5, 4, 15. τὰ χρήματα ἀπαγαγὼν φύλαττε. §. 16. 6, 2, 2. E. 3, 1, 12. ¶ 8) *reseruare, asseruare.* c. dat. pers. A. 5, 3, 5. διέλαβον οἱ στρατηγοὶ, τὸ μέρος ἕκαστος φυλάττειν τοῖς θεοῖς. ¶ 9) *obseruare.* Hesych. et Etymol. M: φυλάσσειν· ἐπιτηρεῖν. K. 6, 10. φυλαττέτω δὲ ἐκπεριιὼν, *omnia obseruet et prospiciat.* c. acc. A. 4, 6, 8. ἄνδρες οὐδαμῇ φυλάττοντες ἡμᾶς, ἀλλ' ἢ κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν, np. si quid conati fuerimus. Λ. 12, 2. τοὺς πολεμίους ἱππεῖς φυλάττουσιν. Ιερ. 10, 4. εἰ οὖν satellites καὶ τούτους (κακούργους) φυλάτ-

λάττειν εἶεν τεταγμένοι. c. ἦν, Ιπρ. 7, 8. φυλάττειν ἤν τι ἁμαρτάνῃ τὸ τῶν πολεμίων στράτευμα. c. μὴ, Π. 5, 1, 6. φυλάττουσι τοὺς ἐρωμένους μή ποι ἀποδρῶσι. Ε. 5, 4, 28. c. ὅπως μὴ, Ε. 2, 4, 19. ναύαρχος κατὰ θάλατταν ἐφύλαττεν, ὅπως μηδὲν ἐσπλέοι. ¶ 10) obſeruare, morem gerere. Ε. 1, 7, 10. p. 58. τοὺς νόμους — φυλάττοντες.

φυλάττεσθαι, ¶ 1) ſibi cauere. a) Π. 1, 6, 6. μὴ φυλαττομένους ἐν πολέμῳ. §. 19. p. 74. τόσῳ δ' ἂν μᾶλλον φυλαττοίμην. Oppon. διαγωνίζεσθαι. p. 78. μάλιστα φυλάττεσθαι. Oppon. ἐπιτίθεσθαι. Α. 2, 5, 10. ἐξῆλθον — φυλαττόμενοι. Hutch. cum ſibi ſat cauiſſent. 2, 6, 12. χαλεπὸν τὰ τῶν φυλαττομένων λαμβάνειν. 4, 7, 6. ἀπῆλθον ὑπὸ τὰ δένδρα — ἕκαστος φυλαττόμενος ne a lapidibus hoſtium ferirentur ὡς ἐδύνατο. 7, 2, 12. Seuthes ἦν ἐν τύρσει μάλα φυλαττόμενος propter vicinas gentes — τὰς νύκτας ἐφυλάττετο. All. addunt accuſatiuum ἐγκεχαλινωμένους, np. ἵππους, quos interdiu in paſcuis habebat. b) c. acc. Π. 1, 4, 7. δυσχωρίας φυλάττεσθαι. 4, 2, 12. p. 217. φυλάξεσθαι δεῖ τὸ ἐφ' ἁρπαγὴν τραπέσθαι. 8, 2, 7. Α. 1, 6, 9. τοῦτον φυλάττεσθαι, np. ne quid mali moliatur. 2, 4, 5. 2, 5, 2. Ε. 2, 3, 17. p. 92. Απ. 1, 3, 6. φυλάξασθαι τὸ ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι, τοῦτο ῥᾳδίως πάνυ ἐφυλάττετο (2 MSS. male ἐφύλαττε) — φυλάττεσθαι τὰ πείθοντα μὴ πεινῶντας ἐσθίειν. 2, 8, 6. τῶν πραγμάτων ὅσα μὲν δύνασαι ποιεῖν, ὑπομένειν, ὅσα δὲ μὴ δύνασαι, φυλάττεσθαι. 4, 2, 26. τὰ ἀγαθὰ πορίζονται, καὶ τὰ κακὰ φυλάττονται. 4, 7, 8. Κ. 13, 9. Cf. φυλάττειν nr. 1. c) c. inf. Π. 5, 5, 10. extr. οὐδενὸς οὕτω με ἀποστερεῖν ἐφυλάττου. d) c. acc. et inf. Απ. 1, 5, 2. πῶς οὐκ ἄξιον αὐτόν γε φυλάξασθαι τοιοῦτον γενέσθαι. e) c. ἀπὸ, Π. 2, 3, 5. p. 118. animalia dicuntur φυλάττεσθαι ἀφ' ὧν μάλιστα δεῖ, np. ne noceant. f) c. μὴ, Π. 3, 1, 17. φύλαξαι, μὴ ἡμᾶς ἀποβαλὼν σαυτὸν ζημιώσῃς. Α. 2, 2, 8. οὐ μέντοι οὐδ' ἀπέκλινε, φυλαττόμενος μὴ δοκοίη φεύγειν. Hunc locum laudat Suid. in v. φυλάσιμος, et φυλασσόμενος interpretatur προορώμενος, προσκο-

σκοπούμενος. A. 2, 4, 9. φυλάττεσθαι, μὴ ὑμῖν ἐπιθῶνται τῆς νυκτός. Αγ. 8, 5. ἐφυλάξατο μὴ ἄπιϛος γενέσθαι. E. 3, 3, 3. τοῦτο φυλάξασθαι μὴ — χωλεύσῃ. Aπ. 4, 3, 8. τὸν ἥλιον — μηκέτι ἐγγυτέρω προσιέναι, φυλαττόμενον μή τι ἡμᾶς — βλάψῃ. Vbi φυλατ. poterat abesse. g) c. ἀπὸ et μὴ, E. 7, 2, 10. ὑποχωρεῖν ὥσπερ ἀπὸ καρποῦ φυλαττομένους μὴ καταπατήσειαν. Verti potest *abstinentes.* h) c. ὅπως μὴ, Aπ. 1, 2, 37. φυλάττου, ὅπως μὴ καὶ σὺ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσῃς. 3, 6, 16. i) c. ὡς μὴ, A. 7, 6, 16. φυλαξαμένους (all. διαφυλαξ.) ὡς μὴ παρασχεῖν τούτῳ πρόφασιν. k) E. 2, 3, 17. p. 94. φυλάξασθαι ὡς μὴ δυνασθῇ. c. ὥϛε μὴ, A. 7, 3, 18. πρὶν φυλάξασθαι ὥϛε μὴ ληφθῆναι. l) Participium Π. 5, 2, 14. φυλαττομένους πορεύεσθαι, *caute, prospiciendo sibi.* K. 10, 10. χρὴ φυλαττομένους αὐτῷ ἀκοντίζειν. ¶ 2) *muniendo sibi prospicere.* E. 6, 5, 30. δένδρων κατέβαλλον πρὸ τῶν τάξεων ὡς πλεῖϛα, καὶ οὕτως ἐφυλάττοντο. 7, 5, 9. περὶ Μαντίνειαν τοὺς ἀντιπάλους πεφυλαγμένους. ¶ 3) *timere.* Ιερ. 2, 13. ἐν ὅπλοις δεῖ εἶναι ἀμφοτέρους, καὶ φυλάττεσθαι. §. 18. φυλάττεται ἔτι μᾶλλον. Paulo ante est ἐφοβήθη. c. acc. Π. 3, 1, 15. φυλαττόμενος τὸ ἀπεχθάνεσθαι, *fugiens.* E. 3, 1, 11. τοὺς ἄλλους φυλαττομένης αὐτῆς ὥσπερ ἐν τυραννίδι. Aπ. 1, 1, 18. χαρίσασθαι τῷ δήμῳ καὶ φυλάξασθαι τοὺς ἀπειλοῦντας. 1, 3, 4. c. inf. Aπ. 3, 4, 11. φυλάξεται συνάπτειν μάχην. c. μὴ, Π. 2, 1, 6. p. 93. παίειν δεήσει — οὐδὲν φυλαττομένους μή τι παίσαντες ἐξαμάρτωμεν. Leuncl. affert etiam lectionem φυλαττομένους ἢ μή τι π. et vertit: *neque quicquam verendum, nisi ne.* Aπ. 2, 2, 14. Cf. ἐνέδρα. ¶ 4) *euitare, euitare velle.* A. 7, 3, 16. ἐξήλατο, ὥσπερ βέλος φυλαττόμενος. E. 2, 4, 10. p. 111. ἂν — προθύμως ἀφιῆτε τὰ βέλη, — φυλαττόμενοι δραπετεύσουσιν ὑπὸ ταῖς ἀσπίσιν. ¶ 5) *respuere, non recipere.* E. 3, 3, 3. φυλάξασθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν. ¶ 6) *excubias agere.* A. 6, 4, 20. φυλαττόμενοι ἱκανοῖς φύλαξι μάχεσθαι, *constitutis excubiis ad pugnandum idoneis.* Mureto

to locus suspectus erat, et deest μάχεσθαι in nonnullis codd. ¶ 7) Medium pro passiuo. v. φυλάττειν nr. 3.

Φυλέται, Ιπρ. 2, 5. *equites qui sunt ex vna φυλῇ, tribules.* Suid: Φυλέτης· — ὁμόφυλος. Cf. Poll. 8, 110.

Φυλή, ¶ 1) *tribus.* Ιερ. 9, 5. διήρηνται ἅπασαι αἱ πόλεις αἱ μὲν κατὰ φυλὰς, αἱ δὲ κατὰ μοίρας, αἱ δὲ κατὰ λόχους, a) Persarum, Π. 1, 2, 5. δώδεκα Περσῶν φυλαί. §. 12. αἱ μένουσαι φυλαὶ, *epheborum tribus illae, quae regem non in venationem comitantur*, i. e. sex. Cf. φυλακὴ nr. 6. b) Assyriorum, Π. 1, 4, 17. rex ad venandum quosdam ἀφῆκε κατὰ φυλὰς, ἄλλους ἄλλοσε καταθεῖν. c) Atheniensium, quarum nomina habet Pollux 8, 110. Cf. Schol. Aristoph. Plut. 277. Πο. 4, 30. εἰσὶ — Ἀθηναίων δέκα φυλαὶ, quanquam Cecrops et Solon non nisi quatuor fecerant, de quibus v. Poll. 8, 109. Ε. 1, 7, 6. διαψηφίσασθαι — κατὰ φυλὰς, θεῖναι ἐς τὴν φυλὴν ἑκάστην δύο ὑδρίας, ἐφ' ἑκάστῃ δὲ τῇ φυλῇ κήρυκα κηρύττειν. 2, 4, 15. post triginta εἵλοντο δέκα, ἕνα ἀπὸ φυλῆς. Απ. 3, 4, 5. ξὺν τῇ φυλῇ, *tribus nomine.* Perperam edd. vett. ξ. τ. φυλακῇ. Nam oppon. ξὺν ὅλῃ τῇ πόλει. Cf. Λεοντίς. ¶ 2) *turma equitum, quae constat e tribulibus.* Nam tribus etiam in bello et re militari accurate distingui inter se solebant. Ε. 2, 4, 3. τῶν ἱππέων δύο φυλάς. §. 22. Ἀθηναίων ἱππέων τρεῖς φυλάς. Ιπρ. 1, 21. 22. 25. 26. 3, 2. κατὰ φυλὰς ἀνιέναι τοὺς ἵππους, *per singulas tribus.* Fuerunt autem haud dubie decem. Nam §. 6. est ἑκατέρας τὰς πέντε φυλάς. §. 11. 4, 2. 3. 4. 8, 17. ¶ 3) *cohors militum e tribulibus constans*, siue pedites sint, siue equites. Cf. Suid. et φύλαρχος nr. 2. Ε. 4, 2, 12. Ἀθηναίων αἱ μὲν ἐξ φυλαὶ (perperam all. φυλακαὶ) in acie κατὰ τοὺς Λακεδαιμονίους, αἱ δὲ τέτταρες κατὰ Τεγεάτας. §. 13. ¶ 4) *gens.* Π. 8, 3, 11. in ludis equestribus κατὰ φυλὰς ἀφεῖναι τοὺς ἵππους. In sqq. memorantur Persae, Hyrcanii, Syri etc. Zeun. edidit. κ. φῦλα. Sic confunditur c. φῦλον, Π. 8, 5, 4. τὴν τῶν στρατιω-

πιστικῶν φυλῶν εὐθημοσύνην. Steph. non indignam cenſet lectionem libri Camerarii φύλων, quam etiam Zeun. recepit. ¶ 5) claſſis, ordo, genus. O. 9, 6. κατὰ φυλὰς διεκρίνομεν τὰ ἔπιπλα. §. 7. ὅπλων ἄλλη φυλή, ἄλλη ταλασιουργικῶν ὀργάνων. §. 8.

Φυλή, *Phyle*, caſtellum in Attica munitiſſimum (v. Cornel. Nep. Thraſyb. 2, 1.), et pagus tribus Oeneidis. v. Harpocrat. et Steph. Byz. it. Etymol. M. et Heſych. in v. Φυλάσιοι, et Schol. Ariſtoph. Plut. 1147. E. 2, 4, 2. Θρασύβουλος ὁρμηθεὶς ἐκ τῶν Θηβῶν — Φυλὴν χωρίον καταλαμβάνει ἰσχυρόν. §. 3. Thraſybuli milites vocantur οἱ ἐκ Φυλῆς, ſed §. 7. et 8. οἱ ἀπὸ Φυλῆς. §. 4. συνειλεγμένων ἤδη εἰς Φυλήν. Male edd. vett. βουλήν.

Φυλλίδας, *Phyllidas*, E. 5, 4, 2 — 9. Thebanus, harmoſtae Lacedaemonii Thebis ſcriba, cuius miniſterio harmoſtes et alii Lacedaemonii in Cadmea interficiuntur.

Φυλλοῤῥοεῖν, *folia amittere*. Poll. 1, 231. δένδρον — φυλλοῤῥοεῖ, γυμνοῦται, ψιλοῦται. O. 19, 19. vitis φυλλοῤῥοοῦσα διδάσκει ἑαυτὴν φύλλου.

Φῦλον. ¶ 1) *gens, populus*. Heſych: Φῦλον· ἔθνος. Π. 1, 1, 5. ἀνηρτήσατο τοσαῦτα φῦλα. 1, 5, 2. Σύρους, φῦλον οὐ μικρὸν — ἰσχυρότατον τῶν ἐγγὺς φύλων. 4, 1, 3. τὸ ἡγούμενον φῦλον τῆς στρατιᾶς. 5, 3, 11. ὡς ἂν τῷ ὑμετέρῳ φύλῳ (all. ἡμετέρῳ φίλῳ) πλείστου ἄξιον ᾖ. 7, 2, 1. Κροῖσος — ἐπὶ Σάρδεων ἔφευγε σὺν τῷ στρατεύματι, τὰ δὲ ἄλλα φῦλα — τῆς ἐπ' οἶκον ὁδοῦ ἀπεχώρησε, *exercitus reliquarum gentium* praeter Lydos. 8, 5, 7. εἰλικρινῆ ἕκαστα τὰ φῦλα in caſtris. Aγ. 7, 7. E. 7, 1, 12. ¶ 2) *genus*. Heſych: Φῦλον· — γένος. Απ. 1, 4, 13. τί φῦλον animalium ἄλλο ἢ ἄνθρωποι. 2, 1, 7. τούτων (hominum) ἑκατέρου τοῦ φύλου τὴν τάξιν οἶσθα. ¶ 3) *ſexus*. Λ. 1, 4. οὐδὲν ἧττον τὸ θῆλυ τοῦ ἄῤῥενος φύλου. 3, 5. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. φυλή v. φυλή nr. 4.

Φῦναι, v. φύεσθαι.

Φύρδην (Poet. Port.), *promiſcue*. Heſych: Φύρδην· ἀτάκτως, συγκεχυμένως, ἀναμίξ. Π. 7, 1, 18. φύρδην ἐμάχοντο καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς.

Φύρειν, ¶ 1) *subigere farinam.* Hesych: Φυρᾶν· ζυμοῦν, ταράσσειν τὰ ἄλευρα. E. 7, 2, 22. τοὺς δ', ὀψοποιουμένους, τοὺς δὲ, Φύροντας. ¶ 2) *polluere, conspergere.* Hesych: Φύρει· μολύνει. Αγ. 2, 14. γῆν αἵματι πεΦυρμένην. Casaub. ad Sueton. Tiber. 57. putat melius dici πεΦυραμένην. At v. Burmann. ad Suet. l. l. et Duker. ad Thucyd. 3, 49. Scil. videtur Xenophon imitatus esse locum Homericum Odyss. 1, 397. πεΦυρμένον αἵματι πολλῷ. vbi Eustath. p. 1636, 20. τὸ πεΦυρμένον, ἀντὶ τοῦ μεμιασμένου, μεμιγμένου. ἐκ τοῦ Φύρω καὶ Φυρῶ.

Φυσᾶν, ¶ 1) *inflare.* A. 3, 5, 6. πρόβατα — ἃ ἀποδαρέντα καὶ Φυσηθέντα — παρέχει τὴν διάβασιν. Λ. 5, 5. πεΦυσημένοι, *tumidi, corpore molli.* Oppon. εὔχροοι. ¶ 2) Metaphorice, Απ. 1, 2, 25. πεΦυσημένω ἐπὶ δυνάμει, *superbi.* v. Thom. Mag. p. 904.

Φύση, *flatus.* Π. 1, 2, 16. Φύσης μεσούς. Varro apud Nonium Marcellum p. 424. ed. Antuerp. 1565. 8. „Persae, inquit, — „eam sunt consecuti cor„poris siccitatem, vt ne„que spuerent, neque „emungerentur, sufflatoue corpore essent."

Φύσημα, *flatus, das Schnauben.* Ιπ. 11, 12. τὸ Φρύαγμα καὶ τὸ Φύσημα τῶν ἵππων. Cf. Poll. 1, 216.

Φυσικὸς, *a natura inditus.* Απ. 3, 9, 1. ἡ ἀνδρεία πότερον εἴη διδακτὸν ἢ Φυσικόν. Cf. Wetsten. ad Iud. 10.

Φυσικῶς, v. Φύσις nr. 1. f.

Φύσις, ¶ 1) *natura.* a) Π. 6, 4, 2. ἐπεὶ ὡπλίσθη, ἐΦάνη κάλλιστος, ἅτε καὶ τῆς Φύσεως ὑπαρχούσης. Vbi est de forma corporis externa. Απ. 1, 1, 11. περὶ τῆς τῶν πάντων Φύσεως. §. 14. O. 7, 22. τὴν Φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς — τὴν μὲν τῆς γυναικὸς — τὴν δὲ τοῦ ἀνδρός. §. 28. διὰ τὸ τὴν Φύσιν μὴ πρὸς πάντα ταῦτα ἀμΦοτέρων εὖ πεΦυκέναι. b) Prosopopoeia, Απολ. 23. κατεψηΦισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς Φύσεως θάνατος. Possit etiam referri ad nr. 3. K. 13, 4. παρὰ τῆς αὐτῆς Φύσεως τὸ ἀγαθὸν διδάσκεσθαι. c) De natura regionis ac terrae, Πο. 1, 2. διηγήσομαι τὴν Φύσιν τῆς Ἀττικῆς. O. 16, 2. τὴν Φύσιν τῆς γῆς εἰδέναι — ὅ τι δύναται Φέρειν. §. 5. 6.

— d)

— d) Genitiuus c. ὑπάρχειν, O. 21, 11. φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, *bona indole esse.* Rectius tamen Zeunius hos genitiuos dicit non a verbo ὑπάρξαι pendere, sed a verbo δεῖν, quod praecedit. e) c. comparatiuo, Απ. 2, 1, 22. λευκοτέραν τοῦ ὄντος — ὀρθοτέραν τῆς φύσεως, *quam natura erat.* Σ. 2, 22. ἅπαν τῆς φύσεως γελοιότερον. — f) Datiuus i. q. παρὰ vel ὑπὸ φύσεως, Π. 2, 3, 5. p. 118. μάχη, ἣν ὁρῶ πάντας ἀνθρώπους φύσει (Wetsten. ad ep. Iudae 10. laudat hunc locum e lib. 7. et pro φύσει affert φυσικῶς) ἐπισταμένους, ὥσπερ — ζῶα μαθόντα παρὰ τῆς φύσεως. p. 119. μαθὼν παρὰ τῆς φύσεως — ὑπὸ τῆς φύσεως πράττειν ἠναγκαζόμην. Potest in his de *instinctu naturali* explicari, vt pag. ead. φύσει ἦν, *innatum mihi erat.* Vbi paulo post pro eo dicitur πεφυκέναι. it. Π. 7, 5, 31. τοὺς ἔχοντας παῖδας ἢ γυναῖκας ἢ παιδικὰ — φύσει συνηναγκάσθαι ταῦτα μάλιστα φιλεῖν. et Ιερ. 1, 33. et O. 20, 29. E. 2, 3, 17. p. 92. οὐ καινὰ ταῦτα οὗτος ποιεῖ, ἀλλὰ φύσει προδότης ἐστίν. 7, 1, 2. p. 436. οὐκ ἀνθρωπίνῃ, ἀλλὰ θείᾳ φύσει, *natura regionis a diis constituta.* Απ. 1, 2, 14. ἐγενέσθην τὼ ἄνδρε τούτω φύσει φιλοτιμοτάτω. 1, 6, 7. οἱ φύσει ἀσθενέστατοι τῷ σώματι. 3, 9, 1. ψυχὴν ψυχῆς ἐρρωμενεστέραν φύσει γίγνεσθαι. §. 3. φύσει διαφέροντας ἀλλήλων τοὺς ἀνθρώπους. 4, 1, 3. φύσει ἀγαθούς. 4, 2, 2. πότερον διὰ συνουσίαν τινὸς τῶν σοφῶν, ἢ φύσει. O. 20, 25. ἦν φύσει — φιλογεωργότατος. §. 27. Ιπ. 5, 5. ᾗπερ φύσει κέκλινται pili, K. 3, 11. τὰ μὲν φύσει ἔχουσι, τὰ δὲ ἠγμέναι ἀνεπιστημόνως. 12, 15. οἱ μὴ θέλοντες — διδάσκεσθαι, φύσει οὗτοι κάκιστοι. Possit explicari: *longe pessimi.* Certe Π. 1, 3, 1. φιλόστοργος φύσει Abreschius lectt. Aristaenet. p. 65. interpretatur aduerbio λίαν. — g) Accusatiuus i. q. φύσει, Αθ. 2, 19. ὄντες ὡς ἀληθῶς τοῦ δήμου τὴν φύσιν. Απ. 3, 9, 3. τοὺς εὐφυεστέρους καὶ τοὺς ἀμβλυτέρους τὴν φύσιν. — h) κατὰ φύσιν, *vt sua cuique natura fert,* Απ. 3, 11, 11. κατὰ φύσιν τε καὶ ὀρθῶς ἀνθρώπῳ προσφέρεσθαι, *vt natura gratum est.* — i) παρὰ φύσιν, *contra naturam,*

turam, Ιερ. 1, 22. δοκοῦντα παρὰ Φύσιν εἶναι ταῦτα (cibi pretioſi) ἀνθρώποις. Cf. nr. 5. — k) πρὸς τὴν Φύσιν, Απ. 2, 3, 14. ἡγεμονικώτερος πρὸς τὴν Φύσιν ταύτην. Ern. interpretatur *in hoc genere, in hac re*. Scil. intelligitur amicitia, quatenus naturae conueniens eſt. Stobaeus habet Φιλίαν, MS. 1. πρᾶξιν, Ern. coniicit χρῆσιν. Schützius mauult πρὸς ταῦτα τὴν Φύσιν, eo ſenſu, quo eſt lit. g. ¶ 2) *ingenium*. Π. 1, 1, 5. ποίαν τινὰ Φύσιν ἔχων, καὶ ποίᾳ τινὶ παιδείᾳ παιδευθείς. 1, 2, 2. Φύσιν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μορφῆς τοιαύτην ἔχων. Απ. 2, 1, 27. Σ. 8, 8. Επ. 1, 3. οὐδὲ δεσποτῶν Φύσιν ἢ πρᾶξιν δούλους δεῖ εἰδέναι. Verti etiam poteſt *conſilium*. ¶ 3) *naturae tribuendum, factum, ordo rerum naturalium*. K. 1, 3. ἐτελεύτησαν. τοῦτο γὰρ ἡ Φύσις. Cf. ſupra nr. 1. b. ¶ 4) *ſitus*. Ιπ. 5, 5. σοβεῖν κατὰ Φύσιν τῆς τριχὸς, *ſecundo pilo*. ¶ 5) *vis*. Thom. Mag. et Phauorin: Φύσις οὐσίας διαΦέρει. οὐσία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἑκάστου ὕπαρξις· Φύσις δὲ, ἡ ἐνοῦσά τινι δύναμις. Et multa alia habet Phauorinus, v. c. Φύσιν πολλάκις καλοῦμεν, τὸ τοιῶσδε πεφυκέναι, καὶ οὐκ αὐτὴν πάντως τὴν οὐσίαν. K. 6, 4. οὐ γὰρ ἐπιμένει τοῦ ἴσχυος ἡ Φύσις λεπτὴ οὖσα, *odor vt fuit*. 5, 29. ἁλίσκονται παρὰ Φύσιν τοῦ σώματος, *contra vires, non ob virium defectum*. Oppon. τύχῃ. ¶ 6) *proles*. K. 7, 1. ἵνα canes — ἐπάγωνται τὴν Φύσιν γενναίαν. ¶ 7) *homo*, omninoque *animans*. Π. 6, 2, 11. p. 370. ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις πᾶσαν ποιεῖ Φύσιν ὑποΦέρειν τὰς μεταβολάς. Αγ. 5, 4. παιδὸς ἐρασθέντα, ὥσπερ ἂν τοῦ καλλίσου ἡ σΦοδροτάτη Φύσις ἐρασθείη. Απ. 3, 9, 1. νομίζω πᾶσαν Φύσιν — πρὸς ἀνδρείαν μελέτῃ αὔξεσθαι. 4, 1, 2. §. 3. αἱ ἄρισαι δοκοῦσαι εἶναι Φύσεις μάλιστα παιδείας δέονται. O. 13, 10. ¶ 8) *genus*. K. 3, 1. ἐν πολλῷ χρόνῳ συγκέκραται αὐτῶν (ἀλωπεκίδων) ἡ Φύσις. ¶ 9) *ſexus*. v. θῆλυς.

Φύσκος, *Phyſcus*, amnis Aſſyriae, ad quem vrbs Opis ſita, A. 2, 4, 13.

Φυτεία, *plantatio*, inprimis arborum. O. 7, 20. Φυτεία καὶ νομαὶ ὑπαίθρια ἔργα. 19, 1. ἡ τῶν δένδρων Φυτεία — τὰ ἀμΦὶ τὴν Φυτείαν.

τείαν. §. 12. περὶ ἀμπέλων φυτείας — ἐν τῇ τῆς ἀμπέλου φυτείᾳ — εἰς τὰς ἄλλας φυτείας. 20, 12. γῆ ἁλμωδεστέρα πρὸς φυτείαν.

Φυτεύειν, ¶ 1) *plantare, ferere.* Thom. Mag: τὸ φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἤγουν τὸ τὴν ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν εἰς γῆν. Π. 1, 5, 7. p. 53. εὖ φυτεύων. Απ. 2, 1, 13. οἱ ἄλλων φυτευσάντων — δενδροκοποῦντες. Ο. 11, 16. φυτεύοντες — νειοποιοῦντες — σπείροντες. 15, 11. ὁ κάλλιστα φυτεύων. 19, 2. 7. 14. 20, 3. ἐν ἀφόρῳ ἐφύτευσεν, np. ἀμπέλους. a) arbores, A. 5, 3, 12. ἄλσος ἡμέρων δένδρων ἐφυτεύθη. Ο. 4, 21. δένδρα δι' ἴσου πεφυτευμένα in paradiso. §. 22. 23. 19, 12. συκῆν — φυτεύειν. §. 13. ἐλαίαν πῶς φυτεύσομεν; b) plantas, Ο. 19, 4. τὰ φυτὰ — ἐπιπολῆς πεφυτευμένα. c) vites, Ο. 20, 4. ἐπιμελεῖται ὡς φυτεύσῃ ἀμπέλους. ¶ 2) *conferere.* E. 3, 2, 8. πολλὴν — γῆν σπόριμον, πολλὴν δὲ πεφυτευμένην. Ο. 20, 3. οὐκ ὀρθῶς τοὺς ὄρχους ἐφύτευσεν. ¶ 3) *producere.* Hesych: φυτεύει· κατασκευάζει, γεννᾷ. Απ. 4, 3, 6. aqua dicitur φυτεύειν καὶ συναύξειν τῇ γῇ καὶ ταῖς ὥραις πάντα. Margg. φύειν, quod rectius iudicat Leuncl. et recepit Schneider. Sed Salgasius malebat συμφύειν.

Φυτεύεσθαι, *fibi conferere.* Απ. 1, 1, 8. οὐδὲ τῷ καλῶς ἀγρὸν φυτευσαμένῳ δῆλον ὅστις καρπώσεται.

Φυτευτήριον, *planta quae adhuc est in feminario, plantarium.* Cf. Poll. 1, 222. Ο. 19, 13. πρέμνα πᾶσι τοῖς φυτευτηρίοις πρόσεστιν.

Φυτὸν, *planta,* inprimis arboris. Απ. 4, 3, 10. τῶν ζώων ἀπολαύει — πλείω τῶν φυτῶν. Ο. 20, 13. μήτε καρπὸν μήτε φυτόν. 19, 2. ὁπόσον βάθος ὀρύττειν τὸ φυτὸν δεῖ — τὸ φυτὸν ἐμβαλεῖν — ἐν τῇ γῇ κείμενον τὸ φυτόν. §. 3. §. 4. ἐξορύττοιτο ἂν σκαπτόμενα τὰ φυτά. §. 7. βαθὺν ὀρύσσοις βόθρον τῷ φυτῷ — τιθέναι in terram τὰ φυτά. §. 9. ὑποβλητέα τῷ φυτῷ γῆ. §. 10. βλαστάνοντα τὰ φυτά. §. 11. τὴν γῆν σάξαις περὶ τὸ φυτὸν — τὰ φυτὰ κίνδυνος ὑπὸ τοῦ ὕδατος σήπεσθαι. §. 13. τῶν φυτῶν oleae πηλὸν ταῖς κεφαλαῖς ἐπικείμενον, καὶ πάντων τῶν φυτῶν ἐστεγασμένον τὸ ἄνω.

Φύ-

Φώκαια, *Phocaea*, vrbs Ioniae. E. 1, 3, 1, templum Mineruae ibi incendio perit. 1, 6, 24. φυγὴ τῶν Πελοποννησίων ἐγένετο ἐς Χίον, πλείστων δὲ καὶ ἐς Φώκαιαν. 1, 5, 6. munitur a Thrasybulo.

Φωκαῒς, *Phocaeensis*, i. e. Aſpaſia. v. Ἀσπασία.

Φωκεῖς, *Phocenses*, ¶ 1) *Phocidem incolentes*. Πο. 5, 9. ἐκλιπόντων τῶν Φωκέων τὸ ἱερὸν Delphicum. E. 3, 5, 3 — 17. eorum bellum cum Locrenſibus de regione quadam. Locrenſibus adſunt Thebani et Athenienſes, Phocenſibus Lacedaemonii. Saepe memorantur l. l. vt Φωκεῖς, Φωκεῦσι, Φωκέας. Αγ. 2, 6. et E. 4, 3, 8. ſtant cum Lacedaemoniis in proelio apud Coroneam. E. 5, 2, 24. Lacedaemonii vocantur Φωκεῦσι εὐμενεῖς. 6, 1, 1. Thebani bellum iis inferunt. 6, 2, 1. Lacedaemonii auxilium ferunt. 6, 4, 9. ſunt cum Lacedaemoniis in pugna ad Leuctra. §. 21. implacabile eorum odium aduerſus Iaſonem. Cf. §. 27. 6, 5, 23. poſt Leuctricam pugnam parent Thebanis, et eorum exercitum ſequuntur. Vnde §. 30. ſimul Lacedaemonem ingrediuntur, et Αγ. 2, 24. ſunt cum Boeotis inter Lacedaemoniorum hoſtes. Sed E. 7, 5, 4. non ſequuntur Thebanos. ¶ 2) *Phocis*. E. 4, 3, 14. Ἀγησίλαος — ἀπεχώρησε ἐς Φωκέας. 5. 4, 60. διαβιβάζειν ἐπὶ Φωκέων. 6, 1, 1. διαβιβάζουσι — εἰς Φωκέας. 6, 2, 1. οἱ Λακεδαιμόνιοι συνελέγοντο εἰς Φωκέας. 6, 4, 1. τὸ ἐν Φωκεῦσι στράτευμα. §. 3. ἐμβάλλειν ἐκ τῶν Φωκέων. §. 17. Lacedaemonii πρόσθεν εἰς τοὺς Φωκέας ἐστρατεύοντο, *exercitum habebant in Phocide*. etc.

Φωκὶς, *Phocis*, Graeciae regio. E. 3, 5, 4. Θηβαῖοι ἀντεμβαλόντες ἐς τὴν Φωκίδα, ἐδῄουν τὴν χώραν. 6, 1, 1. οἱ Θηβαῖοι ἐστράτευον εἰς τὴν Φωκίδα. pro quo 6, 3, 1. eſt στρατεύοντας ἐπὶ — Φωκέας. 6, 4, 27.

Φωνεῖν, *vocem edere*. Ammonius: φωνεῖν ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται. De eo qui diu tacuerat, Σ. 3, 13. ἤκουσαν αὐτοῦ φωνήσαντος. Sed improprie de auſpiciis, Απολ. 12. βροντὰς ἀμφιλέξει τις μὴ φωνεῖν;

Φωνὴ, ¶ 1) *ſonus*. Απ. 1, 4, 6. τὴν ἀκοὴν δέχεσθαι πάσας

πάσας φωνάς. ¶ 2) *vox.* v. Poll. 2, 114. 116. et Hesych. Π. 3, 3, 26. συνεπήχησαν μεγάλῃ τῇ φωνῇ. Αγ. 2, 12. Απ. 1, 4, 12. ἀρθροῦν τὴν φωνήν. Σ. 1, 10. τὴν φωνὴν πρᾳοτέραν ποιοῦνται, *loquuntur lenius.* Cf. ἡσυχαῖος, πρᾳΰς nr. 3. τραχύς. De auspiciis omnis generis, Απολ. 12. θεοῦ φωνὴ σημαίνουσα ὅ τι χρὴ ποιεῖν — φωναῖς τεκμαίρονται — ἡ Πυθοῖ ἱέρεια φωνῇ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ διαγγέλλει. ¶ 3) *oratio.* E. 5, 1, 8. λίθων ψόφῳ ἀντὶ φωνῆς χρωμένων. Cf. δέχεσθαι nr. 2. ¶ 4) *verba.* K. 13, 16. φωνὴν οἱ μὲν εὐεπῆ ἴασιν, οἱ δ' αἰσχράν. ¶ 5) *clamor,* Π. 1, 2, 3. φωναὶ καὶ ἀπειροκαλίαι turbae forensis. ¶ 6) *lingua gentis.* A. 4, 8, 3. λέγων ὅτι γιγνώσκοι τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρώπων. Αθ. 2, 8. K. 2, 4. εἶναι τὴν φωνὴν Ἕλληνα. Gail: *Grec de nation.* Sed vitium aliquod latere in isto loco videtur. Cf. Βοιωτιάζειν. ¶ 7) Permutatur in libris c. φυγή. v. φυγὴ nr. 1.

Φωνήεις, *voce* s. *lingua humana praeditus.* Hesych: φωνήεις· λαλῆσαι δυνάμενος. Cf. φωνεῖν. Απ. 2, 7, 13. ὅτε φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα.

Φωρᾶν, *deprehendere,* c. particip. Πο. 4, 21. ἀργύριον πῶς φωράσειεν ἄν τις τὸ δημόσιον ἐξαγόμενον. Sed Π. 3, 1, 11. explicant vt κλέπτειν, *furtim agere.* Verba sunt: ἃ ᾠήθη χρῆναι λαθεῖν, ἢ φωράσαι, ἢ ἐπιβιάσασθαι. Hutch. tamen, quem Zeun. sequitur, nisi quod omittit ἢ posterius, praefert alteram lectionem φθάσαι. v. ἐπιβιάζεσθαι.

Φῶς, ¶ 1) *lux.* Σ. 6, 7. οἱ θεοὶ ἄνωθεν φῶς παρέχουσι. 7, 4. λύχνος φῶς παρέχει — τὸ χαλκεῖον φῶς οὐ ποιεῖ. ¶ 2) *sol.* Απ. 4, 3, 3. φωτὸς δεόμεθα, ὃ ἡμῖν οἱ θεοὶ παρέχουσι. ¶ 3) *dies.* Π. 3, 3, 13. δεῖπνον ἀεὶ κατὰ φῶς ἐποιοῦντο, *interdiu.* Oppon. νύκτωρ. 4, 2, 5. ἔτι φωτὸς ὄντος. §. 12. p. 218. A. 6, 3, 1. ἐπεὶ δὲ φῶς ἐγένετο, *dies illuxit.* Sic Π. 4, 2, 14. pro σαφὲς ἐγένετο all. non inepte legunt φῶς ἐγένετο. Cf. σαφὴς nr. 4. ¶ 4) *ignis.* Hesych: φῶς· — καὶ τὸ πῦρ. Cf. Raphel. ad Ierem. 51, 39. et Marc. 14, 54. Π. 7, 5, 10. vigiles nocte πίνουσι πρὸς φῶς πολύ. Cf. Luc. 22. 56.

56. E. 6, 2, 17. πῦρ νύκτωρ οὐκ ἔκαε, πρὸ δὲ τοῦ ϛρατεύματος φῶς ἐποίει, ἵνα μηδεὶς λάθῃ προσιών. Sic Π. 4, 2, 8. λέγεται φῶς τῷ Κύρῳ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προφανὲς γενέσθαι. A. 3, 1, 9. φῶς μέγα ἐκ Διὸς ἰδεῖν — καὶ λάμπεσθαι τὸ πῦρ. ¶ 5) *lux ignis.* A. 7, 2, 10. τὰ πυρὶ προκεκαυμένα — ὅπως διὰ τὸ φῶς καταφανεῖς εἶεν. 7, 4, 14. παρ' οἰκίαν καιομένην ἠκόντιζον εἰς τὸ φῶς ἐκ τοῦ σκότους, *in locum igni illustratum.* ¶ 6) *lucerna, fax.* E. 5, 1, 8. ἀποπλέων νυκτὸς — φῶς ἔχων, ὥσπερ νομίζεται, ἀφηγεῖτο. Paulo poſt dicitur λαμπτήρ. ¶ 7) *multorum conſpectus.* Cf. Wetſten. ad Ioh. 3, 21. Αγ. 9, 1. τῷ ἀεὶ ἐμφανὴς εἶναι ἠγάλλετο, νομίζων — τὸ φῶς μᾶλλον κόσμον παρέχειν.

φωτεινὸς, ¶ 1) *lucens, lucis radios diffundens.* Aπ. 4, 3, 4. ἥλιος φωτεινὸς ὢν, τὰς ὥρας ἡμῖν σαφηνίζει. Oppon. σκοτεινὴ νύξ. ¶ 2) *lucidus,* quatenus exprimitur per picturam. Aπ. 3, 10, 1. τὰ σκοτεινὰ καὶ τὰ φωτεινὰ σώματα.

X

Χαβρίας, *Chabrias.* E. 5, 1, 10. Euagorae in auxilium profecturus, antea in Aegina Gorgopam aliosque Lacedaemonios per inſidias interficit. §. 14. miſſus Thebanis auxilio. Cf. 5, 4, 54. §. 61. nauali pugna vincit Lacedaemonios. 6, 2, 27. vna cum Iphicrate Corcyram dux mittitur. 7, 1, 13. imperator contra Arcadas.

χαίρειν, ¶ 1) *gaudere, delectari.* Synonyma ſunt ap. Poll. 3, 97. Conſtruitur c. dat. Π. 1, 4, 24. χαίρων τῇ ἱπποκρατίᾳ. Aπ. 1, 5, 4. τῷ οἴνῳ in conuiuiis μᾶλλον χαίροντα ἢ τοῖς φίλοις. 2, 1, 15. τῇ πολυτελεςάτῃ διαίτῃ χαίροντα, *libenter vti.* 2, 6, 35. οὐδενὶ οὕτω χαίρεις ὡς φίλοις ἀγαθοῖς. K. 2, 4. ἵνα χαίρῃ τῷ ἔργῳ, *rem libenter agat.* 11, 2. ὅτῳ ἂν ἕκαςον χαίρῃ, *edere ſolet.* Aliter c. dat. Π. 8, 1, 11. χαίροντα ὑβριςικῶς γέλωτι, *ita gaudere vt petulanter rideret.* c. particip. Π. 1, 5, 7. p. 55. ἐπαινούμενοι μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασι χαίρετε. 5, 4, 17.

17. K. 1, 2. λαβὼν ἐχάρη τῷ δώρῳ καὶ ἐχρῆτο. 13, 17. τούτῳ τῷ ἔργῳ χείρουσι πράττοντες καὶ ὁρῶντες. Interdum ſic verti poteſt *libenter*, vt E. 6, 4, 23. ὁ θεὸς — χαίρει τοὺς μικροὺς μεγάλους ποιῶν, *libenter facit*, *facere ſolet*. Ἱερ. 5, 4. Dii dicuntur Ἀπ. 1, 3, 3. ταῖς θυσίαις χαίρειν. c. ἐπὶ, Π. 8, 4, 6. χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς, *laetus*. Ἀπ. 2, 6, 35. ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τῶν φίλων χαίρεις. Participium eleganter, A. 5, 6, 18. οὔτε χαίροντες ἀπαλλάξητε, *et male mulctati*. ¶ 2) *ſaluere*. E. 4, 1, 13. ἀλλήλοις χαίρειν προσεῖπον *ſalutarunt*. Ἀπ. 3, 13, 1. Epiſtolae praeſcribitur. Π. 4, 5, 12. Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν, *ſalutem dicit*. v. Thom. Mag. p. 908. ſqq. ibique interpp. et Heſych. ¶ 3) Imperatiuus, a) *ſalue*. Π. 5, 3, 10. προσκυνήσας εἶπε· χαῖρε, ὦ Κῦρε. Qui reſpondet: ἀλλὰ ποιῶ· σὺ γάρ με οὐ μόνον κελεύεις, ἀλλὰ καὶ ἀναγκάζεις χαίρειν, *gaudere*. 6, 4, 4. θάῤῥει καὶ χαῖρε καὶ ἄπιθι. 7, 2, 4. b) *vale*. Heſych: χαίρειν· — ἔστι δὲ καὶ ἀπαλλασσομένων προςαγόρευσις. it. χαίρειν φράσαντες· ἀποταξάμενοι. Cf. Raphel. ad 2 Corinth. 13, 11. Π. 8, 7, 3. extr. χαίρετε, ὦ φίλοι παῖδες, καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγέλλετε (np. χαίρειν) ὡς παρ' ἐμοῦ — καὶ πάντες φίλοι χαίρετε. ¶ 4) χαίρειν κελεύειν vel vſitatius χαίρειν ἐᾶν, *praetermittere*, *ſpernere*, *non curare*. Heſych: χαίρειν ἔασαι· καταφρονεῖν. v. Valckenar. ad Herodot. 9, 41. et ad Eurip. Hippol. 113. it. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 908. Π. 7, 5, 17. χαίρειν ταύτην εὐδαιμονίαν κελεύω. A. 7, 3, 12. Ἀρκάς τις — φαγεῖν δεινὸς, τὸ μὲν διαῤῥίπτειν εἴα χαίρειν, λαβὼν δὲ — ἄρτον — ἐδείπνει.

Χαιρεκράτης, *Chaerecrates*. Ἀπ. 1, 2, 48. eſt inter diſcipulos Socratis. In margg. perperam ſcribitur Χαιρεστικράτης. 2, 3. fratri inimicus placatur a Socrate.

Χαιρέλεως, *Chaerelaus*. E. 2, 3, 2. eligitur inter triginta tyrannos.

Χαιρεφῶν, *Chaerephon*. Ἀπ. 1, 2, 48. vnus e diſcipulis Socratis. 2, 3. eius frater, Chaerecrates, ei iratus a Socrate placatur. Ἀπολ. 14. inter-

terrogat oraculum de Socrate. Varia de Chaerephonte narrat Schol. Aristoph. nub. 104. 144. 146. 504. et Suid. in v. Χαιρεφῶν.

Χαιρίδας, *Chaeridas.* E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni decimi quinti belli Peloponnesiaci. In margg. est Χαρίλας.

Χαίρων, *Chaeron.* E. 2, 4, 23. polemarchus Lacadaemonius.

χαίτη, *iuba.* Hesych: χαίτη. ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου θρίξ. Iπ. 5, 5. §. 7. §. 8. dicitur equo ornatui esse. 7, 1. 8, 8.

χάλαζα, *grando.* E. 4, 5, 4. διὰ τὸ γενέσθαι ὕδωρ καὶ χάλαζαν. O. 5, 18. χάλαζαι — καὶ ὄμβροι.

χαλᾶν, ¶ 1) *soluere, dissoluere, laxum facere.* Iπ. 5, 4. χαλᾷ μᾶλλον, ἢ διασπᾷ τὰ δεσμά. ¶ 2) *dissolui, laxum fieri, remittere.* Suid: χαλάσαι· ἐκλυθῆναι, χαυνωθῆναι. Iπ. 1, 5. ἀνάγκη — καὶ ἀφίεσθαι τὸ δέρμα· χαλῶντος δὲ τούτου etc. ¶ 3) *aperire.* Iπ. 6, 8. κἂν μὴ δέχηται frenum, — δάκτυλον εἴσω τῆς γνάθου τῷ ἵππῳ ποιῆσαι· οἱ γὰρ πολλοὶ τούτου γιγνομένου χαλῶσι τὸ στόμα. ¶ 4) *apertum esse.* Π. 7, 5, 11. εἶδον τὰς πύλας χαλώσας.

χαλαρὸς, *laxus.* Suid: χαλαρά· χαῦνα. Iπ. 7, 1. τὸν ῥυταγωγέα — εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λαβεῖν — χαλαρόν. §. 6. χαλαρὰν ἀπὸ τοῦ γόνατος ἀφεῖσθαι τὴν κνήμην σὺν τῷ ποδί. §. 7. est ὑγρά. 10, 3. ἐν χαλαρῷ τῷ χαλινῷ. 12, 1. τὸν θώρακα καλῶς ἁρμόζοντα — τὸν δὲ ἄγαν χαλαρόν·

χαλαρότης, *laxitas.* Iπ. 9, 9. v. λειώδης. 10, 13. ἵππον ἡδόμενον τῇ χαλαρότητι freni. §. 16. τὴν χαλαρότητα τοῦ στομίου.

Χαλδαῖοι, *Chaldaei*, vulgo quidem ponuntur in Babylonia, sed apud Xenophontem vicini sunt Armeniis, et incolunt ea loca, e quibus Euphrates, Tigris, Araxes, Cyrus oriuntur, atque adeo iidem sunt, qui alias *Chalybes* nominantur, v. Hutch. ad Π. 3, 2, 1. et Raphel. ad Iob. 1, 17. et quos laudaui ad Hellanici fragmenta p. 95. Π. 3, 1, 19. sunt finitimi Armeniis, et perpetuas cum iis inimicitias habent, eosque infestant. 3, 2, 1 -- 11. Cyrus, occupatis eorum montibus, breui eos subigit,

et pacem inter eos et Armenios conciliat. §. 12 — 15. Chaldaeorum eos, qui ſolebant ſtipendia apud Indum merendo vitam degere, Cyrus facit mercenarios ſuos, et Chaldaei Cyrum adiuuant in legatione ad Indum de pecuniis. 7, 2, 1. ſq. interſunt occupationi Sardium; ſed dum immoderate diripiunt, Cyrus iis iraſcitur, cui ſatisfaciunt et rapta ſuis reſtituunt. A. 4, 3, 4. ſunt cum Armeniis et Mygdoniis mercenarii Orontae et Artuchi. Ibidem Chaldaeorum arma deſcribuntur. 5, 5, 9. regi non ſunt ſubiecti, ſed Graecis, dum transeunt eorum regionem, ob commeatum inimici. 7, 8, 14. Χαλδαῖοι — αὐτόνομοι.

χαλεπαίνειν (poet. Port.), ¶ 1) *indignari, ſuccenſere.* Heſych: χαλεπήνας· ἀγανακτήσας. A. 4, 5, 13. τελευτῶν ἐχαλέπαινεν, *indignabundus obiurgabat.* Ιπρ. 1, 8. ὅπως — καταπραΰνωσι (ῥήτορες) τὴν βουλὴν, ἤν τι παρὰ καιρὸν χαλεπαίνῃ. c. ὅτι, A. 1, 5, 14. Clearchus ἐχαλέπαινεν, ὅτι — πράως λέγοι τὸ αὐτοῦ πάθος. c. dat. Suid: χαλεπαίνει· ὀστικῇ· ἀγανακτεῖ, ὀργίζεται. Π. 5, 5, 5. εἰ δικαίως ἢ ἀδίκως αὐτοῖς χαλεπαίνεις, quod me ſequuntur, παρήσω. — τὸ ἄνδρα ἄρχοντα πᾶσιν χαλεπαίνειν τοῖς ἀρχομένοις — διὰ τὸ ἅμα πᾶσι χαλεπαίνειν. A. 4, 6, 2. ὁ Χειρίσοφος αὐτῷ ἐχαλεπάνθη. 5, 8, 9. E. 7, 1, 27. De inferiore, A. 1, 4, 12. οἱ στρατιῶται ἐχαλέπαινον τοῖς στρατηγοῖς. 1, 5, 11. milites ἐχαλέπαινον καὶ ὠργίζοντο ἰσχυρῶς τῷ Κλεάρχῳ. 7, 6, 22. Xenophon ad concionem: Φημὶ δικαίως ἂν, ὧν (ſc. ἕνεκα) ἐμοὶ χαλεπαίνετε, τούτων τοῖς θεοῖς χάριν εἰδέναι. §. 28. Sic de filio, Π. 3, 1, 21. μήτι σὺ — ὅτι ἀποκτενεῖ με, χαλεπήνῃς τῷ πατρί. et c. πρὸς, Απ. 3, 2, 1. τὸν υἱὸν πρὸς τὴν μητέρα χαλεπαίνοντα. ¶ 2) *aegre ferre.* c. dat. rei, A. 5, 5, 12. οἱ συμπρέσβεις τῷ Ἑκατωνύμῳ χαλεπαίνοντες τοῖς εἰρημένοις. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 1, 81. male vtrumque datiuum iungit participio, et τοῖς εἰρημ. accipit pro τῶν εἰρημένων ἕνεκα. Similiter Hutch. iungit τοῖς εἰρ. τῷ Ἑκατ. i. e. ὑπὸ τοῦ Ἑκατωνύμου. ¶ 3) *male* *ra-*

tractare. Ιπ. 2, 5. οὐ χαλεπαίνοντα δεῖ, ἀλλὰ πραΰνοντα διδάσκειν. Sic de puniente Απ. 3, 13, 4. κολάσαντος δέ τινος τὸν ἀκόλουθον, ἤρετο, τί χαλεπαίνει τῷ θεράποντι. ¶ 4) saeuire, difficilem s. morosum esse. Απ. 2, 2, 9. χαλεπαίνεις filius in matrem. c. dat. Απ. 3, 2, 9. κύων — τοὺς ποιμένας ἠσπάζετο, τοῖ δὲ προσιόντι ἐχαλέπαινεν, allatrabat.

χαλεπαίνεσθαι, indignari. c. πρὸς, Π. 5, 2, 9. ἃ ἔπαιζον — πολὺ ἀπῆν τοῦ χαλεπαίνεσθαι πρὸς ἀλλήλους, mutua animorum offensione s. irritatione.

χαλεπὸς, ¶ 1) difficilis. Plato in Protagora T. I. p. 341. D. τὸ χαλεπὸν — ὃ ἂν μὴ ῥᾴδιον ᾖ, ἀλλὰ διὰ πολλῶν πραγμάτων γίγνηται. Π. 1, 1, 3. οὔτε τῶν χαλεπῶν ἔργων ἢ τὸ ἀνθρώπων ἄρχειν. 1, 3, 3. χαλεπὸν εἶναι τρέφειν ἵππους. 1, 6, 14. χαλεπὸν μὲν καὶ ἕνα ἄνθρωπον ἀργὸν τρέφεσθαι, πολὺ δ' ἔτι χαλεπώτερον, οἶκον ὅλον· πάντων δὲ χαλεπώτατον, στρατιὰν ἀργὸν τρέφειν. §. 19. p. 72. τοῦτο μὲν χαλεπὸν, τὸ δύνασθαι εὖ ποιεῖν. Α. 5, 2, 3. πρόσοδοι χαλεπαὶ πρὸς τὸ χωρίον. 5, 6, 3. extr. οὐ χαλεπὴν ὑμῖν εἶναι νομίζω τὴν πορείαν. 7, 4, 10. Απ. 2, 9, 1. ὡς χαλεπὸν ὁ βίος Ἀθήνησιν εἴη ἀνδρὶ βουλομένῳ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. Ιπρ. 5, 3. c. acc. et inf. Π. 1, 3, 11. χαλεπὸν ἦν ἄλλον φθάσαι τοῦτο. Ε. 4, 6, 9. c. πρὸς, Κ. 5, 17. οἱ — πλανῆται, χαλεποὶ πρὸς τοὺς δρόμους, cursu capi difficulter possunt. c. inf. act. vel med. per supinum vertendo, Α. 3, 4, 21. ταῦτα πάντα χαλεπὸν (all. χαλεπὰ) νυκτὸς — ποιεῖν, factu. Ε. 2, 3, 17. p. 92. χαλεπώτερον φυλάξασθαι τὸ ἀφανὲς τοῦ φανεροῦ. Ιερ. 4, 7. Απ. 1, 6, 5. Ιπρ. 8, 13. Cf. ἀδύνατος et ἄφοβος. ¶ 2) difficilis paratu. Απ. 1, 6, 9. ὁ τῶν χαλεπωτάτων δεόμενος μᾶλλον ἢ ὁ τοῖς ῥᾴστοις ῥᾳστως ἐντυγχάνειν. Stobaeus post χαλεπ. addit εὑρεῖν τι, probante Reiskio. Hindenb. nihil mutandum censet, quia possit suppleri ἐντυγχάνειν. Sed Ern. et Schneider receperunt εὑρεῖν omisso τι, quia sic est in MSS. et edd. vett. ¶ 3) aditu vel captu difficilis. Α. 4, 8, 1. ὑπερδέξιον χωρίον, οἷον χαλεπώτατον. 5, 1, 11.

11. χωρίον χαλεπόν. E. 6, 5, 42. K. 12, 4. ἐν χωρίοις ὑλώδεσι καὶ ἀποκρήμνοις καὶ ἄλλοις χαλεποῖς. ¶ 4) *ad vsum difficilis.* Ιερ. 6, 17. χαλεπὰ κτήματα, χρήσιμα δέ. ¶ 5) *difficilis explicatu.* Aπ. 1, 2, 42. οὐδέν τι χαλεποῦ πράγματος ἐπιθυμεῖς. ¶ 6) *periculosus.* Π. 4, 1, 3. ἠθύμουν· πάντα γὰρ ἦν χαλεπά. A. 3, 2, 2. χαλεπὰ τὰ παρόντα. 6, 6, 9. χαλεπὸν εἶναι καὶ μένειν καὶ ἀποπλεῖν. Πο. 4, 47. ¶ 7) *molestus.* Π. 5, 5, 4. ταῦτα χαλεπόν ὑπὸ πολεμίων παθεῖν, πολὺ δὲ χαλεπώτερον etc. §. 9. εἴ τι αὖ σοι δοκῶ τοῦτο χαλεπὸν ποιῆσαι. A. 4, 5, 3. ὁ τρίτος σταθμὸς ἐγένετο χαλεπός. 6, 5, 11. Ιερ. 6, 2. εἴ τι χαλεπὸν ἐν ἀνθρωπίνῳ βίῳ ἦν. Aπ. 2, 6, 2. χαλεπὸς φίλος. 3, 10, 13. θώρακες δύσφοροι καὶ χαλεποὶ pondere. Aπολ. 32. τοῦ βίου τὸ χαλεπώτατον. (Aπ. 4, 8, 1. est τὸ ἀχθεινότατον τοῦ βίου.) Ιπ. 9, 2. ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδέν, μήτε ποιῶν, *quod aegritudinem alicui afferat.* Vnde A. 4, 5, 3. ἔδοξε λῆξαι τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος, *venti frigidi molestia.* E. 4, 4, 5. ὑπισχνοῦντο μηδὲν χαλεπὸν αὐτοὺς πείσεσθαι. Ιπ. 6, 15. οἱ ἵπποι ὅταν τι χαλεπὸν πάσχωσι, πρ. πληγαῖς. Sic Ιπ. 10, 13. equitem οὐδὲν δεῖ χαλεπὸν προσφέρειν (τῷ ἵππῳ). ¶ 8) *grauis.* De iis, quae quis non libenter agit, Π. 2, 1, 8. τοῦτο χαλεπὸν ὁμολογῆται. A. 7, 7, 3. σοὶ μὲν τοιαῦτα λέγοντι καὶ ἀποκρίνασθαι χαλεπόν. E. 5, 4, 32. ¶ 9) *grauis toleratu.* Π. 2, 3, 5. p. 120. βίων χαλεπώτατος, 7, 5, 26. p. 458. ὅπως τοῦ πάντων χαλεπωτάτου ἄπειροι γενώμεθα. οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τὰ ἀγαθά, οὕτω χαλεπὸν, ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι λυπηρόν. A. 1, 3, 12. χαλεπώτατος ἐχθρός. 6, 6, 9. χαλεπὸν, εἰ οἰόμενοι τιμῆς τεύξεσθαι, ἀντὶ τούτων μηδ' ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις ἐσόμεθα. Aθ. 1, 6. χαλεπωτέροις ἢ ψύχεσιν ἢ θάλπεσιν. E. 2, 3, 17. p. 90. 2, 4, 13. τῶν πάντων αἴσχιστόν τε, καὶ χαλεπώτατον, καὶ ἀνοσιώτατον, καὶ ἔχθιστον καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις πόλεμον. Aπ. 4, 2, 35. O. 18, 1. contra ventum stare, χαλεπὸν τοῖς ὄμμασι καὶ ταῖς χερσί. Σ. 4, 37. νόσος χαλεπή. Cf. πάθημα. ¶ 10) *durus, acerbus, non ferendus.* Π. 1, 3, 11. ἀκου-

ἄκοντα τὸν παῖδα χαλεπὸν ἐνόμιζε εἶναι καταλιπεῖν. Ε. 3, 5, 8. p. 180. Ο. 1, 22, δοῦλοι χαλεπῶν δεσποτῶν. Ιπ. 9, 10. ¶ 11) *morofus.* Απ. 2, 2, 10. matrem χαλεπὴν εἶναι Φῄς. Σ. 2, 10. Socrates Xanthippe vtitur vxore omnium χαλεπωτάτῃ. Α. 2, 6, 6. τοῦτο ἐποίει ἐκ τοῦ χαλεπὸς εἶναι. §. 7. ἀεὶ χαλεπὸς καὶ ὠμὸς ἦν. ¶ 12) *ferox, faeuus.* Α. 5, 8, 10. κύνας χαλεπούς. Κ. 10, 23. apri χαλεποὶ ὄντες. ¶ 13) *infeftus.* Π. 1, 1, 2. χαλεπώτεραί εἰσι αἱ ἀγέλαι πᾶσι — ἢ τοῖς ἄρχουσι. Sic fere Π. 5, 5, 4. τί χαλεπὸν ὁρῶν οὕτω χαλεπῶς Φέρεις, *hoftile in te.* Referri etiam huc poffit Ε. 4, 4, 5. e nr. 7. ¶ 14) *malus.* Σ. 8, 22. ἐκ τῶν διὰ τοὺς τρόπους Φιλουμένων οὐδὲν χαλεπὸν γεγενημένον, ἐκ δὲ τῶν — πολλὰ ἀνόσια. ¶ 15) τὸ χαλεπὸν et τὰ χαλεπὰ, a) *pericula, moleftiae.* Π. 2, 3, 2. τοῖς τοιούτοις πάντα ἥξει τὰ χαλεπὰ Φερόμενα. Ιερ. 2, 12. ὅσα ἔχει χαλεπὰ in bello. b) *curae.* Ιερ. 2, 4. τὰ χαλεπὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς — ἀποκεκρυμμένα. c) *res aduerfae, calamitates, aerumnae, incommoda.* Π. 4, 2, 12. p. 216. ἔνθα — πάντων ἂν τῶν χαλεπωτάτων τύχοιμεν. §. 17. τῷ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν. 8, 7, 3, p. 543. μή τι ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ ἴδοιμι ἢ ἀκούσαιμι ἢ πάθοιμι χαλεπόν. Α. 3, 1, 10. Ε. 4, 3, 7. Απ. 1, 6, 4. Απολ. 8. γῆρα, εἰς ὃ πάντα τὰ χαλεπὰ συῤῥεῖ. §. 27. Ιπ. 3, 9. ὑπέρφοβοι — ἵπποι τὸν ἀναβάτην πολλάκις εἰς τὰ χαλεπώτατα ἐνέβαλον. d) *morofitas, morum afperitas.* Α. 2, 6, 7. τὸ χαλεπὸν, ἐῤῥωμένον πρὸς τοὺς πολεμίους ἐδόκει εἶναι· ὥστε σωτήριον καὶ οὐκέτι χαλεπὸν ἐφαίνετο.

χαλεπότης, ¶ 1) *morum afperitas.* Απ. 2, 2, 7. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς (matris) ἀναχέσθαι τὴν χαλεπότητα. Ο. 4, 8. ¶ 2) *importunitas.* De eo, qui alicui grauis eft amore fuo, Σ. 8, 6. μόνον μὴ συγκόψῃς με· τὴν δ' ἄλλην χαλεπότητα ἐγώ σου Φέρω. ¶ 3) *feritas.* Ιπ. 3, 10. εἴ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος — εἴτε πρὸς ἵππους, εἴτε πρὸς ἀνθρώπους.

χαλεπῶς, ¶ 1) *difficulter.* Α. 3, 3, 9. ἀνεχωροῦμεν πάνυ χαλεπῶς, vexati ab hofte. Cf. ἀπαλλάτ-

λάττειν nr. 2. ¶ 2) *cum molestia.* E. 6, 4, 26. χαλεπῶς πορευόμενοι, np. ἐν νυκτὶ — φόβῳ — χαλεπὴν ὁδόν. ¶ 3) *aegre, non libenter.* Ιερ. 6, 15. χαλεπῶς μὲν αὐτοὺς ζῶντας ὁρῶσιν, χαλεπῶς δ' ἀποκτείνουσι. §. 16. K. 10, 23. τὰ νεογνὰ αὐτῶν ὅταν ἁλίσκηται, χαλεπῶς τοῦτο πάσχει. ¶ 4) *cum tristitia.* E. 4, 5, 18. οὕτω χαλεπῶς ἂν ἐδόκουν οἱ στρατιῶται τοὺς Μαντινέας ἐφησθομένους τῷ δυστυχήματι θεάσασθαι. ¶ 5) *aspere.* Απ. 2, 6, 17. χαλεπώτερον χρωμένους τῶν μηδενὸς ἀξίων ἀνθρώπων, *durius tractantes.* ¶ 6) *grauiter, valde.* A. 3, 4, 28. χαλεπῶς κάμνω ex itinere pedestri, pondere pressus. Ιπ. 10, 12. ἀνακρουστέον οὔτε ἄγαν χαλεπῶς, οὔτε ἄγαν ἡσύχως. ¶ 7) χαλεπῶς ἔχειν, a) *difficile esse.* E. 7, 4, 6. ὡς χαλεπῶς ἔχοι αὐτοὺς σωθῆναι. b) *succensere.* c. dat. E. 1, 5, 10. χαλεπῶς εἶχον τῷ Ἀλκιβιάδῃ c. πρὸς, A. 7, 5, 10. πρὸς Ξενοφῶντα οἱ στρατιῶται πάντες χαλεπῶς (all. παγχαλέπως) εἶχον. c) *tristem fieri, perturbari.* A. 6, 4, 11. οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά· ἐκ τούτου χαλεπῶς εἶχον οἱ στρατιῶται. ¶ 8) χαλεπῶς φέρειν, *grauiter ferre.* A. 5, 7, 1. οἱ στρατιῶται ἀκούσαντες χαλεπῶς ἔφερον. 7, 7, 1. Cf. φέρειν nr. 3.

χαλινὸς, *frenum.* Suid: χαλινός· τὸ ἡνίον. Accuratius Pollux 1, 148. τὸ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον, χαλινὸς, οὐ τὸ μέσον, ἡνίον. Ιπ. 6, 8. ἔχοντα πρὸς τοῖς ὀδοῦσι τὸν χαλινόν. §. 9. δεῖ ἀπέχειν τὸν χαλινὸν τῶν γνάθων. Ιππ. 8, 4. χαλινοὶ καὶ ἐφίππια ἐξ ἱμάντων ἠρτημένα ἐστὶ χρήσιμα. Locus notabilis et fere classicus de frenis est Ιπ. 10, 6 — 13. Nam §. 6. dicitur: χρὴ οὐ μεῖον δυοῖν χαλινοῖν κεκτῆσθαι, et exponitur, quid sit χαλινὸς λεῖος et τραχύς. Cf. 9, 9. 10, 8. χαλινοὶ ὑγροί. Cf. §. 10. et 11. vbi etiam de σκληρῷ disputatur. Cf. σκληρὸς et ὑγρός. ¶ 1) Eques dicitur χαλινὸν διδόναι, *laxare, remittere,* Ιπ. 10, 12. 16. 11, 3. — ἐμβάλλειν, Ιπ. 3, 2. 6, 7. — ἐξαιρεῖν, Ιπ. 3, 2. — εἰς ἄκρον τὸ στόμα καθιέναι, Ιπ. 6, 9. — ἀντιλαμβάνεσθαι equum τῷ χαλινῷ, Ιπ. 10, 15. Cf. ἀνακρούειν, πλαγιοῦν. ¶ 2) Equus dicitur λαμβάνειν τὸν χαλινὸν, Ιπ. 6, 10.

10, 8, 8. 14. it. δέχεσθαι et ἀναλαμβάνειν. v. ἀναλ. et δέχ. it. τῷ χαλινῷ βαρύνεσθαι, Ιπ. 8, 8. et ὑπὸ χαλινοῦ πιέζεσθαι, Ιπ. 10, 15. it. τοῖς χαλινοῖς πείθεσθαι, Π. 4, 3, 3. p. 229.

χαλινοῦν, *frenare.* Π. 3, 3, 14. χαλινῶσαι (τοὺς ἵππους). 4, 2, 13. ἐχαλίνουν (τοὺς ἵππους). Α. 3, 4, 21. χαλινῶσαι τὸν ἵππον. Ε. 7, 2, 21. 7, 5, 22. Paſſiuum: Ιπ. 5, 1. τὸν ἵππον περὶ τὸ χαλινοῦσθαι δυσκολώτερον εἶναι. Cf. Poll. 1, 201. Ιπ. 6, 11.

χαλίνωσις, *freni iniectio.* Ιπ. 3, 11. τὰς τῶν χαλινώσεων καὶ ἀναβάσεων ἀποκωλύσεις, *ſi equus frenari et conſcendi ſe non patitur.* Deeſt vocabulum in lexicis, praeter theſ. Steph. quamuis etiam a Polluce 1, 184. annotatum.

χαλκεῖον, ¶ 1) *vas aeneum, tabula aenea.* Σ. 7, 4. τὸ χαλκεῖον, λαμπρὸν ὂν, φῶς οὐ ποιεῖ. Zeun. intelligit *ſpeculum aeneum.* ¶ 2) *munimentum ſ. tegumentum aeneum.* Ιπ. 12, 7. στεγαστέον — ἢ μοχείῳ ἢ χαλκείῳ. Margg. χαλκίῳ.

χαλκεύειν, *artem ferrariam tractare.* Poll. 7, 106. χαλκεύειν δὲ καὶ τὸ σιδηρεύειν ἔλεγον, καὶ χαλκέας, τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους. Απ. 4, 2, 22. τὴν τοῦ χαλκεύειν ἀμαθίαν, *artis ferrariae.*

χαλκεὺς, *faber ferrarius* v. χαλκεύειν. Cf. Heſych. Ε. 3. 4, 17. χαλκεῖς dicuntur, qui Αγ. 1, 26. σιδηρεῖς. Απ. 4, 4, 5. χαλκέα ὁ δάξεσθαί τινα. Iunguntur aliis, Π. 6, 2, 11. p. 372. χαλκέας, τέκτονας, σκυτοτόμους. Απ. 1, 2, 37. τῶν σκυτέων, καὶ τῶν τεκτόνων, καὶ τῶν χαλκέων. 3, 7, 6. τοὺς σκυτεῖς, ἢ τοὺς τέκτονας, ἢ τοὺς χαλκεῖς. Ο. 6, 13. ἀγαθοὺς τέκτονας, χαλκέας ἀγαθούς.

χαλκευτικὸς, ¶ 1) *artis ferrariae peritus.* Απ. 1, 1, 7. ¶ 2) *ex aere* vel *ferro factus.* Πο. 4, 6. ἀξίων γενομένων τῶν χαλκευτικῶν ἔργων. ¶ 3) ἡ χαλκευτικὴ, *ars ferraria.* Ο. 1, 1.

Χαλκηδονία, *Chalcedonia, Chalcedonis ager.* v. Χρυσόπολις.

Χαλκηδὼν, *Chalcedon,* vrbs Bithyniae. Α. 7, 1, 13. 7, 2, 14. 15. Ε. 1, 1, 18. 25. Clearchus ibi eſt harmoſtes. 1, 3, 2 — 8. Athenienſes eam obſident, ſed Pharnabazus eam

eam redimit, tributa tamen ex ea Atheniensibus concedit. 2, 2, 1. Lysander eam recipit. 4, 8, 28. Thrasybulus sibi conciliat.

Χαλκιδεῖς, *Chalcidenses*, οἱ ἐξ Εὐβοίας, E. 4, 2, 10. sunt cum Atheniensibus in pugna.

χαλκίον, *vas aeneum*. O. 8, 19. χαλκία in supellectili recensentur. Cf. χαλκεῖον.

χαλκὸς, *aes*. Aϑ. 2, 11. εἴ τις σιδήρῳ, ἢ χαλκῷ — πλουτεῖ πόλις. — παρὰ δὲ τοῦ, σίδηρος· παρὰ δὲ τοῦ, χαλκός. §. 12. Π. 6, 4, 1. ἤστραπτο χαλκῷ πᾶσα ἡ στρατιά. A. 1, 8, 5. χαλκός τις ἤστραπτε καὶ αἱ λόγχαι ante pugnam. Aγ. 2, 7. ὥπλισε οὕτως, ὡς ἅπαντα μὲν χαλκὸν, ἅπαντα δὲ φοίνικα φαίνεσθαι.

χαλκοτύπος, *faber aerarius*. v. Wesseling. ad Herodot. 1, 26. Aγ. 1, 26. et Πο. 4, 6. iunguntur χαλκοτύποι et σιδηρεῖς, E. 3. 4, 17. χαλκοτύποι et χαλκεῖς.

χαλκοῦς, *aeneus*. De aereis veterum armis v. Hutch. ad Π. 7, 1, 1. vbi Cyrus cum suis sunt ὡπλισμένοι θώραξι χαλκοῖς, κράνεσι χαλκοῖς, παραπλευριδίοις χαλκοῖς. 6, 1, 26. τοὺς ἵππους χαλκοῖς προβλήμασι. A. 5, 3, 1. πέλται χαλκαῖ οὖσαι. Λ. 11, 3. χαλκῆν ἀσπίδα. Improprie Λ. 3, 6. ἐκείνων ἧττον ἂν ὄμματα μεταστρέψαις, ἢ τῶν χαλκῶν, *quam si ahenei essent, quam statuarum aenearum*.

χαλκώματα, *vasa aenea*. Secundum Athenaeum 6, p. 231. B. videtur potius dicendum esse χαλκοῦς κόσμος. Sed Pollux 10, 174. φιάλης δ' ἂν, inquit, — καὶ χαλκώματα ἐν μέρει τῶν σκευῶν, laudans locum A. 4, 1, 6. apud Carduchos χαλκώμασι παμπόλλοις κατεσκευασμέναι αἱ οἰκίαι.

Χάλος, *Chalus*, Syriae fluuius. v. Hutch. diss. ad anab. p. 14. A. 1, 4, 9. magnis piscibus plenus, quos Syri pro diis colunt.

Χάλυβες, *Chalybes*, interdum *Chaldaeorum* nomine comprehensi. ¶ 1) finitimi Armeniis et Taochis. A. 4, 4, 11. Τηρίβαζος, ἔχων μισθοφόρους Χάλυβας καὶ Ταόχους. 4, 6, 3. 7, 8, 14. Χάλυβες καὶ Χαλδαῖοι — αὐτόνομοι. De regione, A. 4, 5, 23. τὴν πλησίον (Armeniae) χώραν εἶναι Χάλυβας. 4, 7, 10. ἐπορεύ-

ρεύθησαν διὰ Χαλύβων — οὗτοι ἦσαν ἀλκιμώτατοι. Cf. ſqq. vsque ad §. 12. ¶ 2) populus Aſiae minoris ad Pontum Euxinum, in regione Moſynoecorum. A. 5, 5, 1. ἀφικνοῦνται εἰς Χάλυβας. οὗτοι ὀλίγοι ἦσαν, καὶ ὑπήκοοι τῶν Μοσυνοίκων. v. omnino Hutch. diſſ. ad anab. p. 24. et 27.

χαμαὶ, *humi*. Thom. Mag: χαμαὶ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ γῇ. Suid: χαμαί· ἐπὶ τῆς γῆς. Ag. 2, 14. ἐγχειρίδια — τὰ μὲν χαμαὶ (κείμενα), τὰ δ' ἐν σώμασι. E. 4, 1, 13. Ἀγησίλαος — καὶ οἱ τριάκοντα χαμαὶ ἐν πόᾳ τινι κατακείμενοι ἀνέμενον. ὁ δὲ Φαρνάβαζος — κατεκλίνθη καὶ αὐτὸς, ὥσπερ εἶχεν, χαμαί. Sed χαμαὶ καθῆσθαι eſt triſtitiae. v. καθῆσθαι nr. 1.

χαμηλὸς, *humilis*. Poll. 1, 191. ὁπλαὶ — Ξενοφῶν δ' αὐτὰς χαμηλὰς καλεῖ. Iπ. 1, 3. v. ταπεινὸς nr. 1.

χαμόθεν, *de inferiore loco*. Thom. Mag. p. 910. χαμόθεν, τὸ ἐκ τῆς γῆς. E. 7, 2, 7. ἐπὶ τὸ τεῖχος καὶ τοὺς πύργους ἀναβάντες οἱ πολέμιοι — οἱ δὲ χαμόθεν ἠμύνοντο.

χαρὰ, *gaudium*. Π. 7, 5, 11. δακρύοντες ἅμα χαρᾷ καὶ εὐφραινόμενοι. E. 7, 1, 22. κοινόν τι χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστιν. Ἱερ. 1, 25. ὁ μετὰ χαρᾶς ἐμπιμπλάμενος, *cum appetitu*. Ita etiam habet Stobaeus. MS. ſed in edito legitur ποιητικώτερον hoc: μετὰ χαρμονῆς. Tribuitur canibus, K. 6, 15. ὑπὸ χαρᾶς καὶ μένους προϊᾶσιν, *prae gaudio*.

Χαρὰ, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

χαράδρα, inquit Phauorinus, κυρίως ἐπὶ χειμάῤῥου, ὃς ῥέων χαράττει δραστηρίως τὴν γῆν. Heſych: χαράδρα· χείμαῤῥος, ποταμός. — χαράδραι· αἱ χαράξεις τοῦ ἐδάφους, καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων. Cf. Poll. 1, 187. et 3, 103. Sed in Xenophonte verti fere poteſt *vallis*, vt A. 3, 4, 1. χαράδραν ἔδει διαβῆναι. §. 3. ἔφευγον ἐπὶ τὴν χαράδραν — ἐν τῇ χαράδρᾳ ζωοὶ ἐλήφθησαν. 4, 2, 2. ἦσαν ἐπὶ χαράδραν. Hutch. *alueum torrentis*. 5, 2, 3. χωρίον — περὶ δὲ τοῦτο ἦν χαράδρα ἰσχυρῶς βαθεῖα. §. 4. 6. 7. 6, 3, 3. ἐπὶ διαβάσει χαράδρας. Hutch. *in traiectu torrentis cuiusdam aluei*. E. 4, 2, 8. ἔμπροσθεν ποιησάμενοι

τὴν χαράδραν. Fr. Portus: *alueum torrentis s. locum confragosum.* K. 6, 5. ῥοῦς, χαράδρας, χειμάῤῥους ἀεννάους.

χαράκωμα, *vallum ex lignis factum.* Ammonius in v. χάραξ· χαρακώματα, τὰ περιφράγματα. Cf. Poll. 9, 14. et Raphel. ad Luc. 19, 43. A. 5, 2, 18. ἐνῆπτον καὶ τὰς παρ' αὐτὸ τὸ χαράκωμα οἰκίας. §. 12. et 14. erat σταύρωμα, et §. 5. σκόλοπες. E. 5, 4, 38. χαράκωμα nominatur ἀποτεταφρευμένον καὶ ἀπεσταυρωμένον πεδίον. §. 39. Cf. §. 41. vbi de eodem est pluralis. 6, 2, 12. 14.

Χάρης, *Chares,* dux Atheniensium, fortassis Corinthi, qui saepe etiam memoratur a Diodoro Siculo lib. 16. E. 7, 2, 18. 19. Phliasii a Charete auxilia impetrant, et hostes cum eo vincunt. §. 20 — 22. Sicyoniis Thyamiam eripit. 7, 4, 1. ab Atheniensibus e Thyamia reuocatur. §. 5. Corinthiis opem laturus adest, sed repudiatur.

χαρίεν scribitur etiam χάριεν, sed melius χαρίεν. Suid: χάριεν οἱ Ἀττικοὶ πρὸ δύο ἀναπέμπουσι, τὸ δὲ πρὸ μιᾶς κοινόν. — χάριεν προπαροξυτόνως, ἀντὶ τοῦ χαριέντως· χαρίεν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιχάρους. Sed haec distinctio videtur inepta esse. Etymol. M. χάριεν, τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ὀξύνει Ἡρωδιανός. Cf. Phauorin. et Hesych. Verti autem varie potest ¶ 1) A. 3, 5, 7. τὸ μὲν ἐνθύμημα χαρίεν (Well. χάριεν) ἐδόκει εἶναι, τὸ δὲ ἔργον ἀδύνατον. Leuncl. *inuentum non inelegans.* Hutch. *scite excogitatum et artificiose.* Zeun. *lepide inuentum.* ¶ 2) Ironice Π. 1, 4, 13. χαρίεν γὰρ εἰ — τὸν παῖδα ἀποβουκολήσαιμι, *bella res fuerit,* i. e. miserum et stolidum. ¶ 3) χαριέστερον, *suauius, commodius, minus molestum.* Απ. 3, 13, 5. χαριέστερον δὲ καὶ προσεξορμᾶν.

χαρίζεσθαι, ¶ 1) *gratificari, rem gratam facere.* v. Thom. Mag. et Hesych. Π. 1, 4, 2. ὑπηρετήσων ὅ τι οἴοιτο χαριεῖσθαι. A. 7, 6, 2. ἀποδιδοὺς τὸ στράτευμα αὐτοῖς χαριεῖ. E. 1, 5, 4. ἤρετο, τί ἂν μάλιστα χαρίζοιτο ποιῶν. 3, 4, 27. O. 10, 12. τὸ ἑκοῦσαν χαρίζεσθαι. Oppon. ἀναγκαζομένην ὑπηρετεῖν. c. dat. Π. 1, 1, 5. ἐπιθυμίαν — τοῦ πάν-

τας

τας αὐτῷ χαρίζεσθαι. I, 4, 14. I, 6, 10. χαρίζεσθαι βουλόμενον ὑμῖν ὑπηρετήσειν. 6, 1, 21. ἐμοὶ ἰσχυρῶς χαρίσασθαι. A. 2, 3, 11. Σ. 8, 12. ἅμα χαριζόμενος Καλλίᾳ παιδεύεις αὐτόν. Deinde ſequitur: ὅπως δὲ καὶ ἔτι μᾶλλον εὐφραίνηται. Itaque χαρίζεσθαι eſt fere i. q. εὐφραίνειν. c. dat. perſ. et acc. rei, Π. 1, 4, 9. τοῦτο χάρισαί μοι. 5, 1, 10. οὔτε Κυαξάρει νομίζοντες τοῦτο ὑπηρετεῖν, ἀλλ' ἐμοὶ βουλόμενοι τοῦτο χαρίζεσθαι. 7, 4, 7. ποιεῖν ὅ τι ᾤοντο αὐτῷ χαριεῖσθαι. 8, 5, 10. E. 3, 4, 9. τάδε οὖν μοι χάρισαι. O. 9, 11. Sic A. 5, 3, 7. ἀναθεῖναι, ποιησάμενον τῇ Ἀρτέμιδι, ὅ τι οἴοιτο χαριεῖσθαι τῇ θεῷ. Π. 4, 5, 16. Κυαξάρει ἐξέλετε, ὁποῖ' ἂν οἴησθε αὐτῷ μάλιστα χαρίζεσθαι, *quae ſi exemeritis, putatis ei vos rem gratiſſimam eſſe facturos.* Eodem modo c. dat. et acc. perſ. Π. 3, 3, 1. ἄρχοντα καταλιπὼν — ὃν ᾤετο Κυαξάρει ἂν μάλιστα χαρίσασθαι, *quo relicto, quem ſi relinqueret.* ¶ 2) *precibus reſpondere, dare petita.* Π. 3, 2, 14. ὥστε σε καλῶς βεβουλεῦσθαι χαρισάμενον αὐτῷ, *ſi pecuniam dederis, quam rogat.* 4, 6, 7. χάριν οἴομαί σοι ἔχειν, ὅτι με ἤτησας — οὕτως ἐγὼ ὑμῖν διψῶ χαρίζεσθαι. Poteſt tamen etiam verti *gratificari.* A. 2, 1, 8. ἐὰν πείσας βούληται λαβεῖν — ἐὰν αὐτῷ ταῦτα (quae poſtulat) χαρίσωνται. ¶ 3) *non moleſtum eſſe, non urgere.* Iπ. 10, 12. ἐν ᾧ ἂν καλῶς ὑπηρετῇ equus, χαρίζεσθαι τῷ ἵππῳ. ¶ 4) *indulgere.* affectibus et voluptati, Π. 4, 3, 1. χαριζόμενοι τῇ ἡδονῇ. A. 7, 1, 16. ἐὰν τῷ θυμῷ χαριζώμεθα. Aπ. 1, 2, 23. ἡδοναὶ πείθουσιν — ἑαυταῖς τε καὶ σώματι χαρίζεσθαι. 2, 1, 2. τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι, *gulae indulgere.* ¶ 5) *obſequi, corporis copiam facere.* De re venerea. Timaeus lex. Plat. et Suid: χαρίζεσθαι, κοινῶς μὲν, ὡς οἱ πολλοί· ἰδίως δὲ ἐπὶ ἀφροδισίων. Heſych: χαρίσασθαι· παραχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι, αἱ πρὸς συνουσίαν ἑαυτὰς ἐνδιδοῦσαι. Cf. Poll. 5, 93. et Gatakec. de ſtylo N. T. cap. 11. Contrarium in hoc genere eſt ἀναίνεσθαι. V. Harpocrat. in h. v. ibique Mauſſac. De παιδικοῖς, Iερ. 1, 37. ὅταν ὁ ἐρώμενός

νός τι ὑπουργῇ, (τεκμήριον) ὅτι ὡς φίλων χαρίζεται. De meretrice, Απ. 3, 11, 10. τῷ σφόδρα σου φροντίζοντι ὅλῃ τῇ ψυχῇ κεχαρίσθαι, i. e. χαρίσασθαι. §. 12. ἀμείβεσθαι χαριζομένην. §. 13. χαρίζοιο δ' ἂν μάλιστα. §. 14. Sic de meretrice comiter intuente, Απ. 3, 11, 10. ἐμβλέπουσα χαρίζοιο. ¶ 6) *beneficiis afficere.* Π. 3, 1, 17. ὅτῳ ἂν χαρίσαιο ὥσπερ τῷ ἐμῷ πατρί. Ιερ. 8, 2. μείζω χαρίζεσθαι. In sqq. est κτᾶσθαι χάριν ἀπό τινος. ¶ 7) *dona dare.* Π. 8, 6. 11. εἴ τι Κύρῳ χαρίσαιτο. Antea est πέμψειεν. Ε. 3, 1, 8. αὐτῷ Φαρναβάζῳ δοῦναι, καὶ παλλακίσιν αὐτοῦ χαρίσασθαι. Cf. τιμᾶν nr. 7. ¶ 8) *placare, propitium sibi reddere.* Ε. 7, 4, 35. ἀποδιδόντες ἂν τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς — τῷ θεῷ οἴεσθαι μᾶλλον ἂν οὕτω χαρίζεσθαι. Απ. 4, 3, 16. ¶ 9) κεχαρισμένος, a) *gratus, acceptus, placens.* Hesych: κεχαρισμένος· ἄριστος, προσφιλέστατος, μετὰ χαρᾶς (fort. leg. χάριτος) πάντα ποιῶν. Schol. Hom. Od. β, 54. κεχαρισμένος· προσφιλής, ἡδύς. Απ. 2, 1, 24. τί ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτὸν εὕροις. 2, 2, 5. τά τε συμφέροντα καὶ κεχαρισμένα. c. dat. Απ. 1, 3, 3. πολλάκις αὐτοῖς (diis) τὰ παρὰ τῶν πονηρῶν μᾶλλον ἂν εἶναι κεχαρισμένα — εἰ τὰ παρὰ τῶν πονηρῶν μᾶλλον ἦν κεχαρισμένα. Ιπρ. 3, 2. b) i. q. χαριζόμενος vel χαρισάμενος. Ε. 4, 8, 9. τοῦτο τοῖς Ἀθηναίοις κεχαρισμένος ἔσῃ, *hoc si feceris, gratam Athenienſibus rem facies, gratiam ab Athenienſibus inibis.* c) *beneficiis affectus.* Ita cum aliis Ernestius intelligit Απ. 1, 2, 10. κεχαρισμένοι. Oppon. ἀφαιρεθέντες. Schneiderus tamen nec h. l. inepte interpretatur *gratificati.* Et Schützius negat vnquam apud Xenophontem passiue posse accipi.

Χαρικλῆς, *Charicles.* Ε. 2, 3, 2. eligitur inter triginta tyrannos. Απ. 1, 2, 31 — 37. legibus interdicit Socrati cum adolescentibus disserere.

Χαρίλας, *Charilas.* v. Χαιρίδας.

χάρις, ¶ 1) *gratia, quae sequitur beneficia.* Πο. 3, 11. μεταχεῖν ταύτης τῆς χάριτος. Απ. 4, 3, 3. καὶ τοῦτο χάριτος ἄξιον. Cf. ἄξιος. De Accusatiuo Moeris ita: χάριν, Ἀττικῶς·

τικῶς· χάριτα, Ἑλληνικῶς. Quod praeceptum pertinet tantum ad nomen appellatiuum. Cf. Χάριτες. Dicitur autem quis a) ἀμείβεσθαι χάρισιν, v. ἀμείβ. b) χάριν ἀποδιδόναι, *gratiam referre, beneficium rependere.* Π. 1, 2, 7. Αγ. 2, 29. χάριν ἀποδώσειν ἀνθ' ὧν εὐεργετήκει. 4, 2. χάριτας ἀποστερεῖν *(gratiam non referre)* ὧν οὐκ εἰσὶ δίκαι πρὸς τὸν μὴ ἀποδιδόντα. — ἀποδιδόναι χάριτας — πολὺ μείζους quam beneficium. Ε. 3, 5, 9. χάριτα αὐτοῖς ἀποδοῦναι μείζονα ἢ ἔλαβον. Vbi χάρις, ad ἔλαβον relatum, est *beneficium.* Thom. Mag. p. 89. ἀπέχω τὴν χάριν κάλλιον, ἢ λαμβάνω. 4, 1, 14. χάριτας ἀποδιδόναι. Απ. 2, 2, 13. c. dat. Π. 6, 1, 24. τί ἂν ποιῶν χάριν Κύρῳ ὑπέρ τε σοῦ καὶ ἐμαυτοῦ ἀποδιδοίην. Ε. 6, 5, 38. p. 430. c. gen. rei et dat. perſ. Π. 4, 2, 6. χάριν αὐτοῖς ταύτης τῆς προθυμίας (ſcil. ἕνεκα) ἀποδοῦναι. Ο. 12, 19. Cf. lit. e. f. c) χάριν ἀπολαμβάνειν, *gratiam reportare.* Απ. 2, 2, 5. οὐκ εἰδυῖα, τίνα τούτων χάριν ἀπολήψεται. Vbi χάρις videtur μέσως dictum, Quare Stobaeus habet εἴ τινα pro τίνα. §. 14. εὖ σε ποιήσας χάριν ἀπολήψεσθαι. 4, 4, 17. d) χάριν εἰδέναι, *gratiam habere.* Ο. 7, 37. ἣν μέλλωσιν οἱ θεραπευθέντες χάριν εἴσεσθαι. c. dat. Π. 8, 1, 12. τοῖς ἰατροῖς χάριν ᾔδει, ὁπότε τις ἰάσαιτο. Α. 1, 4, 14. ὑμῖν χάριν εἴσεται καὶ ἀποδώσει. Ο. 2, 15. σοι χάριν εἰδότας, εἰ ἐθέλοις παρ' αὐτῶν μανθάνειν. Σ. 4, 12. ἡλίῳ τὴν μεγίστην χάριν οἶδα, ὅτι etc. 8, 37. c. gen. et dat. Π. 1, 6. 11. οὐδεὶς ἐμοὶ τούτων χάριν εἴσεται — χάριν τούτων πλείστην εἰδέναι τῷ διδόντι. 3, 1, 17. 6, 2, 2. Α. 7, 6, 22. Ε. 4, 1, 2. Cf. εἰδέναι nr. 17. e) χάριν ἔχειν. Thom. Mag: χάριν οἶδά σοι, καὶ χάριν ἔχω σοι, καὶ χάριν ὁμολογῶ. εὐχαριστῶ δὲ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἴρηκεν. Moeris: χάριν σοι ἔχω, ἀντὶ τοῦ οἶδα. Α. 6, 1, 17. ἥδομαι — καὶ χάριν ἔχω. c. dat. Α. 2, 5, 2. p. 112. οὐκ ἂν τοῦ μισθοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ καὶ τῆς χάριτος, ἣν σωθέντες ὑπὸ σοῦ σοὶ ἂν ἔχοιμεν. Αγ. 1, 13. ὡς πολλὴν χάριν αὐτῷ ἔχοι, ὅτι etc. Ε. 3, 4, 11. 7, 3, 7. p. 476. χάριν ἂν μοι εἴχετε, εἰ ἀπέκτεινα αὐτόν. Απ. 1, 2, 7. 2, 6,

2, 6, 21. 3, 11, 2. Σ. 4, 63. c. gen. et dat. Π. 5, 1, 10. χάριν τούτων ἐγὼ ὑμῖν ἔχω μὲν — ἀποδιδόναι δὲ οὔπω ἀξίαν δύναμιν ἔχειν μοι δοκῶ. Απ. 3, 11, 3. f) χάριν ὀφείλειν, *beneficio deuinctum esse.* Π. 3, 2, 7. προσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας — αἰσχυνοίμεθα ἂν σοι μὴ ἀποδιδόναι. §. 14. ἢν μὴ λάβωμεν — οὐδεμίαν αὐτῷ χάριν ὀφείλομεν. 4, 5, 12. p. 247. χάριν ὀφείλειν — πᾶσαν τὴν χάριν ἀποδιδόναι — ἵνα μή σοι ἔχθραι ἀντὶ χαρίτων ὀφείλωνται. 5, 3, 11. 6, 4, 3. Απολ. 17. — g) Nominatiuus ponitur ita, vt supplendum sit ἐκτέα vel simile quid. Cf. Raphel. ad Rom. 6, 17. Π. 7, 5, 26. p. 454. τοῖς θεοῖς μεγίστη χάρις, ὅτι etc. 8, 7, 2, πολλὴ δ' ὑμῖν (diis) χάρις, ὅτι etc. A. 3, 3, 9. O. 8, 16. ¶ 2) *gratia, fauor, amor.* Ιερ. 8, 2. μείζω κτᾶται χάριν. §. 3. χάριτος τυγχάνειν. §. 5. τιμή τις καὶ χάρις συμπαρέπεσθαι ἀνδρὶ ἄρχοντι §. 7. Απ. 2, 7, 9. ¶ 3) *officium, gratia, gratificatio.* Απ. 3, 5, 23. οὔτε δώρων, οὔτε χαρίτων φειδόμενον, ὅπως μάθῃς παρ' αὐτῶν. O. 13, 12. κολακεύμασι προτιμώμενον seruum a villico, ἢ ἄλλῃ τινὶ ἀνωφελεῖ χάριτι. ¶ 4) *beneficium.* Suid: χάριτας· τιμάς, εὐεργεσίας. Phauorin: χάρις· — ἡ δωρεά. Eodem vocabulo χάριν interpretatur etiam Thomas. Αγ. 4, 3. τὰς χάριτας αὐτῷ ὀφειλομένας. §. 4. εἰ χάριτας ἐπώλει, ἢ μισθοῦ εὐεργετήκει. Ιερ. 8, 4. αἱ χάριτες et τὸ δώρημα sibi substituuntur vt synonyma. Σ 8, 36. Cf. nr. 1. b. et κατατίθεσθαι. ¶ 5) *voluptas, suauitas rei venereae.* Phauorin: χάρις· ἡ ἡδονή. Cf. χαρίζεσθαι nr. 5. Ιερ. 1, 34. παρὰ παιδικῶν βουλομένων ἥδισται αἱ χάριτές εἰσιν. Possit etiam reddi *obsequia*, vel *gratificationes.* 7, 6. οὔτε αἱ μὴ ἐξ ἀντιφιλούντων ὑπουργίαι χάριτες ἐδόκουν εἶναι. ¶ 6) χάριν, *propter, gratia.* Suid: χάριν· — καὶ ἀντὶ τοῦ ἕνεκεν. c. gen. Απ. 1, 2, 54. τούτου χάριν — αὐτοῖς καὶ μισθὸν τίνειν. ¶ 7) διὰ χαρίτων paederastae τῇ ὥρᾳ (τῶν παιδικῶν) χρῶνται, Λ. 2, 13. Leuncl. et Fr. Portus vertunt *muneribus*, Philelphus: *gratiarum interuentu*, ita vt hic Gratias deas intellexisse videatur. Fortassis vertere pos-

possis: *blanditiis.* ¶ 8) διὰ χαρίτων εἶναι vel γίγνεσθαι, Ιερ. 9, 1. 2. est *gratum esse, in gratia esse, ad gratiam conciliandam valere*, v. omnino διὰ c. gen. nr. 6. ¶ 9) ἐν χάριτι, O. 8, 10. et χάριτος ἕνεκα, Π. 4, 2, 6. est *gratificandi studio*, et *promte*. Eodem sensu dicitur πρὸς χάριν. Poll. 4, 37. πρὸς χάριν λέγων, πρὸς ἡδονὴν δημηγορῶν. Cf. Raphel. ad Ephes 4, 29. E. 6. 3. 5. οὐ πρὸς χάριν ὑμῖν ῥηθήσεται, *ad gratiam vestram captandam, quae vobis iucunda sint*. Aπ. 4, 4, 4. πρὸς χάριν τοῖς δικασταῖς διαλέγεσθαι καὶ κολακεύειν. (Ἀπολ. 4. est ἐπιχαρίτως εἰπεῖν.)

χαριστήρια, np. θύματα, *sacrificia grati animi causa diis oblata*. Π. 7, 2, 8. τῷ Ἀπόλλωνι — χαριστήρια ὀφειλήσειν. Cf. τελεστήρια. c. gen. omisso ἕνεκα, Π. 4, 1, 2. p. 200. τούτων χρὴ χαριστήρια, ὧν ἂν ἔχωμεν, τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν, np. ob victoriam.

Χάριτες, *deae Gratiae*. Thom. Mag: Χάρις καὶ ὄνομα θεᾶς, οὕτινος ἡ αἰτιατικὴ οὐκ ἐκφέρεται δισυλλάβως, — ἀλλὰ τρισυλλάβως. οὐ γὰρ Χάριν λέγομεν, ἀλλὰ Χάριτα. Σ. 7, 5. earum saltatio. De qua Cf. Poll. 4, 95. ibique Kühn. et Homer. hymn. 28, 15. inprimisque Gramm. p. 84 — 86. et quem laudaui in v. σχῆμα nr. 1. Caeterum Manso V. D. scripsit librum *de Horis et Gratiis*, Ien. 1787. 8. in quo tamen hanc saltationem explicare oblitus est.

χαριτία, *ridicule s. lepide factum*. Π. 2, 2, 6. ὁ τὴν τοῦ λόγου χαριτίαν διηγησάμενος.

Χαρμίδης, *Charmides*. Aπ. 3, 6, 1. Glauconis filius, discipulus Socratis. Nobilis est vel ex eo, quod Plato eius nomine dialogum aliquem inscripsit. 3, 7, 1. Socrates eum a timore suo retractum ad remp. capessendam hortatur. Σ. 1, 3. est cum Socrate, et interest conuiuio. 2, 15. et 19. Socratem vidit saltantem. 3, 1. eius dictum. §. 9. paupertate sua gloriatur. 4, 8. et 27. eius ioci. §. 29. sqq. exponit caussas, cur paupertate glorietur. 8, 2. Χαρμίδην οἶδα πολλοὺς μὲν ἐραστὰς κτησάμενον, ἔστι δὲ ὧν καὶ αὐτὸν ἐπιθυμήσαντα. Ap. Platonem enim in

in Theage T. I. p. 128. D. vocatur ὁ καλός. E. 2, 4, 12. est vnus e decem Piraeei praefectis, et perit in bello Thrafybuli aduerfus triginta tyrannos. Cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 8, 1.

Χαρμῖνος, *Charminus*. A. 7, 6, 1. ὁ Λάκων, mittitur a Thimbrone ad Seuthen, vt Graecos arcefferet. §. 28. nominatur ὁ Λακεδαιμόνιος. 7, 7, 7 — 10. §. 34.

χαρμονὴ (poet.), *gaudium*. Hefych: χαρμονή· χαρά. Cf. Poll. 3, 97. Π. 1, 4, 22. ὑπὸ τῆς χαρμονῆς ἀνακαλῶν τὸν θεῖον. Cf. χαρὰ, pro quo legitur ap. Stobae.

χαροπὸς, *caefiis* f. *caeruleis* vel potius *rauis oculis praeditus*. Hefych: χαροπόν· ξανθὸν, γλαυκόν, φοβερὸν, περιφερῆ. K. 3, 3. canes χαροποὶ χεῖρω τὰ ὄμματα ἔχουσιν. Cf. Poll. 5, 62.

Χάροπος, *Charopus*. E. 7, 4, 15. et 16. dux factionis Elide pellitur.

Χάρον, *Charon*. E. 5, 4, 3. Thebanus quidam.

χάσκειν, *hiare, os aperire*. Hefych: χάσκοντες· ἀνοίγοντες. Ιπ. 10, 7. χάσκειν ἀναγκαζόμενος equus ὑπὸ τῶν τροχῶν.

χαυνότης, *laxitas, mollities*. O. 19, 11. τὰ φυτὰ — αὐαίνεσθαι διὰ ξηρότητα ἤγουν χαυνότητα τῆς γῆς θερμαινομένων τῶν ῥιζῶν.

*τὰ χείδρια, v. τειχύδριον.

χεῖλος, *labium*, Σ. 5, 7. παχέα ἔχειν τὰ χείλη. Ιπ. 6, 8. τὸ χεῖλος equi.

χειμάζειν, ¶ 1) *hiemem transigere*. v. Poll. 1, 62. O. 5, 9. χειμάσαι πυρὶ ἀφθόνῳ καὶ θερμοῖς λουτροῖς — ἐν χώρῳ. De exercitu in hibernis manente, E. 1, 2, 10. ἐνταῦθα ἐχείμαζον, Λάμψακον τειχίζοντες. 3, 2, 1. ὅπως ἂν μὴ, ἐν τῇ Φιλίᾳ χειμάζων, βαρὺς εἴη τοῖς ξυμμάχοις. ¶ 2) *tempeftatem excitare*. Cf. Weffien. ad Act. 27, 18. O. 8, 16. ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς (Neptunus) ἐν τῇ θαλάσσῃ.

χείμαῤῥος, *torrens*. Suid: χείμαῤῥος καὶ χειμάῤῥους· ὁ ἐν τῷ χειμῶνι ῥέων ποταμός. Cf. Poll. 3, 103. E. 4, 4, 7. διαδύντε διὰ χειμάῤῥου. K. 6, 5. χειμάῤῥους ἀεννάους. Cf. ἀέννaος.

χειμερινὸς, *hibernus*. Απ. 3, 8, 9. ὁ χειμερινὸς ἥλιος.

χειμὼν, ¶ 1) *hiems*. Π. 1, 6, 19. p. 73. ἢν ἐν χειμῶνι ὦσι, *hieme militant*. 6, 1, 10. προσέρχεται χειμών.

μών. E. 1, 1, 2. ἀρχομένου χειμῶνος. 1, 3, 1. ἐπεὶ ὁ χειμὼν ἔληγε. Aπ. 1, 2, 1. πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καρτερικώτατος. O. 5, 3. ψύχη τε χειμῶνος καὶ θάλπη θέρους καρτερεῖν. Quod Latine dicitur *hieme, per hiemem, hiemis tempore,* id varie a Xenophonte significatur, vt a) per genitiuum, Aπ. 3, 8, 9. χειμῶνος ἀλεεινὴν — τοῦ χειμῶνος ὁ ἥλιος ὑπολάμπει. O. 9, 4. Σ. 2, 18. χειμῶνος ἐν στέγῃ γυμνάσομαι. b) per accusatiuum, A. 7, 6. 8. τὸν δεινὸν χειμῶνα στρατευόμενοι. E. 1, 4, 1. ἐν Γορδίῳ ὄντες τὸν χειμῶνα. 3, 2, 21. τὸν ἐπιόντα χειμῶνα. Sic Π. 8, 6, 11. τὸν ἀμφὶ τὸν χειμῶνα χρόνον. c) διὰ τοῦ χειμῶνος, E. 3, 2. 8. d) ἐν τῷ χειμῶνι, Π. 1, 6, 19. p. 80. ἐν τῷ ἰσχυροτάτῳ χειμῶνι. 8, 8, 9. Aπ. 4, 3, 8. O. 17, 3. ἐν τῷ χειμῶνι παχέα ἱμάτια φορεῖν. §. 12. ἐν τῷ χειμῶνι πολλὰ ὕδατα γίγνεται. e) ἐὰν ᾖ χειμὼν, K. 6, 13. ¶ 2) *frigus.* Π. 6, 2, 11. p. 370. ἐκ τοῦ χειμῶνος εἰς τὸ ἀνέχεσθαι ἰσχυρὰ θάλπη, καὶ ἐκ τοῦ θάλπους εἰς τὸν ἰσχυρὸν χειμῶνα. A. 1. 7, 6. ¶ 3) *tempestas, procella,* vt *hiems* apud Latinos. v. Poll. 1, 108. et Cuper. Obs. 2, 10. a) in mari, Π. 5, 4, 3. εἰς λιμένα ἐκ χειμῶνος προσφέρεσθαι. A. 5, 8, 9. ὅταν χειμὼν ᾖ, καὶ θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται. Πο. 3, 1. ἐσορμισθέντες ἕνεκα χειμῶνος. E. 1, 6, 2. 1, 7, 2. 3. Aπ. 3, 5, 6. b) niuis, A. 4, 1, 12. εἰς τὴν ὑστεραίαν χειμὼν γίνεται πολὺς, ἀναγκαῖον δ' ἦν πορεύεσθαι. 5, 8, 2. ὅπου καὶ τῷ ῥίγει ἀπωλλύμεθα, καὶ χιὼν πλείστη ἦν. Deinceps dicitur χειμῶνός γε ὄντος οἷου λέγεις. §. 6. ἐν τῷ ἰσχυρῷ χειμῶνι. Vertunt *frigore,* vt §. 11. εἴ τῳ χειμῶνα ἐπεκούρησα. E. 2, 4, 10. p. 110. οἱ θεοὶ ἐν εὐδίᾳ χειμῶνα ποιοῦσι niue.

χεῖν, *diffundere, resoluere.* O. 16, 11. ἔαρος — ἀρκτέον arare. εἰκὸς γὰρ μάλιστα χεῖσθαι τὴν γῆν τηνικαῦτα.

χεὶρ, ¶ 1) *manus.* a) Π. 8, 8, 9. περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας. Intelliguntur manus proprie dictae. (Additum autem est ἄκραις, quia χεὶρ saepe apud veteres totum brachium significat, ab humero vsque ad digitos. v. Galen. de vsu partium 2, 2. T. I. opp. p. 380.

380. ed. Baſ. Ita accipi poteſt Λ. 5, 9. ὁμοίως ἀπό τε τῶν σκελῶν καὶ ἀπὸ χειρῶν.) Π. 8, 8, 11. παλτὸν ἑκάστῳ δοὺς εἰς χεῖρα. A. 6, 1, 5. ἐν ἑκατέρᾳ τῇ χειρὶ ἔχων πέλτην. Dici poterat ἐν ταῖν χεροῖν. b) Utraque nominatur K. 10, 11. χειρὶ τῇ ἀριστερᾷ — τῇ δὲ ἑτέρᾳ, i. e. δεξιᾷ — ἡ ἀριστερὰ — ἡ δεξιά. c) Dextra, A. 1, 10, 1. ἀποτέμνεται Cyro — ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, ſed 3, 1, 12. ἀποτεμὼν — τὴν χεῖρα. c. pronomine, A. 1, 8, 17. ἀποκτεῖναι λέγεται αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ χειρί. d) Siniſtra, Π. 1, 3, 8. εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι, np. in volam. K. 10, 12. ἐπὶ τὴν χεῖρα τὴν εὐώνυμον. Sic intelligendum eſt K. 6, 17. περὶ τὴν χεῖρα. Nam Pollux 5, 18. habet τῇ λαιᾷ χειρί. Cf. ἀριστερός. e) Singularis dicitur de pluribus, O. 17, 7. τοῖς κιθαρισταῖς ἡ χεὶρ ὅπως δύνηται ὑπηρετεῖν τῇ γνώμῃ. f) Pluralis de vno, O. 4, 23. σὺ ταῖς σαῖς χερσὶν ἐφύτευσας. Σ. 2, 16. Cf. χειρίς. g) Dualis permutatur cum plurali. Recte enim Euſtath. ad Il. α, p. 47. obſeruauit, ſolere auctores ἀδιαφορεῖν ἐν τοῖς δυϊκοῖς καὶ τοῖς πληθυντικοῖς. Π. 1, 3, 2. ψέλλια περὶ ταῖν χεροῖν. Margg. ταῖς χερσίν. A. 1, 5, 8. ψέλλια ἐπὶ τῶν χειρῶν. Απ. 2, 3, 19. h) Praemittitur articulus generis maſculini. Cf. ὁ nr. 13. Π. 2, 3, 5. p. 118. τὼ χεῖρε προέχων. Απ. 2, 3, 18. τὼ χεῖρε, ἃς — ἀλλήλαιν — ἀφεμένω — ἀλλήλω. i) Additur perſpicuitatis cauſa διὰ χειρῶν, O. 5, 4. αὐτουργοὺς διὰ τῶν χειρῶν, *ipſos manibus ſuis.* Oppon. τῇ ἐπιμελείᾳ. Sic A. 5, 2, 11. βέλη ἐφέρετο, λόγχαι — πλεῖστοι ἐκ τῶν χειρῶν λίθοι. Sic A. 1, 8, 17. et O. 4, 23. quos locos paulo ante lit. c. et f. attulimus. k) Elegans locus eſt Π. 4, 2, 7. ἔχομεν πάντες τὰ πιστὰ ἐν ταῖς ἡμετέραις — χερσίν. Statim ſequitur ratio: ἱκανοὶ εἶναι ὑμᾶς εὖ ποιεῖν. — l) Αἴρειν τὴν χεῖρα, i. e. χειροτονεῖν, A. 5, 6, 19. ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, αἰρέτω τὴν χεῖρα· ἀνέτειναν πάντες. 7, 3, 2. Cf. ἀνατείνειν. Scil. duabus ſententiis propoſitis praeco clamabat: ἀράτω τὰς χεῖρας, ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ. v. Schol. Aeſchyl. Suppl. 629. Vnde E. 1, 7, 4. nocte ingruente τὰς χεῖρας

ρας οὐ καθεώρων, h. e. *suffragia numerare non poterant.* Cf. Raphel. ad Act. 14, 23. — m) Ἀποκόπτειν vel ἀποτέμνειν τὴν χεῖρα, v. in v. ἀποκ. et ἀποτ. — n) Ὀρέγειν χεῖρα, *adiuuare.* E. 5, 2, 12. p. 300. τὰ — χρύσεια χεῖρα ἂν αὐτοῖς ἤδη ὀρέγοι. — o) Προσφέρειν χεῖρας Απ. 2, 6, 31. et 32. dicitur is, qui cogit alios vt fiant amici, non persuadet, vt fieri velint. Ibidem Scylla legitur id fecisse. — p) Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, *ad manus venire, cominus inuadere, manus conserere.* v. Poll. 1, 163. 164. Π. 3, 1, 1. οὐκ ἔτλη εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. E. 3, 4, 14. ἐς χεῖρας ἦλθον. De alia huius formulae notione v. nr. 2. — q) Εἰς χεῖρας ἰέναι, α) *manus conserere.* Π. 8, 5, 6. παίειν τὸν εἰς χεῖρας ἰόντα. Marg. Steph. ἐρχόμενον. 8, 8, 11. εἰς χεῖρας ἰέναι, de peditibus, sed ibidem de equitibus: οὐδ' εἰς χεῖρας συνιόντες μάχονται. c. dat. Π. 8, 8, 4. εἰς χεῖρας οὐδ' οὗτοι ἐθέλουσι τοῖς κρείττοσιν ἰέναι. β) *impetum cominus sustinere.* A. 4, 7, 10. Chalybes ἦσαν ἀλκιμώτατοι, καὶ εἰς χεῖρας ᾔεσαν. γ) *accedere, conuenire.* A. 1, 2, 26. Syennesis οὔτε πρότερον οὐδενὶ κρείττονι ἑαυτοῦ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἔφη, οὔτε τότε Κύρῳ ἰέναι ἤθελε. — r) Εἰς χεῖρας συμμιγνύναι, *manus conserere.* Π. 2, 1, 4. ὡς εἰς χεῖρας συμμίξοντας. — s) Εἰς χεῖρας δέχεσθαι, *impetum cominus sustinere,* siue, vt Hutch. explicat, i. q. τοὺς πολεμίους εἰς χεῖρας συνιόντας δέχεσθαι. A. 4, 3, 23. vbi oppon. ἐπιδραμεῖν καὶ φεύγειν. E. 2, 4, 24. ἦγεν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους· οἱ δ' ἐς χεῖρας ἐδέξαντο. — t) Κατὰ χειρῶν δέχεσθαι apud Xenophontem legi ait Trillerus ad Thom. Mag. p. 510. Sed virum beatae memoriae hic quoque fefellit memoria. — u) Ἐν χερσὶν εἶναι, *manus conserturum esse.* c. gen. E. 4, 6, 11. μικροῦ ἔδεον ἤδη ἐν χερσὶ τῶν Λακεδαιμονίων — εἶναι. — w) Ἐκ χειρὸς, *cominus.* Cf. Pierson. ad Moerin p. 406. Π. 1, 2, 9. ἐκ χειρὸς χρῆσθαι παλτῷ. Oppon. ἀφιέναι. 4, 3, 4. p. 232. ἐκ χειρὸς παίειν. Oppon. ἀκοντίζειν. 6, 2, 7. p. 365. ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ποιησόμενος. 6, 3, 11. p. 384.

μα-

μάχην ὑπομεῖναι ἐκ χειρός. 6, 4, 5. p. 392. ἐκ χειρὸς μάχεσθαι. A. 5, 4. 14. τούτοις (δόρασι) ἐπειρῶντο ἀμύνεσθαι ἐκ χειρός. E. 7, 2, 14. Sed de A. 3, 3, 10. v. ἐκ nr. 20. — x) Ἐξ αὐτῶν τῶν χειρῶν, *ex ipso conflictu.* A. 6, 3, 2. διέφυγον πελτασταὶ ὄντες ὁπλίτας ἐξ αὐτῶν τῶν χειρῶν. Vertunt *ex ipsis eorum manibus.* — y) Χεῖρες, *Tatzen*, tribuuntur bestiis, Aπ. 1, 4, 14. ὅσα χεῖρας μὲν ἔχει, ἄφρονα δ' ἐστί. Fr. Portus intelligit vrsos et simias. ¶ 2) *potestas.* Vnde a) εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, *in potestatem venire.* Π. 2, 4, 10. ἔλθοι τις αὐτῶν εἰς χεῖρας. Paulo ante est ὑποχειρίων γενομένων τινῶν αὐτῶν. c. dat. Π. 7, 4, 5. τελευτῶν εἰς χεῖρας ἦλθεν Ὑστάσπᾳ ἐπὶ τῇ Κύρου δίκῃ. Vertunt *in manus Hystaspae venit.* Fortassis rectius vertas *se subiecit Hystaspae.* b) ὑπὸ χεῖρα ποιεῖσθαι, *potestati suae subiicere.* Aγ. 1, 22. τείχη τῇ Φιλανθρωπίᾳ ὑπὸ χεῖρα ἐποιεῖτο. Cod. Harl. corrupte ὑπόχειρα ἐπ. Voluit fortitan librarius scribere ὑποχείρια. ¶ 3) *facinus.* Π. 1, 5, 7. p. 55. ἔρχονται οἱ πολέμιοι, ἄρχοντες ἀδίκων χειρῶν, *auctores iniuriae, primi bello lacessentes.* v. Brodaeus ad h. l. Leopard. emendatt. 10, 12. Viger. 3, 12, 7. Perizon. et vterque Kühn. ad Aelian. V. H. 1, 14. Raphel. ad 1 Timoth. 2, 8. ¶ 4) *exercitus.* Suid: χείρ· ἡ βοήθεια, καὶ ἡ ἐξουσία, καὶ δύναμις. O. 21, 8. μεγάλῃ χειρὶ εἰκότως οὗτος λέγοιτο πορεύεσθαι, οὗ ἂν τῇ γνώμῃ πολλαὶ χεῖρες ὑπηρετεῖν ἐθέλωσι. ¶ 5) *munimentum s. armatura manus, manica.* Poll. 1, 135. τὰ περὶ τὰς χεῖρας προβλήματα, ὁμοίως τῷ μέρει χεῖρες καλοῦνται. Cf. Magii miscell. 3, 2. Iπ. 12, 5. ἀριστερὰ χεὶρ — ταύτῃ ἐπαινοῦμεν τὸ εὑρημένον ὅπλον, τὴν χεῖρα καλουμένην. Cf. χειρίς.

χειρὶς, *manica, chirotheca.* Xenophonteum esse nomen χειρίδες, obseruat Poll. 2. 151. qui 7, 62. interpretatur τὰ περὶ ταῖς χερσίν. Vocatur etiam κόρη, (v. κόρη.) et δακτυλήθρα. v. Athenae. 12, 2. Π. 8, 3, 7. Κῦρος — τὰς χεῖρας ἔξω τῶν χειρίδων εἶχε. 8, 8, 9. recentiores Persae hieme habent περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶν χειρίδας δασείας.

E.

E. 2, 1, 6. ἡ κόρη ἐςὶ μακρότερόν τι ἢ χειρίς. Ita Steph. et Wells. pro μακρ. ἢ χειρὸς, quod recte defendit Morus. Portus volebat χειρίδος pro ἢ χειρός.

Χειρίσοφος, *Chirisophus.* A. 1, 4, 3. Lacedaemonius, adducit Cyro minori septingentos ὁπλίτας in nauibus, 2, 1, 5. mittitur a Clearcho cum Menone ad Ariaeum. 2, 2, 1. redit. 2, 5, 10. frumentatum abiit. 3, 1, 31. orationem habet de eligendis nouis imperatoribus. 3, 2, 1. hortatur oratione milites. §. 33. probat orationem Xenophontis de itinere. §. 25. ducit agmen, quia est Lacedaemonius. 3, 3, 3. aliorum nomine respondet Mithradati. §. 8. reprehendit Xenophontem. 3, 4, 24 — 26. cum Xenophonte, quem ab extremo agmine ad se vocat, consultat de hostibus. 3, 5, 1. primum Graecorum agmen vocantur οἱ ἀμφὶ Χειρίσοφον. Cf §. 3. 4, 1, 5. 12 — 15. 4, 2, 6. 15. 4, 3, 7 — 20. 4, 5, 8. 9. 17. 18. 21. 23. 4, 2, 14. Ξενοφῶν καὶ Χειρίσοφος διεπράξαντο. 4, 6, 1. sq. causa dissidii inter Chirisophum et Xenophontem. §. 4. sq. conuocat Chirisophus duces et cum iis consultat. §. 11. sq. Xenophon iocatur in Chirisophum et Lacedaemonios, Chirisophus contra in Xenophontem et Athenienses. §. 16. sacrificat. 4, 7, 1 — 6. consultat cum Xenophonte. 5, 1, 3. mittitur ad Anaxibium de nauibus. 6, 1, 1. tandem venit cum triremibus ab Anaxibio. §. 22. solus dux eligitur a Graecis, vt eos domum ducat, sed 6, 2, 7. sq. quia Arcades et Achaei se separant, sublato imperio est iratus. §. 10. sq. cum tertia copiarum parte abit. Cf. 6, 3, 7. 6, 4, 8. moritur hausto pharmaco, cum febri laboraret.

χείριστος, v. χείρων nr. 12.

χειροήθης, *mansuetus, tractabilis.* Hesych. et Suid: χειροήθες· πρᾶον, ἥμερον. Iπ. 2, 3. πρᾶος καὶ χειροήθης καὶ φιλάνθρωπος ὁ πῶλος. Cf. Poll. 1, 195. c. dat. O. 7, 10. de vxore iuuencula: ἤδη μοι χειροήθης ἦν καὶ ἐτιθασσεύετο. Cf. Valckenar. ad Herodot. 4, 113.

χει-

χειρόμακτρον, *mantile.* Hesych: χειρόμακτρον ἢ χειρόμαστρον· μαντίλιον. Athenaeus 9, p. 410. B. χειρόμακτρον καλεῖται, ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. Cf. Poll. 6, 93. et Suid. Π. 1, 3, 5. ὅταν τινὸς θίγῃς, εὐθὺς ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα.

χειρομύλη, *mola manuaria.* Π. 6, 2, 11. p. 371. χειρομύλας — αἷς σιτοποιησόμεθα. τοῦτο γὰρ κουφότατον σιτοποιϊκῶν ὀργάνων.

χεῖρον aduerb. v. χείρων nr. II.

χειρονομεῖν, *manibus gesticulari, certa lege manus mouere.* Poll 2, 152. χειρονομῆσαι, τὸ ταῖν χεροῖν ἐν ῥυθμῷ κινηθῆναι. Erat proprie saltantium. Hesych: χειρονόμος· ὀρχηστής. Cf. Salmas. ad Vopisc. Carin. 19. Rigalt. ad Artemidor. 1, 78. et Calliach. de ludis scenicis p. 51. Σ. 2, 19. ὠρχούμην μὲν οὔ, ἐχειρονόμουν δέ.

χειροπλήθης, *manum implens, magnus.* A. 3, 3, 11. χειροπλήθεσι τοῖς λίθοις σφενδονᾶν.

χειροποίητος, *manu factus, arte munitus.* A. 4, 3, 4. ὁδὸς — ὥσπερ χειροποίητος.

χειροτέχνης, *opifex, qui artem illiberalem quamcunque exercet, in qua manibus inprimis opus est.* v. Poll. 1, 50. Π. 6, 2, 11. p. 372. οὐ γὰρ ἁπανταχοῦ χειροτέχναι παραγίνονται, Λ. 11, 1. προκηρύττουσι τὰ ἔτη, εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι, καὶ ἱππεῦσι, καὶ ὁπλίταις, ἔπειτα καὶ τοῖς χειροτέχναις, *fabris et talibus in exercitu.* Πο. 5, 4. χειροτέχναι. καὶ σοφισταὶ, καὶ φιλόσοφοι. Απ. 3, 11, 4. Ιπ. 6, 1.

χειροτονεῖν, *per suffragia creare.* Solebant enim Graeci in concionibus suffragia ferre manibus vel attollendis vel demittendis. Cf. χείρ nr. I. l. Hesych: χειροτονεῖν· καθιστᾶν, ψηφίζειν. Suid: χειροτονήσαντες· ἐκλεξάμενοι. E. 6, 2, 7. Athenienses Τιμόθεον στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν.

χειροτονία, *manuum eleuatio, suffragia, electio.* Hesych: χειροτονία· ἐκλογή. v. κλῆρος.

χειροῦσθαι, ¶ 1) *potestati suae subiicere.* A. 7, 3, 5. ἤν τις ἀνθίστηται — πειρασόμεθα χειροῦσθαι. Αγ. 1, 20 οὐ μόνον τοῦ βίᾳ χειροῦσθαι τοὺς ἐναντίους, ἀλλὰ καὶ τοῦ πρᾳότητι προσάγεσθαι. 2, 30. τὸν

μισ-

μισέλληνα μάχῃ νικήσας χειροῦται. Vertunt *capit.* Sic Π. 3, 1, 6. pro δουλωθεὶς in Margg. est χειρωθείς. ¶ 2) *vincere.* a) proelio, v. Poll. 1, 166. Ἱερ. 6, 12. τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν — τοὺς δὲ ἐχθροὺς χειρούμεθα. §. 14. Απ. 1, 5, 1. τοὺς πολεμίους χειροίμεθα. In sqq. est κρατῆσαι. 2, 1, 19. ἵνα φίλους ἀγαθοὺς κτήσωνται, ἢ ὅπως ἐχθροὺς χειρώσωνται. §. 28. b) oratione, arte dicendi, disputando. Απ. 3, 7, 8. ἐκείνους, qui derident te, — ῥαδίως χειρούμενος. ¶ 3) *interficere, caedere.* Hesych: χειρώσασθαι· — φονεῦσαι. Π. 5, 5, 14. ὁ πλείστους χειρωσάμενος, ἀλκιμώτατος δοξάζεται. 7, 5, 11. ¶ 4) *capere.* E. 2, 4, 17. οἱ ἱππεῖς λῃστὰς ἐχειροῦντο. Ἀγ. 2, 12. et E. 4, 3, 12. ἐξὸν ἑπομένῳ — χειροῦσθαι τοὺς ὄπισθεν, *vel capere vel caedere fugientes.* ¶ 5) *opprimere, capere.* E. 4, 2, 6. χειροῦσθαι τοὺς σφῆκας.

χείρων, ¶ 1) *deterior, cedens, impar.* c. acc. rei. Π. 5, 1, 2. οὔτε τὸ εἶδος ἐκείνου χείρονι, οὔτε τὴν γνώμην, οὔτε τὴν δύναμιν. Cf. ἥττων nr. 9. ¶ 2) *imbecillior, minus valens, minus robustus.* Απ. 1, 2, 32. ἐλάττους καὶ χείρους ποιῶν τὰς βοῦς. Ἀπολ. 6. ἢν αἰσθάνωμαι χείρων γιγνόμενος senectute. Sic Απ. 4, 8, 8. ὧν βελτίων ἦν, τούτων χείρων γίγνεσθαι. Σ. 2, 9. ἡ γυναικεία φύσις οὐδὲν χείρων τῆς τοῦ ἀνδρὸς οὖσα. Cf. σῶμα nr. 1. ¶ 3) *vilior.* O. 13, 10. ὑποδήματα τὰ μὲν χείρω, τὰ δὲ βελτίω. ¶ 4) *minus commodus.* Ἀπολ. 9. τὸν χείρω βίον. ¶ 5) *dignitate inferior.* v. ἀμείνων nr. 3. ¶ 6) *peior, minus bonus.* Π. 8, 8, 4. αἱ γνῶμαι ταύτῃ τῷ παντὶ χείρους νῦν, ἢ τὸ παλαιόν. Αθ. 1, 4. 3, 10. vbi Zeun. dubito an recte intelligit *plebeios.* Απ. 1, 2, 32. ποιῶν τοὺς πολίτας ἐλάττους καὶ χείρους, *improbiores.* 4, 8, 10. οὐδένα χείρω ἐποίησα. (Ἀπολ. 26. est πονηρότερον.) O. 13, 10. τῷ χείρονι seruo. Oppon. τὸν κρείσσω. c. acc. rei, Π. 8, 8, 3. πολὺ τάδε χείρονες νῦν εἰσι, np. fide. Sic neutrum, Απ. 4, 5, 6. ποιεῖν τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος. ¶ 7) *minus fortis, ignauior.* Π. 1, 5, 7. p. 52. πρόγονοι οὐδὲν χείρους ἡμῶν ἐγένοντο. Agitur ibi de virtute et labore etc.

4, 3, 3. p. 228. *ἱππικὸν κτησαίμεθα μὴ χεῖρον τούτων.* Αγ. 1, 38. *οὐ χείροσιν ἑαυτῶν δεήσει ::χρῆσθαι.* 2, 7. Απ. 2, 1, 26. *ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι ἐξῆν τοῖς κρατίστοις ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι.* §. 27. *κρεῖττον τοὺς βελτίστους εὖ ποιεῖν, ἢ τοὺς χείρονας.* 3, 5, 13. *Ἀθηναίους χείρους γεγονέναι.* §. 14. Cf. nr. 12. ¶ 8) *minus peritus.* c. acc. Π. 2, 1, 6. p. 93. *εἴ τι χείρους ἡμῶν ἐστε.* 8, 8, 10. *τὰ πολεμικὰ — νῦν τῷ παντὶ χείρους, ἢ πρόσθεν.* c. inf. Π. 2, 1, 6. p. 93. *εἴ τι χείρους ἡμῶν ταῦτα ποιεῖν ἦτε.* ¶ 9) Π. 8, 8, 1. *πάντα* in Perlia *ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐτρέπετο,* *detrimentum pati coeperunt, corrumpebantur, deteriora fiebant.* Απ. 3, 5, 13. *ἡ πόλις* Atheniensium *ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινε, ad ignauiam.* 3, 9, 9. *ἀπὸ τῶν βελτιόνων ἐπὶ τὰ χείρω ἰέναι, ad peiora, ad vitia.* ¶ 10) A. 7, 6, 4. *Φιλοστρατιώτης* Xenophon, *καὶ διὰ τοῦτο χεῖρόν ἐστιν αὐτῷ, eius res deteriore conditione sunt, minus ille gratia valet.* §. 28. *Φιλοστρατιώτην — διὸ καὶ χεῖρον αὐτῷ εἶναι πρὸς ἡμῶν τε καὶ πρὸς αὐτοῦ.* ¶ 11) *χεῖρον* pro aduerbio: a) *minus bene.* E. 3, 1, 9. *ἐγώ σοι μηδὲν χεῖρον ἐκείνου ὑπηρετῶ.* 3, 5. §. p. 181. *οὐδὲν χεῖρον ὁπλιτευμένων πλεονεκτοῦσι.* Απ. 4, 8, 8. *διανοεῖσθαι χεῖρον, minus acriter, minus acute.* O. 10, 10. *ὅ τι ἐπίσταιτο χεῖρον; ἐπιμαθεῖν.* b) *minus expedite.* E. 1, 6. 22. *χεῖρον ἔπλεον.* c) *minus commode.* Απ. 4, 8, 8. *χεῖρον καὶ ἀηδέστερον ζῆν.* d) *negligentius.* E. 6, 2, 10. *τὰς φυλακὰς χεῖρον ἢ πρόσθεν φυλαττομένας.* ¶ 12) *χείριστος,* a) *pessimus.* Απ. 1, 2, 32. *οἱ τριάκοντα πολλοὺς τῶν πολιτῶν, καὶ οὐ τοὺς χειρίστους, ἀπέκτεινον.* Minus bene vertit Leuncl. *non infimos.* b) *vilissimus.* Απ. 3, 1, 9. *ἀργύριον χείριστον.* c) *ignauissimus.* Απ. 3, 1. 8. *τάττειν τοὺς πρώτους ἀρίστους — ἐν μέσῳ δὲ τοὺς χειρίστους.* Stobae. *χείρους.* ¶ 13) *χείρους* editur pro *κρείσσους* vel *κρισσούς.* v. *σκίῤῥος.*

Χείρων. *Chiron,* centaurus. K. 1, 1. callet artem venaticam deorum beneficio. Cf. Homer. Il. λ, 831. K. 1, 3. et 4. eius aetas et genus. §. 8. apud eum Pelei et Thetidis nuptiae celebrantur.

§. 2, eius discipuli. it. §. 17. et 12, 18. vbi vocantur οἱ παρὰ Χείρωνι. Cf. Σ. 8, 23. et K. 1, 13. vbi Achilles atque Castor et Pollux dicuntur eius discipuli fuisse. it. Gramm. hist. deor. p. 89 — 91. v. quae studiose de eo collegit Car. Godofr. Siebelis V. C. in programmate de heroum Graecorum institutione, eorumque magistris, Budissae 1804. 4. edito.

χελιδὼν, *cauitas vngulae equorum.* Hesych: χελιδών· τὸ κοῖλον τῆς ὁπλῆς τῶν ἵππων. Cf. Poll. 1, 188. 199. et Suid. Iπ. 1, 3. ὁπλαὶ — ὑψηλαὶ πόῤῥω ἀπὸ τοῦ δαπέδου ἔχουσι τὴν χελιδόνα καλουμένην. 4, 5. τὰς χελιδόνας τῶν ποδῶν οἱ κεχυμένοι λίθοι στερεοῦσιν. 6, 1.

χελώνη, *testudo*, machina bellica. E. 3, 1, 5. ποιησάμενος χελώνην ξυλίνην.

Χεῤῥονησῖται et Χεῤῥονησιῶται, *Chersonesii.* E. 1, 3, 8. sunt in exercitu Alcibiadis. 3, 2, 7. πρέσβεις τῶν Χεῤῥονησιωτῶν. Margg. Χεῤῥονησίτων.

Χεῤῥόνησος, *Cherrhonesus* s. *Chersonesus.* ¶ 1) Thraciae, A. 1, 1, 9. Χεῤῥόνησος ἡ κατἀντιπέρας Ἀβύδου. Clearchus ibi exercitum colligit, et inde cum Thracibus bellum gerit. Cf. 1, 3, 4. et 2, 6, 2. 5, 6, 13. εἰ ἐξέλθοιεν ἐκ τοῦ Πόντου, ἔσεσθαι αὐτοῖς Χεῤῥόνησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα. 7, 2, 1. est Lacedaemoniorum iuris. E. 1, 3, 7. Alcibiades ibi pecunias exigit. 1, 5, 7. inuisus suis Alcibiades illuc in castellum suum confugit. 2, 1, 13 — 17. Athenienses ibi male dispersi ante pugnam apud Aegospotamos. 3, 2, 7. sq. Dercyllidas ad Chersonesi isthmum muros contra Thracas aedificat. 4, 2, 4. refertur ad Europam. 4, 8, 35 — 39. bellum Iphicratis et Anaxibii in Chersoneso. Cf. 5, 1, 7. A. 7, 1, 8. 7, 3, 2. et ἄνω. ¶ 2) Ἀχερουσιὰς in ora Ponti prope Heracleam. A. 6, 2, 2. v. Ἀχερουσιάς.

χερσεύειν, *incultum esse.* Hesychio enim interprete χέρσος est ἡ ἔρημος γῆ καὶ τραχεῖα, καὶ πᾶσα γῆ ἄκαρπος καὶ ἀνέργαστος. O. 5, 17. ὅπου ἂν ἀναγκασθῇ ἡ γῆ χερσεύειν, ἀποσβέννυνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι. 16, 5. χερσεύουσα ὅμως ἐπιδείκνυσι τὴν αὐτῆς φύσιν.

χηλὴ, *crepido, saxa eminentia quae infimum murum cingunt.* Schol. Thucyd. 1, 63. χηλὴ καλεῖται οἱ ἔμπροσθεν τοῦ πρὸς θάλασσαν τείχους προβεβλημένοι λίθοι, διὰ τὴν τῶν κυμάτων βίαν, μὴ τὸ τεῖχος βλάπτοιτο. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐοικέναι χηλῇ βοός. Sic fere Columella de R. R. 8, 17. „praeiaciuntur „in gyrum moles — Sic „enim maris atrocitas „obiectu crepidinis frangitur." Verti etiam poteſt *pilae.* v. Doruill. ad Charit. p. 116 ſq. qui etiam aliud nominis etymon, quam ex Schol. Thucyd. modo attulimus, affert. A. 7, 1, 11. ἔθεον παρὰ τὴν θάλατταν καὶ παρὰ τὴν χηλὴν τοῦ τείχους. De alia vocabuli notione v. Kühn. ad Poll. 1, 99. 102.

χὴν, *anſer.* A. 1, 9, 14. χῆνας ἡμιβρώτους. Laudat hunc locum Pollux 6, 39.

χθαμαλὸς, *humilis.* Heſych: χθαμαλός· ταπεινός. Απ. 3, 8, 9. οἰκοδομεῖν — χθαμαλώτερα τὰ πρὸς ἄρκτον. Oppon. ὑψηλότερα.

χθὲς, *heri.* Moeris vocat Ἀττικὸν, ἐχθὲς vero Ἑλληνικόν. Sed v. Thom. Mag. ibique interpp. Π. 7, 5, 17. p. 444. 445. A. 6, 4, 12. Π. 6, 3, 5. χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν, *heri et nudius tertius,* i. e. *admodum nuper.* V. Eraſm. adagg. 2, 5, 42.

χιλιαρχία, *praefectura mille militum, tribunatus militum.* Π. 4, 1, 2. p. 201. τὸν Χρυσάνταν — χιλιαρχίᾳ τιμῶ.

χιλίαρχος, *tribunus, mille militibus praefectus.* Π. 2, 1, 10. ἆθλα προὔφηνε τοῖς ταξιάρχαις — χιλιάρχους ἔσεσθαι. 3, 3, 8. συνεκάλεσε μυριάρχους καὶ χιλιάρχους καὶ ταξιάρχους καὶ λοχαγούς. 7, 5, 8. Πέρσαις χιλιάρχοις καὶ πεζῶν καὶ ἱππέων. 8, 1, 5. De eo, *qui praeſidiariis militibus praeeſt,* Π. 8, 6, 1. τοὺς ἐν ταῖς ἄκραις φρουράρχους, καὶ τοὺς χιλιάρχους τῶν κατὰ τὴν χώραν φυλακῶν. §. 4. Ο. 4, 7.

χίλιοι, *mille.* Π. 1, 5, 5. apud Perſas ἐκ τῶν ὁμοίων χίλιοι lecti proficiſcuntur in bellum. E. 1, 4, 9. ὁπλίτας πεντακοσίους καὶ χιλίους. Femininum ſingularis numeri, Π. 4, 6, 2. p. 256. ἵππον εἰς χιλίαν, *equos fere mille.*

χιλιοστὸς, *milleſimus.* Π. 2, 3, 3. οὐκ ἂν κριθείην οὔτε πρῶτος, οὔτε δεύτερος, οἴομαι δὲ οὐδὲ χιλιο-

λιοςὸς, *ne millesimo quidem loco dignus.*

χιλιοστὺς, *cohors mille militum.* v. Poll. 1, 127. Π. 2, 4, 2. παραγγείλας τὴν πρώτην χιλιοςὺν ἕπεσθαι. §. 3. αἱ ἄλλαι χιλιοςύες — εἵποντο. 6, 3, 6. τὴν χιλιοςὺν τῶν ἱππέων. §. 11. p. 386. τὴν χιλιοςὺν τῶν — πεζῶν. 7, 1, 11. 7, 5, 8.

χιλὸς, ¶ 1) *pabulum.* Hesych: χιλός· ἡ τροφὴ — καὶ χόρτος τῶν χοσκημάτων. Moschopulus: χιλός· ἡ τροφὴ τῶν βοσκομένων ζώων. Cf. Poll. 1, 183. 7, 142. et 10, 166. Π. 5, 4, 18. χιλοῦ καὶ σίτου. 6, 3, 4. ὅτι προεληλύθοιεν ἐπὶ χιλὸν, *pabulatum.* A. 1, 5, 7. πρὸς ὕδωρ διατελέσαι, ἢ πρὸς χιλόν. 1, 6, 1. ἔκαιον χιλόν. 1, 9, 15. χιλὸς — ἵπποις ἐμβάλλειν τὸν χιλόν. 4, 5, 19. τὰ κτήνη πάντα χιλῷ ἔνδον ἐτρέφετο. Laudat hunc locum Suidas, cum hoc interpretamento: χιλὸς ἀρσενικῶς· ἡ τροφή. Ἱππ. 6, 3. ¶ 2) *gramen.* A. 4, 5, 23. ξηροῦ χιλοῦ ςεφάνους, i. e. *foeni.*

χιλοῦν, *pabulo pascere.* A. 7, 2, 12. διὰ τὸν φόβον τὰς μὲν ἡμέρας ἐχίλου τοὺς ἵππους, τὰς δὲ νύκτας ἐφυλάττετο.

Χίλων, *Chilon.* E. 7, 4, 23. Archidami sororis maritus, cadit.

χίμαιρα, *caprea.* Hesych: χίμαιραν· αἶγα ἀγρίαν. A. 13, 8. et E. 4, 2, 12. mactatur a Lacedaemoniis, cum prope iam hostes adsunt. v. σφαγιάζεσθαι. A. 3, 2, 7. ante pugnam Marathoniam Athenienses εὐξάμενοι τῇ Ἀρτέμιδι, ὁπόσους ἂν κατακάνοιεν τῶν πολεμίων, τοσαύτας χιμαίρας καταθύσειν.

Χῖοι, *Chii*, Chium insulam incolentes. E. 2, 1, 4. ab Eteonico iubentur pecunias conferre. §. 5. consultant cum reliquis sociis de mittendis Lacedaemona legatis. 3, 2, 9. Chiorum exules Atarnis expugnat Dercyllidas.

Χῖος, *Chios*, nobilis insula maris mediterranei inter Samum et Lesbon. E. 1, 6, 27. Eteonicus eo se confert cum classe. 2, 1, 1 — 3. eius milites ibi conspirant. §. 7. Eteonicus inde reuocatur. Praeterea Χίος commemoratur E. 1, 1, 23. 1, 6, 8. 12. 24. 2, 1, 11. Notatu autem dignum videtur, quod vbique legitur sine articulo, nisi E. 2, 1, 11. vbi est ἐπὶ τὴν

τὴν Χίον et ἐπὶ τῆς Χίου.

χιτὼν, ¶ 1) *tunica, vestis superaria.* Hesych: χιτὼν· ἔνδυμα, περιβόλαιον. it. χιτών· ἐσθής, θώραξ, ἱμάτιον ἀνδρικόν. Cf. Poll. 7, 46. sqq. et Salmas. ad Tertullian. de pallio p. 70. sq. p. 410. sq. Π. 1, 3, 2. χιτῶνες πορφυροῖ καὶ οἱ κάνδυες apud Medos. 6, 4, 1. ὁ στρατὸς — ἐξωπλίζετο πολλοῖς μὲν καὶ καλοῖς χιτῶσι, πολλοῖς δὲ καὶ καλοῖς θώραξι — Ἀβραδάτῃ προσφέρει ἡ Πάνθεια πορφυροῦν χιτῶνα. 8, 3, 3. Cyrus ducibus δορυφόρων et curruum dono mittit χιτῶνας. Α. 5, 1, 12. καταθέμενοι τὰ ὅπλα ἐν χιτῶνι μόνον ἀνέβησαν. Sic χιτῶνες ab ὅπλοις distinguuntur Ε. 2, 4, 12. Sed Σ. 4. 38. iocose οἱ τοῖχοι vocantur ἀλεεινοὶ χιτῶνες. Cf. ἁρμόττειν, συντέμνειν nr. 1. τρίχινος, φοινικοῦς. ¶ 2) Α. 7, 4, 2. Θρᾶκες φοροῦσι — χιτῶνας οὐ μόνον περὶ τοῖς στέρνοις, i. e. *tunicas*, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῖς μηροῖς, np. propter hiemem. Vbi χιτῶνες περὶ τοῖς μηροῖς sunt *braccae*. Cf. Ouid. trist. 3, 10, 18 — 19. et 5, 7, 49.

χιτωνίσκος, *tunicula, indusium.* Ammonius: χιτωνίσκος, ὁ τοῦ ἀνδρὸς χιτών. Α. 5, 4, 6. Mosynoeci χιτωνίσκους ἐνδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων. Hunc locum affert Suidas nullo glossemate addito. Tam viris quam mulieribus tribuitur Aπ. 2, 7, 5. ἱμάτιά τε ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα, καὶ χιτωνίσκοι, καὶ χλαμύδες, καὶ ἐξωμίδες.

χιὼν, *nix.* Α. 4, 4, 5. γίνεται τῆς νυκτὸς χιὼν πολλὴ — διὰ τὸ πλῆθος τῆς χιόνος. §. 7. ἐπιπίπτει χιὼν ἄπλετος — συνεπέδησεν ἡ χιὼν — χιὼν ἐπιπεπτωκυῖα. 4, 5, 1. ἐπορεύοντο διὰ χιόνος πολλῆς. §. 2. §. 4. τῆς χιόνος τὸ βάθος. §. 6. §. 10. διεφθαρμένοι ὑπὸ τῆς χιόνος τοὺς ὀφθαλμούς. §. 12. μέλαν τι χωρίον διὰ τὸ ἐκλελοιπέναι αὐτόθεν τὴν χιόνα, εἴκαζον τετηκέναι τὴν χιόνα. §. 14. ἧκαν ἑαυτοὺς κατὰ τῆς χιόνος. §. 15. 24. Ε. 2, 4, 3. ἐπιγίγνεται τῆς νυκτὸς χιὼν παμπληθής. Κ. 8, 1. πνεῦμα — συμφοροῦν τὴν χιόνα. §. 2. χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας. §. 4. πνεῦμα ὑπερφορεῖ τὴν χιόνα. §. 8. Adhiberi etiam nix solebat ad diluendum refrigerandumque aestatis tempore

pore vinum. Ad hunc enim vsum nix et glacies in subterraneis scrobibus recondebatur. Athenaeus 3, 35. p. 124. C. οἶδεν καὶ ὁ καλὸς Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν τὴν διὰ χιόνος πόσιν. v. ibi Casaub. p. 236. Neander in opere aureo p. 61. Hindenb. et Zeun. Απ. 2, 1, 30. τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς. Sed V. D. in Neue Allg. Deutsch. Biblioth. Vol. 70. p. 444. coniicit χειμῶνα.

χλαμυδουργία, *paludamentorum confectio.* Απ. 2, 7, 6. Demeas viuit ἀπὸ χλαμυδουργίας. Poll. 7, 33. χλαμυδουργίαν καὶ χλαμυδοποιΐαν, ὡς ταυτὸν ὂν ἑκάτερον, ἄμφω ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι Ξενοφῶν λέγει. Sed pro χλαμυδοποιΐα in Xenophonte legitur χλανιδοποιΐα, et Pollux videtur vsus esse codice vitiose scripto, atque adeo illa vocabula male distinxisse.

χλαμύς, *paludamentum, vestis crassa.* Tribuitur Thessalis et Macedonibus. ap. Strab. 7, p. 503. B. Poll. 10, 124. ibique Hemsterhus. et Ammon. in v. χλαμύς. Non solis militibus maximeque equitibus propriam, sed etiam in vsu ciuili et vulgari fuisse, docet Doruill. ad Charit. p. 384. cuius nota omnino est conferenda. A. 7, 4, 2. οἱ Θρᾷκες — ζειρὰς μέχρι ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσι, ἀλλ' οὐ χλαμύδας. Απ. 2, 7, 5. 3, 10, 12.

χλανιδοποιΐα, *penularum confectio.* Est autem χλανὶς vestis tenuis, quam delicatiores homines gestabant. v. Poll. 7, 48. Ammon. in v. χλαῖναν, Hesych. in v. χλανίδες, et Doruill. ad Charit. p. 384. Απ. 2, 7, 6. Menon victum quaerit ἀπὸ χλανιδοποιΐας. Pollux 7, 33. legisse videtur χλαμυδοποιΐας, et Iungermannus ibi dubitat, annon etiam ap. Xenophontem ita sit reponendum. Doruillius l. l. p. 385. putat, τῇ χλανιδοποιΐᾳ fortassis comprehensam esse τὴν χιτωνοποιΐαν, quo nomine Xenophon non vsus sit, quia forte in vsu non fuerit, quamuis praecesserint χιτωνίσκοι. At v. Ern. et χλαμυδουργία.

χλιδαίνειν, *effeminare.* Σ. 8, 8. ἁβρότητι χλιδαινομένου. Statim sequitur μαλακίᾳ θρυπτομένου.

χλιδή, *deliciae.* Timaeus lex. Platon: χλιδή· ἔκλυσις

σις καὶ μαλακία. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐγχλιάνθαι καὶ ἐκλελύσθαι ἀσθενείᾳ τοῦ θερμοῦ. Iisdem fere verbis et praeterea nomine τρυφὴ interpretatur Suidas, et addit locum Π. 4, 5, 17. οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα, ἀλλὰ χωριτικῶς, *delicate.* Cf. Poll. 6, 185.

χλόη, *herba virens.* Hesych. et Suid: χλόη· βοτάνη. O. 17, 10. χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος.

χοή, *libatio.* Suid: χοάς· ἐκχύσεις. Π. 3, 3, 11. Γῆν ἱλάσκετο χοαῖς, καὶ θεοὺς θυσίαις.

χοῖνιξ, *choenix*, genus menſurae aridorum, pars medimni duodequinquageſima, modii Romani octaua, capiens duos ξέστας ſ. ſextarios, quatuor κοτύλας. v. Pollux 4, 168. qui tamen χοίνικι non niſi tres κοτύλας tribuit, vt Suid. in v. κοτύλη, et Athenaeus 14, p. 647. B. Cf. Eiſenſchmid. de ponderib. et menſuris 2, 3. p. 81. ſqq. et qui praeterea de hoc argumento ſcripſerunt, it. Wetſten. ad Apoc. 6, 6. Capiebat frumenti tantum, quantum diurno victui vnius hominis ſat eſſet. Vnde ſaepe vocatur ἡμερήσιος τροφή, vt ap. Diog. Laert. 8, 18. et Suid. in v. Πυθαγόρα τὰ σύμβολα, it. ἡμεροτροφὶς ap. Athenae. 3, 20. p. 98. E. A. 1, 5, 6. καπίθην ἀλεύρων — ἡ δὲ καπίθη δύο χοίνικας Ἀττικοὺς ἐχώρει.

χοίρειος, *porcinus, ſuillus.* A. 4, 5, 31. κρέα χοίρεια. Cf. Poll. 6, 33.

χοῖρος, *porcus.* A. 7, 8, 3. Xenophon iter facturus Ioui Milichio ὡλοκαύτει χοίρους τῷ πατρίῳ νόμῳ. Λ. 15, 5. ἀπὸ τόκου χοῖρον, i. e. *porcellum*, ſumit rex ad ſacrificia. O. 17, 10. ἀδροὺς χοίρους, *porcellos.* Sed auctore Galeno comment. 4. de ratione victus in morbis acutis T. V. p. 111. extr. χοῖρον ἐξαιρέτως ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ τὸν μικρὸν λίαν.

χορεύειν, *ſaltare, tripudiare.* Heſych: χορεύει· μελῳδεῖ, βακχεύει, ὀρχεῖται. ¶ 1) ante proelium, A. 4, 7, 11. Chalybes ᾖδον καὶ ἐχόρευον. A. 5, 4, 7. eſt ἐν ῥυθμῷ ἐπορεύοντο. ¶ 2) poſt victoriam, A. 5, 4, 8. Moſynoeci ἅμα ἐχόρευον — ᾄδοντες. ¶ 3) in ſacris, Ιπρ. 3, 2. οἱ χοροὶ τοῖς θεοῖς χορεύοντες.

χορευταὶ, *qui chorum conficiunt.* Απ. 3, 5, 6. ἐν ταῖς ναυσὶν — καραδοκοῦντες τὰ προσταχθησόμενα, ὥσπερ χορευταί. §. 21. choragi eft χορευτῶν καὶ ὀρχηςῶν ἄρχειν.

χορηγεῖν, *choris fumtus praebere.* v. χορηγός. Αθ. 1, 13. χορηγοῦσι οἱ πλούσιοι. Απ. 3, 4, 3. ὁσάκις κεχορήγηκε, πᾶσι τοῖς χοροῖς νενίκηκε, *chori dux fuit, chorum comparauit.* §. 6. χορηγεῖν τε καλῶς καὶ ςρατηγεῖν.

χορηγεῖσθαι, *choros obire.* Αθ. 1, 13. χορηγεῖται ὁ δῆμος.

χορηγία, *munus choragi, chori exhibitio.* v. χορηγός. Pertinet ad λειτουργίας, Αθ. 1, 13. O. 2, 6. 7. 3.

*χορηγικοὶ ἀγῶνες, Ιερ. 9, 11. *certamina eorum, qui fuis fumtibus choros praebent,* np. vt ipforum chori alios vincant elegantia et magnificentia.

χορηγὸς, *choragus, qui fuis fumtibus, tribus nomine, ad quam pertinet, chorum comparat, inftruit, omnibus rebus ornat, et in eo genere exerceri curat, in quo eum vult certare.* Ita bene defcribit Ern. ad Απ. 3, 4, 3. vbi etiam oftendit, χορηγοὺς interdum dici, qui fumtum fcenae praebent in totam fabulam, non in folum chorum. Suid: χορηγός· ὁ τοῦ χοροῦ ἡγούμενος καὶ δοτήρ. Athenaeus 14, p. 633. B. ἐκάλουν χορηγοὺς, ὥς φησιν ὁ Βυζάντιος Δημήτριος — τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, καθάπερ αὐτὸ τοὔνομα σημαίνει. Hefych: χορηγὸς· διδάσκαλος, καὶ ὁ ἐπιδούς τι τῶν ἰδίων, τοῦ χοροῦ ἐξάρχων. Αθ. 3, 4. χορηγοῖς διαδικάσαι εἰς Διονύσια. Ιερ. 9, 4. ἀθροίζειν χοροὺς προστέτακται χορηγοῖς.

χορικὸς, *ad chorum pertinens.* Απ. 3, 4, 5. ἐὰν ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ὥσπερ ἐν τοῖς χορικοῖς τοὺς κρατίςους ἐξευρίσκηται, εἰκότως ἂν καὶ τούτου νικηφόρος εἴη. Ibidem: εἰς τὴν ξὺν τῇ φυλῇ τῶν χορικῶν νίκην, *vt optimum chorum habuiffe f. fcenam optime apparaffe iudicetur.*

χοροποιὸς, *qui chorum inftituit, chori magifter et praefectus.* Vocatur etiam χοροςάτης. v. Hemfterh. ad Schol. Ariftoph. Plut. p. 332. Αγ. 2, 17. εἰς τὰ Ὑακίνθια, ὅπου ἐτάχθη ὑπὸ τοῦ χοροποιοῦ, τὸν παιᾶνα τῷ θεῷ συνεπετέλει.

χορὸς,

χορὸς, ¶ 1) *chorus, coetus canentium et saltantium.* Π. 1, 6, 15. ὥσπερ χοροὺς τὰς τάξεις τὰ προσήκοντα μελετώσας, np. praeclaro ordine. 3, 3, 30. ἔστησαν κατὰ χώραν πολλῷ μᾶλλον χοροῦ. Λ. 9, 5. ἐν χοροῖς εἰς τὰς ἐπονειδίστους χώρας ἀπελαύνεται ignauus. Ιερ. 6, 2. ᾠδαῖς τε, καὶ θαλίαις, καὶ χοροῖς. Vbi videntur saltationes maxime respici. 9, 6. εἴ τις τούτοις, ὥσπερ τοῖς χοροῖς, ἆθλα προτιθείη. Απ. 3, 3, 12. χορὸς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως — ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος, np. ἐν θεωρίᾳ, qui laudes Apollinis, Dianae, Latonae, ipsiusque Deli celebraret. v. Ern. Απ. 3, 4, 3. πᾶσι τοῖς χοροῖς νενίκηκε, *semper optimos et splendidissimos choros exhibuisse iudicatus est.* §. 4. οὐδὲ ᾠδῆς, οὐδὲ χορῶν διδασκαλίας ἔμπειρος ὤν, *rationis ac disciplinae chori.* Scil. διδάσκαλος choro dat modum, et auspicatur carmen, et voce praeit. v. Cuper. Obs. 1, 1. Sed ᾠδὴ est τῶν χορευτῶν. Απ. 3, 5, 18. ἐν τοῖς χοροῖς ὑπηρετοῦσι τοῖς διδασκάλοις. Ιπρ. 1, 26. ἐν τοῖς χοροῖς μικρῶν ἄθλων ἕνεκα πολλοὶ μὲν πόνοι, μεγάλαι δὲ δαπάναι τελοῦνται. Cf. ἀνδρικὸς, ἀξιακρόατος, συγκεῖσθαι. Occurrunt etiam alia de choris, vt Ιερ. 9, 4. ὅταν χοροὺς ἡμῖν βουλώμεθα ἀγωνίζεσθαι — διδάσκειν. Α. 5, 4, 6. ἔστησαν, ὥσπερ, ἀνὰ ἑκατὸν μάλιστα, οἱ χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις. Ε. 6, 4, 16. τὸν χορὸν οὐκ ἐξήγαγον, *non abire iusserunt, saltare porro permiserunt,* in γυμνοπαιδιαῖς. Π. 8, 7, 1. Κῦρος τοῦ χοροῦ ἡγήσατο Πέρσαις in sacris. Cf. χορεύειν. Hesych: χοροῦ ἡγεῖται· χορὸν τρέφει. Απ. 3. 4. 3. χοροῦ προεστάναι. §. 6. χοροῦ προστατεύειν. ¶ 2) *ordo, ordini chori similis.* Ο. 8, 20. κατὰ κόσμον κείμενα· χορὸς γὰρ σκευῶν φαίνεται.

χόρτος, *gramen.* Π. 8, 6. 6. ἵπποις χόρτον ἐμβάλλετε. Α. 1, 5. 5. Sed Α. 1, 5, 10. χόρτος κοῦφος est *foenum.* Cf. συλλέγειν.

χοῦν, *aggerere, aggesto tumulo conficere.* Π. 7, 3. 4. τὸ μνῆμα πολλοὶ χώσουσιν ἀξίως ὑμῶν. §. 16. τὸ μνῆμα μέχρι τῶν εὐνούχων κεχῶσθαι, *aggesto tumulo porrigi.* — Ibidem: τὸ μνῆμα ὑπερμέγεθες ἐχώσθη.

χρᾶν. *mutuum dare.* Aπ. 3, 11, 18. χρῆσόν μοι τὴν ἴυγγα.

χρᾶσθαι, v. χρῆσθαι.

χρεία, ¶ 1) *indigentia, necessitas, penuria.* Hesych: χρεῖαι· ἔνδειαι. Π. 1, 6, 10. ἀναμένειν, ἔς ἂν ἡ χρεία σε ἀναγκάσῃ. Aθ. 2, 3. Iπρ. 9, 4. ἡ χρεία μέγα τι εἰς προθυμίαν συμβάλλεται, np. quia equites vident, mercenarios bene se gerere. Cf. χρόος. ¶ 2) *opus est.* c. gen. Aπ. 3, 3, 2. εἴ τις χρεία γίγνοιτο ἱππέων. Sic saepe Latini dicunt *vsus est* pro *opus est.* 3, 12, 5. ἐν πᾶσι ταῖς τοῦ σώματος χρείαις, *quandocunque corporis opera opus est.* §. 6. ἐν ᾧ δοκεῖς ἐλαχίστην σώματος χρείαν εἶναι. ¶ 3) *vsus, vsura.* Aπ. 2, 4, 1. πρὸς φίλων κτῆσίν τε καὶ χρείαν. 4, 2, 25. τὰ πρὸς τὴν τοῦ ἵππου χρείαν ἐπιτήδεια, *quibus opus est ad equi vsum, vt equo vtaris.* — ὁποῖός ἐστι πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην χρείαν, *an possit recte vti aliis hominibus.* §. 26. διὰ τῆς τῶν ἄλλων χρείας, *quia vti possunt.* Sic Aπ. 1, 6, 8. ἃ οὐ μόνον ἐν χρείᾳ ὄντα εὐφραίνει, ἀλλὰ καὶ ἐλπίδας παρέχοντα. Vertunt: *in necessitate constitutum.* Imo verti debet *in ipso vsu, dum iis vtor.* v. Hindenb. 3, 10, 15. θώρακας — μὴ λυποῦντας ἐν τῇ χρείᾳ. ¶ 4) *vtendi ratio.* K. 10, 22. αἱ αὐταὶ — χρεῖαι τοῦ προβολίου, *venabulo vtendum est eodem modo.*

Χρέμων, *Chremon.* E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis. Memoratur etiam apud Lysiam, vbi v. Taylor. p. 476.

χρεών ἐστι, *necessarium est, oportet.* Π. 6, 2, 9. συνηγόρευον πολλοὶ, ὡς χρεὼν εἴη πορεύεσθαι. E. 7, 1, 17. λεγόντων Ἀθηναίων, ὡς χρεὼν εἴη, αὐτοὺς εἰς Θετταλίαν — πέμπειν. Sed πέμπειν, quod non est in edd. vett. additum est e coniectura Leuncl. Possit etiam cum Stephano addi στρατεύεσθαι vel ἰέναι, qui tamen etiam pro εἴη coniiciebat ἄγοι, comparans locum E. 6, 4, 2. τὸ δαιμόνιοι ἦγεν.

χρήζειν, *velle, cupere.* Etymol. M. et Phauorin. subscribi iota vetant, nisi cum significat χρείαν ἔχειν. Sed editores Xenophontis non sibi constant. Π. 2, 1, 7. p. 94. ὁ μὲν χρήζων λαμβανέτω τὰ ὅπλα. A. 3, 4, 25. εἰ βού-

λει,

λει, μένε — εἰ δὲ χρήζεις, πορεύου. O. 5, 8. προτείνουσα προσιόντι λαβεῖν ὅ τι χρήζει. c. gen. Π. 4, 5, 10. p. 244. πλέον προανύττειν ὧν χρήζομεν. c. inf. Π. 1, 6, 12. p. 65. πόλεις αἱ χ. ήζουσαι ὑγιαίνειν. Portus in indice non bene vertit *bonae valetudinis indigentes.* Melius Hutch. *operam dant vt valeant.* 7, 3, 4. δήλωσον, πρὸς ὅντινα χρήζεις κομισθῆναι. A. 1, 3, 20. 1, 8, 16. 2, 5. 1. ἔπεμψε — ἐροῦντα, ὅτι συγγενέσθαι αὐτῷ χρήζοι. Cod. Eton. δέοιτο. 4, 8, 4. 5, 5, 2. 5, 7. 11.

χρῆμα, ¶ 1) *res quam quis habet sibi vtilem, qua quis potest vti, res bona.* Hesych: χρήματα· οἷς τις δύναται χρῆσθαι. O. 1, 7 — 16. ¶ 2) *res.* i. q. πρᾶγμα Hesych: χρῆμα· πρᾶγμα. Π. 5, 2, 15. p. 286. timor auctus ἐκ κακῶν λόγων, ἐκ πονηρῶν χρημάτων, ἐκ δυσθύμων προσώπων, *e rebus male gestis, cladibus.* All. corrigunt πραγμάτων. Sed v. Wessling. ad Herodot. 7, 145. All. habent χρωμάτων. v. πονηρὸς nr. 9. ¶ 3) Interdum, vt *res* apud Latinos, indicat inusitatam rei de qua agitur magnitudinem vel multitudinem, atque adeo admirationi seruit. Schol. Aristoph. Nubb. 2. τὸ χρῆμα explicat sic: τὸ μέγεθος, τὸ ἔκπληκτα. ἔθος δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπαγωγῇ χρῆσθαι, οἷον ἵππος σπάνιόν τι χρῆμα etc. Eadem et plura habet Suidas, qui etiam nomine πρᾶγμα interpretatur. Cf. Bergler. ad Alciphr. 2, ep. 4. Raphel. ad 1 Thessal. 4, 6. Hutch. ad Π. 1, 4. 8. Rittershus. ad Oppian. halieut. 1, 105. Muret. V. L. 6, 9. et Gronov. Obseruatt. 4, 15. Sed Reitz. ad Lucian. T. I. p. 834. refert hoc genus loquendi ad pleonasmos, et Fischer. in proluss. ad Palaephat. p. 23. nomen χρῆμα dicit ita iungi aliis nominibus, vt existat quidam loquendi circuitus. Π. 1, 4. 8. ἔλαφον, καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα. Sic nos: *ein schönes Stück.* c. gen. Π. 2, 1, 2. p. 87. σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα. Vertunt *ingens s. permagna copia.* Sic saepe est ap. Herodotum. ¶ 4) *opes, bona, diuitiae.* Suid: χρῆμα· — κτῆμα, πλοῦτος, οὐσία. Cf. Hesych. Π. 8, 8, 4.

εἰς χρήματα τῇδε ἀδικώτεροι. A. 6, 2, 5. τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον. E. 1, 7, 6. τὰ χρήματα δημοσιεῦσαι. §. 10. p. 56. τὰ χρήματα αὐτοῦ δημευθῆναι — τὰ χρήματα αὐτοῦ δημόσια εἶναι. 2, 4, 29. οὐδὲν ἕνεκα χρημάτων ὑμᾶς ἠδίκησεν, pro quo paulo post est ἕνεκα κερδέων — οἱ ἔχοντες ὅπλα καὶ χρήματα καὶ ξυμμάχους. Απ. 3, 5, 8. Σ. 3, 13. βασιλέως χρήματα. 4, 14. χρήματα ἡδὺ κτῆμα. In sequentibus nominantur τὰ ὄντα. Vnde Απ. 1, 2, 45. τὸ πᾶν πλῆθος κρατοῦν τῶν τὰ χρήματα ἐχόντων, i. e. πλουσίων. Cf. νόμιμος nr. 5. ὄργανον nr. 2. ὑφηγεῖσθαι nr. 3. Etiam *animalia* complectitur nomen τῶν χρημάτων, vt Π. 1, 4, 19. hostes ἄγουσιν ἡμῶν τὰ χρήματα, i. e. feras venando captas, tanquam praedam. §. 20. ἀφέντες τὰ χρήματα, ἔφυγον. A. 2, 4, 15. ἐνῆν σῖτος πολὺς, καὶ πρόβατα, καὶ ἄλλα χρήματα. 5, 2, 4. ὁρῶντες in agro πρόβατα καὶ ἄλλα χρήματα. 6, 6, 15. τὰ χρήματα sunt oues e praeda. O. 1, 8. οὐ χρήματα αὐτῷ ἐστιν ὁ ἵππος; ¶ 5) *merx*. Suidas: χρημάτων — τάσσουσι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν φορτίων. E. 1, 6, 27. παρήγγειλε τοῖς ἐμπόροις, τὰ χρήματα ἐνθεμένους ἐς τὰ πλοῖα, ἀποπλεῖν. ¶ 6) *aurum*. Π. 4, 3, 3. ταῦτα τὰ χρήματα, §. 2. est χρυσίον. Sic de *aureo ornatu muliebri*. Π. 6, 1, 26. ἡ Πάνθεια ἐκ τῶν ἑαυτῆς χρημάτων χρυσοῦν αὐτῷ θώρακα ἐποιήσατο. 6, 4, 2. nominatur κόσμος. ¶ 7) *argentum in argenti fodinis*. Πο. 4, 1. 4. Cf. ἀργύριον. ¶ 8) *praeda*. a) capta et vendienda, A. 7, 6, 30. παραλαβὼν τὰ χρήματα — ταῦτα ἀποδόμενος. (7, 4, 1. vocatur λεία.) Αγ. 1, 16. et E. 3, 4, 12. παμπληθῆ χρήματα ἔλαβε. Αγ. 1, 18. E. 3, 4, 24. ἄλλα τε πολλὰ χρήματα ἐλήφθη — καὶ αἱ κάμηλοι. Cf. nr. 4. Sic de *pecunia per vim coacta*, quam vulgo *contributionem* vocant, E. 5, 1, 6. ἐδῄου τὴν χώραν, καὶ χρήματα λαβὼν, ἀπέπλευσεν. b) facienda, A. 7, 8, 6. ἀπήλαυνον — ὡς ἑτοίμων δὴ τῶν χρημάτων. §. 7. ἀνδράποδα καὶ χρήματα πλεῖστα ἀπέδρα. §. 9. ¶ 9) *pecunia*. Suid: συνήθως οἵ τε ἰδιῶται καὶ οἱ ῥήτορες τῷ ὀνόματι τῶν χρημάτων ἐπὶ νομίσμασι χρῶν-

χρῶνται ἀργυρίου καὶ χρυσίου. Cf. Sallier. ad Moerida. it. Poll. 3, 86. Π. 1, 5, 8. δώροις καὶ χρήμασιν ἀναπειθόμενοι. 3, 1, 19. ὁπόση σοι δύναμις ἐςὶ, καὶ πόσα χρήματα — χρήματα σὺν τοῖς θησαυροῖς εἰς ἀργύριον λογισθέντα, τάλαντα πλείω τῶν τρισχιλίων. — τῶν χρημάτων διπλάσιονα Κυαξάρει ἀπέδος — τὰ χρήματα ἀπαριθμήσειν. 5, 2, 5. p. 277. χρήματα πολλά. Margg. Steph. μεγάλα. 6, 2, 1. §. 11. p. 374. χρημάτων προσδεῖσθαι εἰς ἐμπολήν. 8, 2, 9. 8, 8, 4. ἀναγκάζουσι χρήματα ἀποτίνειν. A. 1, 2, 27. Συέννεσις μὲν Κύρῳ ἔδωκε χρήματα πολλὰ εἰς τὴν ςρατιὰν, Κῦρος δ' ἐκείνῳ δῶρα. 5, 6, 11 7, 1, 17. Aγ. 2, 25. E. 1, 7, 1. ἐξ Ἑλλησπόντου αὐτὸν ἔχειν χρήματα ὄντα τοῦ δήμου. 2, 1, 4. χρήματα ξυνεισενεγκεῖν, ὅπως οἱ ναῦται λάβωσι μισθόν. §. 7, 9. 2, 3, 15. 3, 1, 8. χρήματα λαβοῦσα ὥςε δοῦναι. Margg. δῶρα. 3, 4, 10. v. περὶ c. acc. nr. 6. E. 4, 1, 14. τὸ ὑμέτερον ναυτικὸν, χρήματα παρέχων, ἰσχυρὸν ἐποίουν. 4, 2, 1. ἤσθοντο τὰ χρήματα ἐληλυθότα ἐς τὴν Ἑλλάδα. 6, 1, 4. p. 361. χρήμασι — ἀφθονωτέροις χρῆσθαι. 7, 1, 34. οὔτε τῶν δημοσίων, οὔτε τῶν ἱερῶν χρημάτων φειδόμενος. Aπ. 2, 9, 6. Genitiuus pretii E. 4, 2, 4. παμπόλλων χρημάτων ὅπλα — κατεσκευάσθη, *maxima pecuniae vi*. Cf. ἀπολύειν nr. 3. Sic c. ἀπὸ, A. 5, 6, 7. οὐκ ἀπ' ὀλίγων χρημάτων τοσαύτη δύναμις παρεσκευάσθη, i. e. magnis fumtibus. ¶ 10) *praemium, merces*. Σ. 2, 13. ἐὰν διδῶσιν αὐτῷ Ἀθηναῖοι χρήματα. ¶ 11) *ftipendium*. A. 1, 4. 12. ἂν μή τις αὐτοῖς χρήματα διδῷ, ὥσπερ τοῖς προτέροις. E. 2, 3, 15. τοῖς φρουροῖς χρήματα διδόναι. et faepius. Sic A. 5, 6, 21. τὰ χρήματα — ἐψευσμένοι ἦσαν τῆς μισθοφορᾶς, *pecunias ipfis tanquam ftipendium* f. *in ftipendium dandas*. ¶ 12) In var. lect. permutatur c. ὄχημα. v. ibi.

χρηματίζειν omnino eſt *de re aliqua deliberare*. Hefych: χρηματίσασθαι· πραγματεύσασθαι. v. Spanhem. not. ad Iulian. p. 122. ¶ 1) *refponfum dare*. Hefych: χρηματίζει· ἀποκρίνεται, λαλεῖ. Aθ. 3, 1. διὰ τὸ πλῆθος τῶν πραγμάτων οὐχ οἷοί τε πάντας ἀποπέμπειν εἰσὶ χρηματί-

ματίσαντες, *responso dato.* c. dat. Αθ. 3, 2. οὐχ οἷοί τε εἰσὶ πᾶσιν ἀνθρώποις χρηματίσαι. ¶ 2) Αθ. 3, 1. χρηματίσαι τῷ δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ, *cum populo et senatu agere, et ab eo ius atque responsum impetrare.* Similiter de iis, qui negotium aliquod apud senatum et populum conficiunt, Αθ. 3, 3. ἤν τις ἀργύριον ἔχων προσίῃ πρὸς βουλὴν ἢ δῆμον, χρηματίσαι. In sequentibus dicitur διαπράττεσθαι. Hesych: χρηματίζει· — πράττει.

χρηματίζεσθαι, ¶ 1) *rem facere, quaestum facere, diuitias sibi comparare.* Thom. Mag. p. 919. χρηματίζομαι παθητικῶς, τὰ χρήματα συνάγω. Cf. Poll. 3, 113. Π. 3, 3, 4. οὕτω δὴ ἀπῄει Κῦρος κεχρηματισμένος. Σ. 4, 14. οὐχ ὁ Κύρου τρόπος τοιοῦτος ὅλως χρηματίζεσθαι, ἀλλὰ διδοὺς μᾶλλον ἢ κτώμενος ἥδεται. Αγ. 1, 19. praedari suos iussit, ὅπως χρηματίζοιντο. Λ. 7, 1. πάντες χρηματίζονται ὅσον δύνανται. §. 5. ἐξ ἀδίκων χρηματίζεσθαι. Πο. 5. 3. οἱ γνώμῃ καὶ ἀργυρίῳ δυνάμενοι χρηματίζεσθαι. Απ. 2, 6, 3. ¶ 2) *vtilitatem* s. *fructum percipere.* Απ. 4, 3, 10. τρέφονται καὶ χρηματίζοντας οὐδὲν ἧττον ἀπὸ τούτων, ἢ ἀπ' ἐκείνων. ¶ 3) *lucri sui causa facere.* Ε. 5, 4, 30. καταγιγνώσκων ἀδικεῖν οἷς ἐχρηματίσατο ἐπὶ κακῷ τῆς πόλεως, *quae in suum emolumentum et in detrimentum patriae fecit.* Nam οἷς dictum est pro ἐν ἐκείνοις ἃ, neque cum viro docto in Biblioth. crit. P. V. p. 101. mutandum in ὅς. In margg. est ἐχρήσατο, i. e. *fecit.* Nihil enim praecesserat de quaestu. Sed Morus vocat inutilem glossam.

χρημάτισις, *quaestus, rei faciendae* s. *pecuniae quaerendae ratio.* Ο. 11, 11. 20, 22.

χρηματισμὸς i. q. χρημάτισις. Λ. 7, 2. 6. Cf. Poll. 3, 113.

χρηματιστέον, *diuitiis et pecuniae studendum est.* Λ. 7, 3. οὐδὲ ἱματίων γε ἕνεκα χρηματιστέον.

χρηματιστὴς, *rei familiaris augendae peritus.* Thom. Mag: χρηματιστὴς — καὶ ὁ χρήματα συνάγων. Ο. 2, 18. δεινὸν χρηματιστήν.

χρηματιστικὸς, *quaestum ac diuitias portendens.*

dens. A. 6, 1, 15. χρηματιστικὸν οἰωνόν.

χρηματοποιὸς, *aptus ad rem augendam, quaestuosus.* O. 20, 15. τέχνη χρηματοποιός.

χρῆναι, ¶ 1) *oportere.* Hesych: χρῆναι· δέον εἶναι. it. χρή· δεῖ. c. inf. Π. 1, 6, 3. ἔφησθα· χρῆναι ἐπιμελεῖσθαι. E. 5, 3, 7. οὐδ' οἰκέτας χρὴ ὀργῇ κολάζειν. Σ. 4, 47. τί δὲ χρὴ καὶ τί οὐ χρὴ ποιεῖν. §. 48. ἅ τε δεῖ καὶ ἃ οὐ χρὴ ποιεῖν. c. acc. et inf. Π. 1, 4, 19. χρὴ ἐλαύνειν τινὰς ἡμῶν ἐπ' αὐτούς. ¶ 2) *decere, dignum esse.* Hesych: χρή· — πρέπει, καθήκει. Π. 1, 4, 24. τὸν Κῦρον οὐκ ἔχων ὅ τι χρὴ λέγειν. Ἀπολ. 29. ¶ 3) *posse.* K. 13, 1. οὔτε γράμματα παρέχονται, ἐξ ὧν χρὴ ἀγαθοὺς γίγνεσθαι. Sic Π. 4, 5, 9. ἀποροῦντες μὲν πῶς χρὴ καλοῦντος ἀπειθεῖν, φοβούμενοι δὲ πῶς ἀπειλοῦντι ὑπακούσειαν. Margg. πῶς χρὴ ἀπειλοῦντι ὑπακοῦσαι. ¶ 4) Imperfectum ponitur fere pro praesenti, quum quis dicitur debere aliquid facere vel dicere, sed quum veremur, vt id faciat aut dicat, feceritue aut dixerit. v. Fischer. ad Plat. apol. Socr. 1. Π. 5, 5, 4. ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν ταῦτα πεπονθέναι. 8, 1, 1. p. 462. ἐνδεέστερον ἢ ὡς ἐχρῆν δηλῶσαι. Ἀθ. 1, 6. Ἀπολ. 3. οὐκ ἐχρῆν σκοπεῖν; *nonne debeas?* Item Ionica forma χρῆν. v. Thom. Mag. in h. v. p. 920. Ἀθ. 3, 6. εἰπάτω — ὅτι οὐ χρῆν διαδικάζεσθαι. Cod. Taurin. pro οὐ χρῆν habet ἔχρην. Ἱερ. 3, 9. πῶς οἴεσθαι χρῆν αὐτοὺς φιλεῖσθαι, *putare licet, putare quis potest.* Ἀπ. 1, 2, 17. ¶ 5) Omittitur Π. 5, 3, 5. ἐπειδὰν συγγένη αὐτῷ — τοῦτ' ἤδη μηχανᾶσθαι. Steph. ante μηχ. inferere volebat χρὴ, quod infertum est ab Hutch. ex edit. Eton. ¶ 6) χρὴ male legitur pro χρῇ. v. χρῆσθαι nr. 1. e.

χρῆσθαι, ¶ 1) *vti.* Thom. Mag: χρῆται, οὐ χρᾶται. v. ibi interpp. Ponitur autem a) fine casu, v. c. Π. 4, 3, 5. ἔτι καὶ νῦν ἐξ ἐκείνου οὕτω χρῶνται Πέρσαι, np. τοῖς ἵπποις, i. e. *equis vehuntur.* Ἀπ. 4, 6, 11. ἕκαστοι χρῶνται ὡς οἴονται δεῖν — οἱ μὴ δυνάμενοι καλῶς χρῆσθαι, ἴσασιν ὡς δεῖ χρῆσθαι — οἱ εἰδότες ὡς δεῖ χρῆσθαι — οἱ κακῶς χρώμενοι. Σ. 2, 6. καὶ χρῆταί γε, np. τῷ χρίσματι, h. e. confilio

et consuetudine patris. Leuncl. *ad vsum confert.* b) c. dat. Π. 1, 4, 4. *τοῖς λόγοις βραχυτέροις ἐχρῆτο, καὶ τῇ φωνῇ ἡσυχαιτέρᾳ.* 4, 3, 3. p. 229. *οἷς γε δεῖ ἄνδρα ἱππέα χρῆσθαι, ἔχομεν — πάντα οἷς καὶ μεθιέντες καὶ ἔχοντες χρώμεθα.* A. 3, 5, 6. *δεσμῶν οἷς χρῆσθε περὶ τὰ ὑποζύγια.* Aπ. 1, 1, 2. *μαντικῇ χρώμενος*, *deos s. oracula consulens.* Sic §. 3. *οἰωνοῖς τε χρῶνται, καὶ φήμαις, καὶ συμβόλοις.* O. 1, 9 — 15. docetur, quo quis possit *χρῆσθαι*, id esse *χρήματα.* Vbi *χρῆσθαι* explicari potest: *tractando et vsu percipere rei vtilitatem.* Cf. 2, 11. c) Per appositionem c. duplici dat. Aπ. 3, 14, 4. *ὁπότερα τῷ σίτῳ ὄψῳ, ἢ τῷ ὄψῳ σίτῳ χρήσεται.* d) Imperatiuus Π. 8, 3, 18. *κέκτησο καὶ χρῶ ὅπως βούλει αὐτοῖς.* e) Secunda pers. coniunct. insolens, Π. 5, 4, 14. *ἵνα ἐν τῷ παρόντι χρῇ αὐτοῖς, ἄν τι δέοι.* Marg. Steph. *χρῶ αὐτοῖς*, omisso. *ἵνα.* Sed eadem persona indicatiui in plerisque editt. vitiose scribitur *χρῇ*, O. 11, 13. *ὁποίῳ πόνῳ χρῇ πρὸς τὴν εὐεξίαν καὶ ῥώμην.* f) c. *ἀμφὶ*, O. 9, 6. *ἔπιπλα οἷς ἀμφὶ θυσίας χρώμεθα.* g) c. *εἰς*, Π. 8, 8, 5. *ὅπως ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ χρῷντο καὶ εἰς τὰς πράξεις.* A. 3, 4, 9. *μόλυβδος, ὥστε χρῆσθαι εἰς τὰς σφενδόνας.* 5, 1, 10. *τοῖς πλοίοις ἐχρήσατο εἰς παραγωγήν.* Πο. 4, 24. Aπ. 4, 3, 10. *τοῖς ἐκ τῆς γῆς φυομένοις εἰς τροφὴν οὐ χρῶνται — δαμάζοντες τὰ χρήσιμα τῶν ζώων, εἴς τε πόλεμον καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ συνεργοῖς χρῶνται.* h) c. *πρὸς*, Aπ. 3, 13, 3. *τῷ ὕδατι πρὸς ἀμφότερα ταῦτα* (potum et lauationem) *χρῶνται.* 4, 6, 9. K. 10, 3. i) Omissa praepositione c. acc. rei, vt c. *ὅ τι*, cf. Wesseling. ad Herodot. 1, 210. Π. 1, 6, 2. *θείοις σημείοις ὅ τι χρῷο*, *quomodo interpretareris iisque morem gereres.* 2, 4, 14. *ἀετὸς ἐχρῆτο τῇ ἄγρᾳ ὅ τι ἤθελεν*, *pro libidine, pro arbitrio.* 5, 5, 1. *περὶ τῶν φρουρίων βουλεύσαιντο ὅ τι χρήσαιντο*, *quid esset agendum, quomodo iis vtendum esset.* 8, 1, 1. p. 454. *οὐ μὴ δύνηται εὑρεῖν, ὅ τι αὐτῷ μὲν ἐπ' ἀγαθῷ χρήσεται, ἡμῖν δὲ οὔ.* Vbi datiui *αὐτῷ* et *ἡμῖν* pertinent ad verba *ἐπ' ἀγ.* A. 3, 1, 28. Graeci *ἀθύμως ἦλθον ἐπὶ τὰ*

ὅλα

ὅπλα — ὥςε οὐκ οἶδα ὅ τι ἄν τις χρήσαιτο αὐτοῖς, i. e. πρὸς τί. 4, 8, 9. τοῖς περιττοῖς χρήσονται ὅ τι ἂν βούλωνται, *collocabunt quocunque loco voluerint.* 7, 2, 17. Ἀγ. 1, 36. E. 7, 4, 39. ἠπόρει ὅ τι χρήσαιτο τῷ πράγματι, *quid in hac re ageret, quid de hac re statueret.* c. ὅσα, Π. 1, 5, 7. p. 54. τῇ νυκτὶ — ὅσαπερ οἱ ἄλλοι ἡμέρᾳ δύνασθε χρῆσθαι, *ad eadem ad quae.* Ἀγ. 6, 6. νυκτὶ ὅσαπερ ἡμέρᾳ ἐχρῆτο, *nocte perinde ac die.* Sic E. 6, 1, 4. p. 363. νυκτὸς ἅπερ ἡμέρᾳ χρῆσθαι. Vbi haud dubie legendum est νυκτί, vt iam Steph. monuit. Π. 4, 3, 3. p. 229. χαλινοὶ — καὶ τἄλλα ὅσα δεῖ ἵππους ἔχουσι χρῆσθαι. Vbi tamen ὅσα referendum est ad δεῖ, vt sit: *quibus opus est iis, qui equos habent, vt equis vtantur, equos regant,* omisso ὥςε ante χρῆσθαι. Ἱπ. 9, 12. τἀναντία ποιεῖν, ὅσα τῷ θυμοειδεῖ χρῆσθαι συμβουλεύομεν. Hoc loco χρῆσθαι est i. q. ποιεῖν. c. τί, Πο. 4, 45. ἀργυρίτιδος κρατήσαντες, τί ἂν μᾶλλον ἢ λίθοις ἔχοιεν χρῆσθαι. Camerar. recte explicat: *quemnam alium vsum habebunt, quam saxa?* h. e. nullum. Eodem fere modo Fr. Portus. Sed perperam Leuncl. *quid aliud habebunt, quo vtantur, nisi saxa.* E. 2, 1, 2. ἀπόρως εἶχε, τί χρῷτο τῷ πράγματι. 3, 5, 1. Σ. 2, 16. c. τὶ, Π. 8, 1, 5. ὅταν ὁ ςρατηγὸς βούληται χρήσασθαί τι τῇ ςρατιᾷ. c. τι ἄλλο, A. 2, 1, 11. εἴτέ τι ἄλλο βούλεται rex χρῆσθαι Graecis, εἴτε ἐπ' Αἴγυπτον ςρατεύειν. c. ἕκαςα, O. 9, 17. δεσπότου ἅπαντά ἐςιν, ᾧ ἂν βούληται ἕκαςα χρῆσθαι, *vt possit, quacunque re velit, vti ad quascunque necessitates.* Infinitiuus pendet ab omisso ὥςε. Camerar. emendat ἑκάςῳ, Steph. vel ὡς ἂν βούλ. ἑκάςοις χρ. vel, vt Wells. edidit, ὡς ἂν β. ἑκάςῳ χρ. k) Etiam c. acc. rei pro dat. Ἀγ. 11, 11. τὸ μεγαλόφρον οὐ σὺν ὕβρει, ἀλλὰ σὺν γνώμῃ ἐχρῆτο. Bach: *magnitudo animi eius non cum insolentia coniuncta erat, sed cum iudicio.* Steph. et Hutch. malunt τῷ μεγαλόφρονι. Sed loci pene similes iam supra allati sunt, vt Π. 8, 1, 1. p. 464. l) Interdum passiuum ponitur pro medio,

vt Π. 3, 1, 17. τοῦ πολλάκι αὐτῇ κεχρημένου. Ιπ. 4, . κεχρῆσθαι ταῖς ὅπλαις. c. ἐπ , Απ. 1, 2, 9. κυβερνήτῃ μηδένα κεχρῆσθαι κυαμευτῷ, μηδὲ τέκτονι — μηδὲ ἐπ' ἄλλα τὰ τοιαῦτα. ¶ 2) *alicuius opera vti.* A. 1, 3, 18. ἐχρῆτο τοῖς ξένοις. Απ. 4, 2, 27. 28. 4, 4, 24. c. duplici dat. per appofitionem, Ιερ. 5, 4. τούτοις χρῶνται δορυφόροις. c. εἰς, A. 1, 4, 14. ὑμῖν, ὡς μόνοις πειθομένοις, πιστοτάτοις χρήσεται καὶ εἰς φρούρια καὶ εἰς λοχαγίας. Verti etiam poteft *pro fidiffimis habebit.* c. ὅ τι. Απ. 4, 3, 10. ζῶα ὑποχείρια — ὥστε χρῆσθαι αὐτοῖς ὅ τι ἂν βούλωνται. c. τί, Π. 7, 1, 21. τί ἡμῖν ἀξιώσεις χρῆσθαι; A. 1, 3, 18. τί ἡμῖν βούλεται χρήσασθαι. 5, 4, 4. Poterant etiam quaedam huc referri ex nr. 1. i. vt Ιπ. 9, 12. et vbi eft c. τί et τι ἄλλο. Frequens formula eft παρέχειν ἑαυτὸν χρῆσθαι, *apparere, praefto effe, operam fuam offerre.* v. Hoogev. ad Viger. 5, 14, 7. Π. 1, 2, 9. παρέχουσιν ἑαυτοὺς τοῖς ἄρχουσι χρῆσθαι ephebi, ἤν τι δέωνται ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. §. 13. viri παρέχουσιν ἑαυτοὺς ταῖς ἀρχαῖς χρῆσθαι ἤν τι δέῃ. 8, 1, 1. p. 464. παρέχωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς χρῆσθαι Κύρῳ ὅ τι ἂν δέῃ. §. 2. παρέχειν αὐτοὺς χρῆσθαι ὅ τι βούληται. 8, 6, 5. ¶ 3) *vtendi poteftatem habere.* A. 2, 6, 14. εὐεργεσίαν κατέλεγεν, ὁπότε τις αὐτοῦ ἀφίσατο, ὅτι χρώμενος αὐτῷ οὐκ ἀπώλεσεν αὐτόν. Αθ. 2, 12. ἄλλοσε ἄγειν οὐκ ἐάσουσιν, οἵτινες ἀντίπαλοι ἡμῖν εἰσιν, ἢ οὐ χρήσονται τῇ θαλάττῃ, *vel non finent exportari, vel non habebunt maris imperium,* i. e. non finent, quamdiu funt maris domini. Alii aliter vel explicant vel emendare locum ftudent. v. Zeun. ¶ 4) *facere et vti.* Hefych: χρῆσθαι· — πράττειν. Απ. 3, 9, 4. καλά τε καὶ ἀγαθὰ γιγνώσκοντα χρῆσθαι αὐτοῖς. Oppon. τὰ αἰσχρὰ εὐλαβεῖσθαι. Alia exempla, vbi χρῆσθαι verti poteft *agere*, quam Hoogeuenus primam et propriam verbi notionem putabat. vid. nr. 1. i. Cf. χρηματίζεσθαι nr. 3. ¶ 5) *vefci.* Π. 8. 8, 7. ὅπως τοῖς μὲν ὠφελίμοις χρῶντο, τῶν δὲ βλαβερῶν ἀπέχοιντο. A 5, 4, 16. κάρυα — τούτοις καὶ πλεῖστον ὡς σίτῳ ἐχρῶντο. Ita etiam Hutch.

Hutch. edidit e coniectura Leuncl. et similis locus ex Aπ. 3, 14, 4. fuit supra nr. 1. c. allatus. Olim legebatur fortasse melius: τούτῳ καὶ πλείστῳ σίτῳ ἐχρ. Ita edidit etiam Zeun. nisi quod pro τούτῳ e Cod. Eton. recepit τούτων, intellecta praepositione ἐκ. ¶ 6) *tractare*. Π. 4, 2, 4. ὡς Φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς. §. 12. p. 217. ἔξεστι τῷ βουλομένῳ χρῆσθαι τούτῳ ὡς ἀνδραπόδῳ. 8, 2, 10. καὶ ἐμοὶ ἤδη χρὴ ὡς πλουσίῳ χρῆσθαι. πάμπολλα γὰρ ἔχων πάρειμι δῶρα. Aπ. 4, 6, 5. ἀνθρώποις ὃν ἂν τις τρόπον βούληται χρῆσθαι — καθὰ (All. rectius καθ' ἃ) δεῖ πρὸς ἀλλήλους (Ern. πως ἀλλήλοις) χρῆσθαι — οἱ κατὰ ταῦτα χρώμενοι ἀλλήλοις, ὡς δεῖ χρῶνται — ὡς δεῖ χρώμενοι καλῶς χρῶνται — οἱ τοῖς ἀνθρώποις καλῶς χρώμενοι. Dicitur de diis, Aπ. 4, 3, 12. σοὶ ἐοίκασιν ἔτι Φιλικώτερον ἢ τοῖς ἄλλοις χρῆσθαι, *benigniores esse erga te*. De hostibus, Π. 3, 1, 2. εἴ τινα λήψοιτο — ὡς πολεμίῳ χρήσοιτο §. 22. 6, 1, 5. Assyrii, quibus nos parebamus, ἡμῖν ἐχρῶντο ὡς ἐκείνοις ἦν ἥδιστον, ἡμῖν γε μὴν ὡς χαλεπώτατον. 7, 5, 10. εὐθὺς ὡς πολέμιοι (Muretus vult πολεμίοις) ἐχρῶντο αὐτοῖς, np. inuadebant et caedebant. A. 2, 6, 13. τοῖς ὁσίοις — ὡς ἀνάνδροις χρῆσθαι. 3, 1, 20. c. ὅ τι, Π. 3, 1, 3. ᾧ ὁ θεὸς ἔδωκε καὶ ἄνευ δίκης σοι χρήσασθαι ὅ τι καὶ βούλοιτο. E. 2, 4, 27. De tyrannis, E. 2, 3, 9. triginta illi dicuntur τῇ πόλει χρῆσθαι ὅπως βούλοιντο. De puniente, A. 5, 7, 3. ἂν Φαίνωνται ἀδικοῦντες, οὕτως αὐτοῖς χρῆσθε, ὥσπερ ἄξιον. Aπ. 2, 1, 16. πῶς οἱ δεσπόται τοῖς τοιούτοις (qui aufugerunt) οἰκέταις χρῶνται. c. τί, Π. 1, 4, 13. τί αὐτῷ χρήσῃ. c. ὅ τι, A. 6, 6, 12. ἐκέλευσε κρίναντα — χρῆσθαι ὅ τι ἂν βούλῃ. Sic de iudicibus, E. 7, 3, 7. p. 475. κυρίους ὄντας ὅ τι βούλεσθε αὐτῷ χρῆσθαι, *de eo statuere*. ¶ 7) *exercere*: a) artem, Aπ. 3, 10, 1. τῶν ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων ταῖς τέχναις. O. 4, 4. 19, 18. ἡ γεωργία διδάσκει, ὡς ἂν κάλλιστά τις αὐτῇ χρῷτο. Σ. 3, 10. b) virtutem, A. 2, 1, 10. τὰ ὅπλα ἔχοντες οἰόμεθα ἂν καὶ τῇ ἀρετῇ χρῆσθαι. c) vires corporis et studia belli, Aπ. 3, 5, 14.

ἐμείας τοῖς αὐτοῖς χρώμενοι. §. 15. eſt σωμασκήσουσιν. ¶ 8) *gerere ſe.* Heſych: χρῆσθαι· — προσφέρεσθαι. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἀπαίδευτοι ὡς χρὴ συμμάχοις καὶ πολεμίοις χρῆσθαι. Ag. 6, 4. τῇ πατρίδι οὕτως ἐχρῆτο, ὥστε — φίλους ἐκέκτητο. ¶ 9) *familiariter vti, conſueſcere.* Ιερ. 5, 2. τίνες καταλείπονται αὐτοῖς χρῆσθαι, *quorum conſuetudine vtantur.* Intell. ὥστε. §. 3. Aπ. 4, 8, 11. ὠφελεῖν τὰ μέγιστα τοὺς χρωμένους ἑαυτῷ, *amicis ſuis ac diſcipulis.* O. 4, 3. κακοὶ φίλοις χρῆσθαι, *ad amicorum vſum inepti.* Cf. ἐξομιλεῖν et οἰκείως. Vnde οἱ χρώμενοι ſimpliciter ſunt *amici,* Ag. 11, 13. οἱ μὲν συγγενεῖς — οἱ δὲ χρώμενοι. Aπ. 2, 6, 5. Dicitur item de conſuetudine venerea et obſcena, Aπ. 1, 2, 29. ἐρῶντα τοῦ Εὐθυδήμου, καὶ πειρῶντα χρῆσθαι, καθάπερ οἱ πρὸς τὰ ἀφροδίσια τῶν σωμάτων ἀπολαύοντες. 2, 1, 30. γυναιξὶ τοῖς ἀνδράσι χρωμένη, vbi τοῖς ἀνδρ. per appoſitionem eſt *virorum loco.* Margg. γυναιξὶ καὶ ἀνδράσι. ¶ 10) *regere, compeſcere.* A. 6, 1, 11. δύνασθαι τὸν ἕνα χρῆσθαι τῷ στρατεύματι. Addi poterat πειθομένῳ, v. nr. 12. Ιερ. 6, 16. χαλεπῶς ἄν τις ἵππῳ ζῶντι χρῷτο. Poteſt tamen etiam ſimpliciter h. l. accipi de vſu et equitatione. Σ. 2, 10. ἢν τοὺς τοιούτους δύνωνται κατέχειν, ῥᾳδίως τοῖς γε ἄλλοις ἵπποις χρήσεσθαι. ¶ 11) *flectere, impellere.* Aπ. 1, 2, 14. τοῖς διαλεγομένοις αὐτῷ πᾶσι χρώμενον ἐν τοῖς λόγοις ὅπως βούλοιτο. ¶ 12) *habere,* c. adiectiuo, Π. 3, 2, 2. ὀλίγοις τε καὶ ἀσθενέσι χρησαίμεθα ἂν πολεμίοις, *rem habebimus cum hoſtibus.* 4, 4, 2. πλείοσιν αἰχμαλώτοις χρησόμεθα, *plures nanciſcemur* ſ. *habebimus.* E. 4, 1, 15. ἡμῖν συμμάχοις χρώμενον αὔξειν, *per noſtram ſocietatem.* 6, 1, 4. p. 361. χρήμασι — ἀφθονωτέροις χρῆσθαι. Ιερ. 5, 5. ἐνδεεστέροις οὖσι ταπεινοτέροις χρῆσθαι. Aπ. 1, 2, 24. ἐκείνῳ χρωμένω συμμάχῳ, i. e. *illum ſibi magiſtrum eligentes.* Σ. 2, 10. χρῇ γυναικὶ χαλεπωτάτῃ. c. particip. Π. 1, 1, 1. δυναμένους χρῆσθαι πειθομένοις τοὺς δεσπότας. Σ. 2, 9. γυναῖκα διδασκέτω, ὅ τι βούλοιτ' ἂν αὐτῇ ἐπισταμένῃ χρῆσθαι. ¶ 13) *experiri.* Π. 7, 1, 9. τοῖς μὲν ἐναντίοις

τίοις κακίστοις ἂν χρήσαιο, τοῖς δὲ μετὰ σαυτοῦ ἀρίστοις. Sic fere E. 6, 4, 21. ἀκηρύκτῳ πολέμῳ Φωκέων χρωμένων, *quamuis bellum gererent.* ¶ 14) *boni consulere.* E. 6, 1, 4. p. 362. τούτῳ χρώμεθα, ὅ τι ἂν ἀποβαίνοι ἐκ τοῦ πολέμου. ¶ 15) Relatum ad varia varie verti debet, vt Απ. 1, 2, 48. καὶ οἴκῳ, καὶ οἰκέταις, καὶ οἰκείοις, καὶ φίλοις, καὶ πόλει, καὶ πολίταις καλῶς χρῆσθαι, vbi nunc est *vti* vel *administrare*, nunc *tractare*, nunc *conuersari*, nunc *se gerere*. 4, 1, 2. ἀνθρώποις καὶ ἀνθρωπίνοις πράγμασιν εὖ χρῆσθαι, *cum hominibus agere* f. *erga homines se gerere caute, et rebus humanis recte vti, malas vitare, bonas sectari*. 4, 6, 11. ἀγαθοὺς πρὸς τὰ τοιαῦτα (δεινὰ καὶ ἐπικίνδυνα) νομίζεις τοὺς δυναμένους αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι, *neque contemnere neque refugere*. Saepius in illo loco sic legitur. ¶ 16) Infinitiuus verti potest *in vsum, vtilis*. Π. 8, 1, 3. τὰ βοσκήματα βέλτισ' ἂν παρέχειν αὐτῷ χρῆσθαι, *reddituros esse sibi vtilissima.* ¶ 17) Participium pene redundat K. 5, 29. ἁλίσκονται παρὰ φύσιν τοῦ σώματος, τύχῃ χρώμενοι. ¶ 18) χρῆσθαι ἑαυτῷ, *se gerere, operam suam collocare*. Αγ. 2, 25. πῶς οὐκ ἂν φαίη τις αὐτὸν χρῆσθαι εὐγνωμόνως ἑαυτῷ, np. erga patriam, in patriae emolumentum.

χρήσιμος, ¶ 1) *vtilis.* Π. 3, 1, 9. φίλος χρήσιμος, θεράπων ἀγαθός. Απ. 3, 8, 8. οἰκίας λέγων τὰς αὐτὰς καλάς τε εἶναι καὶ χρησίμους. 4, 1, 3. κύνας χρησιματάτας. Ο. 3, 10. ἡλικίαι αἳ εὐθὺς χρήσιμοί εἰσι, *quibus statim vti possumus.* Edd. vett. et Cod. Lipf. χρήσιμαι. Neutrum, omisso nomine πρᾶγμα vel simili, additur masculino plurali, A. 5, 6, 1. εἰ δέοι πορεύεσθαι, χρήσιμον ἂν ἐδόκουν εἶναι οἱ Σινωπαῖς ἡγούμενοι. it. neutro plurali, Απ. 2, 3, 1. χρησιμώτερον νομίζουσι χρήματα ἢ ἀδελφόν. c. dat. perf. Π. 2, 1, 5. ἡμῖν ἔςαι τοῦτο χρήσιμον. Et faepius. Cf. ὠφέλιμος, quocum iungitur vt synonymum. c. εἰς, Πο. 4, 42. τί — εἰς πόλεμον κτῆμα χρησιμώτερον ἀνθρώπων; Απ. 3, 12, 3. εἰς τἄλλα χρησιμώτερον νομίζεις εἶναι τὴν καχεξίαν τῆς

τῆς εὐεξίας. Ιπ. 10, 1. Κ. 12, 11. τῇ πατρίδι χρησίμους εἰς τὰ μέγιςα. c. πρὸς, Απ. 2, 7, 7. τὰ χρήσιμα πρὸς τὸν βίον. §. 8. 3, 12, 7. 4, 6, 9. 10. Ιπρ. 4, 5. χρήσιμον καὶ πρὸς τὸ ἐπιθέσθαι, καὶ πρὸς τὸ Φυλάξασθαι. Omiſſa praepoſitione c. acc. rei, Π. 7, 2, 8. extr. χρήσιμόν τι νομίζων αὐτὸν εἶναι, in aliqua re vtilem ſ. ad aliquid. 8. 3, 18. ἐμοί τε πολλὰ καὶ Κύρῳ χρήσιμον ἔσεσθαι. A. 2, 5, 3. p. 114. ὅσα μοι ὑμεῖς χρήσιμοι ἐςέ. Sic ſaepe c. οὐδὲν, Απ. 2, 7, 7. τὴν ἐργασίαν καὶ ἐπιμέλειαν οὐδὲν χρήσιμα. 3, 1, 7. O. 1, 11. ¶ 2) *rebus gerendis idoneus.* E. 4, 8, 5. πολλοὶ καὶ χρήσιμοι ἄνδρες, *vtiles reip.* 7, 2, 20. οἱ χρησιμώτατοι τῶν πολιτῶν. Fr. Portus *optimates.* ¶ 3) *valens, valorem habens.* De numis, Πο. 3, 2. νομίσμασι οὐ χρησίμοις ἔξω. ¶ 4) *bonus, ſplendidus.* Ιπρ. 3, 7. χρήσιμον ἂν οἴομαι Φανῆναι in pompis, εἰ ἐλαύνοιεν. ¶ 5) χρήσιμον, *fruges.* A. 1, 6, 1. ἔλαιον καὶ χιλὸν καὶ εἴ τι ἄλλο χρήσιμον ἦν. E. 7, 1, 9. ἔφθειρον εἴ τι χρήσιμον ἦν ἐν τῷ πεδίῳ.

χρησίμως, *vtiliter, cum vtilitate.* Π. 8, 5, 5. εἰ μέλλουσι χρησίμως ἐξοίσειν, np. arma contra hoſtem. Al. ἔξειν. v. ἐκΦέρειν nr. 1.

χρῆσις, ¶ 1) *vſus, vſura.* Λ. 7, 6. ἡ κτῆσις πλείους λύπας, ἢ ἡ χρῆσις εὐΦροσύνας παρέχει. Ιερ. 4, 8. οὐ τῷ ἀριθμῷ τὰ πολλὰ κρίνεται — ἀλλὰ πρὸς τὰς χρήσεις. O. 3, 9. ἀγαθῶν εἰς τὴν χρῆσιν. Oppon. πώλησις. 8, 23. c. εἰς, Π. 8, 5, 4. ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ χρήσεων, *in vſu rerum bellicarum.* Dicitur obſcene, Σ. 8, 15. ἐν τῇ τῆς μορΦῆς χρήσει ἔνεςί τις καὶ κόρος. §. 28. τὴν τοῦ σώματος χρῆσιν. ¶ 2) *conſuetudo, conuerſatio.* O. 14, 8. οὓς αἰσθάνομαι ἀδικεῖν — τούτους καὶ τῆς χρήσεως ἀποπαύω.

χρησμολόγος, *interpretandi oracula peritus.* Poll. 1, 14. μάντεις θεομάντεις, χρησμῳδοί, χρησμολόγοι. Heſych. χρησμολογεῖ· προΦητεύει, μαντεύεται. E. 3, 3, 3. μάλα χρησμολόγος ἀνὴρ vocatur Diopithes. Sed fortaſſis explicari poſſit *qui multum oraculis tribuebat.* Nam Lyſander demum interpretatus eſt.

χρη-

χρησμὸς, ¶ 1) *oraculum.* Hesych: χρησμός· προφητεία, πρόῤῥησις, ὁ παρὰ θεοῦ διδόμενος λόγος. Απολ. 15. μείζω ὁ θεὸς εἶπεν ἐν χρησμοῖς πέρὶ Λυκούργου. Vbi pluralis est pro singulari. ¶ 2) *oraculi responsum.* E. 3, 3, 3. ὡς καὶ Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάξασθαι. 6, 4, 7. παρεθάῤῥυνε — ὁ χρησμὸς ὁ λεγόμενος ὡς δέοι etc.

χρησμῳδεῖν, *vaticinari, praedicere.* Απολ. 30. βούλομαι δὲ καὶ ἐγὼ χρησμῳδῆσαί τι.

χρηστέον, ¶ 1) *vtendum est.* Απ. 3, 1, 11. ὅπως χρηστέον ἑκάστῳ. K. 10, 22. c. ὅσα, v. χρῆσθαι nr. 1. i. Λ. 5, 7. τῇ ὀρφνῇ ὅσα ἡμέρᾳ χρηστέον. ¶ 2) *conuersandum est, ad societatem vtendum est.* E. 6, 3, 6. p. 385. οὐ μέντοι οὕτω γιγνώσκω, ὡς τοῖς ἁμαρτάνουσιν οὐδέποτε ἔτι χρηστέον. ¶ 3) *tractare oportet.* E. 1, 6, 4. ἀνθρώποις ὡς χρηστέον οὐ γιγνωσκόντων. 4) *habere oportet, opus est.* Π 8, 1, 4. τούτων τι ἰ χρηστέον. Nec male versio: *quorundam ex his opera vtendum esse.*

χρηστηριάζεσθαι, *oraculum consulere.* E. 4, 7, 2. ἐλθὼν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν χρηστηριαζόμενος ἐπηρώτα τὸν θεόν. c. ἐπὶ et dat. E. 3, 2, 16. μὴ χρηστηριάζεσθαι τοὺς Ἕλληνας ἐφ' Ἑλλήνων πολέμῳ.

χρηστήριον, *oraculum.* Hesych: χρηστήριον· μαντεῖον. Π. 7, 2, 6. πῶς ἀποβέβηκε τὰ ἐκ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου.

χρηστὸς, ¶ 1) *bonus, probus.* Απ. 1, 2, 20. τῶν χρηστῶν (ἀνθρώπων) ὁμιλίαν ἄσκησιν οὖσαν τῆς ἀρετῆς. Oppon. τῶν πονηρῶν, vt saepissime. 1, 3, 3. 2, 3, 17. χρηστὸς καὶ φιλάδελφος vocatur, qui fratrem iratum placare beneficiis studet. 2, 6, 20. οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροί ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν. §. 27. permutantur inter se οἱ βέλτιστοι et οἱ χρηστοί. 2, 9, 8. O. 9, 5. οἱ οἰκέται — χρηστοὶ — οἱ δὲ πονηροὶ etc. Sic 12, 19. vbi etiam χρηστὸς δεσπότης est, qui recte sua administrat, et rursus opponitur πονηρός. ¶ 2) οἱ χρηστοὶ, *boni in republica, optimates.* Poll. 6. 197. ἰδίως δὲ, τοὺς μὲν πλουσίους, — καὶ τοὺς ἐνδόξους, καὶ τοὺς βελτίους, καὶ τοὺς ὀλίγους, καὶ τοὺς χρηστούς — [illegible] 1, 1. τοὺς πονηροὺς [illegible] νον πράττειν, ἢ τοὺς χρη[illegible]

ςούς. §. 2. οἱ γενναῖοι καὶ οἱ χρηςοί. §. 4. opponuntur τοῖς πονηροῖς καὶ πένησι καὶ δημοτικοῖς. §. 6. 7. 9. 14. 2, 19. Possunt igitur fere iidem intelligi, quos Demosthenes de corona c. 53. vocat καὶ εὔνους τῇ πόλει καὶ πλουσίους. ¶ 3) Videtur de dignitate dictum Aϑ. 1, 5. ὁπόσαι σωτηρίαν φέρουσι τῶν ἀρχῶν, χρηςαὶ οὖσαι καὶ μὴ χρηςαί. Camerar. et Leuncl. *superiores et inferiores.* Sed Fr. Portus: *siue fructuosi siue infructuosi.* ¶ 4) τὰ χρηςὰ, *res honestae.* Aϑ. 1, 5. ἀκρίβεια πλείςη εἰς τὰ χρηςά.

χρίειν, *illinere.* Π. 7, 1, 1. τὰ ὅπλα Persarum ἐκέχριςο τῷ χρυσοειδεῖ χρώματι. 7, 8, 9. ϑύραι ἀσφάλτῳ κεχρισμέναι.

χρίεσϑαι, *se vngere* s. *inungere.* A. 4, 4, 7. ἐχρίοντο ob niuem. Σ. 1, 7. γυμνασάμενοι καὶ χρισάμενοι, οἱ δὲ καὶ λουσάμενοι παρῆλϑον ad coenam. Cf. μῦρον.

χρίσμα, *vnguentum.* A. 4, 4, 8. πολὺ ἐνταῦϑα ηὕρισκον τὸ χρίσμα, ᾧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου. Recensentur ibi varia genera. Σ. 2, 5. lepide ita vocatur virtus.

χρόνος, ¶ 1) *tempus.* a) A. 7, 7, 27. πιςεύω τὸν χρόνον διδάξειν σε. Λ. 1, 5. τὸν πρῶτον (all. τὸ πρῶτον) τοῦ χρόνου. E. 3, 3, 2. ὁ ἀληϑέςατος λεγόμενος χρόνος εἶναι, *tempus quamdiu mater in vtero gerit, quod putatur esse argumentum certissimum.* O. 20, 11. ὁ χρόνος αὐτὸς ποιοίη, οἷς ἡ γῆ ἥδεται. Cf. μέτριος nr. 4. νῦν nr. 1. ὁποῖος, πλῆϑος. b) Dicitur γίγνεσϑαι, O. 6, 13. πάνυ ὀλίγος μοι χρόνος ἐγένετο περιελϑεῖν καὶ ϑεάσασϑαι, *minime otio abundabam, perparum temporis consumebam, impendebam.* Cf. μεταξύ. c) it. ἔρχεσϑαι, O. 17, 2. ἐπειδὰν ὁ μετοπωρινὸς χρόνος ἔλϑῃ. it. προϊέναι, v. προϊέναι nr. 5. d) Genitiuus ponitur omisso διὰ, v. πολὺς nr. 8. Sic ὀλίγου χρόνου, v. ὀλίγος nr. 3. Sic ὅσουπερ χρόνου, Aπ. 1, 2, 35. μέχρι πόσων ἐτῶν δεῖ νομίζειν νέους εἶναι. — ὅσουπερ χρόνου βουλεύειν οὐκ ἔξεςιν, *quamdiu.* Potest μέχρι repeti quod praecessit. a) Ipse genitiuus saepe omittitur in formulis ἀφ' οὗ s. ἐξ οὗ et ἐκ τούτου. v. ὅς nr. 12. et οὗτος, nr. 12. it. ἐκ nr. 10, 11. f) Datiuus verti

ti varie poteſt, vt Ιερ. 1, 19. τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς μειονεκτεῖ, *procedente tempore*. E. 4, 1, 18. οἱ δὲ — ἐσιώπησαν· ὁ δὲ Ἀγησίλαος χρόνῳ ποτὲ εἶπεν, *paulum moratus, paulo poſt tempore*. A. 3, 4, 6. οὐκ ἐδύνατο οὔτε χρόνῳ ἑλεῖν, οὔτε βίᾳ, *mora, trahendo*. Sed ſaepe eſt c. adiectiuo, vt Π. 5, 3, 19. βραχεῖ χρόνῳ ὕϛερον, *paulo poſt tempore*. A. 1, 8, 5. χρόνῳ συχνῷ ὕϛερον. E. 1, 2, 12. τῷ αὐτῷ χρόνῳ. 1, 5, 1. οὐ πολλῷ χρόνῳ, *paulo ante*. 2, 3, 11. τῷ πρώτῳ χρόνῳ, *initio*. Cf. ὀλίγος nr. 6. et πολὺς nr. 1. i. g) Accuſatiuus, Απ. 2, 1, 33. μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι, *per omne tempus*. Sic Π. 8, 7, 3. p. 543. τὸν ἀεὶ χρόνον μνήμης τυγχάνοιμι. O. 21, 12. τὸν ἀεὶ χρόνον διατρίβειν. Απ. 4, 8, 2. οὐδὲν ἀλλοιότερον διαβιοὺς ἢ τὸν ἔμπροσθεν χρόνον. O. 7, 5. Π. 7, 2, 7. p. 418. τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον οὐδὲν ἐνεκάλουν. O. 1, 23. ῥᾷον βιοτεύειν τὸν λοιπὸν χρόνον. Π. 1, 4, 28. ὅσον σκαρδαμύττω χρόνον. Sic ὁποσονοῦν χρόνον, v. ὁποσ. Απ. 3, 6, 13. πόσον χρόνον, ἱκανός ἐϛι — διατρέφειν. A. 7, 8, 11. τὸν πάντα χρόνον μαχόμενος. Sic Απ. 1, 4, 16. et 4, 7, 7. E. 1, 6, 24. ἐναυμάχησαν χρόνον πολύν. Ιπ. prooem. Cf. πολὺς nr. 1. i. Π. 7, 3, 4. χρόνον μέν τινα σιωπῇ κατεδάκρυσε, ἔπειτα δὲ etc. A. 3, 4, 22. h) Saepe praemittuntur praepoſitiones, vt Πο. 4, 2. ἀπὸ ποίου χρόνου. Π. 5, 5, 13. διὰ χρόνου ἰδόντα αὐτὸν, *ex longo temporis interuallo*. Intelligi enim debet πολλοῦ. Cf. διὰ c. gen. nr. 4. et Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 210. Απ. 2, 8, 1. Sed aliter vertenda formula videtur Αϑ. 3, 5. ταῦτα μὲν ὅσα ἔτη. διὰ δὲ τοῦ χρόνου διαδικάσαι δεῖ, *interdum, interpoſito aliquo temporis interuallo, non quotidie, non ſtatis temporibus*. Fortaſſis enim rectius ſcribatur διὰ δέ του χρ. O. 9, 10. εἰς ἑορτὰς — ἢ εἰς τὰς διὰ χρόνου πράξεις. Bach. exponit *non adeo frequenter*. Sed poſſunt etiam eſſe *quae temporis ratio poſtulat*. K. 5, 3. οἱ ὄμβροι οἱ γιγνόμενοι διὰ χρόνου, *ſubinde*. Πο. 4, 25. ἐν τῷ παντὶ χρόνῳ. 5, 12. ἐν τῷ νῦν χρόνῳ. E. 1, 4, 6. ἐν ᾧ χρόνῳ. 2, 3, 4.

ἐν

ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ. 3, 3, 7. ἐν τίνι χρόνῳ ταῦτα μέλλει πράττεσθαι, *quando*. 7, 4, 32. οὐδ' ἂν ἐν πολλῷ χρόνῳ. K. 3, 1. Cf. ἐν nr. 14. Π. 1, 4, 16. θηρᾶσαι εἰς τοῦτον τὸν χρόνον. Λ. 9, 2. σώζεσθαι εἰς τὸν πλείω χρόνον. Πο. 3, 11. ἀναγραφῆσεσθαι εὐεργέται εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, *ad omnem posteritatem*. 6, 2. εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον. E. 4, 8, 4. τοῦτ' εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον μνημονεύεται. 6, 5, 38. p. 429. 7, 4, 34. et Ἀπολ. 29. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Ἀπ. 2, 1, 34. εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον τοῦ βίου φροντίζειν. K. 5, 7. ὄζει ἐπὶ πλείω χρόνον. E. 3, 2, 16. κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. 4, 1, 12. κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον. K. 1, 2. κατὰ χρόνον ἕκαστος ὑπὸ θεῶν ἐτιμήθη, *suo quisque tempore*. Ita etiam vertit Raphel. ad Rom. 5, 6. E. 1, 1, 24. περὶ τούτους τοὺς χρόνους. ¶ 2) i. q. καιρὸς significare videtur Ἀπ. 1. 4. 12. τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς ἄλλοις ζώοις — περιγράψαντας τοῦ ἔτους χρόνῳ. Sed poteſt etiam per periphraſin dictum eſſe pro τῷ ἔτει. ¶ 3) *aetas*. Σ. 8, 1. δαίμονος (Ἔρωτος) τῷ χρόνῳ ἰσήλικος τοῖς ἀειγενέσι θεοῖς. ¶ 4) *homines*. Ἀπολ. 26. μαρτυρήσεταί μοι ὑπό τε τοῦ ἐπιόντος καὶ ὑπὸ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου. ¶ 5) *res in tempore aliquo factae*. A. 5, 8, 1. δίκην ὑποσχεῖν τοῦ παρεληλυθότος χρόνου. ¶ 6) Ἐπ. 1, 6. γράφειν τὰ πραχθέντα εἰδότι σοὶ — χρόνον ἔχει, *prolixum fuerit, longum fuerit*.

χρόος ſiue χροῦς, *cutis*. K. 5, 31. vbi de leporis celeritate expoſitum eſt, adduntur haec: δῆλον δὲ τούτου τὸ ἐν χροῒ (Marg. Thiem. χροῒ) *hoc, haec celeritas cernitur* ſ. *patet, cum periculum in proximo eſt, cum lepus agitatur*. Ita Zeunius locum explicauit. Et recte quidem, opinor, ſi vera eſt lectio modo allata. Cf. quae dicta ſunt in Pherecyd. fragmm. p. 18. et ſupra in v. δῆλος nr. 4. Sed Weiſ. ex emendatione Leuncl. edidit τοῦτο ἐν χρείᾳ. Cui correctioni longe praeferendam putabamus coniecturam, δῆλον δὲ τούτου τὸ ἐν χιόνι, quam William Blane propoſuit in verſione Cynegetici Anglica, denuo edita Lond. 1788. 8. et ſic inſcripta: Cynegetica, or eſſays on Spor-

Sporting; consisting of obseruat. on Hare-Hunting, containing an Account of the Hare-Hunting and Coursing of the Ancients from Xenophon and Arrian. Qui liber in vniuersum egregie illustrat locos Cynegetici obscuros multos.

Χρυσάντας, *Chrysantas.* Π. 2, 3, 3. vocatur εἷς τῶν ὁμοτίμων, ἀνὴρ οὔτε μέγας, οὔτε ἰσχυρὸς ἰδεῖν, φρονήσει δὲ διαφέρων. 2, 2, 10 — 12. orationem habet de discrimine praemiorum faciendo. 2, 3, 3. festiue dicit de praemiis distribuendis. 2, 4, 17. sq. inprimis venationis studiosus est, et praemittitur a Cyro, vt Armeniam occupet. cf. 3, 1, 3. 3, 3, 22. Χρυσάντας ὁ Πέρσης καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ὁμοτίμων. §. 23. sq. disputat cum Cyro de cohortandis ad fortitudinem militibus. 4, 1, 2. p. 20... sq. laudatur a Cyro ob fortitudinem, et nominatur proximus Cyro ταξίαρχος. 4, 3, 4. eques futurus iocose Centauris se similem futurum dicit. 5, 3, 16. p. 298. primo loco in itinere ducit θωρακοφόρους. Cf. §. 19 — 21. 6, 2, 8. festiue loquitur. 7, 1, 2. vocatur ἵππαρχος. §. 4. sq. τὸ ἱππικὸν ἔχων. Cf. §. 19. et 7, 5, 5. §. 19. dicit de domo Babylone eligenda Cyro. 8, 1, 1. laudat obedientiam, et Cyro obediendum esse demonstrat. 8, 3, 8. in itinere Cyri equites ducit. 8, 4, 5. a Cyro honoratur, dum Hystaspae praefertur, et laudatur. §. 8 — 11. iocose a Cyro iubetur vxorem ducere paruam et simam. §. 12. Cyrus eum osculatur, et 8, 6, 4. Lyciae atque Ioniae praeficit.

χρύσεια, τὰ, *auri fodinae.* v. Kühn. ad Poll. 3, 87. Ε. 4, 8, 37. ἐν τῷ παρὰ Κρεμαστὴν πεδίῳ, ἔνθα ἐστὶ τὰ χρύσεια Abydenis.

χρύσεος, v. χρυσοῦς.

χρυσίον, *pecunia.* Π. 3, 3, 2. τὸ χρυσίον ἐκόμιζεν. (In sqq. dicitur χρήματα, vt 3, 1, 24.) 8, 2, 9. χρήματα et χρυσίον et χρυσὸς synonyma sunt. §. 10. δέομαι χρυσίου. Α. 1, 1, 9. λαβὼν τὸ χρυσίον, πρ. Δαρεικούς. 7, 8, 1. Σ. 4, 43.

χρυσοειδής, *aurum mentiens, fuluus.* Π. 7, 1, 1. τὰ ὅπλα ἐκέχριστο τῷ χρυσοειδεῖ χρώματι.

χρυ-

χρυσόζυγος, *aureo iugo ornatus*. Π. 8, 3. 6. ἅρμα λευκὸν, χρυσόζυγον — Διὸς ἱερόν.

Χρυσόπολις, *Chryſopolis*. Suid. et Phauorin: Χρυσόπολις, ἐμπόριον τῆς Χαλκηδονίας, ἔνθα οἱ Ἕλληνες οἱ σὺν Κύρῳ μισθοφορήσαντες ἔμειναν ἡμέρας ζ' λαφυροπωλοῦντες, ὥς φησι Ξενοφῶν, np. A. 6, 6, 22. Cf Steph. Byz. eiusque interpp. et Raphel. ad Act. 22, 3. A. 6, 3, 9. πολλὴ μὲν (ὁδὸς) εἰς Ἡράκλειαν — πολλὴ δὲ εἰς Χρυσόπολιν. 7, 1, 1. ἐκ τοῦ Πόντου — μέχρις ἔξω τοῦ ςόματος ἐγένοντο ἐν Χρυσοπόλει τῆς Ἀσίας. Petr. Gyllius de Boſporo Thrac. 1, 2. legit εἴσω τοῦ ςόματος, vel ἔσω τ. ς. quia Chryſopolis fuerit in penitiore Boſporo, quam Chalcedon et Byzantium. E. 1, 1, 14. Ἀθηναῖοι ἀφικόμενοι τῆς Χαλκηδονίας ἐς Χρυσόπολιν, ἐτείχισαν αὐτὴν, καὶ δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ. 1, 3. 8. Alcibiades foedus facit cum Pharnabazo ἐν Χρυσοπόλει.

χρυσὸς, ¶ 1) *aurum*. Π. 8, 4, 12. οὐχ ὁμοίου χρυσοῦ ἐμοί τε τὸ ἔκπωμα δέδωκας καὶ Χρυσάντα τὸ δῶρον. Vbi eſt improprie et eleganter dictum. Nam Chryſantam oſculatus erat Cyrus. ¶ 2) *loculus aureus*. v. ἄργυρος. ¶ 3) *pecunia*, omninoque *diuitiae*. Π. 1, 6, 19. p. 84. πολλοὶ πολύευκτον χρυσὸν κτητάμενοι. Margg. πλοῦτον. 8, 2, 9. A. 3, 1, 13. ἐπιτήδεια — θεράποντας — κτήνη — χρυσὸν — ἐσθῆτα.

χρυσοῦς, ¶ 1) *aureus*. Π. 5, 2, 3. Gobryas Cyro donat inter alia φιάλας χρυσᾶς. 5, 3, 3. ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ἐπίνομεν. Attice autem dici τὴν χρυσῆν φιάλην, pro χρυσίς, auctor eſt Moeris. Cf. Thom. Mag in v. χρυσίδες, et Heſych. Π. 6, 1, 26. χρυσοῦν θώρακα — χρυσοῦν κράνος. 7, 2, 7. p. 417. ἀναθήματα. χρυσᾶ. E. 7, 3, 7. p. 476. χρυσῶν ἀναθημάτων. Αγ. 5, 5. πάντα μοι — χρύσεα γενέσθαι. Debebat eſſe χρυσᾶ. Thom. Mag: χρυσοῦς, χρυσῆ, καὶ χρυσοῦν εἴποις, οὐ χρύσεος, χρύσεα, καὶ χρύσεον. Ἰωνικὰ γάρ. E. 4, 2, 4. ςέφανοι χρυσοῖ. 7, 1, 26. χρυσῆν πλάτανον. Απ. 3, 8, 6. χρυσῆ ἀσπίς. Cf. ἀετὸς et θρόνος. ¶ 2) i. q. ἐπίχρυσος, *inauratus, auro obductus*. A. 5, 3, 13.

τὸ ξόανον Dianae ἔοικεν — χρυσῷ ὄντι, τῷ ἐν Ἐφέσῳ. Hutch. videtur recte de *inaurato* intelligere ob locos Plinii H. N. 16, 40. et Vitruuii 2, 9.

χρυσοχάλινος, *aureo freno ornatus.* Π. 1, 3, 3. Astyages Cyrum ἐτίμα — καὶ — ἐφ' ἵππου χρυσοχαλίνου περιῆγεν, ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἰώθει πορεύεσθαι. 8, 2, 6. δῶρα βασιλέως ψέλλια — καὶ ἵπποι χρυσοχάλινοι. 8, 3, 8. τῷ Κύρῳ τρεφόμενοι ἵπποι παρήγοντο in pompa χρυσοχάλινοι — ἀμφὶ διακοσίους. A. 1, 2, 27. δῶρα ἃ νομίζεται παρὰ βασιλεῦσι (MS. Eton. et Paris. βασιλεῖ) τίμια, ἵππον χρυσοχάλινον etc.

χρυσοχοεῖν, *aurum fundere, artem vascularíam exercere.* O. 18, 9.

χρῶμα, *color.* Π. 1, 6, 13. τά τε σώματα καὶ τὰ χρώματα, *colores corporum naturales.* Sic Απ. 2, 1, 22. κεκαλλωπισμένην τὸ χρῶμα. 3, 10, 1. τὰ σώματα διὰ τῶν χρωμάτων ἀπεικάζοντες. 4, 7. 7. χρώματα μελάντερα ἔχουσιν ii, quos sol nigriores reddidit. K. 4. 7. τὰ χρώματα τῶν κυνῶν — οὔτε πυῤῥὰ, οὔτε μέλανα, οὔτε λευκά. Sic χρώματα in nonnullis legitur pro χρήματα. v. πονηρὸς nr. 9. Sed tribuitnr etiam aliis rebus; vt Π. 7, 1, 1. τὰ ὅπλα ἐκέχριστο τῷ χρυσοειδεῖ χρώματι. O. 10, 7. μήτε ψιμμυθίου μήτε ἐγχούσης χρώματι. Cf. ἔντριψις.

χρὼς, ¶ 1) *cutis.* E. 1, 7, 5. ἐν χρῷ κεκαρμένους in luctu, *ad cutem* s. *cute tenus tonsos.* Cf. Poll. 2, 33. et Fischer. ind. Theophr. in v. κείρεσθαι. O. 10, 5. ἄπτεσθαι μίλτου ἀντὶ τοῦ χρωτός. ¶ 2) *corpus.* Σ. 4, 54. εὐτύχημά σου μέγα τὸ τὸν χρῶτα τοιοῦτον φῦναι ἔχοντα, ὥστε μὴ διαφθείρειν τοὺς συγκαθεύδοντας — ἐπὶ τῷ χρωτὶ μέγα φρονεῖν.

χύδην, *passim, sine ordine.* Hesych: χύδην· κεχυμένως, ἀθρόως, εἰκῆ, σωρηδὸν, δαψιλῶς. Ιπ. 4, 4. λίθων — ἁμάξας τέτταρας — χύδην καταβάλλειν, np. in locum vbi equus stat. Ιπρ. 1, 16. χύδην καταβάλλοντα λίθους non conglutinatos.

χύειν, ¶ 1) *diffundere.* O. 18, 8. οὕτω κεχυμένου τοῦ σίτου per totam aream. ¶ 2) *confundere, turbare.* v. λύειν nr. 2. ¶ 3) *confuse* s. *passim* *sub.*

ſubſternere. Iπ. 4, 5. οὕτω κεχυμένοι λίθοι.

χύτρα, *olla.* E. 4, 5, 4. Φέροντες πῦρ ἐν χύτραις. O. 8, 19. χύτρας εὐκρινῶς κειμένας.

χωλεύειν, *claudicare.* E. 3, 3, 3. μὴ προσπταίσας τὶς χωλεύσῃ.

χωλός, *claudus.* Π. 1, 4, 11. χωλὸν (θηρίον.) Iπ. 1, 5. ἡ περόνη ἀποστᾶσα χωλὸν ἀπέδειξε τὸν ἵππον. K. 8, 3. canes χωλοί. Improprie in oraculo E. 3, 3, 3. χωλὴ βασιλεία. Quid ſit, ibi legitur.

χῶμα, *agger,* np. qui fit aggeſta terra. Heſych: χῶμα· ὕψωμα γῆς. E. 2, 3, 18. p. 99. ἐπὶ τῷ χώματι ἔρυμα τειχίζοντες.

χώρα, ¶ 1) *locus.* Aπ. 3, 8, 10. ναοῖς καὶ βωμοῖς χώραν εἶναι πρεπωδεστάτην, ἥτις ἐμφανεστάτη. De loco pugnae ſ. vbi ſit pugna, E. 4, 2, 13. ἐμάχοντό τε καὶ ἐν χώρᾳ ἔπιπτον ἑκατέρων, np. τινές. 4, 5, 10. ὅσων ἐτέθησαν ἐν χώρᾳ υἱοί. Vt nos dicimus *auf dem Platze.* 4, 8, 39. ἐν χώρᾳ αὐτοῦ μαχόμενος ἀποθνήσκει. Morus: „eo „*loco, vbi ſtabat* (non „deiectus gradu), *ibi,* „*vbi ſtabat.* Haec eſt „nimia ταυτολογία. Ergo „putem, αὐτοῦ eſſe interpretamentum, idque „tollendum.“ Sed certe non maior ταυτολογία videtur, quam cum nos dicimus: *er blieb da auf dem Platze* ſiue *auf dem Schlachtfelde,* quod neminem offendit. De loco honoris, Π. 3, 3, 19. χώραν ἔχετε οὐδὲν ἧττον ἔντιμον τῶν προεστῶν. Λ. 9, 5. ἐν χοροῖς εἰς ἐπονειδίστους χώρας ἀπελαύνεται. ¶ 2) *locus fixus et certus, alicui attributus ſ. deſignatus, cuique rei conueniens.* v. Valckenar. ad Theocrit. p. 365. et Ern. ad Callimach. h. in Del. 192. a) Π. 1, 2, 4. εἰς τὰς ἑαυτῶν χώρας πάρεισιν, quae antea vocabantur μέρη, in quae ἀγορὰ ἐλευθέρα diſtributa erat. 2, 1, 13. εὔδηλον ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν (λίθων καὶ ξύλων) ἐστίν. 4, 5, 14. p. 249. ἀσύντακτα — ἕως ἂν χώραν λάβῃ, *donec ſuo loco conſtituta fuerint.* Sic b) in re familiari, O. 3, 3. τοῖς μὲν ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον καταβέβληται, τοῖς δ' ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται, *loco ſuo* — οὐδ' ἐν χώρᾳ ἐν ᾗ ἔτυχεν, ἀλλ' ἔνθα προσήκει, τέτακται. 8, 10. χώραν τὴν προσήκουσαν ἑκάστοις — λαμ-

λαμβάνειν ἐντεῦθεν, καὶ κατατιθέναι πάλιν εἰς ταύτην — ἡ χώρα αὕτη τὸ μὴ ὂν ποθήσει. §. 14. διάκονον — ἐπιςάμενον ἑκάςην τὴν χώραν. Steph. malebat ἑκάςων. §. 17. καλὴν καὶ εὐεύρετον χώραν ἑκάςοις αὐτῶν. §. 18. χώραν ἑκάςοις εὑρεῖν. §. 21. εὑρεῖν τὰς χώρας. §. 22. ἐν χώρᾳ κεῖται τεταγμένη. 9, 8. 10. c) In naui, O. 8, 17. οἱ ἐν τοῖς πλοίοις καὶ μικροῖς οὖσι χώρας εὑρίσκουσι. d) In pompa, Π. 8, 3, 1. ἕπεσθε ἐν τῇ ῥηθείσῃ χώρᾳ, *loco quisque suo, ordine praescripto.* e) In agmine f. itinere, Π. 5, 3, 22. οὐ μέντοι αὐτὸς μιᾷ χώρᾳ ἐχρῆτο, ἀλλ' ἄλλοτε ἀλλαχῇ περιελαύνων. 6, 2, 11. extr. παρεῖναι εἰς τὴν τεταγμένην χώραν — τὰς ἑαυτῶν ἕκασοι χώρας καταλάβητε. Ιπρ. 2, 7. f) In castris, Π. 8, 5, 2. σιτοποιοῖς χώραν ἀπέδειξε τὴν δεξιὰν, ὀψοποιοῖς δὲ τὴν ἀριςερὰν — ὥστε εἰδέναι ἕκασον τὴν ἑαυτοῦ χώραν. §. 3. χώραν τὴν προσήκουσαν — χώραν ἐπιτηδείαν. §. 5. ἐν δεξιᾷ πελτασαῖς χώρα ἦν — τοξοτῶν δ' αὖ χώρα ἡ πρόσθεν ἦν. §. 7. g) In acie, A, 4, 8, 13. ἐπεὶ δ' ἐν ταῖς χώραις ἕκασοι ἐγένοντο. Ιπρ. 2, 8. Vnde non raro legitur h) κατὰ χώραν, vt O. 10, 10. ἐπισκοπουμένην, εἰ κατὰ χώραν ἔχει, ἣν ἔδει, ἕκαςα, *an suo quodque loco positum sit.* A. 6, 4, 8. κατὰ χώραν ἀπιέναι, ἧπερ πρόσθεν εἶχε τὸ ςράτευμα, *vt quisque eum locum et ordinem in exercitu teneret, quem antea tenuisset.* E. 6, 5, 6. ἐᾶν κατὰ χώραν τὴν πόλιν καὶ τοῖς πατρίοις νόμοις χρῆσθαι, *suo loco relinquere, non turbare, nihil nocere.* Π. 2, 4, 2. παρήγγειλε τὴν χιλιοςὺν ἕπεσθαι κατὰ χώραν, *eodem ordine quo collocati fuissent.* 3, 3, 30. ἔςησαν κατὰ χώραν in acie πολλῷ μᾶλλον χοροῦ, *ordine, suo quisque loco.* A. 1, 5, 15. κατὰ χώραν ἔθεντο τὰ ὅπλα, *deponebant arma suo ordine et loco, vti disponenda erant.* E. 6, 4, 14. ἔθεντο τὰ ὅπλα κατὰ χώραν, *stabant bene ordinati.* ¶ 3) *statio.* Π. 7, 1, 18. ὡς εἶδε τοὺς Πέρσας ἐκ τῆς χώρας ἐωσμένους. A. 3, 4, 20. πολὺ διέφερεν ἐκ τῆς χώρας ὁρμῶντας (Np. tendebant in vico quodam) ἀλέξασθαι, ἢ πορευομένους ἐπιοῦσι τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι. Si-

Similis locus est Π. 7, 1, 12. μηκέτι ἄνω πορεύεσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ χώρᾳ σραφῆναι. Margg. ante σραφῆναι inserunt αὐτοῦ, quod Zeun. solum putabat a Xenophonte profectum, sed verba ἐν τῇ χώρᾳ glossema esse. Fortassis tamen vtraque vera sunt, ita vt ἐν τῇ χώρᾳ sit *illico, auf der Stelle*, αὐτοῦ autem *ibi*. Cf. etiam nr. 1. ¶ 4) *locus, numerus, conditio, dignitas*. Π. 2, 1, 6. extr. ἐν μισθοφόρου χώρᾳ εἶναι. §. 10. εἰς τὰς τῶν ταξιαρχῶν χώρας ἐπαναβήσεσθαι — εἰς τὰς τῶν λοχαγῶν χώρας καταςήσεσθαι. 4, 3, 2. ἐν ἀργοτέρᾳ χώρᾳ ὑποκεκταμένειν, np. quod non haberent equos ad persequendum. A. 5, 6, 5. ἐν ἀνδραπόδων χώρᾳ ἐσόμεθα, *vt mancipia tractabimur*. 5, 7, 16. ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ ἔσονται, *nihili habebuntur, nullo in pretio erunt*. Portus in ind. recte contulit locum Theognidis 154. sq. vbi ὕβριν ὀπάζειν et χώρην μηδεμίαν θέμεναι idem valent. ¶ 5) *spatium*. Λ. 7, 5. νόμισμα — χώρας μεγάλης δέοιτ' ἄν. ¶ 6) *officium*. Bisetus ad Aristoph. Lysistr. 1220. Ξενοφῶν· χώρας ἐπάρχεις χαλεπῆς, τουτέςιν, ἐν ἔργοις διατρίβεις χαλεποῖς. Non tamen inuenimus haec verba. O. 9, 13. αὐτὴν (ταμίαν) ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ κατετάττομεν, *his praefecimus*. ¶ 7) *ager, rus*. v. Graev. lectt. Hesiod. 8. p. 38. Π. 7, 1, 21. τῷ βουλομένῳ μένειν χώραν τε δώσω καὶ πόλεις. 8, 4, 13. ὅσοι οἰκεῖν ἐβούλοντο παρ' αὐτῷ, τούτοις χώραν καὶ οἴκους ἔδωκε. 8, 6, 1. τοὺς ἐν ταῖς ἄκραις φρουράρχους, καὶ τοὺς χιλιάρχους τῶν κατὰ τὴν χώραν φυλακῶν. §. 2. χώρας γε νέμεσθαι καὶ οἴκους ἐκεῖ, ὅπως δασμοφορῆται αὐτοῖς δεῦρο. Vir doctus in Obs. Miscell. Vol. V. p. 232. sequitur vitiosam lectionem χώρας γενέσθαι, et χώρας explicat de conceptaculo s. continentia. Π. 8, 6, 8. ἤν τις — ἀμελῇ ἢ τῶν ἐνοίκων φυλακῆς, ἢ ὅπως ἡ χώρα ἐνεργὸς ᾖ. E. 2, 1, 1. ἐτρέφοντο ἐργαζόμενοι μισθοῦ κατὰ τὴν χώραν. 3, 1, 22. πόσαι σοι οἰκίαι ἦσαν; πόσαι δὲ χῶραι; Margg. χῶροι. Fr. Portus coniicit κῶμαι. 3, 2, 19. κόπτων καὶ κάων τὴν χώραν, καὶ κτήνη καὶ ἀνδράποδα ἠλίσκετο ἐκ τῆς χώρας. 4, 1, 1.

τὴν

τὴν μὲν χώραν ἔκαε καὶ ἐπόρθει, πόλεις δὲ — προςελάμβανε. 4, 4, 1. 4, 6, 5. τῆς χώρας τὰ πλεῖςα ἐργάζοντο. Ἱερ. 10, 5. τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ ἐργάταις — τοῖς ἀνὰ τὴν χώραν, *rusticis*. Απ. 3, 6, 11. τὰ ἐκ τῆς χώρας, *fructus agri*. §. 13. ἱκανός ἐςιν ὁ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενος σῖτος διατρέφειν τὴν πόλιν. O. 4, 16. κατασκευάζειν τὴν χώραν. §. 17. χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν. Ιπρ. 1, 18. Cf. ἀρήγειν, ἐνεργὸς, ἐργάζεσθαι. ¶ 8) *regio*. Π. 3, 2, 1. κατενόει πολλὴν τῆς χώρας ἔρημον εἶναι. §. 3. πολεμικώτατοι τῶν περὶ ἐκείνην τὴν χώραν, i. e. τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ. A. 5, 6, 13. Χεῤῥόνησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα — ἐν Ἑλλάδι οὔσης χώρας πολλῆς καὶ ἀφθόνου. Cf. συνοικεῖσθαι. Saepe permutatur c. γῆ. v. γῆ nr. 2. et 3. ¶ 9) *ager*, *ditio*. Ἱερ. 4, 7. ὁ μὲν ἰδιώτης ἀγροῦ ἐπιθυμεῖ· ὁ δὲ τύραννος χώρας πολλῆς. c. gen. A. 3, 2, 14. ἐν τῇ βασιλέως χώρᾳ οἰκοῦσιν. 4, 8, 17. ἐν τῇ Κόλχων χώρᾳ. 7, 8, 14. E. 1, 5, 12. ἄλλοτε ἄλλῃ ἀποβαίνων τῆς τῶν πολεμίων χώρας. 3, 1, 7. τὴν Φαρναβάζου χώραν. 3, 4, 10. Απ. 3, 5, 26. c. adiectiuo, E. 1, 4, 10. τῆς Ἀνδρίας χώρας, *Andri insulae*. Praemisso articulo, sed omisso pronomine possessiuo vel adiectiuo vel genitiuo, Π. 1, 4, 18. πολέμιοι εἰσὶ ἐν τῇ χώρᾳ Persarum. 3, 3, 4. ἕως ἐκ τῆς χώρας ἐξέπεμψαν, e sua. 4, 6, 4. τὴν ἐκ τῆς χώρας δύναμιν ἔχων, *e mea*. A. 4, 5, 23. τὴν πλησίον χώραν ἔφη εἶναι Χάλυβας, i. e. Χαλύβων. E. 3, 4, 20. ὡς εὐθὺς ἡγήσοιτο — ἐπὶ τὰ κράτιςα τῆς χώρας, np. πολεμίας. 6, 2, 5. λόφος — πρὸ τῆς χώρας ὢν, *ante agrum vrbis*, *ad fines ditionis huius vrbis*. 7, 1, 2. p. 437. κρατοῦντες τῆς χώρας, np. Ἀττικῆς. Sic Πο. 4, 52. περιπολεῖν τὴν χώραν, *Atticam*. O. 6, 6. πολεμίων εἰς τὴν χώραν *nostram* ἰόντων. Non raro omittitur, vt A. 4, 8, 4. ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ἔρχεσθε. Marg. Steph. et 2 MSS. addunt χώραν. O. 5, 13. ἰόντες εἰς τὰς τῶν ἀποκωλυόντων. ¶ 10) Permutatur a) c. κώμη. A. 4, 4, 5. pro κατὰ τὰς κώμας in 2 MSS. est κατὰ τὰς χώρας. 4, 8, 17. ἔμειναν — ἐν ταῖς τῶν Κόλχων χώραις. In iisdem et marg. Steph. aliisque est

κώμαις. 3, 4, 5. ἐκ τῶν πλησίον κωμῶν. Edd. vett. et Cod. Guelf. χωρῶν. Cf. nr. 7. b) c. ἀρχή. v. ἀρχὴ nr. 4. c) c. ἕδρα. v. ἕδρ. nr. 2. d) ἐπὶ χώρας εἴη c. ῥαΐσειε. v. ῥαΐζειν. e) c. τόπος. v. τόπος nr. 6. f) c. χῶρος. v. supra nr. 7. g) c. γῆ. v. ibi nr. 2. sq. h) c. Ἀσία. v. ibi nr. 4.

χωρεῖν, ¶ 1) *capere.* De mensura. Cf. Raphel. ad Ioh. 2, 6. A. 1, 5. 6. κατίθη δύο χοίνικας ἐχώρει. ¶ 2) *procedere, progredi, pergere.* Π. 7, 1, 17. οἱ Αἰγύπτιοι ἐχώρουν ἐναντίοι τοῖς Πέρσαις — συγκλείσαντες τὰς ἀσπίδας ἐχώρουν καὶ ὤθουν. A. 4, 7, 7. παρακαλέσας ἄλλον οὐδένα — χωρεῖ αὐτός. Αγ. 1, 29. εὐθὺς τὸν Σαρδιανὸν τόπον ἐχώρησε. Plerique editores legi volunt εὐθ. εἰς τὸν Σ. τ. Certe E. 3, 4, 21. est εὐθ. εἰς τὸν Σ. τ. ἐνέβαλε. Sed Bach. defendere studet ellipsin. E. 2, 4, 7. ἐχώρουν κατὰ τὴν ἐς τὸν Πειραιᾶ ἁμαξιτόν. §. 8 οὕτω ξυντεταγμένοι ἐχώρουν ἄνω. 4, 3, 11. συμπειραθέντες ἐχώρουν ἐρρωμένως. 4, 4, 10. καταφρονήσαντες τῷ πλήθει, εὐθὺς ἐχώρουν. Improprie O. 1, 11. ὁμολογουμένως ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ. ¶ 3) *iter facere, tendere.* Hesych: χώρει· πορεύου. A. 2, 4, 5. Graeci αὐτοὶ ἐφ᾽ ἑαυτῶν ἐχώρουν. c. ἐπί, A. 4, 2, 10. ἐπὶ τοὺς ὀπισθοφύλακας ἐχώρουν. E. 6, 5, 12. ἐχώρει ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν bello inuasurus. Sic ὁμόσε χωρεῖν, *cominus congredi.* v. ὁμόσε nr. 8. ¶ 4) *se conferre.* A. 1, 10, 9. ἐνταῦθα (in collem) ἐχώρουν οἱ Ἕλληνες. E. 7, 2, 7. πολιορκούμενοι ἐχώρουν πάλιν πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, *recipiebant se, recedebant.* ¶ 5) *abire, manare.* Hesych: χωρεῖν· ἀπελθεῖν. v. Raphel. ad Matth. 15, 17. Π. 7, 5, 7. τὸ ὕδωρ κατὰ τοὺς τάφρους ἐχώρει. ¶ 6) *ire, manare, ferri.* Improprie Π. 3, 3, 27. τοῦτο ἐφθέγγοντο, καὶ διὰ πάντων δή, ὥσπερ παρηγγύα, οὕτως ἐχώρει, *ab omnibus repetebatur.* ¶ 7) *penetrare.* A. 4, 2, 16. τὰ τοξεύματα ἐχώρει διὰ τῶν ἀσπίδων καὶ διὰ τῶν θωράκων. ¶ 8) *nasci, progerminare.* O. 19, 8. τὸν βλαστὸν χωρεῖν διὰ τῆς μαλακῆς. In sqq. est βλαστάνειν. ¶ 9) *prouenire, redire.* O. 20, 21. τὸ τὰς δαπάνας χωρεῖν ἐντελεῖς ἐκ τῶν οἴκων.

χωρί-

χωρίζειν, ¶ 1) *collocare, locum assignare in acie.* c. inf. A. 6, 5, 7. τάξιν — ἐπὶ τῷ μέσῳ ἐχώρισεν ἕπεσθαι. Mureto et ἐχ. et ἕπ. delendum videbatur. ¶ 2) *secernere, in classes suas distribuere.* O. 8, 19. καλὸν — ἱμάτια κεχωρισμένα ἰδεῖν. 9, 8. ἐπεὶ ἐχωρίσαμεν πάντα κατὰ φυλὰς — εἰς τὰς χώρας — διηνέγκαμεν. Cic. ap. Columell. de R. R. 12, 3. vertit *secreuimus.* ¶ 3) Legitur αὐτίκα χωρίσας pro αὖ καταχωρίσας. v. καταχωρίζειν nr. 1.

χωρίζεσθαι, ¶ 1) *separare se, seiungi a reliquis.* Π. 6, 1, 6. οὐδὲ στρατευομένοις χωρίζεσθαι συμφέρει. ¶ 2) *dissidere.* c. gen. A. 5, 4, 19. πλεῖστον τῶν Ἑλληνικῶν νόμων κεχωρισμένους.

χωρικῶς, v. χωριτικῶς.

χωρίον, ¶ 1) *locus.* Π. 1, 4, 14. συνελάσας εἰς τὰ ἱππάσιμα χωρία τὰ θηρία. 5, 4, 10. p. 313. ὅπως μηδὲ τὸ χωρίον ἡδέως ὁρῶσιν, ἔνθα κατέκαινον ἡμῶν τοὺς συμμάχους. 7, 5, 16. §. 19. ἑστίας, οὗ οὔτε ὁσιώτερον χωρίον ἐν ἀνθρώποις, οὔτε ἥδιον, οὔτε οἰκειότερον. A. 1, 2, 24. ταύτην τὴν πόλιν ἐξέλιπον οἱ ἐνοικοῦντες — εἰς χωρίον ὀχυρὸν ἐπὶ τὰ ὄρη. Leuncl. post ὀχ. inserendum censet φυγόντες, et verba ἐπὶ τ. ὄρη delenda. 4, 2, 1. ἣν λάβωσι τὸ ἄκρον, τὸ χωρίον φυλάττειν. §. 6. 8. 4, 7, 1. 2. E. 2, 4, 3. στρατοπεδευσάμενοι ἐν χωρίῳ λασίῳ. 5, 1, 10. ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐνήδρευσεν. Απ. 3, 6, 12. λέγεται βαρὺ τὸ χωρίον εἶναι, np. τἀργυρεῖα. Απολ. 23. τί χωρίον ἔξω τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ. Cf. μέλας et στενός. ¶ 2) *regio.* E. 5, 1, 7. ἀπὸ Σαμοθρᾴκης τε, καὶ Θάσου, καὶ τῶν κατ' ἐκεῖνα τὰ χωρία. ¶ 3) *ager, fundus.* Π. 2, 4, 14. πορευομένῳ αὐτῷ εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίσταται λαγώς. A. 5, 5, 7. εἴς τε τὴν πόλιν — καὶ ἐκ τῶν χωρίων. Πο. 4, 5. οἱ ἀγροὺς κεκτημένοι ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, ὁπότα ζεύγη ἀρκεῖ εἰς τὸ χωρίον. E. 2, 4, 1. ἦγον ἐκ τῶν χωρίων, ἵνα τοὺς τούτων ἀγροὺς ἔχοιεν. Vbi patet, τοὺς ἀγροὺς partem esse τῶν χωρίων. 4, 5, 5. τὰ ἐπιτήδεια ἐκ τῶν χωρίων ἐλάμβανον. ¶ 4) *pascuum.* Π. 1, 1, 2. αἱ ἀγέλαι — νέμονται χωρία ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς ἐφιῶσιν. ¶ 5) *praedium, villa.* E. 3, 3, 5. ὅσοι ἐν τοῖς

τοῖς χωρίοις Σπαρτιατῶν τύχοιεν ὄντες. 3, 5, 17. 5, 2, 7. ¶ 6) *vrbs*, inprimis *munita*, *castellum*. Π. 5, 3, 7. προσβάλοιμι πρὸς τὰ χωρία αὐτοῦ. §. 8. ἡμῖν ὑποχείριον ποιῆσαι τὸ χωρίον. §. 9. ἔλαβε χωρίον ὁ Κῦρος — καταλαμβάνει τὸ χωρίον. Ibid. vocatur Φρούριον. §. 10. 11. 5, 4, 2. τὸ χωρίον καταλαμβάνει. Antea dicitur τεῖχος. §. 4. A. 1, 4, 6. εἰς πόλιν — ἐμπόριον δ' ἦν τὸ χωρίον. 5, 2, 3. χωρίον ὃ Μητρόπολις ἐκαλεῖτο. 5, 4, 7. χωρίον — ἐπιμαχώτατον. Sequitur πρὸ τῆς πόλεως. §. 8. 12. 15. 16. 17. vbi rursus synonymum est αἱ πόλεις. 5, 5, 2. 11. 7, 2, 19. γῆν — καὶ χωρίον τετειχισμένον. §. 20. Βισάνθην — κάλλιστον χωρίον τῶν ἐπὶ θαλάττῃ. Αγ. 2, 26. E. 1, 1, 14. τοῦ χωρίου ἐπιμελεῖσθαι, i. e. Χρυσοπόλεως. 1, 4, 4. τά τε ἄλλα χωρία — κατεστρέψατο, καὶ Θάσον. 2, 2, 3. 2, 4, 2. Φυλὴν χωρίον καταλαμβάνει ἰσχυρόν. (A Cornelio Nepote Thrasyb. 2, 1. vocatur *castellum munitissimum*.) — προσέβαλον πρὸς τὸ χωρίον. 3, 1, 14. ἐν Κεβρῆνι, μάλα ἰσχυρῷ χωρίῳ. 3, 2, 9. Ἀταρνέα, χωρίον ἰσχυρὸν — κατασκευάσας ἐν τῷ χωρίῳ πάντα τὰ ἐπιτήδεια. 4, 5, 19. 4, 8, 5. 6, 2, 25. χωρίον καρτερόν. 7, 2, 20. χωρίον τειχίζουσιν. Sic E. 4, 4, 5. ἄμεινον εἶναι, καταβαίνειν ἐκ τοῦ χωρίου, np. ἐκ τῆς Ἀκροκορίνθου.

χωρὶς, ¶ 1) *seorsum*, *separatim*, *singulatim*. Π. 4, 1, 8. p. 206. εἰ χωρὶς γενόμενοι in fuga — μαθήσονται ἐναντιοῦσθαι, *diuisis copiis*. Zeun: *in plures manus diuisi*. 5, 4, 10. p. 312. οὐδ' ὁ χωρὶς ὢν ἀπέστι, *qui aliquo abierit*, *discesserit*. 6, 1, 6. οἴκαδε ἀπελθόντες ἕκαστοι χωρὶς εἶναι. Statim pro eo dicitur χωρίζεσθαι. A. 6, 6, 2. εἴ τις χωρὶς ἀπελθὼν λάβοι τι, *sine aliis*. Λ. 4, 5. χωρὶς ἑκάτεροι ἀσκοῦσιν, *per se*, *soli*. E. 5, 4, 7. χωρὶς κατακείμενος. 6, 5, 16. χωρὶς τούτοις ἐπιτίθεσθαι, *non exspectato sociorum aduentu*. O. 6, 6. εἴ τις διακαθίσας τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνίτας χωρὶς ἑκατέρους ἐπερωτῴη. 9, 8. χωρὶς τὰ δαπανώμενα ἀφείλομεν. Synonyma sunt δίχα κατέθεμεν et ἐχωρίσαμεν. Cf. Gataker, miscell. postum. c. 1. Σ. 8, 9.

χωρὶς ἑκατέρᾳ. Veneri βωμοί εἰσι. §. 34. χωρὶς γενόμενοι, *feparatim collocati* in bello. K. 6, 12. δήσαντα ἕκαστον χωρίς. c. gen. Π. 6, 1, 5. ὅτε χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων. Oppon. ὁμοῦ μένοντες. A. 1, 4, 13. ¶ 2) *praeter.* c. gen. Π. 1, 5, 5. χωρὶς δὲ τούτων. O. 4, 6.

χωρίτης, *ruſticus, ruricola.* Heſych: χωρίτης· ἀγρώτης, ἄγροικος, E. 3, 2, 22. Lacedaemonii conceſſerunt Eleis προεστάναι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ — νομίζοντες τοὺς ἀντιποιουμένους χωρίτας εἶναι, καὶ οὐχ ἱκανοὺς προεστάναι.

χωριτικῶς, *ruſticorum more, parce ac duriter.* v. Kühn. ad Poll. 9, 13. Π. 4, 5, 17. οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα, ἀλλὰ χωριτικῶς. Caſtal. χωρικῶς. Et ſic fere Portus in indice explicat *ratione qua regionis alicuius incolae vti ſolent,* vt intelligatur de moribus et inſtitutis Perſarum.

χῶρος (poet. Port.), ¶ 1) *ager.* v. Reimar. ad Dion. Caſſ. T. I. p. 8. Π. 7, 4, 4. μεσοὶ οἱ χῶροι ἐργαζομένων. A. 7, 2, 2. τὰ ὅπλα ἀποδιδόμενοι κατὰ τοὺς χώρους — διδόντες τὰ ὅπλα κατὰ τοὺς χώρους, εἰς τὰς πόλεις κατεμίγνυντο. O. 5, 4. ἐν τῷ χώρῳ καὶ ἐν τῷ ἄστει, *ruri.* §. 6. 20, 22. χῶρον ἐξειργασμένον. §. 23. χῶρος ἐξ ἀργοῦ πάμφορος γιγνόμενος. §. 26. ὁπόσους ἐξειργάσατο χώρους. Σ. 8, 25. μεμισθωμένῳ χῶρον — τῷ οἰκεῖον ἀγρὸν κεκτημένῳ. Cf. χώρα nr. 7. ¶ 2) *praedium.* Πο. 4, 50. χῶροι οὐδὲν ἂν μείονες ἄξιοι. O. 5, 9. χειμάσαι — ἐν χώρῳ τῷ. 11, 18. φέρων ἀπὸ τοῦ χώρου — εἰς ἄστυ. 20, 24. τῆς ἀρχαίας τιμῆς πολλαπλασίου χώρους ἀξίους ἐποιήσαμεν. ¶ 3) *lucus.* v. Ern. ad Callimach. h. in Cer. 30. A. 5, 3, 13. in inſcriptione: ἱερὸς ὁ χῶρος τῆς Ἀρτέμιδος. §. 12. vocatur non ſolum ἱερὸς τόπος, ſed etiam ἄλσος, et pro τόπῳ in 2 MSS. eſt χώρῳ.

Ψ

ψάλιον, *torques ferreus, catenula ferrea, equi mentum ſubſtringens,* quo equus retinetur. Poll. 1, 148. τὸ περὶ τὸ γένειον διῃρημένον (all. διειρόμενον), ψέλλιον (καλεῖται). Oudendorp. ad. Thom. Mag, in v. ψάλλιον, vbi omnino agit

agit de varia nominis ſcriptura, malit etiam in Polluce ψάλιον legi. Thom. Mag: ψάλλιον, ὁ χαλινός· — ψέλλιον δὲ, γυναικεῖος κόσμος. Cf. Ammon. Alii, vt Moeris et Schol. Eurip. Phoenn. 799. ψάλλιον aiunt ab Atticis dici, ψέλλιον autem eſſe commune. Cf. Pierſon. ad Moerida p. 420. Heſych: ψαλία· κρίκοι, δακτύλιοι. it. ψαλίον· κωλυτήριον, χαλινός. Moſchopulus: ψάλλιον· ὁ κρίκος τοῦ χαλινοῦ, ἢ ἁπλῶς ὁ κρίκος. Kühn. ad Poll. 1, 216. vertit *bullam in freno*, Hayniſch: *Kappzaum*. Ιπ. 7, 1. τὸν ῥυταγωγέα ἐκ τῆς ὑποχαλινιδίας ἢ ἐκ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον.

Ψάρος, v. Σάρος.

ψαύειν, *attingere*. Heſych: ψαύειν· θιγγάνειν. c. gen. Απ. 1, 4, 12. τὴν γλῶτταν ἄλλοτε ἀλλαχῇ ψαύουσαν τοῦ ϛόματος.

ψέγειν, ¶ 1) *reprehendere, improbare*. v. Poll. 3, 138. 4, 32. et 5, 117. Heſych: ψέγει· μέμφεται. Αγ. 6, 5. τοὺς πολεμίους εἶχε ψέγειν οὐ δυναμένους. 11, 4. ψεγόντων ἢ ἐπαινούντων τινὰς — τοὺς ἐξαπατωμένους οὐκ ἔψεγεν. Paulo poſt eſt κατεμέμφετο. Sic c. acc. §. 5. ἐπαινούμενος ὑπὸ τῶν ψέγειν ἐθελόντων τὰ μὴ ἀρεϛά. Ε. 2, 3, 17. p. 91. ψέγοντα οὐδένα μᾶλλον τὰ παρόντα. §. 18. p. 95. Απ. 4, 4, 14. εἰ τοὺς πολεμίους εὐτακτοῦντας ψέγοις, ὅτι γένοιτ' ἂν εἰρήνη. Deinceps eſt μέμφῃ. Ο. 16, 7. Κ. 13, 6. ψέγουσι τοὺς σοφιϛὰς — ὅτι etc. §. 3. eſt μέμφεμαι. Sic Α. 7, 7, 25. eſt accuſantium: ψέγειν ἐμὲ βουλόμενοι. κατηγόρουν γὰρ etc. c. τὸ et inf. Ιπ. 6, 5. τὸ ἔμπροσθεν — ὑφηγεῖσθαι — ψέγομεν. c. εἰ, Ε. 6, 5, 41. εἰ ἄλλο τι καλῶς ἐϛρατήγησεν, οὐ ψέγω. c. ἐπὶ, Ε. 6, 5, 39. ἐπὶ ταύτῃ τῇ διατριβῇ ἔψεγον αὐτόν. ¶ 2) *reprehenſioni exponere*. Αγ. 5, 7. εἰ ἐγὼ ψεύδομαι — ἐκεῖνον μὲν οὐδὲν ἐπαινῶ, ἐμαυτὸν δὲ ψέγω.

ψεκάς, *gutta, minutula pluuia*. Heſych: ψεκάδες· ῥανίδες, ϛαγόνες. Κ. 5, 4. οἱ ὑετοὶ κατακλύζουσι καὶ αἱ ψεκάδες.

ψέλλιον, *armilla*. Ammon. in v. ψάλλιον· ψέλλιον, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον. Cf. ψάλιον. Π. 1, 3, 2. ταῦτα Μηδικά ἐϛι — ϛρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, καὶ ψέλλια περὶ ταῖν χεροῖν. §. 3. Ἀϛυά-

ςυάγης αὐτὸν — ςρεπτοῖς καὶ ψελλίοις ἐτίμα. 2, 4, 5. πορφυρίδα ἐνδὺς, καὶ ψέλλια λαβὼν, καὶ ςρεπτὸν περιθέμενος. O. 4, 23. Λύσανδρος — ἰδὼν in Cyro τῶν ςρεπτῶν καὶ τῶν ψελλίων τὸ κάλλος. Π. 6, 4, 1. προσφέρει αὐτῷ (marito) ἡ Πάνθεια — ψέλλια πλατέα περὶ τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν. Sic saepe sunt in donis regum Persarum, vt Π. 8, 2, 6. δῶρα — ψέλλια καὶ ςρεπτοὶ καὶ ἵπποι χρυσοχάλινοι. οὐ γὰρ δὴ ἔξεςι ἐκεῖ ταῦτα ἔχειν, ᾧ ἂν μὴ βασιλεὺς δῷ. 8, 5, 9. Cyaxares Cyro mittit per filiam ψέλλια et ςρεπτόν. A. 1, 2, 27. Συέννεσις accipit a Cyro δῶρα, ἃ νομίζεται παρὰ βασιλεῦσι τίμια, ἵππον χρυσοχάλινον, καὶ ςρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ψέλλια. 1, 5, 8. quidam procerum ῥίψαντες — ςρεπτοὺς περὶ τῷ τραχήλῳ, καὶ ψέλλια ἐπὶ τῶν χειρῶν. All. περὶ ταῖς χερσίν. 1, 8, 20. Artapatas εἶχε ςρεπτὸν καὶ ψέλλια — ὥσπερ οἱ ἄριςοι τῶν Περσῶν.

*ψευδαγγελία, *fictus rumor*. v. ψευδενέδρα.

ψευδαυτόμολος, *fictus transfuga*. Iπp. 4, 7. καὶ ψευδαυτόμολοι δ' ἔςιν ὅτε χρήσιμοι. Etiam Pollux 1, 173. annotauit hoc nomen.

ψεύδειν, *fallere, frustrari*. Π. 1, 5, 7. p. 55. πιςεύω — μὴ ψεύσειν με ταύτας τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. E. 4, 4, 10. ψεύσει ὔμμε τὰ σίγματα ταῦτα, *efficient quidem, vt nos putetis Sicyonios imbelles, sed experiemini, vos errare*. Ita Morus.

ψευδενέδρα, *insidiae fictae s. simulatae*. A. 5, 3, 1. ψευδενέδραν ἐποιήσαντο. Iπp. 5, 8. φοβεῖν τοὺς πολεμίους, καὶ ψευδενέδρας καὶ ψευδοβοηθείας καὶ ψευδαγγελίας ποιοῦντα. 8, 15. αἱ ψευδενέδραι.

ψεύδεσθαι, ¶ 1) *mentiri*. Π. 1, 6, 9. ἐὰν ἑκὼν ψεύσηται. Vertunt *sciens fallat imperator exercitum*. 2, 2, 4. E. 1, 7, 3. οὐχ ὅτι γε κατηγοροῦσιν ἡμῶν, ψευσόμεθα. 2, 4, 12. οὐκ ἐψεύσατο (ὁ μάντις). 3, 3, 2. 3, 4, 21. 4, 5, 10. Aπ. 2, 6, 36. μετὰ μὲν ἀληθείας τἀγαθὰ διαγγελλούσας — ψευδομένας δὲ etc. 4, 2, 19. τῶν τοὺς φίλους ἐξαπατώντων — τὸν ἑκόντα ψευδόμενον. §. 20. ὁ ἑκὼν ψευδόμενος καὶ ἐξαπατῶν. Aπολ. 13. οὐδέποτε ψευσάμενος ἐφάνην. c. πρὸς et acc. pers. A. 1, 3, 5. ἀνάγκη — πρὸς

πρὸς ἐκεῖνον ψευσάμενον (ἐμὲ) μεθ᾽ ὑμῶν εἶναι, *mendacio vsum in illum.* c. acc. rei, Π. 2, 2, 14. τοῦτό γε ψευδόμενος ἑάλωκα, *in hac quidem re.* 7, 2, 7. p. 417. οὐδὲ τοῦτο ἐψεύσατο oraculum. 8, 6, 9. Αγ. 5, 7. c. κατὰ, *de,* Απολ. 13. οὐ ψεύδομαι κατὰ τοῦ θεοῦ. c. περὶ, Α. 2, 6, 14. τὰ ἀφανῆ ἔξεςι περὶ αὐτοῦ ψεύδεσθαι. Ε. 7, 4, 39. γνόντες ὅτι ψεύδοιτο περὶ σφῶν. Απ. 4, 8, 1. περὶ τοῦ δαιμονίου ψευδόμενον. Participium interdum poteſt per aduerbium explicari, vt Απ. 2, 6, 38. εἴ σε ψευδόμενος ἐπαινοίην, *falſo, perperam.* — εἴ σοι πείσαιμι τὴν πόλιν ψευδόμενος ὡς ςρατηγικῷ ὄντι ἐπιτρέψαι ἑαυτήν. Sed h. l. eſt *mentiens.* 4, 2, 17. ἐάν τις ψευσάμενος φήσῃ. ¶ 2) *decipere, ludificari.* c. acc. perſ. Π. 1, 6, 16. ἣν πολλάκις ψεύδηται αὐτὰς, *fruſtra incitat canes.* Stob. αὐταῖς. Ε. 3, 1, 22. ψεύδεταί σε οὗτος. ¶ 3) *fidem fallere, promiſſa non ſeruare, violare.* Heſych: ψευσάμενοι· παραβάντες, ἐπιορκήσαντες. v. Raphel. ad Hebr. 6, 18. Π. 3, 1, 12. ὁ σὸς πατὴρ ἐψεύσατο καὶ οὐκ ἐξημπέδου τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας. Ε. 5, 3, 15. καὶ γὰρ τοπρότερον ψεύσασθαι αὐτούς. c. acc. rei, Π. 5, 2, 5. οὔτε συνθήκας ψευδοίμην ἑκὼν εἶναι. Antea ſimpliciter eſt ψεύδοιντο. 6, 1, 8. οὐδὲν ψεύδεται ὧν ὑπέσχετο. Α. 1, 1, 9. 5, 6, 21. τὰ χρήματα, ἃ ὑπέσχοντο — ἐψευσμένοι ἦσαν τῆς μισθοφορᾶς, *quod ad ſtipendia attinet, de ſtipendiis, fidem fefellerant.* Iungenda ſunt τὰ χρ. τῆς μισθ. Αγ. 1, 11. et Ε. 3, 4, 6. ἃ ὤμοσεν, εὐθὺς ἐψεύσατο. Αγ. 1, 12. συνθήκας μὴ ψευδόμενον. Σ. 4, 49. c. acc. rei et perſ. Α. 1, 3, 10. αἰσχυνόμενος ὅτι σύνοιδα ἐμαυτῷ πάντα ἐψευσμένος αὐτόν. c. περὶ, Α. 7, 6, 12. ψεύδεσθαι περὶ τοῦ μισθοῦ. All. ante ψεύδ. inſerunt ὑμῖν. ¶ 4) *errare, falli ſpe.* Αγ. 2, 8. νομίζων προθυμότατα μάχεσθαι. καὶ μέντον οὐκ ἐψεύσθη. Ε. 3, 5, 3. 4, 8, 36. 5, 4, 61. c. acc. rei, Α. 1, 8, 8. ὃ εἶπε — ἐψεύσθη τοῦτο. 2, 2, 6. λογιζόμενοι ἥξειν — καὶ τοῦτο οὐκ ἐψεύσθησαν. 3, 2, 20. οὕτως οἱ πολέμιοι πλεῖςον ἐψευσμένοι ἔσονται. c. gen. omiſſo περὶ, Ε. 7, 1, 5. οὐκ ἐψεύσθησαν τῆς ὥρας,

ὥρας, *statuto tempore, quo se venire posse coniecerant, aduenerunt.* 7, 5, 24. οὐκ ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος. Sic Απ. 4, 2, 26. ἐψεῦσθαι ἑαυτῶν, *de se errare, vires suas ignorare,* dicuntur ii, qui perperam multa bona sibi inesse putant.

ψευδής, ¶ 1) *mendax.* Π. 5, 2, 2. εἰ αἱρέσιμον εἴη τὸ τεῖχος, ἢ ψευδὴς φαίνοιτο ὁ Γωβρύας. ¶ 2) *vanus, falsus, fictus.* Α. 2, 4, 12. ταῦτα ψευδῆ ἦν. Απ. 2, 6, 37. τὰ ψευδῆ ἐπαινῶν, *vana laudans, quae laudem non merentur, falsis te laudibus ornans.* Ο. 11, 25. ὅταν μὲν ἀληθῆ λέγειν συμφέρῃ — ὅταν δὲ ψευδῆ. Σ. 8, 43. ἡ ψευδὴς δόξα. Oppon. ἡ ἀληθὴς ἀνδραγαθία. Κ. 3, 7. ἀσπαζόμεναι τὰ ψευδῆ, np. ἴχνη. §. 9. ἀληθῆ τὰ ψευδῆ ποιούμεναι, *vera pro falsis simulantes,* vel *falsa pro veris habentes.* v. ποιεῖσθαι nr. 13. Cf. πλάττεσθαι.

ψευδοβοήθεια, *fictum auxilium.* v. ψευδενέδρα.

ψευδομαρτυρεῖν, *falsum testimonium dicere.* Απ. 4, 4, 11. ψευδομαρτυροῦντος ἢ συκοφαντοῦντος.

ψεῦδος, *mendacium.* Π. 8, 4, 7. ψεύδους γε οὐδεμία ἐρώτησις δεῖται. Ο. 11, 25. τὸ ψεῦδος ἀληθὲς ποιεῖν. Απ. 4, 2, 17. disputatur, quando iustum sit τὸ ψεῦδος.

ψηλαφᾶν, *palpare, demulcere, blande tangere.* Refertur ad equos v. Poll. 1, 183. Ιπ. 2, 4. ἅπτεσθαι χρή, ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται.

ψηλάφημα, *palpatio, contrectatio.* Σ. 8, 23. amator προσδεόμενος ἢ φιλήματος ἢ ἄλλου τινὸς ψηλαφήματος.

ψῆξις, *destrictio, detersio.* Ιπ. 5, 3. equum ἐπὶ ψῆξιν ἐξάγειν. §. 10. τῶν σκελῶν ψῆξις ταῖς χερσὶ γιγνομένη.

ψηφίζεσθαι, ¶ 1) *calculos in vrnam coniicere.* Ε. 1, 7, 6. ἐς τὴν προτέραν (ὑδρίαν) ψηφίσασθαι. ¶ 2) *suffragia ferre.* Απ. 4, 4, 2. οὐκ ἐπέτρεψε τῷ δήμῳ ψηφίσασθαι. ¶ 3) *suffragiis decernere* s. *constituere.* Ε. 1, 5, 10. Κόνων — ψηφισαμένων Ἀθηναίων, ἐς Σάμον ἔπλευσεν. c. acc. Α. 3, 2, 22. ἃ νῦν εἴρηκε — ὡς τάχιστα ψηφίσασθαι. Ε. 2, 3, 18. p. 99. τὴν τῶν τετρακοσίων πολιτείαν αὐτὸς ὁ δῆμος ἐψηφίσατο. 3, 5, 8. p. 180. οὐ γὰρ ἡ πόλις

πόλις ἐκεῖνα ἐψηφίσατο. 4, 2, 7. ἐψηφίσαντο ταῦτα Corinthii et focii Thebani. c. inf. A. 1, 4, 14. ἢν μὲν ψηφίσωνται ἕπεσθαι. Dicitur ibi de militibus, vt faepius in anabafi. 3, 2, 20. ἢν ψηφίσησθε κολάζειν. 5, 6, 4. E. 1, 6, 7. οἱ Ἀθηναῖοι — ἐψηφίσαντο βοηθεῖν. 2, 1, 21. ἃ ἐψηφισμένοι ἦσαν ποιεῖν. 2, 4, 15. 3, 5, 9. 6, 3, 7. ἐψηφίσαντο οἱ Λακεδαιμόνιοι δέχεσθαι τὴν εἰρήνην. 6, 5, 39. O. 6, 7. c. acc. et inf. A. 5, 1, 3. ἀκούσαντες ταῦτα οἱ στρατιῶται, ἥσθησάν τε καὶ ἐψηφίσαντο πλεῖν αὐτόν. 6, 2, 7. 7, 7, 11. ὁπότερα ἂν ψηφίσωνται, εἴθ' ὑμᾶς — ἀπιέναι, εἴθ' ἡμᾶς. E. 1, 7, 12. ἐψηφίσαντο — προβολὰς αὐτῶν εἶναι, καὶ ἐγγυητὰς καταστῆσαι. 7, 3, 7. p. 477. c. ὥστε, Π. 2, 2, 12. ψηφίσασθαι ἂν τὸ πλῆθος συνελθὸν, ὥστε μὴ ἴσων ἑκάστους τυγχάνειν. Paffiue E. 1. 2, 1. τὰ ψηφισθέντα πλοῖα λαβών. ¶ 4) Non raro legitur pro ἐπιψηφίζεσθαι. v. ibi.

ψήφισμα, ¶ 1) *decretum, plebifcitum.* Πο. 3. 6. ψηφίσματα φιλάνθρωπα Athenis E. 2, 1, 22. μόνος ἐπελάβετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ περὶ τῆς ἀποτομῆς τῶν χειρῶν ψηφίσματος. 3, 5, 9. Θρασύβουλος ἀποκρινάμενος τὸ ψήφισμα, *cum refponfi loco dixiffet, quid sciuiffet populus.* 6, 5, 2. ἐμμενῶ — τοῖς ψηφίσμασι τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων. Dicitur γίγνεσθαι. v. Markland. ad Lyf. p. 564. Π. 2, 2, 13. ἐβούλετο — γενέσθαι τοῦτο τὸ ψήφισμα, *militum fententias colligi.* c. inf. E. 2, 2, 9. ἐγένετο ψήφισμα, μὴ ἐξεῖναι — συμβουλεύειν. ¶ 2) *lex.* E. 1, 7, 10. p. 56. κατὰ τοῦτο τὸ ψήφισμα κελεύω κρίνεσθαι τοὺς στρατηγούς. Cf. Κάνωνος.

ψῆφος, ¶ 1) *calculus fuffragii.* A. 5, 8, 9. ἔχοντες οὐ ψήφους, ἀλλ' ὅπλα, παρειστήκειτε. Σ. 6, 10. ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι, καὶ ἐγένοντο πᾶσαι σὺν Κριτοβούλῳ. ¶ 2) *fuffragium fententia.* E. 1, 7, 8. καὶ τούτους (qui τῶν στρατηγῶν caufam fufciperent) τῇ αὐτῇ ψήφῳ κρίνεσθαι, ἧπερ καὶ τοὺς στρατηγούς. Leuncl. *eodem modo.* §. 10. p. 59. ὃν κελεύουσι τῇ αὐτῇ ψήφῳ κρίνεσθαι. §. 10. p. 57. τὴν βουλὴν ἔπειτεν ἐς τὸν δῆμον μιᾷ ψήφῳ εἰσενεγκεῖν, *de omnibus fimul ferendas effe fenten-*

sententias, non de singulis separatim. §. 11. μιᾷ ψήφῳ ἅπαντας κρίνειν. Απ. 1. 1, 18. μιᾷ ψήφῳ — ἀποκτεῖναι πάντας. Ε. 6, 5, 38. p. 431. ψήφῳ ἀκινδύνῳ σωσάντων ὑμᾶς τῶν Λακεδαιμονίων. Vbi fere est pro ψηφίσματι. 7, 3, 7. p. 475. οὐ ψῆφον ἀνεμείνατε in iudicio. Tribuitur senatui sub triginta tyrannis, Ε. 2, 3, 20. ἔστι δὲ ἐν τοῖς καινοῖς νόμοις — μηδένα ἀποθνήσκειν ἄνευ τῆς ὑμετέρας ψήφου. Iungitur variis verbis, Ε. 7, 3, 2. ὅτε ψῆφος ἐδίδοτο ἐν τῇ πόλει, εἰ δοκοίη ἀφίσασθαι, *cum ciuitas in suffragia mitteretur, cum sententiae rogatae essent, cum per suffragia quaesitum esset, num esset deficiendum.* Α. 7, 7, 35. οὐ γάρ πω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο Ἀθήνησι περὶ φυγῆς, *nondum suffragia de eo in exilium mittendo lata erant.* Ita etiam Thucyd. 1, 119. et 125. Π. 1, 3, 14. σὺν τῷ νόμῳ — τὴν ψῆφον τίθεσθαι, *iudicare, sententiam ferre.* Ε. 2, 4, 6. ἐς τοῦτο (χωρίον) φανερὰν φέρειν τὴν ψῆφον, *palam suffragia ferri.* Sic in ioculari iudicio de Socratis pulcritudine. Σ. 5, 8. διαφερόντων τὰς ψήφους, i. e. φερόντων, quod statim sequitur, h. e. φερέτωσαν. (Cf. διαφέρειν nr. 2.) §. 9. ἀνέφερον, np. τὰς ψήφους.

ψήχειν, *stringere, destringere strigili.* v. Poll. 1, 183. et Hesych. Ε. 2, 4, 4. οἱ ἱπποκόμοι ψήχοντες τοὺς ἵππους. Ιπ. 4, 4. 5, 5. et 6, 1. sunt praecepta, ὡς ἂν — τις — ὠφελιμώτατα ψήχοι. Passiuum est Ιπ. 4, 5. 5, 1. Ιπρ. 1, 16.

ψιλὸς, *nudus.* Hesych. γυμνὸν explicat. Verti autem potest ¶ 1) *glaber.* Hesych: ψιλόν· ἄτριχον. Κ. 3, 2. et 3. canes ψιλαὶ sunt, *quae pilos habent rariores.* 4, 1. ὦτα — ψιλὰ ὄπισθεν. Aliter de equo, *cui ephippium non est impositum,* qualis equus recte etiam latini dici potest *nudus,* Ιπ. 7, 5. ἐάν τε ἐπὶ ψιλοῦ ἐάν τε ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου καθίζηται. ¶ 2) *non syluestris, sine fruticibus,* it. *sine gramine et frumento.* Α. 1, 5, 5. οὐ γὰρ χόρτος, οὐδὲ δένδρον — ἀλλὰ ψιλὴ ἦν ἅπασα ἡ χώρα, *vacua.* Κ. 4, 6. ἐν τόποις ψιλοῖς. Sic Κ. 5, 7. ἐν τοῖς ὑλώδεσι μᾶλλον, ἢ ἐν τοῖς ψιλοῖς, np. χωρίοις.

ρίοις. §. 16. τὰ ψιλά. §. 21. 10, 7. ¶ 3) *destitutus, carens.* Hesych: ψιλόν· ἔρημον. Π. 5, 3, 22. ὡς μὴ ψιλοὶ ἱππέων ἴοιεν. ¶ 4) *non armatus*, vel potius *veles, leuiter armatus.* Dicitur enim de militibus, qui lorica, clypeo, ocreis galeaque destituti pugnant eminus sagittis, spiculis, fundis, sed ad rem cominus gerendam inepti sunt. v. Arrian. tact. p. 11. Aelian. tact. cap. 2. Suid. in v. ὁπλῖται et in v. ψιλοί. Cf. Poll. 1, 131. Hesych: ψιλούς· γυμνοὺς, σφενδονιστὰς, τοξότας. A. 3, 3, 6. ψιλοὶ ὄντες (οἱ τοξόται) εἴσω τῶν ὅπλων κατεκέκλιντο. 5, 2, 12. οἱ μὲν πελτασταὶ καὶ οἱ ψιλοί. §. 10. dicuntur γυμνῆτες. Ag. 2, 20. E. 1, 1, 24. 1, 2, 2. τοὺς ψιλοὺς ἐδίωκον. οἱ δὲ πελτασταὶ καὶ τῶν ὁπλιτῶν δύο λόχοι βοηθήσαντες πρὸς τοὺς αὐτῶν ψιλούς. 2, 4, 8. οἱ πελτοφόροι τε καὶ ψιλοὶ ἀκοντισταί. §. 22. §. 23. ἐξοπλιζόμενοι οἵ τε πελτασταὶ καὶ οἱ ὁπλῖται — καὶ οἱ μὲν ψιλοὶ ἠκόντιζον, ἔβαλλον, ἐτόξευον, ἐσφενδόνων. 7, 1, 8. O. 8, 4. ὁπλίτης, σκευοφόρος, ψιλὸς, ἱππεύς. Ita neutrum quoque, E. 4, 2, 10. ὁπλιτικὸν μὲν δὴ τοσοῦτον· ἱππεῖς δὲ — καὶ ψιλὸν δέ. De capite *galea non munito*, A. 1, 8, 4. Κῦρος in pugna ψιλὴν ἔχων τὴν κεφαλὴν — τοὺς ἄλλους Πέρσας praeter equites ψιλαῖς ταῖς κεφαλαῖς ἐν τῷ πολέμῳ. Nam Herodotus 5, 49. Persas in bello habere dicit κυρβασίας in capite, Strabo autem 15, p. 1067. πίλημα πυργητὸν, et Plutarch. in Artaxerxe c. 11. p. 1016. dicit, Cyro in illa pugna tiaram de capite cecidisse. Haec attulit Hutch. ¶ 5) *exilis*, vel *expeditus, leuis.* Π. 4, 5, 19. seruis e variis gentibus Cyrus dari iubet τὰ γέῤῥα καὶ τὰς ψιλὰς μαχαίρας, i. e. κοπίδας, vt patet collato loco 5, 2, 1. ¶ 6) In marg. Steph. A. 7, 8, 6. legitur τοὺς μάλιστα ψιλοὺς καὶ πιστοὺς λαβὼν pro τοὺς μ. φίλους κ. π. λ.

ψιλοῦν, ¶ 1) *nudare, denudare.* Semper legitur improprie, vt O. 17, 12. ψιλωθῆναι τινὰς ῥίζας ὑπὸ ῥεύματος terra, qua erant obtectae. 19, 19. vitis φυλλοῤῥοοῦσα διδάσκει ἑαυτὴν ψιλοῦν foliis. Cf. Poll. 1, 231. Ιπ. 1, 4. οὐδὲ ταπεινὰ τὰ ὀστᾶ δεῖ εἶναι· ψιλοῖντο

λοῖντο γὰρ ἂν οἱ κυνήποδες cute. Vertunt *deglabrarentur.* 12, 7. τὸ ψιλούμενον munimento αἱρομένης τῆς δεξιᾶς στεγαστέον ἐγγὺς τοῦ θώρακος. Paſſiuum c. acc. O. 17, 13. τῷ ἐψιλωμένῳ (σίτῳ) τὰς ῥίζας, *frugibus, quarum radices terra non ſunt obtectae.* Pollux 1, 223. habet γυμνοῦσθαι. ¶ 2) *deſerere.* c. gen. A. 1, 10, 9. ἐψιλοῦτο ὁ λόφος τῶν ἱππέων. 4, 3, 20. τοὺς ὀπισθοφύλακας τοῦ ὄχλου ψιλουμένους. ¶ 3) *auxiliis priuare, auxiliis ademtis potentia exuere.* Π, 4, 5, 6. Cyaxares ἔπεμπεν ἐπὶ τοὺς Μήδους, ὡς ψιλώσων αὐτόν. Herodotus 2, 151. plenius dixit ψιλώσαντας τῆς δυνάμιος. v. ibi Weſſeling.

ψιμμύθιον, *ceruſſa*, color quo vtebantur ad faciem reddendam candidiorem. Poll. 5, 102. ψιμμυθίῳ λευκαίνει. Multa de hoc vocabulo egregie collegit Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. 1065. Cf. quos laudat Bach. ad O. 10, 2. E Platonis Lyſide T. II. opp. p. 217. C. apparet, etiam capillos flauos fucatos fuiſſe ceruſſa. O. 10, 2. ἰδὼν αὐτὴν ἐντετριμμένην πολλῷ ψιμμυθίῳ, ὅπως λευκοτέρα ἔτι δοκοίη εἶναι ἢ ἦν. §. 7. ψιμμυθίου — χρώματι ἥδεσθαι. Vtroque loco ed. Iunt. habet ψιμμιθ. vt Suidas: ψιμμίθιον· χρῶμα ἑταιρικόν. Sed Moeris praefert ψιμμύθιον, Hemſterhuſ. l. l. ψιμύθιον, vt vtroque loco habet Cod. Lipſ. et Macedonius in Brunckii analectis T. III. p. 115. n. XVI. τῷ ψιμύθῳ.

ψόγος, *vituperium, vituperatio.* Heſych: ψόγος· κατάγνωσις, μέμψις, ὄνειδος. Απ. 3, 6, 16. ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἐπαίνου μᾶλλον ἢ ψόγου τυγχάνειν. Σ. 8, 33.

ψοφεῖν, *ſonare, ſtrepitum edere.* Heſych: ψοφεῖ· κτυπεῖ. A. 4, 3, 22. ἐπειδὰν ἀσπὶς ψοφῇ, np. colliſa contra δόρατα. Ιπ. 1, 3. ὥσπερ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. Poll. 1, 188. habet πρὸς τὸ δάπεδον.

ψόφος, *ſtrepitus.* Heſych: ψόφος· ἦχος, κτύπος. A. 4, 2, 3. κυλινδοῦντες τοὺς λίθους· τεκμήρασθαι δ' ἦν τῷ ψόφῳ, *fragore.* E. 2, 4, 4. ψήχοντες τοὺς ἵππους ψόφον ἐποίουν. Ιπ. 1, 3. ψόφῳ pedum ſ. vngularum δήλους εἶναι τοὺς εὔποδας. 2, 5. παντοδαποῖς ψό-

ψόφοις πλησιάζειν equo. K. 5, 19. εἴ που πλησίον κλαγγὴ ἢ ψόφος τῶν κυνῶν. 6, 6. lepus ἀκούων τὸν ψόφον euntis venatoris.

ψύλλα, *pulex*. Eſt forma Attica. Schol. Ariſtoph. Nubb. 145. ψύλλαν μὲν Ἀττικῶς· ὃν ἡμεῖς ψύλλον καλοῦμεν. Σ. 6, 8. πόσους ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει.

ψυχαγωγεῖν, *ſuauiter afficere animum et delectare*. Cf. quae de nomine ψυχαγώγιον disputat Cuperus Obſ. 2, 14. Aπ. 3, 10, 6. in ſtatuis μάλιςα ψυχαγωγεῖ διὰ τῆς ὄψεως τοὺς ἀνθρώπους τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι.

ψυχεινὸς, *frigidus*. O. 9, 3. τὰ ψυχεινὰ (τῶν ςεγῶν) παρεκάλει τὸν οἶνον Cf. Kühn. ad Poll. 1, 81. O. 9, 4. διαιτητήρια — τοῦ μὲν θέρους ἔχειν ψυχεινὰ, τοῦ δὲ χειμῶνος ἀλεεινά. Dicitur etiam ſaepius de aedibus et locis. v. ἀλεεινός.

ψύχεσθαι, *frigeſcere*. v. Poll. 4, 186. et 5, 111. K. 5, 3. οἱ ὄμβροι — ποιοῦσι δύσοσμον, ἕως ἂν ψυχθῇ. Leuncl. *donec tellus exſiccetur*. Cf. ἐφύειν.

ψυχὴ, (v. omnino Thom. Mag.) ¶ 1) *anima*, h. e. *vis illa et facultas, qua ſentit corpus et viuit*. Π. 8, 7, 3. p. 547. ἡ ψυχὴ ἕως ἂν ἐν θνητῷ σώματι ῇ, ζῇ· ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. p. 548. τὰ σώματα, ὅσον ἂν ἐν αὐτοῖς χρόνον ῇ ἡ ψυχὴ, ζῶντα παρέχεται. οὐδέ γε ἄφρων ἔςαι ἡ ψυχὴ, ἐπειδὰν τοῦ ἄφρονος σώματος δίχα γένηται — ἡ ψυχὴ καταλείπει τὸ σῶμα — μένουσα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι συναποθνήσκει. p. 550. ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχὴ, ὅθενπερ πᾶσιν ἄρχεται ἀπολιποῦσα. A. 3, 2, 12. ἤν τι περὶ ἡμᾶς ἁμαρτάνωσι, περὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ἁμαρτάνουσι. Videntur ψ. et σώματα eſſe periphraſis vitae. Aπ. 1, 2, 53. τῆς ψυχῆς ἐξελθούσης, np. ἐκ. τοῦ σώματος. Cf. συμφυτεύειν. ¶ 2) *vita*. v. Markland. ad Lyſ. orat. 6. p. 546. Alberti obſeruatt. philol. p. 59. Elſner. ad Act. 2, 41. Triller. obſ. crit. p. 351. Π. 4, 6, 2. p. 258. μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα ἀφείλετο τὴν ψυχήν. 6, 4, 3. εἴ τις — τὸν αὐτῆς ἄνδρα μεῖζον τῆς ἑαυτῆς ψυχῆς ἐτίμησε. Λ. 8, 4. περὶ τῆς ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταςῆσαι. Ιερ. 4, 9. τὰς τῆς ψυχῆς φυλακάς. Aπ. 3, 12, 2. ὁ περὶ τῆς ψυχῆς πρὸς τοὺς πολεμίους ἀγών. Ιπρ. 1, 19.

19. ἀγωνίζεσθαι περὶ τῆς ψυχῆς. K. 13, 14. (θηρία) ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγωνιζόμενα. Pluralis Π. 3, 3, 20. νῦν περὶ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ὁ ἀγών. 4, 1, 2. p. 201. ἡ ἀρετὴ μᾶλλον ἢ ἡ φυγὴ σώζει τὰς ψυχάς. 4, 4, 3. Ιερ. 7, 12. ὅσους κατέκτανε tyrannus πῶς ἂν ἱκανὰς ψυχὰς ἀντιπαράσχοιτο ἀποθανουμένας; Bene explicasse videtur Zeunius: *quomodo tot vitas suas vicissim leto dare poterit, quot sustulit?* Cf. πρίασθαι. ¶ 3) *animus*, h. e. *illa facultas, qua sapimus, intelligimus, aeterni sumus, ingenium.* a) Π. 5, 4, 6. ὁ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων, beneficus, humanus. §. 16. p. 318. ἡ ψυχή μου — οὐ τὸ ἀσφαλέστατον σκοποῦσα διῆγεν, ἀλλ' ἀεὶ τοῦτο κύουσα. 6, 2, 7. p. 365. victores ἔχοντες ἐν ταῖς ψυχαῖς ἥν ποτε νίκην ἐκτήσαντο, *recordantes.* 8, 2, 11. p. 487. ὅ οἱ θεοὶ δόντες εἰς τὰς ψυχὰς τοῖς ἀνθρώποις. 8, 7, 3. multa disputantur de animi immortalitate, et qualis ille post mortem sit futurus. Απ. 1, 4, 13. deus τὴν ψυχὴν κρατίστην τῷ ἀνθρώπῳ ἐνέφυσε. τίνος γὰρ ἄλλου ζώου ψυχὴ — ᾔσθηται ὅτι εἰσὶ (οἱ θεοί); — ποία ψυχὴ τῆς ἀνθρωπίνης ἱκανωτέρα προφυλάττεσθαι; §. 17. τὴν σὴν ψυχὴν δύνασθαι φροντίζειν. 3, 10, 3. τῆς ψυχῆς ἦθος. 4, 3, 14. ἀνθρώπου γε ψυχὴ — τοῦ θείου μετέχει. O. 20. 15. ψυχὴ κακὴ, *segnis et laborem fugiens.* §. 18. ῥᾳστωνεύῃ τῇ ψυχῇ. Σ. 8, 16. θάλλουσα μορφῇ τε ἐλευθερίᾳ καὶ ἤθει αἰδήμονί τε καὶ γενναίῳ. Ita Leuncl. emendauit pro γενναίᾳ ψυχῇ Cf. συγκαταμιγνύναι et σῶμα. b) Accusatiuus additur adiectiuis et participiis, Π. 1, 2, 1. ψυχὴν φιλανθρωπότατος. Απ. 3, 13, 1. ψυχὴν ἀγροικοτέρως διακείμενος. 4, 1, 2. τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων. c) Item datiuus, Π. 2, 1, 4. ὁρῶν αὐτοὺς — ταῖς ψυχαῖς παρεσκευασμένους, ὡς εἰς χεῖρας συμμίξοντας τοῖς πολεμίοις. d) Huc pertinet formula ἐκ τῆς ψυχῆς, quam Schol. Theocrit. 8, 35. interpretatur ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας, — ἑκὼν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. Cf. Gataker. ad Antonin. philos. 4, 31. p. 157. Valckenar. ad Theocrit. 2, 61. Raphel. ad Marc. 12, 30. A. 7, 7, 25. ἐκ τῆς ψυχῆς φίλος ἦν, *ex ani-*

animo amicus, verus et sincerus amicus. Abreschius tamen animaduu. Aeschyl. 3, p. 97. pro ψυχῆς legit καρδίας. O. 10, 4. ἀσπάσασθαί σε ἐκ τῆς ψυχῆς. Cf. nr. 5. e) Item formula ὅλῃ τῇ ψυχῇ, Aπ. 3, 11, 10. τῷ σφόδρα σοῦ φροντίζοντι ὅλῃ τῇ ψυχῇ κεχαρίσθαι. f) Tribuitur ψυχὴ sic equo, Iπ. 1, 1. τῆς ψυχῆς τεκμήρια, *indolis.* Cf. ἵππος. Item canibus, K. 4, 4. αἰωρεῖσθαι τὴν ψυχήν. ¶ 4) *cupiditates*, inprimis edendi ac bibendi. Aπ. 1, 3, 5. διαίτῃ τήν τε ψυχὴν ἐπαίδευσε καὶ τὸ σῶμα. ¶ 5) *appetitus.* a) cibi et potus, Π. 6, 2, 11. p. 370. μετὰ τὸν σῖτον εἰ οἶνον ἐπιπίνοιμεν, οὐδὲν μεῖον ἔχουσα ἡ ψυχὴ ἀναπαύσεται. 8, 7, 2. ἡ ψυχὴ σῖτον μὲν οὐ προσίετο, δίψῆν δ' ἐδόκει. Aπ. 1, 2, 4. ὅσα ἡδέως ἡ ψυχὴ δέχεται. Hos duo locos et similem Platonis locum Stephanus schediasmm. 1, 1. confert cum Luc. 12, 19. Add. Hippocr. de diaeta 1, 14. ὅκως τροφὴν ξηροτέρην ἡ ψυχὴ δέχηται ἀπὸ τῶν εἰσιόντων. Cf. δέχεσθαι et προσίεσθαι. Sic Aπολ. 18. τοὺς ἄλλους μὲν τὰς εὐπαθείας ἐκ τῆς ἀγορᾶς πολυτελεῖς πορίζεσθαι, ἐμὲ δὲ ἐκ τῆς ψυχῆς ἄνευ δαπάνης ἡδίους ἐκείνων μηχανᾶσθαι, *e fame et siti.* Σ. 4, 41. οὐκ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ τίμια ὠνοῦμαι, ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμιεύομαι. Alium huius formulae vsum notauimus nr. 3. d. b) rei venereae, Aπ. 1, 3, 14. v. προσδέχεσθαι nr. 3. Similiter Π. 6, 1, 21. δύο ἔχω ψυχὰς — δύο ἐστὸν ψυχά. Intelligitur enim *amor in feminam et licitus et vetitus.* ¶ 6) *animi libido, arbitrium.* Π. 1, 3, 15. μέτρον αὐτῷ (regi) οὐχ ἡ ψυχή, ἀλλ' ὁ νόμος. Olim legebatur τύχη, quod nomen cum nomine ψυχὴ, saepe in libris confundi docet Doruill. ad Charit. p. 422. ¶ 7) *fortitudo.* Π. 3, 3, 9. extr. αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς, ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. 6, 2, 11. p. 371. ὁ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ. A. 3, 1, 15. Aγ. 6, 2. οὐκ ἀκούοντας, ἀλλ' ὁρῶντας ἐξῆν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν δοκιμάζειν. Nam se non subtrahebat pugnae. E. 7, 5, 22. ἔλυσε τῶν πολεμίων τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς πρὸς μάχην παρασκευὴν, np. quod non putarent eum pugna-

pugnaturum. Cf. ἀκούειν et θήγειν. ¶ 8) Dicitur de ipſo *homine*, Π. 7, 3, 2. φεῦ ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχή. Sic Π. 5, 1, 12. ἡ γάρ μοι ψυχὴ οὐχ ὡς βουλεύσουσα παρεσκευάσαι, ἀλλ' ὡς ποιήσουσα, *nolo enim conſultare, ſed facere.* Similis fere locus ex Π. 2, 1, 4. allatus eſt nr. 3. c. Ο 6, 14. πάνυ μου ἡ ψυχὴ ἐπεθύμει αὐτῶν τινι συγγενέσθαι. ¶ 9) De loco Λ. 10, 2. v. ἀγών.

Ψυχὴ, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

ψῦχος, *frigus.* Π. 4, 2, 15. τῆς νυκτὸς κατὰ τὸ ψῦχος. Aγ. 5, 3. πλεονεκτῶν — ἐν μὲν τῷ θέρει, τοῦ ἡλίου, ἐν δὲ τῷ χειμῶνι, τοῦ ψύχους. Aπ. 4, 3, 8. ἀποπαγησόμεθα ὑπὸ τοῦ ψύχους. §. 9. ὑπενέγκοιμεν οὔτε τὸ καῦμα, οὔτε τὸ ψῦχος. Pluralis O. 5, 3. ψύχη τε χειμῶνος καὶ θάλπη θέρους καρτερεῖν. K. 5, 9. ὅταν ᾖ ψύχη. Cf. ἀνέχεσθαι, θάλπος, φέρειν.

ψυχρὸς, ¶ 1) *frigidus.* Aπ. 3, 13, 3. (τὸ ὕδωρ) ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι, ἐστὶν, i. e. ψυχρὸν μᾶλλον ἢ ὥστε ſ. ψυχρότερον ἢ ὥστε. v. Ern. et Hindenb. Cf. ἄνεμος. Neutrum eſt i. q. ψῦχος, K. 9, 5. τὸ ὑγρὸν, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ, ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνισχόμενον. Eſt ſimul luſus in verbis. ¶ 2) *abſurdus.* Eodem modo *frigidus* dicitur apud Latinos. Σ. 6, 7. εἰ δὲ ψυχρὰ λέγω. Sic Π. 8, 4, 10. ψυχρῷ ἂν — βασιλεῖ ἔχοις ἂν εἰπεῖν ποία τις vxor συνοίσει; — δύναται καὶ ψυχρὸς ὢν γέλωτα παρέχειν. Ineſt h. l. amphibolia. Nam prius ψυχρῷ accipi debet de homine frigidioris naturae, poſterius ψυχρὸς de eo, qui riſum et iocum ſequitur quidem, ſed non aſſequitur.

ψωμὸς, *bolus, buccea.* Proprie dicitur de fruſtulo panis. v. Poll. 6, 33. Cf. Euſtath. ad Odyſſ. ι, p. 1635, 26. et Etymol. M. in v. ψεδνός. Aπ. 3, 14, 5. ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον. §. 6. τὸν ἕνα ψωμὸν ἑνὶ ὄψῳ προπέμπειν.

ψωραλέος, *ſcabioſus.* Π. 1, 4, 11.

Ω

ὦ, ο; v. Thom. Mag. et Heſych. c. vocatiuo, v. c. E. 1, 7, 10. p. 57. ὦ Ἀθηναῖοι. it. p. 58. Sed p. 54. 55. 56. ὦ ἄνδρες Ἀθη-

Ἀθηναῖοι. Praemisso φεῦ. v. φεῦ. c. formula πρὸς τῶν θεῶν, Π. 5, 5, 11. πρὸς τῶν θεῶν, ἔφη, ὦ θεῖε. Σ. 8, 6. In var. lect. permutatur c. σύ. v. σύ nr. 1.

ὧδε, *sic, hunc in modum.* Hesych: ὧδε· οὕτως, — εἰς τοῦτον τὸν τρόπον. Et Attice ὧδε poni pro οὕτως, ostendunt Moeris et Etymol. M. Π. 6, 1, 10. εἰ ὧδε στρατευσόμεθα, οὐ δυνησόμεθα. §. 22. ὧδε χρὴ ποιεῖν, ἵνα κἀκείνοις πιστότερος ᾖς. A. 4, 1, 4. τὴν ἐμβολὴν ὧδε ποιοῦνται, ἅμα μὲν λαθεῖν πειρώμενοι, ἅμα δὲ φθάσαι. Ponitur autem a) in fine sententiae, sequente narratione vel praecepto, Π. 1, 2, 3. ἐπιμέλονται ὧδε· ἔστιν αὐτοῖς etc. §. 9. 13. 5, 3, 16. p. 298. προσκυνώμεθα ὧδε· πρῶτον μὲν etc. A. 1, 5, 10. E. 1, 6, 21. 2, 3, 1. 5, 1, 27. 7, 1, 2. p. 438. τὰ ὑμέτερα οὕτως ἔχει· τὰ δὲ δὴ τῶν Λακεδαιμονίων ὧδε· πρῶτον μὲν etc. K. 10, 19. ἁλίσκονται δὲ καὶ ὧδε· ἵστανται etc. b) non in fine coli, sed tamen sequente oratione, vel narratione, vel praecepto, Π. 2, 4, 17. ὧδε οὖν μοι δοκεῖ ποιεῖν· σὺ μὲν λαβὲ etc. 4, 5, 15. ὁ Κῦρος πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὧδε προσηνέχθη· ἢ γὰρ οὕτως etc. 6, 2, 20. ὧδε χρὴ ποιεῖν· ἐπὶ μὲν τῷ σίτῳ ἀρχώμεθα πίνειν ὕδωρ. 7, 5, 14. 8, 7, 1. ὧδε ἐπευχόμενος· Ζεῦ etc. A. 2, 2, 2. 2, 5, 3. ὧδε ἀπημείφθη· ἀλλ' etc. E. 6, 3, 5. p. 384. ὧδε ἠγόρευεν· Ἄνδρες etc. Απ. 1, 7, 1. ὧδε ἐδίδασκεν. ἐνθυμώμεθα etc. 4, 2, 3. ὧδε προοιμιάσεται· παρ' οὐδενὸς etc. c) post εἶπε, sequente oratione ipsa, Π. 2, 2, 16. εἶπεν ὧδε· ὦ Σαμβαύλα etc. 4, 1, 7. 4, 5, 15. 5, 4. 7. 6, 1, 4. 8, 1, 1. 8, 4, 16. A. 2, 1, 13. 5, 1, 2. 7, 2, 18. Sic Π. 4, 2, 20. συνεῖπε δ' αὐτῷ ὧδε· δεινὸν γὰρ etc. d) post εἶπε, sed non in fine, Π. 4. 2, 18. εἶπεν ὧδε αὐτοῖς. Sequitur oratio. e) ante εἶπε, A. 5, 6, 2. ἐπευξάμενος ὧδε εἶπεν. Sic Π. 5, 2, 3. pro τάδε εἶπεν in margg. est ὧδε εἶπεν. f) post λέγει et ἔλεξε, sequente oratione, Π. 2, 3, 3. ἔλεξεν ὧδε· ἀλλ' οἴμαι μὲν etc. 2, 4, 16 18. 3, 2, 13. 3, 3, 5. 4, 6, 1. 5, 1, 12. 5, 3, 2. bis 5, 4, 14. 19. 5, 5, 8. πάλιν ἔλεγεν ὧδε· ἀλλ' etc. 6, 2, 8. 6, 4, 5. 7, 5, 19.

7, 5, 19. 8, 4, 14. A. 1, 5, 15. καὶ λέγει ὧδε· Κλέαρχε etc. 3, 1, 17. §. 23. ἤρχετο λέγειν ὧδε· ἡμῖν etc. 3, 2, 1. 3. 3, 3, 1. λέγει ὧδε· ἐγὼ etc. 4, 6, 4. 5, 1, 2. 4. 5, 7, 2. λέγει δὲ ὧδε· ἀκούω etc. 7, 6, 9. E. 2, 3, 16. g) ante ἔλεξε, Π. 2, 2, 10. Χρυσάντας ὧδε ἔλεξεν· ἀλλ' etc. 4, 3, 4. h) poſt λέγε, ſed in media oratione et pene pleonaſtice, Π. 3, 1, 7. λέγε δὴ σαφῶς — ὧδε καθ' ἓν ἕκαστον· ἦν ἄρχων etc. i) poſt verba interrogandi, ſequente oratione, Π. 3, 1, 3. πέμψας ἤρετο ὧδε· εἰπέ μοι etc. 5, 2, 7. 5, 5, 3. c) poſt verba ἄρχειν et ἄρχεσθαι, quando de loquentibus dicuntur, ſequente oratione, Π. 1, 4, 13. ἤρξατο οὖν ὧδε· εἰπέ μοι etc. 5, 2, 12. A. 1, 6, 5. ἔφη δὲ Κῦρον ἄρχειν λόγου ὧδε· παρεκάλεσα etc. 3, 2, 4. 6. l) poſt verba conſiderandi, Aπ. 3, 8, 8. ἐπεσκόπει δὲ ὧδε· ἆρά γε etc. m) ante verba conſiderandi. E. 2, 3, 18. p. 98. ὧδε ἐπισκέψασθε· πότερον etc. Ιερ. 3, 6. O. 4, 5. ὧδ' ἂν ἐπισκοποῦντες ἴσως ἂν καταμάθοιμεν. Σ. 8, 36. n) cum πως, ſere, Π. 2, 2, 4. οὗτος ὧδέ πως εἶπεν. §. 8. A. 1, 7, 8. ὧδέ πως ἤρετο Κῦρον. Aπ. 2, 1, 21. ἀποφαίνεται ὧδέ πως λέγων, ὅσα ἐγὼ μέμνημαι. it. in fine ſententiae, Π. 1, 6, 12. p. 64. ἐπηρώτας ὧδέ πως· ἆρα etc. Cf. πῶς nr. 8.

ὠδεῖον, *odeum*. Fuit Athenis aedificium publicum, in modum theatri (v. Schol. Ariſtoph. Veſpp. 1104.) vel tabernaculi regis Perſarum (v. Plutarch. in Pericle c. 13.) exſtructum a Pericle, vel, vt alii perperam tradunt, a Themiſtocle, multis ſedibus (v. Plutarch. l. l.) et columnis lapideis (v. Theophraſt. charactt. 3, 2. et Vitruv. 5, 9.) exornatum, in quo concentus muſici fiebant, et poemata, maxime dramatica, a poetis recitabantur, antequam in theatrum producerentur, vel ante exſtructum theatrum (v. Heſych.) Habuit etiam alios vſus, v. c. caritatis tempore frumenta ibi et farina pauperibus diuidebantur (v. Thom. Mag. Suid. et Caſaub. ad Theophraſt. l. l.), controuerſiae omnes ad rem frumentariam pertinen-

nentes ibidem disceptabantur (v. Poll. 8, 33. ibique interpp.). Omnino vid. Ge. Henr. Martini *von den Odeen der Alten*, Lipſ. 1767. 8. Cf. Meurſ. lectt. Att. 4, 28. et Ceramic. gemin. c. 11. it. interpp. ad Thom. Mag. in h. v. et Barthelémy voyage du jeune Anacharſis en Grèce T. II. p. 340. ſqq. ed Bipont. E. 2, 4, 6. *εἰς τὸ ᾠδεῖον παρεκάλεσαν τοὺς ἐν τῷ καταλόγῳ ὁπλίτας, καὶ τοὺς ἄλλους ἱππέας — οἱ δὲ Λακωνικοὶ φρουροὶ ἐν τῷ ἡμίσει τοῦ ᾠδείου ἐξωπλισμένοι ἦσαν.* §. 15. *ἐξεκάθευδον οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ ᾠδείῳ, τούς τε ἵππους καὶ τὰς ἀσπίδας ἔχοντες, καὶ δι' ἀπιςίαν ἐφωδεύοντο.* Martini l. l. p. 29. docuit, odeum etiam locum arcis ſ. caſtelli tenuiſſe, et veriſimile putat, non modo aedificium ipſum, ſed et aream omnem, quae odeum cinxit, dictam eſſe ᾠδεῖον, et hanc aream ſpatioſam intelligendam eſſe in locis Xenophontis. v. Morus.

ᾠδή, ¶ 1) *cantilena.* Π. 1, 4, 25. *διὰ ςόματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς.* A. 4, 3, 20. *οἱ Καρδοῦχοι* ante pugnam et inter pugnandum — *ᾠδάς τινας ᾄδοντες.* Ιερ. 6, 2. *ᾠδαῖς καὶ θαλίαις καὶ χοροῖς.* Σ. 6, 4. *ἡ ᾠδὴ ἡδίων πρὸς τὸν αὐλόν.* 7, 1. Cf. *ᾄδειν* et *χορός.* ¶ 2) *carmen.* Π. 2, 2, 6. *ἐν ᾠδαῖς καὶ ἐν λόγοις οἰκτρὰ ἄττα λογοποιοῦντες.*

ὠή, *heus tu.* Vox clamantis et vocantis. Etymol. M. *ὠὴ ἐςιν ὦ κλητικὸν ἐπίῤῥημα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ η γίγνεται ὠή, ὥσπερ τὸ τί, τιή.* Cf. Phauorin. in v. *τιή.* K. 6, 19. *ἀναβοῶντα· ἦ κατεῖδες ὠὴ τὰς κύνας.*

ὠθεῖν, ¶ 1) *vrgere, premere.* Π. 6, 4, 5. p. 392. *ὠθοῦντες ἐξώσειν πιςεύσουσιν.* 7, 5, 17. E. 6, 4, 14. *ὠθούμενοι ἀνεχώρουν.* 7, 2, 8. Απ. 3, 1, 8. *ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν* (a prima acie) *ἄγωνται, ὑπὸ δὲ τῶν* (ab acie poſtrema) *ὠθῶνται.* Ιπ. 7, 7. *εἰ ἕλκοι τις αὐτὸν ἢ ὠθοίη.* ¶ 2) *protrudere, loco pellere.* Π. 3, 2, 2. *ὄπισθεν ἕπεσθε, διακελευόμενοι καὶ ὠθοῦντες ἄνω ἡμᾶς.* 7, 1, 17. *ἐχώρουν καὶ ὤθουν*, np. *τοὺς πολεμίους.* §. 18. *τοὺς Πέρσας ἐκ τῆς χώρας ἐωσμένους — ἐμάχοντο, ἐώθουν, ἐωθοῦντο.* E. 4, 4, 11. 6, 4, 14. *τὸ δεξιὸν ὠθούμενον* ab hoſtibus. 7, 4, 31.

4, 31. ἐμάχοντο καὶ ἐώθουν πρὸς τὸν βωμὸν, np. τοὺς πολεμίους. K. 10, 18. ἐπιθέοντα παίειν, φυλαττόμενον, μὴ ὠθεὶς πέσῃ, np. ὑπὸ τοῦ θηρίου.

ὠθεῖσθαι, ¶ 1) *vrgere fe inuicem.* Π. 3, 3, 28. οἱ Πέρσαι κατὰ τὰς εἰσόδους, ὠθουμένων αὐτῶν, πολλοὺς κατεστρώννυσαν, *cum fe protrudendo premerent.* 7, 5, 14. ὠθουμένων περὶ τοῦ προσελθεῖν. Αγ. 2, 12. et E. 4, 3, 12. ¶ 2) *ruere, ita vt alter alterum vrgeat.* A. 5, 2, 14. οἱ εἴσω ὠθούμενοι, *qui intro rumpebant.* All. εἰσωθούμενοι. E. 7, 1, 21. τοὺς στρατιώτας ὠθουμένους εἰς τὸ πρόσθεν. ¶ 3) *propellere, protrudere.* Π. 7, 1, 17. αἱ ἀσπίδες αὐτῶν — πρὸς τὸ ὠθεῖσθαι συνεργάζονται. A. 3, 4, 29. dux iratus militem ὠθεῖτο ἐκ τῆς τάξεως.

ὠθισμὸς, *impetus fefe inuicem vrgentium.* Moeris: ὠστισμὸς, ὠθισμὸς, Ἀττικῶς· ὠσμὸς, Ἑλληνικῶς. Hefych: ὠθισμὸς· ὠσμὸς, ἀνατροπή. A. 5, 2, 13. πολὺς ἦν ὠθισμὸς ἀμφὶ τὰ θύρετρα, *alter alterum vehementer vrgebat.*

Ὤκελλος, *Ocellus.* E. 5, 4, 22. legatus Lacedaemoniorum Athenis, tempore Cadmeae Lacedaemoniis iterum ereptae.

Ὤκυλλος, *Ocyllus.* E. 6, 5, 33. legatus Lacedaemoniorum Athenis, tempore Spartae a Thebanis obfeffae. Fortaffis non eft diuerfus ab Ocello.

ὠμοβόειος (poet. Port.) et ὠμοβόϊνος, *ex crudo boum corio confectus.* A. 4, 7, 16. γέῤῥα ἔλαβον δασέων βοῶν ὠμοβόεια. Edd. vett. et 3 MSS. ὠμοβόϊνα. Suid: ὠμοβοΐνας βύρσας — ὠμοβόειον δὲ, δίφθογγον. Idem in v. γέῤῥον laudat ex h. l. ὠμοβόϊνα, et in Poll. 1, 133. eft ἀσπὶς ὠμοβοΐνη. A. 4, 7, 18. πλῆθος δερματίνων (np. γέῤῥων vel. ἀσπίδων) ὠμοβοείων. All. ὠμοβοΐνων, all. ὠμοβοΐων. De qua fcripturae varietate v. Valckenar. ad Herodot. 7, 91. Sed ὠμοβόϊνος conftanter legitur A. 7, 3, 16. in coena Seuthis σημαίνουσι αὐλοῖς τε καὶ σάλπιγξιν ὠμοβοΐναις.

ὠμοπλάτη, *armus, fcapula.* v. Poll. 2, 133. a) equi, Ιπ. 1, 7. μηροὶ — οἱ ὑπὸ ταῖς ὠμοπλάταις. 6, 2. ὅταν καθάρῃ, κατὰ τὴν ὠμοπλάτην καθίζων. b) canis, K. 4, 1. Cf. Poll. 5, 58.

5, 58. c) leporis, K. 5, 10. 30. d) apri. K. 10, 16.

ὦμος, *humerus.* a) hominis, Π. 5, 4, 3. τύπτει αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον, καὶ τιτρώσκει. Απ. 3, 10, 13. Σ. 2, 17. 20. 4, 27. 28. Ιπ. 1, 11. ἡ ἀκρωμία — τοῖς ὤμοις equitis καὶ τῷ σώματι ἰσχυροτέραν τὴν πρόσφυσιν παρέχεται. 12, 5. ἡ χεὶρ τὸν ὦμον sinistrum σκεπάζει, καὶ τὸν βραχίονα, καὶ τὸν πῆχυν. b) canis, K. 4, 1. ἀπὸ τῶν ὤμων τὰς ὠμοπλάτας διεστώσας μικρόν. c) equi, Ιπ. 8, 6.

ὠμός, ¶ 1) *durus, immaturus.* Hesych: ὠμόν· ἄωρον, ἄγριον. Cf. Poll. 1, 243. O. 19, 19. τοὺς μὲν πέπονας βότρυς, τοὺς δὲ ἔτι ὠμοτέρους. ¶ 2) *crudus, incoctus.* A. 4, 8, 12. τούτους, ἢν πως δυνώμεθα, καὶ ὠμοὺς δεῖ καταφαγεῖν. E. 3, 3, 6. ὅπου — λόγος γένοιτο περὶ Σπαρτιατῶν, οὐδένα δύνασθαι κρύπτειν, τὸ μὴ οὐχ ἡδέως ἂν καὶ ὠμῶν ἐσθίειν αὐτῶν. Recte hos locos compararant interpretes cum Homerico illo Il. δ, 34. sqq. vbi Eustath. p. 442. annotauit haec: ὁ δὲ λόγος ἁρμόσει ποτὲ παρῳδηθεὶς, καὶ ἄλλοις προσώποις πάνυ θυμουμένοις. Indicant enim tales formulae maximam in hostes iram, summamque vindictae et cupiditatem et celeritatem. Cf. Numer. 14. 9. ibique Raphel. et Clericus. O. 16, 14. τὴν γῆν στρέφειν, ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῷτο, *pars eius lutulenta.* ¶ 3) *seuerus, inhumanus.* Hesych: ὠμός· ἀπάνθρωπος, ἀπηνής. Π. 4, 5, 5. ὁ Κυαξάρης λέγεται ὠμὸς εἶναι καὶ ἀγνώμων. A. 2, 6, 7. Clearchus χαλεπὸς καὶ ὠμὸς ἦν. Oppon. ἐπίχαρι. Απ. 3, 1, 6. imperatorem oportet esse φιλόφρονά τε καὶ ὠμόν.

ὠμότης, *inhumanitas, seueritas.* Π. 4, 5, 9. εἰδότες τὴν ὠμότητα αὐτοῦ.

ὠμῶς, *crudeliter.* Πο. 5, 6. ὠμῶς ἄγαν προσαιτεύειν.

ὠνεῖσθαι, ¶ 1) *emere.* a) Thom. Mag: ὠνήσομαι κάλλιον ἢ ἀγοράσω. Sed aoristum primum ὠνησάμην reiiciunt grammatici. v. Wetsten. ad Act. 7, 16. A. 7, 2, 20. εἴ τις σοί ἐστι θυγάτηρ, ὠνήσομαι Θρᾳκίῳ νόμῳ. Αγ. 1, 18. προεῖπεν ὠνεῖσθαι e praeda. Απ. 2, 10, 4. b) c. acc. A. 5, 3, 8. χωρίον ὠνεῖται. Πο. 4, 36. E. 2, 1, 17. τὰ σιτία πόῤῥωθεν ὠνουμένοις

νοι. 7, 2, 17. τὰ δὲ (ἐπιτήδεια) ἐκ Κορίνθου ὠνούμενοι. Απ. 2, 7, 6. ὠνούμενοι βαρβάρους ἀνθρώπους. O. 12, 3. 20, 22. c) c. gen. pretii, Π. 4, 5, 14. p. 250. ἵνα ἔχητε — ὅτου ὠνήσεσθε. A. 3, 1, 13. 5, 1, 4. 7, 6, 17. σπάνια ἔχοντες, ὅτων ὠνήσεσθε. Sic de iis eleganter dicitur, qui aliquid noui inueniunt ſ. afferunt reipublicae, Ιερ. 9, 11. οὐκ ἔστιν ἐμπορεύματα λυσιτελέστερα, ἢ ὅσα ἄνθρωποι ἄθλων ὠνοῦνται. d) Participium abſolute poſitum verti fere poteſt *pro pecunia, ſoluta* ſ. *data pecunia*. A. 2, 3, 13. ἐὰν παρέχωμεν ἀγορὰν, ὠνουμένους ἕξειν τὰ ἐπιτήδεια. 5, 5, 8. 7, 3, 6. εἰ δέοι ὠνουμένους ζῆν. Leuncl. *coemtis cibariis*. O. 3, 10. ὠνούμενον κατασκευάζειν. Sed Ιπ. 3, 2. ὁ ὠνούμενος eſt *emtor, qui emere vult*. ¶ 2) *redimere, conducere*. Πο. 4, 19. τέλη ὠνοῦνται παρὰ τῆς πόλεως. §. 20. τῶν ὠνουμένων τὰ τέλη. ¶ 3) *emi*. v. Markland. ad Lyſ. p. 588. Πο. 4, 19. ἐπειδὰν δὲ ὠνηθῇ (τὰ ἀνδράποδα). §. 35. Απ. 2, 7, 12. Ιπ. 8, 2. ὅτε ἐωνεῖτο equus. ¶ 4) *redimi, conduci*. Πο. 4, 20. τὰ ὠνηθέντα (τέλη).

ὠνὴ, *emtio*. v. Poll. 3, 126. Πο. 3, 12. προσήκοντας τόπους ὠνῇ τε καὶ πράσει.

ὠνητὴς, *emtor*. Pollux 3, 81. huius nominis auctorem laudat Iſaeum. Sed reperitur etiam O. 2, 3. v. ἀγαθὸς nr. 3.

ὤνιος, *venalis*. Moeris: ὤνιος, Ἀττικῶς· πράσιμος, Ἑλληνικῶς. Cf. Heſych. Αγ. 1, 26. et E. 3, 4, 17. ἀγορὰ μεστὴ ὅπλων καὶ ἵππων ὠνίων. Vnde τὰ ὤνια, *res venales, promercalia*. Π. 1, 2, 3. A. 1, 2, 18. 7, 6, 17. σπάνια ὁρῶντες τὰ ὤνια, i. e. *annonam*.

Ὦπις, *Opis*. A. 2, 4, 13. vrbs magna Aſſyriae ad Phyſcum amnem.

ὥρα, ¶ 1) *anni tempus, anni pars*, np. ver, aeſtas, auctumnus, hiems. Heſych: ὥρα ἔτους· καιρὸς ἔτους, τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος. Phauorin: ὥρα, ἐφ' ἑκάστου ἔτους τῶν τεσσάρων τμημάτων· τοῦ χρόνου, οἷον ἔαρος, θέρους, καὶ τῶν λοιπῶν. Moeris: ὧραι ἔτους, Ἀττικῶς· καιρὸς ἔτους, Ἑλληνικῶς. Cf. Poll. 1, 60. et Zeun. ad Viger. 3, 13, 11. A. 1, 4, 10. παράδεισος — ἔχων πάντα ὅσα ὧραι φέρου-

Φέρουσι. 2, 3, 8. οὐ γὰρ ἦν ὥρα οἷα τὸ πεδίον ἄρδειν. Scil. aeſtas iam praeterierat. Πο. 1, 3 ὥσπερ οἱ θεοὶ ἐν ταῖς ὥραις ἀγαθὰ παρέχουσι. E. 6, 2, 8. ἀναλοῦν τὸν τῆς ὥρας εἰς τὸν περίπλουν χρόνον. Aπ. 1, 1, 15. ἀνέμους καὶ ὕδατα καὶ ὥρας. 3, 8, 10. ὅποι πάσας ὥρας ἥδιστα καταφεύγοι. 4, 3, 5. ὥρας ἁρμοττούσας — παρέχειν ad fruges. §. 6. 4, 7, 4. ἀστρονομίας ἐμπείρους — τῆς νυκτός τε ὥραν καὶ μηνὸς καὶ ἐνιαυτοῦ δύνασθαι γιγνώσκειν — τὰς ὥρας τῶν εἰρημένων γιγνώσκοντας. O. 4, 13. rex Perſarum ἐν παραδείσοις — τὰ πλεῖστα διατρίβει, ὅταν μὴ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἐξείργῃ. (Ap. Thucyd. 2, 52. ὥρᾳ ἔτους eſt τῷ θέρει.) 7, 33. ἐπειδὰν ἡ ὥρα τοῦ χρῆσθαι ἥκῃ, *hiems*. 19, 18. ταύτην τὴν ὥραν, *hoc anni tempore*. K. 4, 6. τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, np. *flagrantis atroce hora caniculae*, vt loquitur Horat. 3, Od. 13, 9. K. 5, 5. τὸ ἔαρ κεκραμένον τῇ ὥρᾳ καλῶς παρέχει τὰ ἴχνη λαμπρά, *ver apte* ſ. *rite temperatum, per ipſam verni temporis naturam*. Omnibonus: *ver ob anni temperiem*. Sic etiam Fr. Portus et Leuncl. §. 6. ταύτην τὴν ὥραν, i. e. τοῦ ἦρος quod praecedit. §. 34. ἀπέχεσθαι ὧν ὧραι φέρουσι. 6, 13. ἐὰν μὲν ᾖ χειμὼν — ἐὰν δὲ θέρος — τὰς δὲ ἄλλας, i. e. vere et auctumno. 7, 1. ὥρα nominatur τὸ ἔαρ. 9. 1. §. 15. πέταλα ὧν ἂν ἡ ὥρα ᾖ. §. 20. ὅταν ᾖ ἡ ὥρα θερινή. Cf. πρᾷος. ¶ 2) *pars menſis*, np. ἱσταμένου, μεσοῦντος, et φθίνοντος. Aπ. 4, 7, 4. v. nr. 1. ¶ 3) *pars diei*, np. ὄρθρος, καιρὸς μισημβρινὸς et δειλινὸς, et ἕσπερος. Ita recte explicare videtur Hindenb. ad Aπ. 4, 3, 4. Sed Ern. ibidem exponit *viceſimam quartam diei et noctis partem*, Zeunius vero l. l. *duodecimam diei naturalis partem*. A. 4, 8, 16. τῇ ὑστεραίᾳ ἀμφὶ τὴν αὐτήν που ὥραν. E. 7, 2, 22. ἦν τῆς ὥρας μικρὸν πρὸ δύντος ἡλίου. Vbi τῆς ὥρας eſt fere i. q. τῆς ἡμέρας, vt *craſtina hora* ap. Virgil. Ge. 1, 426. Aπ. 4, 3, 4. ἥλιος τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας — σαφηνίζει. K. 6, 4. ἐξιέναι πρωΐ — οὐ γὰρ ἐπιμένει τοῦ ἴχνους ἡ φύσις, λεπτὴ οὖσα, πᾶσαν ὥραν. Male vertunt *quouis anni tempore*. Immo verte *per totum diem*. Cf. Hoelz-

Hoelzlin. ad Apollon. Rhod. 4, 112. K. 8, 6. ζητεῖν πρὶν τὰ ἴχνη ἄδηλα γενέσθαι, τῆς ὥρας ἐνθυμούμενον, np. vt reliquum diei sufficiat ad indagandum. ¶ 4) *pars noctis, vigilia.* E. 7, 1, 5. οὐκ ἐψεύσθησαν τῆς ὥρας, *veniebant qua noctis parte se aduenturos esse putauerant.* Απ. 4, 3, 4. ἄστρα — ἡμῖν τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς ἐμφανίζει. Deinde sequitur οὐ μόνον τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ καὶ τοῦ μηνὸς τὰ μέρη. 4, 7, 4. v. nr. 1. ¶ 5) *anni prouentus.* E. 2, 1, 1. ἕως θέρος ἦν, ἀπό τε τῆς ὥρας ἐτρέφοντο, καὶ ἐργαζόμενοι μισθοῦ. Fr. Portus: *ex iis quae anni tempus ferebat.* Sic Brodaeus: ἀπὸ τῶν ὡραίων καρπῶν. ¶ 6) *tempus opportunum.* Hesych: ὥρα· καιρός. Π. 5, 4, 9. τῶν ἄλλων δειπνούντων, ἡνίκα ἤδη ὥρα ἦν. 8, 7, 2. ἐπεὶ ὥρα ἦν — λούσασθαι αὐτὸν ἐκέλευσεν — ἐπεὶ δὲ ὥρα ἦν, δεῖπνον παρετίθεσαν. A. 3, 5, 12. ὅπως, ὁπηνίκα δοκοίη τῆς ὥρας, τὴν πορείαν ποιοῖτο. Απ. 2, 1, 2. βούλεσθαι σίτου ἅπτεσθαι, ὅταν ὥρα ἥκῃ. O. 17, 1. περὶ τοῦ σπόρου ὥρας. 20, 16. ὡς τὴν ὥραν ἐν ἔργῳ οἱ ἐργάται ὦσιν, *suo tempore.* — πρὸ τῆς ὥρας ἀπιέναι, *ante quam dies deficiat, dum tempus adhuc commodum est operi faciendo.* Cf. ἄριστον. c. inf. cui non raro datiuus additur, verbo εἶναι vel adiecto, vel omisso, indicat fere *necessitatem,* Π. 1, 4, 13. ὥρα — παρασκευάζεσθαί σοι εἴη, ὅτῳ μαστιγώσεις με; *quin tu paras? iam tibi parandum erit.* §. 28. ὥρα ἂν εἴη σοι — φιλεῖν ἐμὲ, *iam me osculari debebis.* In margg. omittitur σοι. 3, 1, 24. ὥρα ἂν συσκευάζεσθαι ὑμῖν εἴη. 3, 3, 12. ὥρα δὴ ἀπαντᾷν. 4, 5, 1. ὥρα δὴ δειπνεῖν πᾶσιν ἡμῖν. A. 1, 3, 11. ἐμοὶ δοκεῖ οὐχ ὥρα εἶναι ἡμῖν καθεύδειν. §. 12. 3, 2, 21. 3, 4, 21. 24. 4, 6, 5. 12. 5, 7, 7. 7, 4, 6. 7, 8, 9. E. 7, 1, 25. 7, 2, 13. ἐπεὶ ὥρα (Margg. καιρὸς) ἐδόκει ἰέναι. Απ. 3, 5, 7. O. 2, 9. 17, 1. τὴν ὥραν σπείρειν, np. εἶναι ταύτην, *tempus, quo seminandum est, quo seminari commodo potest, esse hoc.* Σ. 9, 1. Αὐτόλυκος (ἤδη γὰρ ὥρα ἦν αὐτῷ) ἐξανίστατο e conuiuio εἰς περίπατον, *iam enim ei deambulandum erat* e legibus artis gymnasti-

nasticae. ¶ 7) *aetas.* Π. 1, 4, 4. εἰς ὥραν τοῦ πρόσηβοι γενέσθαι. ¶ 8) *flos aetatis.* Hesych: ὡραιοπώλας· ὁ τὴν ἀκμὴν πωλήσας. Λ. 2, 13. διὰ χαρίτων τῇ ὥρᾳ χρῶνται. Aπ. 1, 6, 13. τὴν ὥραν ἐάν τις ἀργυρίου πωλῇ. Σ. 3, 1. τῶν παίδων τῆς ὥρας. 8, 21. v. ἀπεμπολᾶν. Potest etiam in his locis omnibus verti *forma, pulcritudo.* ¶ 9) *pulcritudo.* Hesych: ὥρα· — μορφὴ, — κάλλος, — εὐμορφία. Quanquam κάλλος proprie patet latius, ὥρα autem non nisi coloris bonitatem cum gratia quadam significat. Aπ. 2, 1, 22. ἐσθῆτα, ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ὥρα διαλάμποι. 4, 1, 2. τῶν τὰ σώματα πρὸς ὥραν εὖ πεφυκότων. Cf. nr. 8. ¶ 10) ἐν ὥρᾳ, *mature.* v. Bergler. ad Aristoph. nubb. 1115. O. 5. 4. πρωῒ ἐγείρουσα — καὶ γὰρ ἀεὶ ἐν ὥρᾳ αἱ ἐπικαιριώταται πράξεις εἰσίν. Possit etiam reddi *suo tempore, tempore certo ac definito*, vt 20, 16. ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι. ¶ 11) In var. lect. confunditur c. ὄρα. v. ὁρᾶν nr. 12.

*ὠραγὸς, i. q οὐραγὸς, vt in Sapphus oda in Venerem v. 11. ὠρανὸς pro οὐρανός. Π. 3, 3, 19. Sed v. οὐραγός. Aem. Portus male deriuare videtur παρὰ τὸ ὥραν ἄγειν, ἤγουν φροντίδα ἔχειν.

Ὧραι, *Horae*, coeli ianitrices (v. Homer. Il. ϑ, 393.), famulae Solis et deae pulcritudinis. v. Hesiod. theog. 901. sq. Graev. lectt. Hesiod. 23. p. 117. sq. omninoque Manso über die Horen u. Grazien, Ien. 1787. 8. p. 7 — 54. Σ. 7, 5. σχήματα, ἐν οἷς Χάριτές τε καὶ Ὧραι καὶ Νύμφαι γράφονται. De Horarum saltandi habitu laudat Grammius p. 87. inprimis Philostratum iconn. 2, 35. p. 860. sq. Cf. σχῆμα nr. 1.

ὡραῖος, ¶ 1) *maturus.* Dicitur proprie de fructibus tempestiuis et suo tempore collectis, qui in mensis secundis crudi apponuntur pro anni et temporis ratione. Phauorin. in v. ὥρα· — ὡραῖος ποιητικῶς, ὁ καρπὸς, ἤγουν ἐπὶ τῷ ἁρμόζοντι καιρῷ. Cf. Poll. 1, 237. Graev. lectt. Hesiod. c. 2. Salmas. exercitatt. ad Solin. p. 252. et Perizon. ad Aelian. V. H. 1, 31. A. 5, 3, 10. δεκατεύων τὰ ἐκ τοῦ ἀγροῦ ὡραῖα, h. e. ἃ ὧραι φύουσιν. §. 12. τρωκτὰ

κτὰ ὡραῖα. O. 15, 1. Σ. 8, 25. Improprie de morte ſenis, Ἀγ. 10, 3. βίος εὐκλεὴς, καὶ θάνατος ὡραῖος. § 4. eſt ἀφικόμενος ἐπὶ τὸ μήκιστον τοῦ ἀνθρωπίνου αἰῶνος. ¶ 2) *adultus, qui eſt florente aetate.* A. 2, 6, 15. μειράκιον bis vocatur ἔτι ὡραῖος ὤν. Σ. 9, 5. καλὸν μὲν τὸν Διόνυσον, ὡραίαν δὲ τὴν Ἀριάδνην. Heſych: ὡραία· ἀκμάζουσα, κάλλος ἔχουσα. it. ὡραία, τῇ ἡλικίᾳ καὶ τῇ ὄψει. Sic γάμου ὡραία eſt *virgo aetate nubili,* ſiue, vt Virgilius Aen. 7, 53. dicit, *iam matura viro, iam plenis nubilis annis.* Π. 4, 6, 4. παρθένος γάμου ἤδη ὡραία. Cf. Poll. 2, 17. ibique Seber. ¶ 3) *pulcer, formoſus.* Thom. Mag: εὐπρεπὴς, καὶ ἀστεῖος τὴν ὄψιν, κάλλιον λέγειν, ἢ ὡραῖος. τὸ δὲ εὔμορφος, κοινόν. Heſych. et Phauorin: ὡραῖος· εὔμορφος, εὔτροπος, εὐσχήμων, εὐπρόσωπος. Phauorin. in v. ὥρα· — ὡραῖος, εὐειδής. Inprimis tamen reſpicitur ad florem aetatis et ad colorem oris, cum καλὸς pertineat ad totam corporis formam et aptam membrorum proportionem cum coloris ſuauitate coniunctam. Ἀπ. 1, 3, 10. εὐπροσωπότατον καὶ ὡραιότατον. §. 13. τὸ θηρίον, ὃ καλοῦσι καλὸν καὶ ὡραῖον. §. 14. ἀπέχεσθαι τῶν καλλίστων καὶ ὡραιοτάτων. 2, 6, 22. Σ. 2, 1. παῖδα πάνυ γε ὡραῖον. 4, 26. ἀφεκτέον φιλημάτων ὡραίων. In ſqq. eſt καλῶν. 7, 3. τοὺς καλοὺς καὶ ὡραίους θεωρεῖν. 8, 21. ὡραῖος ἀώρῳ — καλὸς οὐκέτι καλῷ — ὁμιλεῖ.

ὡραιότης, *pulcritudo.* O. 7, 43. καλά τε κἀγαθὰ — οὐ διὰ τὰς ὡραιότητας, ἀλλὰ διὰ τὰς ἀρετάς.

'Ωρεῖται ſiue 'Ωρεῖται, *Oritae,* ciues Orei vrbis. E. 5, 4, 57.

'Ωρεὸς, *Oreus,* vrbs Euboeae. v. Steph. Byz. E, 5, 4, 56.

'Ωρωπὸς, *Oropus.* A Steph. Byz. commemoratur Oropus 1) Macedoniae, 2) Boeotiae, 3) Euboeae, 4) Syriae, περὶ ἧς ὁ Πολύϊστωρ (Alexander) ἐν τῇ περὶ Συρίας φησὶν οὕτως· Ξενοφῶν ἐν ταῖς ἀναμετρήσεσι τῶν ὅλων (Salmaſius legere non dubitat τῶν ὀρῶν, et Dicaearchum ſcripſiſſe dicit καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὀρῶν. Sed intelligendus eſt Xenophon Lampſacenus. v. Fabric. biblioth. gr.

gr. Vol. III. p. 19. ed. Harles.) περὶ Ἀμφίπολιν κεῖσθαι Ὠρωπὸν, ἣν πρότερον Τελμισσὸν καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν κτισάντων. ταύτην δ' ἔφασαν ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἐπικτισθεῖσαν Ὠρωπὸν καλεῖσθαι ἀπὸ τοῦ ἐν Ἑλλάδι Ὠρωποῦ. 5) in Argo, 6) in Thesprotia etc. Timaeus lex. Plat: Ὠρωπὸς, χώρα μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς. Et hanc intelligit Morus E. 7, 4, 1. vbi exules (h. e. qui ab Euboeensibus eiecti Oropo fuerant) eam occupant, sed Athenienses coguntur eam permittere Thebanis. Cf. Cel. Schneider.

ὡς, ¶ 1) vt, i. q. ἵνα vel ὅπως. v. omnino Thom. Mag. et Hesych. et Phauorin. a) c. indicatiuo, A. 7, 6, 17. ἐνέχυρα λαβεῖν, ὡς μηδὲ — ἐδύνατο ἐξαπατᾷν. Cod. Eton. ponit ἂν post ἐδύνατο. E. 6, 4, 3. οὐδὲ τὸ στράτευμα διαλύοντας, ὡς ἀντετάττοντο πρὸς αὐτόν. Wells. e margg. Leuncl. recepit ἀντιτάττοιντο. b) c. opt. Π. 2, 4, 15. ἄγμενον αὐτῷ, ὡς τὰ θηρία ἐξανισταῖεν. 4, 6, 6. ὡς μηδενὸς δεόμενοι στρατεύοιντο — τὰς σκηνὰς παρέδοσαν, ὡς τοῖς Πέρσαις γίγνοιντο. 5, 4, 3. §. 18. ὡς — στρατεύοιτο. Hutch. στρατοπεδεύοιτο. Zeun. στρατοπεδεύεσθαι. 8, 1, 14. ὡς — φαίνοιντο. ὡς — ὁρῷντο. ὡς — φανεροὶ εἶεν. A. 1, 3, 14. αἰτεῖν πλοῖα, ὡς ἀποπλέοιεν. 1, 6, 9. ὡς μηκέτι δέοι τοῦτον φυλάττεσθαι. Steph. malebat δέῃ. Recte. v. Hermann. Obs. crit. in Aeschyl. et Eurip. p. 21. sq. 1, 9, 12. 15. 2, 1, 2. προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν, ὡς Κύρῳ συμμίξειαν. Vertunt *donec*. 3, 4, 3. §. 15. κατέβαινον, ὡς ἐπὶ τὸν ἕτερον ἀναβαῖεν. 2 MSS. ἀναβαίνειν. 5, 7, 12. πλεῖν δεῦρο, ὡς ὑμῖν λέξειαν τὰ γενόμενα, καὶ τοὺς νεκροὺς θάπτειν αὐτοὺς κελεύειν. Zeun. e 2 MSS. dedit λέξαι. 7, 1, 13. ὡς — σώζοιντο. Sic ὡς μὴ, *ne*, Π. 1, 4, 17. κατέμεινεν, ὡς μὴ βοηθοῖεν. 6, 3, 1. ἐπεμέλοντο, ὡς μὴ κωλύοιντο. E. 3, 4, 15. c) c. opt. et ἂν, Π. 1, 2, 6. ἐπιμέλονται ὡς ἂν βέλτιστοι εἶεν. 1, 3, 7. ὡς ἂν ἐνδοῖεν. 3, 1, 1. 4, 2, 15. 7, 5, 26. p. 458. Λ. 6, 1. Iπ. 4, 4. ὡς δ' ἂν ὁ σταθμὸς βέλτιστος εἴη. Iungerm. ad Poll. 1, 200. malit ὥς' ἄν. Iπ. 9, 3. Iπρ. 1, 6. d) c. coniunct. Π. 1, 2, 6. ὡς μᾶλλον δῆλον γένηται.

1, 5, 7. p. 52. 53. 5, 2, 15. p. 286. 5, 3, 16. extr. ὡς μηδένα ἡ ἀγρυπνία πολλὴ οὖσα λυμαίνηται. All. λυμαίνεται. 6, 1, 17. Sic ὡς μὴ, Π. 1, 2, 3. ὡς μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ — εὐκοσμίᾳ. 1, 5, 7. p. 52. ὡς μηδὲν πλέον ἔχωσιν. 2, 1, 2. extr. A. 1, 9, 15. ὡς μὴ πεινῶντες — ἄγωσιν. 2, 4, 9. e) c. coniunct. et ἂν, Ιπρ. 9, 2. ἐπιμελεῖσθαι ὡς ἂν πραχθῇ — ὡς ἂν ταῦτα περαίνηται. f) c. fut. indicatiui, Π. 3, 2, 6. ὡς καλῶς ἕξει τὰ ὑμέτερα — ἐμοὶ μελήσει. Sed poſt verba timendi ſic poſitum, vertendum eſt *ne* (v. Φοβεῖσθαι nr. 1. g.), atque adeo ὡς οὐχ, *vt, ne non.* Π. 6, 2, 11. p. 370. μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε. g) c. inf. Π. 1, 2, 8. κώθωνα, ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι. 6, 4, 5. p. 392. ἴωμεν δὴ — ὡς ἐκ χειρὸς μάχεσθαι. A. 1, 8, 7. E. 1, 5, 2. Κύρου ἐδέοντο ὡς προθυμοτάτου πρὸς τὸν πόλεμον γενέσθαι. 5, 2, 28. τοῖς βασιλεῦσι χρήματα διδόναι, ὡς συμμάχους εἶναι. Ιερ. 10, 4. τῶν προστεταγμένων — ὡς πάντων ὄντας δορυφόρους βοηθεῖν πᾶσιν. O. 11, 13. Σ. 4, 25. ὡς ἐν ὑμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι. Cf. συναιρεῖν et συντόμως. Sic ὡς μὴ, Π. 1, 1, 2. οὐδεμίαν ἀγέλην συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας, οὔτε ὡς μὴ πείθεσθαι, οὔτε ὡς μὴ ἐπιτρέπειν τῷ καρπῷ χρῆσθαι, *quo minus.* A. 1, 5, 10. Λ. 5, 8. ἐπιμελεῖσθαι ὡς μήποτε αὐτοὶ ἐλάττους γίγνεσθαι. Leuncl. volebat vel ἐπιμ. τοῦ μήπ. αὐτοὺς ἐλ. γίγνεσθαι, vel ἐπ. ὡς μήπ. αὐτοὶ ἐλ. γίγνωνται. Ιερ. 10, 1. ὡς μὴ μισεῖσθαι. ¶ 2) *vt, ita vt,* i. q. ὥστε, vel praecedente οὕτω. Dicitur fere de euentu, c. indicatiuo, Π. 5, 4, 6. οὕτως ἐμοὶ ἐβοήθησας, ὡς νῦν — σέσωσμαι. c. indic. et ἂν, A. 7, 6, 18. ἡμῖν ὁπλιτικὸν ἦν, ὡς — ἴσως ἂν ἐδυνάμεθα σῖτον λαμβάνειν. All. pro. ὡς habent ὥ. Sic in formula ἢ ὡς poſt comparatiuum, A. 1. 5, 8. θᾶττον ἢ ὥς τις ἂν ᾤετο. c. coniunct. et ἂν, Π. 5, 3, 11. διατίθει αὐτὸ (τὸ χωρίον) οὕτως, ὡς ἂν — πλείστου ἄξιον ᾖ. Σ. 4, 37. c. indic. fut. E. 6, 1, 4. p. 363. νομίζω οὕτως ἔχειν — ὡς — ἀποστήσονται αὐτοῦ αἱ πόλεις. c. inf. Π. 8, 5, 1. αὐτῷ ἐδόκει καλῶς ἔχειν τὰ ἐν Βαβυλῶνι, ὡς καὶ ἀποδημεῖν. Λ. 5, 3. E. 6, 1, 4. p.

p. 363. οὕτως — ὡς — οὐ μάλα ἀφαμαρτάνειν. Margg. ἀφαμαρτάνει. O. 11, 6. ἀγαθὴ ἡμέρα ὡς ἀρετῆς ἄρχεσθαι. Ἀπολ. 16. Sic in formula ἢ ὡς, post comparatiuum, Π. 6, 4, 5. p. 392. τὰς ἀσπίδας μείζους ἔχουσιν, ἢ ὡς ποιεῖν τι καὶ ὁρᾶν. Ἀπ. 1, 4, 10. Cf. ἢ nr. 1. c. inf. et ἄν, Π. 8, 1, 9. πάντας οὕτως αἰδούμενος, ὡς μήτ' εἰπεῖν ἂν μήτε ποιῆσαι μηδὲν αἰσχρόν. 8, 7, 3. p. 551. c. nominatiuo et inf. Π. 2, 1, 4. οὕτως ὡπλισμένοι, ὡς ὅτι προσωτάτω ταχθέντες μάχεσθαι. 4, 2, 7. Sic post positiuum, intellecto μᾶλλον ἤ, Π. 4, 5, 8. ὀλίγοι ἐσμὲν, ὡς ἐγκρατεῖς εἶναι αὐτῶν. Ita Zeun. Sed vulgo editur ὥστε ἐγκρ. c. acc. et inf. Π. 4, 2, 7. οὕτω νομίζομεν ἔχειν, ὡς μὴ ἡμᾶς ἐφ' ὑμῖν γενέσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον — ὑμᾶς ἐφ' ὑμῖν γενήσεσθαι. 5, 2, 2. πάντα ἱκανὰ προσῆγον, ὡς δειπνῆσαι καλῶς ἅπασαν τὴν στρατιάν. A. 5, 6, 5. c. particip. pro inf. A. 7, 7, 18. οὕτω διακειμένους, ὡς νῦν τε μένοντας ἂν — αὖθίς τ' ἂν ταχὺ ἐλθόντας. Deinde sequitur, etiam acc. c. inf. ἄλλους τε — ταχὺ ἂν — παραγίγνεσθαι. ¶ 3) Indicat fere consilium, vbi iungitur participio. Cf. Markland. coniectt. Lys. p. 602. a) c. particip. fut; Π. 1, 4, 16. ἐδειπνοποιεῖτο, ὡς πρωῒ τῇ ὑστεραίᾳ θηράσων. 2, 1, 4. καθωπλισμένους οὕτως, καὶ ταῖς ψυχαῖς παρεσκευασμένους ὡς εἰς χεῖρας συμμίξοντας. Vbi simul respicere videtur ad οὕτως, ita vt participium fere accipi possit pro συμμίξωσι. 3, 3, 16. περιέμενον, ὡς — μαχούμενοι. 4, 1, 2. p. 200. 4, 2, 3. 5, 4, 19. 5, 5, 3. 6, 1, 26. 28. 6, 4, 2. 7, 4, 1. 5. A. 1, 1, 3. συλλαμβάνει Κῦρον, ὡς ἀποκτενῶν. 2, 6, 2. ἐξέπλει ὡς πολεμήσων. 3, 2, 7. 4, 3, 3. 18. 4, 7, 9. 6, 1, 22. 6, 4, 5. 7, 1, 7. 7, 2, 5. 7, 6, 1. 7, 8. 9. Ἀγ. 1, 28. E. 1, 1, 24. 1, 2, 4. 1, 3, 4. 2, 1, 1. 3, 5, 10. 4, 2, 3. O. 10, 4. Cf. ἔρχεσθαι nr. 2. et συσκευάζεσθαι. b) Ponitur etiam ita, vt participium fut. ad alium pertineat, quam verbum praecedens, Π. 6, 2, 7. p. 366. δρέπανα περὶ τοῖς ἄξοσι προσηρμόσαι, ὡς ἐλῶντες καὶ οὗτοι εἰς τὰς τάξεις. 7, 5, 7. τὸ στράτευμα κατένειμε Cyrus δώδεκα μέρη, ὡς μῆνα

μῆνα τοῦ ἐνιαυτοῦ ἕκαϛον τὸ μέρος φυλάξον. 6, 1, 17. προσέθηκε δρέπανα — ὡς ἐμβαλούντων εἰς τοὺς ἐναντίους. A. 1, 8, 7. ἡ γνώμη ἦν, ὡς εἰς τὰς τάξεις — ἐλώντων καὶ διακοψόντων. Cf. γνώμη nr. 3. Similiter mutata ſtructura Π. 5, 5, 14. p. 338. μὴ ὡς λόγον ὑμῖν ἐπεδειξόμενοι — τοῦτο μελετᾶτε, ἀλλ' ὡς τοὺς πεπεισμένους ὑφ' ἑκάϛου, δήλους ἐσομένους οἷς ἂν πράττωσιν, οὕτω παρασκευάζεσθε. c) c. particip. fut. et ἂν, Π. 1, 4, 23. οἱ πολέμιοι — ἔϛησαν, ὡς ἂν — ϛησόμενοι. Ita ſaltem e marg. Steph. edidit Welſius. Sed rectius all. habent ὡς ἂν — ϛησομένους, quod Zeun. bene explicat *quippe rati fore vt illi* (np. Medi) *ſubſiſterent.* d) c. particip. praeſ. Π. 5, 4, 14. παρεσκευάζετο ἤδη ὡς ἀπιών. Quod habet vim futuri, vt A. 7, 3, 7. ἐπὶ θύραις ἦσαν, ὡς ἐπὶ δεῖπνον ἰόντες. e) c. particip. aoriſt. Π. 5, 3, 14. συσκευάζοιτο ὡς ἐμβαλὼν εἰς τὴν χώραν. Zeun. ἐμβαλῶν. Recte. v. Fiſcher. ad Plat. Euthyphr. 2, 7. qui etiam Π. 7, 2, 1. τὰς μηχανὰς ἀνίϛη ὡς προσβαλὼν, cum Stephano legi iubet προσβαλῶν. 7, 4, 2. πρὸς ἀμφοτέρους ταυτὰ ἐποίει — ὡς δὴ οὕτω μᾶλλον ἐπιπεσὼν ἀπαρασκευάοις. Nihil hic mutauit aut monuit Zeunius. f) it. c. εἰς, A. 1, 8, 17. ἐπέκαμπτεν ὡς εἰς κύκλωσιν. 1, 9, 13. 2, 5, 6. Aγ. 1, 14. et E. 3, 4, 11. συσκευάζεσθαι ὡς εἰς ϛρατείαν. E. 2, 1, 14. 2, 2, 2. 4, 2, 12. g) c. ἐπὶ, A. 4, 3, 8 φρύγανα συλλέγοντες ὡς ἐπὶ πῦρ. 6, 4, 17. διεσπείροντο ὡς ἐπὶ τὸ λαμβάνειν. 7, 1, 23. 7, 6, 1. ϛρατεύεσθαι ὡς ἐπὶ Τισσαφέρνην. In Cod. Eton. ὡς deeſt. Aγ. 1, 6. E. 1, 1, 8. ἀνάγεσθαι — ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. §. 11. 3, 1, 6. Cf. nr. 26. h. omninoque Valckenar. ad Herodot. 9, 96. ¶ 4) *ſicut, quemadmodum.* A. 1, 6, 3. τὴν ἐπιϛολὴν δίδωσι πιϛῷ ἀνδρὶ, ὡς ᾤετο. 1, 9, 1. ἄρχειν ἀξιώτατος, ὡς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται. 2, 4, 12. 2, 6, 2. διαπραξάμενος ὡς ἐδύνατο παρὰ τῶν Ἐφόρων. 5, 8, 11. 7, 1, 17. οὕτως, ὡς πάντες ἐπίϛασθε. E. 4, 2, 12. ξυνετάχθησαν, ὡς ἑκάϛους οἱ ξεναγοὶ ἔταξαν. Ιερ. 6, 11. 10, 4. ὡς πάντες ἐπιϛάμεθα. Aπ. 2, 3, 10. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. §. 19. c. inf. Π. 5, 2, 2. ὡς σφίσι δο-

δοκεῖν, *vt ipsis videretur*. Eſt enim oratio obliqua. Naſcuntur etiam aliae formulae permultae, v. c. ὡς εἰκὸς, v. εἰκός. it. ὡς ἐμῇ δόξῃ, Πο. 5, 2. *quemadmodum ego opinor*. Eſt tamen haud dubie corrupta lectio, pro ὡς ἐμὴ δόξα. In marg. Caſtal. eſt ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. it. ὡς ἔτυχε, v. τυγχάνειν nr. 8. it. ὡς οὐδέποτε, *quam maxime*. Phavorin: ὡς οὐκ, ἀντὶ τοῦ λίαν, ἀλλ' ἔχει τινὰ ἔμφασιν τοῦτο. Π. 3, 1, 11. δοῦλος ὡς οὐδεπώποτε γενόμενος. 3, 2, 7. ¶ 5) *prout*. Π. 5, 4, 4. αὐτὸς — εἵπετο, ὡς ᾤετο συμφέρειν. Sed. Zeun. malit vertere *quamdiu, quoad, quousque*. Cf. nr. 30. d. c. gen. conſequentiae, Απ. 1, 1, 4. προηγόρευε τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ ποιεῖν, ὡς τοῦ δαιμονίου προσημαίνοντος. ¶ 6) *ſecundum, vtpote*. Scil. ponitur ὡς interdum eo ſenſu, quo *vt* in loco Ciceronis Brut. 7. „opi„nio eſt, Piſiſtratum, et „— Solonem, poſteaque „Cliſthenem, multum, „*vt* temporibus illis, va„luiſſe dicendo." vel in verbis Caeſaris de B. G. 3, 8. „horum auctoritate „finitimi adducti, *vt* ſunt „Gallorum ſubita et re„pentina conſilia." Cf. Hoogeuen. ad Viger. 8, 10, 19. Π. 2, 1, 2. p. 88. τοξόται γένοιντ' ἂν, ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας, κἂν ἐξακισμύριοι. Brodaeus: *vt in prouincia hac conſcribi et colligi poſſunt*. Zeun. *pro ratione* ſ. *proportione, prout*. Non igitur erat, quod Stephano et Welſio ὡς ſuſpectum eſſet. A. 5, 3, 13. ὁ ναὸς, ὡς μικρὸς μεγάλῳ, τῷ ἐν Ἐφέσῳ εἴκασται. E. 5, 4, 49. καὶ, ὡς στρατεύματι, δυοῖν ἡμέραιν ὁδὸν ἐν μιᾷ κατανύσας. v. Fr. Portus. Leuncl. in verſione neglexit. ¶ 7) *ſimiliter*. Απολ. 19. εἴ τινα οἶδα ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον ἢ ἐξ εὐσεβοῦς ἀνόσιον ἢ ὡς ἐκ μετριοπότου οἰνόφλυγα. Gesnerus in chreſtomathia et Bach. ὡς tacite omiſerunt. ¶ 8) Indicat etiam aliis modis comparationem, vt Π. 1, 5, 7. p. 54. ἰδιώτας — ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγωνίζεσθαι, *ſi nobiscum comparentur*. v. Ienſ. ad Lucian. Timon. p. 125. Cf. πρὸς c. acc. nr. 3. ¶ 9) *ſcilicet, verbi cauſa*. Ponitur enim, cum ſermo olim habitus repetitur. v. Abreſch. dilucidatt. Thucyd.

cyd. 1, p. 31. Π. 1, 6, 5. ἅ ποτε ἐδόκει ἡμῖν· ὡς ἅπερ οἱ θεοὶ δεδώκασιν, μαθόντας ἀνθρώπους βέλτιον πράξειν. Steph. ὅσαπερ. A. 5, 8, 4. σὺ δ' εἶπες ὁπόσα γ' ἐβούλου, ὡς ἔγωγε αὐτὸν οὐκ ἄξω. ¶ 10) *quomodo.* Π. 1, 5, 7. p. 54. ἀπαίδευτοι ὡς χρὴ συμμάχοις — χρῆσθαι. A. 2, 1, 1. 5, 1, 1. Πο. 4, 33. Ἀπ. 1, 3, 1. O. 6, 12. c. opt. E. 4, 2, 1. τὰ ἄλλα διηγεῖτο ὡς ἔχοι. c. ἂν, Π. 1, 6, 12. p. 64. ἐπιμέλειαν — ὡς ἂν ἕκαστα — κράτιστοι σύμμαχοι γένοιντο. Ibid. ἐπαίδευσεν ὡς ἂν δυναίμην. 2, 4, 2. ἕπεσθαι, ὡς ἂν αὐτὸς ἡγῆται, *aeque celeriter atque ipſe.* 4, 2, 9. ὡς ἂν ὁρῶσιν αὐτοὺς — οὕτω καὶ αὐτοί. §. 17. σκοπῶν ὡς ἂν ταῦτα τάχιστα — γένοιτο. 5, 4, 12. Ιπ. 9, 1. ¶ 11) *quam.* Eſt exclamantis omninoque comparantis. c. adiect. Π. 1, 3, 2. ὡς καλός μοι ὁ πάππος! 1, 4, 11. θηρία ὡς καλὰ, ὡς μεγάλα, ὡς λιπαρὰ ἐφαίνετο! 3, 2, 7. ὡς ὀλίγα δυνάμενοι — πολλὰ ἐπιχειροῦμεν πράττειν! 5, 3, 17. διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους, ὡς μνημονικὸς ὁ Κῦρος. 7, 1, 6. c. aduerb. Π. 1, 6, 18. ὡς προθύμως — καλοῦσι, it. ὡς προθύμως — πείθονται, it. ὡς ἰσχυρῶς — θέλουσιν. 8, 5, 1. ὡς — εὐτάκτως κατεσκευάζετο. Σ. 8, 5. Ιπ. 8, 20. ὡς πολὺ — φοβερώτατα ἔχουσιν, *quam valde.* ¶ 12) *quantopere.* c. verbis, Π. 1, 4, 11. ὡς ἄρα ἐφλυαροῦμεν. Ιπ. 8, 20. ὡς — ἐκπλήττονται. ¶ 13) *quam.* Habet vim augendi ante ſuperlatiuum, Π. 1, 3, 4. ὡς ἥδιστα. 1, 5, 7. extr. ὡς τάχιστα. 1, 6, 16. ὡς μάλιστα. §. 19. p. 74. ὡς τάχιστα — ὡς ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι. 2, 1, 2. p. 89. §. 4. ὡς βέλτιστοι. 2, 4, 1. ὡς τάχιστα — ὡς εὐκοσμότατα. §. 4. ὡς λαμπρότατον. 3, 3, 7. 4, 2, 3. ὡς μάλιστα — ὡς μέγιστον φρονεῖν. §. 9. 5, 2, 10. ὡς πλεῖστα — ὡς κράτιστοι. 5, 3, 14. §. 15. p. 297. §. 16. extr. ὡς βραχυτάτας καὶ ὡς πλείστας. A. 1, 3, 14. 1, 6, 9. 2, 5, 2. p. 111. ὡς μέγιστος. 4, 6, 7. ὡς κράτιστα — ὡς ῥᾷστα — ὅπως ἐλάχιστα μὲν τραύματα λάβοιμεν, ὡς ἐλάχιστα δὲ σώματα ἀνδρῶν ἀποβάλοιμεν. Hutch. legi etiam iubet ὅπως ὡς ἐλάχιστα. §. 11. E. 4, 2, 1. 3. Ἀπ. 1, 6, 15. ὡς πλείστους. O. 3, 10. ὡς πλεῖστα. 4, 14. ὡς καλ-

κάλλιςα. Ιπρ. 1, 6. ὡς πλεῖςον. Cf. μάλιςα et ταχὺς nr. 11. Interdum ſcribitur vno verbo, vt ὡςβέλτιςα, ὡσπλείςην. v. βέλτιςος et πολὺς nr. 39. Sic ante ἐπιτοπολὺ, v. ἐπ. et πολὺς nr. 14. ante τὸ πολὺ, Λ. 5, 5. Απ. 1, 1, 10. ante τὰ πολλὰ, Π. 2, 1, 15. 8, 5, 8. Αϑ. 3, 5. Ο. 11, 17. Ιπ. 1, 9. Ιπρ. 8, 7. 23. it. c. verbo δύνασθαι vel δυνατὸν, Π. 3, 2, 7. ἧκε — ὡς ἐδύνατο τάχιςα. 5, 4, 2. ἐλαύνων ὡς δυνατὸν ἦν τάχιςα. 6, 1, 25. γίγνεσθαι ὡς ἂν δύνωμαι κράτιςος. 6, 2, 3. 6, 3, 1. Α. 1, 6, 3. Ε. 4, 1, 20. Απ. 2, 2, 5. 6. 4, 5, 5. Ο. 3, 13. 11, 17. Cf. δύνασθαι nr. 2. c. et δυνατός. it. c. ἔνι, Απ. 4, 5, 9. ὡς ἔνι ἥδιςα. it. c. οἷόν τε, Απ. 4, 5, 2. ὡς οἷόν τέ γε μάλιςα. ¶ 14) *quippe, tanquam.* c. particip. Π. 1, 1, 1. θαυμάζονται ὡς σοφοὶ — γεγενημένοι, *quippe qui fuerint.* 1, 3, 14. ὁ διδάσκαλός με, ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἄλλοις καθίςη δικάζειν. 1, 4, 13. Α. 1, 4, 7. ὡς δολίους ὄντας αὐτοὺς ληφθῆναι. 7, 3, 14. Ε. 1, 6, 22. Απ. 1, 2, 35. 4, 8, 11. c. ἂν et particip. Π. 1, 3, 7. τὸν Κῦρον ἐπερέσθαι προπετῶς, ὡς ἂν παῖς μηδέπω ὑποπτήσσων. Camerar. intelligi iubet ἔροιτο. Certe eſt ἀνακόλουθον. Α. 5, 7, 14. ὡς ἂν καὶ ἑωρακότες, *quippe qui vidiſſent.* c. adiect. Π. 3, 1, 22. ὡς πολεμίοις αὐτοῖς χρῶνται, *tanquam.* Ponitur in appoſitione, Ε. 2, 1, 5. ἔδοσαν τὸν Λύσανδρον ὡς ἐπιςολέα, ναύαρχον δὲ Ἄρακον. Poterat etiam ſcribi ὡς ναύαρχον. Sic Π. 3, 1, 20. οὐδὲ εἰλῆφθαι ἔγωγε αἰχμάλωτον ταύτην νομίζω. Brodaeus volebat ὡς αἰχμ. et ſic eſt in margg. 4, 1, 2. p. 201. Χρυσάνταν ἐργάτην τῶν πολεμικῶν — τιμῶ. Margg. ὡς ἐργάτην. ¶ 15) ὡς παρ' ἐμοῦ, Π. 8, 7, 3. p. 551. *meo nomine, verbis meis.* ¶ 16) *quaſi.* Ε. 4, 3, 7. ἐβουθύτει ὡς εὐαγγέλια, *ſimulans.* c. particip. Π. 2, 4, 12. ὡς βουλόμενος πρὸς τὰ φρούρια ἐλθεῖν. Oppon. τῷ ὄντι. 5, 1, 7. εὔχονται ἀεὶ, ὡς ἄθλιοι ὄντες, ἀποθανεῖν. 6, 2, 4. §. 7. p. 367. 8, 1, 14. ὡς οὐδὲν θαυμάζοντες, *quaſi nihil admirarentur, vt nihil admirari viderentur.* Α. 1, 1, 11. ὡς ἐπὶ Πεισίδας βουλόμενος ςρατεύεσθαι — ὡς πολε-

πολεμήσων Τισσαφέρνει. 1, 2, 1. 1, 4, 7. ὡς ἀπιόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν. 2, 4, 4. 4, 3, 3. 5, 8, 10. ὡς κάμνων, *morbum ſimulans* ſ. *cauſans*. E. 1, 7, 5. ὡς δὴ ξυγγενεῖς ὄντες. 2, 1, 4. Ἀπ. 1, 1, 5. c. particip. et ἂν, Ἀπ. 4, 2, 6. ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἀξιόλογοι γενόμενοι. c. particip. neutr. Π. 6, 3, 11. p. 386. οὕτω δεῖ ὑμᾶς παρεσκευάσθαι, ὡς πρώτους δεῆσον ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. E. 2, 4. 1, ὡς ἐξὸν ἤδη αὐτοῖς τυραννεῖν. Cf. δεῖ nr. 2. c. gen. conſequentiae, E. 2, 4, 19. ὡς ἀφεστηκότος τοῦ δήμου. 4, 3, 7. ὡς Λακεδαιμονίων νικώντων. Ἀπ. 3, 5, 20. c. acc. conſequ. Π. 5, 4, 2. ὡς δὴ φοβηθέντας καὶ ὀλίγους ὄντας. 6, 1, 7. ὡς τὰ μὲν οἴκοι στρατιὰν οὖσαν, τὰ δ' ἑορτήν. Zeun. interpretatur νομίζοντι εἶναι. c. ἐπὶ, Π. 4, 5, 4. ἐμεθύσκετο — ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ. A. 1, 2, 1. ἀθροίζει ὡς ἐπὶ τούτους — τὸ στράτευμα. E. 7, 2, 23. c. παρὰ, Π. 6, 2, 2. ἐλθόντες εἰς τοὺς πολεμίους ὡς παρὰ τοῦ Ἰνδοῦ, *ſimulantes, vos miſſos eſſe ab Indorum rege*. ¶ 17) *ſimulate*, fere i. q. ἀντί. Ἀπ. 4, 2, 17. εἰ ἐξαπατήσας — ὡς σιτίον τὸ φάρμακον δῷ. ¶ 18) *quia*. c. indicatiuo, Π. 1, 4, 5. ὡς δ' οὐκ ἀπεδίδρασκεν, — ταχὺ εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο. 4, 2, 15. ὡς θέρος ἦν. A. 5, 2, 6. c. opt. Π. 1, 6, 12. p. 64. ὡς δέησοι καὶ τούτων — ἐπιμελεῖσθαι. E. 1, 2, 10. c. particip. Π. 7, 5, 7. κατεγέλων τῆς πολιορκίας, ὡς ἔχοντες τὰ ἐπιτήδεια. Ἀπ. 2, 3, 3. c. particip. fut. et ἂν, Ἀπ. 2, 2, 3. ὡς οὐκ ἂν — τὴν ἀδικίαν παύσοντες, *quia coercere non poſſunt*. c. gen. conſequentiae, Π. 2, 4, 1. ὡς ὀψομένων τῶν Ἰνδῶν, *quia Indorum legati viſuri ſunt*. 3, 3, 4. ὡς εἰρήνης οἴκοι οὔσης, *quia pax eſt reſtituta*. 6, 1, 20. ὡς ἠδικηκότος ἐμοῦ μεγάλα. 7, 5, 13. ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης. §. 17. p. 446. 8, 5, 5. 8, 6, 7. A. 1, 1, 11. ὡς πράγματα παρεχόντων Πεισιδῶν τῇ ἑαυτοῦ χώρᾳ. 3, 4, 2. 5, 7, 18. Πο. 4, 11. E. 3, 2, 12. 3, 5, 4. 4, 2, 11. 5, 4, 9. O. 6, 1. κελεύων σὺν τοῖς θεοῖς ἄρχεσθαι — ὡς τῶν θεῶν κυρίων ὄντων. Zeun. explicat λέγων ὅτι οἱ θεοὶ κύριοι εἰσίν. c. acc. conſequ. Π. 1, 6, 19. p. 77. ὡς ὀψιμαθῆ με ὄντα — μὴ φείδου διδάσκειν. A. 1, 2, 19.

19. ταύτην τὴν χώραν — διαρπάσαι, ὡς πολεμίαν οὖσαν. c. acc. neutr. Π. 3, 2, 4. παρασκευάζεσθαι, ὡς αὐτίκα δεῆσον ἐπιδιώκειν. 5, 2, 11. ὡς — μέλον αὐτοῖς ἰσχυρῶς. Steph. volebat μέλοι. A. 5, 2, 10. Sic Zeun. O. 11, 6. emendandum putabat: ὡς οὖν θεμιτὸν ὄν, et ita Gail reperit in vno MS. Vulgo ὂν deeſt. ¶ 19) Interdum explicari poteſt per λέγων et infinitiuum. c. gen. conſequ. Ay. 1, 31. et E. 3, 4, 23. παρήγγειλε — ἐμβαλεῖν, ὡς αὐτοῦ τε καὶ παντὸς τοῦ στρατεύματος ἑπομένου, i. e. λέγων ſ. ὑπισχνούμενος αὐτόν τε καὶ πᾶν τὸ στράτευμα ἕψεσθαι. Sic c. nominatiuis, Σ. 1, 16. παρεμυθοῦντο αὐτὸν, ὡς αὖθις γελασόμενοι. c. acc. conſequ. Π. 4, 5, 17. συνδιαμένειν παρακαλεῖτε, ὡς καὶ ἐμοὶ τοῦτο συνδοκοῦν. Vbi tamen etiam eſſe poſſunt nominatiui. ¶ 20) Saepe exponi poteſt per νομίζων vel ſimile, et infinitiuum. c. gen. conſequ. Π. 1, 4, 21. ὡς παυσομένου τοῦ διωγμοῦ, h. e. ἐλπίζοντες παύσεσθαι τὸν διωγμόν. Poſſit tamen h. l. reddi *eo conſilio vt.* 8, 7, 3. p. 544. ὡς παλαιὰ — λέγοντος ἐμοῦ οὕτως ἀποδέχεσθε. Απ. 1, 6, 5. τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις, ὡς ἧττον ὑγιεινὰ ἐσθίοντος ἐμοῦ, i. e. νομίζων ἐμὲ ἐσθίειν. 2, 6, 33. ὡς τοὺς καλοὺς φιλήσοντός μου — θαῤῥῶν δίδασκε, *tibi perſuadens, me* etc. Cf. nr. 18. c. gen. ſimplici, Π. 3, 1, 5. ἐρώτα, ὅ τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος, np. ἐμοῦ, *perſuaſum tibi habens, me vera eſſe dicturum.* 8, 4, 12. ὡς ἀναμενοῦντος, καὶ οὐκ ἀποθανουμένου (np. ἐμοῦ), οὕτω παρασκευάζου, *para te, vt aliquando des mihi promiſſa, perſuaſum tibi habens, me eſſe exſpectaturum, nec moriturum.* Cf. nr. 26. l. et Απ. 2, 6, 32. c. acc. conſequ. Π. 1, 6, 1. οὐδὲν ἔτι ἄλλο οἰωνιζόμενοι ἐπορεύοντο, ὡς οὐδένα ἂν λήσαντα τὰ τοῦ μεγίστου θεοῦ σημεῖα. 8, 1, 16. A. 5, 3, 1. 6, 6, 1. Απ. 1, 2, 20. ὡς τὴν μὲν τῶν χρηστῶν ὁμιλίαν ἄσκησιν οὖσαν τῆς ἀρετῆς. MS. Stobae. habet εἶναι pro οὖσαν. 1, 3, 2. 1, 6, 5. ὡς ἡδίω σοι — ὄντα. 2, 2, 13. ὡς οὔτε ἂν τὰ ἱερὰ εὐσεβῶς θυόμενα. Sic c. οὕτω, Π. 1, 6, 4. ὡς πρὸς φίλους μοι τοὺς θεοὺς ὄντας, οὕτω διάκειμαι.

μαι, h. e. νομίζων f. ἐλπίζων φίλους μ. τ. ϑ. εἶναι, οὕτω πρὸς αὐτοὺς διάκειμαι. c. acc. ſimplici, Π. 6, 1, 15. ἀντιπαρεσκευάζετο — ὡς μάχης ἔτι δεῆσον. c. nominatiuo, A. 1, 1, 10. ὡς οὕτω περιγενόμενος ἂν τῶν ἀντιςχσιωτῶν. Απ. 1, 6, 8. ὡς εὖ πράττοντες. Paulo ante erat οἰόμενοι — εὖ πρ. Cf. nr. 3. et 16. et ἁλίσκειν. ¶ 21) nam. Π. 1, 3, 15. ϑάρσει, ὡς οὐδένα ἀποπέμψεται. Poteſt etiam referri ad nr. 22. vt ſenſus ſit: *noli timere ne quenquam.* 4, 2, 12. p. 217. φυλάξαϑαι δεῖ τὸ ἐφ' ἁρπαγὴν τραπέϑαι· ὡς ὁ τοῦτο ποιῶν οὐκέτι ἀνήρ ἐςιν. §. 18. 5, 1. 8. E. 2, 3, 17. p. 94. οὐ τούτου, ἀλλ' ὑμῶν αὐτῶν φείσεϑε, ὡς οὗτος σωϑεὶς etc. Απ. 1, 2, 41. O. 6, 1. §. 12. βουλοίμην ἂν οὕτως ἀκούειν, ὡς καὶ ἔγωγε ἐρῶ τούτου — ἄξιος γενέϑαι. Zeun. οὕτως — ὡς explicat *propterea — quod.* 7, 9, 10, 1. K. 6, 4. ¶ 22) i. q. ὅτι, *quod.* Cf. ἐνϑυμεῖϑαι nr. 1. g. ἐννοεῖν nr. 1. 2. ἐννοεῖϑαι nr. 1. Legitur a) c. indicatiuo, Απ. 2, 9, 8. αὐτῷ ὀνειδίζοι — ὡς κολακεύει. Hindenb. corrigit κολακεύοι, probante Erneſtio. In ed. Welſ. eſt κολακεύειν. Sic Απ. 1, 2, 56. τοῦτο δὴ λέγειν αὐτὸν, ὡς ὁ ποιητὴς κελεύει, *in hanc ſententiam, quod iuberet.* Ern. emendat κελεύοι. b) c. opt. Π. 1, 5, 1. ἔσκωπτον αὐτὸν, ὡς ἡδυπαϑεῖν μεμαϑηκὼς — ἥκοι. 8, 2, 8. λόγος αὐτοῦ ἀπομνημονεύεται, ὡς λέγοι. A. 1, 1, 3. διαβάλλει τὸν Κῦρον — ὡς ἐπιβουλεύοι, E. 5, 2, 25. κατηγορεῖτο ὡς βαρβαρίζει (fort. legendum βαρβαρίζοι) καὶ ὡς — γεγενημένος εἴη, καὶ ὡς — μετειληφὼς εἴη, καὶ ὅτι — εἶεν. Απ. 1, 2, 58. ταῦτα δὴ αὐτὸν ἐξηγεῖϑαι, ὡς ὁ ποιητὴς ἐπαινοίη. O. 4, 21. c) c. particip. poſt verbum γελᾷν, O. 2, 9. ἐγέλασας ἐπ' ἐμοὶ, ὡς οὐδὲ εἰδότι ὅ τι εἴη πλοῦτος. it. poſt verba accuſandi, Π. 3, 1, 22. οὐ τοῦτο αἰτιώμενοι αὐτοὺς κατακτείνουσιν, ὡς — ποιοῦντας. E. 2, 3, 16. διέβαλλον, ὡς λυμαινόμενον τὴν πολιτείαν. 3, 5, 8. p. 180. ἃ μέμφεϑε ἡμῖν, ὡς ψηφισαμένοις χαλεπά. Margg. ψηφισαμένων. d) Saepe pro acc. et inf. Π. 1, 4, 20. ϑαυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει, h. e. φρονοῦντα f. φρονεῖν αὐτόν. 2, 3, 2. οὕτω δεῖ ὑμᾶς γιγνώσκειν,

σκειν, ὡς — καλὰ διαπράττονται. 4, 5, 15. p. 251. 5, 5, 10. p. 332. §. 12. 8, 1, 14. 8, 3, 16. A. 2, 5, 2. p. 109. 2, 6, 2. 5, 5, 11. ἃ ἠπείλησας, ὡς — συμμάχους ποιήσεσθε. 6, 3, 10. Αγ. 1, 5. 2, 23. Λ. 1, 1. E. 3, 5, 4. 6, 2, 8. 7, 1, 3. Ιερ. 1, 38. πιστεῦσαι, ὡς φιλεῖται, — ἐπιστάμεθα τοὺς διὰ φόβον ὑπηρετοῦντας, ὡς — ἐξεικάζουσιν αὐτοὺς etc. Aem. Portus malit ἐξεικάζωσιν. 10, 1. λέγεις, ὡς φιλίαν κτησάμενος οὐδὲν ἔτι δεήσεται. Απ. 1, 1, 2. ὡς οὐκ ἐνόμιζεν — ποίῳ ποτ' ἐχρήσαντο τεκμηρίῳ; 1, 2, 35. 3, 3, 10. Ιππ. 1, 11. τάδε διδάσκων, ὡς ἀναγκασθήσονται. [All. ὡς ἂν ἀναγκ. §. 13. c. opt. Π. 1, 5, 3. λέγων ὡς μεγάλα εἴη ταῦτα ἔθνη. 2, 4, 8. p. 131. §. 12. A. 2, 6, 6. 5, 6, 2. Αγ. 1, 28. E. 3, 1, 11. 3, 2, 12. 4, 3, 7. ἔλεγεν, ὡς ἀγγέλλοιτο — τετελευτηκώς. Απ. 1, 1, 1. c. opt. et ἂν, Απ. 3, 3, 14. οἴει — ὡς πολὺ ἂν καὶ τοῦτο διενέγκοιεν. Reiskius tentabat ὡς δεῖ, πολύ — διενεγκεῖν. 3, 4, 6. λέγω ἔγωγ', ὡς — ἀγαθὸς ἂν εἴη προστάτης. c. particip. fut. E. 4, 2, 3. προεῖπε καὶ τοῖς ἱππάρχοις — ὡς καὶ τούτοις νικητήριον δώσων, *se daturum esse.* c. gen. consequentiae, Π. 1, 6, 11. ὡς ἐμοῦ μηδέποτε ἀμελήσοντος — οὕτως ἔχε τὴν γνώμην, 2, 3, 6. A. 1, 3, 6. ὡς ἐμοῦ ἰόντος ὅπῃ ἂν καὶ ὑμεῖς, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε. Abreschius auctar. dilucidatt. Thucyd. p. 337. vertit *de.* A. 1, 8, 7. v. nr. 3. b. et γνώμη nr. 3. 2, 1, 15. ὡς πολέμου ὄντος παρ' ὑμῶν ἀπαγγελῶ. 5, 6, 2. ὅτι εὐχ ὡς τοῖς Ἕλλησι πολεμησόντων σφῶν εἴποι, *ipsos bellum gesturos esse.* E. 3, 4, 1. c. acc. consequ. Π. 2, 3, 2. ὅταν — ἐν ἑαυτοῖς ἔχωσιν ἕκαστοι, ὡς — οὐδὲν ἐσόμενον τῶν δεόντων. A. 1, 3, 15. ὡς μὲν στρατηγήσοντα ἐμὲ μηδεὶς λεγέτω — ὡς δὲ πείσομαι etc. Muretus malit πεισόμενον. Sed Abreschius l. l. agnoscit duplicem constructionem, et Hutch. defendit e more Xenophontis commutate dicendi. Scil. ante ὡς δὲ πείσομαι repetenda ἀπὸ τοῦ κοινοῦ sunt verba ἕκαστος ὑμῶν λεγέτω. Cf. ἀναθορυβεῖν et ἀνακράζειν.

¶ 23) *cum, postquam.* c. indicatiuo, Π. 1, 4, 4. ὡς δὲ προῆγεν ὁ χρόνος αὐτόν. §. 8. ὡς δὲ εἶδεν ἔλα-

ἔλαφον. — ὡς δὲ εἰς τὸ πεδίον ἦλθεν — ὡς δ' ᾔσθετο κραυγῆς — καὶ ὡς εἶδεν. §. 18. 19. 21. 22. 2, 2, 1. p. 102. §. 2. 2, 4, 14. 15. 3, 1, 1. 3, 2, 7. A. 1, 8, 18. 1, 10, 3. ὡς δὲ ᾔσθοντο οἱ Ἕλληνες. All. ἐπεὶ δ. 4, 3, 20. 4, 6, 15. οἱ δὲ πολέμιοι ὡς ᾔσθοντο. Cod. Eton. ἐπεὶ ᾔσθ. 4, 8, 15. οἱ δὲ πολέμιοι ἐπεὶ ἤρξαντο. Cod. Eton. ὡς, quod fortaſſis eſt genuinum. 6, 1, 11. Aγ. 2, 3. E. 2, 4, 18. 3, 2, 12. 13. 4, 1, 9. 4, 2, 8. 5, 4, 8. 6, 3, 6. p. 386. Aπ. 2, 1, 23. Σ. 1, 14. 2, 1. c. inf. Aπολ. 5. ὡς δὲ αὐτὸν εἰπεῖν. Scil. eſt oratio obliqua, et infinitiuus pendet a verbo ἔφη, quod praecedit. ¶ 24) ὡς — εὐθὺς ſiue ὡς τάχιστα — εὐθὺς, *ſimulac — confeſtim.* Π. 1, 3, 1. ὡς δὲ ἀφίκετο τάχιστα — εὐθὺς ἠσπάζετο. 1, 4, 20. ὡς εἶδεν ὁρμωμένους, συνεξορμᾷ εὐθύς. Ibid. ὡς εἶδον αὐτοὺς — εὐθὺς ἔφυγον. 3, 1, 4. 3, 2, 6. Aπ. 1, 2, 16. Interdum εὐθὺς omittitur. ¶ 25) *ſere, circiter.* In deſcribendis numeris et magnitudine, Π. 4, 2, 1. ὡς χιλίους ὄντας ἱππέας. 4, 5, 7. τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας ὡς ἑκατόν. 6, 1, 17. δρέπανα ὡς διπήχεα. 6, 3, 5. ὡς δύο παρασάγγας. A. 1, 6, 1. ὡς δισχιλίων ἵππων. 1, 7, 13. ὡς εἴκοσι ποδῶν. 3, 3, 5. ἱππέας ὡς τριακοσίους, σφενδονήτας ὡς τετρακοσίους. Cod. Par. εἰς τετρ. 4, 6, 4. ὡς τριάκοντα. All. εἰς τρ. 5, 3, 12. 5, 4, 6. παλτὸν ὡς ἑξάπηχυ. In edd. vett. deeſt ὡς. 7, 8, 8. 11. Aγ. 2, 10. E. 1, 2, 2. 6. 2, 4, 2. ὡς σὺν ἑβδομήκοντα. §. 24. 3, 1, 11. 4, 1, 9. 10. 4, 2, 9. 4, 3, 13. ὡς ὀγδοήκοντα. Sed Aγ. 2, 13. ὡς deeſt. E. 4, 3, 16. 7, 2, 5. c. περὶ, ita vt alterutrum redundet, E. 5, 4, 14. ὡς περὶ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. v. εἰς nr. 13. ¶ 26) Redundat a) ante infinitiuum poſt verba dicendi et ſimilia, quibus per ſe iungi poteſt infinitiuus. v. Fiſcher proluſ. I. de nonnullis locis Palaephati (Lipſ. 1768. 4.) p. VIII. et ad Plat. Phaed. 8. et 58. Π. 1, 6, 19. p. 73. λέγεις σὺ ὡς — δεῖ. Fiſcherus veriorem putat ſcripturam Codicis Budenſis δεῖν, quam etiam Zeun. recepit. E. 3, 4, 11. Ἀγησίλαος ἀπαγγεῖλαι Τισσαφέρνει — ἐκέλευσεν, ὡς πολλὴν χάριν αὐτῷ ἔχειν.

χειν. Leuncl. e libris aliis restitui iubebat ἔχοι, vt est Αγ. 1, 13. E. 6, 5, 24. ἐλογίζοντο — ὡς καὶ συνελθοῦσαν ἂν τὴν δύναμιν, καὶ μάχεσθαι ἂν ἄμεινον. §. 38. p. 429. ἐλπίζειν χρὴ, ὡς ἄνδρας ἀγαθοὺς αὐτοὺς ἔσεσθαι. Leuncl. ὡς delere volebat. 7, 4, 39. κατηγόρουν αὐτοῦ, ὡς δεῖν ἀποθανεῖν. Simile putari potest, quod nr. 9. ex Π. 1, 6, 5. attulimus, item vbi est post ἱκανὸς ante infinitiuum, E. 6, 1, 4. p. 362. ἱκανὴν πέμπειν συμμαχίαν ὡς ἐμοὶ πολεμεῖν. b) ante aduerbia; v. Bergler. ad Alciphr. 1, 30. Αθ. 2, 19. ἔνιοι ὄντες ὡς ἀληθῶς τοῦ δήμου τὴν φύσιν, οὐ δημοτικοί εἰσι. Sic ante comparatiuum. v. μᾶλλον nr. 3. c) ante γὰρ, A. 6, 4, 12. ὡς γὰρ ἐγὼ — ἤκουσα τινος, ὅτι Κλέανδρος — μέλλει ἥξειν. Nisi vel γὰρ redundat, vt ὡς sit *quia* vel *postquam*, vel ὥς rescribendum est. d) ante διὰ, A. 1, 3, 14. ἡγεμένα — ὅστις ὡς διὰ φιλίας τῆς χώρας ἀπάξει. In Cod. Par. deest ὡς. 4, 1, 6. διιέναι αὐτοὺς ὡς διὰ φιλίας τῆς χώρας. 5, 5, 3. ὡς διὰ φιλίας πορευόμενοι. Nisi est *vt solent ii qui* etc. e) ante εἰς, Π. 8, 5, 9. ὅπως ἔχῃ — ὡς εἰς οἰκεῖα κατάγεσθαι. Saltem abesse ὡς poterat. f) ante ἐν, Π. 7, 5, 9. p. 439. ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι. Zeun. omittit ὡς, auctore codice Budensi. g) post ἐπεὶ, Π. 6, 1. 12. ἐπείπερ ὡς οἴκοθεν ἀποδημοῦμεν. All. εἴπερ καὶ ὣς οἴκ. h) ante ἐπὶ, Π. 8, 3, 11. ἔδειξε τέρμα ὡς ἐπὶ πέντε σταδίων. Nisi est *vsque*. A. 1, 2, 4. ὡς ἐπὶ Πεισίδας. Possit tamen h. l. explicari *eo consilio, vt bellum Pisidis inferretur*. E. 1, 6, 5. ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς πεμφθείς. §. 1. simpliciter est ἐπὶ τὰς ναῦς. K. 9, 5. πιέσας ὡς ἐπὶ γῆν. Cf. nr. 3. g. i) post ἵνα, Π. 1, 3, 4. ἵνα ὡς ἧσσον τὰ οἴκαδε ποθοίη. Zeun. exponit ὡς ἥκιστα. Steph. aliique ὡς ommittunt. Immo ἵνα tanquam glossema omittendum erat. k) ante ὅτι, v. ὅτι nr. 3. Raphel. et Wetsten. ad 2 Corinth. 5, 19. Π. 5. 3, 15. p. 297. ἐννοεῖται, ὡς — ὅτι ὡς τάχιστα οὐδένα εἰκὸς σὺν αὐτῷ βούλεσθαι εἶναι. Vbi perspicuitatis causa post ὡς repetitum est ὅτι. Πο. 5, 1. E. 3, 2, 12. εἰπὼν — ὡς ὅτι ὀκνοίη. In ed. Wells. de-

deeſt ὅτι. 6, 4, 37. οἱ δέ τινες (np. λέγουσι), ὡς — ὅτι — ἐμνήσευε τὴν Ἰάσονος γυναῖκα ἀναλαβεῖν. 6, 5, 13. In his certe redundat alterutrum, vt vbi ὡς ponitur poſt ὅτι, E. 3, 4, 20. προεῖπεν ὅτι ὡς εὐθὺς ἡγήσοιτο. Αγ. 1, 28. deeſt ὅτι. Sic Π. 5, 4, 19. vitioſa videtur lectio Cod. Guelf. οἶδ' ὅτι ὡς — φαίνεται, pro οἶδα ὅτι. l) ante οὖν, Π. 6, 1, 21. ὡς πορεύσομαι οὖν. Sed Zeun. e cod. Guelf. edidit ὡς πορευσομένου, np. ἐμοῦ, h. e. νόμιζε ὅτι πορεύσομαι. m) ante πρὸς, E. 2, 4, 28. εἰρήνην ἔχειν ὡς πρὸς ἀλλήλους. ¶ 27) ad. Thom. Mag: ὡς — λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως, ἐπὶ κινήσεως καὶ ἐπὶ ἐμψύχου, — ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχου. Phauorin: ὡς — λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ εἰς, ἀεί ποτε ἐπὶ ἐμψύχων λαμβάνεται. it. ὡς, ἀντὶ τοῦ πρὸς λέγουσιν Ἀττικοί. Sed Ern. ad Απ. 2, 7, 2. aliique ſatis docuerunt, proprie dici ὡς πρὸς ſ. ὡς εἰς, ſed deinde omiſſa praepoſitione poni eodem ſenſu ὡς ſimpliciter. Π. 1, 3, 12. ὁπόταν βούλῃ εἰσιέναι ὡς ἐμέ. 1, 4, 26. πάλιν ἰέναι ὡς σὲ ἡδέως. 4, 2. 12. extr. 4, 4, 3. 4, 5, 12. p. 247. 4, 6, 5. 5, 3, 7. κλίμακας ὡς τὸ Φρούριον ἄγοντες. 5, 4, 9. 5, 5, 1. A. 1, 2, 4. 2, 3, 14. 2, 6, 1. ἀνήχθησαν ὡς βασιλέα. Heſych: ὡς βασιλέα· πρὸς τὸν βασιλέα. (Π. 8, 8, 2. de eadem re eſt πρὸς βασιλέα.) E. 1, 3, 7. Απ. 2, 7, 2. Φυγόντων ὡς τὸν Πειραιᾶ, συνεληλύθασιν ὡς ἐμέ. 2, 10, 5. Sic A. 7, 7, 33. ὡς οἴχοιτο πρὸς Σεύθην. Cod. Par. habet ὡς Σεύθην. E. 5, 1, 22. ᾤχετο· ἐς Ἄβυδον. Morus et all. ὡς Ἄβ. ¶ 28) ὡς εἰπεῖν, *fere*. E. 7, 2, 2. ἐπιστρατευόντων αὐτοῖς, ὡς εἰπεῖν, πάντων. O. 3, 4. Cf. εἰπεῖν nr. 11. f. ¶ 29) ὡς omittitur ante infinitiuum. A. 5, 6, 10. ἀπόρους ὄντας, καὶ — ἔχειν τὰ ἐπιτήδεια, καὶ οἴκαδε ἀπελθόντας ὀνῆσαί τι. Cod. Par. et marg. Steph. ὡς inſerunt ante οἴκαδε. Immo debebat poſt prius καὶ poni. Et ſic ſaepe. ¶ 30) Permutatur in var. lect. a) c. εἰς, v. εἰς nr. 13. et ſupra nr. 25. 27. b) c. ἐπεί, v. nr. 23. c) c. ἔστε, Π. 5, 4, 4. ἔστε μὲν πάντες ἐναντίοι ἤλαυνον. Marg. Steph. et Codd. Bodl. et Guelf. ὡς μὲν π.

d)

d) c. ἕως, Π. 7, 5, 15. περιμένετε, ἕως τὸν ὄχλον διωσώμεθα. All. π. ὡς — διωσόμεθα. A. 2, 1, 2. προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν, ὡς Κύρῳ συμμίξειαν. MSS. Eton. et Par. ἕως, quod poteſt gloſſema putari. Phauorin: ὡς· — καὶ ἀντὶ τοῦ ἕως. Cf. nr. 5. Sed rectius ὡς vertitur *vt*. e) c. ἴσως. v. ἴσως nr. 3. f) c. ὅπως. v. ibi nr. 6. g) c. ὅσῳ v. ὅσος nr. 11. h) c. ὅτι, A. 2, 4, 9. πέμψαι κελεύουσι φυλακὴν, ὅτι διανοεῖται λῦσαι αὐτήν. Marg. Steph. et MSS. ὡς διαν. E. 7, 4, 39. ἀκοῦσαι ὅτι Λακεδαιμόνιοι εἶεν. Margg. ὡς Λακ. Cf. ὅτι nr. 3. i) τε ὡς c. τέως, v. τέως nr. 2. k) ὧς nomini poſtpoſitum c. ὤν. v. Ἀσκληπιός. l) ὡς c. ὥςε. v. ſupra nr. 2. et ὥςε nr. 2. c. m) c. ὁπόσα. v. ὁπόσος nr. 1. n) c. ᾧ. v. ὅς nr. 1. n. o) c. οὕτω. v. οὕτω nr. 6.

ὧς, ¶ 1) *ſic, ita*. Π. 3, 3, 8. οὐδ' ὧς οὐδὲν ἄναρχον κατελείπετο. 4, 2, 19. p. 223. οὐδ' ὧς ἡμῖν προσήκοι. A. 1, 8, 15. 2, 5, 12. τοὺς ἄνδρας αὐτοὺς, οἷς ὤμνυτε, ὡς ἀπολωλέκατε, καὶ — ἔρχεσθε. Abreſch. auctar. dilucidatt. Thucyd. p. 416. ante καὶ putat omiſſum eſſe οὕτω. Steph. ὡς vult mutari in ὅμως. Alii aliter. Optime Zeun. reſcribit ὧς ἀπολ. A. 3, 2, 14. E. 2, 4, 25. 6, 1, 4. p. 360. ὧς γε μὴν ὅταν ταγεύηται Θετταλία, εἰς ἑξακισχιλίους οἱ ἱππεύοντες γίγνονται. Leuncl. emendat οὕτως, ſed Aem. Portus dicit, ὡς et ὧς eſſe pro οὕτως. 7, 2, 3. 4. Απ. 1, 4, 8. τάδε — δι' ἀφροσύνην τινὰ ὡς οἴει εὐτάκτω; ἔχειν. Aem. Portus et Hindenb. ſcribunt ὧς, *tam*, ſed Leuncl. et Ern. οὕτως. O. 2, 4. ¶ 2) καὶ ὧς, *caeteroqui*, E. 5, 1, 15. δειπνήσατε ἅπερ καὶ ὧς ἐμέλλετε. Ita Steph. emendari iubet pro καὶ ὡς. Cf. ὡς nr. 26. g.

ὡσαύτως, *ſimiliter*. Heſych: ὡσαύτως· ὁμοίως, τοιούτως. Moeris: ὡσαύτως, ἀντὶ τοῦ παραπλησίως, καὶ κατὰ ταῦτα. In Thoma Mag. ſcribitur κατὰ ταυτά. a) In medio membro, Π. 1, 1, 4. καὶ τἄλλα δὲ ὡσαύτως ἔθνη ἀκούομεν. 2, 3, 9. τὸν δεύτερον τούτου κατ' οὐρὰν ἕπεσθαι ἐκέλευε· καὶ τὸν τρίτον καὶ τὸν τέταρτον ὡσαύτως παραγγείλας, ἡγεῖτο εἴσω. 4, 6, 4. ἐγώ τε ὡσαύτως γιγνώσκω, np. vt illa. 7, 1, 4. οὐδέν τι μᾶλλον ἀφίςατο,

το, ἀλλ' ὡσαύτως ἡγεῖτο, np. vt antea, nil mutans. b) ab initio membri, Απ. 1, 7, 3. 4. c) In fine membri, Π. 1, 2, 2. καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα ὡσαύτως, np. προστάττουσιν. 1, 4, 18. Ἀστυάγης ἐκβοηθεῖ, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὡσαύτως, np. ἐκβοηθεῖ. 2, 3, 10. καὶ ὁ τέταρτος ὡσαύτως, np. ἐξάγει τὸν λόχον. A. 3, 2, 14. 4, 7, 9. 5, 5, 7. Πο. 4, 6. d) Iungitur c. οὕτως, Π. 8, 5, 3. ὡσαύτως οὕτως ἔχει καὶ περὶ κατασκευῆς, *plane eodem modo*. Sic Π. 1, 1, 4. in edd. vett. et Cod. Bodl. atque Guelf. legitur παραλαβὼν ὡσαύτως οὕτω καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη αὐτόνομα. 1, 6, 3. in Stobaeo: τῶν φίλων ὡσαύτως οὕτως ἐπιμελεῖσθαι. A. 5, 6, 3. p. 291. in edd. vett. et Cod. Guelf. τρίπλεθρον ὡσαύτως οὕτως. Etiam Zeun. in his tribus locis recipit illud οὕτως. e) Saepe legitur ὡς δ' αὔτως, pro ὡσαύτως δὲ, vt E. 2, 2, 5. v. αὔτως.

ὡσεὶ, *fere, circiter*. Additur numeris, E. 1, 2, 6. ἀποκτείναντες ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ ἑκατόν. 2, 4, 16. ἱππεῖς ὡσεὶ ἑβδομήκοντα.

ὥσπερ, ¶ 1) *quemadmodum*. a) Sequente οὕτω et οὕτω καὶ, Π. 1, 4, 21. ὥσπερ κύων — οὕτω καὶ ὁ Κῦρος. 5, 5, 14. p. 338. ὥσπερ καὶ ὅταν μάχεσθαι δέῃ — οὕτω καὶ ὅταν που δέῃ βουλῆς. Vbi καὶ post ὥσπερ potest superfluum videri, vt O. 6. 3. Απ. 1, 6. 14. ὥσπερ ἄλλος τις — ἥδεται, οὕτω καὶ ἔτι μᾶλλον ἥδομαι, *ita, atque etiam magis*. b) Sic sequente formula κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ, Π. 8, 2, 4. ὥσπερ γὰρ καὶ ἄλλαι τέχναι — κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ παρὰ βασιλεῖ σῖτα. c) Saepe omittitur οὕτω, vt Π. 5, 3, 4. παραταξάμενος ὥσπερ ὅτε ἡ μάχη ἦν. Σ. 7, 2. Cf. εἰκὸς et οὕτω nr. 1. extr. d) c. nominatiuo, quamuis praecedat accusatiuus, Π. 5, 5, 10. p. 334. παρέχειν ἐμαυτὸν ὥσπερ γυνὴ εὖ ποιεῖν, i. e. οὕτως, ὥσπερ γυνὴ ἑαυτὴν παρέχει. e) Inprimis οὕτω omittitur sequente vel praecedente καὶ, v. Abresch. dilucidatt. Thucyd. 8, 8. Π. 1, 6, 3. καὶ παρὰ θεῶν — ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων. 5, 1, 6. 5, 2, 12. καὶ ἐκείνους, ὥσπερ καὶ ἡμᾶς. Απ. 2, 2, 2. ὥσπερ τὸ ἀνδραποδίζεσθαι — καὶ τὸ ἀχαριστεῖν. Steph. e Stobaeo: οὕτω καὶ

καὶ τὸ ἀχ. 3, 10, 11. πῶς — εὔρυθμον — ποιεῖς; ὥσπερ καὶ ἁρμόττοντα. 4, 4, 7. ὥσπερ σὺ, καὶ ἐγώ. Απολ. 33. Similiter A. 1, 4, 12. ἂν μή τις αὐτοῖς χρήματα διδῷ, ὥσπερ καὶ τοῖς προτέροις, *tanta stipendia, quanta.* f) Notanda item est formula ὥσπερ ἦν, l. ὥσπερ εἶχε, *ita vt tum erat,* et ὥσπερ ἔτυχε, *ita vt tum forte erat, nulla alia veste induta.* Quibus formulis significatur celeritas in agendo. v. Raphel. ad Marc. 4, 36. A. 4, 1, 14. E. 3, 1, 17. 4, 1, 13. 5, 2, 19. 7, 4, 21. ¶ 2) *veluti, exempli gratia.* Π. 5, 1, 5. ἕκαστος τῶν καθ' αὐτὸν ἐρᾷ, ὥσπερ ἱματίων καὶ ὑποδημάτων. Απ. 2, 1, 5. 3, 3, 12. 4, 5, 9. vbi Leuncl. ὥσπερ mutari iubet in ὅτι ἄρ', Portus in ὧδε, et Ern. cum Steph. delendum putat. Leuncl. et Schütze vertunt *quia.* c. γε, O. 1, 10. τῷ ἐπισταμένῳ χρῆσθαι αὐτῶν ἑκάστοις χρήματά ἐστι — ὥσπερ γε αὐλοὶ etc. ¶ 3) *quasi, quasi vero.* a) c. particip. Αγ. 5, 5., ὥσπερ ἀτιμασθῆναι νομίσας. Sic de re, quae videtur esse, A. 4, 3, 8. ὅτι — κατίδοιεν γέροντα καὶ γυναῖκα — ὥσπερ μαρσίππους ἱματίων κατατιθεμένους, *qui sibi visi essent deponere.* b) c. genit. consequent. Ιερ. 4, 11. ὥσπερ πολέμου ὄντος, *non aliter ac si esset.* c) c. acc. consequ. E. 2, 3, 13. τρισχιλίους — ὥσπερ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἔχοντά τινα ἀνάγκην. Απ. 2, 3, 3. 2, 6, 36. τοῦτο λέγεις, ὥσπερ οὐκ ἐπί σοι ὄν. O. 2, 7. Σ. 1, 11. d) Additur ἂν, v. Fischer. ad Plat. apol. Socr. 9. E. 3, 1, 11. ἀσπαζομένης, ὥσπερ ἂν γυνὴ γαμβρὸν ἀσπάζοιτο. 3, 4, 15. ὥσπερ ἄν τις — προθύμως ζητοίη. e) Additur εἰ, Π. 4, 3, 2. ὁ Κῦρος ὁρῶν — ὥσπερεὶ κατεμέμφετο αὐτόν. Vbi etiam explicare possis *pene,* vel est mitigantis, vt *veluti* et *quasi* apud Latinos. Sed E. 3, 3, 4. ὥσπερ εἰ ἐν αὐτοῖς εἴημεν, est *quasi si.* f) Additur ἂν et εἰ, Π. 1, 3, 1. ἠσπάζετο αὐτὸν, ὥσπερ ἂν εἴ τις πάλαι συντεθραμμένος ἀσπάζοιτο. Σ. 9. 4. ἐπιχορεύσας, ὥσπερ ἂν εἴ τις φιλικώτατα (sup. ἐπιχορεύσαι). Vtroque loco Steph. iunctim vult scribi, ὡσπερανεί τις. ¶ 4) *fere.* Π. 6. 1, 28. ὥσπερ τραγικῆς σκηνῆς τῶν ξύλων

ξύλων πάχος ἐχόντων. ¶ 5) *vt*, i. q. ἵνα vel ὅπως. Π. 7, 1, 11. Φάλαγγα ἔχοντες, ὥσπερ ἰσχυρότεροι ἂν εἴητε. ¶ 6) *quippe cum, quia.* Π. 4, 5, 17. ἴσως ἂν ἡμῶν καταγελώητε — ὥσπερ οἶδα, ὅτι πολὺν γέλωτα ὑμῖν παρέξομεν. Sic §. 12. extr. οὕτω σπεύδειν, ὥσπερ οἶδεν, ὅτι συμφέρει ταχὺ παρεῖναι, *propterea — quod.* ¶ 7) Videtur accipi pro ᾗπερ, *vbi.* Π. 7, 1, 11. μαχεῖσθε πρὸς κέρας, ὥσπερ ἀσθενέστερον στράτευμα γίγνεται. Budaeus malit ᾧπερ, Hutch. ᾗπερ, quicum etiam alias in var. lect. confunditur. v. nr. 8. g. Sed optimum videtur ὅπερ, quod Zeun. recepit. ¶ 8) Permutatur in var. lect. a) c. ὡς περὶ, Π. 8, 7, 3. p. 542. χρὴ — ὥσπερ εὐδαίμονος ἐμοῦ καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν πάντα. Margg. ὡς περὶ εὐδ. b) c. ὥστε, v. ὥστε nr. 2. c. c) c. ὅσπερ, Π. 2, 3, 5. p. 120. ὅσπερ, οἶμαι, χαλεπώτατος. Iunt. et Hutch. ὥσπερ. Perperam. 8, 6, 4. ὥσπερ ἤτουν. Zeun. ex MS. Guelf. Brodaei et marg. Steph. ὅνπερ καὶ ἠτοῦντο. Cf. καὶ nr. 17. f. d) c. ὅπως. v. ὅπως nr. 4. e) c. ὅτι. v. ὅτι nr. 3. f) c. ᾧπερ. v. ὃς nr. 15. g) c. ᾗπερ. v. ὃς nr. 16. d.

ὥστε, ¶ 1) *itaque, quare.* c. indicatiuo. Π. 1, 4, 28. ὥστε ὁρᾶν σοι ἔξεστι — ἀσκαρδαμυκτεί. 6, 3, 2. ὥστε ἀθρόοι ἐπορεύοντο. Α. 1, 7, 6. ὥστε οὐ τοῦτο δέδοικα. 2, 3, 13. ὥσθ' οἱ Ἕλληνες ἐφρόντιζον. 2, 6, 7. 3, 1, 28. 5, 2. 16. ὥστ' οὐδὲ διώκειν ἀσφαλὲς ἦν. 5, 5, 7. 5, 6, 14. ὥστε ἠναγκάσθη ὁ Ξενοφῶν ἀναστῆναι. Ε. 7, 1, 13. Απολ. 30. Ιπρ. 3, 9. c. imperatiuo, Π. 1, 3, 15. ὥστε θάρσει. c. ἂν et opt. Απ. 3, 1, 9. ὥστε αὐτοὺς ἂν ἡμᾶς δέοι — κρίνειν. ¶ 2) *ita vt.* a) c. indicatiuo, Π. 1, 4, 1. τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο — ὥστε καὶ — τοὺς παῖδας ἐκέλευον. §. 5. ταχὺ τὰ θηρία ἀνηλώκει — ὥστε ὁ Ἀστυάγης οὐκέτ' εἶχεν αὐτῷ συλλέγειν θηρία. Α. 2, 4, 1. 3, 4. 16. §. 29. θώρακα ἔχων τὸν ἱππικὸν, ὥστε ἐπιέζετο. 2 MSS. πιέζοιτο. 4, 1, 13. Αγ. 1, 26. ὥστε — ἡγήσω. All. ἂν addunt post ἡγήσω. Sed Ε. 3, 4, 17. est ὥστε — οἴεσθαι, np. ἐξεῖναι. Ε. 4, 6, 8. πράγματα παρεῖχον, ὥστε οὐκέτι ἐδύνατο τὸ στράτευμα πορεύεσθαι. Απ. 1, 2, 31. ἐμίσει τὸν Σωκράτην, ὥστε καὶ ἀπεμνημόνευ-

μόνευσεν. K. 9, 20. b) c. opt. O. 1, 13. εἴ τις χρῷτο τῷ ἀργυρίῳ. ὥςε — κάκιον τὸ σῶμα ἔχοι. c) c. inf. Π. 1, 4, 1. τοῖς ἡλικιώταις συνεκέκρατο, ὥςε οἰκείως διακεῖσθαι. §. 4. A. 7, 8, 13. συνέπραττον καὶ οἱ Λάκωνες — ὥςε ἐξαίρετα λαμβάνειν. Sequitur deinde c. acc. et inf. ὥςε ἱκανὸν εἶναι — εὖ ποιεῖν. Cf. Abresch. dilucidatt. Thucyd. 2, 18. E. 2, 4, 8. ξυνετάξαντο, ὥςε ἐμπλῆσαι τὴν ὁδόν. Sic Iπ. 10, 10. ex emendatione Steph. et Leuncl. editur λείας ἔχωσι τὰς συμβολὰς, ὥςε ῥαδίως κάμπτεσθαι. All. habent ὥσπερ, Pollux 1, 208. probante Kuhnio legit ὡς. d) c. nominatiuo et inf. A. 4, 2, 14. διεπράξαντο, ὥςε λαβόντες τοὺς νεκροὺς ἀποδοῦναι τὸν ἡγεμόνα. 2 MSS. ἀπέδοσαν. Alias omittitur ὥστε ante infinitiuum verbo διαπράττεσθαι iunctum. e) c. acc. et inf. Π. 1, 4, 10. οὐ δέομαί γε τούτων οὐδενὸς, ὥςε σε κινδυνεύειν. 3, 2, 14. πειράσεσθαι ποιῆσαι, ὥςε σε νομίζειν καλῶς βεβουλεῦσθαι χαρισάμενον αὐτῷ. Sed Zeun. omisit σε, et rescripsit χαρισάμενος. 7, 5, 18. p. 446. ἐκεῖνα ἐπράχθη, ὥςε σε ἐπαινεῖν. Steph. post ἐπράχθη vult intelligi vel inseri οὕτως. A. 5, 6, 17. ἀφ' οὗ ἂν γένοιτο, ὥςε λαβόντας ὑμᾶς πόλιν, τὸν μὲν βουλόμενον, ἀποπλεῖν ἤδη. f) Interdum omittitur ἐξεῖναι vel δύνασθαι, Π. 4, 3, 4. p. 232. ἵππου τάχος ἔχειν καὶ ἰσχὺν, ὥςε τὸ μὲν φεῦγον αἱρεῖν, τὸ δὲ ὑπομένον ἀνατρέπειν. 5, 4, 7. προσῆγε πάμπολλα, ὥςε καὶ θύειν τὸν βουλόμενον, καὶ ξενίζεσθαι τὸ ςράτευμα. A. 2, 2, 9. κραυγὴν πολλὴν ἐποίουν, ὥςε καὶ τοὺς πολεμίους ἀκούειν. 3, 3, 9. 5, 6, 13. χώραν καλὴν — ὥςε τῷ βουλομένῳ, ἐνοικεῖν, τῷ δὲ μὴ βουλομένῳ, ἀπιέναι οἴκαδε. §. 17. ἱκανὰ, ὥςε καὶ τοὺς ἑαυτοῦ οἰκείους ὠφελῆσαί τι. ¶ 3) *quo fit vt, quo factum est vt.* c. indicatiuo, Π. 1, 4, 2. ἀνεπήδα ὑπηρετήσων — ὥςε παντάπασιν ἀνεκτήσατο τὸν Ἀςυάγην. §. 3. A. 2, 2, 9. ὥςε οἱ μὲν — καὶ ἔφυγον. 3, 3, 8. 4, 1, 12. Aγ. 1, 35. Λ. 5, 3. E. 2, 2, 2. 5, 3, 17. Ιερ. 6, 10. Aπολ. 1. c. inf. A. 7, 4, 8. ἐν ἐχυροῖς μᾶλλον, ἢ ἐν τοῖς ςενοῖς, ὥςε ἀπολέσθαι, *vbi fieri posset vt perirent.* c. acc. et inf. A. 2, 4, 14. γιγνε-

γίγνεσθαι τὴν ἐπίςασιν· ὥςε τὸ ςράτευμα — δόξαι πάμπολυ εἶναι. ¶ 4) *ea conditione vt.* c. inf. A. 5, 6, 14. εἰδὼς ἃ — ἐπαγγέλλοιντο ὥςε ἐκπλεῖν. c. nominatiuo et inf. Π. 2, 1, 7. παρακαλούμενοι ὥςε τὰ ὅμοια πονοῦντες τῶν αὐτῶν τυγχάνειν. Cf. Hoogeuen. ad Viger. 5, 3, 2. ¶ 5) *vt.* a) Praecedente οὕτω, c. indicatiuo, Π. 1, 4, 15. οὕτως ἤθη τῇ θήρᾳ, ὥςε ἀεὶ συνεξῄει. 2, 2, 3. πιθανοὶ οὕτως, ὥςε — πρότερον πείθονται. 8, 1, 1. p. 463. Απ. 1, 3, 5. οὕτω γὰρ εὐτελὴς ἦν, ὥς' οὐκ οἶδ' etc. 1, 6, 4. O. 1, 22. Σ. 4, 36. K. 5, 13. 10, 17. c. inf. Π. 2, 2, 3. εὐθεράπευτοι οὕτως, ὥςε εἶναι — παμπόλλους φίλους ἀνακτήσασθαι. In margg. eſt ἐςὶ pro εἶναι. Απ. 4, 3, 6. c. nominatiuo et inf. Π. 4, 2, 19. p. 223. οὕτως ἀμελεῖν, ὥςε καὶ — ἠριςηκότες φαίνεσθαι. Απ. 1, 2, 1. 4, 4, 1. b) Praecedente τοιοῦτος, c. inf. Π. 1, 2, 3. τοιοῦτοι ἔσονται, ὥςε πονηροῦ — ἐφίεσθαι. All. tamen pro ὥςε habent οἷοι, quod eleganius videri poteſt, certe magis Xenophonteum. Απ. 3, 4, 1. K. 1, 17. c) Praecedente τοσοῦτος, c. indicatiuo, Ιερ. 3, 5. τοσοῦτον ἀγαθὸν κρίνω ἔγωγε εἶναι, ὥςε νομίζω etc. Sic K. 1, 15. δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο, ὥςε — ἔδοσαν μὴ συληθῆναι. Steph. malit addere τοσαύτην. d) Praecedente comparatiuo, c. inf. Απ. 3, 5, 17. μεῖζον ἢ ὥςε φέρειν δύνασθαι. Cf. ἢ nr. 1. Sic omiſſo μᾶλλον ἤ, Απ. 3, 13, 3. v. ψυχρὸς nr. 1. Cf. ὡς nr. 2. de ſimili loco ex Π. 4, 5, 8. ¶ 6) *vt*, i. q. ἵνα vel ὅπως. c. indicatiuo fut. Π. 1, 4, 20. ἐπὶ τούςδε ἐλάσω, ὥςε ἀναγκασθήσονται ἡμῖν προσέχειν τὸν νοῦν, *eo conſilio vt cogantur.* 3, 1, 24. c. inf. Π. 3, 2, 7. ἐγὼ, ὥςε ἀπελάσαι Χαλδαίους — ἂν ἔδωκα χρήματα. A. 3, 4, 13. ὑπέμενον ὕςεροι, ὥστε μὴ ἐνοχλεῖν τοῖς κέρασι, *ne.* 7, 8, 12. ὥστε (2 Codd. εἰς τὸ) μὴ — φοβεῖσθαι. c. acc. et inf. E. 2, 4, 5. ἐβουλήθησαν Ἐλευσῖνα ἐξιδιώτασθαι, ὥςε εἶναι σφίσι καταφυγήν. c. inf. fut. A. 3, 5, 6. ὥςε δὲ μὴ ὀλισθανεῖν, ἡ ὕλη καὶ ἡ γῆ χήσει. 2 MSS. ὀλισθάνοι. ¶ 7) *propterea quod.* c. inf. Π. 4, 3, 4. p. 232. δοκῶ ἐζηλωκέναι ἱπποκενταύρους, ὥςε προβουλεύεσθαι μὲν — τὸ δέον δὲ παλαμᾷ-

λαμᾶσθαι. ¶ 8) Per ellipsin saepe omittitur, vt ante μὴ, Ιππ. 8, 11. μὴ φείδεσθαι. ante μὴ οὐ, Π. 1, 4, 2. 1, 6, 19. p. 77. ante infinitiuum verbo διαπράττεσθαι iunctum, v. διαπράτ. ante infinitiuum adiectiuo iunctum, A. 2, 1, 5. ἅμαξαι φέρεσθαι ἔρημοι. it. ante alios infinitiuos, vt Π. 2, 1, 1. post προσηύχοντο, Π. 2, 4, 13. et A. 6, 6, 20. post γίγνεται τὰ ἱερὰ, Π. 8, 7, 3. p. 543. post ἐπαιδεύθην οὕτως, O. 7, 12. post τοῦτο. K. 7, 11. post μᾶλλον ἤ. v. ἐπιμέλεια nr. 1. Cf. Schneider. ad Aπ. 3, 9, 4. et Zeun. ad O. 8, 18. ¶ 9) In var. lect. est pro ἔστε. v. ἔστε nr. 3. it. pro ἕως. v. ibi nr. 1. it. pro οἷοι. v. οἷος nr. 8. et supra nr. 5. b. it. pro ὅσα. v. τοσοῦτος nr. 10. a.

ὠτακουστεῖν, *rumores captare auribus s. subauscultando, sermones aliorum sublegere.* Dicitur de exploratoribus, qui nominantur ὦτα βασιλέως. Poll. 2, 84. βασιλέως ὦτα — ἀπὸ δὲ τούτων τὸ ὠτακουστεῖν πεποίηται. Hesych: ὠτακουστεῖ· περιέργως ἀκούει. Suid: ὠτακουστεῖν, γενικῇ· τὰ κρύφια μανθάνειν ἐθέλειν διά τινων. Eadem habet Thom. Mag. nisi quod omittit ἐθέλειν. Π. 8, 2, 7. Cyrus πολλοὺς ἐποίησεν ἀνθρώπους καὶ ὠτακουστεῖν καὶ κατοπτεύειν, τί ἂν ἀγγείλαντες ὠφελήσειαν βασιλέα. Etiam de praemissis peditibus, Π. 5, 3, 21. ὡς ὠτακουστοῦντες — σημαίνοιεν τῷ Χρυσάντᾳ ὅ τι καιρὸς δοκοίη εἶναι.

ὠτειλὴ, *cicatrix*, Hesych: ὠτειλαί· τραύματα, οὐλαί. Phauorin: ὠτειλὴ κυρίως μὲν τραῦμα, τὸ ἐκ τοῦ οὐτάσαι — διαφέρει δὲ οὐλῆς, ὅτι ὠτειλὴ μὲν αὐτὸ τὸ τραῦμα, οὐλὴ δὲ τύλος ἢ τύπος θεραπευθέντος τοῦ τραύματος. Eodem fere modo Ammonius. Sed in Xenophonte manifeste significat *cicatricem*. A. 1, 9, 4. καὶ τὰ μὲν ἔπαθε, ὧν καὶ τὰς ὠτειλὰς φανερὰς εἶχε. Cf. Poll. 4, 189.

ὠτὶς, *tarda*. Ita enim hanc auem in Hispania vocari docet Plinius H. N. 10, 22. Patriam harum auium Scythiam esse dicit Aristoteles hist. animm. 9, 33. vbi etiam de earum natura quaedam attulit, vt Aelianus hist. animm. 5, 24. et Athenaeus 9, p. 390. qui tamen, vt Thomas Magister, confundit τοὺς ὤτους et

et τὰς ὠτίδας. Cf. Bochart. hieroz. P. II. lib. 2. c. 23. p. 282. ſqq. et Foeſ. oecon. Hippocrat. in v. ὀτίδος. In Arabia τὰς ὠτίδας ponit et quaedam de earum natura narrat Xenophon A. 1, 5, 2. 3. quo in loco Galenus gloſſar. Hippocr. et Phauorin. in v. ὀτίδος ſcribi aiunt διὰ τοῦ ο μικροῦ.

ὤφελε, *vtinam*. Etymol. M. et Phauorin: ὄφελες, ῥῆμά ἐστι κατὰ παντὸς ἀριθμοῦ φερόμενον· γράφεται δὲ μέγα καὶ μικρόν. Idem Etymol. de ὄφελον dicit haec: κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὸ ὄφελον ἀδιάπτωτόν ἐστι, καὶ ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται, καὶ οὐκ ἄλλῃ τινι ἐγκλίσει. σημαίνει δύο· ἐστὶν εὐχῆς σημαντικὸν, καὶ ῥῆμα. Multa alia leguntur ap. Phauorin. in v. ὤφειλον. Cf. Fiſcher. ad Weller. p. 272. c. inf. A. 2, 1, 4. ἀλλ' ὤφελε μὲν Κῦρος ζῆν. Omiſſo inf. Π. 4, 6, 2. p. 257. ἀκοντίσας ἥμαρτες· ὡς μήποτ' ὤφελεν, np. ἁμαρτεῖν, *quod vtinam nunquam accidiſſet.*

ὠφέλεια, ¶ 1) *vtilitas, emolumentum.* Π. 6, 2, 6. ἀθυμούντων βλάβη ἐδόκει τις γίγνεσθαι, καὶ προθυμουμένων ὠφέλεια, *ſi alacribus animis eſſent, poſſe vtiles eſſe.* Απ. 2, 3, 6. (ὁ ἀδελφὸς) ἐμοὶ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστιν, *vtilitatem affert.* K. 6, 4. Pluralis, Απ. 4, 5, 10. ἀφ' ὧν οὐ μόνον ὠφέλειαι, ἀλλὰ καὶ ἡδοναὶ μέγισται γίγνονται. Sequente εἰς, Αθ. 1, 3. ἕνεκα ὠφελείας εἰς τὸν οἶκον, *quae in rem familiarem redundet.* Praecedente ἐν, Π. 8, 5, 8. ὅπου μάλιστα ἐν ὠφελείᾳ ἂν εἴη, i. e. ὠφέλιμον. Πο. 4, 35. ταῦτα ἐν ὠφελείᾳ ἔσται, *lucrum afferent.* Inprimis praecedente ἐπὶ, Αγ. 4, 1. τὰ αὐτοῦ διδόναι ἐπ' ὠφελείᾳ ἀνθρώπων. Απ. 1, 4, 4. τῶν φανερῶς ἐπ' ὠφελείᾳ ὄντων — τὰ ἐπ' ὠφελείᾳ γιγνόμενα. §. 5. 2, 3, 18. τοῖς ἐπ' ὠφελείᾳ πεποιημένοις ἐπὶ βλάβῃ χρῆσθαι. §. 19. ἀδελφὼ ὁ θεὸς ἐποίησεν ἐπὶ μείζονι ὠφελείᾳ ἀλλήλοιν — ἀδελφὼ πράττετον καὶ τὰ ἐπ' ὠφελείᾳ ἀλλήλοιν. 2, 6, 37. ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ. ¶ 2) *ars vtilis.* K. 12, 17. διὰ τῶν ἀμεινόνων ἅπασαι αἱ ὠφέλειαι τοῖς ἀνθρώποις εὕρηνται. ¶ 3) Videtur verti poſſe *indigentia.* K. 2, 2. diſcere ἀξίως τῆς αὐτοῦ ὠφελείας, *quantum ei opus eſt.*

Le-

Leonicenus tamen reddidit *quantum ei vtile.* Et Zeun. pro αὐτοῦ malit αὐτῶν, np. παιδευμάτων, vt ſenſus ſit: *quemadmodum earum diſciplinarum vtilitas poſtulat.*

ὠφελεῖν, *prodeſſe, iuuare.* A. 5, 1, 7. ὅπως ὠφελοῦντες ſocii καὶ ὠφελῶνται. Απ. 2, 8, 3. ὠφελοῦντα ἀντωφελεῖσθαι. c. acc. rei, Π. 2, 2, 15. p. 113. οὐδὲ τοῦτο μόνον ὠφελήσουσιν οἱ κακοὶ, *hanc ſolam vtilitatem afferent.* Σ. 4, 24. πατὴρ παρέδωκέ μοι filium, εἴ τι δυναίμην ὠφελῆσαι, *praeceptis emendare.* it. c. τί, Απ. 3. 4, 11. τί ὠφελήσει ἡ οἰκονομική; c. εἰς, Π. 3, 3, 24. p. 193. πλέον ἂν ὠφελήσειε λόγος καλῶς ῥηθεὶς εἰς ἀνδραγαθίαν, *contulerit, incitarit.* c. acc. perſ. v. Thom. Mag. Π. 1, 4, 25. φίλους ὠφελεῖν. 2, 3, 11. τὰ σώματα περιπατοῦντες ἀσκεῖτε, καὶ τὰς ψυχὰς ὠφελεῖτε διδάσκοντες. A. 1, 3, 4. ἵνα — ὠφελοίην αὐτὸν ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθον. Απ. 1, 3, 1. 3, 6, 2. §. 15. ὠφελοίην ἂν τὸν τοῦ θείου οἶκον. Antea dicitur αὐξῆσαι. Ιπρ. 1, 17. τούτους ὠφελήσαις ἄν. Sic de legibus, in quibus praemia proponuntur, O. 14, 7. οἱ βασιλικοὶ νόμοι οὐ μόνον ζημιοῦσι τοὺς ἁμαρτάνοντας, ἀλλὰ καὶ ὠφελοῦσι τοὺς δικαίους. c. duplici acc. Π. 2, 2, 12. τὸν πλεῖστα καὶ πονοῦντα καὶ ὠφελοῦντα τὸ κοινόν. Nam πλεῖστα pertinet ad vtrumque verbum. 3, 2, 9. μικρὰ ὠφελῶν Χαλδαίους. A. 5, 6, 17. Πο. 2, 1. 2. Απ. 1, 2, 61. 4, 1, 1. 4, 8, 11. Σ. 3, 2. Neutrum participii ponitur pro adiectiuo, vt O. 1, 9. τὰ ὠφελοῦντα ibidem nominantur ὠφέλιμα, etiam §. 11. etc. In var. lect. eſt ὠφελῆσαι pro ὀνῆσαι. v. ibi.

ὠφελεῖσθαι, *vtilitatem percipere, iuuari.* a) Απ. 4, 7, 10. εἴ τις μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν ὠφελεῖσθαι βούλοιτο, *maiora nanciſci;* v. c. honorem omninoque omnis generis commoda. b) c. acc. rei, Π. 3, 2, 9. πολλὰ ἂν ὠφελεῖσθαι, i. e. πολλὰ ὠφελήσεσθαι. 6, 1, 14. χώραν ὁπόθεν ἂν ὡς πλεῖστα ὠφελοῖτο τὸ στράτευμα, np. commeatum. Λ. 2, 10. ἐλάχιστα ὠφελεῖται. Απ. 1, 7, 2. μηδὲν ὠφελούμενος, *nihil lucriſaciens.* c) c. ἀπὸ, Π. 5, 4, 16. ὅσα ὠφελεῖσθαί ἐστιν

ἀπὸ μεγάλης πόλεως. O. 1, 13. χρήματα ἀφ' ὧν τις ὠφελεῖσθαι δύναται. §. 14. 15. 5, 6. 20, 29. d) c. ἐν, Aθ. 1, 3. πλείω ὠφελεῖται ἐν τῷ μὴ αὐτὸς ἄρχειν ταύτας τὰς ἀρχάς. e) c. εἰς, Π. 2, 1, 13. εἰς τὸ τὰς τάξεις ἀκριβοῦν μέγα ὠφελεῖσθαι. f) c. πρὸς, Π. 2, 1, 12. ἐν τῷ ὁμοσκηνοῦν ἐδόκουν αὐτῷ ὠφελεῖσθαι πρὸς τὸν μέλλοντα ἀγῶνα, τοῦτο. Aπ. 2, 4, 1. διαλεγομένου ἐξ ὧν ἐδόκει μάλιςʼ ἄν τις ὠφελεῖσθαι πρὸς φίλων κτῆσιν. K. 5, 27. g) Passiue c. ὑπὸ, Aπ. 2, 9, 8. ὡς ὑπὸ Κρίτωνος ὠφελούμενος, *quod beneficia acciperet.* Ιερ. 10, 4. τοῦτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν ὠφελούμενοι. h) Forma passiua: Π. 7, 2, 4. ἀξιῶν ὠφεληθῆναι τοὺς ςρατιώτας. Πο. 2, 3. ἡ πόλις ἂν ὠφεληθείη, *vtile fuerit ciuitati.* c. acc. rei, Π. 3, 2, 9. πολὺ πλείω ὠφεληθήσεσθαι. Aπ. 3, 11, 3. αὕτη — πλείω ὠφεληθήσεται. All. ὠφελήσεται, quod tamen Ern. contra bonos libros recipi nolit. Σ. 4, 7. μάλα τοῦτό γε ὠφελημένοι ἔσεσθε. c. ἀπὸ, Aπ. 2, 7, 8. ὡς ὠφεληθησόμενοι ἀπ' αὐτῶν. 3, 3, 15. ταῦτα, ἀφ' ὧν αὐτός τε ὠφεληθήσῃ, καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται. i) Futurum med. accipiunt pro futuro pass. c. acc. rei, Aπ. 3, 7, 9. οὐκ ἐλάχιςα ὠφελήσῃ. 1 MS. ὠφεληθήσῃ. v. ibi Ern. K. 12, 1. ὠφελήσονται πολλά. c. παρὰ, Aπ. 1, 6, 14. διδάσκω — παρ' ὧν ἂν ἡγῶμαι ὠφελήσεσθαί τι αὐτούς. O. 2, 8. ὡς παρά σου ὠφελησόμενοι ἀποβλέπουσι. k) Interdum accipitur simul in malam partem, Aπ. 2, 1, 25. πανταχόθεν ὠφελεῖσθαι, *vndecunque vtilitatem capere, siue iustis modis siue iniustis.* 2, 9, 3. ἥδιον χαριζόμενόν σοι — ἢ ἀπεχθανόμενον ὠφελεῖσθαι.

ὠφέλημα, *vtilitas.* Cicero de finn. 3, 10. vertit *quod prodest,* sed 3, 21. *emolumentum.* Aγ. 7, 2. ἐν τοῖς μεγίςοις ὠφελήμασι τῆς πατρίδος, *emolumentis* s. *commodis quae attulit patriae.* Ιερ. 10, 3. ἀπ' οὐδενὸς τοσαῦτα ὠφελήματα παραχεῖν, ὅσα etc.

ὠφελητέον, *iuuare oportet, prodesse oportet.* c. acc. pers. Aπ. 2, 1, 28. τοὺς φίλους εὐεργετητέον — τὴν πόλιν ὠφελητέον.

ὠφελητέος, *commodis afficiendus, iuuandus.* Aπ. 3, 6, 3. ὠφελητέα σοι ἡ πόλις ἐςίν.

ὠφέ-

ὠφέλιμος, *vtilis*. O. 1, 7. ἔοικας τὰ ἑκάστῳ ὠφέλιμα, κτήματα καλεῖν. Oppon. τὰ βλάπτοντα. 6, 4. κτῆσιν τοῦτο ἔφαμεν εἶναι, ὅ τι ἑκάστῳ ὠφέλιμον εἴη εἰς τὸν βίον. ὠφέλιμα δὲ ὄντα εὑρίσκετο πάντα, ὁπόσοις τις ἐπίσταιτο χρῆσθαι. A. 1, 6, 2. Κύρῳ ἀκούσαντι ταῦτα ἐδόκει ὠφέλιμα εἶναι. 4, 1, 17. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὠφέλιμον ἔλεγεν captiuus de via interrogatus — κατεσφάγη. Suid: ὠφέλιμον πρᾶγμα· ὅ τι τοιοῦτον, ὥστε εὐλόγως αὐτὸ αἱρεῖσθαι πρὸς αὔξησιν καὶ προσθήκην. ὀφέλλω γὰρ, τὸ αὐξάνω. Ξενοφῶν· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὠφέλιμον ἔλεγον, κατεσφάγησαν. Απ. 2, 7, 9. ὠφελίμους σεαυτῷ οὔσας. §. 12. c. εἰς, O. 5, 11. ἐπιμέλειαν — ὠφελιμωτέραν εἰς τὸν βίον. 6, 4. Cf. βίος. c. ὑπὲρ, Π. 6, 2, 11. p. 372. ταῦτα (ὄργανα) καὶ ἰδίᾳ χρήσιμα ἑκάστῳ — καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πολλάκις ὠφέλιμα γίνεται. Sunt haud dubie χρήσιμα et ὠφέλιμα ſynonyma, vt Απ. 2, 7, 7. In var. lect. permutatur c. φίλος. v. φίλος nr. 4.

ὠφελίμως, *vtiliter, cum vtilitate*. Απ. 4, 4, 1. πᾶσι νομίμως καὶ ὠφελίμως χρώμενος, *ita vt ipſis vtile eſſet*. c. dat. Ιπ. 6, 1. ὡς τῷ ἵππῳ — ὠφελιμώτατα ψήχοι. Legitur etiam ὠφελίμως in Platonis Lyſide T. II. p. 221. B. Cf. Poll. 5, 135.

F I N I S.

Ne multa eſſent ſphalmata typographica, cauit in hoc vltimo volumine ſumma diligentia Hauptmanni, V. C. Ill. Ruthenei, quod Gerae floret, Conrectoris, Collegae quondam mei, et nunc quoque amici. Pauca illa, quae forte irrepſerint, imbecillitati humanae condonabis, lector, et facile poteris emendare. Illud tamen peccatum, quod mea culpa commiſſum fuit p. 93. in v. στοὰ, ſcito ſic eſſe corrigendum, vt pro 5, 4, 5. reponas 5, 4, 8. et pro 5, 4, 8. reſcribas. 7, 4, 31.